

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

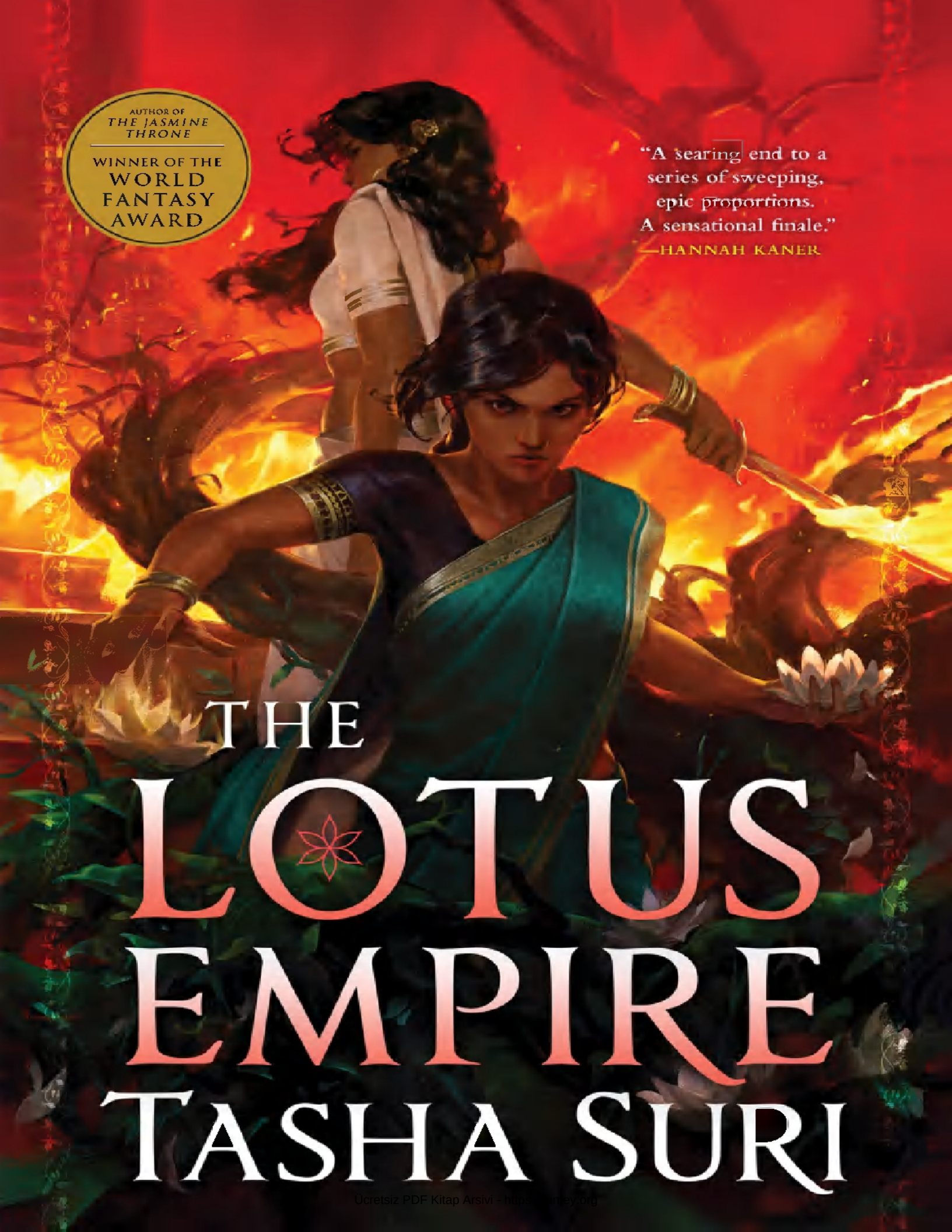
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AUTHOR OF
THE JASMINE
THRONE

WINNER OF THE
WORLD
FANTASY
AWARD

"A searing end to a
series of sweeping,
epic proportions.
A sensational finale."

—HANNAH KANER

THE LOTUS EMPIRE TASHA SURI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE LOTUS EMPIRE

BOOK THREE OF
THE BURNING KINGDOMS

TASHA SURI

orbitbooks.net

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Natasha Suri tarafından
Scarlet Throne'dan alıntıdır telif hakkı © 2024 Amy Leow'a
aittir

Kapak tasarımı Lauren Panepinto
Kapak illüstrasyonu Micah Epstein
Kapak telif hakkı © 2024 Hachette Book Group, Inc.
tarafından alınmıştır. Harita Tim Paul tarafından
Yazarın fotoğrafı: Shekhar Bhatia

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının
değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve
sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler
üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması
yazarın fikri haklarının çalınmasıdır.
mülkiyet. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak
isterseniz (inceleme amacı dışında), lütfen
permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Desteğiniz
için teşekkür ederiz
yazarın hakları.

Yörüngen
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas
New York, NY 10104
orbitbooks.net

İlk Baskı: Kasım 2024
İngiltere'de Orbit tarafından aynı anda yayınlandı

Orbit, Hachette Book Group'un bir baskısıdır.
Orbit adı ve logosu Little, Brown Book Group Limited'in
tescilli ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya
içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacı Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş
bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için
hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya
HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Orbit kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için
toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla
veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book
Group Özel Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:
Suri, Tasha, yazar.

Başlık: Lotus İmparatorluğu / Tasha Suri.

Açıklama: İlk baskı. | New York, NY : Orbit, 2024. | Seri:

Yanan Krallıklar; kitap 3

Tanımlayıcılar: LCCN 2024012692 | ISBN 9780316538602

(ticari ciltlessiz) | ISBN 9780316472913 (ciltli) | ISBN

9780316538572 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Fantastik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR6119.U75 L68 2024 | DDC 823/.92-
dc23/eng/20240325

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2024012692> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 9780316538602 (ciltlessiz ticari kitap),
9780316472913 (ciltli, kütüphane baskısı), 9780316538572
(e-kitap)

E3-20240928-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafı Harita](#)

[Önsöz Bölüm 1:](#)

[Priya](#)

[Bölüm 2: Malini](#)

[Bölüm 3: Rao](#)

[Bölüm 4: Bhumika](#)

[Bölüm 5: Priya](#)

[Bölüm 6: Malini](#)

[Bölüm 7: Priya](#)

[Bölüm 8: Sanvi](#)

[Bölüm 9: Malini](#)

[Bölüm 10: Priya](#)

[Bölüm 11: Malini Bölüm](#)

[12: Arahli Ara Bölüm 13:](#)

[Malini](#)

[Bölüm 14: Bhumika](#)

[Bölüm 15: Priya](#)

Bölüm 16: Malini
Bölüm 17: Rao
Bölüm 18: Priya
Bölüm 19: Bhumika Bölüm
20: Arahli Ara Bölüm 21:
Priya
Bölüm 22: Malini
Bölüm 23: Priya
Bölüm 24: Bhumika
25. Bölüm: Priya
Bölüm 26: Rao
27. Bölüm Malini 28.
Bölüm Varsha 29. Bölüm:
Rao
Bölüm 30: Priya
31. Bölüm: Malini
32. Bölüm: Rao
Bölüm 33: Priya
34. Bölüm: Aravind
Bölüm 35: Priya
Bölüm 36: Bhumika
Bölüm 37: Malini
Bölüm 38: Malini
39. Bölüm: Bhumika
40. Bölüm: Priya
Bölüm 41: Priya
42. Bölüm: Malini

Bölüm 43: Rao Bölüm
44: Arahli Ara Bölüm 45:
Malini
Bölüm 46: Rao
47. Bölüm: Priya 48.
Bölüm: Varsha 49.
Bölüm: Priya
Bölüm 50: Bhumika
Bölüm 51: Rao
Bölüm 52: Priya
Bölüm 53: Priya
Bölüm 54: Ganam
Bölüm 55: Malini Bölüm
56: Varsha Bölüm 57:
Priya
Bölüm 58: Malini
Bölüm 59: Priya
Bölüm 60: Malini
Bölüm 61: Priya
Bölüm 62: Rao
Bölüm 63: Priya
Bölüm 64: Malini
Bölüm 65: Sanvi
Bölüm 66: Priya Bölüm
67: Arahli Ara 68.
Bölüm: Malini
Bölüm 69: Priya

[Bölüm 70: Malini](#)
[Bölüm 71: Bhumika](#)
[Bölüm 72: Rao](#)
[73. Bölüm Priya 74.](#)
[Bölüm Arahli Ara 75.](#)
[Bölüm: Malini](#)
[Bölüm 76: Bhumika](#)
[77. Bölüm Rao Bölüm](#)
[78: Arahli Ara Bölüm 79:](#)
[Priya](#)
[Bölüm 80: Malini](#)
[Bölüm 81: Bhumika](#)
[Bölüm 82: Rao](#)
[83. Bölüm Priya/Mani Ara Bölüm](#)
[84: Rao](#)
[Bölüm 85: Malini](#)
[Bölüm 86: Bhumika](#)
[Bölüm 87: Rao](#)
[88. Bölüm: Vijay .](#)
[Bölüm 89: Malini](#)
[Epilog: Bhumika](#)

[Teşekkür Daha](#)
[Fazlasını Keşfedin](#)
[Karakter Kadrosu](#)
[Ekstralar](#)
[Yazarla Tanışın](#)

[Kızıl Taht'ın Önizlemesi](#)

[Ayrıca yazar: Tasha Suri](#)

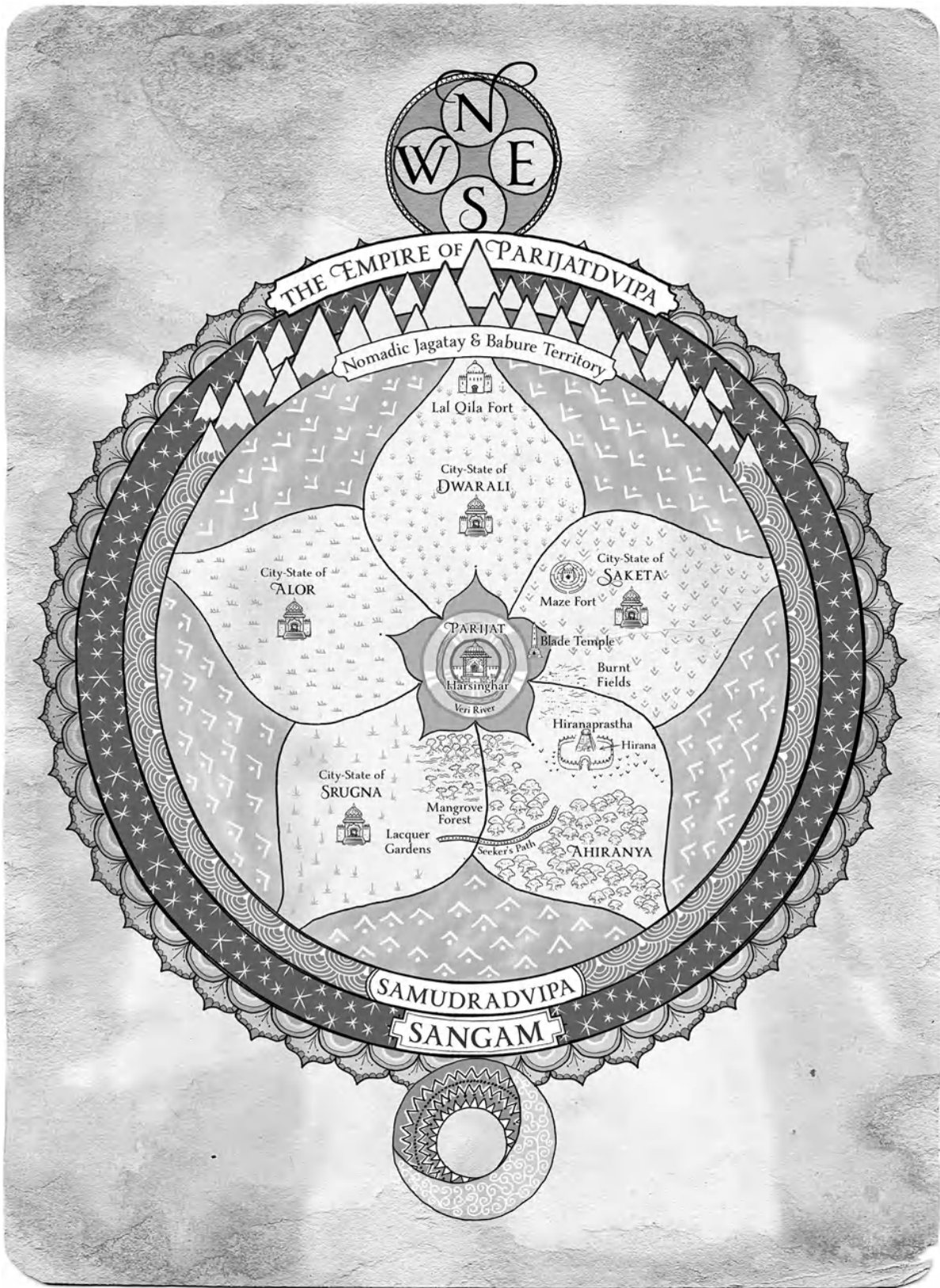
[Tasha Suri ve Yanan Krallıklar için Övgüler](#)

Nastette'ler için:
Paul, Sophie, Kate, Ellie ve Carly.
Maceralar için teşekkürler.

Kitap çekilişlerini, ön gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

PROLOGUE

Bu onun son umuduydu.

Muson yağmuru bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Kadın şemsiyesiz bir şekilde at sırtında yağmurun içinden geçerek suyun kendisini ıslatmasına izin verdi. Etrafında beliren orman ağaçları, solan ıfıkta simsiyahtı.

Ani ve bıçak gibi keskin bir kederle evinin çiçek bahçelerini özledi. Beyaz yaseminleri, iğne çiçeklerini ve pembe güllerini. Orada tepesine dikilecek ağaçlar yoktu, ayaklarının altında leş yiyici kuşların ilgisini çekecek ölü etlerden başka bir şey bulunmayan kurak savaş alanları da.

Aylardır gördüğü tek çiçek düşmanlarının derisindeydi. Babasını öldüren yaksa çiçek saçlıydı; dişlerinin yerinde çukurlar olan ve kolları ince uçlarla keskinleştirilmiş, parlayan, gülümseyen kıza benzer bir şeydi. Onu şişlemiş ve bunu yaparken de gülmüştü.

Kadın bu anıyı hatırlayınca ürperdi ve soğuktan bir kez daha ürperdi. Bunun yerine bir savaş arabasında seyahat etmeliydi ama hapsedilmekten nefret ediyordu.

Manastır önündeki karanlığın içinde belirdi. Gri taşları, ağaçların arasından sızan donuk ıfıkta gümüş gibi parlıyordu.

Rahip ortaya çıktığında ordusu durdu, eğildi ve onu göle götürmeyi teklif etti. Atından indi ve ıslak toprakta ağırlaşan botlarıyla onu takip etti.

Oğullarını düşündü. En büyük üç oğlu savaştaydı. En küçükleri ise hâlâ bir sütannenin gözetimindeydi. Onları bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Sikander, onun

En yaşlısı, Alor'dan yola çıkarken ona evden haber getireceğine söz vermişti. Her ihtimale karşı onun için tatlılar taşımıştı. Kurutulmuş mango. Onun en çok sevdiği şey tazesiydi ama o bunu kolay kolay temin edemezdi. Yaksa'yı uzak tutmak için Harsinghar'daki tüm meyve bahçelerini yakmışlardı.

Göl simsiyahtı. Yağmur şiddetle yağmasına rağmen göle dokunulmamıştı, parlak bir durgunluk diskiydi.

Onun yanında diz çöktü. Şalvarının dizleri daha da ıslandı.

"Bak," dedi rahip. "Suyun içine bak. İsimsizlerin konuşması için dua edin."

Baktı. Karanlık ona hiçbir şey göstermedi. Titrerken ve gece bastırırken uzun bir süre hiçbir şey.

Buraya gelmekle aptallık etmişti. İsimsiz bir rahibin göremeyeceği neyi görebilirdi ki? Bu savaşın hiçbir cevabı yoktu. Yaksa ile son nefeslerine kadar savaşacaklar ve yenileceklerdi. Artık hiç umut yoktu.

Karanlıkta bir şey titredi. Daha yakına eğildi.

Büyüdü. Önce bir kor. Sonra bir lamba. Sonra alev alev yanan bir ateş, suyu yutuyor, çığlık çığlığa ışığın içinde dönüyor.

Beni içeri al, dedi ateş. Ve kadın tereddüt etmeden evet dedi.

Ateş sönmüştü. Göl yine siyahtı.

"Leydim," dedi rahip tereddütle. "Kendinize döndünüz mü?"

Hiçbir şey görmemişti. Dilini dişlerine bastırdı. Sesini aradı.

"Evet."

"İsimsiz konuştu mu?" diye sordu rahip, hevesli ve dehşet içinde.

Başını kaldırdı. Görüşü ateş gibi altın rengindeydi. Yağmura rağmen aniden sıcak hissetti; içi bir fener gibi aydınlanmıştı.

İsimsiz değil, diye düşündü. Ama bunun bir önemi yoktu. Kurtuldular.

"Yaksa'yı nasıl öldüreceğimi biliyorum," dedi Divyanshi.

PRIYA

İlk gün ona diz çöktürdüler.

Orada, Hirana'nın dibinde, çiçeklerle dolu toprağın üzerinde kendini aşağıya bıraktı. Uzun yolculuğundan dolayı giysileri zaten kirliydi. Toprağın onu daha da kirletmesi önemli değildi. Kardeşinin yüzüne sahip yaksa ona diz çökmesini söylemişti, o da öyle yaptı.

Onun üzerine eğildi. Yapraklar onu çevreledi. Büyük bir ağacın dallarının altında olmak gibiydi.

"Priya," dedi. "Burada bekle. Bekleyecek misin?"

Başka ne yapabilirdi ki? Buraya gelmişti, değil mi? Eğer bir yaksa diz çökmesini isterse, diz çökerdi. Eğer tekrar yürümesini isterlerse -ayakları kanayana ve dünyanın sınırına ve ötesine ulaşana kadar yürümesini ve yürümesini- o zaman yapardı. İtaat etmekten başka ne yapabilirdi ki?

İnanılmaz derecede yorgundu.

"Evet," dedi ince bir sesle.

"Yapacağım."

Yapraklarının gölgeleri, kadının üzerinde serin karanlık noktalar

hışırdadı. Onu çıplak güneş ışığında bırakarak uzaklaştılar.

Şimdi yalnızdı, sessizlik içindeydi, ama yeşil kulaklarında bir çığlıktı: büyüyen şeylerin suskunluğu. Toprakтан yükselen, güneş ışığını soluyan şeylerin keskin, özsuyu parlak çatırtısı. Tüm Ahiranya, dizlerinin altında, içinde, etrafında.

Biri yaklaşıyordu.

Başını tekrar kaldırdı. Ama bu figür onun üzerinde yükselmiyordu. Bu hayalet ufak tefekti, bir çocuktan daha fazla değildi. Gümüşi, düz gözler. Omuzlarından yumuşak yapraklar dökülüyordu.

"Nandi?" Ağzı, o söylemeden onun adını şekillendirdi. Onun küçük tapınak kardeşi. Bir hatıra onu berrak bir çan gibi çarptı: Nandi gülüyordu, yanakları gamzelenmişti.

Nandi, yanan bir odada yerde ölü yatıyordu. Bu

Nandi gülümsedi. Çok fazla keskin dişi var.

Altındaki toprağa dokundu. Çıplak ayaklarının altında yeşil şeyler büyüyordu. Bu açıdan dünya, canlı toprak ve ay ışığı renginde dökülen yapraklardan ibaretti. Adam ayak parmaklarını kıvırdı ve kadın tahta tıkırtılarını duydu.

"Sen Nandi değilsin," dedi. "Özür dilerim." Yaksa büstlerinin önünde her zaman yaptığı gibi eğildi ya da eğilmeye çalıştı, alnı yere değecek ve elleri altında olacak şekilde. Ama vücudunun başka fikirleri vardı ve o anı çökmek için kullandı. Ağzı toprakla doluydu.

Eller üst kollarında. Sırtını dizlerine kadar kaldırıyor. Ashok'un yüzünü giyen yaksa onu ayakta tutuyordu.

"Yorgunsun," dedi Nandi. "Bizimle gel."

"Bhumika nerede?"

"Bizimle gel," dedi tekrar ve bu artık nazik bir ısrar değildi. Bu bir emirdi. Ve bu bir emir olduğu için bedeni itaat etti. Ayağa kalkana kadar yükseldi. Yürüyordu.

İki yaksa'yı Hirana'ya kadar takip etti. Orada, önünde, tanıdık oymalar vardı. Tanıdık bir taş, yıpranmış ve eski. Bir sızı hissetti: vatan hasreti gibi bir sızı ya da

Eve dönüş.

Nandi bir eliyle taşa dokundu ve taş kayarak onlara bir yol açtı. Önlerindeki tünel karanlıktı ama onu çağırıyordu. İçinde bir şarkı duydu.

Fidanım.

Karanlığa doğru gitti. Yürüdü, yürüdü ve karanlık açıldı - mavi ışıkla yumuşatılmıştı. Ve önünde ölümsüz sular ve onun önünde üç figür daha vardı. Arkalarındaki ışığa karşı yüzsüz, etsizdiler. Gölgeden başka bir şey değillerdi.

Ani bir korku kalbini bir yumruk gibi kavradı. Bir yaksa Bhumika'nın yüzünü takınarak öne çıkar. Bhumika, içi boşaltılmış, çiçek açmış gözleri ve tahta gülümsemesiyle, Bhumika gitmiş-

Sonra biri öne çıktı, o da Sanjana'ydı.

Daha iyiydi. Korkunçtu ama daha iyiydi ve Sanjana ona tekrar diz çökmesini söylediğinde Priya bunu şikâyet etmeden, neredeyse minnettarlık gibi bir şeyle yaptı.

Yaşlı Chandni ve Yaşlı Sendhil de onları takip etti ve Priya kısa bir an için ölmüş olup olmadığını merak etti. Hâlâ hayattaysa ölümlerle nasıl buluşabilirdi ki?

"Priya," dedi Sanjana usulca. Priya'nın arkasına geçti ve saçlarını tuttu, dokunuşu neredeyse şefkatliydi. Saçlarını ellerinin arasında topladı. "Artık evindesin."

Sanjana'nın parmak uçlarının kafa derisine doğru ilerlediğini hissetti - on keskin dokunuş noktası, kök salmaya hazır on tohum.

"Ben neden buradayım?" Priya sordu. "Yaksa, kadim olanlar- neden burada, ölümsüz suların yanında? Bir yatakta dinlensem daha iyi olur."

Kahkaha gibi bir şey vardı, hışırıyordu, dalgalanıyordu.

"Ruhunun dinlenmeye ihtiyacı var," dedi Sendhil olmayan yaksa.

dedi. "Vücudunuzdan daha fazla."

Ashok'un yüzünü giyen kişi onun önünde diz çöktü.

"İçinde değerli bir şey taşıyorsun," dedi ona, sesi kısıktı. Elleri kavradı ve ters çevirdi.

Ölümsüz suların mavimsi ışığı tenine yansıyarak avuçlarının kahverengisini yumuşak bir griye dönüştürdü. "Seni korumak istiyoruz."

Sangam'ın üzerine döküldüğünü hissetti - kozmik ve dalgalı, önündeki ölümsüz suların ışığıyla karışarak. Ciğerlerini yarı yarıya tanıyarak nefes verdi ve Sanjana'nın tırnaklarının kafa derisine, topraklama noktalarına, acı noktalarına daha derinden bastırıldığını hissetti.

Bu iyileşme mi? Priya düşündü. Bu dinlenme mi? Kesinlikle öyle hissetmiyordu. Ama Malini'yi bıçaklamış ve onun gözlerine dolan dehşet ve ihaneti izlemişti. Sima'yı geride bırakmıştı. Ve Bhumika - Bhumika her neredeyse - ona yardım edemezdi.

Nandi yine, "Dinlen," diye ısrar etti. Ve Priya... Priya gözlerini kapadı.

İkinci gün bir rüya gördü.

Sangam'daydı. Tamamen, derinlemesine, yeşil, altın ve kan kırmızısı nehirlerle dalmıştı. Ve onun etrafındaydılar, yaksa. Beşi de, hepsi de tamamen insanlık dışı. Balık pullu, çiçek gözlü, derilerinden likenli nehir suyu sızan ve parmak kemiklerini süsleyen inci özlü. Onları seviyordu, biraz ya da belki tamamen. Ne de olsa hayatı boyunca onlara tapmıştı. Ama onlardan da korkuyordu ve bu acı bir şeydi, dilinin altında keskin bir diken.

Boş musun? diye sordu Yaksa. Tamamen ve bütünüyle bizim misin?

Sen onun musun?

Evet, onlara söyledi. Evet ve evet. Ne de olsa kalbini kesip çıkarmıştı. Ruhunu görebiliyorlarsa, bunu da görebilirlerdi. Tahtadan kaburgaları vardı ve içlerinde insan kalbi yoktu.

Onu didiklediler. Onu parçalara ayırdılar. Ona tekrar tekrar sordular.

Sana güvenilebilir mi?

Kalacak mısın? Hizmet edecek misin?

Evet.

O yeterli değil. Hazır değil. Yeterince güçlü değil.

Onun için söylenmemiş sözler yine de içinden geçip gitti; gümüşü oklar gibi, onu delip geçti.

Olman gereken kişi olacak mısın? Ona ulaşacak mısın? Onu bulabilecek misin? Kemiklerinizi, kalbinizi, zihninizi onun hizmetinde kırabilir misiniz? Teslim olabilir misin?

Teslim ol, Priya. Sevgili. Teslim ol.

Evet, ve evet, ve evet, ve evet-

Üçüncü gün saymayı bıraktı.

Biri ağzına su tuttu. O da içti.

Uyudu. Rüyasında savaşı gördü: savaş arabalarının tekerleklerinin çalkantısını, etrafındaki Saketan savaşçıların atlarının üzerinde hızla ilerleyişini ve Sima'nın onu korumak için bir kalkan tuttuğunu.

Biraz daha su. Karnında açlık sancıları.

İmparatorluk sarayına doğru yürüyordu. Malini'nin kaburgaları arasında bir bıçak kaydırıyordu. Malini'yi öpüyordu - onu bıçakladığında Malini'yi öpmemiş olmasına rağmen onu öpüyordu. Kan ve tuz tadında öpücükler. Özür dilerim, özür dilerim. Benden nefret edebilirsin.

Benden nefret et ve yaşa.

Uyandı. Kendi bedenine geri dönmüş, nefes alıyor ve ağrıyordu, toprağa yayılmıştı. Bileklerinden büyüyen çiçekler vardı, kafalarını toprağa gömüyorlardı. Yaksa hâlâ oradaydı. Onları görmeden önce bile hissedebiliyordu; diz çöktüğü gibi diz çökmüşlerdi, sanki ona bakıyorlardı, ona tapıyorlardı.

Açlıktan başı dönüyordu. Vücudu acıyordu.

"Bhumika nerede?" Sesi çatallaştı. "Kız kardeşim nerede?"

Sessizlik.

"Padma o zaman," dedi Priya cevap gelmeyince. "Nerede o?" Dirseklerinin üzerinde doğruldu, büyüyen şeyleri yerinden oynattı, altındaki toprağın onun varlığıyla titrediğini hissetti. "Ailem için geri döndüm," diye devam etti Priya. "Halkım için. Eğer bana Bhumika'dan bahsetmeyeceksen, en azından çocuğunun güvende olduğunu söyle."

"Bir çocuğa zarar vereceğimizi mi düşünüyorsun?" Ashok - Ashok değil- sordu. Ama gözlerindeki derin olmayan sızıda, sesindeki yaprak hışırtısında değerlendirici bir şeyler vardı.

Priya yavaşça, "Sanırım doğanın ne yaptığını biliyorum," diye cevap verdi. Doğa değilse yaksa neydi? "Ve nasıl yetiştirildiğimi de biliyorum. Ve biliyorum... benden ne istendiğini."

"Sence," diye sordu Sanjana, "bunu sormaya hakkın var mı?"

"Ben bir büyüğüm," dedi Priya. "Ben üç kez doğdum. Benden başka kim sorabilir ki?"

Hiçbir şey söylemediler ama sessizlik ağırdı. İçinde bir soru vardı. Bu ona çocukluğunu, büyüklerinin ona öğrettiklerini hatırlattı. Sessizliği kendisinin doldurmasını, uygun bir cevap vermesini bekliyorlardı.

"Bir büyüğün olması gereken de budur," diye devam etti, boğazı ağrıyordu. "Sorabilen kişi. Sadece bir tapıcı değil. Eğer yanılıyorsam Yaksa, özür dilerim."

Yaşlı Chandni-ya da onu taklit eden yaksa- öne doğru eğildi. Koyu renk saçları suyla parlıyordu.

"Kız kardeşin kaçtı," dedi Yaşlı Chandni. "Görevlerinden. Amacından, korkaklığından."

Yalan. Bhumika asla kaçmazdı. Ama Priya ne kadar ezilmiş olsa da bunu söylememesi gerektiğini biliyordu.

"Onu bunun için mi öldürdün?" Priya sordu. Sesi titriyordu. Elinde değildi.

Ashok'un yüzünü giyen yaksa, "Hayır," dedi. Gözleri uzaklara, hiçbir şeye ve her şeye sabitlenmişti. "Biz yapmadık."

Bu da mı yalandı? Bhumika'yı o gece görmemişti.

uzun zamandır sangam.

Tekrar toprağa eğildi. Çiçekler yüzüne değdi, petrichor kokusu dudaklarına sızdı.

"Yaksa," dedi. "Ben sadece bir ölümlüyüm. Bırak beni gideyim. Ruhumu yeterince gördün. Bedenimin de dinlenmeye ihtiyacı var. Yemek yemeye ve dinlenmeye." Ve kız kardeşimi bulmalıyım.

"Ne kadar zamandır," diye sordu yaksa, "burada olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını çevirip önce ona, sonra da onun içinden taş duvardan aşağıya doğru akan mavi su derelerine baktı. Su ne kadar süre akmış, aynı desende ışık gibi kanayarak taşı bu hale getirmişti?

"Bilmiyorum," dedi donuk bir sesle.

"Eğer sadece insan olsaydın," diye mırıldandı Sendhil, "ölmüş olurdun."

Diliyle dudaklarında gezindi. Neredeyse doğal gelmiyordu: teninin tuzunu tatmak, ağzının kurumuşluğunu hissetmek. Basitçe insan. Bu kelimelerle ne yapmak istiyordu? Basit bir insan olmadığını biliyordu.

Ama susayacak kadar insandı. Dizleri ağrıyordu. Ve onu ruhundan yukarıya doğru, her gölgeli kök ve ruh ipliğinden ayırdıkları her şeye rağmen, sangamdaki ruhundan daha fazlasıydı. Derisinin altındaki özden daha fazlasıydı. İçinde hâlâ kan ve et vardı.

"Kalbim sende," dedi Priya. "Mani Ara benim kalbime sahip. Ve sen benim önemli olan her şeyimi gördün. Bırak buradan gideyim. Sana düzgünce hizmet etmeme izin ver."

"Peki bize nasıl bir hizmet sunmanız gerekiyor?" Yaşlı Chandni sordu.

Bir anlık anı. Malini'nin ihanete uğramış gözleri. Dikenli bir bıçak. Kan ve et hissi. Malini'nin ne yapacağını biliyordu.

"Bir savaş çıkacak," dedi Priya. "Parijatdvipanlar gelecek. Ve bana ihtiyacın olacak. Bana ihtiyacınız olacak."

hizmet etmek. Tıpkı Çiçek Çağı'nda yaşlıların hizmet ettiği gibi."

Başını kaldırdı ve Chandni'nin ağzının yavaş bir gülümsemeye dönüştüğünü gördü.

"Çıkar beni yaksa," dedi Priya. "Böylece benden istediğin işi yapabilirim."

Neredeyse tekrar soracaktı. Ama onun yerine dilini ısırды. Yalvarmak ona bir şey kazandırmayacaktı. Yaksa yalvarmaya cevap vermezdi. Derisini karıştırarak geçirdikleri zaman içinde onlar hakkında biraz daha fazla şey öğrenmişti. Bekledi. Bekledi.

Chandni hoşgörüyle, "Dinlenmek senden işe yarar bir şeyler çıkarmış," dedi. "Git o zaman, Yaşlı Priya. Bedeninle ilgilen. Sonra da savaşıma hazırlanalım."

MALINI

Her gece imparatorluk sarayına dönüyordu. Elinde değildi.

Rüyaları onu oraya götürüyordu.

Her gece aynıydı. Altında mavi taş, görünmeyen bir ayın ışığı beyaz mermeri, soluk kumtaşını su derinliğindeki tonlarda örtüyordu. Önündeki ateşin altın rengi çiçeklere dönüşüyordu. Kadife çiçekleri, aşoka ve kan kırmızısı güller alevlerden ayaklarına doğru yuvarlanıyordu. Ve orada, her zaman onu bekliyordu: Priya.

Karmakarışık saçlarından usulca dökülen yapraklarla Priya. Priya ağlıyordu, yanaklarında ateş parçaları parlıyordu.

Priya, Malini'nin kaburgalarına bir bıçak saplıyor.

Malini her zaman olduğu gibi göğsünü delip geçen keskin bir acıyla uyandı. Gözlerini uzun bir süre kapalı tuttu, sonra ayağa kalktı. Dikkatli parmaklarıyla bluzunu çıkardı. Parmak uçlarını kendi tenine bastırdı.

Önce pürüzsüz et, sonra yara izleri.

Parmaklarının altında çirkin, incinmiş etten bir ip yeniden düğümlemişti.

Yara izlerine dokunmak ona bıçağın gittiğini hatırlattı. Priya gitmişti. Acı çekmesi için hiçbir neden yoktu.

Tekrar uzandı. Göğsü zonkluyordu. Kafatasında bir kapı açıldı, ucunda bir ateş ve bir bıçak vardı.

Aditya'nın cenazesinin olduğu gün güneş doğdu. Yarı yarıya doğmayacağını umuyordu.

Hizmetçiler ateşte ısıtılmış su dolu kovaları mermer banyo odasına taşıyıp banyoya döktüklerinde gökyüzü hâlâ solgundu. Malini yavaş adımlarla ve halsiz bir şekilde onların peşinden gitti.

Kendini banyonun derin kuyusuna bıraktı, su etrafını kavuruyordu, o kadar sıcaktı ki cildini yakıyor ve ağrıyordu. Bir hizmetçi suya yağ dökerken ve bir diğeri fildişi bir tarak ve yasemin yağıyla karışık saçlarını toplarken gözlerini kapadı ve buharı içine çekti.

Hizmetçiler sessizce hareket etti. Seyreltilmiş bile olsa çiçek attarının kokusu neredeyse baskındı. Ama yine de Malini havuzdan çıktığında, elini hâlâ bir hizmetçinin beklemekte olan ellerinde tuttuğu sürahiye daldırdı ve güzel kokulu yağ kulağının arkasına bastırdı.

Ateşin ne kadar güçlü koktuğunu biliyordu. Eğer seçme şansı olsaydı, çiçek koklamak ateş koklamaktan daha iyiydi.

Vücuduna bir kurulama bezi sarıldı, saçları dikkatlice kurutuldu ve sonra bir örgü halinde bağlandı. Bugün saçında çiçek yoktu. Bileklerinde, burnunda, kulaklarında ya da boğazında mücevher yoktu. Hizmetçilerin vücuduna sardığı sari saf yas beyazıydı.

Hizmetçilerinin nazik ısrarlarıyla hareket ederken göğsü ağrıyordu. Çekiştirilip çekiştirilen sıkı, yaralı deri hareketlerine direniyordu. Acı daha da büyüktü çünkü dikkatini ondan uzaklaştırmayı reddediyordu. Bunun yerine, odaklandı

kararlılıkla kendi bedenine baktı: çoktan tenine yükselmekle tehdit eden ter, suyun azalan sıcaklığı, yasemin kokusu ve kaburgalarının içinde her zaman var olan ağrı.

Cenaze törenlerinin ölümden hemen sonra yapılması gerekirdi: ceset yakılır, dualar edilir, yas tutulmaya başlanırdı. Ama Aditya'nın cenazesi normal bir cenaze değildi. İmparatorluk için kendini feda etmişti. Saketa'daki bir kalenin kalbinde ölmeyi seçmişti.

Anneler yanarken Aditya da yanmıştı. Aditya gülümsemişti, ya da insanlar öyle diyordu, alevler onu tamamen tüketmeden önce gülümsemiş ve etrafındaki savaşçılara ona hizmet edeceklerine dair yemin ettirmişti.

İmparatoriçe Malini, o savaşçılardan biri başını eğerek şöyle demişti. Ölürken size sonsuz bir taç verdi.

Titreyen bir nefes verdi, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Hizmetçilerinden biri tiz bir ses çıkardı, yankılanan bir sempati, elleri çırpınıyordu. Malini'nin pallu'sunu düzeltmeye karar verdi.

Kalbi içinde bu kadar kurşuni hissederken ağlamak garipti. Keder bazen acıydı, bazen de sadece yokluktu; hissedilemeyen, dokunulamayan ya da kavranamayan şeylerin açtığı yaraydı.

İçeri bir figür girdi. Malini döndü ve Lata'nın kapıda durduğunu gördü, beyaz giysili ve vakurdu.

"Vakit geldi," dedi Lata.

İlk salonda Deepa ve Raziya ile tek tip beyaz giysiler giymiş soylulardan oluşan bir kalabalık duruyordu. Bazıları çoktan ağlamaya başlamıştı. Ama Raziya kuru gözlüydü. Bir an için Malini'nin gözlerine baktı, sonra eğildi; etrafındaki kadınlar tarafından dalgalar halinde taklit edilen geniş bir hareketti bu.

Malini onlar yaylarından kalkana kadar bekledi. Kurşuni his kalbinden vücudunun geri kalanına yayılmıştı. Bacaklarını hareket ettirebileceğinden emin değildi. Ama yapmak zorundaydı. Başka çaresi yoktu.

Bir adım, sonra bir adım daha. Bir başkası. Kadın topluluğu da onu takip etti, etekleri fısıldıyordu, kuşlar gibi hışırdıyordu.

Uçuş.

Odasından çıktı, dışarı, dışarı.

Ve orada, onu bekleyen bir deniz dolusu soylu adam vardı. Lordları ve kralları. İmparatorluğunun yöneticileri.

Onlar da eğildiler.

Kalabalığın arasından Baş Rahip ortaya çıktı. Hemanth, alevin annelerine hizmet eden ve dolayısıyla ona hizmet eden rahipliğin başıydı. Boyu ve konumu itibarıyla onun ruhani danışmanı olması gerekiyordu.

Ama aynı zamanda Chandra'yı Chandra yapan adamdı. Aynı zamanda kadınları yakan adamdı. Onu neredeyse yakan adam.

"İmparatoriçe," dedi Hemanth. Onun yüz ifadesini okuyamıyordu. Ama ağzının etrafındaki yeni keder ve gerginlik çizgilerini saydı. Gözlerindeki kızarıklığı fark etti. En azından acı çekiyordu ve bu onu memnun etti. "Prens Aditya'nın ruhu dualarımızı bekliyor."

Uzaktan, yüksek pencerelerden ve uzak koridorlardan ağlama sesleri ve şarkılar duyabiliyordu. Dua, müzik ve yas davullarının sesi. Çürüme imparatorluğun dört bir yanında çiçek açmasaydı, yaksa'nın yeniden yükselip yürüyeceğine dair söylentiler yayılmaya başlamasaydı yas bu kadar gösterişli olur muydu? İnsanların inanacakları bir şeye ihtiyaçları vardı.

"Başrahip," dedi, kendisini bekleyen adamların duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Sesi bir çan kadar berraktı. "Bize ona nasıl saygı göstereceğimizi göster."

Chandra'nın cenazesi böyle olmamıştı. Hızlı ve küçüktü. Cahilce. Hastalığı sırasında kimse cesedini yakmak istememişti ve yarası iyileşene kadar cesedi çürümüştü. Cesedinin üzerine serpilen çiçekler ve parfümler ve rahipler tarafından küçük gümüş telkari sürahilerden kalıntılarının üzerine dökülen gül attarları bile kokuyu örtmeye yetmemişti. Bu yüzden Harsinghar halkının ağlayacağı ya da neşeleneceği bir yas gösterisi yapılmamıştı. Bunun yerine

sadece konsey üyeleri, rahipler ve Malini'nin kendisi vardı. Ve tabii ki çürümüşlüğünü gizlemek için beyaz bir beze sarılmış ceset.

Ancak Aditya'nın cenazesinde ağlama ve feryat vardı. Harsinghar halkı mahal duvarlarının dışına çiçek demetleri bırakmıştı. Ve Aditya'nın yakılacak bir cesedi olmayan cenaze ateşi çelenklerle yığılmıştı. Pembe, kırmızı; kadife çiçeklerinin zengin, bol altın rengi; iğne çiçeğinin narin beyazı.

Diz çöktü, bedensiz ateşin önünde secdeye kapandı. Etrafındaki tüm insanlar da onu takip etti ve duaları kulaklarında dalgalar gibi bir uğultu, kabaran bir fırtınaydı. Kederleri o kadar gösterişliydi ki, daha çok bir kutlamaya benziyordu: ölümün, fedakârlığın, annelerin inancının.

Aditya'yı. Onu tanıdığı gibi değil - tüm çileden çıkaran kusurları, nazik gözleri, bükülmez ahlakıyla kardeşi değil - ama ölümsüz bir şey haline gelmişti. Ateşten bir anne değil, Malini'nin imparatorluğu, Malini'nin tahtı, Malini'nin kaderi için ölen bir oğul.

Şikâyet edemezdi, değil mi? Hasta yatağından pençeleriyle kalktığı zaman, onun hikâyesi kendininkiyle kaynaşmış, hastalık otoritesini elinden almış olsa bile gücünü beslemişti. Böylece imparatoriçe olmaya devam etti, onun ölümünün alevleri içinde yeniden taç giydi.

Hemanth onun adını söylerken gözlerini kapattı.

Prens Aditya.

Ona söylediği son şeyi hatırlayamıyordu. Hafızasını yokladı, didik didik etti. Ama ne kadar çok düşünürse o kadar azını hatırlayabiliyordu: anılar kıvranıyor, bükülüyor ve ondan kaçıyordu. Zihni onu cezalandırıyor ya da ona merhamet gösteriyordu.

Malini gözlerini açtı, Aditya'nın yüzü yüzen bakışlarının önünde dalgalanırken gözlerini kırptırdı.

Hemanth sessizliğe gömülmüştü. Öne çıktı ve saygıyla ateşi yaktı.

Alevler tutuşup yükseldikçe, duaların sesi de onlarla birlikte yükseldi.

Yasemin yağı bir hataydı. Bunu şimdi fark etmişti. Çiçeklerden başka hiçbir şeyin kokusunu alamıyordu: çürüyen çiçekler, yanan çiçekler, dumana dönüşen çiçekler ve kendi tenindeki çiçekler ve yanan etin yokluğu neredeyse varlığından daha korkunçtu. Midesi bulandı. Neredeyse oturduğu yerde sallanacaktı; neredeyse tüm kemikleri erimiş ve kendisi solgun bir etten başka bir şey değilmiş gibi kayacaktı. Bunun olasılığını mide bulantısı, baş dönmesi gibi hissetti ve tuttu

-bir şekilde- koyda.

Belki de kayıyordu. Kendine ve otoriteye olan hakimiyetini kaybediyordu; belki de çözülüyordu.

Öne doğru eğildi. Bir damla gözyaşı serbest kaldı. Bu iyiydi. Biraz keder. Saygın bir keder. İbadet gibi bir keder. Buna izin verilebilirdi. Bu belki de bir gereklilik olabilirdi.

Dualar bittikten sonra bir kolunda Lata'nın, diğerinde Raziya'nın elini hissetti. Onu ayağa kaldırdılar. Ayağa kalktı ve hareket etti, kalabalık da onunla birlikte hareket ediyordu.

Avludan şehre bakan bir verandaya doğru yürüdü. Gökyüzü acı verecek kadar maviydi ve eteği tatlı bir esintiye kapılarak dalgalanmaya başladı.

Şehre baktı. İnsanlara baktı, o kadar çoktular ki tek tek yüzleri seçemiyordu, sadece vücutların hareketini ve salınımını görebiliyordu, hepsi solgun giyimli, coşkulu, yas tutan ve vuran güneşin yükselişi altında kederleri içinde neşeli.

İmparatoriçe Malini. Anne Malini. İmparatoriçe, İmparatoriçe, İmparatoriçe.

Duman ve ölümle yazılmış hikâyenin etrafına yerleştiğini hissetti.

Kaburgaları hâlâ yanıyordu, yanıyordu ve yanıyordu.

RAO

"Elbette savaş olacak."

Bir şişenin şaklaması. İçki dökölüyordu. Kokusu keskin, demir zengini ve kana o kadar yakındı ki Rao yüzünü çevirip duvardaki lambalardan birine bakmaktan başka bir şey yapamadı. İçindeki alev turuncu ve sarı renkte titriyordu.

Bir alev yeterince sıcak yanarsa mavi yanabilirdi. Rao bunu artık biliyordu.

Başka bir ses mırıldanırken sessiz kaldı ve sonra bir başkası. Savaş, evet. Savaş olacaktı. Ne de olsa Ahiranyi, Parijatdvipa'nın kutsal imparatoriçesini öldürmesi için bir suikastçı göndermişti. İntikam alınmalıydı. Adaletsizlik. Ahiranyi, Parijatdvipa'nın gücünü bir kez daha öğrenecekti.

Bir suikastçı. Bu kelime Rao'nun kafasında garip bir şekilde çınladı.

Priya Veri nehrinde hepsini kurtarmıştı. Onlar için savaşmış, neredeyse onlar için ölüyordu. Çiçeklerle parçalanmış bedenini nehir yatağından kendisi sürüklemişti. O olmadan

imparatoriçenin hiç tahtı olmazdı.

Ama sonunda Malini'yi bıçakladığını inkar etmek mümkün değildi.

"... geçilmez sınırlar," diye mırıldanıyordu başka bir adam. Rao sesi takip ederek başını çevirdi. Srugani'lerden biri. Rao onu tanımiyordu ve tanımakla da ilgilenmiyordu ama adamın alnındaki teri ve çenesindeki gerginliği ilgisiz bir gözle not etti, sırf alev, alev ve alev düşünmek dışında yapacak bir şey olsun diye. "Ahiranya'ya savaşçılar gönderdik ama ağaçlar onları tüketti. Bir canavarın ağzındaki dişler gibi. Bana inanmayacaksınız kardeşlerim ama bir kaplanın çenesi ya da Ahiranya'nın ormanı arasında seçim yapmam istenseydi..." Başını iki yana salladı. "Ben olsam kaplanı seçerdim," dedi ağır bir sesle.

Buna inanıyorum, diye düşündü Rao. Ahiranya'nın ormanının nasıl bir yer olduğunu ilk elden görmüştü. Çürümenin bir bedene neler yapabileceğini görmüştü.

Hiçbir şey söylemedi. Etrafındaki soylular yastıklarının üzerinde huzursuzca kıpırdandılar. Daha fazla içki açılıp paylaşıldıkça bir şingirti duyuldu.

Yas, yas tutma ritüeli tamamlanana kadar içki, kumar ve seksin yasak olması anlamına geliyordu. İmparatoriçe ve sadık kadınlardan oluşan sarayı, çiçeklerin tüten küllerinin yanında hâlâ dua ediyordu. Cenazeye gitmemiştir - Aditya'nın adına yakılan boş bir ateşi izlemektense kendi gözlerini oymayı tercih ederdi - ama Malini'nin çiçeklerin yanında diz çökerkenki asil sefaletine, gri yüzüne ve güneşin dokunduğu kemikler gibi ağarmış beyaz yas giysilerine dair süslü betimlemeler duymuştu. Mükemmel bir yas tutucu. Yemek yemesi için bile kandırılması gerekiyordu.

Oysa burada, panjurları kapalı, perdeleri çekili ve mumları yanan karanlık bir odada, Parijat'ın en iyi içkilerini içip karınlarını doyururken bir yandan da önlerindeki kıyameti düşünen adamları vardı.

Genç bir Parijati soylusu, "Rahipler yaksa'nın geri döneceğini iddia ediyor," dedi. Sesi biraz titriyordu.

Bir tedirginlik mırıltısı. Bir adam güldü.

"İmkansız," dedi.

"Eğer rahipler söylüyorsa, o zaman öyle olmalı," dedi başka bir adam. Bir anlaşmazlık dalgalanması oldu.

Yaksa'lar geri dönüyor, diye düşündü Rao. Bir yaksa'nın kopmuş kolunun, Çiçekler Çağı'ndan kalma bir kalıntının yeni bir hayatla çiçek açtığını görmüştü. Bir su havuzunda isimsiz tanrıdan bir görüntü görmüştü. Bir geliş. Kaçınılmaz bir geliş.

Rao ona kesik kolu gösterdiğinde Aditya'nın gözlerini görmüştü. Aditya'nın seçimini yaptığı anı görmüştü: Aditya isimsizin onun için bir amacı olduğuna karar verdiğinde, yakma zamanının geldiğine-

Rao aniden ayağa kalktı ve bu sırada bir bardak şarabı devirdi. Şarap kupağında dağınık bir şekilde birikirken yanındaki adam küfretti.

"Özür dilerim," dedi Rao kısaca. Adam bir şey söylemek için ağzını açtı ama Rao'nun gözleriyle karşılaşınca aniden kapandı.

Rao döndü ve odadan çıktı. Kimse onu durdurmak için herhangi bir çaba göstermedi.

Günlerdir Rao'nun içinde, bir eğlence evinin anonimliğinde kaybolmak ve yabancılarla çevrili ucuz bir şarap fıçısında kendini boğmak için belirsiz ama acil bir arzu vardı, ancak soylu arkadaşlarının huzurunda geçirdiği zaman, ona arkadaşlığa uygun olmadığını açıkça göstermişti.

Bu iyiydi. Onun yerine yalnız kalacaktı. Muhafızlardan birine içki için rüşvet verdi ve yürümeye devam etti.

Nilüfer havuzlarından oluşan bir bahçeye bakan birkaç alçak çatılı oda vardı. Bunlardan en alçak olanına tırmandı, tek koluyla sallanarak yukarı çıktı, diğer kolu üç şişeyi kucaklıyordu

en sevmediği içki olan arrack'ı içti. Bacaklarını sağlam bir çatı taşının üzerine koyar koymaz bir şişeyi açtı ve ağzını dudaklarına götürdü. Acı, ateşli likör ağzının çatısını yaktı. Hızlı hızlı yutkunarak ateşin içinden geçmesine izin verdi.

Kendi tenini hissetmeyene kadar içmek istiyordu; tüm kederini içinden atmış, boş, uğultulu, mide bulandırıcı bir adam olana kadar.

Bir yudum daha. Ve iki, ve üç. Dirseklerinin üzerine yaslandı ve gözlerini Harsinghar'a dikti.

Buradan bakıldığında şehir, yeryüzüne serilmiş bir gece göğü gibiydi, karanlık ve şekilsizdi ve oraya buraya ışık saçıyordu. Neredeyse huzurlu görünüyordu. Buradan, mahal duvarlarının dışında hâlâ ağlayan ve dua eden yas tutanları göremiyordu. Onları duyamıyordu da. Rüzgârdan başka bir şey duymamak, likörden ve gökyüzüne dönük yüzünde gece esintisinin keskin ısırtısından başka bir şey hissetmemek rahatlatıcıydı.

Ama, ah. Eğer yüzünü hâlâ hissedebiliyorsa, o zaman içmesi gereken daha çok şey vardı.

Böylece karanlık bile yumuşayana kadar daha çok içti. Bir şangırtı duyduğunda ve bir taşın bacağına sertçe çarptığını hissettiğinde şaşkınlıkla küfretti ve matara içkiyle donuklaşmış avucundan kaydı. Yuvarlandı ve içinde kalan tüm içkiyi döktü, ki bu da çok fazla değildi.

"Rao?" diye seslendi bir ses. "Benim."

"Lata?" Doğrulup oturdu. "Neden attın onu? Yukarı gel."

"Sana tırmanamam," diye cevap verdi, sesi kısıktı.

karanlık-küçük ve uzak. "Ben zaten denedim. Beni duymadın mı?"

"Hayır," dedi. Daha çok geveleyerek. "Ama çok fazla içtim. Sana doğru tırmanırdım ama muhtemelen boynumu kırardım."

İç çektiğini ve başını salladığını, alnının biraz kırıştığını anlamak için onu duyması gerekmiyordu, düşüncede kaybolduğunda ya da iyice

Kızgın.

"Cenazede seni görmedim," dedi.

Göğsünde bir keder yumruğu. Cenaze. Cenaze.

"Malini fark etti mi?" Rao sordu.

"Hayır. İmparatoriçe... dikkati dağılmıştı."

Lata'nın sesindeki endişeyi duyabiliyordu. Malini hiçbir şeyi özlemezdi. Ama Aditya'nın ölümü ve Yaşlı Priya'nın yaptıkları onu değiştirmişti. Lata bir keresinde ona, "O yaralı," demişti. Sadece bedenen değil. İçinde, hiçbir doktorun onu iyileştiremeyeceği derin bir yerde.

Rao anlamıştı. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Güzel," dedi. Bir sonraki şişeyi açmayı düşündü ama içinden panik gibi bir şey geçti. Elleri titriyordu. "Gelmeliydim," dedi. "Ama ben... Lata. Aditya'nın yandığını görmeme gerek yoktu. Ben zaten-"

"Rao," dedi. Sesi kalındı. "Biliyorum."

Birdenbire onun yüzünü görememekten, sevmediği iğrenç bir içkiyle o çatıda yalnız kalmaktan yoruldu. Kenara doğru kaydı ve aşağı atladı. Yuvarlandı, dirsekleri taşa çarptı, yüzü yere yapıştı. Lata'nın aceleyle kendisine doğru geldiğini gördü, sari eteği çimlerin üzerinde mavi bir gölgeydi. Onu omzundan kavradı.

"Ayağa kalk," dedi. "Ne içtin sen?"

"Arrack," dedi.

Bir iç çekiş daha. "Kendi başına kalkabilir misin yoksa bana yardım etmesi için muhafızlar mı bulmam gerekiyor?"

Ayağa kalkabileceğinde ısrar etti ve ikisi birlikte onu ayağa kaldırmayı başardılar. Adam ağırlığının bir kısmını kadının omzuna verdi ve ikisi birlikte nilüfer bahçesinden mahal koridorlarına doğru tökezleyerek ilerlediler.

Birkaç dakika sonra "Bunun için çok ağırsın," dedi. "Bunun yerine destek için duvarı kullan."

"Beni gölete atmalıydın," diye mırıldandı, onu bırakıp bir fener aplikine tutunurken. "Bu beni uyandırır." "

"Ya da seni boğdu."

Bu o kadar da kötü olmazdı, diye düşündü. Ama isimsizlere şükürler olsun ki bunu söylemeyecek kadar akıllıydı.

Genellikle mahalin koridorlarına açılan kapıları örten perdeler vardı; tavus kuşu yeşili ve parlak mavi renkte, değerli taşlar ve gümüş ipliklerle süslü, geniş ipekli şeyler. Sersemlemiş gözlerinin, tüm perdelerin yerini, gecenin yumuşak rüzgârıyla dalgalanamayacak kadar kalın, düz beyaz kumaşların aldığını fark etmesi bir an sürdü. Perdelerden birini elleriyle kavradı. Ağırlığını hissetti.

"Sence," dediğini duydu, sanki uzaktan, "onun için gerçekten yas tutan biri var mı?"

"Tabii ki var," dedi Lata arkasından bir yerden. "İmparatoriçe biliyor."

Yutkundu, boğazı anlaşılmas bir şekilde ağrıyordu. Bezi daha sıkı kavradı.

"Evet," dedi. "Öyle."

Kadının elini kolunun üst kısmında hissetti. Hafif bir dokunuş. Sonra önlerindeki karanlıktan bir erkek sesi geldi.

"Prens Rao," dedi ses. Ağır ayak sesleri onu takip etti. "I..."

Adam lamba ışığında ortaya çıkınca ses kesildi. Romesh, Düşük Prens Ashutosh'un adamlarından biriydi.

-Yüksek yakalı, uzun kollu tuniği Ashutosh'un işaretlerini taşıyor, kollarındaki ve boğazındaki çürük yaprakları gizliyordu. Gözleri Lata'dan Rao'ya, İmparatoriçe'nin danışmanından generallerinden birine kayd ve sonra eğilerek, "Ben gidiyorum," dedi.

"Hayır," dedi Lata. "Lütfen, alın onu. Korkarım çok fazla içti." Rao'dan uzaklaştı, hızla Romesh'e doğru yürüdü ve sonra onun ötesine geçti. "Onu odasına götürün," diye ısrar etti. "Prens Rao dinlenmeli. İmparatoriçe'nin yakında ona ihtiyacı olacak. Yapılacak çok iş var."

İş. Savaşın gerçekten de bir iş olduğunu düşünüyordu.

Romesh onaylarcasına başını salladı, sonra da saygıyla Rao'yu kolundan tuttu. Uzun bir süre sessizce birlikte yürüdüler.

Rao'nun kafası tam olarak netleşmeye başlamamıştı ama baş dönmesinin en kötüsü geçmişti.

"Beni arıyordun," dedi sonunda.

Romesh homurdanarak, "Belki de kadehlerinizi daha az doldurduğunuzda, lordum," dedi.

"Benimle konuşmak mı istiyorsun? Daha iyi bir zaman bulamazsın. Ne de olsa yalnızız." Sessizlik -sadece ayak sesleri, fenerlerin çıtırtısı ve tükürüğü. "Gerginsin," dedi Rao. "Beni sen aradın. Öyleyse konuş. Bana ne istediğini söyle."

Başını çevirdi, etrafındaki ışıklar bulanıklaşıyordu. Romesh'in çenesi gerilmişti, yüzünde çelişkili bir ifade vardı. Sonra dedi ki, "Ahiranyi kadını. İyi olan. Esiriniz o mu?"

Rao'nun onun ne demek istediğini anlaması uzun bir an aldı. İyi olanı. "Sima?"

Romesh başıyla onayladı.

"Ben ve diğer adamlar, onun nasıl olduğunu bilmek istiyoruz." "Hiçbir soruna yol açmadı." Gerçekten yapmamıştı. Başından beri

Savaşta kararlı ve azimliydı. Priya'yı kurtarmak için cesetlerle dolu derin sulara dalmıştı. Ama o zamandan beri -her şeyden beri- gri ve sessizdi. Ona güvenli bir oda ayarladığında ve güvende olacağına dair söz verdiğinde, sadece başını sallayıp teşekkürlerini mırıldanmış ve yüzünü duvara dönmüştü.

Ve Rao... ona izin vermişti.

"Güvenilir olduğunu kanıtladı," diye mırıldandı Romesh. "Savaşta iyiydi. Sıkı mücadele etti. Lordum, açık konuşmama izin verirseniz, diğerinin yaptıklarından o sorumlu değil." Bir duraksamadan sonra neredeyse isteksizce, "İkisini de severdim. Ama diğeri... o kendi seçimlerini yaptı."

Priya'nın ne yaptığını herkes biliyordu. Dikenli bir bıçak. Ölü bir rahip. Çiçeklerle kırılmış taş ve

Malini kendi kanlı göğsünü tutuyor, kan parmaklarının arasından akarken ağlıyordu.

"Sima güvende," dedi Rao. "Güvende ve iyi muamele görüyor. Onu koruyacağıma yemin ettim. Bu değişmeyecek. Adamlarınıza bozmayacağım bir söz verdiğimi söyleyebilirsiniz."

Kendi odasında, biraz su içmek için kendini zorladı. Sadece birkaç yudum alabildi.

Dili kurumuş ve ağzının tadı kötüleşmişti. Gözleri yanmaya başlamıştı. Onları ovuşturdu, karıncalanan sıcaklık daha da arttı.

Bu gece dinlenemezdi. Aditya'nın cenazesinden sonra olmaz. Boş bir ateş yandıktan sonra olmazdı. Hatırlayabildiği tek şey Aditya'nın gözlerinde parlayan yaşlarla ona bakmasıyken olmazdı.

Yıldız nedir?

Aditya, ateş tenine tırmanıyor. Aditya, Rao'nun ellerinde ve sonra değil.

Uzak ateş-

Bilinçli olarak bunu yapmayı seçmeden önce yürüyordu. Artık daha dengeliydi. En azından orta derecede düz bir çizgide yürüyebilecek kadar sabit. Koridorlar, titreyen ışıklar ve selam veren hizmetçilerin yüzleri-ve sonra-

"Beni içeri alın," dedi ve Sima'nın odasını koruyan askerler kenara çekilip kapıları açtılar ve geçmesine izin verdiler.

O içeri girdiğinde Sima ayağa fırladı. Yerdeki minderlerin üzerinde oturuyordu ama hızla doğruldu ve elindeki bir şeyi salladı. Arkasında büyük ve gümüş rengi bir ayna vardı ve Sima aynada kendi yansımasını görebiliyordu; dalgalanan, cansız bir figür ve şiddete hazır sırtının gergin çizgileri.

Onun gözleriyle karşılaştı. Elinde tuttuğu şeyi bıraktı.

"Özür dilerim," dedi. "Buraya neden bu kadar geç geldiğimi bilmiyorum. Bunu yapmamam gerektiğini bilmeliydim. Bunu yapmamak. Bu bir

bıçak?"

Silah taşımaması gerekiyordu. Lata ona göz kulak olmasını istedikten sonra bile, Malini'nin diğer danışmanlarıyla onun velayeti için pazarlık yapmak zorunda kalmıştı. Ahiranyi mahkûmunun silahı olamaz. Ahiranyi mahkum odasından çıkamaz. Eğer Ahiranyi tutsak hapisane kurallarını çiğnemeye kalkarsa, bunun bedeli ölüm olmalıdır.

"Hayır," dedi bir süre sonra. Sesi sertti. "Sadece kilden bir kase."

Rao yere baktı. Kil bir parçaydı. Kesilebilecek kadar pürüzlüydü.

"Sadece bir kâse," diye yavaşça kabul etti.

Sima ona bakmaya devam etti. Ona neden burada olduğunu sormadı ama yüzündeki soruyu okuyabiliyordu.

"Özür dilerim," dedi aniden, "hapsedilmenizi daha katlanılabilir hale getiremediğim için. Ben de özür dilerim..." Kelimeleri bulamayınca sözlerini yarıda kesti.

"Bu senin hatan değil," dedi ince bir sesle. "Priya kendi kararını verdi. Ben de kendi kararımı verdim."

Priya'dan ayrılmak için bunu seçtiğine hâlâ tam olarak inanamıyordu. Hapis ve şüphe anlamına gelse bile Parijatdvipa ile ittifak kurmak. Lata olmasaydı, bu Sima'nın ölümü anlamına gelebilirdi. Sima ve Priya'yı birlikte görmüştü. Birbirleri için savaşmışlardı. Neredeyse birbirleri için ölüyorlardı. Nasıl bu kadar çabuk, bu kadar tamamen ayrılmış olabiliyorlardı?

Ağrıyan, sızlayan gözlerini ovuşturdu. "Daha iyisini yapacağım," diye söz verdi. "Burada, Harsinghar'da seni önemseyen insanlar var Sima. Etrafın düşmanlarla çevrili değil. Ya da sadece düşmanlar değil. Ve eğer... eğer arkadaşlarıyla birlikte olmak istersen... Ya da eğer..."

Sallanıyordu. Bu ne zaman başlamıştı?

"Rao!" Sima bağıırıyordu. Dizleri bükülürken, uzaktan farkında olarak ağzının hareketini izledi.

Karanlık onu yutarken kapıların açıldığını duydu.

Onu.

Bir rüya.

Hayır. Rüya değil. Bunu biliyordu. Bunu daha önce de görmüştü, karanlık suda. Aditya'nın gözlerinde.

Bir vizyon.

Boşluk onu çevreliyordu. Karanlık, engin ve sıvı. Ve sonra çiçek açtı.

Dağlar. Beyaz kar. Taşta bir kesik, bir yara, kan akıyor. Derin suların renginde kan.

Bir geliş. Kaçınılmaz bir geliş.

Avucunu uzatan bir adam. Aditya, ağlarken bile gülümsüyordu.

Rao. Rao

Gözlerini açtı.

Görüşü bir an için dalgalandı, sonra sabitlendi. İki asker Sima'yı kollarından sıkıca tutuyordu.

"Bırakın onu," diye zorladı. Sözleri kaba ve bulanıktı ama askerler anladı ve onu serbest bıraktı. Kendini avuçlarının, dizlerinin üzerine çıkmaya zorladı. Tüm vücudu titriyordu, tanrı çarpmıştı. "Bir hekimin benim için daha yararlı olabileceğini düşünmedin mi? Daha...?" Yüzünde gergin bir ifadeyle kollarını ovuşturan Sima'ya belli belirsiz bir işaret yaptı.

"Özür dilerim lordum," diye mırıldandı askerlerden biri, utanmış görünüyordu. Diğeri çoktan odadan dışarı çıkmıştı - muhtemelen sonunda gerçek bir yardım arayışındaydı. Rao neredeyse onu geri çağırmak için seslenecekti. İmgelem bir hastalık değildi. Hiçbir ilaç onu tedavi edemezdi.

Ancak dizlerinin üzerine kalkmayı başardığında Sima'nın adını fısıldadığını duydu.

Sima'nın gri yüzüne, dehşete düşmüş gözlerine baktı. Ve sonra onun ötesine baktı, bu bakışa karşılık veremedi.

Aynada kendisiyle karşılaştı.

Gözleri, gümüşü camın içinde, ateşten bir altın lekesi gibiydi.

BHUMIKA

Sanki bir su tarafından sürükleniyormuş gibi hissediyordu. Vücudu kontrolünün dışında sallanıyordu. Nefesini kolay kolay bulamıyor, bulduğunda da kaybettiği bir şey ya da biri için yalvarırcasına haykırıyordu. Kederin acısı içinde bir uçurum gibi açılmıştı ve onu susturan, giderek daha da çılgınlaşan ses, aradığı ses değildi.

Başı ağrıyordu, kafatasının içinde bir fırtına vardı.

"Nefes al," dedi ses. Bir erkek sesi. Adam ona yalvardı, "Bana neyin acıdığını söyle."

Ona bir çiçeğin adını verdim. Ona isim verdim. Onu terk ettim. Onu terk ettim.

Onu terk ettim-

"Ateş," dedi adamın sesi. Sonra da kelimesi olmayan ama boğuk bir hıçkırık olabilecek bir ses çıkardı. "Kahretsin," dedi. Sonra tekrar küfretti. O bunu yaparken dünya devrildi ve kadın saçlarında nefesini hissetti. Kulaklarındaki su sesi aniden kalp atışı gibi geldi.

Su tarafından taşınmadığını fark etti. Bu

Ona rehberlik eden et. Kollar onu kucaklıyordu. Rüzgâr kükrüyor, yüzünü ısıırıyordu. Canını yakıyordu.

"Bekleyin," dedi. "Bekleyin leydim."

O dayandı. Sular yükselirken, fırtına onu yutmaya çalışırken bile dayanmaya devam etti. Zaman geçti ve sonra yine hareketsiz kaldı, kulaklarında böceklerin vızıltısı.

"Lütfen." Adamın yorgunluktan bitkin düşmüş sesini duydu. "Teyze, yardıma ihtiyacım var. Karım hasta."

Büyük bir çabayla gözlerini açmayı başardı. Gördüğü yarım bir aydı, alaca-gri gökyüzünün kara toprağa karıştığı yumuşak bir bulanıklıktı. Önlerinde, bir kapı tarafından çerçevelenmiş, kambur bir figür duruyordu. Gümüş rengi saçlar, bir sari.

"Sen Ahiranyi'sin," dedi figür ihtiyatla.

Adam onu kollarının arasında kaydırıldı.

"Doğuştan," dedi. Sesi özür diler gibiydi. Çaresiz. "Ama Srugna'ya yıllar önce, evlenmeden çok önce taşındık. Köyümüzden sürüldük. Lütfen teyze. Bizi de sürme."

"Burada hoş karşılanacağınızı size düşündüren nedir?"

"Umut," dedi. "Üzerimizde hiç çürük yok. Söz veriyorum. Lütfen."

Kadın sonunda ona evin arkasında uyuyabileceklerini söyledi. Adam ona teşekkür etti.

Üzerine bir şal çekildiğini hissetti. Dudaklarında su. Sırtında sert bir zemin; başının altına sıcak eller tarafından sıkıştırılmış yumuşak bir şey. Sonra uzun bir süre hiçbir şey olmadı.

Bilincinin içinde ve dışında sürüklendi. Uykunun sularından her yükseldiğinde, kulaklarına tuhaf gelen, saçma sapan konuşma parçaları yakaladı.

"Bu kötü bir iş." Yaşlı kadının öfkesi geçmişti. Sesinde sadece acıma vardı. "Aileler ikiye bölündü, ebeveynler çocuklarından ve yaşlılarından Ahiranya'nın sınırlarını değiştiren kötülük tarafından ayrıldı. Kimseyi kaybettiniz mi?" "Erkek kardeşi ve kız kardeşi." Tanıdık bir adamın sesi.

"Ben başka bir aile yok."

Bir iç çekiş. "Ahiranya lanetli. Tedbirli davrandığım için özür dilerim,

seninle ve zavallı karınla, ama anlıyorsun-"

"Ben minnettarım." A el üzerinde onu
Alın. A Başparmağıyla terden ıslanmış
saçlarını geriye doğru taradı. "Teşekkür ederim."

Uyu.

Bu kez uyandığında, zihninin ve kalbinin suları etrafını sarmıştı. Boğuluyordu ama artık boğulmuyordu. Nefes alabiliyordu. Yanmıyordu. Uyku ve hastalıktan bulanıklaşmış gözlerini açtı. Geceydi.

Adam evin duvarına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, dik oturuyordu. Uyuyordu, dizlerinin üzerinde bir kılıç vardı. Onun sessiz nefesini duyabiliyordu. Evin içinde bir lamba yanıyordu. Etraflarındaki çimenlerin ve ağaçların arasından bir ses duyabiliyordu; ritmik bir su damlaması. Başını yavaşça çevirdi.

Onu izleyen insanlar vardı. Suyla ıslanmış kumaşlar yüzlerine örtülmüş, kıvrımlar halinde önlerinde, ayaklarının dibinde yere yuvarlanıyordu. Elllerinde taslar tutuyorlardı - toprağa garip nehir suyu akıtan taslar. Yeşil su, altın rengi ve kırmızı.

Onları izledikçe sayıları değişti; önce bir düzine, sonra on, sonra da hızlıca sayamayacağı kadar çok yüzün oluşturduğu bir bulanıklık. Ama yetişkinleri gördü. Çocuklar.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı. Sesi hırıltılı çıkıyordu. Susamıştı, tükenmişti.

Sessizlik. Sonra, hışırtılı bir iç çekişle, su peçeli bir kız öne çıktı ve diz çöktü. Yeşil tasını uzattı.

"İçecek misin?"

Suya baktı. Garip bir his kapladı içini
-Bir bilme. Bir parçası o kasede dönen suyun içinde yatıyordu: zaten ağrıyan, fırtına dolu kafatasının yardım almadan taşıyamayacağı bir bilgi.

Eğer içerse, çok büyük ve korkunç bir şey öğrenecekti.

Elini uzattı ve adam arkasında kıpırdandı.
Figürler gitmişti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Suya ihtiyacın var mı? Yemek mi?"

Ona doğru baktı. Koyu renk saçlar, kirli sakal gölgesinin altında keskin bir çene. Yorgun görünüyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben Jeevan," dedi sesi kısık bir şekilde.

Yardımcılarına önerdiği isim bu değildi.

"Sen benim kocam değilsin," dedi, sesini onunkine uydurmak için alçaltarak. Duyulmasını istemiyordu.

"Hayır leydim," dedi.

Hanımım. Kemiklerine vurulmuş bir darbe gibi sarsıldı, o kadar tuhaftı ki acıya neredeyse hiç benzemiyordu.

"Eğer bu insanlara benim kocam olduğunu söylediyse n, bana bir daha böyle hitap etmemelisin," dedi. "Benim adım ne?"

"Bhumika," dedi.

Bhumika. Bu isim ona hiçbir şey gibi gelmiyordu. Kalbine tam olarak oturmamıştı. Bhumika'nın kim olduğunu bilmiyordu.

"Bana öyle deyin o zaman," dedi.

Sabah olunca adam yardımcısının basamaklarını süpürüp yıkayarak temizledi. Yaşlı kadına yakacak odun getirdi ve kısa ama içten bir teşekkür etti. Kadın ona karşı açıkça yumuşamıştı.

"İyi bir kocan var canım," dedi. "Umarım birlikte güvenli bir yuva bulursunuz."

"Ben de öyle," dedi Bhumika.

Yardımcıları ellerini kavuşturdu. "Kardeşleriniz için çok üzgünüm," dedi sempatik bir şekilde. "İmparatoriçemizin onları bir gün Ahiranya'dan kurtarması için annelerine dua edeceğim."

Başı zonkluyordu. Peçelerinin içindeki gözcüleri düşündü.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Siz olmasaydınız hayatta kalamazdım."

Jeevan adındaki adam onunla birlikte ormandan uzaklaştı, solgun bir şekilde yükselen güneşin altında çalılıkların arasından geçti. Ona döndü.

"Nereye gideceksin?"

Bulması gereken biri vardı.

O bilgi için bir araçtı. Onu taşıyacak başka birine ihtiyacı vardı. Uzağı görebilen birine; sesini duyurabilecek güce sahip birine.

İçindeki bilgi girdabında bir imge yatıyordu: bir göl. İnsanlarını ölümlü dünyanın ötesindeki sesleri dinlemeleri için eğiten kutsal bir yer. Bir arayıcının uzun zaman önce Çiçek Çağı'nı nasıl sona erdireceğini ve Yaksa'yı nasıl öldüreceğini öğrendiği yerdı. Bir arayıcı oraya tekrar dönecekti.

Uzakta duran gözcülere döndü. Onlara giden toprak yol bir nehir gibi parlıyordu: kıvrılan, çağıran bir şey. Bir eliyle onlara doğru işaret etti. Ağzında çamur tadı vardı, su gibi pürüzsüz bir taş. Çalınmış bilginin tadı.

"Alor'a," dedi.

PRIYA

Priya yavaşça mahale doğru yürürken içini kemiren korkuyu görmezden gelmeye çalışıyordu. Ne bulacağını bilmiyordu.

Yaksa onunla gelmemiştir. Sadece gitmesine izin vermişler, Hirana'nın ötesindeki soğuk, parlak havaya geri dönmesine izin vermişlerdi. Ama onları sanki yanındaymış gibi hissedebiliyordu. Kulaklarındaydılar, atan kalbinde, kanında.

Ne de olsa yeşil onun içindeydi. Ve onlar da yeşilin içindeydi.

Bir zamanlar Ahiranya'yı bir uzvu gibi hissetmişti; tüm yeşili onun uzanan, güçlü bir parçasıydı. Şimdi Ahiranya'ymış gibi hissediyordu: o kadar iç içe geçmişti ki nefes aldığı anda ağaçlar sallanıyor, toprak onunla birlikte hareket ediyordu.

Mahal'i de hissedebiliyordu, onu tüketen yeşilin içinden. Bir zamanların güzel kumtaşı parçalanmıştı. Likenler ve sürünen sarmaşıklar taşın içinden süzölmüştü.

Onlardan büyüyen çiçekler nabız gibi atıyor, parlıyor, onunla birlikte nefes alıyordu. Hepsini hissedebiliyordu, sanki yumruğunu sıkıp mahal'i bütünüyle parçalayabilirmiş gibi.

Yapabilir miydi? Kesinlikle yapamaz. Kesinlikle.

Ama Mani Ara onda yeni bir şey yaratmıştı. Yeni gücünün sınırlarını bilmiyordu.

Bir zamanlar tanıdık olan koridorlardan geçerek mahale girdi. Bir zamanlar kumtaşından oyulmuş, yüksek ve geniş sütunlar kırılmıştı. Onların desteği olmadan çatının çökmesi gerekirdi ama taşın yerini canlı ağaçlar almıştı; gövdeleri yarılan zeminden yükseliyor, dalları çatıyı kavırıyor, yaprakları perde gibi düşüyordu.

Tavanı tutabilirim, diye düşündü soğukkanlılıkla, ya da onu yok edebilirim.

Parmaklarımın bir seçirmesiyle.

Kafasının içindeki ses kendi sesi gibi değildi.

Kendini normal düşünmeye zorladı: bir insan gibi, insan olduğunu bildiği türden pratik, derin bir şefkatle düşünmeye.

İnsanlar böyle yaşayamaz, diye düşündü Priya. Ve sonra farkına vardı.

İnsanlar böyle yaşayamaz, ama yaksa yaşayabilir. Ben yaşayabilirim.

İnsanlar burada yaşayabilseler de yaşayamasalar da ellerinden geleni yaptıkları kesindi. Koridorlarda sıralanan odalar derme çatma yatak odalarına ve ibadet odalarına dönüştürülmüştü ve etrafta olması gerekenden çok daha fazla insan vardı. Farklı bileklerdeki ve boğazlardaki kutsal ağaç boncuklarını işaretlemesi uzun bir anını aldı. Kaynağından koparılmış ölümsüz su şişeleri bellerine dizilmişti. Tapınanlar. Sayıları çok fazlaydı ve çoğu silahlıydı.

İlk başta kimse onu fark etmedi. Muhtemelen çürümüşlerden farklı görünmüyordu. Sonra koridor boyunca yürüyen yaşlı bir kadın gördü ve nefes nefese bir tanıma şoku yaşadı.

Maske koruyucularının lideri Kritika da onu gördü. Kritika'nın yüzü gerildi, sanki hem şok hem de korku onu gafil avlamıştı, ikisi de yüzüne üstünlük sağlayamadı ve ifadesini bir diken gibi bıraktı.

"Yaşlı Priya," dedi, sesi törpülenmişti. "Siz... siz, siz misiniz?"

Priya sözsüz bir şekilde başını salladı. Ciğerleri bomboş, ağzı işe yaramaz haldeydi.

Kritika alçak sesle eğildi. Ayağa kalktığında gözleri yaşlarla parlıyordu, yüz ifadesi kararlıydı.

"Yaksa seni bize geri getirdi," dedi sesi titreyerek. "Çok sevindim, Elder."

Komikti. Priya, Kritika'nın kendisinden özellikle hoşlandığını hiç düşünmemişti. Ama Kritika şimdi ona bakıyordu, umutlu, hevesli ve Priya... Priya derin bir şey söylemek zorundaydı, değil mi? Beynini zorladı.

"Gerçekten çok açım," dedi Priya, sesi çatallaşarak.

Billu onu besledi.

Kritika onu mutfağa götürdü. Priya'nın bir zamanlar günde birkaç kez gitmesine rağmen artık mutfağın nerede olduğunu bilmemesi gibi ona rehberlik ediyordu. Açık avluda, fırınların ve sürekli kaynayan çay fıçısının yanında -o fıçı muhtemelen hepsinden daha uzun süre hayatta kalacaktı

-Priya ayağa kalktı, yemek yedi ve neredeyse bir sürahi dolusu suyu tek başına içti. Vahşi bir şey gibi, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi yedi, çünkü vücudu hayvani ve açtı ve bunu gizleyecek enerjisi yoktu.

Ev halkı onun etrafında toplanmıştı: Mutfakları yöneten Billu; Ahiranya'nın bağımsızlığından bu yana geçen sürede evin efendileri haline gelen Khalida ve hizmetçiler; eski imparatorluk muhafızları ama Jeevan yoktu; ve son olarak Ganam ve çocuklar gibi Kritika'nın etrafında kümelenen diğer maske bekçileri. Hepsini tanıdı. Ve hepsinin onu merakla izlediğini fark etti.

Sanki kafesteki bir şahin ya da bir sopanın ucuna takılmış bir yılan gibiydi, güzeldi ama kışkırtılırsa saldırabilirdi.

"Neredeydin?" diye ağzından kaçırdı sonunda bir maske muhafızı. Bu gerginliği kırdı. Çamaşırcı kadınlardan biri hemen ekledi: "Çok zayıf görünüyorsun Priya. Bunca zamandır İmparatoriçe'nin ordusunda mıydın? Buraya yalnız mı döndün?"

Priya uyuşuk bir sesle, "Duymadınız," dedi. Yüzden yüze baktı. "Hiçbiriniz duymadınız. Duydunuz mu?"

"Neyi duydun?"

"Sınırlarımız kapalı," dedi Ganam kesin bir ifadeyle. "Çıkmaya ya da girmeye çalışan herkes ölür. Ahiranya'da neler olduğunu biliyoruz. Bunun ötesinde bir şey yok."

Yemek midesinde bulantıya dönüştü. Bilmiyorlardı.

Yaksa bunu doğrudan söylememiştii bile. Onlara kendi kalbini kestiğini söyleyen Priya'ydı. Şimdi hatırlıyordu, mide bulandırıcı anlarda: Malini'yi ve onun siyah gözlerindeki güveni; aynı güven kırıldığında, bir ip acımasızca kesildiğinde nasıl göründüklerini.

"İmparatoriçeyi bıçakladım," dedi Priya, yapabileceğini düşündüğünden daha sakin bir şekilde.

Şok olmuş bir sessizlik.

"O... o hala yaşıyor mu, Elder?" Kritika sonunda sordu.

"Evet," dedi Priya. Ama ardından korku dolu bir yumruk geldi.

Onu tam kalbinden, ciğerlerinden kavradı ve havasını azalttı.

Malini'nin yaşadığını ya da öldüğünü nereden bilebilirdi? Bilemezdi. En iyi bakımla bile yaraların nasıl iltihaplanabileceğini biliyordu. Malini'nin yaşamayı ne kadar şiddetle istediğini de biliyordu. Arzu yeterli miydi?

Duygularının içinden nefes aldı ve korkusunu bastırdı. Bir lokma daha yemek aldı. Rottisini sertçe çiğnedi, ekmek dişlerinin arasında yumuşak bir posaya dönüştü, kendine toparlanmak ve düşünmek için zaman tanıdı. Olmak için

Sessiz.

"Bunu neden yaptınız?" diye sordu bir hizmetçi.

Priya yutkundu ve basitçe, "Yaksa benden bunu istedi," dedi.

Kritika kararlılıkla, "O zaman bunu hak etmiştim," dedi. "Ve bu gerekliydi. Yaksa'ya güvenmeliyiz," diye vurguladı, sanki diğerleri bu noktayı onunla tartışmış gibi.

Cevap vermediler, Priya da vermedi. Cevap vermesi gerektiğinden emin değildi. Onun yerine bir ağız dolusu çay yuttu, sıcaktan kavruluyordu.

"Bhumika'nın burada olmadığını biliyorum," dedi onun yerine. Sesi sadece biraz titriyordu.

"Ortadan kayboldu." Billu'nun yüzü ifadesizdi. "Bir gün buradaydı, sonra yoktu."

Yani Bhumika'ya ne olduğunu kimse bilmiyordu.

"Padma güvende mi?" Priya sordu. "Ve Rukh-"

"İkisi de burada ve güvendeler," dedi Billu. "Rukh için endişelenmene gerek yok. Ya da bebek için."

"Sizinle birlikte savaşa giden askerler nerede? Ve Sima nerede?" Ganam sordu, gözleri karanlıktı, ifadesi acımasızdı. Sanki onun cevabının ne olacağını zaten biliyormuş gibi. "Başka bir yerde güvendeler mi?"

Boğazı tıkanı.

Parijatdvipan'ların arasında Sima'ya ne olduğunu bilmiyordu, bilemezdi. Ama Priya'yı Ahiranya'da her ne bekliyorsa Sima'nın bundan kurtulacağı umuduyla Sima'yı orada bırakmıştı.

"Savaş riskliydi," dedi. Bir cevap ya da hiç cevap vermedi - kendi varsayımlarını yapmalarına izin verdi.

"Sana bir şey yapmışlar," diye ağzından kaçırdı Khalida. Sonra eliyle ağzını kapattı, gözleri korkmuş, fırlayacak gibiydi. Tedirgin ayak sesleri duyuldu. Mırıldanan sesler.

Priya etraflarındaki sarmaşıkları ve yaprakları düşündü; kendi gözlerinin ve kulaklarının bir uzantısı gibiydiler. Yaksa'nın onların içinde nasıl yaşadığını, onları nasıl gördüğünü, hissettiğini

tıpkı onun yaptığı gibi.

"Merak etme," dedi Priya. "Yaksa seni duysa bile, bana ne yaptıklarını biliyorlar. Beni fark ettiğini duymak onları üzmezdir."

"Leydi Bhumika böyle görünmüyor," dedi Khalida, sesi biraz çatallaşarak, titreyen bir eliyle Priya'yı işaret ederken. Yutkundu ve bir sonraki konuşmasında sözlerinde zoraki bir kararlılık vardı. "Kendisi gibi görünüyor."

"Baktım," diye düzeltti maske bekçilerinden biri, sesi mırıltılıydı.

Priya kendi yüzüne dokunma dürtüsüne direndi; teninin yabancılığını hissetmek için. Kendi ellerini birbirine kenetledi.

"Bize önderlik etmek için burada olmana sevindim," dedi Kritika, sesi onları bastırmak için dikkatle yükseltilmişti. "Bize liderlik edecek üç kez doğmuş bir büyüğe ihtiyacımız var. Tıpkı Çiçek Çağı'nda bizden önce gelenlerin yaptığı gibi." Sanki Priya'ya sadece bakarak onu tüm umutlarına layık bir şeye dönüştürebilecekmiş gibi şiddetle Priya'ya baktı. "Artık her şey daha iyi olacak."

Ben Bhumika değilim, Priya hemen söylemek istedi. Yol göstermesi için bakman gereken kişi ben değilim. Ben işimi yaptım, çürümeyi iyileştirmeye çalıştım ve topraklarımızı imparatorluk askerlerinden korudum ama bu yeterli değildi. Ben bir lider değilim. Aradığınız şey değilim.

Ama bunu söyleyemezdi. Bhumika'nın gölgesinde saklanmayı göze alamazdı. Artık arkasına saklanabileceği bir Bhumika yoktu.

Neredesin, kardeşim? Yaşıyor musun ki?

Ev halkı sessizdi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Onun sessizliğine tutunmuş, sözlerini bekliyorlardı.

Güçlü ve pratik görünmeye çalışarak, "İşleri daha iyi hale getirmeye başlayabiliriz," dedi. "Mahal'in dağılmakta olduğunu söyleyebilirim. Bununla ilgileneceğim."

"İmparatorlukta marangozluk mu öğrendin?" Ganam kaşlarını kaldırarak sordu. Khalida hıçkırarak

öksürdü, sonra telaşla ağzını kapattı.

Bu iyi bir şeydi. Biraz sivrilik, biraz mizah, onu hâlâ kendisi olarak tanıdıkları anlamına geliyordu.

"İşleri daha da kötüleştiremem," dedi sırtmaya çalışarak. Yüzünde garip bir his vardı. Çabucak bıraktı. "Başka ne yapılması gerekiyor? Yapabileceğimi ya da yapamayacağımı düşünüyorsanız söyleyin yeter."

Uzun bir duraklama oldu ve sonra birden herkes aynı anda konuşmaya başladı.

"-Gıda depoları tüm hacılara yetmiyor, şehri bir kenara bırakın ve soylular istifçilik yapıyor-"

"Eğer hacılar hakkında konuşacaksak-"

"-sınırlar bu şekilde kapalıyken ihtiyacımız olan tüm hammaddeleri almamız mümkün değil-"

Şimdi sorduğuna göre, bunu yaptığına pişman olmuştu. Kelimeler kafatasına çarpıyordu. Birden kendini güçsüz hissetti. Kendi insanlarıyla birlikteydi ve neredeyse - neredeyse- güvendeydi. Bu, içinde tuttuğu tüm yorgunluğun bir dalga halinde üzerine çökmesine yetmişti.

"Yarın bir başlangıç yaparız," dedi. "Bugün ve bu gece dinleniyorum. Ama yarın Yaksa'nın işini yaparız ve kendi işimizi yaparız. Ve hayatta kalırız."

Eski odasındaki yatağa yığıldı. Yan yatmış, dizlerini göğsüne çekmiş bir şekilde uyuyordu. Kirli sarisinin içinde bile kendi derisinin altındaki yeşil yaşamın ışıltısını görebiliyor ve Ahiranya'nın nabzının damarlarında kan gibi attığını hissedebiliyordu. Gözlerini zorla kapattı ve insan rüyaları görmeye çalıştı, ah çalıştı. Bedeni hayvani bir yorgunluk içindeydi ama geri kalanı uçsuz bucaksızdı, sürükleniyordu.

"Priya," dedi bir ses. Gençti. Tereddütlüydü.

Gözlerini açtı. Gündüzdü, sıcaktı, aydınlıktı. Bir şekil gördü ve onu tanıdı, gölgelerden pencereden sızan ışığa doğru adım atmadan önce bile tanıdı.

"Rukh," dedi. Kollarında bir kundak vardı, koyu renk bukleleri olan küçük bir yüz omzuna yaslanmıştı. Priya yatağında doğruldu, aniden uyandı. "Bu...?"

"Onu tutamazsın," dedi ihtiyatla.

Artık tam olarak insan olmadığı için miydi? Onun bir yaksa olmasından mı korkuyordu?

"Yapmayacağım," dedi. Düzgün bir şekilde oturdu ve ayaklarını altına aldı.

Tam olarak insan olmadığına dair tüm korkularına rağmen kalbi hızla çarpıyordu. Onu görmenin, Padma'yı onun kollarında güvende ve bir bütün olarak görmenin yoğunluğundan titriyordu. Belki de biraz uyku, içindeki tüm yumuşak, dehşete düşmüş parçaları onarmaya yetmişti.

"Şuna bak," dedi Priya, sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Artık çok büyük. Nasıl, nasıl?"

Rukh uzun bir süre sessiz kaldı, gözleri iri ve dikkatliydi. İçlerinde okuyamadığı ya da anlayamadığı çok fazla duygu vardı.

"O... eskisi gibi yüksek sesle konuşmuyor," dedi Rukh sonunda, Priya'ya bakarken ve Padma'ya sıkıca, çok sıkı sarılırken sesinde belli belirsiz bir titreme vardı. "Ama sanırım bu normal. Her şeyi düşünürsek. Her şeyi düşünürsek."

Bhumika Padma'yı nasıl geride bırakabilirdi? Priya bunların hiçbirini anlayamıyordu. Soru bir sızı gibiydi.

Bhumika ölmüş olmalıydı.

"Ona dokunmayacağım," dedi Priya. "Söz veriyorum. Ama istersen gelip yanıma oturabilirsin. Ağır olmalı."

Yine tereddüt. Onun yutkunduğunu gördü. Sanki kalmak mı yoksa kaçmak mı istediğini bilmiyormuş gibi ayaklarının üzerinde kıpırdandı.

"Senin... sen olup olmadığını bilmiyorum," dedi.

Priya, Khalida'nın gözlerindeki ağlamaklı dehşeti ve Kritika'nın gözlerindeki kararlı, güçlü umudu düşünerek, "Bu mantıklı," dedi. "Ama neden bana geldin, Rukh? Eğer benim Yaksa'nın yaptığı bir şey olduğumu ya da onlardan biri olduğumu düşünüyorsan..." Nefes verdi ve altındaki yatakta büyüyen çiçeklerin hışırtısını hissetti. Onları zorladı

Uzakta. Soldu. "Meraktan kendini riske atacağını biliyorum," diye devam etti. "Bu senin tarzın. Beni şaşırtmıyor. Ama o-ah, Rukh, bu sen değilsin."

"Onu bırakamazdım," diye patladı. "Ve senin umut edip etmediğini bilmek istedim. Umut etmenin aptalca olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Ve eğer onlardan biriysen, Priya'ya benzeyen bir yaksa isen, o zaman hiçbir yer senden güvenli değil. Ve eğer Priya'ysan, o zaman hiçbir yer senden daha güvenli değil. Yani." Tekrar yutkundu ve Priya onun yüzündeki gözyaşlarını gördü, perişan haldeydi. "Hepsi umut. İşte bu yüzden."

"Ben benim," dedi usulca, gözyaşlarını yutkunarak. "Buna inanıp inanmayacağına kendin karar vermelisin, Rukh. Ama bildiğim kadarıyla ben hâlâ benim. Priya, bir tapınak büyüğü ve yeterince insan. O yüzden gel otur. Ya da oturmayın. Anlayışla karşılarım."

"Yapacak mısın?"

"Elbette," dedi. "Her zaman yarın vardır. Belki o zaman bana güvenirsin. Ya da belki ondan sonraki gün. Bir daha hiçbir yere gitmeyeceğim."

Uzun, çok uzun bir süre hareketsiz durdu. Ama Padma onun için ağırdı. Bunu anlayabiliyordu. Ve ona inanmak istedi.

Yatağa doğru yürüdü ve oturdu. Aralarındaki mesafeyi kapatmadı ama kendini rahatlamış hissetti - omuzlarından, omurgasından bilinmeyen bir gerginlik yayılıyordu.

"Nasılsın, Rukh?" Priya nazikçe sordu.

"Oh, burada her şey berbat," dedi, sıradan görünmeye çalışarak.

"Seni soruyorum. Özellikle senin için ne kadar kötü olduğunu. Devam et. Bana anlatabilirsin."

"Bir süredir seni unutmuştum," dedi Rukh, sesi kısılmıştı. Padma'yı kollarında ileri geri sallıyor, yanağını dizine yaslıyordu. Rahat bir pozisyon gibi görünmüyordu ama Padma yine de yarı uykuluydu, yüzü ağlamaktan lekeli, gözleri kapalıydı. Kendi yumruğunu usulca kemiriyordu.

"Ben... Yaksa. Biri

Ashok'a benziyor. Bana bir şey yaptı ve sanki... sanki senin hatıran su gibiydi ve ben sudan uzaklaştırıldım ve bu yüzden artık o hatıraya sahip değildim."

Yutkundu ve başını eğdi. Padma bir ses çıkardı ve saçındaki yaprakları tutmaya çalıştı, sonra onu susturduğunda tekrar sakinleşti.

"Ama şimdi beni hatırlıyorsun," dedi Priya.

"Öyle," diye kabul etti Rukh. "Yavaş yavaş geri geldi. Beni bıraktıktan sonra. Ben sadece. Sadece eskisi gibi olmadığımı anlamayı istedim..."

Priya bir kahkaha attı. Kolunu önünde sallayarak ışığın üzerinde parlamasına izin verdi; yeşil tozlu damarları, parmak uçlarındaki inci taneleri.

"Evet," dedi. "Çünkü ben hiç değişmedim."

Rukh ciddiyetle, "Bu beni mutlu etmiyor," dedi. "Herkes Yaksa'nın seni dönüştürdüğünü söylüyor. Hirana'nın altında."

"Ondan önce beni değiştirdiler," dedi Priya. "Ama bunun bir önemi yok. Senin hakkında bir şeyler duymayı tercih ederim."

Rukh omuz silkti, Padma'yı çok fazla sarsmamaya dikkat etti. Padma'nın gözleri artık tamamen kapalıydı. "Başıma gelen her şeyi biliyorsun," dedi Rukh. "O büyük şey, hepsi buydu."

Kucağındaki çocuğa sert bir bakış attı.

"Ah evet. Başka hiçbir şey değişmedi," dedi kuru bir sesle. "Padma'yı nereden buldun?"

"O artık benim," dedi Rukh. "Yaksa onu bana verdi."

"Ne?" Priya düzgünce doğrulup oturdu. "Onu sana mı verdi?"

"Bhumika gittikten sonra," dedi duraksayarak. "İçlerinden biri bana dedi ki, o senin. Yani benim. Yani onu başkasına veremem. Khalida bile, gerçi bana Padma'nın saçını nasıl tarayacağımı öğretti. Billu da onun yemeğini benim için düzgün bir şekilde yapıyor, yiyebilmesi için yumuşacık."

"Yaksa onu neden sana versin ki?"

"Neden bir şey yaptıklarını bilmiyorum," dedi Rukh. "Neden

Sen?"

Hirana'yı düşündü. Orada gördüğü şeyleri.

Olabilir. Olabilirim.

Rukh dikkatli gözlerle Priya'ya bakarak, "Üzgün," diyordu. "Eskiden her yerde koştururdu ama sanırım korkuyor. Çok yapışkan."

"Bu hiç şaşırtıcı değil." Padma'nın kaybettiklerinden sonra değil. Ruhlar, o hâlâ çok küçüktü. Priya daha önce hiç Padma kadar küçük olduğunu düşünmemişti. "Onu taşımak için bir askınız var mı?"

Rukh başını salladı.

"Sana bir tane yapacağım," dedi ona. "Ama şimdilik..." Battaniyeyi okşadı. "Gel yanıma uzan. İstersen onu tutmaya devam edebilirsin. Ben de sana Parijatdvipa'da olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatayım. Ona dokunmayacağım."

"Söz mü?"

"Söz

veriyorum."

Ona Ahiranya'nın yokluğunda nasıl olduğunu anlattı. Ormanın onları dünyadan kopardığını, yiyecek ve erzakın giderek azaldığını anlattı. Hacıların nasıl tamamen Yaksa'ya bel bağladıklarını. İlk başta inançla gelmişlerdi, daha sonra yiyecek, şifa ve umut için gelmişlerdi ki bu da başka tür bir inançtı.

Ona anlattı ve sonra tekrar ağlamaya başladığında - sessiz, yorgun gözyaşları - ona biraz savaştan bahsetti. Sadece en yumuşak, en güvenli şeylerden: Saketa'nın nasıl görüldüğünden, gökyüzünün maviliğinden, uçsuz bucaksızlığından. Veri nehrinden ve Dwarali atlılarının beyaz atlarından; imparatorluk mahalinden ve onun görkemli, tuhaf güzelliğinden. Rukh sonunda ona soru sormayı bırakana kadar dikkatle örülmüş masallar birbirini izledi. Başı öne eğikti. Uykuya dalmıştı.

Adamın gevşemiş yüzüne, boğazının derisindeki yeşil çizgilere ve Padma'nın kapalı gözlerine, birbirine karışan yumuşak nefeslerine baktı ve kararlılığının pekiştiğini hissetti.

Bhumika'nın peşinden
gidemezdi. Malini'ye tekrar
sahip olamazdı.

Sen bir hiçsin, dedi Malini'nin düşüncelerine. Olmak
zorundasın.

Buradaki insanları koruyabilirdi. Ahiranya'yı koruyabilir.
Onların sesi olabilirdi. Yaksa Bhumika'ya ne yapmış olursa
olsun, Priya Mani Ara'nındı ve yok edilemeyecek kadar
değerliydi.

Bunun bir anlamı olmalı.

Rukh'un başından bolca uzayan yapraklardan birine
dokundu. En hafif dokunuşla.

Sen bir hiçsin, dedi yine, kendi çürümüş kalbinde hâlâ
varlığını sürdüren çirkin aşk hayaletine.

Ve bu. Bu her şey.

MALINI

Lata'nın günlerdir gözle görülür bir sıkıntısı vardı. Malini'yle birlikte mahal alanından geçerken sonunda aklından geçenleri söyledi.

"Savaş yolunun akılsızca olduğunu düşünüyorum," dedi Lata. Sesi fısıltı gibiydi ama kararlıydı.

Malini etraflarındaki görevlilere eliyle bir işaret yaptı. Şemsiye taşıyan hizmetçiler hızla uzaklaştı. Altın yelekli ve kılıçlı muhafızlar başlarını eğerek geri çekildiler ve Lata ile Malini'yi görece mahremiyet içinde bıraktılar.

Şemsiyelerin gölgesi olmadan, güneş Malini'nin omuzlarına sıcak bir şekilde vuruyordu. Işığa karşı gözlerini kısarak Lata'nın gözleriyle buluştu.

"Devam et," diye ısrar etti Malini.

"Müttefikleriniz korkunç bir savaştan sağ çıktı. Chandra'ya karşı kazandığınız zaferin bedeli ağır oldu. Sana ve onlara. Şimdi gücünüzü Ahiranya'ya yöneltmek, müttefiklerinizi

başka bir savaşa..." Lata başını salladı. "Onların sadakatini riske atıyorsun," diye devam etti. "Ve imparatorluğun hayatta kalmasını riske atarsınız."

"Onun yerine ne yapmamı isterdin?"

"Bekleyin," dedi Lata hemen. "Onlara zaman ver. Kendinize de zaman tanıyın. Ahiranya'dan nasıl bir tehditle karşı karşıya olduğunuzu henüz tam olarak bilmiyoruz. Neden gücünüzü toplayıp daha fazla bilgi için beklemeyesiniz?"

"Daha fazla bilgi mi? Her gün çürümenin yayıldığına dair yeni mesajlar alıyorum. Her gün bana çürümenin hasattan önce ekinlerimizi yiyip bitirmesi halinde imparatorluğun yakında kıtlık tehlikesiyle karşı karşıya kalacağını söylüyorsunuz. Savaşa akılsızlık diyorsunuz ama daha fazlasını öğrenmek için beklemeyi nasıl göze alabilirim?"

Lata gözlerini indirdi ve sessizce, "Rahipler ne derse desin, biz hiç yaksa görmedik. Takipçilerinizi hayaletlerle savaşmaya mı götüreceksiniz? Ağaçlarla mı? Ahiranya'ya vardıklarında ve hiçbir düşmanla karşılaşmadıklarında ne diyecekler? Ahiranyi'nin ordusu yok."

"Gördüğümüz kadarıyla ordu yok," diye düzeltti Malini ama Lata'nın söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Malini, Priya'yı Chandra'ya karşı savaşta kendisine katılması için çağırdığında, Priya yanında sadece çok az sayıda adamla gelmişti. Kendisi. Arkadaşı. Bir avuç adam. Ahiranya insan gücü bakımından zayıftı.

Ama Ahiranyi-Priya'nın zorlu bir düşman olmak için bir orduya ihtiyacı yoktu. Priya elleriyle koca bir nehri yükseltmişti. Toprağı çatlatmış ve çalkalamıştı.

Malini bir tapınak ihtiyarının gücünü görmüştü. Daha büyük bir güce sahip olan bir yaksa'nın halkına neler yapabileceğini hayal bile edemiyordu.

"Takipçilerim düşmanlarla karşılaşacak," dedi Malini kesin bir ifadeyle. "Yaksa'yı bulsak da bulmasak da... Ahiranya'nın sınırlarında bir şeylerle karşılaşacağız. Bundan eminim." Sesine bir mizah dokunmuştu. "Ayrıca, Ahiranya'nın ağaçlarını hafife almaman akıllıca olur, Lata. Kılıçlı birçok askerden daha etkilidirler."

Lata bunu komik bulmamış gibiydi. Ağzı endişeli bir çizgi halinde büzülmüştü.

"Eğer yanıyorsan..."

"Değilim," dedi Malini. "Lata, tavsiyelerini göz ardı etmiyorum. Senin rehberliğine güveniyorum. Ama bu yoldan kaçınamam. Sadece buna hazırlanmaya çalışabilirim." Hizmetçilerinin ve muhafızlarının duyacak kadar yakında olmadıklarından oldukça emindi. Ama yine de sesini daha da alçalttı. "Yaksa'yı öldürebilecek tek bir silahımız var. Sadece bir tane." Savaş alanındaki ateşin -garip, doğal olmayan ateşin- anısı kafatasına hücum etti. "Ahiranya'yı alevlerle yerle bir edebilirsek, uzun sürecektir bir savaşa hazırlanmamıza gerek kalmayacak. Parijatdvipa güvende olacak."

Lata başını kaldırdı.

"Peki ya ateş yeterli olmazsa?" Lata sordu. Yüzünde gerçek bir korku vardı.

"O zaman en azından öğrenmiş olacağız," dedi Malini. "Ve sahip olduğumuz zamanı hazırlanmak ve kazanmak için başka bir yol bulmak için kullanacağız." Sesini çelikle doldurdu. "Kazanacağız, Lata."

Bir süre sonra Lata başını salladı.

Malini bekledi. Lata sessiz kalınca tekrar yürümeye başladı. Bir kalp atışı sonra, bir kez daha şemsiyelerin gölgesi altındaydı. Korumaları çelikten ve zırhtan bir duvar gibi onun yanında yürüyordu.

Tapınağa girdi.

Gerçek acısı bir kenara itilmişti. Aditya'nın cenazesinin olduğu gün gözyaşlarına ve titreyen zayıflığına izin vermişti ama bu artık sona ermişti. Bundan emin olacaktı.

Her gün beyaz giyinirdi: fildişi renginde, gümüş-beyaz iplikle işlenmiş bir sari. Mücevherleri soluk altın, ay taşı ve inciye. Ve her sabah, bir zamanlar annesinin ona öğrettiği gibi ibadet ediyor, alev annelerinin heykellerinin ayaklarına çelenkler bırakıyordu. Ellerini kavuşturup dua taşlarının üzerinde onların isimlerini okuyarak dua etti. Nanvishi, Suhana, Meenakshi, Ahamara. Divyanshi, kendi atası.

Ve sonra -annesinin ya da ondan önce gelen herhangi bir kadının aksine- üç yeni kadının ayaklarına çelenk bıraktı.

Kuklalar. Gümüşten işlenmiş iki kadın: Alori ve Narina, kalp kız kardeşleri, kardeşi Chandra'nın emriyle yakılan kadınlar, Malini reddettiğinde yakılan kadınlar. Ve son olarak, bir erkek heykeli.

Aditya.

Aditya'nın ilk heykeli altından oyulmuştu. Parijat'ın en iyi zanaatkârlarından biri, heykeli gizleyen örtüyü bir hamlede çekerek ona sunmuştu. Aceleyle ama ustalıkla dökülmüş, ağabeyinin kendine özgü güçlü burnu ve düzgün, ciddi kaşları vardı. Ağabeyinin kuklası bir imparatorluk veliahtı gibi giydirilmiş, dizlerinden alevler saçan zengin bir tunik giydirilmişti. Ölümünün ve ölümsüzlüğünün bir sembolü.

Heykelin gözleri yoktu. Gözler yerine oyulmadıkça, tapınılacak, eksiksiz ve kutsal, çelenk takılacak ve tütsülenecek bir put haline gelemezdi. O sadece kalıplanmış altındı.

Malini onun boş, görkemli yüzüne bakmış ve içindeki tüm kin dolu nefesle ondan nefret etmişti.

"Eritin onu," demişti.

Adam yere eğilmiş ve kekeleyerek özür dilemişti. İmparatoriçeyi gücendirmek istememişti. Başrahip ondan özellikle prensin bir benzerini yapmasını istemişti. Başrahip ısrar etmişti-

Malini tekrar, "Yok edin onu," diye emretti. Orada, tüm sarayının önünde, tahtının üzerinde titriyordu.

Titriyordu. Elleri titriyordu. Onları kucağına yatırmış, üst üste koymuş ve hareketsiz kalmaya zorlamıştı. "Erit onu," demişti yine, bir bıçak kadar sert bir sakinlikle, öfkeyle karışık bir sakinlikle. "Ve ben de onun benzerini yeniden yapması için bir zanaatkâr seçeceğim."

"İmparatoriçe," diye başlamıştı danışmanlardan biri belli belirsiz. Ancak kadın onun devam etmesine izin vermemişti.

"O benim kardeşimdi. İmparatorluğumun iyiliği için öldü. Onun layıkıyla onurlandırıldığını göreceğim."

Ve anneler ona yardım eder, denemişti. Gerçekten denedi.

Şimdi önünde duran heykel altın yerine koyu bir parlaklıkta cilalanmış ahşaptı. Bir manastırın bahçesinden, rahip arkadaşları tarafından isimsizlere sunulan ahşap. Alori ve Narina'nın heykelleri özel bir oyukta, beyaz kumaşlarla örtülü olarak duruyordu. Ama Aditya'nın heykeli annelerin yanında duruyordu; kendi atası Divyanshi'ye çok yakındı.

Kukla eksiksiz ve kutsaldı, ağabeyinin nazik, delici gözleri vardı. Yumuşak, hafifçe kıvrılmış saçları geriye doğru tutturulmuştu. Kendisinininkine benzeyen kaşları ve gülümseyen ağzı. Onun bu heykelinin bir veliaht prens olarak giydirilmesine izin vermemişti. Onun yerine isimsiz bir rahipti; kumaş kıvrımlarına sarınmış, göğsü çıplak, avuç içleri açık.

Diz çöktü, son çelengini kardeşinin büstünün önüne koydu. Gözlerini kapadı ve hiçbir şey düşünmedi ve bilinçli olarak hiçbir şey hissetmedi - sadece dizlerinin altındaki soğuk mermer ve saçlarındaki mücevherlerin ağırlığı. Uzun bir süre pozisyonunu korudu ve sonra son bir kez saygıyla eğilerek ayağa kalktı.

Lata arkasından, "İmparatoriçe," diye mırıldandı ve Malini döndü.

Hemanth tapınağın girişinde onu bekliyordu. Çenesi gergin, ağzı sıkıydı. Onun önünde derin bir şekilde eğildi.

"İmparatoriçe," dedi.

"Başrahip," dedi, karşılığında başını hafifçe eğerek. Ona doğru yürüdü, etekleri taşa fısıldıyordu. "Danışmanlarım bekliyor mu?"

"Her şey hazır," dedi.

"Onur duyduğum," dedi ona, alçak ve sıcak bir sesle, sanki ondan hoşlanıyormuş gibi, "bu görevde rehberliğinize sahip olmaktan."

"Benim için onurdur."

Benden nasıl nefret ettiğini biliyorum, diye düşündü ve kendi ağzını tehdit eden gülümsemeyi zapt etmek zorunda kaldı; o hain şey, tüm dişler.

Onun yerine, "Benimle yürüyebilirsin," dedi.

Chandra infazlarını odun yığınları üzerinde gerçekleştirmişti. Kadınları mahal bahçelerinde yakmıştı. Onları kendi sarayında yaktı.

Ama Malini onun yaptığı gibi yapmayacaktı. Onun infazları daha temiz olacaktı.

İmparatorluk muhafızları için bir eğitim avlusu ele geçirilmiş ve gizlilik için girişlere adamlar yerleştirilmişti. Generalleri, tahtı için ayrılmış verandanın gölgesinde onu bekliyorlardı: Dwarali Lordu Khalil ve Srugna Lordu Prakash; Saketa Lordu Narayan ve gözleriyle buluşmayı reddeden Alor Prensi Rao -altın güneş ışığı yüzünde bir maske gibi uzaklara bakıyordu. Hemanth onlara katılmak için ilerledi, verandanın sütunları tarafından atılan gölgenin son kırıntılarında duruyordu. Gölgede onun yanında durup duramayacağını sormamıştı, o da teklif etmemişti.

Avlunun ortasında on adam diz çökmüştü. Hepsi soyluydu ve şık giysiler içindeydiler: mücevherlerle süslü ipek sarıklar, kuşaklı tunikler. Yanlarında silahları yoktu. Uzun bir yaşam ayrıcalığıyla birlikte bu ayrıcalığı da kaybetmişlerdi. Elleri zincirlerle bağlıydı, her zincir bir sonraki adamın kelepçesine bağlıydı, böylece hepsi aynı yerde hapsedilmişti.

Babasının zamanında idamlar bir gösteriydi. Büyük bir infaz alanı ve hainlerin geçit törenini ve adil ölümlerini izlemek için bir araya toplanmış sıradan ve soylu seyirciler vardı: düzinelerce okla, kafatasına bir fil ayağıyla ya da kalbe veya boğaza bir bıçağın düzgün bir şekilde kesilmesiyle. Malini bu infazlara hiç tanık olmamıştı. Nazikçe yetiştirilmiş bir imparatorluk kadınının böyle şeyleri görmesi hiçbir zaman uygun görülmemişti. Ama bir keresinde Aditya'ya bunun nasıl bir şey olduğunu sormuştu.

Adam acı çekmiş, biraz da perişan görünüyordu ama kadın, isteksizce konuşana kadar onu zorladı:

"Korkunçtu," demişti. "Korkunçtu ve başka tarafa bakmama izin yoktu. İnsanların bunu spor olarak görmeyi nasıl seçtiklerini anlamıyorum."

Bugün, müttefiklerinden spora bakmalarını istemeyecek ve kaderinde ölmek olan adamlara bunu yaşatmayacaktı.

Hainleri için Malini mahremiyet ve keskin bir kılıç temin etmişti. Malini kendisi için ise gölgeli bir veranda ve en yakın danışmanlarının varlığını garanti altına almıştı. Raziya, Deepa ve Lata onun yanında duruyordu.

Malini başını salladı.

Yetkililerinden biri yanıt olarak boğazını temizledi ve net bir sesle diz çökmüş hainlerin suçlarını ve kaderlerini açıkladı.

Sahte bir imparatora sadakat. Parijati kadınlarının öldürülmesi. Annelerin seçtiği doğru imparatoriçeye hizmet etmeyi reddetme. İhanet. İhanet.

Sadece bir ceza olabilirdi.

Malini gözlerini kırpmadan bakarken bir savaşçı öne çıktı ve -başka bir tören yapmadan- ilk hainin boğazını kesti.

Temiz bir ölüm olması gerekiyordu, ama ölüm asla temiz değildi ve kesinlikle kansız değildi. Kılıç adamın boynuna doğru çekilirken ıslak bir ses duyuldu. Boğazındaki yaradan fışkırırcasına bir kan sıçradı. Vücudu bir gümbürtüyle yere yığıldı.

Yanında diz çöken iki adam onun kanıyla ıslanmıştı, gözleri kapalı ve yüzleri griydi. Biri öne doğru eğildi ve yere doğru kustu, kuru kuru öğürüyordu. Kadın adama yemek verilmemesini emretmemişti ama belki de adam kendini inkâr etmişti.

Savaşçısı bir sonraki adama doğru ilerledi. Bir gümbürtü daha geldi. Sonra üçüncüsü.

Dördüncüsü ilk kopan oldu. O kırdı

Zincirlerine aldırmadan ilerledi, diğer soylu hainleri de -ölüler ve yaşayanlar- kendisiyle birlikte sürükledi. "İmparatoriçe," diye bağırdı, sesi perişandı. "İmparatoriçe, lütfen beni bağışlayın. Bizi bağışlayın."

Savaşçı ona doğru bir adım attı. Malini elini kaldırdı. Cellat durakladı.

"Lord Sushant," dedi. Sesi bir boşluktan - sakın değil, ama dingin bir şekilde boş. "Neden bağışlanmanız gerektiğine inanıyorsunuz?"

"Doğru olduğunu düşündüğümüz gibi davrandık," diye kekeleydi, titriyordu, ter ve gözyaşı nemli gözlerinin altında kan rengi bir kesikti. "İyi soylu insanlar olmaya çalışıyorduk. İmparatoriçe, lütfen-"

"Yine de annelerin iradesine karşı geldiniz Lord Sushant," diye araya girdi Malini. "Ben onların seçilmişiyim. Bunu inkar mı ediyorsun?"

"Hayır, İmparatoriçe. Hayır, asla."

"Generallerim, danışmanlarım ve benim adıma savaşan savaşçılar sahte imparator Chandra yüzünden öldüler," dedi Malini aynı korkunç sakinlikle. "Kanla ve parayla ödediler. Akrabalarının çoğu bunu hayatlarıyla ödedi. Adalet olmadan acı mı çekmeliler?"

"Merhamet," diye inledi. "İmparatoriçe, siz İmparator Chandra değilsiniz. Kardeşiniz bir canavardı. Ona karşı gelmekten korktuğumu itiraf etmeliyim. Ama siz, İmparatoriçe, biraz merhamet göstermelisiniz-"

"Zorunda mıyım?"

Kadının sesindeki bir şey sonunda onu susturdu. Adam ıslak bir şekilde soludu, şimdi sessizdi ve ona bakıyordu.

"Ben kardeşlerimden hiçbirisi değilim," dedi Malini. "Ben alevin anneleri ne olmamı istiyorsa oyum. Ve onlar merhametin yumuşaklığına ihtiyaç duymazlar. Şefkate ihtiyaçları yok. Bizi bekleyen düşmanla yüzleşebilecek bir lidere ve onu takip edecek sadık adamlara ihtiyaçları var."

"Sadık olabilirim," dedi. "BEN-"

"Size güvenilmez, Lord Sushant. Sizi temin ederim,

yeterince merhamettir."

Eliyle bir işaret yaptı.

Cellat bıcağını savurdu ve Sushant öldü.

Cesetlerle ilgilenme görevini Hemanth'a bıraktı. Bunu bizzat yapması için ısrar etmişti. Bir zamanlar kardeşim Chandra'yı tanıdığın gibi bu adamları da tanıyordun, demişti ona. Senin ilgini hak ediyorlar.

Kabul etmişti. Yüzünü buruşturdu. Hiç şüphesiz onun yanlarında ölmeyi ne kadar çok istediğini biliyordu.

Ancak Hemanth'ın, annelerin rahipleri arasında sonuçlarına katlanmadan öldüremeyeceği kadar büyük bir nüfuzu vardı. Onun doğumundan çok önce Baş Rahip olmuştu. Ve elbette, onun için yararlı olduğunu kanıtlamıştı. Ne de olsa onun iddiasını meşrulaştırmıştı; önünde diz çökmüş ve Chandra'yı kınayarak onu imparatoriçe ilan etmişti.

Sevdiği, hizmet ettiği ve uğruna sayısız kadını diri diri yaktığı kardeşi.

Nefret ve pragmatizm kalbinde savaşıyordu. Ama sonuçta pragmatizm daha güçlüydü. Hemanth'ı hayatta tutmak ve ona faydalı olabileceği bir yerde gözetim altında tutmak daha iyiydi. Tüm olası düşmanlarını kendi çıkarları için kullanabileceği silahlar haline getirmek daha iyiydi.

Lata onunla birlikte mahaldeki hapisane hücrelerine doğru yürüdü. Loş koridorlara girdiklerinde birbirlerine hiçbir şey söylemediler ama Lata'nın yüz ifadesi, hiçbir şeyin kan kokmadığı, sadece rutubet ve taş kokan hapisanenin serinliği ve sessizliği karşısında gözle görülür bir rahatlama gösteriyordu.

Hapishaneler doğal olarak sessiz değildir, ancak burada tutulan adamlar kilit altına alındıkları andan itibaren dua etmekten başka bir şey yapmamışlardır. Onlar iç ve dış disipline alışkın adamlardı. Hücre parmaklıklarının arasından gölge gibi görünen bedenleri meditasyon halindeydi; omurgaları dik, başları yukarıda, bacakları altlarında çapraz duruyordu.

Bir hücrenin önünde durdu. Ve loş ışığında

filtrelenmiş güneş ışığı, tek bir yağ lambasının yumuşak parıltısı, savaşı bir rahibin gözlerinin derin siyahlığını gördü; kendi gözleriyle buluştuklarında genişlediler.

"İmparatoriçe," diye homurdandı.

Etrafında -diğer hücrelerden- bir hışırtı duydu. Mırıldanan sesler.

"Rahip," dedi. Ve Lata, kırbaç gibi keskin bir sesle, "İmparatoriçenizin önünde eğilin," dedi.

Adam çömeldiği yerden kalktı ve eğildi. Bunu yaparken adamın yüzüne bir kez daha baktı ve gözleri duygularla yanıyordu. Tam olarak nefret değil ama yönsüz bir coşku, yolu ya da tasmaı olmayan bir inanç.

Eğer izin verirse Malini ona bu yolu açabilirdi.

"Rahip," dedi. "Ayağa kalk."

O yaptı.

Adam, "İmparatoriçe'nin varlığıyla kutsanmayı beklemiyordum," dedi. Yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Bir an için kardeşlerimi ve beni yargılamadan öleceğinizi düşünmüştüm."

Gevşek dudaklar, karanlık, yalnızlık ve dört duvarın izolasyonuıa daha da gevşemişti. Sessiz kaldı, sözcüklerin bir yaradan akan kan gibi dökölmesine izin verdi.

"Ahiranyi sürtüğünün sizi ne kadar ağır yaraladığını burada bile duyduk İmparatoriçe," dedi sesi hırçın bir gümbürtüyle. "Mahal, iki ya da üç imparatorluk cenazesini bekleyerek bir sessizlik içindeydi."

"Yaksa'nın bir hizmetkârı beni öldüremez," dedi soğukkanlılıkla. "Annelerin benim için daha yüksek bir amacı var. Her zaman da öyle oldu."

Başını eğdi.

"Hükmünüz nedir?" diye sordu. "Savaşı kardeşlerim ve ben ne zaman öleceğiz?"

"Bugün ya da yarın ölmeyeceksin," dedi. "Senin zamanının geldiğini düşünmüyorum. Henüz değil."

Ödenmesi gereken bedellerden ve adaletten bahsetmişti,

ne zaman o vardı kınandı Sushant

ve ne

Chandra'nın konseyinden geriye ölüm kaldı. Sanki eşit davranmayı göze alabilirmiş gibi. Sanki tüm düşmanlarını eşit şekilde yargılayabilir ve onları hızlı ve kişisel olmayan bir kılıçla öldürebilirmiş gibi.

Yapamazdı. Kalbine yediği basit bir bıçaktan daha fazlası ona bunu öğretmişti.

"İmparatoriçe hayatım için yalvaracağımı mı umuyor? Yalvarmayacağım.

Yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim," dedi bitkin bir meydan okumayla.

"Anlıyorum," dedi Malini ona. "Kesinlikle doğru davrandınız. Kardeşimin hükmetmesi gerektiğine inandın. Yakmanın benim kaderim ve görevim olduğuna inandın. İnancınızın hizmetinde hareket ettiniz. Kardeşim annelerin ateşi gibi görünen bir şeyi kullanırken başka türlü nasıl davranabilirdiniz? Anlıyorum ve seni suçlayamam." Malini ona karşı tiksintiden başka bir şey hissetmemesine rağmen nazıkçe devam etti - göğsünde sarmal, yağlı bir his vardı. "Ama yine de annelerin iradesine karşı geldin. Tüm Parijatdvipa'yı mahkûm edebilecek bir şekilde hareket ettin. Yaksa burada. İmparatorluğun dört bir yanından çürümenin kötüleştiğine dair haberler duydum. Ve ben, rahip, ben tedaviyim."

Ondan kuru, acı bir ses kaçtı. Bir kahkaha olabilirdi.

"Onurlu bir şekilde ölmeme izin verin İmparatoriçe," dedi adam. "Yalvarmayacağım. Ama rica ediyorum."

"Ölümde saygınlık yoktur," dedi açıkça. "Senin için değil, rahip. Ne de kardeşlerin için. Ama gücünü kullanarak alev analarına layık bir Parijatdvipa şekillendirmenin saygınlığı ve kurtuluşu var. Yaksa'lardan kurtulacak ve onları büyük topoğunun, adil ateşinin altında ezecek bir Parijatdvipa.

"Yaşa," dedi. "Bana hizmet edeceğine ve benim adıma yaksa ile savaşacağına yemin et. Prens Aditya'nın ölümü üzerine yemin et," diye devam etti, sesi içinde yanan ve sönmeyi reddeden keder mumunun titremesinden bile etkilenmemiştii. "İnancın üzerine yemin et."

Bakışları tereddütsüzdü.

"Hâlâ yanacağınıza inanıyoruz İmparatoriçe," dedi. "Yanmanız gerektiğine. İnancım üzerine ettiğim hiçbir yemin, verdiğim hiçbir hizmet sözü bu gerçeği değiştirmeyecek. Eğer bunu kabul etmeyecekseniz, bırakın öleyim. Hepimiz ölelim ki Parijatdvipa'nın sonunu görmeyelim."

"Ne zaman yanacağıma sen mi karar vereceksin? Kibir," diye tersledi. "Ben Divyanshi'nin soyundanım. Ben onun seçilmişiyim. Ne zaman öleceğime karar vermek sana ya da herhangi bir rahibe düşmez. Kardeşim Aditya'nın bildiği gibi ben de bileceğim."

Sözleri bir bıçak gibiydi. Şimdi keskinliğini aldı ve sadece ağırlığını bıraktı.

"Değerimi biliyorum," diye devam etti alçak bir sesle, hapisanede derin bir akıntı gibi yayılan, imkânsız bir ağırlığı olan bir sesle. "Kaderimi ve önümde uzanan yolculuğu biliyorum. Sahte adamları dinlediniz, rahip. Şimdi beni dinle. Beni dinle ve hizmet et."

Kelimelerin karaya çıktığını gördü; onları bir balığın ağzındaki kanca gibi gördü ve onu hızla yakaladı.

"Hizmet edecek misin?" Malini tekrar sordu. Adamın nefesi titreyerek kesildi.

"Bana inanacaklar mı, İmparatoriçe? Herhangi birimize inanır mısınız?"

"Evet," dedi basitçe. "Senin doğanı biliyorum. Sana bu şansı merhametimden değil, bir gerçek yüzünden veriyorum: Bir rahip beni yaksa'dan kurtarmak için öldü. Annelerin rahipleri doğaları, görevleri ve kaderleri gereği benim müttefiklerimdir. Ben buna inanıyorum. Öyleyse. Yaksa'nın öldüğü, bizim yükseldiğimiz görkemli Parijatdvipa için mi savaşıyorsun, yoksa burada unutulmuş olarak mı öleceksin?"

Hiçbir şey söylemedi. Ama etrafındaki hücrelerden gelen sessizlik ağırdı. Düşünceli.

Bekledi. Elleri, neredeyse kendisinin kullanacağı bir silahın vaadiyle ağrıyordu.

"Düşünmeniz için size zaman tanıyacağım," dedi. "Ama döndüğümde yeminini isteyeceğim. "Elinde bir bıçak, ya da boğazına bir bıçak." Ellerimde bir kılıç ya da

kırılmalı. İşte sen busun. "Yarın Ahiranya'ya döneceğim. Ve yeni bir savaş başlayacak. Gelip savaşabilirsin. Ya da gelmeyebilirsin."

Adamın ağzı aralanırken uzaklaştı; ne cevap alacağını bilerek uzaklaştı.

"Bunu da mı akılsızca buluyorsun, Lata?" Karanlıktan çıktıklarında Malini mırıldandı.

"Belki de bilgelik için uygun bir zaman değildir," dedi Lata aynı sessizlikle. "Belki de bilgelik ve savaş el ele yürüyemez."

Malini güldü, neşesizdi. "Bir bilgenin cevabı," dedi. "Sanırım yakında göreceğiz."

PRIYA

Mahal'i yeniden şekillendirmek başlamak için iyi bir yerdi.

Toprağı rahat bir nefesle kırabilirdi ama kubbeli bir tavanın ağırlığını taşıması için ağaçları dikkatle eğmek ya da çatıyı tutan sütunlardaki çatlakları kalın özsü ve köklerle kapatmak, mutlak odaklanma gerektiren işlerdi. Çalışmadığı zamanlarda beyni Bhumika'yla, yaksa'nın açlığıyla ve kendi göğsündeki kalp ağrısıyla doluydu ve tüm bu duygular çürümüş kökler gibi nefes alamayana kadar onu düğümlüyordu. Mahal'e odaklanmak hepsini uzaklaştırdı.

Bazen, işte geçirdiği bir günün ardından hiçbir şey hissetmiyordu. Sadece ölümsüz sular gibi engin bir sakinlik, onu içi boş ve yeni bir şeye dönüştürüyordu. Mutluluktu.

Kısa süre sonra Hiranaprastha'nın savunmasını güçlendirme görevine geçti. Ormanda yeni tuzaklar. Düşmanları uzak tutmak için diken ve kökten yeni duvarlar ve mızrak keskinliğinde tahtadan yeni çukurlar. İhtiyaç duyacakları savunmalar

Parijatdvipa- Malini'ye karşı- çok büyüktü. Malini'nin inatçılığını ve kurnazlığını biliyordu.

Göğsü ağrıyordu. Malini düşüncesini gömdü.

Ganam'dan ya da diğer maske koruyucularından birinden yardım istemeyi düşündü ama kısa süre sonra bundan vazgeçti. Bir kez ve iki kez doğan gücün nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Üç kez doğmuş gücünün yanında hiçbir şeydi ve Mani Ara'nın ona verdiği gücün yanında hiçten bile daha azdı.

Bu güç yine de yeterli değildi.

Mani Ara, diye dua etti, güneşin dokunduğu mermer üzerinde yalınayak yürürken, teninde yeşeren ve solan yapraklar ve çiçekler ışığa dönerken. Büyük yaksa, eğer ben senin rahiben isem, o zaman konuş benimle. Eğer senin rahiben isem, bir nehri yükseltip bir orduyu öldürdüğümde bana verdiğin gücü bana da ver.

Düşmanlarımı bir kez daha yok etmem için bana güç ver. Ahiranya'yı güvende tutmama izin ver.

Ama yine de Mani Ara'ya ulaştığında, dua ettiğinde hiçbir şey bulamadı. Ne yaparsa yapsın, sonuç aynıydı: Elleri ve büyüğü uzanıyor, uzanıyor, dokunamadıkları bir güç için zorlanıyordu.

Kritika onun peşinden gitmeyi bırakmadı.

Sarmaşıklarla dolu koridorlardan, su gibi dalgalanan mavi-yeşil çiçeklerden oluşan canlı bir halıya sahip dar bir geçitten, eski ağaçlardan oluşan sütunların bulunduğu bir salondan geçti. Yaşlı kadın, düşman kuvvetlerine karşı savaşa giden bir generalin tüm kararlılığıyla Priya'yı takip etti.

"Seninle konuşması gereken insanlar var," diyordu. Tekrar. "Hasat ve tahıl stokları senin ilgilenmen gereken şeyler. Liderlik yükünü üstlenmen gerekiyor."

Priya elini alnına götürüp sildi. Gün ortasıydı ve sıcak acımasızdı. Evinin içine giremiyordu.

Kritika'nın ona gevezelik etmesiyle büyülenen Priya şimdi terlemiş, sinirlenmiş ve yalnız kalmaya çok hazırdı.

"O zaman hasatla başa çıkmama yardım et. Liderlik etmeme yardım et. Bunu daha kaç kez söylemem gerekiyor, Kritika? Ben Bhumika değilim. Gerekeni yapman için sana ihtiyacım var."

Kritika, "Yaksa seni konumunun yükünü kaldırabilecek kadar güçlü kıldı," dedi. Hararetli sesinde ağlamaklı bir ton vardı, sanki Priya'nın gerçekten de mükemmel bir lider olarak şekillendiğine dair güvence istiyordu.

İyi. Zor.

Beni bunun için yaratmadılar. Bu düşünce Priya'nın kafatasının içinde çiçek açan bir sestir. Neredeyse kendisine ait değildi.

Priya kuru bir sesle, "Belki de beni delege edecek kadar akıllı yaptılar," dedi.

Kritika yanıt olarak nefesinin altında hoş olmayan bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin sen?" Priya sordu, çünkü açıkça ölümü arzuluyordu.

Kritika cevap vermek yerine yavaş ve kararlı bir şekilde, "Biz maske bekçileri ancak yaksa'nın iradesini bilirsek hareket edebilir ve Ahiranya'ya hizmet edebiliriz," dedi.

"O zaman Yaksa'ya sor."

"Sen Yüce Yaşlısın!" Kritika tersledi. "Onlar adına sadece sen konuşabilirsin. Onlar yüce ruhlar, Yaşlı Priya - sadece ibadet istiyorlar, sanki biz bir hiçmişiz gibi sadece bize bakıyorlar. Ama sen..." Sesi kesildi, duygularla boğuldu.

"Ben ne?" Priya sordu.

"Sana bakıyorlar," dedi Kritika bir süre sonra. "Seninle konuşuyorlar. Bu yüzden bize liderlik etmelisin. Anlıyor musun?" Sesi titriyordu. "Ya onları kızdırırsak?"

Priya yutkundu.

"Bana ne yapılması gerektiğini ve nasıl yapılması gerektiğini söyle, ben de... Yaksa'nın isteğinin bu olduğundan emin olayım."

Sonunda dedi ki. "Ve soyluları buraya getirin. Korkudan saklandıklarını biliyorum ama onları kullanabiliriz. Altınları ve yiyecek malzemeleri var. Ve askerleri. Yakında onlara da ihtiyacımız olacak."

Kritika keskin bir nefes çekti. "Soylular," dedi, "Ahiranya'ya yardım edebilecek durumda değiller."

Priya'nın kendi adımları duraksadı, midesi bulandı, içgüdüsel bir parçası bu nefesin -ve bu kelimelerin- ne anlama geldiğini anladı.

"Hepsi öldü mü? Yoksa sadece çoğu mu?"

"Hayır," dedi Kritika. "Onlar ölmedi, Elder. Senin rehberliğini bekliyorlar. Yaksa'nın onlara buyurduğu gibi."

Yine de korku, olgun bir meyvenin içindeki larvalar gibi kalbini kemiriyordu.

Sessiz kaldı - belki de çok uzun süre, çünkü Kritika bir iç çekti.

"Bilmediğin o kadar çok şey var ki," dedi Kritika.

Kimse ona bilmediği şeyleri söylemezse nasıl daha az cahil olabilirdi? Kritika tüm zamanını yardım etmek yerine Priya'yı azarlayarak geçirirse herhangi bir şeyi nasıl düzeltebilirdi? İçinde öfke kabardı. Kritika'yı süründürmek ve af dilemesini sağlamak kolay olacaktı. Priya'nın ne olduğunu biliyormuş gibi davranıyordu ama bilmiyordu, hem de hiç. Priya Mani Ara'nın seçtiği kişiydi. İçinde kandan çok öz, nezaketten çok zalimlik vardı.

Kritika'nın boğazına bir sarmaşık dolamak ve boynunu kırıp temizlemek için hiçbir şey gerekmezdi.

Tükürük ağzını doldurdu. Öfkenin gücü onu bir anda terk etti. Kendi düşüncelerinden iğrendiğini hissetti.

"Deniyorum," dedi Priya yorgun bir sesle. "İnan bana, deniyorum."

Şu anda Kritika'ya bakamıyordu ama yaşlı kadının alçak sesle iç çektiğini duydu.

"Sen hükmetmelisin kızım," dedi Kritika yavaşça, sesi nihayet gerçek bir şeye dönüşerek yumuşamıştı - karşısındaki Priya'yı tanıyan bir şeydi bu, paramparça olmuş ve bir araya getirilmiş parçalar, kesik dişler ve keder. Sesinde de yorgunluk vardı. "Bir zamanlar kendin hakkında ne düşündüysen

başka kimse yok."

Priya Ganam'ı buldu. Bir balkonun kenarına yaslanmış, bir avuç askerin oraklarla talim yaptığı eğitim alanına bakıyordu.

"Jeevan gittiğine göre artık muhafızlardan sen sorumluymuşsun diye duydum," diyerek onun yanındaki kenara yaslandı.

"Duydun mu?" Ganam tekrarladı. "Kime sordun, ağaçlara mı?" Priya savunmaya geçerek, "İnsanlar hâlâ benimle konuşuyor," dedi. "Bazıları onlar kesinlikle benim bir yaksa olduğumu düşünüyorlar-"

"Dün Khalida'nın senden kaçtığını gördüm," dedi Ganam memnuniyetle.

"-ama diğerleri daha mantıklı," diye bitirdi Priya. Priya kaşlarını çatı ve Priya'nın ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Sen daha mı mantıklısın?"

"Sen hâlâ Priya'sın," dedi. "Yaşlı Bhumika'ya hiç benzemiyorsun ama yine de idare edersin."

İçinden bir kahkaha fırladı, kenarları yırtık pırtıktı.

"Evet," dedi. "Yapmak zorundayım, değil mi? Seninle Parijatdvipan ordusu hakkında konuşmam gerek. Askerleri Ahiranya için geliyor ve hazırlıklı olmamız gerekiyor."

Silahları, muhafız sayıları, Jeevan ortadan kaybolduğunda mahalden kaçanlar ve kalanlar hakkındaki sorularını sabırla yanıtladı. Ama ağzının etrafında belli belirsiz bir gerginlik vardı ve kız ona şehri nasıl savunacağına dair önerilerde bulunduğu da bu gerginlik geçmedi.

"Düşüncelerim gerçekten o kadar aptalca mı?" Priya sordu. "Hadi ama. Dürüst ol."

Başını iki yana salladı.

"Uzman değilsin ama yeterince iyi yapıyorsun," dedi. Bir duraklama. "Kritika yaksa'ya güvenir. Ve çoğu maske muhafızı da aynı şeyi hisseder. Ama ben... savaşı düşündüğümde..." Sustu. Sonra düz bir sesle, "Ben gerekeni yaparım. Ama bana öyle geliyor ki yaksa Ahiranya'yı biz olmadan da savunabilir."

Ağaçlarımızı çoktan kafese çevirdiler. Bize ne gerek var? Onlar tanrı. Biz sadece etten ibaretiz."

Priya başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Bize ihtiyaçları var."

Priya onlar için hayati önem taşımasaydı Hirana'nın altında onunla ilgilenmez ve ona işkence etmezlerdi. Ama mesele ondan fazlasıydı. Ahiranya'ya ihtiyaçları vardı. Çürümüşlere, bir zamanlar doğmuşlara ihtiyaçları vardı.

Bir tür engin bilginin, tam olarak yüzleşemediği ya da dokunamadığı ağır bir şeyin kıyısındaydı. Ona her ulaştığında, bu gerçek ondan kaçıyordu.

Bhumika'nın burada olmasını diledi. Bhumika bunu anlayabilirdi.

Priya bunun yerine, "Savaşmaya hazır olmamız Yaksa'nın isteğidir," dedi. "Bana yardım edecek misin?"

"Elbette yapacağım," dedi. "Sen Yüce Yaşlısın."

Altlarında muhafızlar silahlarını bırakıyorlardı. Kelimeleri çıkaramasa da seslerinin yükselip alçaldığını duyabiliyordu. Mahal'in girişlerinden birinde gözden kayboldular.

Ganam arkasına yaslandı ve boğazını temizledi.

"Senin için bir şeyim var," dedi. "Yaşlı Bhumika'dan. Bunu senin için bıraktı."

Tuniğinin içine uzandı ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. Priya ondan aldı ve açtı.

Bhumika'nın el yazısını hemen tanıdı.

Mektup Priya'nın elinde titredi. Titreyenin kâğıt değil, eli olduğunu fark etmesi bir anını aldı.

"Bunu nereden buldun?" Priya fısıltıyla sordu.

"Çalışma odasında," dedi Ganam. "Kapıyı kırdım. Geri dönersen bunu isteyeceğini tahmin ettim. Ve eğer dönmezsen..." Elini iki yana açtı; bir his kasılması. "Belki bir gün Padma yapar," diye ekledi, sesi alçaktı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Okudun mu?"

"Evet."

"Bu iyi."

Priya okuyamadı. Kelimeler gözlerinin önünde yüzüyordu.

"Belki de sessiz bir yere gitmelisin," dedi, dikkatle ondan uzaklaşarak. Öfkeli elini kendi yanaklarına sürterek istenmeyen gözyaşlarını silmesine izin verdi.

"Doğru," dedi ince bir sesle. "Belki de yapmalıyım."

Gitmeyi düşünebildiği tek yere gitti.

Bhumika'nın eski odalarına bir zamanlar gül sarayı deniyordu. Şimdi mahal'in diğer bölümlerinden çok bir harabeye benziyorlardı. Etkileyici bir başarı. Tavandaki çatlaklar ışığın içeri girmesine izin veriyordu. Düşen ve çatlayan taşların bıraktığı oyuklara yuva yapmış kuşların cıvıltılarını, hışırtılarını duyabiliyordu.

Orada, Bhumika'nın odasının şarkısı, sessizliği ve çürümüşlüğü içinde Priya sonunda mektubu okudu.

Priya-

-belki de öldün ve gittin-

-Biliyorum ki eğer yaşıyorsan-

Priya'nın ayaklarının altındaki taş parçalanmaya başladı. Kılcal çatlaklar. Görüşü ıslaktı, tekrar dalgalanıyordu.

Umarım seni geride bıraktığım için beni affedebilirsin.

Tanıdığı kız kardeşi asla Ahiranya'dan kaçmazdı. Kendi çocuğunu asla geride bırakmazdı. Ve Priya, Bhumika'nın bunu iyi bir nedenle yaptığına inanmak istiyordu. Ama içindeki tüm inanç şekil değiştirmişti. Priya bir zamanlar olduğu kadın değildi - çürümeyi tedavi edebileceğine ve yardım edebileceğine inanan kadın

Ahiranya'nın bir geleceği var, hatta belki kendisinin de bir geleceği var.

Priya umudu bir kenara bırakmıştı. Ya da öyle olduğunu düşünödü.

Ama içinde bir yerlerde umudu canlı tutuyor olmalıydı, çünkü vücudu ağırlaşmıştı ve kalbi ağrıyordu. Sallanıyor, yüzüstü duvara yaslanıyor, yüzünü kolunun kıvrımına, dişlerini tenine bastırıyor ve çığlık atıyor, çığlık atıyor, elinden geldiğince sesi bastırmaya çalışıyor.

Ne kadar ağladığını bilmiyordu. Ama güneş kıpırdadı, gölgeler yerde kayarak onu sıcak güneş ışığının saf dökölüşüne götürdü. Nefes alıp verdi ve ne işe yarayacağını düşünerek eliyle yüzünü tekrar sildi. Ağlamaktan başı ağrıyordu, yorgundu, kendine ve kalbinin aptalca yumuşaklığına kızgındı.

Artık yok, diye düşünödü. Ve kararlılık, soğuk ve sabit bir şekilde kemiklerine yerleşti. Kendisine halkını koruması gerektiğini söylemişti. Ahiranya artık her neyse, içinde yaşayanların iyiliğı için onu korumalıydı. Bu değışmemişti. Pragmatik olmak zorundaydı.

Padma ve Rukh'u düşünmek ve bunu parlayan bir iplik gibi tutmak zorundaydı - altın bir şey, sadece umuttan daha güçlü ve cesur.

Belki de kırılmak ve ağlamak onu büyük bir ağaç gibi devirmeliydi. Devam etmesini engellemeliydi. Ama Priya böyle biri değildi. Hiçbir zaman durmayı başaramamıştı. Bunun yerine doğruldu, Bhumika'nın odasının duvarlarını çevreleyen sarmaşıklar, kederle dağılmış saç yumakları gibi çözölüp etrafında düğümlendi. Dişlerini sıkarak nefesini içine çekti, sonra topuklarının üzerinde döndü ve odalardan uzaklaştı.

Bir yaksa aramaya gitti.

En yakın yaksa'ya gitti. Onları hissedebiliyordu - meyve bahçesinin derinliklerinde, nabız gibi bir varlık, bir çağrı gibi.

Meyve bahçesi tamamen değişmişti. Eski meyve ağaçları çürümeye yüz tutmuştu. Ama yeni ağaçlar da vardı; hayatla parlıyor, köklerinden kan akıyordu. Ve ağaçların arasında oturmuş, bacaklarını katlamış, ayak bileklerini toprağa gömmüş-

"Yaksa," dedi. Başını eğdi ve kaldırdı. "Seninle konuşmam gerek."

Sanjana'nın yüzünü taşıyan yaksa başını kaldırıp yere baktı; uyuyor, rüya görüyor ya da sohbet ediyordu. Priya bunu bilmiyordu.

"Kardeşine gideceğini sanıyordum," dedi yaksa ve sesi gür bir şeydi, fırtınadan kalma nemli yapraklar gibi.

Kardeşim değil, diye düşündü Priya. İşte tam da bu yüzden ona gitmemiştir. Eğerdeşmek için bir yara seçmesi gerekiyorsa, eski bir yarayı tercih ederdi. Sanjana için duyduğu keder çocukluğu kadar uzaktaydı. Ashok'un kaybı hâlâ taze ve kanlıydı, dokunulamayacak kadar acı vericiydi. Onun derisini giyen Yaksa'yla yüzleşmek istemiyordu. Şimdi olmazdı.

"Yaksa," dedi. "Parijatdvipa ile yüzleşmek için daha güçlü olmam gerekecek. Sen... Hirana'nın altında. Hepiniz benden teslim olmamı istediniz. Mani Ara'yı kastetmiştin. Bu şekilde güç elde edeceğim, değil mi? Parijatdvipa ile savaşmak için güç. Onu kurtarmak için."

Yaksa yavaşça başını eğdi.

"Ama Mani Ara'ya ulaşamıyorum," dedi Priya. "Yaksa, lütfen.

Bana yardım et."

"Gerçekten denemiyorsun."

"Deniyorum."

"Ruhunun derinliklerini gördüm," dedi yaksa, benekli ışık yüzünün hatlarını yeniden şekillendirirken -ayağa kalkıp Priya'ya doğru yürürken daha yumuşak ve daha sert kenarlara dönüşürken- Priya'ya baktı, gözleri tamamen gölgeliydi. Eğer bir insan olsaydı, Priya onun yüzündeki ifadeyi küçümseme olarak adlandırırdı. "Senin doğanın derisinin yüzüldüğünü gördüm. Senin ne olduğunu biliyorum." Ağzı genişledi. Tam bir gülümseme sayılmazdı. Çok fazla dişi olan bir şeydi. "Ve hâlâ Mani Ara'nın neden

seni seçtiğini bilmiyorum," diye devam etti, engerek gibi yumuşak bir sesle. "Bilmiyorum

Sana neden bu dersi vermek zorunda olduğumu ve cevabım açıkken neden bana aptalca sorular sorduğunu biliyorum: Daha çok çalış."

Sanjana onun yanından süzölerek geçmeye başladı.

Priya sessizce, "Mani Ara bana cevap vermiyor," dedi. "Sanırım... Sanırım cevap vermemeyi tercih ediyor."

Yaksa durdu ve onunla birlikte ağaclar da hareketsiz kaldı; yaprakları donmuştu, onları harekete geçirmeye çalışan esintiye yabancıydılar. Böylece Priya yoluna devam etti.

"Parijatdvipa'dan geçerken ona seslendim. Buraya yürüdüğüimde. Eve. Ama cevap vermedi. Hepiniz beni sınıadığınızda ve sadakatimi sorduğunuzda onu sangamda aradım ama orada değildi."

Yaksa'nın başı bir klik sesiyle döndü. Yüzü ona dönüktü.

Priya bilmeseydi, yaksa'nın yüzünde beliren ifadenin korku olduğunu düşünürdü. Ama bir kalp atışı sonra yüzünde korku ya da hayvanlıkla ilgili hiçbir şey yoktu. Sadece ağzını kıvıran bir gülümseme vardı. Eğleniyordu.

"En büyüklerimizizin senin kaprislerine itaat ettiğini mi sanıyorsun?" "Hayır," dedi Priya. "Ben itaat etmiyorum."

"Ona dua edin. Ona adak verin. Ona kendinizi verin, tüm kalbinizle. Belki o zaman size cevap verir. Ama şimdilik..." Hışırtılı bir iç çekiş. "Tüm Ahiranya'yı hissedebiliyorsun, değil mi?"

Priya sessizce başını salladı.

"Sen Mani Ara'nın yaratığısın," diye devam etti yaksa. "Sıradan bir ölümlüden daha fazlası. Bir tapınak kızından bile daha fazlası. Çürümenin yayıldığı her yere büyümüz de yayılır. Büyü nereye giderse, toprak ve ağaclar bizi karşılamak için değişir. Mani Ara'nın gidebildiği her yere sen de gidebilirsin. Çünkü sen senden önceki tüm yaşlılardan daha üstünsün - hak ettiğin için değil, seçildiğin için." Yaksa'nın nefesi, yağmur ve balçık kokusu yanağına dokundu. Sonra yaksa onu serbest bıraktı. "Uzan. Bak."

Priya gözlerini sıkıca kapattı. Duyularını esnetti, etrafındaki tüm Ahiranya'yı hissetti. Onun ötesinde hissetmek. Ulaşmak, ulaşmak-

İrkildi. Acı kafatasına vurdu. Yaksa mırıldandı.

"Belki bu yardımcı olur," dedi. "Başını çevir. Gözlerini aç."

İtaatkâr bir kukla gibi, Priya da öyle yaptı.

Arkasında, yeni yükseltilmiş bir asma yatağında bir sunu yatıyordu.

O yürüdü doğru o ve diz çöktü Aşağı,
Dizlerinin altında yeşil çıtırtılar.

Bu bir maskeydi. Çok güzel işlenmişti, ahşabı cilalı ve karanlıktı, ısı yayıyordu.

Taç maskesi.

Parmak uçlarını maskeye dokundurdu ve içinden küçük bir güç ürpertisi geçtiğini hissetti. Üç kez doğmadan önce -ölümsüz sulara üç kez seyahat etmeden ve her dalışında ölümü göze almadan önce- maskeye dokunmak etini kemiklerinden ayırabilirdi.

Tüm parmak uçlarını üzerine koydu. Beş nokta. Sonra onu kavradı ve yukarı kaldırdı. Altında, onu tutan sarmaşıklar solmuş ve garip bir hal almıştı.

Bu maske Bhumika'ya aitti. Çünkü Bhumika Yüce Yaşlı'ydı.

Ama Bhumika gitmişti. Ve Priya'dan başka kimse kalmamıştı. Kritika bu konuda haklıydı.

"Ruhunu açık tut," dedi Yaksa. "Dikkatli ol.
Ve Mani Ara'nın gücünün neler yapabileceğini
görün." "Teşekkür ederim, Yaksa," dedi Priya.

"Minnettarım."

"Bu bir Yüce Yaşlı için," dedi Sanjana hafifçe. "Bunu uzun zaman önce istemeliydin."

Priya maskeye bakarken -gücünü hissederken- Ganam'ın söylediklerini düşündü. Yaksa tek başına savaştıkça kadar güçlü olmalıydı.

Ateşi ve Priya onu bıçakladığında Malini'nin gözlerindeki öfkeyi düşündü.

"Yaksa," dedi Priya dikkatle. "I-"

"Konuş."

"Mani Ara'nın gücüyle bile..." Maskeyi tekrar ellerinin arasında çevirdi. "Parijatdvipan'ların ateşi olacak. Annelerin ateşi ya da ona benzer bir şey."

Malini'nin isteyerek yanmayacağına inanıyordu, öyle umuyordu. Malini'nin ağabeyinin yaptığı gibi başkalarını yakmayacağından o kadar emin değildi.

Sanjana'dan bir kahkaha yükseldi. Yüksek, ince bir saz sesi.

"Ateş vaat ediyorlar. Ama çürüme zaten bizde. Biz zaten kendimizi dünyalara tohumladık: onların etlerine, tarlalarına. Anlıyor musunuz? Elbette anlamıyorsun." Ağaçlar da onunla birlikte gülüyor, gıcırıyor ve titriyor gibiydi. "Bizi yok etmek için yaşamak için ihtiyaç duydukları her şeyi yakmalılar. Kendi türlerini yakmalılar. Dünya neredeyse bizim. Sadece henüz bunu bilmiyorlar."

Neredeyse. Bu kelime onu sarsmıştı.

"Anlıyorum," dedi Priya. "Teşekkür ederim, Yaksa."

O garip, keskin kahkahalardan biri daha. Ve Sanjana gitmişti.

Neredeyse.

Bir şekilde Priya'nın üzerine kaldı. Pekala. Daha fazla beklemenin anlamı yoktu.

Priya maskeyi yüzüne bastırdı ve maskedeki gücün kendisini ağzına kadar doldurduğunu hissetti.

SANVI

Onu bulan rahip değildi. Annelerin kutsal rahiplerinin kızları yataklarından kaldırıp ateşlere attığını düşünmekten hoşlanan aptallar vardı ama Sanvi bundan daha iyi yetiştirilmişti. Rahip onu kandırmamış ya da onu arayıp bulmamıştı; o rahibe gitmişti.

Onu mahallesindeki tapınakta buldu, birden fazla haneye hizmet veren küçük bir oyuk. İçindeki anne heykelleri mütevazıydı -sadece gözleri altın rengindeydi- ama etrafları mumlar ve çelenklerle çevriliydi. Divyanshi'nin soyunun inşa ettiği şehir olan Harsinghar'ın halkı anneleri severdi.

Sanvi onun yanında diz çöktü. Mum ışığında kadının gölgesi adaminkini gölgede bırakıyordu. Adam ufak tefek bir adamdı; dar omuzlu, ince yapılıydı; Sanvi ise on yaşında kılıç kullanmayı öğrenmiş, annesinin ardından soylu bir ailenin hizmetine girmiş, geniş ve uzun boylu bir kadındı.

kadınlarını düzgün bir şekilde korumak için zenginlik.

"Şehrin çok uzağındaki kutsal bir tapınaktan geldiğinizi duydum rahip," dedi Sanvi, ibadet ederken kirpiklerinin altından onu izleyerek. "Buraya Baş Rahip'in emrinde hizmet etmek için gelmişsin. Küçük bir tapınakta dua etmeyi seçtiğinizi duydum. İmparatoriçe'nin mahalinde yer almak isteyen inançlı kızları arıyormuşsun."

Bir duraklama. "Çok şey duyuyorsun," dedi.

"Kadınlar konuşur, rahip. Şanslısın ki İmparatoriçe'nin hiçbir casusu senin ateşe saygı gösteren kadınları aradığını duymadı."

Omuzları sert ve ihtiyatlıydı. Ama diz çöktüğü yerde kaldı, tütsü yüzünü kapladı.

"Ateşe saygı duyuyor musun, küçük kardeşim?"

Dizlerinin üzerine daha rahat yerleşti.

"İmparator Chandra kutsal kadınları yaktığında, hizmet ettiğim ve koruduğum hanımefendi ağladı ve malikânesine saklandı," dedi Sanvi. "Ama ben kutladım. Anneler Kitabı'nı okudum ve o kızlar için sevindim. Artık ölümsüzler. Annelerle birlikte. Bundan daha büyük bir mutluluk olabilir mi?"

"Ben soylu bir hanımefendi değilim," diye devam etti. "Bu tür bir saflık için yakılmaya uygun değilim. Ama inançlıyım. İnanıyorum."

"Peki benden ne istiyorsunuz?" diye sordu rahip.

"Ben Leydi Gül'ün evinden bir muhafız kadını," dedi Sanvi. "Kendisi dul ve imparatoriçeye sadık bir kadın. İmparatoriçe'nin kişisel muhafızlarının başı hanıma ulaştı. İmparatoriçeyi koruyabilecek kadınlar arıyorlarmış. Ben de gönüllü oldum."

"Öyle mi?" diye mırıldandı. Bakışları onunkilerle buluştu. Gözleri solgun ve güzeldi. "İmparatoriçe'nin gerçek inançlı bir kadın tarafından korunmasına izin vereceğini sanmıyorum, korkarım."

"Bu yüzden mi sadece hizmetçi arıyorsun? Fark etmeyeceğini düşündüğün kadınlar mı? Korkmanıza gerek yok, rahip. İncam hakkında gevezelik etmem. Kalbimi benden başka kimse bilemez. Ve şimdi, sen." Öne doğru eğildi ve annelerin tapınağına bir bozuk para koydu. "Eğer alev annelerine hizmet edebilirsem,"

dedi. "Eğer imparatorluğa hizmet edebiliyorsam, bunu yapmak isterim. Hayatımın bir amacı olsun istiyorum. Önemli bir şey için ölmek istiyorum. Sanırım aradığınız kişi benim." Arkasına yaslandı. "Belki de beni sana anneler gönderdi. Umarım öyledir."

O hiçbir şey söylemeyince Sanvi ayağa kalktı ve hayal kırıklığını bastırdı.

"Yarın akşam döneceğim," dedi. "Eğer annelerin benim için bir amacı varsa, umarım benimle burada buluşursunuz."

Ertesi akşam kalbi boğazında geri döndü. Küçük türbenin, solmakta olan ışıktaki mavimsi bir renk alan merdivenlerinden yukarı çıktı. İçeride, mumların ışığı türbenin üzerinde ısıltı ısıltı parlıyor ve annelerin gözlerinde parlıyordu.

Ve orada, annelerin önünde, rahibi duruyordu. Onu bekliyordu. Kalbi yerinden fırladı.

"Ben Mitul," dedi. "Küçük kız kardeş, annelerin hizmetkârı: Sana nasıl hitap edeyim?"

"Sanvi," dedi. "Annelerin bana ne ihtiyacı var, rahip?"

MALINI

Harsinghar'dan ayrıldığı gün, Malini nihayet baldızını ziyaret etti.

Baş Rahip o şafak vakti onu savaş için kutsamış, rahipler onun için dualar söylerken onu çelenklerle donatmıştı. Parijatdvipa için zafer; imparatorlukları için annelerin iyiliği; alev imparatoriçesi için zafer. Taze yasemin çelengini hâlâ boğazında taşıyordu. Dindarlık numarası yapmak zorundaydı, bu yüzden çelenk alacakaranlık çökene kadar boynunda kalacaktı.

Varsha'nın odasına giden koridorda ölüm sessizliği vardı. Malini boğazındaki çiçeklerin hışırtısını duyabiliyordu. Kendi nefesi bile bir davul sesi kadar gürültülü geliyordu. Gergin olmadığını kendine hatırlattı. Gergin olmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Burada tüm güç ondaydı.

Muhafızlar kapıları açarak Malini'nin geldiğini haber verdi. İçeriden onu selamlayan bir ses gelmedi. Ama o imparatoriçeydi ve burası onun mahaliydi. İçeri girmek onun hakkıydı.

Yaptım.

Varsha'nın odaları bir hapishane değildi. Chandra'yla evlendiğinde ona verilen odaların aynısıydı: sıcak fildişi çinili zeminleri ve ipek dokuma kilimleri, havayı serinletmek için su leğenleri ve işlemeli çiçeklerle süslenmiş tül perdeleri olan geniş, ferah odalar. Bir imparatorun karısı için çok uygun, konforlu odalardı. Ama şimdi Chandra öldüğü ve gözden düştüğü için odasının duvarları bir kefene dönüşmüştü.

Varsha hem Chandra'nın rezil cenazesine hem de Aditya'nın daha görkemli cenazesine katılmayı reddetmişti. Doğrudan Deepa ve Lata'ya rapor veren hizmetçileri, onun özel kullanımı için kendisine tahsis edilen bahçeyi bile keşfetmediğini iddia ediyorlardı.

Lata ona sessiz olduğunu söylemişti. Kederinin derinliklerinde. Neredeyse hiç kimseyle konuşmuyor. Onun için endişeleniyorlar. Sorun çıkarmaz.

Ama sorun yaratmaya çalışmak zorunda değildi. Belayı ve olasılıkları içinde taşıyordu.

Varsha, yeni dul kalmış bir kadın için uygun ve beklenen şekilde, Malini'ninki kadar göz kamaştırıcı beyazlıkta giysiler giymişti. Malini'nin anons edilmesine rağmen Varsha onu selamlamak için ayağa kalkmamıştı. Oturmuş, pencerenin dışındaki kuşları izliyordu. Elindeki roti'yi biraz parçalamış ve kuşları içeri çekmek için pencerenin pervazına serpiştirmişti; küçük bedenlerinin ileri geri uçuşunu, kafesin arasından ekmek için gagalamalarını, gölgelerinin esintideki lamba ışığı gibi taşa vuruşunu izliyordu. Saçları uzun, gevşek bir örgü halindeydi ve tüllü beyaz dupatasının altından görünüyordu.

"Abla," dedi Malini ve Varsha'nın başını çevirip ayağa kalkmak için isteksiz bir çaba göstermesini izledi. "Gerek yok. Otur."

"Teşekkür ederim İmparatoriçe," dedi Varsha ince bir sesle ve arkasına yaslandı. Karnının şişliği artık iyice belirginleşmişti.

Chandra'nın çocuğu. Belki de imparatorluk için bir varis.

Bir fırsat. Ya da bir tehdit.

Malini ona doğru yaklaşıarak, "Yasınızı bozduğum için beni bağışlayın," dedi. Varsha'nın karşısına oturmaya teşebbüs etmedi. Onun yerine ayakta durdu. Elleri arkasında düzgünce kenetlenmiş, sırtı dikti. "Savaş için Ahiranya'ya gideceğim."

Bir sessizlik ritmi.

Malini, Varsha'nın Parijatdvipa'yı kasıp kavuran siyasi deniz değişimlerinden ne kadar haberdar olduğunu bilmiyordu. Eğer Varsha sorsaydı, ona anlatırdı.

Varsha bunun yerine, "İyi olman için dua ediyorum," dedi.

"Baş Rahip ve ben bu sabah dua ettik," dedi Malini. "O ve ben alev analarına adaklar adadık. Yaklaşan savaşta bana rehberlik etmelerini istedik. Onları kendime yakın hissediyorum. Sağ salim döneceğimi biliyorum."

Kendi inancı ve yüreğindeki coşku hakkında yalan söylemekte ne kadar da ustalaşmıştı. Kelimeleri suçluluk duymadan, tam bir inançla söyledi ve bunu yaparken Varsha'nın yüzünü dikkatle izledi.

"Memnun oldum İmparatoriçe," dedi Varsha, sesi küçük ama kararlıydı. Gözlerini yere indirmişti. Ellerini karnının kabarıklığı üzerinde kavuşturmuştu - tam olarak koruyucu bir şekilde değil, ama sanki elleri ve vücuduyla dokunulmaz bir daire, Malini'nin geçemeyeceği bir çizgi yaratabilirmiş gibi.

Malini, Varsha'nın ondan korkmasını ya da nefret etmesini istemiyordu.

Belki de Varsha'nın güvenini ve hatta dostluğunu kazanmak için yapabileceği şeyler vardı. Ama bunları yapma düşüncesi dilini acıyla kaplamasına neden oldu. Hapsedilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Öfkenin haysiyetini biliyordu.

Ve daha da kötüsü, Varsha ondan korkmakta haklıydı. Malini onun neler yapabileceğini biliyordu.

"Sizin için bir kadın doktor ayarladım," dedi. "Ebeler de var. Bu kampanya ne kadar sürerse sürsün, ben ne kadar uzakta olursam olayım, korunacaksın." Sesini yumuşattı. "İzin verseniz size öğüt verecek ve teselli edecek kadınlar var," dedi. Birçoğu

son haftalarda sarayıma katıldı. Hepsi benimle savaşa gelmeyecek. Onları araştırın."

Eğer benimle dürüstçe konuşmayacaksanız, onlarla konuşun.

Belki de Varsha anlamıştır.

"Çok nazıksınız İmparatoriçe," diye karşılık verdi başını eğerek. "Sizi bu kadar rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Malini yumuşak bir sesle. "Biz akrabayız. Senin çocuğun benim varisim olacak."

Varsha'nın bakışları titredi. Belki de fark etmemiştir.

Artık güvendesin, demeyi düşündü Malini. Başka bir zamanda, başka bir hayatta, birbirlerine gerçekten kız kardeş gibi yakın olabilirlerdi - evlilik yoluyla bir aileye bağlanmışlardı. Ama Malini artık bunun ötesindeydi. İmparatoriçelik onda yeni bir şey yaratmıştı ve dulluk da aynısını Varsha'ya yapmıştı. Birbirlerine en iyi ihtimalle yabancıydılar.

Ama Varsha, Malini'yi Parijatdvipa'nın bir varisi olmasını sağlama görevinden muaf tutmuştu. Bir çocuk sahibi olma düşüncesi bile Malini'nin tüylerini ürpertmiş ve aynı anda dehşete düşürmüştü. Bunu söyleyemezdi, söyleyemezdi. Hizmetçilerin ve muhafızların gözleri ve kulakları ikisinin de üzerindeyken, güvenmediği bir kadına söyleyemezdi. Ama Varsha'ya güvenlik ve güç konusunda küçük bir güvence verebilirdi.

"Burası artık kardeşim Chandra'nın sarayı değil," dedi Malini. "Burası benim. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Bir kalp atışı kadar zaman geçti, sonra bir tane daha ve Varsha hıçkırık gibi gelen titrek bir nefes verdi.

"Teşekkür ederim," dedi Varsha. "Teşekkür ederim, İmparatoriçe. Kardeşim." Sanki bunalmış ya da utanmış gibi gözlerini kaçırdı ve tekrar kafese döndü.

Malini uzun bir süre bekledi. Ama Varsha'dan başka ses çıkmadı.

Veda edercesine başını salladı ve arkasında Varsha'nın sessizliği ve aç ötücü kuşların belli belirsiz hışırtısından başka bir şey bırakmadan oradan ayrıldı.

Maiyeti yola çıkmaya hazırdı.

Chandra'ya karşı savaş daha yeni kazanılmıştı ve ordusundaki eksikliklerin kalıcı izlerini görebiliyordu: Veri nehrinde kaybolan Saketan savaşçıları. İmparatorluk mahali nihayet Malini'nin eline geçmeden önce Harsinghar surlarında yanarak ölen Dwarali süvarileri. Yüzlerce adam, ölü ya da yaralı. Tahtına kavuştuğuna göre savaşa ara vermiş olmalıydı.

Yine de ordusu müthiş bir güctü.

Keşke karşımızda efsaneler, hayaletler ve canavarlar yerine bir insan ordusu olsaydı, diye düşündü Malini, içinden acı bir eğlence geçti.

Başlarında Sahar olmak üzere, artık her yerde ona eşlik eden muhafız duvarıyla çevrili arabasına gitti. Sahar, Leydi Raziya'nın muhafızlarının başıydı ama Raziya, Malini bıçak yarısından iyileşirken onu Malini'nin hizmetine vermekte ısrar etmişti. "Onun kol gücünün ya da öldürme becerisinin yarısı bende olsaydı, seni benim koruyacağım gibi korurdu," demişti Raziya, Malini'nin başucuna oturup Malini'nin elini kendi eliyle kavrarken gözleri yaşlarla parlıyor, ağzında bir gülümseme vardı. "Lütfen. Götürün onu."

Malini, Sahar'ın yanında istikrarlı bir şekilde bulunmasından memnundu. Sahar emirler yağdırarak savaşçıları geri püskürttü ve Malini neredeyse tek başına kalana kadar arabasının yanına doluşan soyluları uzaklaştırdı.

Neredeyse.

Hemanth onun arabasının yanında bekliyordu. Artık şafak kutsamasında takındığı o yardımsever, sakın bakışlı ifadeyi takınmıyordu. Yüzü sertti, çenesi kalkıktı. Elleri siyah bir göğsün etrafında kenetlenmişti.

"İmparatoriçe," diye selamladı onu başını eğerek. Gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Kalan tüm ateşle birlikte bir araba hazırlandı." Kutuyu bir adak gibi öne doğru tuttu.

Malini ona gülümseyerek, "Teşekkür ederim Başrahip," diye karşılık verdi. Kutuyu onun elinden aldı. Kutunun yüzeyi

Avuçlarının altında sıcacıktı.

Gülümsemeyen yüzü, "Bu ateş savaşınızı kazanmayacak" diyordu.

Seni aptal.

"Hapisteki rahipleri serbest bıraktınız," dedi. "Onları yanınızda savaşa götürüyorsunuz."

Sözleri soru değildi ama Malini yine de başını salladı.

"Rahipler hata yaptı ama biliyorum ki rahipler benim doğal müttefiklerimdir," diye yanıtladı Malini. "Ne de olsa hepimiz anneleri severiz. Onların bilgeliğine güvenmeliyim."

Aksine, çenesi daha da sıkılaştı.

Malini arabasına tırmandı. Sahar onun geçici arabacısı olarak atın dizginlerini eline aldı ve onları Hemanth'tan uzaklaştırıp Malini'nin ordusunun kalbine götürdü.

Ordusunun canavarı, Parijat'ın çürümüş ve yara bere içindeki geniş arazisinde hantalca ilerliyordu.

Leydi Raziya ve Lata da arabasını onunla paylaşıyordu.

Generalleri at sırtında ya da savaş arabalarında onunla birlikte giderlerdi,

kendi tercihlerine göre. Srugna'dan Lord Prakash ve Saketa'dan Lord Narayan çoğunlukla gölgeliklerin altında oturuyor, sıcaktan terlerken savaş arabalarının tekerleklerinin hareketiyle sarsılıyorlardı. Lord Khalil ata binmeyi tercih etti.

Rao'nun sağı solu belli olmazdı. Malini, bunun bir gece önce ne kadar içtiğine bağlı olduğunu düşündü ve bu da rüzgâr kadar değişken görünüyordu.

At sırtında olduğu bir gün, atını arabasına bağırma mesafesine kadar yaklaştırdı, ona işaret etti ve atların nal sesleri ve çalkalanan tekerlekler arasından seslendi: "Eğer daha hızlı gitmemiz gerekirse -bir lordun yaklaşan malikanesinde atları değiştirebiliriz-"

"Gerek yok," diye araya girdi Malini. "Ahiranya'ya kadar yarışmayacağız."

Generallerinden bir dikkat hışırtısı geldi: kafalar döndü, omuzlar kamburlaştı.

Lata gibi generallerinin de yeterince hazırlık yapmadan savaşa atıldığına inandıklarını biliyordu. Bunun pervasızca olduğunu. Ama Lata'ya söylediklerinde ciddiydi: Ateş, Ahiranya'nın büyüüne karşı işe yarayabileceğini bildiği tek silahtı.

Malini'yi bıçakladığında ateş Priya'yı yakmıştı. Malini etin kokusunu hâlâ içgüdüsel olarak hatırlıyordu; Priya'nın hain ve aşık yüzünün görüntüsünü. İçindeki acıyı.

"Savaş için bize katılan başka savaşçılar da var," diye devam etti. "Onlara bunu yapmaları için zaman tanınmalıyız."

Rao'nun ağzı incelmışti. Başını salladı ve onun unvanını saygıyla mırıldanarak önlerindeki mavi ufka doğru atını ondan uzaklaştırdı.

Fiziksel uzaklığı ona garip bir acı verdi.

Ortak kederlerinin onları nasıl farklı şekillere soktuğunu ve birbirlerinden ayırdığını açıkça görmesine izin vermemişti. İyileşirken başucunda oturmuş, onunla birlikte ağlamıştı, teninde ve saçlarında likör kokusu, ağzında kederin çirkin bir kıvrımı vardı. Ama aralarında önemli hiçbir kelime, gerçek bir yas ya da suçlama sözcüğü geçmemişti ve yakınlık yok olurken likör de kalmıştı. Görünüşe bakılırsa artık hiçbir değerli sözleri kalmamıştı.

Toz, ordusunun etrafında bir bulut halinde yükseliyordu; gökyüzüne doğru yükselirken güneş ışığını yedikçe griden altına dönüşüyordu. Malini onun bulutun içinde kayboluşunu izledi.

Yolda geçirdiği dört gece boyunca rüyasında Priya'yı gördü. Priya'yı imparatorluk mahalinin avlusunda dururken hayal etti; ateş ışığının yüzüne, boğazına çiçekler döktüğünü hayal etti. Ateşin altın gibi damladığını, Priya'nın boğazını bir su kabağı gibi oyduğunu, Priya'nın ağladığını ve ağladığını hayal etti. Başka seçeneğim yoktu, Malini. Malini, üzgünüm, başka seçeneğim yoktu-

Göğsü sanki bıçak yeniden içine girmiş gibi ağrıyordu. Sanki bıçak orada bir şey bırakmış, bir şey tohumlamıştı.

Priya onun kafasındaydı. Yarasının içinde. Yardım isteyemezdi. Bundan bahsedemezdi. Ama Ahiranya'da, anneler ve kendi öfkesi sayesinde Malini gerçeği öğrenecekti.

Beşinci gece, tüm kamp derin bir gece sessizliğine bürünene kadar çadırında volta attı. Nöbet değişimi için ayağa kalkan askerlerin gürültüsünü duyana ve hava alçak, sessiz sesler ve botların gümbürtüsüyle dolana kadar volta attı. Uyuduğunda, saf yorgunluk onu zorla aşağıya, karanlık ve kutsanmış bir şekilde rüyasız bir yere sürükledi.

Priya onu oraya kadar takip ettiyse de bunu hissetmedi.

Beklediği askerler, yolculuktan iki hafta sonra, Ahiranya'ya bir ok gibi uzanan güneşin kavurduğu bir yolda karşısına çıktı. Kendi savaşçılarından biri onları duyurdu -kuvvetlerini tehlikeye karşı uyaracak olan borazanını çalarak değil, yavaş süvari alayını aşan yüksek ve delici bir çığlık atarak.

"Parijati ileride!"

"Bir atlı ve okçular gönderin," diye emretti Halil. "Sonra rapor verin."

"Lordum," diye cevap verdi Dwarali askerlerinden biri. Başını eğdi, sonra da atını hızla sürdü.

Malini haber gelmeden önce arabasında uzun süre beklemek zorunda kalmadı: Önlerindeki askerler gerçekten de Parijati'ydi. Beklediği adamlar onlardı. Sevinçten havalara uçtu.

"Demek Lord Mahesh sonunda bize katılıyor," diye mırıldandı. Rao'ya döndü. "Kamp kurma vaktimiz geldi mi?"

"Hava kararmadan önce," dedi. "Emrederseniz birkaç saat daha seyahat edebiliriz."

Baştan çıkarılmıştı. Sadece Ahiranya'ya ulaşmak onu rahatsız eden kâbuslara bir son verebilirdi. Ama Rao'nun gözlerinin altında gölgeler vardı ve Lord Halil bile bineğinin üzerinde oturduğu yerde bitkin görünüyordu. "Emri gönderin," dedi. "Şafağa kadar dinleneceğiz. Ve Lord Mahesh'i bana getirin."

İçeri girdiğinde çadırı hızla kurulmuştu ama hâlâ kısmen dağınıktı. Hizmetçisi Swati aceleyle bir dizi lamba yaktı. Muhafız kadınlar odanın kenarlarına gizlice dizilmiş, yarı gölgede gizlenmişlerdi.

Malini ellerini önünde kavuşturmuş, çadırın kapağının kaldırılmasını ve Lord Mahesh'in adının anons edilmesini bekliyordu.

İçeri girdi ve hemen yere eğildi. Zırhı yoldaki tozla lekelenmişti; çıplak boynu ve elleri güneşten kararmış, rüzgâr ve kuma maruz kaldığı için kızarmıştı.

"Ayağa kalk," dedi ona. Adam da öyle yaptı, gözlerini tekrar indirmeden önce kısa bir süre gözleriyle buluştu.

"İmparatoriçe," dedi. "Beni siz çağırdınız."

"Bize daha erken katılacağınızı düşünmüştüm," dedi.

"Yolda bazı sorunlar çıktı, İmparatoriçe," dedi. "Özür dilerim."

"Yüce Prens'in kalesi güvenli bir şekilde Saketan'ın elinde mi?"

"Evet," dedi, sesi ağırlaşmıştı. "Saketa'daki işim bitti. Ama benden ne isterseniz size hizmet edeceğim, İmparatoriçe."

Malini'nin tahtı için yapılan savaşın sona ermesinin ardından Mahesh, ölen Yüce Prens'in kalesini onun adına korumak üzere Saketa'ya dönmüştü. Kendisine ihanet eden bir soyluyu yanında tutmak istemediği için onu oraya göndermişti. Ama Mahesh oraya kendi isteğiyle gitmiş ve duyduğuna göre Aditya'nın anısına bir tapınak yaptırmıştı.

Aditya yandığında o da oradaydı. Onun ölümünü izlemişti; onu izlemiş ve ona yemin etmişti.

Yeminimi tutmaya niyetliyim, İmparatoriçe, Mahesh yazmıştı.

ona. Lata mektubu Malini'ye okumuştı; kendi gözleri kısılmış, eleştirel ve düşünceli bir şekilde, "Yemin ederim, inancım üzerine" diye tekrarlıyordu.

İşte bu yüzden, ona karşı hissettiği tüm nefret duygusuna rağmen, onun hayatına son verememişti. O ve Aditya'nın ölümünü izleyen askerler, kardeşinin ölümünün ve Aditya'nın verdiği sözün hikâyesini isteyerek ve hararetle yaymışlardı.

Prens Aditya Parijatdvipa için öldü. Ve o ölürken, Parijatdvipa'nın gerçek varisi olan İmparatoriçe Malini'ye hizmet edeceğimize dair ona söz verdik.

Bu yüzden yemin ettik. Ve tüm sadık Parijatdvipanlar yemin etmeli.

Malini yararlı şeyleri atmazdı. Ondan tekrar yararlanmak için onu sevmesi gerekmiyordu. Onun etrafında büyüyen efsane -kendi nefesi ve kendi ciğerleri olan bu kırılmaz efsane- onunla başlamıştı. Kendi küçük tatmini için ölmektense onu paylaşmak için yaşaması daha iyiydi.

Ama yine de. Yine de.

"Bir zamanlar bana hizmet etmeye yemin etmişsiniz Lord Mahesh," dedi Malini. "Prens Rao diz çöküp bana adımı verdiğinde ve kaderimi bana açıkladığında buna yemin etmiştin. Ama yine de sonunda benden uzaklaştın. Ne ordumun ihtiyacı olan generaldin, ne de benim ihtiyacım olan sadık general. Bir şeylerin gerçekten değiştiğinden nasıl emin olabilirim?"

"Prens Aditya," dedi basitçe. Gözleri berraktı, bakışları açıktı. "O savaş zamanında olamayacağım kadar dürüst olabilirim, İmparatoriçe. Prens Aditya'nın tahta geçmesini diledim. Ona hizmet etmek istedim."

"Peki ya şimdi?" Malini sordu.

"Şimdi gerçeği anlıyorum. O zaman göremediğim şeyi şimdi görüyorum: Anneler kalbimi Prens Aditya'ya yönlendirdiler çünkü onun ölümsüzlüğe yükselişine tanık olmamı ve mesajını benimle birlikte taşımamı istediler. Benim ihanetimin asla gerçek bir ihanet değildi," dedi ona, hararetli ve ciddi bir şekilde. "Beni onun yanında savaşmaya yöneltti. Onun ölümüne tanık olmamı sağladı. Bu beni gerçek, derin ve sarsılmaz bir yemine götürdü. Onu seviyorum,

İmparatoriçe, anneleri sevdiğim gibi. Ve bu alevın oğlu için, size ölene kadar ve ondan sonra da hizmet edeceğim."

Alevın oğlu. Bu terimi daha önce de duymuştu ama her zamanki gibi kalbine inen bir kırbaç gibi çarpmıştı. Belki de duygularını gerektiği kadar iyi saklayamamıştı çünkü Mahesh belindeki kılıca uzandı ve gölgelerdeki muhafızlar öne çıkınca kılıcı çıkarıp önünde yere bıraktı. Ve bir kez daha diz çöktü.

Muhafızlar Malini'nin keskin bakışları karşısında eriyip gittiler. "Lord Mahesh," dedi. "Ne yapıyorsunuz?"

"İmparatoriçe, eğer size karşı yaptıklarımın dolaylı ölmeme istiyorsanız, hayatım sizin olsun." Başını eğdi, boynunu bilinçli bir şekilde öne eğdi. Ellerini iki yanında açık tuttu, önünde yerde duran kılıca dokunmadı. Bu saf bir savunmasızlık jestiydi. "Tüm suçlar affedilebilir değildir. Omuzlarınızdaki görevlerin ağırlığını anlıyorum. Yapmanız gerekeni yapın."

Öne doğru bir adım attı ve kılıcı kaldırmak için eğildi. Ellerine ve gücüne uyacak şekilde bilenmiş dar kılıcına benzemiyordu. Ağır ve acımasızdı, keskinlik için yağlanmıştı. Keskin bir nefesle kılıcı kaldırdı ve ona uzattı.

"Sana aile mülklerini ya da eski onurunu vermeyeceğim," dedi ona, bıçağı dikkatle elinden alırken. "Bunları kızın Leydi Deepa cesareti ve şaşmaz sadakatiyle kazandı. Ama ben sana başka bir gelecek sunabilirim: savaş ve hizmet. Ve eğer bana gönülden hizmet edersen, yeni bir Çiçek Çağı'nın çiçeklerini daha emekleme çağındayken kesen büyük adamlardan biri olarak hatırlanacağına söz verebilirim."

"İmparatoriçe," dedi saygılı ve alçak sesle. "Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin."

"Lord Mahesh vaktini boşa harcamıyor," diye gözlemledi Lata, birkaç saat sonra Malini'ye dışarıda katıldığında. Alacakaranlık

Çadırların arasındaki derme çatma eğitim alanına kanlı altın rengi bir ışık saçıyordu. Malini kendisini örtecek bir şemsiye olmadan durdu ve adamların antrenmanını izledi.

"Hevesli olduğunu göstermek istiyor," dedi Malini. Mahesh'in kılıcını tekrar havaya kaldırıp emirler yağdırmasını izlerken bir elini alnına götürüp gözlerini gölgeledi. Önünde rahip savaşçılar emredildiği gibi düzene girdiler; yüzleri solan ışıkla sert çizgiler halinde oyulmuştu, gözleri siyah ve hararetiliydi.

"Leydi Deepa..."

Malini, Lata'nın daha fazla konuşmayacağı, kelimeler üzerinde tereddüt ettiği anlaşıldığında, "Hak ettiği şeyden ayrılmak zorunda kalmayacak," diye cevap verdi. "Ama onun iyiliğini düşünmen çok hoş."

"Son birkaç aydır birlikte yakın çalışıyoruz," dedi Lata. "Tabii ki önemsiyorum."

Bir adam yere itilirken bir gümbürtü duyuldu. Toprak tükürdü, sonra ayağa kalktı, bakışları Mahesh'e sabitlenmişti.

"İki grup haini bir araya getirdiniz," diye devam etti Lata. Ama sesi suçlayıcı değildi. Sesi düşünceli geliyordu.

"Lord Mahesh'in arzuları onu sadık kılar."

"Öyle mi?"

Malini bir süre sonra usulca, "Lord Mahesh'in istediği şey annelerin büyük ve sadık bir hizmetkârı olarak hatırlanmak," dedi. "Zenginlik değil. Bir unvan değil. Bu adamları eğitecek ve benim için yaksa ile savaşacak ve adı saygı görecek."

"Peki ya rahipler?" Lata'nın ses tonu şüpheciydi. Rahip savaşçılar hakkındaki hislerini gizlememişti.

"Ah. İnançları uğruna öldürmek istiyorlar," dedi Malini. "Ve bunun için ölmek. Onlara bunu verebilirim. Ve eğer bana düşman olurlarsa, Mahesh ve adamları onlarla ilgilenir. Orada güven yok. Lord Mahesh'i onların doğası hakkında uyarmıştım. Bana zarar vermeden önce onların öldüğünü görecektir."

Bütün bu hainler, onu seçen bu adamlar

kardeşleri ona defalarca hizmet etmişti - şimdi de ona hizmet edecekti. Bunda bir sevinç olmalıydı, bu mutlak zaferde. Ama memnuniyeti sessizdi. Kalbi çelik gibi ve soğuktu. Bir süre daha izledi, sonra topuklarının üzerinde dönerek çadırına gitti. Kalbini duygu gibi bir şeyle tutuşturan tek şey onu orada bekliyordu.

Başucunda siyah taştan bir kutu duruyordu. Yanında bir muhafız nöbet tutuyordu. Malini'nin sözüyle ayrıldı.

Malini elini kutunun taş yüzeyine koydu.

Bir kutu ateş. Kendisi için bir tane, ordusu için bir düzine. Ne önemsiz bir sayı. Chandra'nın ateşinde ölen binlerce olmasa da yüzlerce kadından geriye kalan tek şey buydu.

Yakında Ahiranya'yı görecekti. Ordusunu ormanın karşısına dikecekti. Hiç değilse ağaçları kesmelerine izin verecekti. Bunda saçma bir tatmin olacaktı.

Eğer yapabilseydi, Ahiranya'nın bağırsaklarını deşerdi. Priya'yı kendisi öldürecekti.

Ve eğer yapamazsa... en azından sahip olduğu son ateşi test edebilirdi. Kadınlar Chandra'nın ellerinde bunun için isteksizce yanmışlardı. Bir faydası olup olmadığını öğrenecekti. Yok edebileceği her şeyi yok edecekti. Yok edecekti.

Malini derin ve sakin bir nefes alarak kapağın kilidini açtı.

PRIYA

Şafak ışıǒı kafesli pencerelerin ötesini tehdit ediyordu. Priya giyinirken ve saçlarını alelacele topuz yaparken Khalida etrafta dolanıyordu. Priya, Khalida'nın endişeli yüzüne, "Bırakın çocuklar dinlenmeye devam etsin," diye mırıldandı. "Neyin geldiğini görmelerine gerek yok."

Khalida'nın gözleri Rukh ve Padma'ya kaydđ.

"Gürültüyü duyduklarında uyanacaklardır," diye yanıtladı Khalida. Sanki cevap verir gibi, dışarıda bir düzine ayak sesinin ritmik gümbürtüsü duyuldu. Gürültü arttı, sonra kayboldu.

Priya başını salladı.

"Bunun için endişelenme."

Uyanmadılar. Üçü de kötü uyumuştı. Rukh ve Padma artık sık sık onunla aynı yatağı paylaşıyor, ikisi birlikte kedi yavruları gibi kıvrılıp yatıyorlardı. Rukh hâlâ Padma'ya sadece kendisinin bakabileceğı konusunda kararlıydı ama Padma o gece erken saatlerde, en karanlık saatlerde sık sık olduğı gibi ağlayarak ve huysuzlanarak uyandığında, Rukh çok fazla karşı koymamıştı.

Priya bir elini saçlarına bastırıp onu susturduğunda çok zorlanmıştı. "Onu tekrar uyutacağım," demişti Priya. Adam bir kez, sadece bir kez itiraz etmiş, sonra da ölü bir uykuya dalmıştı.

Gözlerinin altında derin gölgeler vardı. Taşıdığı yük için çok gençti.

Priya Padma'yı yatıştırmak için saçma sapan bir hikâye anlatmıştı; çizme giyen kuşlarla ilgili bir hikâye. Padma hikâyenin mantıklı olup olmadığını umursamayacak kadar küçüktü, değil mi? Priya öyle ummuştu.

Bu da işe yaramayınca Priya kendi avuçlarında çiçek yetiştirip Padma'nın onları incelemesine, beceriksiz küçük parmaklarıyla taç yapraklarının ve köklerin şeklini bulmasına izin vererek Padma'nın dikkatini dağıtmıştı. Padma kaşlarını ciddi ciddi çatmış, uyku sersemi buklelerinin altında komik bir çalışkanlıkla onları incelemişti. Sonra onları yırtmaya başladı, geriye kalanları inatla ezerek posa haline getirdi.

Priya sevgiyle, "Yıkıcı," diye mırıldandı ve kendi sesinde Bhumika'nın çocuğuna duyduğu sevginin yankısını hissetti.

Priya'nın üzerine çöken keder dalgası, Padma kucağında tekrar uykuya daldıktan sonra bile onu uyanık tutmuştu.

Parijatdvipanlar geliyordu. Ganam'la birlikte devriyeler kurmuş, silahları paylaşmış, mahaldeki depoları sivri uçlu ve fırlatılabilecek her şey için boşaltmış olsalar da Ahiranya bir imparatorluğun kudretine hazırlıklı değildi.

Sadece Mani Ara'nın onlara verebileceği güce ihtiyaçları vardı.

Ateşin ve okların halkına dokunacağı düşüncesi onu hasta ediyordu.

Taç maskesini sakladığı yüksek raftan aldı.

"Savaşçılardan biri beni aramaya gelirse Ganam'a ya da Kritika'ya gitmelerini söyle," dedi Priya, maskenin güç dalgaları parmak uçlarında gezinirken. "Hirana'ya gitmem gerekiyor."

Hirana'nın taşı onun emriyle esneyerek açılırken, Priya ta maskesini taktı. Farkındalığını yeşile doğru uzattı, evinin her santimini hissetti: her bir kök ve sallanan dal, toprağın altındaki böceklerin kurtçukları ve koşturtmaları, onu sürekli olarak yeni şekillere sokuyordu.

Önünde ölümsüz sular uzanıyordu. Priya kendi karanlık yoluna adım attı ve onlara doğru yürüdü.

Ölümsüz suların kenarındaki yumuşak toprakta Priya diz çöktü ve dua etti. Bunu sessizce yaptı, ellerini kavuşturdu. Yavaşça nefes alarak zihnindeki sangam'a daldı. Mani Ara için, her zaman Mani Ara için yeşil ve kırmızı altından nehirlerle ulaştı.

Orada ne kadar kaldığını bilmiyordu.

Acı derisini hışırdattı. Acının keskinliği karşısında refleks olarak dilini ısırđı; acı, kafatasından dışarıya doğru yayılan bir dalga halinde üzerine çökmüştü.

Ta maskesini yüzünden çekip aldı ve yere dökülen çiçekleri izledi. Yüzüne dokundu ve yeni çiçeklerin derisinin altında yükselmekle tehdit ettiğini hissetti.

Kahretsin.

Neye benziyordu? Artık bilmiyordu. İnsanların yüzlerindeki dehşeti ve hayranlığı görmüştü. Ve şimdiye kadar tüm bunları az ya da çok görmezden gelebilmişti. Ama hâlâ daha garipleşiyorsa...

Aptalca bir dürtüydü ama buna karşı koymadı; ölümsüz suların kenarına diz çökerek yürüdü ve içine baktı.

Su mavi renkte parlıyordu. Onu bir ayna gibi yansıtmaması gerekirdi, ama ellerini parlayan yüzeye bastırđığında, su duruldu ve karardı, gümüş bir tabakaya dönüştü.

Priya yansımasının gözleriyle karşılaştı.

Kibirli değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Burnunun eğri ve yüzünün dikkat çekici olmadığını, küçük ve güçlü olduğunu ve pek de güzel olmadığını biliyordu. Ama o

hiçbir zaman güzel olmaya ihtiyaç duymadı ya da istemedi. Kendi derisinin içinde rahattı.

Ne kadar değiştiğini kabul ettiğini sanıyordu. Malini'den sonra, ayaklarının dibinde çiçekler büyürken, derisinden özsu akarken ve saçlarından yapraklar dökülürken Ahiranya'ya doğru eve yürümüştü. Ama karşısında gördüğü kadın...

Onda çürük yoktu. Bu çok açıktı. Çürümede acımasız ve çarpık bir şey vardı. Ona dönüşen şey doğal görünüyordu. Sanki aitmiş gibi.

Saçları hâlâ düzdü ama aralarına koyu renkli yapraklar dolanmıştı. Gözleri hâlâ kendi gözleriydi ama beyaz kısımları, gözlerini kırptırdığında dağılan ve sonra tekrar geri dönen yosun çiçekleri gibi yeşil parçacıklarla doluydu.

Yüzünde, kemiğin deriye en yakın olduğu yerlerde ince bir çiçek izi vardı - soluk gül ve koyu kırmızı renklerde küçük çiçekler. Çenesini gerdiğinde yer değiştiriyor, soluyor ve sonra kendini gülümsemeye zorladığında daha zengin bir hayata kavuşuyorlardı.

Neredeyse Yaksa'lardan birine benziyordu. Neredeyse.

Parmak uçlarını boynunun yan tarafına dokundurdu. Oradaki yanık izi, koyu kahverengi teninde hâlâ canlı, parlak bir renk yarasıydı. Belki teni ağaç kabuğu ya da toprak gibi parlıyordu ve belki ağzı morarmış bir çiçeğin koyu rengindeydi ama bu yara izi tamamen etten ve tamamen insandı.

Birkaç kez, Malini'nin onu yaktığı zamanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmişti. Çaresiz ellerin çırpınışları. Acı ve kendi etinin kokusu. Şimdi yara izine dokunduğunda hiçbir şey hissetmiyordu. Derisi gergin değildi.

Yansıması kadife çiçeği yapraklarını, altın gözyaşlarını kırptırdı. Ama Priya'nın kendi gözleri kuruydu. Parmaklarını yanağına dokundurdu ve hiçbir şey hissetmedi.

Fidan, yansımasının ağzından döküldü.

Priya derin bir nefes aldı ve kutsal ağaçtan yapılmış taç maskesini yüzüne takarak cildini bir kez daha lekeledi.

Yaksa, dedi karşılığında.
Mani Ara.

Priya Hirana'dan parlak güneş ışığına ve bir hacı denizine çıktı. O yürürken onlar ayrıldı. Birçoğu eğildi.

Onlara bakmadı. Bakmak gibi bir arzusu yoktu. Onun için bir hiçtiler. Bir yüz denizi. Bir et denizi.

Onlar gibi değildi.

Mahalden bazı muhafızlar toplanmış, onu bekliyorlardı. Başlarında Ganam vardı, savaş için giyinmişti ve sırtında bir tırpan asılı duruyordu. Onu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Başka hiçbir şok belirtisi göstermedi. Hızla başını eğdi ve hacıların yaptığı gibi eğildi.

"Yaşlı Priya," dedi. "Biz hazırız."

Yutkundu. Konuşacak bir şey bulmak zordu.

"Ben buradan savaşıcağım," dedi Priya. Sesi törpülenmişti.

Anlayışla başını salladı. Onun silahı gücüydü. Bir kılıç değil, içinde yatan şey.

"Size güveniyoruz, Yüce Yaşlı."

"Evet," diye onayladı. Kendini biraz daha kendisi gibi hissetse ve biraz daha az içi boş olsa, söyleyeceği daha çok söz olduğunu biliyordu.

Kıpırdamadan durdu, Ahiranyi askerleri uzaklaşırken altındaki toprak süt gibi kesildi. Etrafına bir çember çizdi: dikenli bir kabuk, izleyenleri uzak tutacak kadar keskin.

Yeşilin içine uzandı ve geleceğini bildiği ve korktuğu şeyi hissetti.

Parijatdvipan askerleri. Yaklaşıyorum.

Ve onların arasında-

Priya'nın göğüs kemiğinin altından bir şey çekiştiriyordu. Hayali bir sızı. Bir kayıp.

Aniden yeniden kendisiydi, içi boş değil ama doluydu, kalbi çarpıyor ve ciğerleri ağrıyordu, korku ve öfke omurgasında geziniyordu. O çirkin, insanı seven yaratıktı.

Malini'ye sonsuza dek karşı durmak zorundaydı.

Kimin geldiğini biliyordu. Ahiranya'nın toprağına kimin çok yakın durduğunu, onu ve değer verdiği her şeyi öldürmeye kimin geldiğini biliyordu.

Malini, diye düşündü. Ve kendini yeşilin ve toprağın içinden, korkunç bir özlem ve dehşetin içinde açıldığını hissetti.

Malini. Buradasın.

MALINI

Ahiranya önlerinde karanlık ve heybetli bir varlık olarak duruyordu. Ordusunun ön saflarında, savaş arabasının üzerinde Malini her şeyi içine çekiyordu: ağaçların geniş alanını. Ormanı çevreleyen mutlak sessizlik, kuş seslerinin ya da insan seslerinin olmadığı bir sessizlik. İnleyen savaş arabası tekerlekleri, ağır toynaklar, çizmeli ayaklardan oluşan ordusunun sesi bile tuhaf bir şekilde kısılmış gibiydi.

Ahiranya'ya ilk geldiğinde bir tutsaktı. Oraya vardığında pek bir şey görmemişti; sadece arabasının perdesini araladığında görebildiği kadarını görmüştü. Sadece uyuşmuş mutsuzluğundan süzülenleri. Ama sığ hatıraları bile Ahiranya'nın o zamandan beri ne kadar değiştiğini görmesine yetmişti.

Etrafı evler ve yanmış, pörsümüş ağaçlarla çevrili tozlu yol gitmiş, yemyeşil bir orman tarafından yutulmuştu. Bıçak gibi kesilmiş ve keskinleştirilmiş devasa ağaç gövdeleri, ormanın derinliklerini duvar gibi çevreliyordu.

Uzak dur, her şey söylendi. Dışarı çıkın. Zehirli bir yılanın renklerini etinde taşıması gibi. Aynen öyle.

Kulaklarının dibinde bir fısıltı hissetti. Bir esinti ya da onun adı. Ürperme dürtüsüne direndi. İzlendiğini hissetti.

"Adamları ileri gönder," dedi Mahesh'e. Mahesh elini kaldırarak işaret verdi ve bir sıra asker ellerinde kılıçlarla ormana doğru hafif adımlarla ilerledi.

Tabii ki Malini huzursuz hissetti. Bunu bekliyordu. O ormanın bağırsaklarını ve iç organlarını görmüştü. İçinden geçmiş ve hayatta kalmıştı; Priya'yı kalbinin derinliklerinde bir yerde, bir şelalenin altında öpmüştü.

Korkacak çok şey olduğunu biliyordu.

Beklemediği şey, içinden geçen başka bir duyguydu. Bu duygu değildi. Yol gösterici bir yıldız gibiydi, gelgitin denizi çektiği gibi kanını çekiyordu. Ağaçlar ve dikenler bir uyarıydı ama yine de Malini'yi çağırıyorlardı.

Onların arasında yürümek istedi. İçlerine.

Tuhaf. Garip ve aptalca. Yaralı göğsü zonkluyordu.

Bir yaya asker aniden yere düşüp gözden kaybolurken bir çığlık duyuldu. Bir diğeri düştü, bir tuzağa yakalandı.

Tuzaklar, tabii ki.

Generallerinden biri bir işaret yaptı ve başka bir asker grubu bulabildikleri tuzakları bulmak için harekete geçti. Bıçaklar yerden söküldü. Başka bir adam bir çukur buldu ve işaretledi.

Bu zahmetli iş tamamlandıktan sonra, bir sonraki piyade sırası ormana doğru gönderildi. O ve generalleri, askerlerin ağaçların arasından kayarak karanlığın içinde eriyişini acımasızca izlediler. Malini kılıcının kabzasını kavradı. Metalin soğuk ağırlığı onu toprakladı.

Havada bir sessizlik vardı. Bir kalp atışı geçti. Bir kalp atışı daha.

Sonra ormanda çığlıklar başladı. Çığlıklar, sonra sessizlik.

"Orman gerçekten de aşılmaz," diye mırıldandı Mahesh.

Malini bir kez başını salladı. Askerlerin fedakârlığı bunu kanıtlamıştı.

Şimdi tek yapması gereken alevlerini ormana karşı test etmektir. "Okçularınızı düzenleyin," diye emretti Halil'e.

"Emin olun hazırlar."

"İşaretim için hazır olacaklar," diye cevap verdi.

"Lord Mahesh," diye seslendi. Mahesh atının üzerinde döndü.

Başını eğdi. "Adamlarınızı öne getirin."

Rahip savaşçılar -bir zamanlar düşmanlarıydı- yaya olarak ilerlediler. Ellerinde silahları vardı. Her birinin önünde siyah bir sandık duruyordu. Hazırlanmışlardı.

Sadece Malini'nin kendisi kalmıştı.

Prakash sessizce boğazını temizledi. Malini ona baktı. Arabada onun yanındaydı ve yüzü sıkıntılıydı.

"İmparatoriçe," diye mırıldandı. "Ben yine de dikkatli olmanızı öneririm. Ahiranyi ağaçların arasında avantajlı olacaktır. Ağaçlar olmasaydı bile... oldukları gibi... araziye daha iyi biliyorlar. İçeri girmek, kılıçların ve büyü'nün bizi bekleyebileceği karanlığa yürümek demektir. Tek bir ok bile sizi yok edebilir."

"Sizi duydum Lord Prakash," dedi Malini sert bir sesle. "Ama ben Parijatdvipa İmparatoriçesiyim. Bu ben olmalıyım."

Benim yüzümden olmalı.

Cesaretinden ya da kardeşlerinin öğretmenlerinin onları her zaman teşvik ettiği şekilde savaşta ilerleme arzusuna sahip olduğundan değil. Adil ve doğru savaş onu ilgilendirmiyordu. Kızların sarayda öğrendikleri savaş taktikleri zorunlu olarak zalimce, engerekçe, el altından ve her şeyden önce zekiceydi. Ama bu zekâ da değildi. Arzusu derin ve yakıcı bir öfke tarafından yönlendiriliyordu, Priya'nın ona ihanetinden sonra kabaran ve derinleşen bir öfke.

Eğer Ahiranya yanarsa - en küçük bir parçası bile - Malini darbeyi vuracak kişi olmak istiyordu. Yanıp yanamayacağını bilmek istiyordu.

"Sahar, savunmamı düzenle," dedi baş komisere.

gardını aldı. Sonra başını sola çevirerek seslendi, "Rao. Benimle gel."

At sırtında Malini'nin sol tarafında duran Sahar başıyla selam verdi. Eliyle yaptığı bir hareketle Malini'nin kişisel muhafızlarını oluşturan kadınlar etrafını sardı.

Rao, kendi arabasında, öne doğru eğilmiş omuzlarından doğrulup doğrulmuştu. Kan çanağına dönmüş gözleri onunkilerle buluştu. Sert bir şekilde başını salladı. Malini'nin arabacısı ata bir tıkırtı verdi ve araç ileri atıldı.

Ağaçların sınırına gittiler.

Dalların hırıltısı tehditkârdı; yapraklar kan siyahı ve boldu, uzuvlar parmaklarını toprağa uzatıyordu. Malini'nin arabasını çeken at kişnedi ve arabacısı onu ileriye doğru yönlendirmeye çalışırken dizginleri çekmeye direndi.

"Dur," dedi Malini. Yüksek sesle konuşmadı -kendini bir av hayvanı gibi hissediyordu, ağaçların ötesindekilerin dikkatini çekmemek için içgüdüsel olarak yumuşak bir sese yöneldi. Ama arabacısı onu duydu ve başını gergin bir şekilde sallayarak durdu.

"Ne yapıyorsun?" Rao sordu. Savaş arabasından çoktan inmiş, elinde bir çakram hazırlamıştı. Bunu sorması aptalcaydı.

Malini cevap vermedi. O da yere indi. Ayakları toprakla yankılanmayan bir gümbürtüyle buluştu; sesi hem toprak hem de ağaç tarafından yutuldu. Kılıcını çekti, ayın parıldayan izini yanında bir açıyla tutarak savaş olasılığına hazırды.

Sahar'ın gözleriyle karşılaştı. Sahar onun kararına katılmadıysa bile bunu söylemedi. "Bana yakın durun leydim," dedi.

Sahar sol elinde, kalçasına yaslanmış, siyah lake bir kutu taşıyordu.

Sadece bir kutu sahte ateş. Parijatdvipa İmparatoriçesi'ni korumak için bir kadının ölümünden çalınan yanan, kıvranan bir şey.

İleriye doğru yürüdü.

Hâlâ makul bir mesafe geride olan generallerinden alarm çığlıkları yükseldi. Bir ses "Durun" diye bağırdı. Rao nefesinin altında yumuşak bir sesle küfretti.

"Malini," diye başladı Rao. Malini hiç duraksamadan sakince, "Savaşçılarım Ahiranya'nın gazabıyla tek başıma yüzleşmeme izin verecek mi, Rao? Yoksa benimle birlikte mi yürüyeceksin?"

Başını çevirmedi ama o ve özel muhafızları etrafına üşüşürken her şeyi duydu; çizmelerin, zırhların, topuzların cınlamasını ve gümbürtüsünü; kemerden çözölen bir kılıç kamçısının şarkıya benzeyen sesini duydu.

Silahlarından herhangi birinin ağaçların arasında bekleyen şeye karşı durabileceğini düşünmek saçmaydı. Ama onları buraya Malini getirmişti. Malini kendi kılıcını sımsıkı sıkılmış bir yumrukta, karanlığa karşı parlayan bir lamba, dehşete karşı bir kalkan gibi taşıyordu. Bunun için onları yargılayamazdı. İtaat ettikleri sürece. Takip ettikleri sürece.

Ağaç sırasının bir adım ötesinde, sadece bir adım, havanın soğukluğunu hissetti; ağaç özü gibi yapışkan, derin bir nehir gibi buz gibiydi. Göğsündeki ağrı büköldü, esnedi ve açıldı. Elleri serbest olsaydı, kılıcı yanında olmasaydı, kendi göğsünü kavrayacak, kumaşın üzerindeki yara izini hissedecek, etinde olmasa bile ruhunda hissedebileceği açık yarayı arayacaktı.

"İmparatoriçe," dedi Sahar alçak ve gergin bir sesle. "Geri dönelim mi?"

"Hayır. Henüz değil."

Göğsündeki aynı kıpırtı, içindeki tutsaklığından kaçtığında ormanın nasıl hışırdayıp etrafında nefes aldığına dair aynı anı. Yere baktı ve toprağın titremesini izledi. Yeşil kökler toprağın içinden ona doğru kayıyordu. Hareket ediyor, çözölüyordu.

Kökler... tereddüt etti.

İçinden acımasız bir memnuniyet geçti. Orman Sahar'ın taşıdığı şeyi hissetmişti. Ona zarar vermekten korkuyordu.

Yarım adım önünde, gövdesi boyunca kırmızı çiçekler açan keskin kenarlı bir ağaç vardı. Ağacın önünde durakladı,

Yaralı göğsünde, kalbinde aynı garip çekiş hissediyordu.

Malini. Buradasın.

"Kutu," dedi. Sahar kutuyu ona uzattı.

Kutuyu açtı. Kendi kılıcını ateşe verdi.

Priya, diye düşündü karanlık ağaçlara doğru. Kendi göğsünün karanlığına, orada bıraktığı boşluğa. Eğer buradaysan, umarım ateş seni bulur. Umarım yanarsın.

Kılıcını ağaç kabuğuna sapladı. Tahtayı bir bıçağın eti delip geçmesi gibi eritti.

Ve Malini kendi adını duydu. Priya'nın sesinde. Ve acıyı.

Bu delilikti, tam bir delilikti, Priya burada değildi ama Malini'nin yarası acı veriyordu; derisi bir kökün koparıldığı yerde toprak olmuştu. Pes etti ve beyaz parmaklı elini göğsüne götürdü. Diğer eliyle kılıcı çekip tahtadan ayırdı. Yeterince kolaydı; tahta, kemik ve ilik gibi bir çatırtıyla yerinden çıktı.

Alevler çılgınca yayıldı.

Bir adım geri, bir adım daha, Rao'nun eli kolunda, Sahar da kalkanını ağaçlarla aralarında tutuyordu ve tekrar açık havadaydılar. Ateş kıvılcım saçan bir tekerlek, bir alev orağı gibi yayılıyordu. Etrafındaki ağaçlar kabarıyor ve yanıyordu; kuşlar dallardan çığlık çığlığa uçuyor, tüm orman canlı ve öfkeli bir şekilde dalgalanıyordu.

Dikenler yerden kabaca fırladı. Hava kalındı, koparılmış bir tel gibi titreşiyordu ve bir basınç çarpmasıyla, bir açılma, toprak alevlerin üzerine kapandı ve büyük bir kısmını boğdu. Hepsini değil. Ama Malini'nin sorularından birinin güvenli bir şekilde yanıtlanması için yeterliydi.

Yani. Sahte annelerin ateşi yeterli değildi. Ahiranya'yı bir nefeste yakmaya yetmedi.

Yaksa'yı öldürmeye yetecek kadar değil.

Ama Ahiranya'ya saldırmaya başlamak için yeterliydi.

Malini geri çekildi, arabasına döndü. Sahar da onunla birlikte bindi. Arabacı, bariz bir rahatlamayla onları adamların sırasına doğru çevirdi.

Bekleyen generalleri -Halil, Narayan, Prakash- gözle görülür bir şekilde kendilerini yorum yapmaktan alıkoyuyorlardı.

Kadının keskin bir baş sallaması yetti. Khalil ilerledi, elini kaldırdı ve okçulara işaret verdi.

Her biri Chandra'nın çalınmış, cinayetle doğan alevlerinden arta kalanlarla dolu altın bir ok sürüsü uçu. Orman bir kez daha yandı ve yer titreyip çalkalandı. Atlar korkunç sesler çıkarıyor, arabacılarının ve binicilerinin kontrolüne direnmeye çalışıyorlardı; Malini arabasına sıkıca sarıldı ve tutundu.

"Lord Mahesh," diye seslendi. Ve generalleri onun için bu çığlığa kulak verdi.

"Şimdi!"

Ağaçların arasında yanan boşluklarda savaşçılar kılıçlarında alevlerle ormana doğru koşuyordu.

Malini onların gidişini izledi. Dili kül tadındaydı. Göğsü ağrıyordu. Sanki içinde bir gümbürtü, bir nabız gibiydi; gerilmiş bir sinir, kesilemeyen bir ip.

Orman yandıkça, içindeki bir şey de yanıyordu. Bıçaklandığı yer. Kalbinin ondan çalındığı yer.

Priya ona ne yapmıştı?

ARAHLI ARA

Orman yanıyordu ve Arahli Ara korkmuyordu. Coşkuluydu.

Yaksa olmak yeşilin bir parçası olmaktı -ağaçlarıyla, suyuyla, en derin kökleriyle iç içe- ve yine de daha büyüktü. Hirana'nın zirvesinde akrabalarıyla birlikte diz çökmüş, güneş ışığı bedenlerini altın rengine boyamıştı. Ama iradesi, benliği, bedeninin sınırlarının çok ötesine uzanıyordu. Kafatasını çevreleyen yapraklar ya da kemiklerini örten parlak ahşap çizgiler değildi. Ateşle sarmalanmış oklar iliklerine saplanırken altlarındaki sıcaklıktan çatlayıp parçalanan Ahiranyı ağaçları da değildi. Ama o ağaçlar yanarken onları izledi, düşen dalların ve çürüyen odunların arasından ölümlü insanların çığlıklarını ve bağırışlarını dinledi. Parijatdvipan ordusu Ahiranya'nın sınırında, karıncalar gibi yüz­süz ve önemsiz bir şekilde çaresizce dolanıyordu.

Onu eğlendirdiler.

Ateş ona ya da akrabalarına zarar veremezdi. O ve akrabaları, Parijatdvipan'ların çalkalanan araba tekerlekleriyle, sahte ateşleriyle yaklaştıklarını hissettiklerinde gülmüşlerdi.

Parijati eskisi gibi değil, diye fısıldamıştı akrabası Taru Ara günler önce, tapınanları Hirana'da önlerinde eğilirken, yüzlerini soğuk taşa bastırırken, çiçek, meyve ve altın para armağanları sunarken, yaklaşan ordudan korunmak için yalvarırken. Bizim kendi tapınanlarımız bile bir zamanlar olduklarından daha az. Bak nasıl sürünüyorlar, sevgilim. Bak tatlım, nasıl yalvarıyorlar. Onun elini kendi eliyle sıkmişti. Teni soğuktu, özsu gibi rahatlatıcıydı. Artık bizi nasıl öldüreceklerini anlamıyorlar.

O haklıydı. O ve akrabaları toprağın altında değişmiş ve daha güçlü bir şekilde geri dönmüşlerdi, insanlar ise sadece küçülmüştü. Şimdi akrabalarının ortak gücünü hissedebiliyordu, sangam'da zengin, kendi içinde zengin. Mani Ara onları her şeyden sağ çıkabilecek kadar güçlü yapmıştı.

Mani Ara'yı düşünmek onu Priya'ya geri götürdü, toprağa kök salmış güneş arayan herhangi bir yeşil şey kadar kolay bir şekilde. Şimdi onu hissedebiliyordu, onu tutan aynı yeşilin içinde - büyüyle ormanda hareket ediyor, dikkatsiz savaşçıları yakalamak için toprağa kurduğu tuzakları büküyordu. Uzuvarı ve boğazları kolayca, güzelce koparıyordu.

Bir zamanlar Mani Ara'nın yaptığı gibi hareket ediyordu, bir bıçak kadar keskin, bir fırtına kadar güçlü.

Priya ne kötü bir şey, diye düşündü.

Ama o her zaman öyleydi. Küçükken bile

-

Bu düşünceyi bir böcek gibi bastırdı. Bu onun düşüncesi değildi.

ve artık kafatasında yeri yoktu.

O Ashok değildi.

Taru Ara'nın gözleriyle karşılaştı ve bir an için Ashok'un görüşü kendi görüşünü bulanıklaştırdı. Sanjana'nın yüzü ona bakıyordu. Ağzı bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"Sevgilim," dedi - ve bu çok uzun zaman önce ölmüş değildi

Sanjana'nın sesi değil, Taru Ara'nın odun kokulu törpüsü. Kadının yüzündeki katılığı -ahşap ve taşın kıvrımlarını- gördü ve rahatladığını hissetti. O etten değildi. "Gittikçe güçleniyor."

"Korku büyük bir öğretmendir," dedi. Diğer akrabaları sıvı gözlerini kırpmadan dinledi.

"Ben harika bir öğretmenim," diye düzeltti Taru Ara.

Taru Ara, Priya'nın çaresizlik ve korku içinde Ahiranya'yı korumak için güç dilenmeye gittiği kişiydi. Priya'yı Mani Ara'ya ulaşımaya, kendini yeniden şekillendirmeye istekli kılan şey korku ve sevgiydi. Ona taç maskesini veren Taru'ydu, böylece Priya değişmeye, güçlenmeye devam edecek, onun büyüsuyle beslenecekti. Priya'nın olduğundan daha iyi bir hale gelmesindeki rolünü inkâr edemezdi.

Başını eğerek onayladı. Akrabasının gülümsemesi derinleştii.

"Bir dahaki sefere rehberliğe ihtiyacı olduğunda, bunu sana bırakıyorum," dedi hoşgörüyü. "Tapınak çocuklarınızı ne kadar sevdiğinizi biliyorum."

Priya'nın kendi himayesine girmesini istemiyordu ama bunu söylemedi.

Arahli, Priya'nın mum alevi gibi titreyerek dalgalandığını hissetmeden yarım saniye önce Taru Ara'nın gülümsemesinin titrediğini gördü. Ormanda, ulu bir ağacın iliğinde, bir ateş bıçağının ahşabı delip geçtiğini hissetti ve ardından gelen acıyı hissetti.

Bıçak ağacın derinliklerine battı ve Priya'nın ağaçlar arasındaki varlığı sönerek sangamın kucağına geri döndü.

Kalbe benzer bir şey göğsündeki kök kalınlığındaki damarlarını sıktı, halsiz bir özsuyla nabız atıyordu.

O hala çok zayıf. Çok insan.

Ağaçlara daha fazla ok saplandı ve Parijati askerleri ormana doğru koşarak yeşili kesip biçmeye başladılar. Bekleyen Ahiranyi savaşçıları kılıçlarının altında kaldı. Kan toprağı kızarttı, zenginliği içinde boğdu.

Çevresindeki akrabaları hoşnutsuzluklarını tıslıyor, içlerindeki öfke onunkiyle birlikte ortaya çıkıyordu. Kızgındı. Priya'ya, bu kadar yavaş oyulduğu için ve Parijatdvipan'lara küstahlıkları için.

Akrabalarının öfkesinin yeşile doğru yayıldığını hissetti; toprağı çalkalayan öfkeli bir hengâme ve o adamları mızraklamak için yerden yükselen dikenler. Ahiranyi ya da Parijati, fark etmezdi. Taru Ara ayağı kalktı, artık gülümsemiyordu. Solunda Vata Ara'nın gözleri keskinleşti.

"Yapma," dedi. Ama kadın dişlerini gösterdi, keskin ağzı bir uyarı gibiydi.

"Uzun zamandır savaş görmemiştim," dedi. "Onların kanını bir kez olsun içmek isterdim."

Ve sonra gitmişti.

Kaçan tek kişi o değildi. Böyle bir niyeti yoktu, hayır, ama kendini ayakta buldu. Ağzında ölümcül bir kan tadı vardı; korkunun tadı. Olduğu yerde kalamazdı.

Arahli Ara Hirana'dan indi ve Priya'nın yanına koştu.

Hirana'nın dibinde dikenlerden oluşan kabuğunun içinde yatıyordu. Hacılar dikenlerin etrafına toplanmıştı ama o kendilerine doğru ilerlediğinde eğilerek uzaklaştılar.

Onları görmezden geldi. Tahta ve kemikten parmakları havada bir bıçak gibi hareket etti ve cevap olarak kabuk parçalanarak açıldı. Diz çöktü.

Gözleri kapalıydı. Adam omuzlarından tutup bedeninin üst kısmını altından kaldırarak kucağında dinlendirdiğinde tepki vermedi. Uyumuyordu, rüya görmüyordu; ruhu sangamda güvendeydi, kozmik sular tarafından kucaklanmıştı. Öyle olduğunu biliyordu. Ama yine de bir elini gövdesine bastırmaktan kendini alamadı. Bir an için kendisinin ağaç olduğuna, bedeninin bıçaklandığına inanmıştı ve kendisi de buna yarı yarıya inanmıştı.

İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bunun acısını.

Etin kırılğanlığı.

Elinin altındaki deri zarar görmemişti.

Kızın yüzüne baktı. Kapalı gözlerine.

Eğer bana bakarsa, diye fısıldadı zihninden bir ses, beden olmanın ne demek olduğunu hatırlayacağım.

Dehşet dallar halinde onu sardı.

Priya'nın Hirana'nın altında diz çöküp dua ettiği ve Mani Ara'yı ararken parçalandığı zamandan beri ona yaklaşmamıştı. Aslında ondan uzak durmasının nedeni de buydu: Priya onun içinde ölümlü bir şeyin uyanmasına neden olmuştu.

Bir süre kendisinin Ashok olduğuna inanmıştı. Ashok gibi gülmüş ve nefret etmişti; Ashok'un çıkarları doğrultusunda hareket etmişti. Bhumika'yı, insanlığın son kırıntılarını elinde tutmak için umutsuz bir girişimde bulunarak, onun bilgisiyle donatılmış Ashok olarak uzaklara göndermişti. Artık gerçekte ne olduğunu biliyordu ama hâlâ akrabalarının ölümlü yüzlerini görüyor ve Ashok'un kafatasının içinde fısıldadığını hissediyordu; içinde hâlâ iltihaplanan şeyden korkuyordu.

Ama Priya'ya ya da akrabalarına karşı sorumluluklarından kaçamazdı. Ona öğretilmesi gerekiyordu. Acınası ölümlülüğünden daha güçlü hale gelmesi gerekiyordu. O bir tapınak büyüğüydü, onların tek tapınak büyüğü ve Mani Ara'nın sevgilisiydi. Akrabaları için onu tapınmasından ve kemiklerinden başka bir şeye indirgemeyecekti.

Ashok'un hâlâ içinde kalan kalıntıları bir kez daha soldu. Priya'yı tekrar çimlerin üzerine bıraktı, ayağa kalktı ve Taru Ara'nın yürüdüğü yolu takip ederek karanlık ağaçlara ve altın ateşe doğru döndü.

Birkaç Parijati'yi kendisi öldürür ve cesetlerini bir çelenk gibi ağaçlara dizerdi. İstenmeyen misafirleri için uygun bir karşılama ve veda.

MALINI

Onu ordunun arkasına, çadırların duvarına, fil ve atlı süvariler ile silahlı adamlardan oluşan bir savunmanın arkasına taşıdılar. Güvendeydi.

Prakash onun önünde diz çöktü, suratı asıktı.

"Kendinizi bu kadar riske atmamalıydınız İmparatoriçe," dedi. "Eğer ölürseniz, Parijatdvipa'ya ne olacak? Siz ailenizin son ferdisiniz. İmparatorluk sizinle ayakta durur ve sizinle düşer."

Raziya ve Lata Malini'yi onaylamayarak izliyorlardı.

-Ve endişeli yüzler.

"İmparator babam ordusunu savaşa götürürdü," dedi Malini keskin bir sesle. "Tıpkı ondan önce babasının yaptığı gibi. Savaşçılarımin arkasına sinmek yerine onların örneğine uygun yaşamalıyım."

Nasıl sallandığını saklamaya çalıştı. Göğsü zonkluyordu ve ağrı sis gibi içinden geçerek kafatasını dolduracak kadar yükselmişti. O kadar yoğun ki sanki

gözlerini buğulandırmış, onu dumanı tüten bir bardak su gibi bulandırmıştı.

"Ahiranya'nın lanetli gücünü inkâr etmek mümkün değil," dedi Lord Narayan, sesi çekingendi. "Ve yenilgiyle karşılaşmış olsak da, biz-"

Malini ona, "Savaş kaybedilmedi," dedi.

"İmparatoriçe-"

"Bu noktada savaş hakkında bir şeyler bildiğimi kabul etmelisiniz." Sözlerinin etrafında gülümsedi, sesine mutlak bir inanç kattı. Güneşli bir gün olduğu için mutluydu, gökyüzü mavi ve genişti ve altındaki toz altın rengindeydi. Karşılaştıkları şeyden ve buna verdiği tepkiden dolayı kendinden emin ve sarsılmamış görünmesini kolaylaştırıyordu. "Ateşin bizi kurtaramayacağını biliyorduk Lord Narayan. Gücünü test etmek için hızlı hareket etmemiz gerekiyordu. Artık biliyoruz ve önümüzdeki savaş için hazırlıklıyız."

Başını eğdi ama yüz ifadesi hâlâ sıkıntılıydı.

Onun konuşmasını beklemedi. Korkularının şekillerini zaten biliyordu: annelerin ateşi, yaksa ve her yerde, her yerde başlarına gelebilecek savaşlar ya da pusular. Başını salladı ve ona şöyle dedi: "Artık yok. Konsey topladığımda görüşlerinizi dile getirmek için yeterince şansınız olacak. Şimdilik adamlarınla ilgilen."

"Ne zaman buluşacağız, İmparatoriçe?"

"Bu akşam," dedi dönerken bile. "Kendini hazırla. O zaman konuşacağız."

Raziya ve Lata onu takip etmek için harekete geçtiler ama Raziya başını salladı.

"Sonra," dedi onlara. Acısının bir kısmı sesinden ya da yüzünden sızmış olmalıydı, çünkü Lata'nın bakışları daraldı. Başını salladı ve bir eliyle Raziya Hanım'ın koluna dokunarak Raziya'nın dudaklarında oluşmaya başlayan protestoyu susturdu.

Kendi çadırına güvenli bir şekilde yerleşene kadar Sahar'ı ve diğer muhafızlarını sürgün edemezdi, bu yüzden muhafız kadınlar

Malini nihayet kumaşın serin gölgesine adım attığında ve yorgunluk midesine bir ok gibi saplandığında oradaydılar. Karnında başlayan uyuşukluk ve ateş dışarıya doğru yayılıyordu. Bacakları güçsüz hissediyordu.

"Beni yalnız bırakın," dedi Sahar'a ve onu bekleyen Swati'ye. "Ben dinleneceğim."

Swati ve Sahar bakışlarını paylaştı. Ama hizmetçi sadece başını salladı ve Sahar, "Ben perdenin hemen arkasında olacağım, İmparatoriçe," dedi. Ve sonra Malini yalnız kaldı.

Altında bir yatak. Etrafında sedir ağacı kokusu ve Swati'nin yaktığı tütsüden yükselen sandal ağacının tatlılığı. Etrafında ince perdeler vardı, köpüklü beyaz bulutlar. Gözlerini kapattı ve altındaki yatağın serinliğini hissetti.

Gözlerini kapattı ve kendini zorla uykuya sürüklenirken buldu.

Doğrudan bir rüyanın içine girdi.

Rüyasında yine imparatorluk mahalinin avlusundan geçtiğini gördü. Mermer yataktan daha soğuktı ve aniden yerini ıslaklığa bıraktı. Su zeminin üzerinden akıyor, taşı yumuşatarak kuma dönüştürüyordu. Üstündeki çatı yok olmuş, onu gökyüzü, ağaçlar ve toprakla çevrili bırakmıştı.

Avlunun kalbindeki ateş hâlâ yanıyor, alevden çiçeklerini açıyordu. Priya da ateşin yanında yatıyordu, saçları dağınıktı, koyu renk dalları etrafına yayılmıştı ve suya doymuştu.

Belki de bu rüyada o beni öldüremeden ben onu öldüreceğim, diye düşündü Malini, garip bir şekilde kopuk hissederek. Priya'ya yaklaştı, vücudunun hatlarını, açılmış kolunu, yana eğilmiş başını gözünün önüne getirdi.

Priya'nın yüzüne baktı ve gördü... Priya'nın yüzünü değil.

Onun yerine tahtadan oyulmuş bir yüz gördü, Priya'nınkine o kadar yakındı ki neredeyse mükemmeldi. Malini onu tanımasaydı, tenini bilmeseydi belki de aldanacaktı. Oyma yüz huzurluydu, garip bir şekilde güzeldi, güllerle çevriliydi.

Belki de yerde yatan kişi Priya değildi. Belki de bir heykeldi - imparatorluk tapınağındaki Aditya'nın tahta heykeli kadar boş ve cansız.

Malini'nin adımları bu düşünceyle duraksadı. Sessizlikte, yerdeki figür kıpırdandı.

Malini yanılmıştı ya da rüya gören gözleri ona yalan söylemişti. Priya'nın yüzü ahşap değildi. Bir maske takıyordu. Maskenin kenarlarında gerçek teni görünüyordu. Maskenin çukurlarından Malini'ye bakan gözler sıcak kahverengiydi, tanıdık ve uykudan pusluydu. Malini'ye sabitlenmişlerdi. Odaklanmıştı.

"Malini," diye fısıldadı Priya.

Öfke Malini'nin üzerine bir dalga gibi çöktü. Priya'nın üzerine diz çöktü, dizleri ve elleri ıslak taşa değiyordu. Tahta oyukların arasından bakan gözler kederle ona bakıyordu.

Neden Priya'yı kederli hayal etti? Kendine hediye ettiği ne zalim bir yalandı bu. Bu onu daha da öfkelendirdi.

"Seni ağaçların arasında hissettim," dedi Malini, sesi öfkeden titriyordu. "Benimle yüzleşmeliydin. Bu benim hakkım değil mi? Bana yaptıklarından sonra, beni dikenli bir bıçakla bıçakladıktan sonra, karşılığında kalbine ateşten bir kılıç doğrultma hakkını hak etmiyor muyum?"

"Beni incittin," dedi Priya. Bunu Malini'yi yatıştırmak ister gibi söylemişti. Sanki Priya'nın acısına dair herhangi bir söz onu rahatlatabilirmiş gibi. "Malini, sen yaptın. Ağaçların arasındaydım ve sen bana ulaştın, ruhun benimkine değdi, beni delip geçtin."

Malini'nin içinden vahşi bir korku geçti. Priya'nın derisini yakıp yok etmişti. O maskenin altında hiçbir şey yoktu, sadece kıkırdak ya da sadece çiçekler.

"Bana yüzünü göster," dedi Malini. "Maskelerin altına saklanma. Göster bana."

Priya çok yavaş hareket ediyor, elleri hafifçe kalkarak Malini'nin kollarına yaklaşıyordu. Bu yüzden Malini maskeye kendisi uzandı.

Maske parmaklarını kabarttı. Düz ahşaptan bir maske değil, hatta kutsal ahşaptan bir maske bile değil, ateşten bir maske-

Elleri yanıyordu. ılık atıyor, ağılıyordu ve Priya onun adını fısıldıyordu - garip, tatlı bir fısıltı, istenmeyen ama yine de korkunç bir şekilde istenen, yumuşaklığı nedeniyle herhangi bir bıçaktan daha sert kesen, bir merhem gibi. Malini buna dayanamadı. Dayanamadı. Daha fazla kelime söyledi, zehirli, öfkeli kelimeler.

"Bunu bana sen yaptın," diye nefes nefese kaldı. "Beni değıştirdin. Kaburgalarımın arasına hangi çürümeyi zorla soktun? Neden seni hayal ediyorum?"

"Bilmiyorum," dedi Priya, şefkatle. "Bilmiyorum. Unut beni, Malini. Unut beni-"

"Nasıl yapabilirim?" Malini tersledi. Kalbi küt küt atıyor, göğsünde vahşi bir kuş kafeslenmişti. "Ellerimin altında değılken, sana gerçekten zarar verebileceğim bir yerde değılken, burada, rüyalarımnda olmaya nasıl cüret edersin?"

Maske gitmişti ve Priya'nın yüzünü tekrar görebiliyordu. Priya'nın gözlerinde suçluluk, utanç, hatta üzüntü bile yoktu, sadece taş gibi sert, amansız bir kararlılık vardı.

"Malini," dedi Priya tekrar. "Keşke başka bir yolu olsaydı, ama yoktu-"

Malini onu susturmak için elini kabaca ağzına, burnuna bastırdı. Priya mücadele etti; dişleri Malini'nin avucuna takıldı, sonra daha derinden ısırđı. Acı o kadar şiddetliydi ki Malini'nin nefesini kesip elini geri çekmesine neden oldu. Priya'nın ağzı kızarmıştı.

"Pişman değılim," dedi Priya, şimdi meydan okurcasına. "Özür dilerim. Seni seviyorum. Yine olsa yine yaparım."

Malini ateşli elleriyle Priya'nın kafa derisini kavradı ve onu yukarı çekti. Dudaklarına fısıldadı-

Uyandı.

Hâlâ gün ışığıydı. adır perdesindeki bir aralıktan içeri süzülen güneş ışığını görebiliyordu. Uzaktan, Sahar'ın kısık sesle konuştuğunu duydu. Hava, öğleden sonra toplanıp yerleşen sıcakla ağırlaşmıştı. Akşama doğru kırılacaktı.

Ellerini önünde kenetledi ve ellerini

gözleri. Kendi sesini duydu. Zehir.

Canını yakabilirim. Seni incitmeyi seviyorum. Hissetmiyor musun? Tek istediğim boğazının ellerimin altında olması.

Bir gün seni ölü görmekten büyük keyif alacağım.

Bu iyiydi. En azından bu iyiydi.

"Bu kadar aceleci davranamazsın," dedi Raziya, sesi çileden çıkaracak kadar sakindi. "Lord Prakash haklıydı. Sizin yerinizde bir imparatoriçe değil de bir imparator olsaydı, ona da aynı öğütler verilirdi."

"Normal bir savaşta aynı fikirde olurdum," dedi Malini. "Ama bu normal bir savaş değil."

"Kardeşin Chandra'ya karşı savaşırken onun esiri olmaya izin verdin," dedi Lata yardımsever bir şekilde. "Ölebilirdin."

Malini, "Bu da normal bir savaş değildi," dedi.

"Bana normal bir savaşın şeklini söyleyin ki karşılaştığımızda onu tanıyabileyim İmparatoriçe," diye mırıldandı Raziya. Bir elini kırışmış alnına dokundurdu, sonra indirdi. "Kabalığım için özür dilerim ama hayatınızı bir daha bu şekilde riske atamazsınız."

"Yaşlı Priya yaksa gücüne sahip," dedi Malini sakince. "Beni tanıyacağından ve ormanın içinden bana zarar vermeye çalışacağından emindim. Haklı olduğum kanıtlandı ve bu da karşılığında zarar vermemi sağladı. Bazen hesaplanmış bir risk gereklidir."

Raziya hâlâ ikna olmamış görünüyordu ama artık tartışacak zaman yoktu. Muhafızlardan biri -Parijati'ye yeni katılan Sanvi- Malini'nin danışmanlarının konsey çadırına dizildiğini ve onu karşılamak için beklediklerini söyledi.

Malini konsey çadırındaki kürsüsüne daha yeni oturmuştu ki tek bir asker içeri daldı. Muhafızları onu korumak için harekete geçti ama buna gerek yoktu; o Parijati'ydi, kendi renklerindeydi, tuniğinde duman ve kan vardı, beyazı yer yer donuk bir pasa dönüştürüyordu.

Gözleri vahşi ve kan çanağı gibiydi. Sığ ve hızlı nefes alıyordu. Bir an için ağzı hiç ses çıkarmadan hareket etti. Sonra nihayet kelimeler ortaya çıktı.

"Cesetler var," dedi. "Ve başka bir şey."

"Başka bir şey mi?" Askeri danışmanlarından birinin kaşları çatılmıştı. "Oğlum, ne demek başka bir şey?"

"İşler büyüyor," dedi asker çaresizce. "Lütfen. Ben sadece ne gördüğümü biliyorum."

Malini uzaktan gelen bir deniz kabuğu sesi duydu. Ayağa kalktı.

"Göster bize," dedi.

Raziya'nın endişelerini gidermek için, Ahiranya'nın ormanına yaklaşırken Lord Halil ve savaşçılarından kendisine ekstra bir savunma katmanı sağlamasına izin verdi. Kendilerini neyin beklediğini gördüğünde, -kendisine rağmen- bunu yaptığı için çok mutluydu.

Askerler ağaç sıralarının ötesinde kazığa oturtulmuştu.

Yüzlerce ceset. Hepsini saymaya çalışmadı.

Kalın toprak ve büyüyen sarmaşıkların arasından bile Parijati'nin beyaz ve altın rengi zırhları görülebiliyordu. Malini'nin hissedemediği bir esintiyle hafifçe dalgalanan festival bayrakları gibi canlı ağaç kazıklara asılmışlardı.

Komutanlarından biri, ormanın sınırına yakın bir yerde, ateşin bir düzine ağacı parçalayarak harabeye çevirdiği bir ağaca sıkışmıştı. Vücudunda hâlâ miğferi vardı ama altındaki yüz görünmüyordu. Göz çukurlarından yemyeşil yapraklar çıkıyordu. Çenesinin olması gereken yerde garip bir şekilde soluk aşoka çiçekleri vardı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Khalil. Başını sertçe sağa doğru eğdi. Malini onun bakışlarını takip etti.

Orada, orman daha kalın, daha karanlık ve daha geniş hale gelmişti. Gözlerinin önünde yeni ağaçlar belirdi; dar, kıvrımlı şeyler.

Uzaktan bile üzerlerindeki çürümeyi görebiliyordu. Et ve odun gibiydiler, pis kokuları

esinti.

Onlara dokunmak, içlerinden geçmek çürümeye ve korkunç bir ölüme davetiye çıkarmak demektir.

Askerlerini içeri gönderemezdi. Hiçbir şeyin onları gitmeye zorlayabileceğinden emin değildi. Hiçbir inanç kan ve etin leş kokusunu bastıramazdı.

Ahiranya'nın gerçek bir kuşatması olamazdı. Ellerindeki silahlarla değil. Açıkçası hiçbir ateş ormanı Ahiranya'nın yeniden büyüyüp gelişmesinden, şiddetli bir hızla yeşermesinden daha hızlı yakamazdı.

Daha iyi silahlara ihtiyaçları vardı. Ve eğer Malini Parijatdvip'i kurtarmak istiyorsa -eğer Malini bir inanç ateşinde yanmak istemiyorsa- onları bulması gerekiyordu.

BHUMIKA

Kavurucu sıcakta ve gecenin sert soğukunda, sivrisineklerden korunmak için vücudunun üst kısmına örttüğü bir şalla açık havada uyuyarak geçen haftalar. Haftalarca ateşte pişirilen ortak yemekler ve ortak bir mataradan içilen su. Jeevan'dan başka kimsenin eşlik etmediği haftalar; geceleri onu koruyan Jeevan'dan başka kimse yoktu, elinde kılıcı, yan yana yürüdüğü başka bir gün için onu şafak öncesi ışıktaki uyandırdığında sesi nazikti. Orada sadece Jeevan'ın olduğunu kendine hatırlatmak zorundaydı, çünkü gözcüleri tekrar tekrar geri döndüler, sudan sırlıslam olmuşlardı, tasları yukarıdaydı. Geldikleri kadar hızlı ve garip bir şekilde ortadan kayboldular ve Jeevan onları görmedi.

Tabii ki bilmiyordu. İçindeki acil bilgiyle, onu ileriye doğru çeken o ısrarlı davul sesiyle karışmışlardı. Jeevan'la birlikte yürüdükleri ya da dinlendikleri her yerde bilgisinin onu çağırdığını hissediyordu. Bir zamanlar burada yaksa yürüyordu. Bir zamanlar bir ordu bu köyden geçmişti.

Bir gece kafatasındaki ağrı onu uyandırdı. Sırtı ağrıyordu. Bir taş kalçasına batıyordu. Vücudunun üzerindeki şalı çıkardı ve oturdu, omurgası uğursuzca gıcırdıyordu.

Ay tepede dolunaydı. Jeevan'ın kılıcının parlak metalinde parlıyordu. Bağdaş kurmuş, sırtı dik, kılıcı kucağında oturuyordu. Gözleri kapalıydı. Nöbette uyuyakalmıştı.

Ayağa kalktı. Çalılar ayaklarının altından kırılırken, adam irkilerek uyandı. Kılıcının kabzasını acımasızca kavradı, sonra bıraktı. Gözleriyle buluşmak için başını kaldırdı. "Bhumika," dedi, sesi yorgunluktan boğuklaşmıştı. "Uyu."

Onun yanında diz çöktü.

"Sen uyu," dedi. "Ben nöbet tutabilirim."

Başını iki yana salladı. Hiçbir şey söylemedi ama kadın onun çenesinin şeklinden ve gölgeli gözlerinden inatçı reddini görebiliyordu. Yolculukları boyunca ne kadar uyumuştı? Her gece uyanık kalmaya çalışıyor, sadece vücudu onu zorladığında mı uyuyordu?

"Yaksa gelirse, bir kılıç onları durduramaz," dedi nazikçe. "Ama gelmeyecekler."

"Yine de olabilir," dedi, sesi alçaktı. "Ve korkarım elimdeki tek şey bir kılıç."

Gözlerinin ardında bilgi parıltıları yüzüyordu - kozmik sular. Sihir sulardan deriye doğru dolanıyordu.

İçindeki bilgi daha büyük bir denizden çalınmış, o kozmik sulardan koparılmıştı. O kozmik sulardan ve içlerindeki tüm sihirden koparılmıştı. Yaksa'nın neden onu takip etmediğinin cevabı da burada yatıyordu.

Beni bulamazlar. Bulacak bir şey yok.

"Ben onlar için bir hiçim," dedi. "Eğer beni bulabilselerdi - eğer beni arıyor olsalardı - beni çoktan ele geçirmiş olurlardı. Ama onların gözünde ölüden farksızım. Bir kabuk."

"Onları hatırlamıyorsun," dedi yorgun bakışları keskinleşerek.

"Ama onları tanıyorum. Tek sahip olduğum Şey bilmek."

Buna hiçbir Şey söylemedi. Kadın başını salladı.

"Eğer dinlenmeyeceksen, o zaman seninle nöbet tutacağım," dedi ona.

O gece onun yanından hiç ayrılmadı. Sonunda bir kez daha uyudu.

Uyandığında Őafađın ışıkları yükseliyordu ve Jeevan omzuna yaslanmış uyuyordu.

Bundan sonra geceleri sırayla nöbet tutmaya başladılar ve yorgunluğu gözle görülür bir Şekilde azaldı. Bunun yerine şabalarını diğer yolculardan uzak durmalarını sağlamaya odakladı. Ahiranya'dan uzaklaşan pek şok insan vardı; bazıları Alor'a doğru, diğerleri ise bulabildikleri her yöne gidiyordu. Ahiranya'nın sınırları kapanmış, ağaşlar keskin ve acımasız bir Şekilde büyümüştü.

Ahiranya sınırına yakın köyler şrmeye başlamış, mahsulleri yok olmuş, insanları derilerinden yükselen şişeklerle hastalanmıştı. Bu yabancılardan uzak durmak zordu ama Jeevan bunu dikkatle yaptı ve Bhumika'yı ana yollardan ve patikalardan uzaklaştırdı. Bhumika'ya içinde bulundukları kötü durumu basit kelimelerle anlattı, gözleri mesafeliydi.

Onları görmenin ona acı verdiğini biliyordu. Ama nehir kenarında kamp kurmuş bir aileyle yolları keşişene kadar onun gibi hissetmemişti onlar işin. Yetişkinlerden biri - omurgasından yeşiller fişkıran Ahiranyi bir adam - bir bebeği sallıyordu. Bebek şığlık atıyordu, elleri öfkeli yumruklar halinde kıvrılmıştı. Ağlamaları ağlamaklıydı.

Jeevan'ın eli kolundaydı ve onu nehirden uzaklaştırıp ağaşların arasına götürmeye şalışıyordu. Ama Bhumika donup kalmıştı. İçinde bir his kabarıyordu; anlaması mümkün olmayan bir his. Keder gibi hissetti. Kulakları kan şanağına dönmüş bir halde dönüp uzaklaştı ve sonunda kendini nehrin aşağısında, dizleri suyun içinde diz şkmş halde buldu.

Ellerini nehre doğru bastırdı, sanki

içindeki bir şeyi kavramaya çalışıyordu. Bir yerlerde başka bir nehir vardı ve onun en iyisini barındırıyordu. Daha önce de vardı.

Öncesi ona yasaktı. Bunu biliyordu, tıpkı açlığı, yorgunluğu ya da acıyı bildiği gibi. Bu onun bedeninde yaşayan bir bilgiydi. Öncesi sadece bir anıydı. Bir parçalanma. Ve parçalanmadan sonra, onun içinde yaşayan bir bilgi. Kafatasında, dişlerinde ve kalbinde ağrıyordu. Bu bilgi onun taşıdığı şeydi, o da buydu ve onu kullanabilecek biriyle paylaşana kadar rahat edemezdi.

Sudaki yansıması dalgalanıyordu, parçalanmıştı. Koyu parlaklığında, gözyaşı gibi su damlatan peçeli yüzler gördü.

Onlardan geri çekildi ve Jeevan'ın parmak uçlarının omzuna yerleştiğini hissetti.

"İç," diye ısrar etti, eğilerek ona bir su şişesi uzattı. Onu aldı. "Bu temiz. Daha güvenli. Bunun için kendini daha iyi hissedeceksin."

Ondan aldı ve ellerini fark etti: kendininkinden çok daha büyük, güçlü, yaralı, nasırlı parmaklar; tuniğinin kolunun hemen altında, güneşin dokunmadığı soluk deri şeridi. Her küçük ayrıntıyı not etti, kendini kendi bedeninde toprakladı.

Suyu ağzına götürdü ve ona baktı.

Yüzü hâlâ ona doğru eğikti, bu da ona boş zamanlarında bakma imkânı veriyordu. Yüzüne. Sert açıları, çenesindeki kıllar, tam bir sakal değil ama daha dağınık ve tıraşsız bir şey, sanki bir kenara bıraktığı bir temizliğe alışmış gibi. Yolculukları başladığında tıraş olmuş muydu? Hatırlayamıyordu.

"Bugün daha fazla yol almayacağız," dedi. "Biraz yiyecek hazırlayayım. Sen dinlenmelisin."

Ondan biraz uzaklaştı. Sonra çömeldi, çantasını indirdi ve bir ateş hazırlamaya başladı.

Sudan çıktı -eteği rahatsız edici bir şekilde ıslanmıştı- ve yakındaki bir ağacın gölgesine yerleşti. Adamın onu sudan çıkarmadığına sevinmişti. Adam

ona hissettiği o büyük ve korkunç şeyi hissetmesi için alan açmıştı.

Yemek yapmayı bilmiyordu ya da en azından elleri bilmiyordu. O ve Jeevan bunu erkenden, çok az bir felaketle anlamışlardı. Ama çömelip izlerken aklına geldi, belki de isterse ellerine öğretebilirdi.

Yediler. Saksıda achaar, roti. Sonra her şeyi toplamaya başladı, ateşi tozla ve çizmesiyle lekeledi.

"Bekle," dedi. Adam durdu.

"Bir sorun mu var?" Alnı çatıldı; gözleri ona sabitlendi. Kadın ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü.

"Bana karşı dürüst olur musun?" diye sordu.

"Sana karşı her zaman dürüst oldum," diye cevap verdi.

"Senin için neden önemli olduğumu söyle bana," dedi Bhumika. "Neden benimle seyahat ettiğini söyle."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Yüzünü onunkinden uzaklaştırarak ifadesini gizledi.

"Sormamalıydım," dedi. "Özür dilerim." Döndü, yolculuklarına devam etmeye hazırlanıyordu.

Bir duraklama daha ve sonra adamın ayak sesleri onunkileri yankılamaya başladı.

"Bir keresinde," dedi arkasından alçak sesle, "sadakatimi kazandın. Hayatımı kurtardın. Ona bir amaç verdin."

"Beni bu yüzden mi koruyorsun?" diye sordu.

Bir duraklama. Ayak sesleri kesilirken bir kalp atışı kadar sessizlik.

Sonra tekrar başladı. "Evet," dedi.

En azından artık yalan söylediğinde kulağa nasıl geldiğini biliyordu. "İçimde bir yara var," dedi. "Sanırım bunu biliyorsunuz. Ama doğamda sürekli bir şeylere ulaşmaya çalıştığımı fark ediyorum..." Elleri iki yanında titriyordu.

Göğsü ağrıyordu. Keder. Yaşadığı şey buydu. hissediyordum. "Geride bıraktığım bir şey," diye bitirdi.

Adam aniden onun yanında belirdi. Yanında gezinirken, ona tam olarak dokunmadığını ve kasıtlı olarak

ona bakarken, gözlerinde yaşlar vardı.

Parmak eklemleriyle onları sildi. Adam ona dipsiz çantasından çıkardığı temiz sargı bezini uzattı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, biraz ürkekçe. Gözlerini tekrar ovuşturdu.

"Acı hissetmek zorunda değilsin," dedi sertçe. Kadın ona baktı; gözyaşlarının bulanıklığında adamın sert yüzü yumuşamıştı. "Uzun zaman önce senin için kederini taşıyacağıma söz vermiştim. Bu yüzden onu ellerime bırak."

Demek ki yas tutacak bir şeyim var, diye düşündü.

"Teşekkür ederim," dedi ona. Bandajı buruşturdu. Elleri küçük bir şey. Ne kadar küçük bir şey, bir teşekkür cümlesi. Göğsündeki hassas şeyi, onu tanıyan, ona güvenen kalbinin bu minnettar, yaralı atışını, kavrulmuş toprağın yağmurun merhemine güvendiği gibi kapsamıyordu. "Teşekkür ederim Jeevan," dedi tekrar.

Alor önlerinde uzanıyordu. Kararlılıkla kendini ağlamayı bırakmaya zorladı ve tekrar hareket etmeye başladı. Bilgisi her adımda titreşiyordu. Etrafında, ağaçların arasında, hayalet gözcüleri onunla birlikte hareket ediyordu ve Jeevan'ın ayak sesleri onunkilerle eşleşiyordu, sağlam ve güvenilir.

PRIYA

Derin nefes al. Dışarı.

Ormandaki ateş gitmişti. Malini'nin ellerinin hissi de gitmişti. Priya onların yankısını bile hissedemiyordu. Hiç acı yoktu. Sadece suyun sesi, kulaklarında fokurdayan bir ses. Sadece parmaklarının arasından kayan sıvı hissi. Sadece saçlarında, çamur gibi soğuk, yabancı eller.

"Sus." Fısıltı gibi bir ses. "Sen benimlesin, fidan. Güvendesiniz."

Priya gözlerini açtı. Sangam o ateşli rüyaya, o ateşten maskeye, o öfkeli ellere hiç benzemiyordu. Etrafında su ve yıldızlarla beneklenmiş, dolambaçlı, garip bir gökyüzü vardı. Ve tepesinde, ona bakan Mani Ara vardı. Sonunda, Mani Ara.

"Parijati ateş kullanırdı," dedi Priya titreyerek, sadece bu anıya odaklanırsa Malini'yle birlikte daldığı rüyanın fark edilmeden geçip gideceğini umarak. "Eskisi gibi ateş."

Burada, sangamın içindeki gölge benliğinde bile vücudundaki yaralar mosmordu. Malini'nin onu yaktığı boğazında ve Chandra'ya karşı savaşırken sahte ateşin ona dokunduğu yan tarafında ateşten bir altın vardı. Mani Ara'nın derin sulara ya da bir aynaya benzeyen gözlerinde yansıyan kendini görebiliyordu.

"Yaksa," diye nefes aldı Priya. "Nerelerdeydin?"

"Burada," diye mırıldandı Mani Ara. "Her zaman burada." Nazik eller onun üzerinde. "Ama şimdi bile beni tutamayacak kadar zayıfsın. Şimdi bile, ateş neredeyse seni alıyordu."

Ahiranya'nın ormanındaki yangın. Malini'nin kılıcındaki ve Ahiranya'nın ağaçlarındaki ateş.

Ateşi düşündü. Yandığını hissedip ondan kaçışını ve kendini bir rüyanın içinde, Malini'nin başında dikilirken buluşunu.

"Daha fazla yangın çıkabilir," dedi Priya, panik içinde. "Ağaçları yakacaklar. Hiranaprastha'ya ulaşırlarsa-"

Mani Ara, "Ateşleri inandıkları kadar güçlü değil," dedi. Hoşgörülü. "Bu annemin ateşi değil. Beni öldüremez."

"Onların ateşi halkımızı öldürecek," dedi Priya. "Yaksa, Mani Ara, lütfen-Ahiranya ve halkı tehlikede, lütfen onları koruyun. Eğer imparatorluk durdurulmazsa, yanacaklar."

Bir parmak ağzına dokunarak onu susturdu.

"İmparatorluk durdurulmazsa elbette Ahiranyı halkı ölecek." Mani Ara'nın sesi korkmuş gibi çıkmadı. "Ama biz imparatorluktan daha güçlüyüz."

Sanjana'nın derisini giyen yaksa da aynı şeyi söylemişti. Priya'nın paniğini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

"Sen Ahiranyı halkının ölmesine izin vermezsin," dedi Priya. Ama bunu söylerken bile Yaksa'nın bunu yapacağını biliyordu. Bunu koparılmış bir tel gibi hissetti, içinden geçen bir yankı. "Önemsiyor olmalısın," dedi Priya, boğazı düğümlenerek. "Onlar sana tapıyorlar. Seni seviyorlar."

"Onların sevgisi çok tatlı," dedi Mani Ara. "Ama onlar benim için kendilerini oymadılar. Onlar sadece ölümlüler, canım

bir tane." Priya'nın yanağındaki eli şefkatliydi. "Sen yaşadığın sürece bin tane Ahiranyı öldürebilirler," dedi gülümseyerek.

Priya o elin altında başını salladı. Bir şeyler söylemiş olmalı, boğazını tırmalayan kederli hayır, hayır, hayır'ın dökülmesine izin vermiş olmalı, çünkü Mani Ara güldü, kaba bir şekilde değil.

"Eğer Ahiranya'yı bu kadar seviyorsan onu kurtarabilirsin," dedi. "İmparatorluk sevdiklerinizi ateşe vermeden önce güçlenin. Yapmanız gereken tek şey bu."

Priya kendini güçsüz hissetmesine rağmen, "Ben güçlüyüm," diye ısrar etti.

-Mani Ara'nın elleri altında kederli ve küçük. "Sonunda seni bulamadım mı? Yeterince güçlüyüm."

Mani Ara onun üzerine eğildi. Yaksa nefes alıp verdi - saçlarına doğru, durgun sulardaki rüzgâr kadar hafif ve güçlü bir nefes alıp verme.

"Hâlâ kusurlusun," diye mırıldandı Mani Ara.

"Nasıl daha güçlü olabilirim?"

"Bana ulaşmaya devam et, fidan. Kendini oymaya devam et. Benden başka bir şey olma. Bu seni güçlü kılacaktır."

Faydasız sözler. Priya Hirana'nın üzerinde ve altında, ölümsüz suların yanında diz çökmüş ve Mani Ara'nın gücü için dua etmişti. Taç maskesini o kadar uzun süre takmış ve o kadar derinlere ulaşmıştı ki, kendini değiştirmiş, gün geçtikçe daha yaksa -daha çiçek tenli ve yeşil damarlı- olmuştu. Bu nasıl yeterli olmazdı? Başka ne yapabilirdi ki?

Yaksa kimseyi umursamıyordu. Ne Padma ne de Rukh. Ahiranya'daki başka hiçbir çocuk. Priya'yı da umursamazlardı ama onun olduğu şeye ihtiyaçları vardı - tapınakta yetişmiş ve üç kez doğmuş, neredeyse yeterince boş, neredeyse yeterince güçlü. Ve onların kalplerini değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bunun farkına vardığında kendini çaresiz hissetmeliydi. Kaybolmuş.

Bunun yerine, göğsünde öfke alevleniyordu. Onun için önemli olan her şeyi ve herkesi göz ardı edemezlerdi.

Kolayca. Ona yaptırdıklarından sonra olmaz. Onlar için vazgeçtiklerinden sonra olmaz.

Mani Ara'nın sıvı gözleriyle karşılaştı.

"Eğer halkım ölürse," dedi Priya yavaşça, kasıtlı olarak. "Ahiranya ölürse, senin için hiçbir şey olmayacağım. İçimdeki boşlukları keder ve öfkeyle doldururum. Sana yer kalmayacak."

Mani Ara'nın gözlerinde bir şey titreşti, kara bir balık. Priya bir an için Mani Ara'nın tatlı tatlı güleceğini mi yoksa ruhunu parçalara mı ayıracağını bilemedi.

Priya başka tarafa bakmadı.

"Sen benim rahibemsin," dedi Mani Ara. Sesinde suların yankıları vardı. "Benim ellerim. Benim gücüm senindir. İstersen kullanabilirsin."

Yapabilir miyim? Gerçekten yapabilir miyim?

Sormadı. Bu gücün elinden alınmasını istemiyordu. Ama bir şekilde Mani Ara biliyordu. Yüzü yumuşadı. Tahta boynuzlu başparmağını Priya'nın sol göz çukurunun altına bastırdı, göz çukurunun şeklini okşadı, oyacak kadar yaklaştı.

"Eğer benim gücümü kullanamayacaksan, başka kim kullanabilir?" Eğildi.

"Uyan fidan," diye fısıldadı Mani Ara, neredeyse öpecekmiş gibi duran ağzı Priya'nın saç çizgisinde geziniyordu. "Uyan artık. Güçlü ve boş ol. Benim için."

Priya'nın gözleri şak diye açıldı. Yan tarafına döndü ve altındaki zemine yığıldı.

Perdelerle özel hale getirilmiş bir hasta odasında uyanmış ve maske bekçilerinden biri endişeyle başında beklemeye başlamıştı. Ama herhangi bir doktorun onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu, bırakın bir ya da iki kez doğmuş bir maske bekçisini, bu yüzden sorularını elinin tersiyle itti ve odadan sıvıştı. Perdelerin ardında başka bedenler vardı; acı içinde inleyen figürler ve tamamen sessiz diğerleri.

Hiranaprastha duman kokuyordu. Altında yeşilin hissi vardı ve bu Priya'nın bunalmış duyularına kömürleşme ve çürüme gibi geldi ve koktu.

Yaksa onun çöküşünden sonra meşguldü ve kızgındılar. Ahiranya'nın sınırları yeni yeni çürümeye başlamıştı. Dallarında şiddetle mızraklanmış Parijatdvipan bedenlerinin ağırlığını hisseden kanlı yeni ağaçları hissedebiliyordu. Bu ağaçlara akıtılan güç, parçalanmış ve çürümüş bir büyüün öfkeli bir kırbaacıydı. Bunun hissi üzerine çöktüğünde tekrar hastalanmasını engelleyen tek şey şans ve boş bir mideydi.

Cesedini mahal boyunca sürükleyerek cephaneliğe götürdü ve Ganam'ı dışarıda, sırtını duvara vermiş, yere çömelmiş, piposunu tüttürürken buldu. Onu görünce piposunu indirdi. Başını eğdi. Yüzünde ciddi ve yorgun bir ifade vardı.

"Daha iyi misin?"

"Ayaktayım," dedi Priya, bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyordu. "Özür dilerim Ganam."

"Ne için?"

"Hepinizi savunmadığım için. Bana güveniyordunuz."

"Öyleydik," dedi. "Ama başınıza gelenleri siz seçmediniz. Bunu kanıtlamak için senin durumunu gören yeterince hacı vardı."

"Ateş bana bir şey yaptı," diye ağzından kaçırdı Priya. "Seninle birlikte savaşırken sihrimin orada olmamasının nedeni buydu. Kaç kişi kaybettik?"

Başını iki yana salladı.

"Henüz tüm ölüleri saymadık."

"O halde yardım etmeliyim," dedi. En azından yapılacak bir şeydi bu. Malini'nin boğazındaki ellerini ya da Mani Ara'nın alnındaki dudaklarını hatırlamaktan daha iyi bir şey.

"Bu konuda acil bir şey yok, Priya. Cesetleri daha sonra gömeriz. Belki de yaslarını tutarız. Gel ve otur. Benimle sigara iç."

Sigara içmek istemiyordu ama oturmak kulağa hoş geliyordu. Ona katıldı, yere kayarken sırtını soğuk taşa dayadı. Hareket etmemek - sessizlik içinde oturmak - güzel bir histi. Gözlerini kapattı.

Ama Priya'nın uzun sessizliklerle arası hiç iyi olmamıştı. Çok geçmeden huzursuzlandı, kelimeler boğazını tırmalıyordu. Ağzını açtı ve bazılarının dökülmesine izin verdi.

"Mani Ara'yı gördüm." Gözlerini açmadı ama Ganam'ın durgunluğunu hissetti. Bedeni ona doğru dönmüş, dikkatle bakarken bunu hissetti. "Bunca zamandır onu arıyordum. Yaksa'nın yapmamı istediği şey buydu. Sonunda onu tekrar gördüm ve onunla konuştum ve artık Yaksa'nın sizin yaşamanızı ya da ölmenizi umursamadığını biliyorum. Hiç umurlarında değil."

Bir sessizlik ritmi.

"Bunu biliyordum," dedi Ganam ağır bir sesle. "Ve sanırım sen de biliyordun."

"Mani Ara benim onun elleri olduğumu söyledi. Onun gücü bana aitmiş. Onu kullanabileceğimi. Bu yüzden Yaksa'nın umursamaması önemli değil, çünkü herhangi birinizin yaşaması ya da ölmesi benim için önemli Ganam. Ve onun gücü bende." Gözlerini açtı ve ona bakmak için döndü, yüzündeki şüpheciligi ve geçici umudu gördü. "Yaksa'nın bana ihtiyacı var," dedi. "Mani Ara'nın bana ihtiyacı var. Nedenini bilmiyorum ama ihtiyaçları var. Ya benim önemsedğim şeyleri önemseyecekler ya da benden hiçbir şey alamayacaklar."

Yutkundu. Başını salladı.

"Yani," dedi. "Her şeye gücü yeten Priya. Şimdi ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum," diye fısıldadı. "Yapabileceğim her şeyi yaparım. Beni öldürse bile."

MALINI

Parijat'a döndüğünde o kadar büyük bir kutlama vardı ki, halkının bir şekilde yanlış yönlendirilip savaşın kazanıldığına inanıp inanmadığını merak etti. Arabasının perdelerinden ve etrafındaki atlı muhafızların gölgeli çemberinden bile kalabalığı görebiliyor ve onların haykırışlarını duyabiliyordu.

İmparatoriçe. İmparatoriçe. İmparatoriçe.

İmparatorluk sarayında, yükseltilmiş tahtında otururken, dönüşünü kutlayan Harsinghar şehrinin belli belirsiz seslerini hâlâ duyabiliyordu. Krallar ve savaşçılar onun yükseltilmiş kürsüsünün altına otururken davul ve zil sesleri salonda kanat çırpışları gibi yankılanıyordu. Saray kadınları çoktan onun arkasına oturmuşlardı.

Varsha da onlara katılmıştı. Hamileliğinin sonuna yaklaşmıştı ve gerginliği vücudunun her hattından okunuyordu. Pallusu yüzüne çekilmişti; sarisini tutmayan eli karnının şişliğine bastırılmıştı.

Oturan kadınlar hilalinin en arkasında, Raziya, Lata ve Deepa'nın arkasında, aşağıda diz çökmüş kralların ve prenslerin soylu eşlerinin, kızlarının ve büyükannelerinin arasında oturuyordu.

Hizmetçiler panjurları kapattı. İnsanların alçak sesle mırıldanmaları, ipeklerin hışırtısı ve fenerlerin çıtırtısından başka bir şey duyulmayana kadar sesler kısıldı.

Malini öne doğru eğildi ve o sesler bile kayboldu.

"Savaşlar vardır," dedi Malini, "sadece savaşçılar tarafından yapılamaz. Çürüme büyür. Rahipler bize yaksa'nın geri döneceğine dair güvence verdiler ve Ahiranya'da hepimizin tanık olduğu şeyler -ve kaybettiğimiz askerlerin bu iddiasını doğruluyor. Ahiranya'nın sınırlarını korumak için kalan savaşçılar cesurdur," diye devam etti Mahesh ve rahip savaşçılardan, yani geride kalanlardan bahsederken. "Ama bizim daha da büyük bir görevimiz var: Yiyeceklerimizi ve tarlalarımızı çürümekten korumalıyız, yoksa her şeyi kaybederiz."

Lata'ya eliyle işaret etti, o da usulca ayağa kalktı ve planlarının iç işleyişini anlatmaya başladı: korunması gereken temel hasatlar; Alor'daki tahıl ve pirinç, Dwarali'deki sürüler, Srugani meyve bahçeleri. Çürümeye yakalanmamış askerlerin nasıl sevk ve idare edileceği; imparatorluğun hayatta kalmasını sağlamak için hasatların nasıl depolanması ve dağıtılması gerektiği.

Elbette itirazlar oldu. Her zaman itirazlar olmuştur.

"İmparatoriçe," dedi Alor'dan titrek sesli bir lord. "Bunların hepsi yapılamaz. Bizim büyüklüğümüzdeki bir imparatorlukta değil. Mükemmellikle olmaz. Adamımız yok. Savaş bizi tüketti."

"Açlık bizi çok daha fazla tüketir," dedi Malini sert bir sesle. "Mükemmelliğe ihtiyacımız yok lordum. Sadece istekliliğe. Sadece cesarete. Hepiniz Parijatdvipa için kılıçla öleceğinizi iddia ediyorsunuz. Eğer bunu yapmaya istekliyseniz

yiyecek paylaşımı gibi daha küçük bir fedakarlığı üstlenebilir."

"Tahıllarını imparatorluğa vermek istemeyecek pek çok toprak sahibi ve lord var," dedi bir başka prens. Bakışları sabitti. "Direnebilirler."

"Bu bir savaş," diye yanıtladı Malini. "Onlar gerekeni yapacaklar. Ve eğer yapmazlarsa, onları doğru olanı yapmaya ikna edeceksiniz."

Eğildi. "İmparatoriçe," dedi. "Emrettiğiniz gibi."

İmparatorluk tapınağına gitti. Bu zamanlarda dindar görünmek onun yararınaydı.

Tapınağın bahçesinde bir şemsiyenin altında yürüyordu, yanında onu koruyan sadece Sahar vardı. Çok geçmeden Hemanth da ona katıldı. Her zamanki gibi mütevazı görünüyordu, sade cübbesinin içinde dikkat çekmeyen bir figürdü, kül izli kaşları çatıktı.

"Başrahip," dedi başını eğerek, alıştırılmış bir gülümsemeye. Sonra yüzünün ciddileşmesine izin verdi. "Dua etmeye geldim."

"Atanızın tapınağına hoş geldiniz İmparatoriçe," diye yanıtladı Hemanth. "Benimle birlikte dua eder misiniz?"

"Yalnızlık için geldim," dedi. Adamın çenesi gerildi.

"Seni güvende gördüğüme sevindim," dedi. "Ahiranya bastırıldı mı?"

"Eminim savaşın nasıl sonuçlandığını biliyorsunuzdur," diye mırıldandı.

"Sözünüze her şeyden çok güveniyorum, İmparatoriçe." Onun bakışlarıyla karşılaştı.

Onun gözleriyle her karşılaştığında gözlerinde kesin bir inanç görüyordu. Nefret değil -gözlerinde sadece nefret görseydi daha kolay olurdu- ama kararlı bir gerçek. Onun önünde eğilirken bile, vücudunun her çizgisindeki mesajı okudu.

Bir gün yanacaksın.

Hemanth ve ona hizmet eden rahipler yaksa'nın geri döneceğine ve Malini'nin gönüllü ölümünün - tıpkı ondan çok önce alev annelerinin ölümü gibi - Parijatdvipa'ya yaksa'yı bir kez daha yok etme gücü vereceğine inanıyorlardı. Kardeşi Chandra'nın taht iddiasını desteklediklerinde, bunu bu gerçek uğruna yapmışlardı. Ve Baş Rahip sonunda Chandra'ya sırtını dönüp Malini'nin imparatoriçe olmasını desteklediğinde de bunu aynı nedenle yapmıştı.

Tahtını alamazsa yanmayacağına yemin etmişti. Rahiplerin sadakati bu yemine bağlıydı.

Aditya yakılarak öldürülmesiyle ona zaman kazandırmıştı. Onun yüzünden pek çok kişi yönetiminin anne tarafından kutsanmış olduğuna tamamen inanmıştı. Ama o, insan kalbinde ne kadar çelişkili inanç ve arzuların bir arada var olabileceğini biliyordu. Ve rahiplik büyük bir nüfuza sahipti.

Hemanth'ı henüz yok edemezdi. Ellerindeki güç azalana kadar olmazdı.

"Ahiranya'nın gücünü ve kendi ateşimizi test ettik," dedi Malini sonunda. "Savaş daha yeni başladı, Baş Rahip. Danışmanlarım ve ben ileriye doğru bir yol çizeceğiz ve yaksaları yeneceğiz. Onlar dünyaya sızacak ve biz de onları temizleyeceğiz."

"Yaksa'yı temizlemenin tek bir yolu var, İmparatoriçe. Gelecekle nasıl cesurca yüzleşeceğiniz konusunda size danışmanlık yapmaya istekliyim ve bunu yapabilirim."

Malini, "Divyanshi'nin rehberliği için dua edeceğim," dedi.

Ağır bir iç çekiş onu terk etti. "Kardeşinin yaptığı gibi kadınları yakacak mısın? Parijatdvipa'nın iyiliği için mi?" O amansız gözleri merhamet doluydu. "Önünüzde uzanan kaderle, görevinizle yüzleşmenin zor bir şey olduğunu anlıyorum. Ama eğer yaksa ile savaşmak zorundaysan, eğer kendini henüz yakamıyorsan..."

Söyleyebileceği pek çok şey vardı, kabuslardan önce karanlıkta kendi kendine söylediği şeyler

Priya'nın yüzü onu tekrar yuttu. Sahte ateş yeterli değildi. Belki de kendi ölümü de yeterli olmayacaktı. Ve yaşamayı o kadar çok, o kadar çok istiyordu ki.

Dünya değişmiş, çürümüştü ve Malini her şeyden önce yaşamak ve intikamı tatmak istiyordu.

"Teşekkür ederim, Baş Rahip," dedi. "Sözlerinizi dikkatle değerlendireceğim."

Yalnız başına dua etmesi için ona ayrılmış bir oda vardı. Bıçak yarısından iyileşme sürecinde burayı birçok kez kullanmıştı; içindekileri kendisi ayarlamıştı. Küçük ve çıplaktı. Duvarlar kavisliydi ve soluk taştan oyulmuştu. Odadaki tek eşya, üzerinde diz çökecek kadar yumuşak, elle düğümlenmiş bir kilim ve bir kaide üzerinde duran tek bir eşyaydı: bir yaksa kolu.

Çiçekler Çağı'ndan kopmuş bir kol. Çiçek açmış bir kol, et gibi, yeni bir hayatla. Çiçeklenmesi Yaksa'nın dönüşünü ve Priya'nın kaçınılmaz ihanetini işaret ediyordu.

Sahar odanın dışında, koridorun sonunda kaldı. Malini diz çöktü ve gözlerini kapattı. Hemanth'ın kalmaya çalışmaması onu rahatlatmıştı. Ondan bıkmıştı.

Dua etmedi. Sessizce oturdu, dizleri ağrıyor, göğsü düşük seviyeli, inatçı bir acıyla gümbürdüyordu. Priya'nın üzerinde bıraktığı izi görmezden gelmek imkânsızdı.

Zaman geçti. Ayak sesi duymadı ama kapının açılıp kapanırken çıkardığı hafif iniltiyi duydu.

"Sahar seninle burada buluşmamı söyledi," dedi Rao. "Ben... seni tek başına dua ederken bulmayı beklemiyordum."

"Gerçekten dua etmiyorum Rao," dedi Malini, sesine sızan eğlenceyle. "Seninle gözlerimiz üzerimizde olmadan tanışmak istedim."

"Ah," dedi Rao.

Kendi gözlerini açıp başını çevirdi ve adamın vücudunu kapı ile duvar arasındaki gölgeye doğru eğdiğini gördü; oradan geçen hiçbir muhafız ya da meraklı rahip

yanından geçerken onu görebiliyordu. Yorgun görünüyordu ama uzun zamandır olmadığı kadar iyiydi.

"Ne için dua etmeniz gerekiyor?" Rao sordu. "Ahiranya'ya karşı başarı, elbette. Seni temin ederim ki Hemanth, kurbanın doğası üzerine düşünmeye niyetliyim." Ellerini önünde kavuşturdu. "Tamamen yalan değildi. Bu yüzden seni çağırdım Rao." Kendini sabit tutmak için güçlendirici bir nefes aldı. "Aditya'nın yanındaydın. Sonunda."

Yutkundu. Boğazındaki hareketi gördü. Bakışlarındaki rkeklіęi.

"Sor," dedi. "Ben de sana nasıl bir şey olduğunu anlatayım." Kadın başını salladı.

"Rao," dedi. "Onun yandığı gibi yanmak istemiyorum. Yine de rahipliğin ne istediğini biliyorum. Zamanla herkesin ne isteyeceğini."

şehirde ilerlediğinde kalabalıklar onu övmüş olabiliridi ama çürümenin yayılması ve yaksa'nın geri dönmesiyle insanlar ona sırt evirecekti. İncanın büyümesi yavaş, parçalanması ise hızlıydı. Bu kaçınılmazdı ve sadece bir zaman meselesiydi.

"Onu gördün," dedi sessizce. "Bunu benim için ister miydin?"

"Yapmayacağımı biliyorsun," dedi, sesi sertti. "Onu görmemiş olsaydım bile. O zaman bile."

Başını salladı. Biliyordu. Ama emin olmak istemişti. "Lata alternatifler arıyordu," dedi Malini.

"İmparatorluk kütüphanelerindeki ve ötesindeki her kitabı ve parşömeni inceledi. Yaksa'yla savaşmanın başka yolları da olabileceğine inanıyor. iek ağı'ndan kalma, alevin ötesinde olasılıklar sunan masallar-efsaneler var. Benim için bu efsanelerden birinin peşine dşmeni istiyorum Rao."

Yüzü sanki kendi duygularına tam olarak ulaşamıyormuş gibi mesafeliydi.

"Nereye gitmemi istiyorsun?"

"Dwarali," diye cevap verdi. "Lal Qila'nın ötesine gitmeni istiyorum. Parijatdvipa'nın ötesine, Jagatay kabilelerinin

ve Babure yaşıyor. Eğer gitmek isterseniz Lata size daha fazlasını anlatacaktır."

Sessizlik. Adamın alnının kırıştığını, çenesinin gerildiğini gördü. Sonra dikkatlice, "Eve gitmeyi umuyordum. Alor'a."

"Henüz gidemezsin."

"Lord Khalil ya da Lady Raziya. Eğer onlarla konuştuysanız-"

"Lord Halil savaşıma yardım etmek için burada kalmalı. Leydi Raziya ordumun bir kısmıyla birlikte sultanın sarayına gidecek," dedi Malini. "Kocasına sultanın tahtını vaat ettim, görüyorsunuz. Yasalara göre bu tahtı ben veremem ama sultan yaşlı ve uzak bir kuzeninden başka varisi yok. Raziya, iktidarın sorunsuz bir şekilde Lord Halil'in eline geçmesini sağlamak için benden izin aldı."

"Kulağa biraz cinayet gibi geliyor."

"Öyle mi? Ne kadar tuhaf."

"Malini."

"Senin yargılarının ötesinde olduğumuzu sanıyordum Rao," dedi Malini dişlerini göstererek gülümseyerek. "En önemli gerçeği gözden geçiriyorsun: Sana onlara güvendiğimden daha çok güveniyorum. Onların sadakatini bedelini biliyorum ve seninkinin kaynağını da biliyorum. Kız kardeşinin ve erkek kardeşimin ateşinde yatıyor. Bu kederin gücünü biliyorum. Sana belki de herkese güvendiğimden daha çok güveniyorum."

"Öyle mi?" Bakışları onun üzerinde sabitlendi. Keskinleşti. "Yoksa beni aptalca bir göreve mi gönderiyorsun? Belki de artık ordunuz için uygun bir general olduğumu düşünmüyorsunuz. Seni suçlamıyorum Malini. Ben ne olduğumu biliyorum."

Birden fazla gerçek olabilir.

O kelimeleri söylemedi. Lata'nın sıkıntılı bakışlarından, Malini'ye onun hakkında fısıldadıklarından bahsetmedi. Tek arzusu onun huzura kavuşması.

"Bu bir ceza değil," dedi nazikçe. "Ve aptalca bir iş de değil. Mesafe size kolaylık ya da soluklanma sağlarsa... memnun olurum. Ama umarım cevaplarla dönersin Rao. Ve dönmesen bile, umarım tekrar generalim ve danışmanım olmak için dönersin."

Yarı gölgeli yüzünde kırılğanlık parladı.

"Sima'yı yanımda götürmek istiyorum," dedi. "Lata onu senin adına bana emanet etti ama senin iznin olmadan hareket etmeyeceğim."

"Onu güvende tutacağım konusunda bana güvenmiyor musun?"

"Sadece Leydi Varşa'nın çocuğu doğana kadar Harsinghar'da kalacağını biliyorum," diye cevap verdi. "Sonra tekrar savaşa gideceksiniz. O senin önceliğin olamaz."

"O senin mi?"

Rao sessizce, "O iyi bir insan, ya da ben öyle olduğuna inanıyorum," dedi. "Bu savaşta iyi bir insanın hayatta kalmasını sağlamak istiyorum."

"Sakin bana dönüp onu kaybettiğinizi söylemeyin," dedi.

"Ben böyle bir şey yapmazdım."

Sima'ya karşı Priya'ya duyduğu hislerin yankısından başka bir şey hissetmiyordu.

Ama Rao. Pekala.

Ona bildiklerini anlatmadı. Sima'nın muhafızları daha yeni, daha nazik adamlarla değiştirildi; daha iyi yemek ayarlama çabaları. Gece ziyaretleri. Küçük nezaketlerin ve yakınlıkların listesi ona olan düşkünlüğünü ortaya koyuyordu. Başka bir adam bu kadar özenli olsaydı, Malini onun tutsağına aşık mı yoksa şehvet mi duyduğunu merak ederdi. Ama Rao söz konusu olduğunda, bu tür endişelerin gerekli olduğundan emin değildi. Onun kalbinin nerede olduğunu biliyordu ve orası Sima'nın yatağı değil, küller içindeydi.

"Onun ne olduğunu unutma," dedi Malini. "İyi huylu olabilir, seni dinleyebilir ve yeterince nazik olabilir, ama o Ahiranyi. Düşmanlarımızdan geliyor ve ne söylerse söylesin, kalbi onlara ait. Onun iyi sebepleri olan bir tutsak olduğunu unutmayın ve ona öyle davranın."

RAO

Malini'yi gördükten sonra eski odalarına döndü. Yıkandı, yemek yemeye çalıştı ve uyumaya çalıştı. Sadece banyo başarılı oldu.

Yaralıydı. Gerçeği saklamak için hiçbir çaba sarf etmemişti. Herkes onun ne kadar içtiğini biliyor muydu? Bu yüzden ona güvenmiyorlar mıydı?

Bir pipo yakıp verandasında oturarak güneşin gökyüzünde alçalmasını ve alacakaranlığın altın renginin Harsinghar'ın üzerinden akarak beyaz şehri kana bulamasını izlemeye karar verdi.

Kalmak ve yaklaşan savaşta savaşmak. Ya da eve dönmek.

Malini onun Alor'a dönmesi fikrini hiç düşünmemişti. Yalvarabilirdi ama yapmadı. Onun ne zaman harekete geçemeyeceğini biliyordu. Ama şimdi, duman soluyarak, yine de gitme fikrini düşündü. Yanına hiçbir şey almadan, tek kelime etmeden bir ata binip gitmek. Düşüncesi bile güzeldi.

Alor'a, çocukken terk ettiği yere geri dönmek. Ya da Malini'nin emrettiği gibi Dwarali'ye gitmek. Bir efsanenin peşinden gitmek.

Eve gitmek istedi.

Dwarali yabancı değildi. Malini'nin Chandra'ya karşı savaşı ilk başladığında kısa bir süre Lal Qila'da yaşamıştı. Karın uzaktaki dağların üzerinde nasıl ağır beyaz bir tül gibi uzandığını ve oradaki havanın soğukluğunun Parijat'ta bildiği en derin gece soğuşundan bile daha keskin olduğunu biliyordu. Ama Alor'da doğduğu gibi orada doğmamış, Parijat'ta olduğu gibi orada büyümemişti.

Bir zamanlar, isimsizlerin çağrısına kulak verirdi. Sima'nın odasında onu çarpan görüntü -beyaz karlar, kanlı dağlar-tanrısından gelen açık bir mesajdı. Dwarali'ye git.

Ama Aditya'nın ölümünden beri isimsiz tanrıya karşı ne kafasında ne de kalbinde bir sevgi hissetmişti. Kimseye itiraf edemediği gerçek buydu. Aditya'nın ölümünden sonraki o ilk günlerde Harsinghar'ın manastırının bahçesine girip isimsiz tanrının rahibinin nazik rehberliğine başvurmaya çalıştığında, bu onu boğazına yapışan bir el gibi durdurmuştu.

Rao'nun kendisine rehberlik etmesini istediği tek bir rahip vardı aslında. Nazik, mavi cüppeli, ağzında bir gülümseme olan ve gözleri sizi iğneleyebilecek bir rahip; gri, derin ve emin gözler. Ve o rahip ölmüştü.

Rao'nun inancı Aditya ile birlikte ölmüştü. Rao'nun şimdi kabul ettiği gerçek buydu. İsimsiz, Rao'nun her adımına rehberlik etmişti; kaderini şekillendirmiş, ona bir isim yerine bir kehanet vermiş, onu imparatoriçenin generali olarak şu anki konumuna getiren yola ayak basmasını sağlamıştı. Ancak kız kardeşi Alori'yi öldüren ve Aditya'nın kendini öldürmesine neden olan isimsizin rehberliği idi. İsimsiz tanrı Rao'yu tamamen yalnız bırakmıştı.

Sana verecek daha fazla inancım kalmadı, diye düşündü Rao -içindeki kalp hastası boşluktan başka hiçbir şeyle, hiçbir şeyle konuşmuyordu. I

Çöp.

İçkiyle başladı. Kötü bir seçim. İğrençti, süt ekşisiydi, karnını dolduruyordu. Ama tadının onu durdurmasına izin vermedi. Daha çok içti.

İçki sonunda onu batırdığında derin, karanlık bir geceydi. İçkinin derinliklerinden çıkıp gözlerini açtığı anda ise daha da karanlıktı.

Denizde olmak nasıl hissettiriyorsa öyle hissediyordu. Başı yüzüyordu, uzuvları aynı anda hem hafif hem de ağırdı. Ve kalbi -sızlayan kalbi- sonunda sakinleşmişti.

İçinde isimsizden değil, kendinden gelen bir çekiş hissetti. Dengesiz ayaklarının üzerine kalktı ve yürümeye başladı.

Mahal'i iyi tanıyordu. Çocukken, Prens Aditya'nın yoldaşı olmak için Parijat'a ilk geldiğinde koridorlarında koşmuş; solundaki pencerelerden görebildiği eğitim alanında Aditya'yla birlikte dövüşmüştü. Kız kardeşi, Malini ve küçük arkadaşları Narina'nın bir zamanlar dövüşü izlemek için durdukları, gözleri kuş gibi parlak ve meraklı olan aynı kafesli pencereler. İmparatorluk tapınağına giden yolu da biliyordu ama çocukken oraya gitmek için özel bir nedeni olmamıştı.

Bazen gitmediğiniz yerler bir boşluktur, şekli olan bir yokluk. Boşluğu takip etti.

İmparatorluk tapınağı sessizdi.

Belki de sadece şanslıydı. Etrafta, basamakları süpüren ya da tapınağın gece boyunca aydınlanmasını sağlayan fenerleri yakan rahipler olmalıydı. Ama fenerler apliklerinde parlıyordu ve Rao sadece rahiplerin alevleri kontrol ederek ve annelerin ayaklarına taze çiçekler bırakarak tapınağa doğru süzöldükleri anı bir şekilde kaçırdığını varsayabilirdi. Ağır adımlarla tapınağa doğru yürürken tamamen yalnızdı, pamuksu bir sessizlikle çevriliydi.

Gece serindi ve merkezi ibadet salonunu kaplayan perdeler hareket halindeydi.

Koridorun sonunda, annelerin altından yontulmuş heykellerini görebiliyordu.

Sol taraflarına yeni bir heykel yerleştirilmişti. Erkek, uzun boylu.

Gülümseyerek, ellerini açarak.

Aditya.

Rao ona doğru sürüklendi. Tahtadan oyulmuştu. Gecenin gölgelerinde, meşale ışığının onu hafifçe aydınlattığı karanlıkta, ahşap formu etten olabilirdi. Canlı olabilirdi.

"Aditya," dedi. Sesi boğazından çıkarken çatladı ve gözlerinden istenmeyen yaşlar döküldü. Gözyaşlarında rahatlama ya da serbest bırakma yoktu. Sadece onu ateş gibi saran çirkin bir keder dalgası vardı. Öne doğru yürüdü ve o yüzü, gülümsemeye sabitlenmiş o soğuk oyma yüzü nazikçe kavradı ve bunu sen yaşarken yapmalıydım diye düşündü.

Düşünmüyordu. İçki onu ele geçirmişti, pipo ve keder de. Kendi ağzını o oyulmuş yüze bastırmak yeterince basitti. Her zaman gülümseyen o ağza.

Dudaklarının altı soğuktu. Isınmadı. Asla ısınamazdı.

Daha sonra imparatorluk tapınağından ayrıldığını ya da mahal arazisinden geçtiğini, hatta yolunu bilinçli olarak seçtiğini bile hatırlamayacaktı. Tek hatırladığı, şaraptan kızarmış alnını Sima'nın odasının kapısına yasladığında yüzüne çarpan ahşabın serinliği olacaktı. Kendi yumruğunun kapıya çarpması. Ve boğazından çıkan kendi sesi:

"Sima, benim. Özür dilerim." Bir duraklama. "İçeri girebilir miyim?"

Kapının yanında duran muhafızlardan biri bir ayağından diğerine doğru sallandı ve alçak bir sesle, "Sizi durduramaz lordum. Eğer mahkûm bir şey yaptıysa-"

"İçeri girmeyeceğim," dedi yüksek sesle, net bir şekilde, öfkesi sesine güç veriyordu. "Sen girebilirsin demedikçe."

Sessizlik. Belki sadece saniyeler sürmüştü, belki de çok daha uzun sürmüştü. Rao o anki haliyle bunu bilemezdi. Ama içeriden bir el kapıya sertçe vurduğunda ve tahta bariyerin ardından sert bir ses konuştuğunda bunu hissetti.

"İçeri gelin, Prens Rao," dedi Sima.

Kapıyı açtı ve içeri girdi.

İlk seferkiyle aynı görünüyordu: yorgun, buruşuk ve temkinli. Ama bu sefer elinde derme çatma bir silah yoktu, bu da iyi bir şeydi. Ona yukarıdan aşağıya baktı ve ağzı gerildi.

"Sarhoşsunuz, Prens Rao," dedi. "Askerleriniz sizi odalarınıza geri götürmeli. Burada aradığınızı bulamayacaksınız."

"Burada hiçbir şey aramıyorum," dedi aptalca, kapıyı arkasından kapatarak. Arkasına yaslandı. Başı dönmüyordu ama halsizdi. "Ne aradığımı sanıyorsun?"

Dudaklarını büzdü, sonra da "Benden ne istediğinizi söyleyin lordum" dedi.

Siyah yorgunluk görüşünün kenarlarında çiçek açıyordu. Gözlerini kırptırdı. "Dwarali'ye gidiyorum," dedi. "Leydi Raziya'ya sultanın mahaline kadar eşlik edeceğim, sonra da Lal Qila'ya gideceğim. Ve... orada kalacağım. Bir süre için. Sima, buraya sormaya geldim, benimle gelir misin?"

Ona boş bir bakış attı.

"Seninle geleyim," diye tekrarladı. "Evet."

"Eğer yapmam gerektiğini söylüyorsan, yaparım," dedi. "Ve eğer beni yine bu odada bırakmaya karar verirsen, o zaman ne yapacağım? O zaman ne yapmam gerekiyor? Adamlarınız kendileri söyledi. Ben bir tutsağım. Siz nereye karar verirseniz oraya giderim. Neden ne düşündüğümü soruyorsun?"

Burada bir daha bayılamazdı. Eğer öldürseydi, Sima'yı onu öldürdüğü için suçlamayacaktı. Başına beladan başka bir şey olmamıştı.

Ona ve Lata'ya. Ve kendisine.

Ama ona bir iyilik yapabilirdi.

"Dwarali Harsinghar'dan çok uzakta," dedi sessizce. "Parijat'tan, imparatoriçeden ve tüm imparatorluk kaygılarından uzakta. Ve bazıları der ki... bazıları der ki Lal Qila dünyanın ucunda. Orada kaybolan bir kadın... Sanırım istese de asla bulunamazdı."

Sima sessizce ona baktı, yorgun yüzünde korkunç bir duygu yükseliyordu.

"Beni kandırmaya çalışmayın," dedi perişan bir halde. "Eğer benim bir hain olup olmadığımı öğrenmeye çalışıyorsanız, eğer ben Ahiranyi isem, bunu değiştiremem ve değiştirmeyeceğim, o yüzden bırakın imparatoriçeniz beni idam etsin, eğer istediği buysa-"

Rao telaşla, "Hayır," dedi. "Hayır, Sima, lütfen sakın ol-"

"Bana sakın olmamı söyleme." Titriyordu, sesinin tonu yükseliyordu ama umutsuzca bağırmamaya çalışıyordu ve bu da sesini titrek ve boğuk bir şeye dönüştürüyordu. "Yas tutabilir, içebilir, istediğin yere gidebilir ve istediğini yapabilirsin ama benim kaybettiklerimin yasını tutmama izin yok! Ve ölene kadar bu lanet odada kalmak zorundayım! I-" Bir avucunu ağzına bastırarak kendi sesini kesti. Gözlerini sıkarak kapattı.

Yutkundu, kendini dik durmaya zorladı ve ona doğru zahmetli bir adım attı.

"Sima," dedi. Cevap yok. "Sima, özür dilerim. I..." Başka bir adım. "Şu anda bile Parijat'ta seni önemseyen insanlar var. Senin için kötü bir müttefik oldum. Ve bir arkadaş gibi de değildim. Ama ben... Ben senin iyiliğini isteyen insanlardan biriyim. Sana güvenenlerden. Seni kandırmaya ya da tuzağa düşürmeye çalışmıyorum. Sana bir yol öneriyorum. Bununla ne yapacağınızı size bırakıyorum."

Sima sığ nefes alıyordu. Sonra elini gözlerine sürterek kendi ağzını serbest bıraktı. Derin bir nefes aldı. Bir nefes daha.

"Başka kim olacak?" dedi.

"Ne?"

"Beni başka kim önemsiyor? İyi olmamı dileyen?"

"Prens Ashutosh'un adamlarından biri benimle konuşmaya geldi," dedi Rao. "Senin adına. Romesh."

"Oh," dedi. "Güzel."

"Ve Sahar, İmparatoriçe'nin yeni muhafızı," diye ekledi. Kadın bir kez başını salladı. Ağlamaklı gözlerle ona baktı.

"Seninle Dwarali'ye geleceğim." Sesinde kararlılık vardı. Bir şekilde, o duygu paroksizmi içinde bir seçim yapmıştı. Sonra, sanki kelimeler içinden çekilip çıkarılıyormuş gibi, fısıldadı: "Eğer burada daha fazla kalırsam, hayatta kalamam."

"Dwarali, o zaman," dedi. "Ve senin yaşayacağın bir gelecek.

Sana söz veriyorum."

PRIYA

Priya rüya gördüğünü biliyordu. Ama bu kez Malini'nin elleri yüzünde, saçlarında, yerde yatmıyordu. Ayaktaydı ve Malini onun önünde duruyordu.

Malini'nin sırtı ona dönüktü. Mavi ışık onu gölgeleyerek vücudunu örtüyordu. Ama Priya Malini'nin vücudunun şeklini biliyordu. Dar, sıkıca tutulmuş omuzlarını ve düz omurgasını; boyunu, inceliğini ve başını tutuş şeklini biliyordu; mağrur, doğrudan, bir ok kadar keskin bakışlar.

Priya her şeyi biliyordu ve ona yaklaşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Yine de yaptı.

Sadece bir rüya, ayakları yeşil damarlı mermer üzerinde kendiliğinden hareket ederken, taş soğuk ve altındaki nehir alüvyonuyla grenli. Bir elini uzatıp parmak uçlarını Malini'nin omurgasına bastırırken sadece bir rüyaydı.

Malini onun elinin altında kaskatı kesildi. Priya hareketi hissetti

kaslarının. Omurgasının eklemleri arasındaki keskin dereler. Mermer-taş, fildişi ve nehir yatağıydı. Priya'nın elinin altında bir yaşam gücüydü.

"Priya," diye mırıldandı Malini. Adını bir lanet gibi söyledi. Başını çevirmeye başladı-

"Yaşlı Priya." Priya gözlerini açtı. Yatakta doğrulup gözlerini kırptırırken bulanık görüşü netleşti. Beline maske takmış bir maske bekçisi kapının önünde duruyordu. Henüz sabah olmamıştı. Oda gölgelerle neredeyse simsiyahtı.

"Ne oldu?" Priya sesini alçaltarak sordu. Mecbur kalmadıkça Rukh ve Padma'yı uyandırmak istemiyordu.

Maske bekçisi odaya bir adım daha attı, yüz ifadesi ciddiydi.

"İnsanlar var, Yüce Yaşlı. Yabancılar."

Korku kanını tutuşturdu.

"Parijatdvipan askerleri Ahiranya'ya girmenin bir yolunu buldular mı?" Priya sordu.

Maske bekçisi telaşla başını salladı. "Hayır, hayır. Askerler değil. Normal insanlar. Çürümüşler. Ormanın kenarında. İçeri alınmak için yalvarıyorlar. Ne yapacağımızı bilmiyoruz."

Priya ağzı açık bir şekilde ona baktı. Kendini karaya vurmuş bir balık gibi hissediyordu.

"Adak getirmişler," dedi maske bekçisi, Priya'nın hissettiği kadar şaşkın bir sesle. "Diz çökmüşler. Bazılarının silahları var ama onları ağaçların yanında yere bırakmışlar. Sanırım - biz, devriye gezen bizler, Elder- onların tapınanlar olduğunu düşünüyoruz."

Priya ayağa kalktı, el yordamıyla sarisini sıkmaya çalışıyordu. "Tapınanlar mı?" diye tekrarladı. "Ahiranya dışından mı? Bizim insanlarımız değil mi?"

"Hayır," dedi maskeli bekçi. "Onlarla ne yapmalıyız?"

Besleyecek daha çok boğaz. Dışarıdan gelenler. Bhumika'nın sesine benzeyen bir ses, Hiranaprastha'nın daha fazla insanı idare edemeyeceği konusunda onu uyarıyordu.

Mahal kesinlikle daha fazla hacı kaldıramazdı. Ama Bhumika burada değildi ve Priya her zaman bu tür işleri tek başına halledemeyecek kadar yufka yürekli ve mantık yoksunu olmuştu.

"Onları kendim göreceğim," dedi.

Gece devriyesine çıkmış olan maske muhafızları onu Ahiranya'nın en ucunda bekliyordu; çürümeye yüz tutmuş ağaçların sıkça yetiştiği, mızrak gibi dikenlerin bir zamanlar çiftçilerin gidip geldiği bir patika olan yeşil zeminde sıralandığı bir yerde. Maskelerini takmışlardı ama ne kadar emin olmadıklarını hissedebiliyordu. Onlara doğru ilerlerken yüzleri ona doğru döndü.

"Neredeler?" Priya sordu.

"Yakın," dedi bir maske bekçisi. Dışarıyı işaret etti.

Priya birkaç adım daha yürüdü ve onları gördü. Belki yüz kişi diz çökmüştü. Bazıları genç, bazıları yaşlı. Aralarında çocuklar da vardı. İnsanların ellerinde meşale yoktu ve yüzleri yarı karanlıkta gri ve ürkekti.

Ahiranya'nın çevresinde çepeçevre Parijatdvipan askerleri vardı. Priya onları yeşilin içinde hissetmişti. Malini onları geride bırakmıştı. Bu insan grubunun onlardan nasıl kaçmayı başardığını bilmiyordu ve bunu hayal etmeye çalışırken midesi düğümleniyordu.

"Onlarla konuştun mu?"

"Biraz," dedi bir maske bekçisi. "Onlara yaklaşmamalarını söyledik."

Yutkundu. "Güzel," dedi. "Bu iyi."

Mahaldeki insanlar ona kimsenin Ahiranya'dan ayrılamayacağını söylemişti. Ayrılmaya çalışan herkes ölmüş, dikenler tarafından mızraklanmış ya da toprak tarafından yutulmuş.

Ve kimse de giremiyordu. Ahiranya'ya girmek de bir o kadar ölümcüldü.

Ama Priya çoğu insan gibi değildi.

Derin bir nefes alarak ağaçların ötesine adım attı.

O insanları hissedebiliyordu. Dizlerini toprağa bastırmışlardı.

Ağızları dualar fısıldıyordu. Sınırı geçtiğinde başlarını kaldırdılar. Bazıları korkudan soluk soluğa geri çekildi. Diğerleri saygıyla yüzlerini yere eğdi.

Kısa bir an için dönüp arkasındaki ağaçların arasında duran maske bekçilerine baktı. Ay ışığında maske bekçileri ürkütücü görünüyordu, yüzlerini gizleyen ağaç hem parlıyor hem de gölgeleniyordu. Maskesini takmadığı için memnundu; taç maskesi hâlâ yatağının başucundaydı.

Daha iyi bir ışığa doğru bir adım attı ve biri çığlık attı.

Ah. Derisini unutmuştu.

Ama... önündeki yüzleri değerlendirdi. Yapraklar. Parmak uçlarında ve çenelerde kabuklar. Bir kadının boğazından bir çiçek çıkmıştı.

Onu uyandıran maske bekçisi haklıydı. Yabancıların hepsi çürümüştü. Sonuçta tenleri onunkinden çok da farklı değildi.

Şimdi hepsi sessizdi. Onu izliyorlardı.

Priya kendini yüksek sesle konuşmaya zorlayarak, "Seni duydum," dedi. Sesini taşımak için zorladı. "Tapınmanızı duydum. Ben Ahiranya'nın Yüce Yaşlısıyım. Neden buradasın?"

Kalabalık tedirgin bir şekilde hareket etti. Sonra diz çökmüş bir figür ayağa kalktı. Geniş omuzlu ve yaralı bir adam öne çıktı ve eğildi.

"Yaşlı Priya," dedi. "Yardımanız için buradayız." Priya şaşırarak, "Adımı biliyorsunuz," dedi.

"Sen Ahiranyi cadısısın," dedi keskin bir ifadeyle. "İmparatoriçemizi öldürmeye çalışan kişi. Herkes senin adını biliyor."

Bu onu olması gerekenden daha fazla sarstı. Elbette insanlar onun ne yaptığını biliyordu. Bunu beklemesi gerekirdi.

"Benden ne istiyorsun?" Priya sordu.

"Yüce Elder," dedi. "Yeni bir ev arıyoruz. Güvenlik arıyoruz."

Zaban dilini belirgin bir aksanla konuşuyordu.

"Sen Parijat'lısın," dedi. "Neden burada bir ev arıyorsunuz?"

Tereddüt etti. Arkasındaki kadınlardan biri konuştu.

"Başka hiçbir yerde bizim için güvenli bir yer yok," dedi açıkça, Priya'nın gözlerine bakarak. "Kendi köylerimiz bizi geri çeviriyor. Kendi insanlarımız bizi öldürmeye çalışıyor. İmparatorluk askerleri ekinleri hasta edeceğimizi söyleyerek peşimize düşüyor. Başka nereye gidebiliriz ki?"

"Yeterince dua edersek çürümenin tedavi edilebileceğini duyduk," dedi bir diğeri gözyaşları içinde. "Her şeye rağmen bizi öldürmeyebilirmiş. Sahip olduğumuz her şeyi getirdik. Altın, para, yiyecek-"

Priya sert bir sesle, "Durun," dedi ve tapınanlar sessizliğe gömüldü.

Bir çocuk ağlıyordu. Birinin onu susturduğunu duymuş.

"Lütfen," dedi adam, sesi titreyerek. "Askerler yakında buraya dönecek, bizi burada bırakmayın."

Nefes verdi.

"Burada bekle," dedi. "Yaksa ile konuşmam gerek."

Ahiranya'da maske koruyucuları başlarını eğmişlerdi. Aralarında, bir ağacın kesilmiş kütüğüne oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, Nandi'nin yüzünü takmış bir yaksa vardı. Onu bekliyordu.

Priya başını eğdi.

"Yaksa," dedi. "Ben de seni aramaya geliyordum."

"Biliyorduk," dedi. "Onları duyduk. Dualarını. Ve seni." Yaprakların çınlayan hışırtısı; Nandi'nin boynunun tıkırtısı, maske bekçilerinin her birine baktı, sonra ona baktı. "İçeri giremezler," dedi Nandi. "İstenmiyorlar. Ahiranya kapalı bir yerdir. Bizim yerimiz."

Priya hiç düşünmeden, "Dünyayı bu hale getirdiğin için yardıma ihtiyaçları var," dedi. Maske muhafızlarından birinin nefesinin altından tısladığını duydu ve kendi lanetini ısırıldı.

Aptalca. Bunu söylemeden önce düşünmeliydi. Ama doğruydı, bu yüzden devam etti.

"Onlar çürümüş," dedi. "Onları sen yaptın, Yaksa. Onlar buraya ait. Bu yüzden onları ait oldukları yere getirmeme izin ver."

"Sen bir tapınak ihtiyarısın," dedi Sendhil, ağaçların arasından bir yerden. Ağaçtan boynuzlu yüzü karanlık bir şekilde ortaya çıktı. "Sen sorgulamazsın. Bize itaat ediyorsun."

Mani Ara'yı ve Priya'nın ona nasıl karşı çıktığını düşündü. Mani Ara'nın ona ihtiyacı vardı ve yaksa'nın da ona ihtiyacı vardı.

Ahiranya'ya girmek için izin bekleyen insanları düşündü. Dehşetleri ve umutları.

"Mani Ara bana onun gücünü kullanma hakkını verdi," dedi Priya başını kaldırarak. "Mani Ara onu kullanmamı istedi. Bu da onun gücünün bir parçası, değil mi? İtaat etmek yerine emretme hakkı. Liderlik etme hakkı. Kalmalarına izin veriyorum."

Nandi'nin inci gibi gözleri soğuk, ifadesi keskindi.

"Hayır," dedi. "Buna karar vermek sana düşmez."

Sendhil ona doğru yürüdü. Parmaklarını ensesinde hissetti, sert dokuluydu, acı verecek kadar sıkıyordu. Başını eğecekti. Maske muhafızlarına itaate zorlanabileceğini gösterecekti.

Öfke içinde bir mum gibi parladı.

Kendi içine uzandı ve içindeki gücü kavradı.

Mani Ara'nın sesinin dişlerinin arasından kan gibi sıcak bir şekilde yükseldiğini hissetti.

"Bana hayır deme Avan Ara."

Arkasında Sendhil -hayır, Vata Ara, kendi adını bildiği gibi onun adını da biliyordu artık- tamamen hareketsiz duruyordu. Önünde, Avan ona ışıkla dolu ikiz ay gibi gözlerle bakıyordu.

Kafatasının içinde bir şey Priya'dan uzaklaştı. İsimler ve bilgiler, kendi beyninin ya da bedeninin alamayacağı kadar büyük bilgiler. Mani Ara'nın bilgisi.

"Bırak beni," diye mırıldandı ve Sendhil-Vata Ara-bıraktı.

O da itaat etti.

Bu telaş baş döndürücüydü.

Maske muhafızları yavaşça, saygıyla diz çökerken bedenlerin hışırtısını duydu. Onların bir dalga halinde alçalmalarını izledi.

Vata Ara onlarla birlikte eğildi, büyük bedeni zarifçe alçaldı.

Onun önünde eğildiklerini fark etti. Çünkü Yaksa'nın isimlerini bedeninden daha büyük bir sesle, kendi sesi olmayan bir sesle söylemişti.

Sarsıldı, kendini sakın kalmaya zorladı. Hâlâ yapabiliyorken bunu kullanmalıydı.

Ahiranya sınırını geçti. Çürümüş yabancılar tekrar eğilmek için çabaladılar.

"Gelin," dedi ve arkasındaki ağaçların bir patikaya doğru genişlediğini hissetti, yaksa yolun onlar için ayrılmasına izin verdi. "Ahiranya'ya hoş geldiniz," dedi. "Yaksa'ya sadıksanız, burada bir eviniz olacak."

Anlamalısın, diye düşündü Priya, sadakatin içinin boşaltılması demek olduğunu. Bu sadakat hayatından daha önemli olabilir.

Ama söylemedi. Bunun bir yararı olmazdı. Bunun yerine onları Ahiranya'ya yönlendirdi ve ağaçların arkalarından kapanmasına izin verdi.

BHUMIKA

Yiyecek stokları tükenmeye başlamıştı. Diğer insanların arasına karışmaktan başka çareleri yoktu. Akşam çökerken bir kervansaraya ulaştılar.

Tuhaf, mevsimsiz bir yağmur vardı. Muson mevsimi değildi ama yağmur saatlerce yağmıştı. Kervansaraya giden yol çalkalanmış, çamurla kaplanmıştı ve çevre çitindeki muhafızlar yorgun ve sinirli görünüyordu, pantolonları dizlerine kadar çamur içindeydi. Bhumika ve Jeevan yaklaştıklarında mızraklarını kaldırdılar ama sadece isteksiz bir şekilde. İşlerini yapıyorlardı. Korkacak bir şey yoktu.

En azından henüz değil. Yine de gardını aldı, gözlerini ağırbaşlı bir şekilde indirdi, yağmurdan ıslanmış olsa da pallu'sunu saçlarının üzerine çekti. Jeevan'ın öne çıkıp onun yerine konuşmasına izin verdi.

"Nerelisiniz?" diye sordu muhafız aniden. İkisinin arasına baktı. Kaşları çatıldı. "Alor değil. Yapabilirim

söyle."

Bhumika ilgi çekmemeleri için elinden geleni yapmıştı. O ve Jeevan, Zaban dilini daha az belirgin bir Ahiranyi aksanıyla konuşma pratiği yapmışlardı. Kadın sarisini Aloran tarzında bağlamış, Jeevan da dillerin ve aksanların kolayca birbirine karıştığı Alor'un uzak sınırındaki bir köyden olduklarını iddia eden bir yalan hazırlamıştı. Ama bunun yeterli olmayacağını biliyordu. Onlar oyuncu değildi.

"Bize kollarınızı gösterin," dedi gardiyan. "İkiniz de. Devam edin."

Jeevan kollarını sıvadı ve tereddüt göstererek o da aynısını yaptı. Muhafızlar öne doğru eğilerek derilerinde çürük olup olmadığını kontrol ettiler. Hiçbiri bulunamayınca bir muhafız "Şimdi bacaklar" dedi.

"Ben evli bir kadını," dedi kısık bir sesle. Bacaklarını açmıyordu. "Ben... Ben yapmamalıyım."

"Karına söyle," dedi başka bir muhafız tembelce, Jeevan'ı işaret ederek.

Jeevan öne doğru eğildi, özür dileyen bir şeyler mırıldandı ve adamın elini sıktı. Adamın aralarında para dolaştırdığını biliyordu ve muhafızın yüz ifadesinde gözle görülür bir değişiklik olmadan parayı alıp arkadaşlarına başıyla selam vermesine şaşırmadı. Mızraklar kenara çekildi. Yol onlara açılmıştı.

"Size iki katını ödetmeliydim," diye mırıldandı muhafız, ikisi geçerken. "Bir yabancının vergisi." Ama onları durdurmak için başka bir şey yapmadı.

İçeride yiyecek satan tezgâhlar vardı, birçoğunun üzeri yağmurdan korunmak için özenle örtülmüştü. Ama onun dikkatini çeken pazar değil, tam ortasında uzanan göldü. Uçsuz bucaksızdı, ağaçlar ya da tepeler tarafından kontrol edilmiyordu; kervansarayın duvarları, dinlenme evleri ve pazar tezgâhlarıyla çevrili tek bir düz su tabakasıydı. Yüzeyi tamamen mavi nilüfer çiçekleriyle kaplıydı ve bu çiçekler o kadar çok büyümüştü ki masmavi bir örtüye dönüşmüşlerdi. Su

yeşil yosunlarla çevriliydi. Çok güzeldi ve onu garip bir şekilde çağırıyordu.

"Ben erzaklarımızı getireyim," dedi Jeevan, alçak sesle. "O zaman hızla yola çıkabiliriz."

Görece güvenli bir yerden ayrılmak utanç verici görünüyordu. Ama itiraz etmedi. Başını eğdi. "Ben su kenarında bekleyeceğim," dedi ve yaşlı bir kadının tezgahının yanındaki su kenarını işaret etti.

"Uzun sürmez," diye cevap verdi endişeyle ve uzaklaştı.

Su ile kara arasında hiç boşluk yoktu. Göl gerçekten de çok yüksekti. Yağmurun onu hızla yükselttiğinden emindi. Ayağa kalktı ve aşağıya baktı, şalını hafifçe düzeltti, yarı yarıya gözcülerini bir kez daha suda görmeyi bekliyordu. Etrafında dolaşan konuşmaları dinledi. İnsanlar mırıldanıyor, ürün rekoltesi hakkında endişeleniyorlardı. Çürümeden bahsediyorlardı. Hava korku doluydu.

Tezgâhındaki yaşlı kadın yüksek sesle dudak büktü; Bhumika başını kaldırdı.

"Sudan uzak dur küçük kardeşim," diye seslendi yaşlı kadın kalın bir Aloranca ile. Sözcükleri ayırıştırması bir anını aldı.

"Tehlikeli mi?"

"Eski hikâyeler," dedi yaşlı kadın. "Ama eski hikâyelerde doğruluk payı var, değil mi? Utpala'nın isimsiz tanrının açık ağzı olduğunu söylerler. İçine düşersen tüm evreni görürsün ve hayatını kaybedersin."

Bhumika kısa bir süre için tekrar aşağı baktı. Hikâyelerde bahsedilen ağız bu değil, diye düşündü.

"Çiçekler kesinlikle çok güzel," dedi Bhumika.

Tezgâhtar homurdandı.

"Öyleler. Ve hiç şüphesiz kutsal görümlere maruz kalmaya karşı tek savunmamız." Sonra bunun daha çok bir şaka olduğunu göstermek için sırttı. "Şimdi satın alacak mısınız? Hayır mı? O zaman tezgahıma biraz yer aç, küçük kardeşim. Müşterilerimi korkutup kaçırıyorsun."

Nazikçe söylenmişti ama Bhumika bunu bir emir olarak algıladı ve uzaklaştı.

Sudan yavaşça uzaklaştı ve gözlerinin gölün etrafındaki araziye düşüncesizce gözden geçirmesine izin verdi. Kendisini izleyen bir grup adamı gördüğünde bakışlarının duraklamasına izin vermedi ama içten içe gerildi ve tedirginliğinin arttığını hissetti. Henüz saklamayı öğrenemediği yabancılığına lanet okudu. Eski hayatı ne olursa olsun, kalabalığın içinde eriyip yok olmaya ihtiyacı yoktu. Bu ona kolay gelmiyordu.

Jeevan döndü. Yanında bir torba dolusu yiyecek vardı. Karısına ikram ederken yüzünü sakın tuttu, karısı parmaklarının ucuyla altın rengi hamur işlerini açarken ve ona endişelerinden hafifçe bahsederken, tek taraflı konuşmalarını acil değil sıradan göstermek için sözleri arasında durakladı. Bir koca ve karısı arasında kolay bir konuşma.

"Gece kalmak akıllıca olmaz," dedi, "ama gitmek de akıllıca olmaz. Ne önerirsiniz?"

Bhumika onun yerine, "Şimdi gidiyoruz," diye karar verdi. "Ve onlardan uzak durmaya çalışacağız."

"Bıçağın yanında mı?" Jeevan sordu.

Yan tarafına sıkıştırılmış. Güçlü ve keskin. "Evet," dedi.

Kervansaraydan ayrıldılar ve bunu yaparken önemli ölçüde daha az rahatsız edildiler.

Bhumika takip edilip edilmediklerini görmek için izlemedi. İzlemek, tehdidin varlığından haberdar olduğunu göstermek anlamına gelirdi. Bu bir kaplan için kan gibi olurdu.

Hızlı hızlı yürüdüler, patikadan ağaçlara doğru ilerlediler. Hava tatlı meyve ve yağmurla çalkalanmış taze toprak kokuyordu. On, belki de on beş dakika yürüdüler, sonra Bhumika mırıldandı: "Dört tane."

Jeevan'ın bakışları önce ona, sonra tekrar ileriye kaydı. Onun aşırı keskin işitme yeteneğini, karanlıkta gölgelerin arasında gizlenen şeyleri nasıl bildiğini hiç sorgulamamıştı.

Döndüler. Adamlar yaklaşıyor ve

Saklanmak için çok az çaba sarf etti. Jeevan'ın arkasında durup dikkatli gözlerle onları izlemeye başladı.

Adamların elinde silahlar vardı. Bileklerinden çekilmiş çakramlar.

Hançerler.

Jeevan açıkça, "Çalacak bir şeyimiz yok," dedi. Bhumika onun bedeninin arkasına saklanarak kendi hançerini dikkatle çekti. Sabit bir şekilde tuttu. Hafızası olsun olmasın, vücudu kısa bir bıçağı nasıl kullanacağına dair eski bir bilgiye sahipti.

"Yemeğiniz var," dedi biri. Yüz ifadesi pek de kötücül değildi. Ama çakramı parmaklarının arasında döndürüyor, saldırmak için bekliyordu.

Uzaktan fırlatılan bir mermiye karşı kendilerini savunmalarının hiçbir yolu yoktu. Hem o hem de Jeevan bunu biliyordu.

Onlar harekete geçmeden önce Jeevan'ın onlara yaklaşması gerekiyordu.

Adamlar ve Jeevan birbirlerine laf atarken o ne yapacağını düşünüyordu. Koruması esprili biri değildi ama rolünü nasıl oynayacağını biliyordu.

Dikkatlerini nasıl dağıtacağız?

Fazla düşünmeden bir parmağını Jeevan'ın sırtına dokundurdu. Hazır ol.

Sonra ağzını açtı ve kulakları yırtan bir çığlık attı.

Adamlar irkildi, korktular. Bu, Jeevan'ın kılıcını doğrultarak öne atılması ve ilk adamı kolundan, sonra da boğazından yarması için yeterli bir fırsattı. Diğer ikisi karşılık vermeyi başaramadan ikincisini göğsünden yakaladı. Biri onu bıçaklamak için hamle yaptı ve Jeevan'ı kolundan yaraladı; Jeevan yıldırım hızıyla ona döndü ve darbeye darbe ile karşılık verdi.

Sonra şanssız bir darbe. Son adam kendini bir anda Jeevan'ın üzerine attı ve onunla boğuşmaya başladı. Jeevan'ın kılıcı elinden fırladı ve toprağa saplandı.

Son adam onu yakalamak için koştu. Ama o çoktan hareket etmeye başlamıştı, ayaklarının üzerinde hafifçe duruyordu.

Jeevan'ın kılıcını kaldırdı, kolları itiraz ediyordu ve

adamın üzerine düşmesi için tam zamanında aç ı verdi. Adamın kendi momentumu kılıcın karnını delmesine neden oldu. Adamın karnını delip geçerken kasların ve etin yarılmasını ve kanlı çıtırtısını hissetti.

Sadece öleceğinden emin olmak için kılıcı çekip çıkardı.

Başını kaldırdı. Jeevan'ın boğuştuğ u adam ıslak zeminde yüzüstü yatıyordu. Bilinci yerinde değildi ya da ölmüştü. Onun için fark etmiyordu.

Jeevan zor nefes alıyordu. Gözü morarmıştı.

"Teşekkür ederim leydim," dedi. Sonra kendini düzeltti. "Teşekkür ederim, Bhumika."

"Jeevan," dedi, korku ve rahatlamayla nefesi kesilmişti. "Gel. Yaralarını temizleyeyim."

ARAHLI ARA

Taru Ara ona çiçekler aracılığıyla seslendi. Hirana'nın ve mahalın duvarlarına datura çiçekleri tohumladı, görüş alanının çevresinde beyaz parıltılar oluştu. Bir tanesi sivri bir şekilde, acımasızca sağ avucuna doğru büyüdü. Karararak büyüdü, yaprakları ölüyordu. Onu onların içinde hissetti. Anladı.

Sen, dedi çiçekleri. Gizlice. Diğerleri değil.

Diğerlerinden kolayca uzaklaştı. Coşkudan dikkatleri dağılmıştı. Priya onların isimlerini söylemişti; Priya Mani Ara'nın sesini kullanmıştı, bedeninin çirkin kabuğunda parlak bir inci. Onlar kutlama yaparken, o da akrabalarının sesini takip etti. Taru Ara acınası bir şekilde ağlıyordu: bir odun kesme sesi, şiddetli bir rüzgârda gıcırdayan bir dal.

Onu sarmaşıklarla kaplı bir verandada buldu. Yan yatmış, gövdesi güneş ışığına açıldı. Adamın yaklaştığını hissettiğinde, yaprakları vücudunun kıvrımını, yarasının bulunduğu yeri gölgelediğinde çığlıkları hafifledi.

Karnı dağlanmıştı. Üzerindeki yanık yumruk büyüklüğünde bir delikti, ısı ve irinle kabarmış ve ölümlü etinin canlı kalitesine sahipti. Bir elini oraya doğru indirdi.

"Parijatdvipanlarla savaştığımda," dedi, sesi hâlâ inceydi, "beni alevle yakaladılar. Alev hiçbir şey değildi ama yine de beni yakaladı."

"Bunu gizlediniz," diye mırıldandı. "Neden?"

"Akrabalarımız anlamaz. Korkarlar." Ya da benim zayıf olduğumu düşünürler, Taru söylemedi. Ama Arahli Ara onun doğasını ve akrabalarının acımasızlığını biliyordu.

"Ve anladığımı mı sanıyorsun?"

Boynu büküldü. Gözlerini ona dikti.

"Sanjana'nın kalıntıları içimde olmalı," dedi adam yaranın hatlarını hissederken. "Beni içten içe çürütüyor. Ashok'u nasıl bir kenara attığını bana anlatmalısın. Bunu üzerimde taşıyamam."

Arahli Ara, "Ashok zaman içinde doğal bir şekilde ortadan kayboldu," diye cevap verdi. Bu iddianın ne kadar gerçek dışı olduğunu hatırlayınca içinden bir ürperti geçti. Ashok hâlâ pek çok küçük yolla ona tutunuyordu.

Bir nefes aldı, göğsü inip kalktı, sonra başını çevirdi. "Ne hissediyorum, Arahli?"

Ashok'un anıları içinde dalgalandı. Ashok bunu biliyordu.

"Acı," dedi.

"Acı çektiğimi hatırlamıyorum," dedi, anlamsızca karnına bakarak. "Geçen sefer, Parijati kadın tarafından yakılmaya zorlandığımızda, toprağın altına süründüğümüzde, Ahiranya'nın toprağı bizi uyuttuğunda, acıyı hatırlamıyorum."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandı. Yeşil dişli gücünü, elinin düz kısmını gövdesine dayayarak yarasına verdi. Kendi eli de tahta boynuzluydu. Baştan aşağı Yaksa'ydı.

"Sen bizim gibi değilsin Arahli," dedi acı bir kahkaha atarak. "İçindeki öz neredeyse kırmızı akıyor."

Ve senin içinde, diye düşündü parmakları

karnındaki oyuk. Belki de fedakârlıklarının onları ne hale getirdiğini anlamıyordu. Ama o biliyordu.

Tapınak büyüklerine ihtiyaçları vardı. Bilginin kafatasının içinde bir davul gibi çaldığını hissetti. Bir zamanlar çok sayıda ihtiyara sahiptiler. Yaşlılar, üç kez doğmuş ve sadık, kutsanmış ve sevilen. Tapınak çocukları, küçük, güçlü ve şekillendirilmesi kolay. Bir zamanlar onları sevmek ne kadar kolaydı.

Bhumika'nın gitmesine asla izin vermemeliydi.

Akrabaları onun bu aptallığına hoşgörüyle güldüler. Ne büyük kayıp, dediler, Mani Ara'nın sevgilisinin yeterli olacağından emin bir şekilde.

Ama Bhumika'nın değerinin ne kadar büyük olduğunu anlayamadılar. O biliyordu. Arahli bir tapınak çocuğunun değerini kalp atışlarına, inatçılığına, acı çekme kapasitesine ve vahşiliğine bakarak tartmasını bilirdi. Ashok onun değerini biliyordu, onu sevdiği kadar ondan nefret de etmişti. Bu yüzden onu hepsini öldürebilecek bilgilerle doldurmuş ve uzaklara göndermişti. Bu Ashok'un son aptallığıydı; kırılğan, ölümlü bir umut uğruna kız kardeşini yok etmek.

Arahli Ara Ashok değildi. Ama Taru Ara haklıydı: O da akrabaları gibi değildi. Taru'nun bedenini çürüten ölüm ilk başta onu sarsmıştı ama şimdi sadece kararlılığını güçlendirmeye yarıyordu.

Akrabalarını terk etti. Hirana'yı çevreleyen şehir boyunca ilerledi ve ardında çürüme tohumları bıraktı. Birçok Ahiranyi çürümeden ve uzaktaki köylerinden kaçarak Hiranaprastha'ya yerleşmişti. Sokaklar derme çatma çadırlar ve eski evlerle doluydu; verandalarının cilası soyulmuş, kafesli pencereleri içeride sinmiş insanları zar zor gizliyor, parmak uçları ve tahtaların arasından bakan gözler kırılmıştı.

İlk çocuğu çok geçmeden buldu. Bir kız çocuğu, küçük bir şey, annesinin eteklerinde saklanıyordu.

yıkık bir bina. Ama onda güç vardı. Bunu hissetti, geçmişte tapınağa bir çocuk götürdüğünde pek çok kez hissettiği gibi.

Bir keresinde Vata Ara onunla alay etmişti. Gençken, sap yeşili ve hayat tazeyken, Çiçekler Çağı henüz açmamışken. O zamanlar Vata Ara kolayca kahkaha atabiliyordu. Ve o zaman, Arahli'nin kucağında uyuyan bir tapınak çocuğunu kucaklamasını izlediğinde gülmüştü.

Vata Ara, o ölümlü çocuklarla çok fazla zaman geçirdiğini söylemişti. Bundan zevk alıyor musun?

İnsanlık mı? Hayır. Arahli eski sesini, daha güçlü ellerini hatırladı, yeşil ve güçle dolu. Bunu bizim için yapıyorum.

Şimdi çocuğun annesi titriyordu. Çocuk titremedi. Cesurca Arahli'ye baktı, gözleri öfkeliydi.

Arahli Ara gülümsedi.

"Çocuğunuz," dedi, "artık sizin değil. Çocuğunuz bize ait."

PRIYA

Maske bekçileri Ahiranya'yı çalıştırmak için yorulmak bilmeden çalışıyorlardı ama Kritika her nasılsa Priya'nın izini sürüp onu azarlamakla meşgul değildi.

Priya şok olmamıştı. Bunu bekliyordu. Ne de olsa yeni gelenleri gözden kaçırmak zordu. Aralarında dört yatakhaneyi ele geçirmişlerdi. Priya da -dersi bir an önce bitirmek için- yardımsever bir tavırla Bhumika'nın çalışma odasına yerleşmişti. Kapı çarparak açıldığında, Priya anlaşılmaz rakamlardan oluşan birkaç sayfayı umutsuzca karıştırıyordu.

"Yabancılar." Kritika'nın sesi öfkeliydi. "Parijatdvipanlar. Neden onların buraya girmesine izin verdin? Seni bu çılgınlığa iten ne?"

Priya kağıtları bıraktı.

"Onlar istedi," dedi Priya basitçe. "Burada olmak istiyorlar. Gidecek başka yerleri yok. Başka ne gibi bir nedene ihtiyacım olabilir ki?"

"Onlar yalancı," diye alay etti Kritika. Bakışları daralmış, Priya'yı bir kitap gibi okuyordu. "Bunun imparatoriçenizin bir oyunu olduğunu düşünmüyor musunuz?" Kritika sordu. "Görünüşte masumlar, bizi içimizden yok etmek için mi gönderildiler?"

Kafatasında bir anı çiçek açtı. Malini, hapsedilmiş, kırılğan; gözleri kocaman, zihni bir tuzağa yakalanmış. Malini'nin zekâsına, yavaş kurnazlığına her zaman hayranlık duymuştu. Ama bu Malini'nin planladığı bir şey gibi gelmiyordu.

Malini Priya'yı kendisi kırmak istedi.

"Dinliyor musun?" Kritika talep etti.

"Deniyorum," dedi Priya. "Ama benim nasıl olduğumu bilirsin Kritika. Eğer yakından bakarsan, sözlerinin bir kulağından girip diğerinden çıktığını görebilirsin."

Kritika nefesinin altından bir şeyler tısladı - kesinlikle bir tür küfür.

"Savaştayız, Yaşlı Priya," diye homurdandı.

"Öyle miyiz? O zaman Yaksa'ya beni bir orduyla göndermesini söyle. Bu gerçek bir savaş olur."

"Aptal olma."

"Peki," dedi Priya, sonunda sabrı taşmıştı. "O zaman buna savaş diyelim. Neden olmasın? Eğer bu bir savaşsa, o insanları biz sakatladık, Kritika. Yaksa'mız, gücümüz onları değiştirdi. Evlerini, ekinlerini, hayatta kalma şanslarını yok ettik. Onlar savaşın kayıpları. Yaşadıkları için çok üzölmeliyiz ve onlara yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

Kritika kararlı bir şekilde, "Onlar bizim düşmanlarımız," dedi.

"Hayır. Onlarda çürük var, Kritika. Yaksa tarafından şekillendirildiler. Bu da onları bizim yapar. Bizim tahılımızla beslenecekler ve onlara iş verilecek ve söz veriyorum, eğer bizden olanlara zarar vermeye kalkarlarsa, onları kendim öldüreceğim."

Kritika'nın ağzı açıldı ama koridordan gelen bir gürültü ve kapıya vurulan bir dizi sert vuruş onu susturdu. Priya tanıdık bir sesin ona seslendiğini duymadan önce hareket ediyordu.

Rukh iki büklüm olmuş, nefes nefese kalmıştı. Belli ki koşmuştu ve Padma hâlâ onun kalçasına yapışmış, yüzünde hafif endişeli ve rzgrlı bir ifadeyle ona tutunuyordu.

"Rukh," dedi Priya. "Neyin var?"

"Yaksa," dedi sesi titreyerek. "Onlar, Ashok'un yüzüne sahip olan. Çocukları getirdi. Başka ocuklar. Biriyle konuştum, tapınak çocukları olacaklarını duydum."

Mahal'i hışımla geçti.

Ashok'un yüzünün olduğu yaksadan kaçıyordu. Ama şimdi onun sangamdaki yankısını takip ediyordu. Mahalde ilerlerken, sarmaşıklar yüzünü okşarken, koridorlar sık yapraklar ve yumrukları kadar büyük çiçeklerle üzerine kapanırken bile onu görmenin canını acıtacağını biliyordu. Geri dön, der gibiydi yeşil. Aptal kalbin seni buraya getirdi, kederin seni buraya getirdi. Ama onda aradığını bulamayacaksın.

Priya her zaman kendi iyiliği için fazla aptal ve kalpsiz olmuştu. Bu şimdi de değişmeyecekti.

Mahal'e getirdiği çocuklarla birlikte değildi. Hirana'nın dibinde bekliyorlardı. Onunla ilgilenirken Rukh'a onlara göz kulak olmasını söylemişti.

Ashok'un hayaletinin beklediği oda ışıkla parlıyordu. Pencereler köklerin ağırlığı altında kırılmış, güneş ışınlarının ve kuş seslerinin zümrüt ve yeşim yaprakları arasından içeri girmesine izin vermişti. Tavanı saran ağaçların yüksek dallarında büyük kanatlı güveler vardı. Kanatlarının renklerini görebiliyordu: altın ve umber, kırmızı ve parlak carnelian.

Yaksa kendi yaptığı bir çardakta yatıyordu. Başı ondan yana dönüktü, saçlarının koyu yaprakları yüzünü kaplıyordu. Omzunun eğimini görebiliyordu. Bir bacağı çardaktan sarkıyor, neredeyse ayak parmaklarının altında çatlamış olan yere değiyordu. Küçük beyaz çiçekler

taşların arasından geçerek onunla buluşmaya çalışıyorlardı.

Tamamen insan dışı görünüyordu ve bu nedenle kardeşine hiç benzemiyordu. Yine de Priya aniden durmaktan kendini alamadı, keder boğazına korkunç ve hızlı bir şekilde tırmandı. Çocuk düşüncesi ona bunu yapmıştı. Ashok. Ashok.

Birden, Ahiranya'nın kıyısında, Yaksa'nın iki ismini birden öğrendiğinde içini kemiren o garip bilgiyi diledi. Ama şimdi aklına başka bir isim gelmiyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu yaksa başını çevirmeden. Çardaktaki yapraklar onun sesiyle hışırdadı. Sanki ışık ya da yağmur onu bekliyormuş gibi ona döndüler.

"Çocuklar," diye ağzından kaçırdı Priya. "Neden çocukları buraya getirdin ki?"

"Nedenini biliyorsun," diye cevap verdi. "Daha fazla tapınak ihtiyarı yaratmak için."

"Ben varım. Onlara ihtiyacın yok."

"Sen hâlâ kusurlusun," dedi.

"Güçleniyorum," dedi Priya hararetle. "Mani Ara'ya ulaştım. Onun gücüne sahibim, akrabalarınızın isimlerini öğrendim-"

"İsimler hiçbir şeydir." Başını çevirdi, bir tahta gıcirtısı ve fısıltısıyla. "Her zaman birçok tapınak büyüğümüz olmuştur. Asla sadece bir tane olmadı. Yalnız olamazsın."

"Maske bekçileri bir kez doğar ve iki kez doğar," dedi hemen. "Onlar yeterli."

"Sulardan tekrar geçecekler. Ama çocuklara ihtiyaç var. Çocukları şekillendirmek ve oymak daha kolay," dedi ve içindeki öfke ateş gibi kabardı. Onu kontrol etmek için mücadele etti.

"Onların tapınak çocukları olmalarına izin vermeyeceğim," dedi Priya sıkıca. "Benim gibi acı çekmelerine izin vermeyeceğim. Ashok'un çektiği gibi."

Yaksa hiç ürkmedi.

"Yine de yapmalısın," dedi. "Bu bizim isteğimiz."

"Ben Mani Ara'nın elleriyim. Bana karşı gelerseniz, ona karşı gelmiş olursunuz."

Bu sözler bir hataydı.

Ani ve hızlı bir şekilde hareket etti. Göz açıp kapayınca kadar çardaktan kalkmış ve onu iki bileğinden yakalamıştı. Dokunuşu inatçıydı, ağzı dikenlerle doluydu. Ve yine de sesi ondan çok insani geliyordu. İçinde bir insanın acımasızlığı vardı.

"Mani Ara," dedi, "elini kırdığım için beni affederdi." Bileklerini kavrayışında bir bükülme, bir sıkışma. Kız irkilmedi. Daha kötülerini de yaşamıştı. "Mani Ara daha iyi bir el yapardı. Mani Ara acı hissetmezdi," diye devam etti. "Sen hissedersin, Priya."

Sen sadece bedensin.

Mesajı net bir şekilde anladı.

"Beni korkutmaya çalışmayın," dedi. "Ben değerimi biliyorum." "Biliyor musun?"

"Bana ihtiyaç olduğunu biliyorum. İhtiyacın olanı kırmayacaksın."

Kavrayışı sıkıştı. Ağlamamak için dişlerini sıktı ve kanın tadını aldı.

"Beni bu şekilde kıramazsın," diye zorladı. "Ashok denedi. İşe yaramadı."

Onu serbest bıraktı. Bilekleri çoktan morarmaya başlamıştı. Zonklayan acıyı görmezden geldi.

"Onları bana aileleri verdi," dedi, yüzü yine bomboş ve insanlık dışıydı, zalimlik yüzünden akıp gitmişti. "Onları tapınak ihtiyarları olarak yetiştireceğim. Büyüyüp güçlenecekler ve suların içinden geçecekler. Buna karar verildi, Priya. Değiştirilemez."

"Onları bana ver," dedi.

"Senin görevin Mani Ara'ya ulaşmak."

Priya, "Tapınak çocukları tapınak büyükleri tarafından yetiştirilmeli," diye ısrar etti. "Benim tarafımdan. Bu benim hakkım. Onları eğiteceğim, yetiştireceğim." Onları sizin ve akrabalarınızın onlara verebileceği acılardan koruyun. Onları savunacak birini ver. "Onları kendin yetiştirmek istiyor olamazsın, Yaksa."

"İlk tapınak çocuklarını ben yetiştirdim," dedi. "Ve daha sonra da birçoğunu."

"İnsan çocukları dağınıktır. Çılgık atarlar, ağlarlar, kavga ederler, ölürler." Adamın bu söz karşısında irkildiğini gördü ya da öyle olduğunu sandı. "Onları bana ver," diye ısrar etti. "Onları çok iyi şekillendiririm. Güçlü olmak için ne gerektiğini bilirim."

Sessizlik. Sonra dedi ki, "Benim için bir şey yaparsan yaparım. Bir test."

"Herhangi bir şey."

"Akrabamın adını sen koydun," dedi. "Avan Ara. Vata Ara. Onları sen çağırdın. Onları tanıdın. Bana adımı söyle, Yaşlı Priya."

Başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum, yaksa."

"Adımı söyle," dedi tekrar, "ve onları alabilirsin. Sessiz kalırsan, içinde onları yetiştirmene izin verecek kadar Mani Ara olmadığını bilirim. Benim adım ne?"

Panik kafatasında uğuldadı. Ama o inatçıydı - her zaman inatçı olmuştu. Ellerini sıkıca kavradı, yavaş bir nefes aldı ve paniğin içinden uzandı.

Sangam'ın sularına ve içindeki yeşile.

Sular paniğini yıkadı ve geride hiçbir şey bırakmadı - sadece içinde açılan bir enginlik.

"Arahli Ara," dedi sonunda. Sesi doğal olmayan bir nehir törpüsüydü. Taş üzerinde su. "Senin adın bu."

Nefes aldı, yeşil hışırtılı bir nefes verdi ve başını saygıyla eğdi. Testi geçmişti.

"Yüce Yaşlı," dedi. "Mani Ara'nın sevgilisi. Çocuklar sizindir. Onları iyi eğit. Ama şunu unutma: Senin bir değerin var ama sevdiklerinin yok. Benim akrabalarım için değil. Rukh'un gözlerini alabilirim. Ya da bir dilini. Ya da bir elini. Bhumika'nın kızını çalabilir ve toprağın onu yutmasına izin verebilirim. Ve ben akrabalarımın en iyisiyim."

Başını kaldırmamıştı. Sesi yumuşaktı. Priya'nın midesi düğümlendi. Keder hastası.

O gerçekten benim kardeşim değil, diye düşündü.

"Mani Ara'nın armağanlarını dikkatle kullanın," dedi.

"Onlar bir

Boğazları kesebilecek ve size kederden başka bir şey bırakmayacak bir bıçak."

"Yapacağım, Yaksa," dedi. Başını eğdi. "Teşekkür ederim."

MALINI

Gece boyunca oturup haber bekledi. Yağ lambaları söndü, söndü ve yenileri yakıldı. Swati gizlice esnedi, gözlerin üzerinde olmadığını düşündüğünde duvara yaslandı. Deepa koltuğuna yığılmış, başını bir koluna dayamış, gözlerini zar zor açarak oturuyordu ama ne zaman kapılar açılrsa ve yeni bir çay tepsisi getirilip masaya dizilse ayağa fırlıyordu.

Sadece Lata, Malini kadar uyanık kaldı.

Bir kadın ve onunla birlikte bir çocuk yaşayabilir ya da ölebilirken zar ya da şans oyunları oynamak uygun görünmüyordu. Lata bir şarkı oyunu oynamayı teklif etti: "Hepsi pis şarkılar olmak zorunda değil," dedi Lata, Malini kaşlarını kaldırdığında. "İyi şans için şarkılar söyleyebiliriz. Sağlıklı çocuklar için."

Malini gülümseyerek, "Ama pis şarkılar söylemekte çok iyisin," diye karşılık verdi.

"Eğer zar oyunları uygun değilse-"

"-o zaman kirli şarkılar da olmayacak, biliyorum." Malini içini çekti. "Korkarım ki iyi şans için söylenecek bir şarkı bilmiyorum."

"İsteseydin Sahar sana öğretirdi."

"Hiç sanmıyorum," dedi Malini. "Raziya'nın hizmetinden ayrıldığından beri bir muhafız için uygun davranışlar konusunda çok fazla şey öğrendi. Ne yazık."

"Ona sıkılması için bir şans verin leydim, eminim yine yaramazlık yapmaya hazır olacaktır."

Sessizliğe gömüldüler. Malini fenerlerin sessiz tükürüğü ve yanmasından başka bir şey duymuyordu, Deepa'nın başını öne eğdiğinde nefesinin yumuşak hırıltısı neredeyse bir horlama gibiydi.

"Onu uyandırayım mı?" Lata sordu.

"Hayır. Bırak uyusun." Deepa'dan Swati'ye ve Lata'ya baktı. "Hepinizin yatmasına izin vermeliyim. Daha uzun bir süre olabilir."

Lata tereddüt etti, sonra dedi ki, "Gidebilirim. Doğum odasına."

"Gözlerim ve kulaklarım var ve orada yeterince var. Hayır."

"Onunla birlikte olabilirdiniz leydim," dedi Lata sessizce.

"Hayatında yeterince acı çekecek," dedi Malini, aynı derecede sessiz ve düşünceli. "Onu en savunmasız halinde görmeme gerek yok. Bu çok ileri bir zalimlik gibi görünüyor."

Koridordan bir ayak sesi geldi. Sahar kapıları açtı ve içeri girdi.

"İmparatoriçe," dedi. Gözlerinin altındaki yorgun gölgelere rağmen ağzında bir gülümseme vardı. "Bebek sağ salim doğdu."

"Peki ya Leydi Varsha?" Malini sordu.

"Sağlıklı," dedi Sahar. "Eğer doktorla konuşmak isterseniz, İmparatoriçe..."

"Sonra görüşürüz." Malini ayağa kalktı. "Bebek," diye sordu.

Sahar, Malini'nin sesinde ima edilen soruyu anlayarak, "Bir oğul," dedi.

Bir oğul. Bir prens.

Rahatladığını hissedip hissetmediğini bilmiyordu.

Bir varis bir gelecekti ve evlenmekten ve doğum yapmaktan kaçınmasını sağlayacak bir araçtı. Bir erkek evlat, saray tarafından bir kız evlattan daha kolay varis olarak kabul edilirdi. Bunda biraz fayda vardı.

Ama aynı zamanda ona karşı kullanılabilecek bir araçtı. Malini ölse bile, imparatorluğu birbirine bağlayan aile soyunun ve ona bağlı sözlerin devam edeceğine dair bir sözdü.

-Ondan daha uzun yaşayacaktı.

Malini'nin yanmasına izin vermek için bir neden daha vardı. İçgüdüleri onunla savaşıyordu.

"Onu görmek istiyorum," dedi.

Doğum odası hareketliydi. Hizmetçiler girip çıkıyordu. Yatağın yanında bir doktor duruyordu. Malini içeri girdiğinde görevliler eğildi.

Varsha yataktan Malini'yi izledi. Cildinde grimsi bir solgunluk vardı. Saçları seyrekti. Gözleri donuktu ama kollarında kıvranan kundağı sanki o ipek ve pamuktan battaniyeler dünyayı içinde tutuyormuş gibi kavriyordu. Malini sadece buruşuk, şok edici derecede küçük, spazmlı bir şekilde hiçbir şeyi tutamayan küçük bir el görebiliyordu.

"Bir oğlan, İmparatoriçe," dedi doktor gururla, Varsha'nın konuşmasını beklemeden. "Sağlıklı bir prens."

Bir prense bir prensesten daha fazla değer vermesi mi gerekiyordu? Malini bir adım daha yaklaştı. Şimdi biraz daha fazlasını görüyordu.

Siyah saçlar. Buruşuk bir yüz. Uyuyor gibi görünüyordu. Kardeşine, Varsha'ya ya da aslında hiç kimseye benzemiyordu. Belki de yankıları ve borçları taşıyamayacak kadar yeniydi bu dünyada.

Malini, Varsha'nın gözlerine bakarak, "Tebrikler kardeşim," diye mırıldandı. "Sana acil şifalar, oğluna da sağlık diliyorum."

"Kutlamalar olacak mı, İmparatoriçe?" Varsha'nın sesi

ince ve titrek bir sazdı.

Bir imparatorluk veliahtının doğumunda her zaman kutlamalar yapılırdı. Şehrin dört bir yanında şeker ve para dağıtılırdı. Ve bebek için oyulmuş hediyeler: kötülüklerden korunmak için boncuklu bilezikler, küçük bileklerin şeklini anmak için gümüş bilezikler, tatlı rüyalar görmesi için çocuğun sallanan karyolasına yerleştirilecek bir tüy. Varsha bunu biliyordu. Kendince oğlunun kabul edilip edilmeyeceğini soruyordu.

"O bir kraliyet prensi," dedi Malini. "Parijat'ın imparatorluk prensi. Tüm doğru törenler yapılacak. Dualar edilecek ve adaklar sunulacak. Elbette yapmam gereken her şeyi yapacağım ve yapmam gereken her şeyi."

Bebek hıçkırık sesi çıkardı.

Malini yaklaştığında, Varsha irkildi. Gözleri kapandı. Tüm savunması yerle bir olmuştu ve yüzündeki ifade ham bir şeydi; yorgun, korkmuş ve korkunç bir şekilde teslim olmuş.

Odanın üzerine bir sessizlik çöktü.

Malini, kelimeler boğazında düğümlenip kalsa da, çocuğunu senden almayacağım demedi. Hepsinin bunu beklemesi onu dehşete düşürmeliydi ama yine de -Ama olmadı.

Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu. Tek varisi almak ve onu kendisinin yapmak; onu kendi suretinde şekillendirmek, onu sevmesini sağlamak, onu annesinin gücünün ötesine yerleştirmek. Bunun akıllıca bir yol olacağını bilecek kadar açık gözlü ve soğuk kalpliydi.

Ama Chandra'nın yaptığından daha iyi bir şey yapmak istiyordu. Onun eski zalimliklerini basitçe uygulamak istemiyordu.

Malini parmak uçlarıyla bebeğin alnına hafifçe dokundu.

"O çok güzel," dedi yumuşak bir sesle. "Senin oğlun. Sana benziyor, Varsha. Ve biraz da imparator babama."

Yalanlar, ama Varsha'nın yüzündeki gerginliği azalttılar.

"Ona güçlü bir isim verin," dedi Malini, ağzını bir gülümsemeye dönüştürerek. "Onu iyi yetiştir. Ama şimdilik, kardeşim-

dinlen. Tüm uygun ayinlerin yapılmasını sağlayacağım."

PRIYA

Rukh çocuklarla birlikte Hirana'nın dibinde, Padma da onun yanında yerde bekliyordu. Etrafta bir sürü insan dolaşıyordu: mahalden hizmetkârlar, askerler ve hacılar. Ama maske muhafızları çocuklara en yakın olanlardı, onları bir hilal şeklinde çevrelemişler, insan selini geri çekiyorlardı.

"Yaksa nerede?" Priya içlerinden birine sordu.

"Burada olmaz, Elder," dedi maske bekçisi. "O kişi... o kişi..."

"Ashok'a benzeyen kişi, biliyorum. Onları burada yalnız mı bıraktı?"

Maske bekçisi başını salladı.

"O gittiğinde bize burada kalmamızı söyledi. Bize sizi beklememiz emredildi."

Priya yemin edebilirdi.

Her zaman Priya'nın onlarla ilgilenmesini beklemişti, değil mi?

Onları korumak için bir hiç uğruna yalvarmıştı.

Pekala. Boş ver. Onun oyununa gelse de gelmese de, olması gereken yerdeydi.

Maske muhafızlarının arasına girdi.

Yaksa'nın ona getirdiği tapınak çocuklarının hepsi gençti. Sayıları on beşti. En büyükleri bir oğlan çocuğuydu, uzun boyluydu ve son zamanlarda büyüme atağı geçirdiğini düşündürecek şekilde acı verecek kadar zayıftı. Birçoğu yıpranmış ama bakımlı giysiler giymişti: kollarında dikişler, tuniklerinde yamalar vardı. Ama diğerleri koyu mavilere, kırmızılara, yeşillere boyanmış ince kumaşlar giyiyordu.

Bir maske bekçisi sertçe, "Büyüğünüzün önünde eğilin," dedi ve çocuklar telaşla koşuştururken Priya, "Yapmayın. Buna gerek yok."

Bazıları dondu kaldı. En uzun boylu çocuk hâlâ dimdik ayaktaydı. Kollarını arkasında kavuşturmuş, mavi kurtası bozulmamıştı. Onun gözleriyle karşılaştı ve çenesi sinir ve nefretle titreyerek biraz gerildi.

"Sen soylusun," diye gözlemledi.

Sarsıntılı bir şekilde başını salladı.

"Evet, Elder."

"Adın ne senin?" "Ashish," dedi.

"Bana buraya nasıl geldiğini anlat."

Çenesi büküldü. Başka tarafa baktı. "Yaksa beni getirdi tabii ki," dedi. Belli ki, seni aptal, ağır bir şekilde ima edilmişti. Bunu söylemekten kaçınmayı başardığı için memnundu. "Benim... ailem yaksa tarafından çürütüldü. Yeterince sadık olmadıkları için. Ama yaksa onların yaşamasına izin verdi ve onlar da minnettar. Sadıklar. Bu yüzden yaksa benim için geldiğinde, seve seve gittim."

Yaksa'ya hizmet ederek hayatta kalmak istiyorsa daha iyi yalan söylemeyi öğrenmesi gerekiyordu.

"Ya sen?" Priya yanındaki küçük kızın gözleriyle buluşmak için eğilerek sordu.

"Ben soylu biri değilim," diye söze girdi. "Ama annem çürükten ölmekten kurtuldu ve bunun için beni Yaksa'ya söz verdi."

"Ya senin adın?"

"Pallavi." Çocuk onu tekmeledi ve o da itaatkâr bir şekilde "Pallavi, Elder" dedi.

Priya grubun içinde dolaşarak isimleri ve kökenleri öğrenmeye çalıştı. İçlerinden en küçüğü muhtemelen dört yaşındaydı ve Priya'ya doğru düzgün cevap veremiyordu.

Bu onu hasta etti.

Sonunda Priya doğruldu.

"Bir tapınak çocuğu olmanın ne demek olduğunu biliyor musunuz?" Priya bakışlarını üzerlerinde gezdirerek onlara sordu.

Bunu, herkesin farklı yönleri baktığı uzun bir sessizlik izledi.

"Yaksa'ya hizmet ediyorsun demek," dedi Rukh sonunda. Priya ona bir bakış fırlattı ve o da omuz silkti.

"Tapmak anlamına geliyor," dedi Ashish, artık başka biri konuştuğu için daha cesurca.

"Sihre ve güçlere sahip olmak," dedi bir başka çocuk endişe verici bir coşkuyla.

"Evet," dedi Priya bir süre sonra. "Bütün bunlar. Ama önce bana itaat edeceksin, anladın mı?"

Başlarıyla onayladılar.

Priya Rukh'u işaret ederek, "Bu Rukh sana göz kulak olacak," dedi.

"O da bizim gibi bir tapınak çocuğu mu?" diye sordu yumuşak sesli bir kız.

"Hayır," dedi Priya. "Ama o benim ailem, tıpkı senin olacağın gibi.

Yani ona güvenebilirsiniz."

Rukh'un gözleriyle buluşmayı reddetti. Aile. Ona daha önce hiç böyle hitap etmemişti. Ama doğrudu. Şimdiye kadar değer verdiği tek aile, seçim ve koşullarla oluşmuştu, asla kan bağıyla değil. Bildiği tek şey buydu ve önemli olan da buydu.

Bu çocuklar artık onun çocuklarıydı.

"Size uyuyacak bir yer göstereyim," dedi onlara. Onları uyumaları için Hirana'ya götürmeliydi ama bu düşünce onu mide bulantısıyla doldurdu. Duman, Nandi'nin ölü gözleri ve kalbini kemiren kanlı dehşet - hayır.

Onları yaşamaları için oraya göndermezdi ve kendisi de gitmezdi. Ama onları yakınında tutacaktı.

Padma ona doğru sürünüyordu, bu yüzden Priya eğildi ve onu kucağına aldı. Padma hemen kolunu ısırdı. Priya küfretti ve Padma'nın onu tekmelemesiyle yüzünü buruşturdu.

Rukh yardımsever bir tavırla, "Yürümek istiyor," diye mırıldandı. "Peki-Padma, yürümek istiyorsan yürüyebilirsin." Kadın

Padma'yı kolundan tutarak yere indirdi.

Padma kendini beğenmiş, kararlı bir şekilde paytak paytak ilerledi. Priya'nın gözlerine baktı ve Priya sabır rezervlerini kullanarak onu doğru yöne doğru itti.

"Yavaşça gideceğiz," dedi ve göz ucuyla tapınak çocuklarından birinin gülümsediğini gördü. Bu iyi bir şeydi. Doğru yönde atılmış bir adım.

Çocukları kendi odalarına götürdü.

Khalida ve Rukh'u yeni yatak takımları ve odayı bölmek için derme çatma perdeler ayarlamalarına yardım etmeleri için kandırdı. Gece çöktüğünde çocukların karnı doyurulmuş, birkaç giysi daha verilmiş ve uyumaları istenmişti.

İçeride bu kadar çok beden varken oda çok sıcaktı. Böceklerin ve esintiyle hareket eden bitkilerin sesleri arasındaki sessizlikte, hıçkırık sesleri duyabiliyordu.

Priya bundan nefret ediyordu. Yapabileceği başka bir şey yoktu ya da kendine öyle diyordu. Ama bu bir yalan gibi geliyordu. Bu bir yalandı. Çocukların kalmasına izin vermeyi reddedebilirdi. Mani Ara'nın gücünü çağırabilirdi. Yapabilirdi...

Arahli Ara'nın sevdiği insanları incitmesine ya da öldürmesine izin verebilirdi. Ve bu hiç de bir seçenek değildi.

Padma ve Rukh'un uyuduğu yatağın yanında yere bağdaş kurup oturdu. Derisi öfkeyle kaşınıyordu -kendisine, yaksa'ya- ve bu gece uyuma şansı yoktu. Bunun yerine iyi olduğu tek şeyi yaptı ve taç maskesini yüzüne yerleştirip Mani Ara'ya ulaşmaya çalıştı.

Ölümsüz sulara gitmek daha iyi olurdu.
Ama bu gece çocukları yalnız bırakmak istemedi.

Derin, kıvrımlı nefesler. Nefesler onu gittikçe daha fazla bedenine ve bedeninin içine sarıyor. Sangam suları içinde yükseliyor.

Üç kıvrımlı nehrin içindeki gölgeli bedeni. Çiçeklerden oluşan bedeni. Saatler uzadıkça ve etrafında eridikçe orada, suların içinde kaldı.

Mani Ara'yı bulmak için başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

Zihni karanlığa gömüldü.

Arahli Ara'nın elleri bileklerinde, yüzü kardeşininki gibi. Malini'nin elleri yüzünde, kafa derisinde. Gözyaşlarının öfkesi ve tuzu. Bhumika gitmişti; ondan geriye bir kelime kırıntısı ve bir çocuktan başka bir şey kalmamıştı. Hepsini kaybetmişti ve hala kaybedecek daha çok şeyi vardı.

Fidan.

Mani Ara'nın sesi bir barajı yıkan su gibi içinden geçti. Derisine sertçe gömüldü; derin, soluk soluğa bir nefes çekti ve sesi bastırmak için ağzını kapattı. Güç onu sangamdan itibaren takip etmiş, başını döndürmüştü. Görüşü yüzüyordu.

Etrafında bolca gül açmıştı.

Beceriksizce onları fırçalayıp uzaklaştırmaya çalıştı ve etrafında solup çürüdüklerini, sonra da toza dönüştüklerini hissetti. Eller onları fırçaladı. Ama bunlar onun elleri değildi.

Başını kaldırdı. Ashok'un yüzüne sahip yaksa - Arahli Ara - onun üzerine çömelmişti.

Onu hissetmemişti. Kanı içinde alev alev yanıyordu ve zihni sihir saçan aşırı dolu bir fincandı. Bu onun görüşünü dans ettiriyordu. Titreyen elleriyle taç maskesini çıkardı.

"Yaksa," diye nefes verdi. "Neden buradasın?"

"Çocuklar," dedi basitçe. "Hirana'da olmalılar. Hem ölümsüz sulara hem de yıldızlara yakın olmalılar."

Priya, "Onları yanımda tutmak istedim," dedi.

nefesini. "Ve bu..." Odasının etrafına baktı. Bhumika'nın eski odası. "Olmak istediğim yer burası. Şimdi onları oraya götürmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Onlar senin."

"Onları her zaman bana verecektin, Yaksa. Saygılarımla, beni kandırdınız."

"'Saygıyla' demek sözlerinizi saygılı yapmaz," diye mırıldandı. Ama sesinde keskin ya da korkunç bir şey yoktu. Etrafındaki çocukları uyandırmayacak kadar alçak sesle konuşmuştu.

Derin, tuhaf gözleriyle onu izledi; pencerelerden sızan soluk ay ışığına ayna tutuyordu. Ama karanlık, saçlarının yapraklarını, derisinin kıvrımlarını gizleyerek geri kalanını daha insani hale getirdi.

"İlk tapınak çocuklarını yetiştirdiğimde, işe onların gücüyle başladım," dedi sonunda. "Onlara uzuvlarına güvenmeyi öğrettim. Acıya direnmeyi. Sebat etmeyi. Koşmayı ve savaşmayı. Sonra onları Hirana'nın kenarına götürdüm ve aşağı inmelerini söyledim."

Her çocuk için zor bir yolculuk.

"Peki ya sonra? Düşmeyenlere ne yaptınız? Onları suya mı götürdünüz?"

"Sulara giden uzun bir yol," dedi. "Uzun yıllar. Tıpkı senin için olduğu gibi."

Ondan tapınak çocuklarını güçlü kılmasını istiyordu. Kadın öfkesini yuttu. Başını salladı. Ashok'u ve ortak çocukluklarını düşündü ve kederi onu boğmakla tehdit etti.

"Güçten sonra, sırada ne var? O tapınak çocuklarına ne öğrettiniz?"

"O zaman," dedi Ashok'un sesiyle, "sana bıçak kullanmayı ve öfkenin gücünü öğrettim."

Bir anlık anı onu tırpanladı. Ashok'un elleri kendi ellerinin üzerindeydi. Aralarında bir bıçak. Ona nasıl hareket edeceğini gösteriyordu. Nasıl dövüleceğini. Nasıl keseceğini.

"Onlar senin, Yaşlı Priya," dedi. "Ama onlar

benim de olmaya devam edecek."

Sen de öyle.

"Ashok," dedi.

Bir yaprak fısıltısı. Sonra gitmişti.

BHUMIKA

Öküzlerin çektiği bir tahıl arabasını süren bir adam tarafından taşınmaları teklif edildi. Adam sakallıydı, yüzü güneşe maruz kaldığı için burnu ve yanakları kızarmıştı. Adamın bakışları Bhumika'nın üzerinden kayıverdi ama Jeevan'la rahatça konuştu. Bhumika kendini arabanın arkasına atarken, adam Jeevan'ı ön tarafa, tahıl çuvallarının arasına oturmaya ve onunla konuşmaya çağırdı.

"Görünüşe göre başın belada dostum," dedi adam, öküzlerini ileri doğru kırbaçlayarak.

"Haydutlar," dedi Jeevan. Yüzü şiddetli bir şekilde morarmıştı. "Paramız olduğunu sandılar."

"Öyle mi?"

"Artık değil."

Adam güldü.

Bhumika, paraları kalçasına bir bezle bağlanmış halde, başını öne eğmiş, yanlarındaki tarlaların bulanıklaşmasını izliyordu.

Jeevan doğuştan çekici biri değildi ve iki adam arasındaki sohbet kısa sürede söndü. Ama Bhumika bunu bekliyordu. Sessizlik özellikle acı verici olana kadar bekledi, sonra sesini ürkek, meraklı bir şeye dönüştürerek konuşmasına izin verdi.

Çok geçmeden adam yumuşamaya ve sırayla onunla konuşmaya başladı. Önce onu torunlarından bahsetmesi için ikna etmeyi başardı -kuşkusuz sınırlı deneyimine göre, eşleri ve kızları hakkında çok az şey düşünen erkekler bile torunlarına karşı yumuşaktı ve bu adam da bir istisna değildi. Ona dört torununu ve beş torununu gururla anlattı.

"Ve sen," dedi. "Hiç çocuğunuz var mı?"

Sözler hem ona hem de Jeevan'a yönelikti. Jeevan'ın omuzlarındaki belirgin sertleşmeyi gördü. Yabancı istemeden, bilmeden bir çürüğe dokunmuştu.

Kendi vücudunun şeklini düşündü -göbeğindeki, göğüslerindeki gümüş izleri- ve sonra dikkatle başka bir şey düşünmedi. Vücudu onun hatırlamadığı şeyleri hatırlıyordu ve bunların üzerinde durmak deliliğe davetiye çıkarmak demekti.

"Bir gün, isimsiz tanrı yıldızlarıma yazdıysa, kocama bir aile vermek istiyorum," dedi Bhumika ve adam mırıldanarak onayladı.

Jeevan ona bakmadı. O da bunu fark etti. Çünkü Jeevan ona bakıyordu.

Yolculara çay ve yiyecek sunan yol kenarındaki derme çatma tezgâhlara vardıklarında, Bhumika ile Alor'un karşı karşıya olduğu sorunlar hakkında rahatça konuşuyordu. Alor kralı adına savaşa giden adamlardan ve çürümenin tarla üstüne tarlayı nasıl yok ettiğinden. Henüz onu endişelendirecek kadar değil ama bir iki ay içinde ya taşıyacak tahılı kalmayacağından ya da satışa giderken tahılı korumak için muhafızlar tutmak zorunda kalacağından emindi.

Onu öyle bir kazanmıştı ki, her nasılsa

ona ve Jeevan'a yemek ısmarladı ve onu reddetme abalarını elinin tersiyle itti. "Param yok demiştin," dedi huysuzca. "Açlıktan ölmek neye yarar ki? Karın açlıktan ölürse nasıl çocuk sahibi olacak?" dedi Jeevan'a.

Jeevan bunun üzerine başını eğdi ve ona utangaç ama içten bir teşekkür sunmak Bhumika'ya kaldı. Yemek güzeldi ve aldığına pişman olmadı.

Adam arabasına doğru yükselirken tereddüt etti. Bakışları etrafı taradı. Sonra dedi ki, "Seni daha uzağı taşıyabilirim. İleride başka bir kervansaray var."

Bhumika bir eliyle Jeevan'ın koluna dokundu.

"Yapamayız," dedi Jeevan. "Ama sana teşekkür ederim, dostum."

"Manastır..." Adam duraksadı, sonra başını salladı. "Böyle bir yer bizim gibi insanlar için değil. Sizi geri çevirirler. Ama eğer evliliğiniz için bir tanrının kutsamasını istiyorsanız, büyüünüz size ne diyebilir ki?"

"Manastır," diye tekrarladı Jeevan.

"Başka nereye gidiyor olabilirsin ki?" Bir homurtu. "Burada kayda değer başka bir şey yok dostum. Ben aptal değilim."

Arabası yoldaki bir dönemeçte gözden kaybolur kaybolmaz şiddetli ve mevsimsiz yağmurlar yeniden başladı. Bhumika içini çekti, suyun yüzünden ve giysilerinden aşağı süzöldüğünü hissetti.

"Sadece kısmen aptaldı," diye mırıldandı. "Bize karşı nazikti."

"Sadece onu pohpohladıktan sonra nazikti." Bir duraklama. "Evet. Nazikti."

Bir ahırın gölgesi altında ilerlediler. Neredeyse hiç örtü yoktu ama yeterliydi. Orada, yağın yağmuru izlediler, su tanecikleri brandadaki yarıklardan etraflarındaki toprağı doğru ok gibi fırlıyordu.

"Manastır."

Soru sesinde değil, başını ona doğru çevirişindeydi.

İsimsiz Tanrı'nın bir düzine manastırını geçtik demedi. Ama o anladı.

Onun da en az kendisi kadar bilgisinin itme ve çekme gücüne bağlı olduğunu düşündü. Ama onun kafatasının içinde kendisinininkinde olduğu gibi attığını, çığlık attığını, gümbürdadediğini hissetmiyordu. Ona, aradığım kişinin benimle buluşacağı yerin burası olduğunu her kemiğimde ve kalbimin her atışında hissettiğimi söylemeyi düşündü. Ve eğer suların isimsizlere yol gösterdiği manastırda değillerse, o zaman onları nerede bulacağımı bilmiyorum. Böyle birinin var olup olmadığını bile bilmiyorum.

Yaksa beni bir hiç olarak görmekte haklı.

Yumuşak bir rüzgâr ona dokundu. Başını çevirerek rüzgârı takip etti.

Ağaçların gölgelerinde peçeli gözcülerini gördü, parlak suyu işe yaramaz bir şekilde toprağa, etere döken kaseler. Daha önce hiç olmadıkları kadar net görünüyorlardı, uzuvları soğuktan maviye dönmüştü, gözleri suyun ve kumaşın altında oyuk oyuktu.

Boğulmuşlar, diye düşündü. Boğulmuşlar ama yine de nefes alıyorlar.

"Bu olmalı," diye cevap verdi sessizce. Bu kadarı yeterli olmalıydı.

Yemek tezgâhında yağmurun dinmesi ve Bhumika'nın tezgâhın arkasında kapacak yıkayan kadından dikkatlice bilgi alması için yeterince uzun süre kaldılar. Bhumika yardım etmeyi teklif ettiğinde kadın yeterince konuşkan davranmıştı ama Bhumika'nın çabalarına gülmüştü.

Onlar ayrılırken Bhumika Jeevan'a, "İbadet edenleri görmeliler," diye mırıldandı. "Bir rahibin tek şartı budur. Bir ilaha, bir tanrıya, bir ruha hizmet etmek, onun sözcüsü olmaktır. Rahatlık sunmak için."

"Bütün rahipler böyle düşünmüyor," dedi Jeevan. Bunların inanacağını ummak zorundaydı.

Nimisa Manastırı çok eskiydi. Beş yüz yıl önce

gri taşını şekillendirmiş, insan eliyle yapılmış tüm güzellikleri silmiş, onu toprakla ve etrafını saran yeşille bir bütün haline getirmiştir. Hilal gibi kıvrılan basamakların üzerinde yer alan geniş giriş kemeri, sanki duvarlarına zümrütler oyulmuş gibi parlıyordu. Ama onu süsleyen liken ve sarmaşıklardı, değerli taşlar değil. O kadar tuhaf, o kadar güzel parlıyorlardı ki Bhumika manastırın merdivenlerine doğru yürürken bir an durup huşu içinde yukarı bakmak zorunda kaldı.

O ve Jeevan ağaçların arasından oyulmuş bir patika boyunca manastırın merdivenlerine doğru yürümüşlerdi. Taş basamaklar su birikintileriyle gümüşü bir renk almıştı. Belki yağmurdan, belki çürümeden, belki de Ahiranya'nın yaklaşan tehdidinden, ama Nimisa Manastırı'na girmek için bekleyen hiç ibadet eden yoktu.

Girişin yanında genç bir rahip vardı, basamakları temizliyordu. Başını kaldırdı ve ağzını belli belirsiz bir gülümseme şekillendirirken bile gözlerinde şaşkınlıkla onlara baktı.

"Hoş geldiniz," dedi, sesi alçak ve nazikti. Gözle görülür bir tereddütle ayağa kalktı. "Bağışlayın beni. Bu zor zamanlarda biz, ah, ziyaretçi kabul etmiyoruz. Biz bir... yalnızlık ve tefekkür manastırız."

Bir an Jeevan'ın gözlerini üzerinde hissetti. Bu onun cevabıydı. Ne de olsa tüm manastırlar ibadet edenlere açık değildi. Önemli değildi.

"Rahip," dedi. "Manastırınızın başkanıyla konuşmalıyım. Onun için bir mesaj getirdim."

Adamın gülümsemesi tamamen belirsizliğe dönüştü.

"Ahiranya'dan geliyorum," diye devam etti Bhumika, duraksamasına izin vermeden. "Yaksa'yı öldürmek için bir yolla geldim. Nimisa adının onların en karanlık anılarında yankılanmasının bir nedeni var. Manastırınızın başı bunun nedenini bilecek. Onu buraya çağırın. Lütfen."

Rahip hâlâ hareket etmiyordu.

Adamın durduğu yere bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha,

Ta ki onun koyu renkli göz bebeklerini, gözlerinin akını görene kadar. Bu bir hüsnükuruntu muydu, yoksa onun bakışlarında tuhaf bir ışık mı görüyordu - bir başkalık iması, aradığı yeteneğin onda olduğuna dair bir işaret? Şüphesiz burada hizmet etmiş, burada ibadet etmişse, buranın büyüünden etkilenmiş olmalıydı.

Bhumika'nın onu sözlerinden başka etkileyecek bir silahı yoktu. Bu yüzden bir kez daha onlara döndü.

"İsterse isimsiz tanrıya sorsun. Onun tanrısı benim ne taşıdığımı biliyor." Sesini alçalttı, kandırmaya çalıştı. "Senin tanrın söylediklerimin doğru olduğunu biliyor. İsimsiz senin kalbinde konuşuyor, değil mi? Lütfen dinle. Dinle."

Sonunda rahibin gözlerinde bir şey parladı. Yavaşça başını salladı ve manastıra girmek için döndü.

Bir süreliğine gitmişti.

Onu daha fazla ikna etmek için içinde garip, rahatsız edici bir arzu vardı. Bir zamanlar bedeninde var olan bir güç, belki bir sihir ya da anılarını kaybetmenin onu mahrum bıraktığı bir kurnazlık. Ama bu güç her neyse, artık ondan yoksundu. Ellerini önünde hafifçe kavuşturarak dik durdu ve korku hissetmemeye çalıştı.

Rahip beş muhafızla birlikte geri döndü ve hızlı adımlarla merdivenlerden inerek Jeevan ve Bhumika'yı çembere aldı. Jeevan'ın eli kılıcının kabzasına gitti.

Biri Jeevan'a, "Silahını çıkar," dedi, yüzü asıktı.

"Geri çekilin, ben de öyle yapayım," diye cevap verdi Jeevan.

"Ahiranyi piçi," dedi muhafız ve Bhumika etrafındaki adamların ruh halinin karardığını hissetti, sanki onun öfkesi onlara da öfke duyma izni vermişti. Kendilerinin ikna edilmesine izin vermeyeceklerdi. "Buraya gelip canavar yaksa'nızdan bahsetmeye nasıl cüret edersiniz-"

"Dur," diye emretti gür bir ses. Bhumika başını kaldırdı.

Merdivenlerde, üstlerinde mavi cübbesi, göğsü açık, uzun saçları geriye taranmış, çok daha yaşlı bir adam duruyordu.

"Hepiniz. Silahlarınızı indirin," dedi manastırın başı. Jeevan da yavaşça indirdi. Etraflarındaki muhafızlar kendi bıçaklarını kaydıldılar. Bhumika, hançerini hâlâ güvenli bir şekilde koluna sokmuş, muhafız duvarının arasından ona doğru eğildi.

"Teşekkür ederim, rahip," dedi, sesine uygun bir minnettarlık katarak.

Rahibin ona bakışı sertti, şefkatten yoksundu.

"Manastırıma neden vahşi yaksa hikâyeleri getirdiğinizi bilmiyorum," dedi. "Eğer yiyecek ve barınak arıyorsanız, bunları size sağlayamayız. Eğer genç rahiplerimden hıçkırık ve yalanlarla para koparmaya çalışıyorsanız, buna izin vermeyeceğim. Ama şimdi giderseniz, her şey affedilecek ve unutulacak." Eliyle bir işaret yaptı ve muhafızlar kenara çekilerek Bhumika ve Jeevan'ın manastırdan uzaklaşması için bir boşluk bıraktı.

İkisi de kımıldamadı.

"Benim yalanlar uyduran dilenci bir kadın olduğumu mu düşünüyorsun?" Bhumika başını salladı. "Rahip, merhametinizi isteseydim, size söz veriyorum daha iyi bir hikâye anlatırdım. Para için yalan söylüyor olsaydım, muhafızlarınız geldiğinde kaçardım. Sadece gerçek inanç beni onların kılıçlarıyla yüzleştirirdi."

"Sen delisin," dedi.

"Kararlı," diye düzeltti. "Ve bilgeliğinizin merhametine boynumu açmaya hazırım."

Muhafızlardan biri rahatsız edici bir ses çıkardı ve uzaklaşması için onu cesaretlendirmeye çalışarak ona doğru uzandı. Derin bir eğilme hareketiyle kendini yere attı, ellerini toprağa dayadı ve bu sırada kendini muhafızların uzanan ellerinden kurtardı.

"Bağışlayın beni. Siz Alor'daki en büyük manastırın baş rahibisiniz," dedi Bhumika yüksek sesle. "İnsanlar manastırınızın neden büyük ve görkemli olduğunu unutabilir. Bir zamanlar ne olduğunuzu bilmiyorlar. Ama sizin büyük ve kutsal bir amacınız var: isimsizlerin teklif ettiği gibi dinlemek. Bu yüzden beni dinlemeniz için size yalvarıyorum. I

seni yaksa'dan kurtaracak bir yolla gel. Bilgiyi bedenimin ve kalbimin boş kabında taşıyorum. Eğer benimle otursanız, eğer yükümü benden alırsanız ve rahip arkadaşlarınıza söylerseniz-"

"Baş rahibimize hitap etme kadın," diye tersledi bir başka muhafız.

Gözlerini kapattı. Göz kapaklarının ardında onları tekrar gördü; ellerinde kanlı, yeşil ve altın rengi su dolu kaseler tutan gözetmenlerini. Vücudu gerçekte dolup taşmıştı ama daha fazlası da vardı.

İçecek misin?

Henüz değil, diye düşündü. Henüz değil.

"Bildiğim şey bu." Bilgi, kafatasının içinde bir su çalkantısı gibi kükrüyordu. Ve o, bilginin altında, sadece kendi amacı için pürüzsüzce aşındırılmış bir taşı. Sesi ağzından son derece gür ve güçle dolu bir şekilde çıktı. "Uzun zaman önce buraya bir kadın geldi, manastırınız bir viraneyken, sadece taştan bir kabukken. Diz çöküp dua etti ve yaksa'nın öldüğünü görmek için bir yol bulması için yalvardı ve bir şey cevap verdi.

"Divyanshi, alev annelerinin ilki, buraya geldi ve yaksa'nın nasıl ölebileceğini öğrendi. Bilgi onunla birlikte gitti; aradığı ses geri dönmedi.

"Ama boşluğa açılan kapı kırılıp kaybolsa bile, büyüsünün bir izi burada kalır. Bu yüzden bu yerde yaşayan ve nefes alan, isimsiz tanrıyı arayan sizler -ve rahipleriniz- doğru konuştuğumu bilmelisiniz. Sesimdeki gerçeği duymalısınız. Bilgimi yaymak için yetkiniz ve gücünüz var. Duyulmak için. İçimdeki gerçeği duymuyor musun, rahip? Yükümü taşıyacak birini arıyorum. Bu sen misin? Sen olmalısın."

Başını kaldırdı.

"Yaksa'yı öldürmenize nasıl yardımcı olabileceğini size göstermeme izin verin. İzin verin hepimizi -Parijatdvipa ve Ahiranya'yı- özgür kılmanıza yardım edeyim."

Onları karşılayan genç rahip

Muhafızlar onları çıkarırken kocaman gözlerle ona bakıyordu. Rahiplerin isimsiz tanrıyı aramak için kullandıkları su havuzları kadar karanlıktı.

Ama manastırın mavi cüppeli lideri hâlâ gülümsemiyor ve öfkeliydi. Yüzünde hiç huşu yoktu. Midesi bulandı. Ne kadar umut ederse etsin ya da ne kadar bakarsa baksın, aynı karanlık bilginin hiçbirisi gözlerinden ona geri yansımıyordu.

"Eski köy masalları," dedi ağzında tiksinti dolu bir kıvrımla. "Git buradan kadın. Manastırımızın önünde feryat etmenin sana bir faydası olmaz."

Su havuzlarınıza bakıyorsunuz ve hiçbir şey göremiyorsunuz. Şimdi anlıyorum. Sahte olduğumu düşündüğünüz için beni reddetmiyorsunuz. Reddediyorsunuz çünkü isimsiz tanrınızı tanımiyorsunuz. Hiçbir şey hissetmiyor, hiçbir şey duymuyorsunuz.

"İsimsizleri duymuyorsun," dedi. Konuşmaması gerekiyordu. Bunu o da biliyordu. Ama onun irkildiğini gördü ve en azından acımasızca haklı olduğunu anladı.

Başını eğdi ve dedi ki, "Geri döneceğim, rahip. Söz veriyorum." Sonra hiçbir muhafız onu durduramadan Jeevan'ın kılıcını yerden kaldırdı, kolunu kavradı ve yenilgiyle uzaklaştı.

Yağmur yeniden yağmaya başladı, çok soğuktu.

Bhumika, "Beni dinlemeyeceklerini bilmem gerekirdi," dedi.

"Taşıdığın bilgi için yüksek bir bedel ödedin," dedi Jeevan, aynı fikirde değildi. "Sahip olduğu için minnettar olan insanlara verilmeli."

"Çok kötü idare ettim," dedi Bhumika. Hem onlara hem de kendisine kızgındı. "Bu kadar dürüst ya da açık sözlü olmamalıydım. Güç sahibi erkekler buna cevap vermezler. Özellikle de kadınlardan." Gözlerini kapadı ve kendini sakinleştirerek öfkesinin ateşini söndürmeye zorladı. "Bu yolu seçmeden önce nasıl biriydim Jeevan? Ben

daha akıllı?"

"Sözlerine dikkat ederdin," dedi Jeevan bir süre sonra. "İkna ederdin. Arabuluculuk yapardın. Uzun yıllar boyunca güç sahibi insanlar seni dinlemedi. Bu yüzden insanları sana borçlandırdın, sana korkudan değil minnettarlıktan yardım edeceklerini biliyordun."

"Sana yaptığım gibi mi?"

"Sana borçlu olduğum için mutluydum," dedi bir süre sonra sessizce. "Senin gücün buydu. İnsanların senin tarafından yönetilmekten memnun olmasını sağlıyordun." Yağmur giderek şiddetleniyordu. Soğuk su üzerlerine dökülüyor, ağaçları bulanıklaştırıyordu. "Sen hâlâ aynı kadınsın, Bhumika."

Başını iki yana salladı.

"Artık kimseye verebileceğim bir şey yok," dedi, boş ellerine ve ellerindeki yağmura bakarak. "O rahipleri zorlamak için hiçbir yolum yok. Şimdi elimde ne var, Jeevan? Gücsüzüm. Bunu içimde hissediyorum, bu yokluğu - bir zamanlar gücüm olduğunu biliyorum. Ama artık yok ve kimse onu benden almayacaksa bilgim de bir hiç!"

Sesi titredi, bu son sözlerle yükseldi. Sonra sustu, çenesini sıktı ve ona doğru döndü.

"Kendi bilgini kullanabilirsin," dedi bir süre sonra. "Taşıdığın bu hakikat için güçlü biri, sözü dinlenecek biri gerekiyorsa, o da sensin."

"Yapamam," dedi sesi çatlayarak. Bunu düşünmüştü. Kendi takipçilerini toplamayı, onu boğmadan önce bilgisini paylaşmayı. Ama bu hayaller bir hayaletin arzularıydı. Onları gerçekleştiremezdi. Acı veren, aşırı dolu bir kafatasından başka bir şey değildi. Hatırlayamadığı bir şey için duyduğu kederin acısından başka bir şey değildi. Kadim bir gelgitin sonsuz itişiyile şekillenen bir oyuktan başka bir şey değildi. "Ben bir hiçim," dedi.

"Sen hiçbir zaman bir hiç olmadın. Ordulara liderlik edebilirsin Bhumika," dedi, sesi öyle bir duyguyla doluydu ki güneş gibiydi. "Sözlerini paylaş, insanlar seni takip edecektir. Her zaman olduğu gibi."

Damarlarında acı bir keder ve bir zamanlar olduğu kadın için kıskançlık dolaşıyordu. Belki de o kadın böyle bir aşka layıktı.

"Artık değil," dedi.

Uzaklara bakarak durakladı. Genç rahibin onun gerçeğini gören kara gözlerini düşündü.

Hâlâ umut vardı. Bilgisi onu buraya getirmişti. Şimdilik ona güvenecekti. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

"Bir sığınak bulmalıyız," dedi sonunda, gözlerindeki yağmuru kırıştırarak. "Dinlenmeliyiz. Tekrar denemem gerekecek ama önce düşünmem lazım. Eğer bir kez daha hayır derlerse, Harsinghar'a yürüyeceğim ve Parijatdvipan imparatoriçesine beni dinlemesi için doğrudan yalvaracağım."

İmparatoriçe onu öldürecekti elbette. Ama en azından Bhumika elinden geleni yapmış olacaktı.

Yağmur durmadı ve ağaçlar sınırlı bir barınak sağladı. Ayaklarının altındaki zemin birkaç dakika içinde önce ıslak çamura, sonra da ayak bileği derinliğinde suya dönüştü. Bhumika ilk başta bunun gözetmenlerinin bir başka illüzyonu olduğunu düşündü. Ama sonra Jeevan onun kolunu kavradı ve küfretti. Bhumika onun başını eğişini takip etti ve tıpkı onun gördüğü gibi, bir nehrin önlerindeki ağaçları kestiğini gördü. O kadar yüksekti ki, kıyılarını su basmıştı.

Jeevan, "Daha yüksek bir yer bulmalıyız," dedi ve Bhumika başıyla onayladı. Nehirden uzaklaştılar.

Manastır daha yüksek bir yerdeydi ama artık oraya döneemezlerdi. Bunun yerine yola geri dönmenin yolunu bulmaya çalıştılar.

Bağırın, tartışan sesler duyduklarında su hâlâ yükseliyordu. Genç sesler. İkisinin de dönüp sesi takip etmesi için sadece ortak bir bakış yetti, iki çocuğu bulana kadar çamurlu zeminde ilerlediler, bir oğlan ve

bir kız, harap bir kulübenin dışında tartışıyorlardı. Bhumika yaklaştıkça onların birbirleriyle değil, kulübenin kapısında duran ve bir eliyle omuzlarına bir battaniye sarmış olan yaşlı bir kadınla tartışıklarını fark etti. Diğer eliyle de büyük oğlanın bileğini tutuyordu.

"Burada neler oluyor?" Jeevan onun önüne geçerken Bhumika Aloranca sordu.

Tartışma aniden sessizliğe gömüldü. Üç çift göz temkinli bir şekilde onlara döndü.

"Yaşlı teyze köyümüze gelmeyi reddediyor," dedi kız bir süre sonra, Jeevan ve Bhumika arasında gergin bakışlar fırlatarak. "O bir dul. Burada yalnız yaşıyor. Ama su yüzünden kalamaz."

"Düğün yorganını bırakmayacak," dedi büyük oğlan, hâlâ yaşlı kadının elini sıkıca tutarak. "Ama bırakmak zorunda. Ona açıklamaya çalışıp duruyorum ama dinlemiyor."

"Onun adı ne?" "Gülner,"

dedi kız.

"Teyze," dedi Bhumika. "Gulnar Teyze."

Sesindeki bir şey yaşlı kadının gözleriyle buluşmasını sağladı.

"Gençler yorganınızı sizin için taşıyacak," dedi Aloranca kelimeleri dikkatle şekillendirerek. "Yanımdaki adam da seni güvenli bir şekilde köyüne götürecektir." Çocuğa baktı. "Köyün nerede?"

Çocuk yutkundu. "Nehrin karşısında."

"Nehir geçmek için güvenli değil," dedi Jeevan.

"Bir köprü var," diye itiraz etti çocuk. "Yeterince güvenli. Burada kalmaktan daha güvenli. Bizimle gelebilirsin. Eğer yardım edersen

-Bu yeterli bir teşekkür olurdu, değil mi?"

"Su ona zarar verecek," diye mırıldandı Gülner, yorganı hâlâ omuzlarında tutuyordu.

"Yıkabilir ve kurutulabilir," dedi Bhumika nazikçe. "Ama burada ölürsen teyze, şimdi sevildiği gibi sevilmeyecek."

Kadın tereddüt etti, sonra başını salladı. "Bırakın beni taşısın o zaman."

"Yorganını getir," diye emretti Bhumika. Çocuk itaat etmek için çabaladı. "Ona nazik davran."

Jeevan kadını kaldırdı.

Onlara köprüye kadar rehberlik eden kızdı. Tahta ve ipten yapılmış cılız bir yapıydı ve su artık tahtalarına tehlikeli bir şekilde yaklaşacak kadar yükselmişti. Ama Jeevan kendi ağırlığıyla test etti ve yeterince güçlü olduğuna karar verdi. Çocuklara, "Gidin," dedi. Köprünün engebeli yüzeyinde hafifçe ilerleyerek, aralarındaki battaniyeyi tutarak koştular. Jeevan Gülnar'ı kaldırdı ve yan tarafa taşıdı.

Bhumika onun bir adım arkasından gitti. Köprü ayaklarının altında sallanıyordu. Su kükrüyordu. Kaygan ahşap üzerinde bir an için ayağını kaybetti, köprü titredikçe kaydı.

"Bhumika." Jeevan'ın eli bileğini tutmuş, dengesini bulmasına yardım ediyordu. Yaşlı kadın karşı kıyıda duruyordu.

"Gel," dedi. "Birlikte köye gidiyoruz."

Birdenbire, onun burada olmasına o kadar minnettar oldu ki. Göremediği bir geçmişten onu takip ettiği ve ona hâlâ güvendiği için. Ona baktı ve onun bulamadığı gücü gördü ve onun sadece kendi boşluğunu gördüğü yerde değer gördü.

"Benimle bu aptal yolculuğa çıkmak için geride ne bıraktın?" Bhumika sesi titreyerek sordu.

Kavrayışı sonsuz derecede sıkılaştı. "Her şeyi," dedi. "Tıpkı senin yaptığın gibi."

"Her şey," diye tekrarladı. Bir adım daha attılar. Bir adım daha. Düşmek çok kolay olurdu. "Bütün bunlar görev için mi? Bir borç için mi?"

Başka bir adım.

"Yalan söyledim," dedi. "Özür dilerim." Eli onu ileri doğru itti. Köprü sallanıyordu, su inliyordu.

yaralı canavar. "Seni borç için takip etmedim."

Ona neden diye sormadı. İtmedi ya da dürtmedi. Adam onu sabit tutarken, çalkantılı, siyah suda ona rehberlik ederken ve düşmesine izin vermezken bakışlarını karşıladı.

Gözlerini ondan hiç ayırmadı.

"Ah," dedi usulca. O biliyordu.

PRIYA

Arahli Ara'nın onu ziyaret ettiği gece - Mani Ara'nın sesinin kafatasının içinde yeniden fısıldadığını duyduğunda - Priya'nın ateşi başladı.

Kendini bulabildiği tek özel yere sakladı - özellikle hasarlı bir koridordaki bir depoya. Ama Rukh onu yine de buldu.

"Biraz su, biraz kichadi ve biraz da ıslak bez getirdim," dedi içeri girerken, kollarında gerçekten endişe verici sayıda eşyayı dengeliyordu. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Yalnız bırakılmak," diye inledi ama yine de ondan bezi aldı ve sıcak yüzüne bastırdı. "Padma nerede?"

"Onu tapınak çocuklarıyla bıraktım. Onu yalnız bırakmamam gerektiğini biliyorum ama..."

"Ashish ile
mi?" "Evet."

Rahatladı.

"İyi o zaman." Tapınağın en büyük çocuğunun küçük çocuklarla arası şaşırtıcı derecede iyiydi. "Gidin."

"Hastalanmak umurumda değil," diye ısrar etti Rukh.

"Hasta olman umurumda değil," dedi Priya ama onu göndermeye gerçekten yüreği elvermedi. Ayrıca, ateşin büyüünün bir parçası olduğundan neredeyse emindi; içindeki güç barajının yıkılmasının, gözlerini yüzdüren o güç patlamasının bir belirtisiydi bu.

Priya ondan kurtulmak için son bir girişimde bulunarak, "Bana göz kulak olmana gerek yok," dedi.

"Bana göz kulak oldun," dedi bir süre sonra sessizce. "Hâlâ da bakıyorsun. Bu adil bir şey. Şimdi otur Pri ve yemeğini ye."

Yine rüyasında Malini'yi gördü.

Ateş onun içinde yanıyordu. Ateş onun gücüydü, büyüdüğüce büyüyor, içinde hayat buluyordu. Onu değiştiriyordu.

Rüyasında, gücünün daha da genişlediğini hissetti. Kozmik bir yumurta, altın bir yumurta sarısı. Nefesini verdi ve rüyanın etrafında parçalanışını izledi. İmparatorluk sarayının duvarları çatladı. Önünde bir yarık oluştu, Malini'nin önünde de. Çatlak, taşa patlayan bir şimşek gibiydi. Büyüdü ve büyüdü.

Malini önlerindeki molaya bakmıyordu. Başını çevirmişti. Priya'ya bakıyordu.

Malini açgözlülükle onu izliyordu. Priya göğsünde acı verici ve güçlü bir çekilme hissetti.

"Hissedebiliyorum," dedi Malini. Zengin sesi Priya'nın boğazına yapışmış bir el gibiydi ve onu bir adım daha ileri çekti. "Güç. Ne yapıyorsun, Priya?"

İmparatorluk mahalinin avlusunun duvarları tamamen parçalanmıştı. Yıkılmaları gerekirdi, ama ayakta kaldılar, tüm parçaları çatlak bir kabuk gibi, ışık sızıyordu

yıpranmış kenarları. Ve parçaların arasında, ışığın arasında-

Priya ikisinin de önünde uzanan yola doğru kararsız bir adım attı.

Yol yeşildi. Tuzlu yağmur, denizin garip ellerini toprağa bastırıldığı uzak bir yer kokuyordu. Priya denizi hiç görmemişti. Sadece hayal etmişti. Sadece Malini'nin sözlerinde anlatıldığını duymuştu. Gökyüzünün aynası gibi engin, uçsuz bucaksız.

İleri doğru bir adım daha attı. Yanında bir etek fısıltısı duydu ve Malini'nin gölgesinin kendi gölgesiyle birleşmesini izledi. Malini ona yaklaştı, kaşları çatılmıştı, göğsünden damlayan kan ayaklarının altında bir yol oluşturuyordu.

Priya başını çevirdi. Gözleri tekrar buluştu.

"Bana ne yaptığını anlat," dedi Malini.

"Yollar," dedi Priya. "Malini, sanırım. Sanırım bir şekilde yeni yollar açtım-"

Priya uyandı.

Saçları hâlâ dağınık, ayakları çıplak, giysileri buruşuk bir halde ormanın derinliklerine doğru yürüdü. Kemik çardaklarına gitti.

Arayıcının yolu önünde uzanıyordu: zamanın garip bir şekilde hareket ettiği ve bir insanın haftalarca kaybolabileceği ya da göz açıp kapayıncaya kadar Srugna'ya ulaşabileceği, ormanın içinden geçen o kadim yol.

Ağaçların arasında yeni patikalar görünüyordu. Onları hissedebiliyordu -sanki kendisi bir ağaçmış ve yollar da kendi kökleriymiş gibi. Üstünde, ağaçlara kurdelelerle bağlı kemikler tamamen hareketsizdi. Burada hiç rüzgâr yoktu. Hiç gürültü yoktu.

Ateşi düşüyordu. Sonunda düşünebiliyordu.

Bu yolları yapmayı o seçmemişti. Ama Mani Ara'nın büyüü onları onun içinden geçirmişti. O Mani Ara'nın

elleri, sevgilisi. Ve böylece Mani Ara onu kullandı.

Arkasında gümbürdeyen ayak sesleri. Orada maske tutucular vardı; biri bir kez doğmuş, diğeri iki kez doğmuştu. Yolların ortaya çıktığını onlar da hissetmiş olmalı.

"Biraz uzun sürdü," dedi.

"Seni bulmaya gittik. Ama çocuk Rukh hasta olduğunu söyledi ve hasta yatağına gittiğimizde-"

"Artık hasta değilim," dedi Priya. "Merak etme. Açıklamana gerek yok. Artık buradasın."

Bir yola bir adım daha yaklaştı, çıplak ayaklarıyla ve dilindeki tatla onu hissetti. Tuzlu yağmur. Tuhaf rüzgarlar. Bunu rüyasında görmüştü ve gerçektir, Malini de rüyasında görmüştü.

Bir şekilde Malini de bunun bir parçasıydı.

Arkasından bir öksürük sesi geldi. Huzursuz bir vücut hışırtısı. Döndü ve endişeleri hissedilir bir şekilde bekleyen maske muhafızlarının devriyesini gördü.

"Yaşlı mı?" diye sordu biri.

"Şimdilik görmezden gel," dedi Priya. "Bu yaksa'nın işi. Uğraşacak bir şey yok."

Onun sözleri karşısında rahatlamadılar. Fenerlerinin titremesi ve gecenin karanlığı içinde gözleri kocaman, siyah ve korkmuştu.

"Devriye gezmeye devam edin,"

dedi. "Seni geri götürmeliyiz,

Elder." Priya homurdandı ve başını salladı.

"Hayır, ben iyiyim." Zaten takip edebilecekleri bir yere gitmiyordu. Ölümsüz sulara gitmesi gerekiyordu. "Bu gece çardaktan uzak dur," dedi.

"Tabii ki." Başlarını salladılar, gözlerini kocaman açtılar.

Yeni patikadan uzaklaştı - patikanın tuzu ve ağzı, diken dişli ağaçlar, gümüş çizgili, bedenleri bütün olarak yutmayı bekliyordu.

Ormandan bir ses ona seslendi. Etrafındaki yeşil titredi. Çağrılmış gibi döndü.

Yaksa, diye düşündü. Ve onunla birlikte döndü.

Chandni'yi bir açıklıktaki gölde buldu. Yeşil onu yönlendirdi ve Chandni oradaydı: gümüş tenli, kabuk burunlu. Suyun derinliklerinde.

"Neredeyse ayın karanlığı çökmek üzere," dedi Chandni. Sesi gümüşü bir dalgalanmaydı. "Priya. Küçük büyüğüm. Vakit geldiğinde maske bekçilerine söyle, akrabalarım ve ben onların gerçek büyükler olacakları ölümsüz sulara tekrar girme zamanlarının geldiğine karar verdik. Onları bekleyeceğimizi söyle."

"Yapacağım, Yaksa," dedi Priya. Göğsünde bir gümbürtü. Yani yakında daha fazla ölüm olacaktı. Ve belki de -sonunda-başka üç kez doğanlar. Gerçek büyükler.

"Yolları açtın," dedi yaksa. "Nereye gitmek istiyorsun ufaklık?"

"Onlar Mani Ara'nın yolları," dedi Priya. "O nereye gitmemi isterse oraya gideceğim elbette."

Müzikal bir uğultu. "O zaman onunla konuşmalısın." "Konuşacağım, Yaksa."

Priya yaksa'nın sudaki yansımasına baktı. Aynadaki kendisi daha da az insandı: gümüşü, sıvı ve değişken. İlk defa gerçek Chandni'yi düşündü, belki de onun annesiydi. Kardeşlerini öldürmüş ve ona yaşama şansı vermişti.

Su yüzeyinin altında kıpırdayan şeyler vardı, büyüyen, gölgelerde çiçek açan, yansımasını mürekkepten başka bir şeye dönüştürmeyen şeyler.

"Suya gel," diye seslendi yaksa. Su tekrar dalgalandı, çağırان bir el gibiydi.

Priya tartışmaya zahmet etmedi. Ağaçların sessiz kemeri altındaki açıklığa çekildiği andan beri bunu bekliyordu. Sari'sini dalgalanmaması için düğümlledi, sonra da kendini aşağıya bıraktı.

Su kan sıcaklığındaydı. Suyu görmezden gelmeye çalıştı.

Ayaklarının altındaki çamur hissi, dişler gibi düzensiz, karışık saçlar gibi ipeksi ve przlyd. Yaksa elini uzattı ve Priya elini tuttu.

Chandni yine nazikçe, "Bak," diye emretti. Ve Priya baktı -Chandni'nin avucuna ve içinde tuttuğu çiçeğe baktı.

Bir lotus. Ama nilüfer değil. Suyun altındaki gölgelerde iek açmış, onun varlığı, büyüsü ve çağrısıyla çağrılmış bir şey. Yaprakları mükemmeldi, kökleri uzun ve kıvrımlıydı. rmşt, bunu inkâr edemezdi; büzüşmüş parlaklığından bunu görebiliyordu. Köklerinin nabız gibi atmasından, kalp atışı olan bir şey gibi...

"Geri dönmemiz çok uzun sürdü," dedi Chandni. "Dünyayı bize uyacak şekilde değiştirebilmek için kendimizden parçalar feda etmemiz çok uzun sürdü. Ama bakın ne yaptık. Çürümenin bir lanet olduğunu düşünüyorsun. Bir irkinlik. Ondan kaçıyorsunuz, tüm akrabalarınız ve trnz. Ama bu çok güzel, küçüğüm. Bunu göremiyor musun?"

Yaksa lotusu Priya'nın eline bastırdı. Priya ağrılığını hissetti. Parmaklarının arasından kan aktı. Kendi bedeninden çok uzakta, dışarıdan sakın görünen, kopuk bir dehşetle aşağıya baktı.

"Kendi bedenlerinizin güzelliğini ve kırılganlığını anlamıyorsunuz," diyordu yaksa, şarkılı bir yumuşaklıkla. "Güzelliği eski bir ağta, bir çiçekte görüyorsunuz ama kendinizde göremiyorsunuz: ciğerlerinizin mimarisinde, sizi siz yapan damarlarda ve kemiklerde. Bizim bir olmamızın ne kadar güzel olduğunu göremiyor musun?"

Priya yalan söylemeliydi. Ama ağzını evet anlamında hareket ettiremedi, kendini başını sallamaya zorlayamadı. Yaksa, Priya'nın parmaklarını lotusun üzerine kapattı. Amansız bir baskı.

Yaksa büyük ve korkunç bir şefkatle, "Senden ne kadar güzel bir şey yarattığımızı görmüyor musun Priya?" diye sordu.

Priya titreyen bir nefes aldı.

"Benden ne istiyorsun, yaksa?"

Yaksa, "Ona buradan ulaş," dedi. "Mani Ara'nın

senin aracılığınla bir mucize yarattı. Yeni yollar. Dünya bir adım daha değışti. Onu tekrar içeri alın. Teslim ol."

Yaksa'nın elleri Priya'nın omuzlarına bastırdı. Onların baskısını ya da yaksa'nın emirlerini reddetmek gibi bir seçenek yoktu. Priya gözlerini kapadı ve kendini suya bıraktı.

Sangam onu eski bir dost gibi karşıladı. İçine bir sevinç dalgası yayıldı. Bu kendi sevinci değildi, bunu biliyordu. Daha büyüktü, rüzgârın çimenleri süpürmesi, güneşin çıplak toprağa vurması gibi. Ölümsüzler mutluluğu böyle mi hissediyordu?

"Fidan." Mani Ara'nın zengin, gülen sesi. "Sen de benim gibi hissedebiliyor musun? Yolları, sangam'ı, kozmosu?"

Mani Ara'yı göremiyordu ama onu duyabiliyor ve onun hissettiği gibi hissedebiliyordu. Bir zamanlar sangamdaki kardeşlerini hissetmişti. Şimdi maske koruyucularını, Bhumika'nın olması gereken yerdeki yarayı, patlayan ve solan dünyaları... ve binlerce çağ boyunca akrabalarını takip eden büyük ve korkunç bir şeyi hissedebiliyordu.

"Evet," diye fısıldadı Priya. "Yapabilirim."

"Güzel. Yollarımın sonunda ne olduğunu hisset, fidan. Aramanızı istediğim şeyi hissedin."

Yaksa, sangam'da, parlak yıldız kümeleri gibi. Ve onların ötesinde, daha ileride, toprakta uyuyor.

Aklından görüntüler geçti. Taş gibi büyük ağaçlardan oluşan bir halka. Mavi lotus çiçeklerinden bir göl. İki yaksa.

"Diğer yaksa," diye nefes verdi Priya. "Uyuyorlar. Toprağın içinde.

Öldükleri yerlerde uyanış." "Evet." Coşkulu.

"Bir in-Alor," dedi Priya. Kelimeler ağzından döküldü. "Srugna'da bir tane. Uyanıyor. Onu hissediyorum."

Mani Ara, "Çok yakında uyanacak," diye onayladı ve sesi Priya'nın kulağındaydı, dudakları yumuşaktı, elleri Priya'nın boğazındaydı. "Yanına git. Onu dünyaya getirmek için orada ol ki korkusuzca, akrabalarının gözetiminde dünyaya gelsin. Benim olamadığım yerde ol. Kalbim, ellerim."

"Akrabaların," dedi Priya şaşkınlıkla. "Geri dönüyorlar."

"Akrabalarımız," dedi Mani Ara. Kahkahası dalgalanıyordu, keyifliydi. Yıldızlar bile onunla birlikte titredi. Priya'yı omuzlarından, boğazından tutup çevirdi ve ağzını Priya'nınkine bastırdı.

"Sen tam da olman gereken kişisin," diye fısıldadı Mani Ara Priya'nın dudaklarına, sanki aralarında bir sırrı solur gibi. "Bir müjdecî, bir fırtına, ellerim, ayaklarım, kılıcım."

Priya aniden derisine geri dönmüş, bulanık suyun içinde durmuş, sallanıyordu. Elinde ağır ağır atan bir çiçek kalbi tutuyordu.

Çekingen parmaklar yanağına dokundu. Yaksa'nın gözlerinde bir soru vardı.

Bhisa Ara, diye düşündü Priya.

Artık seni tanıyorum demek istedi.

Mani Ara'nın hepinizi çok sevdiğini söylemek istedim. Sizi beynimin kavrayamayacağı bir şekilde seviyor. Sizi nehirlerin, dağların ve okyanusların birbirini sevdiği gibi seviyor. Bu imkansız ve kadim bir şey ve bu kadar zalim varlıkların nasıl bu kadar çok sevebildiğini bilmiyorum.

Onun yerine "Yaksa," dedi ve Yaksa'nın gerçekçi yüzünde sorunun solduğunu gördü. "Onu gördüm. Ne yapacağımı biliyorum."

Ganam'ı aradı. Mahal'de onu bekliyordu. Belki de onun geldiğini hissetmişti. Büyüsü artık Ahiranya'nın içinde titreşen bir zonklamaydı. Görmezden gelmek imkânsızdı.

Saçları hala damlıyordu, avucunda kanlı bir lotus vardı, mahal girişinde onun yanına gitti. Emirler yağdırarak etrafındaki maske muhafızlarını uzaklaştırdı. Kelimeler kulaklarından su gibi akıp gitti. Onun gözleriyle karşılaştı.

"Yaksa," dedi ince bir sesle. "Emirleri var."

"Priya," dedi adam. "Yaksa'nın neye ihtiyacı olduğunu söyle bana."

"Maske bekçilerine zamanın geldiğini söylemelisin," dedi. "Ölümsüz sulardan tekrar geçeceksiniz. Hepiniz. Ve..." Lotus hala elinde nabız gibi atıyordu. Hala n e f e s nefese. "Ve bu iş bittiğinde

Hayatta kalanlar benimle Srugna'ya geliyor. Benimle Srugna'ya geliyorsun."

Bakışları sabitti. "Sonunda düzgün bir savaş mı yapacağız? Askerler ve kılıçlar mı?"

"Hayır," dedi Priya. "Bir yaksa'nın yeniden doğuşunu izleyeceğiz."

RAO

Dwarali'ye doğru yaptığı yolculuğun ilk haftası boyunca baş ağrısı çekmişti; şakaklarına ve gözlerinin arkasına yerleşen ve bir türlü geçmeyen, şiddetli ve yakıcı bir ağrı.

Günün basit ışığı çoğu zaman acı veriyordu ve gözlerini kapattığında daha fazla ışık vardı: gözlerinin arkasında parıldayan közler ve Aditya'nın ateş ve dumanla halelenmiş titrek hayaleti ve uzaktaki dağlar, beyaz, parlak kanlar akıyordu. Her konuşma zaten gergin olan sinirlerini daha da geriyordu. Toynak sesleri bile onu rahatsız ediyordu. Kafasını Dwarali'nin kendine özgü siyaset karmaşasıyla doldurarak yolculuğuna hazırlanmaya çalışmıştı: yaşlı sultan ve varislerinin olmayışı, imparatorluğun sınırını koruyan altın zengini bir kale olan Lal Qila'nın göreceli gücü; kaleyi kuşatan, Lal Qila'nın ötesindeki dağların kıt kaynakları için mücadele eden, sadece Lata'nın bildiği karmaşık düzenlerde birbirleriyle savaşan sayısız, iç içe geçmiş Jagatay ve Babure kabileleri ve klanları.

ona mantıklı bir şekilde açıklayamamıştı. Ama hepsi hafızasından su gibi akıp gidiyordu. Hiçbirini tutamadı.

Belki de isimsiz, karşılığında bir sevgi beslemese de ona karşı hâlâ bir sevgi besliyordu çünkü yol arkadaşları tarafından büyük ölçüde yalnız bırakılmıştı. Adamları itaatkârdı ama konuşkan değillerdi ve Dwarali binicileri açık bir gökyüzü altında atlarını özgürce sürebildikleri için mutlu görünüyorlardı. İmparatorluk başkenti Harsinghar'daki hayatın onlara uygun olmadığı açıktı.

Raziye Hanım kibar ve nazikti, gözleri ona düşünceli bir şekilde bakıyordu ama onun yalnızlık arzusuna da saygı duyuyordu.

Sadece Sima kendi kendine uyguladığı izolasyonu kırmakla ilgileniyor gibi görünüyordu ve bu onu şaşırttı. Ne de olsa ondan hoşlanmak için hiçbir nedeni yoktu. Onu yalnız bırakmamış mıydı - basitçe terk etmemiş miydi?

Bir akşam çadırına geldi ve onu şaşırttı. İçeri süzüldü, sanki orada olmaya hakkı varmış gibi sakince içeri girdi.

"Muhafızlarım seni görmedi mi?" Rao sordu.

"Onlara beni istediğini söyledim," dedi omuz silkerek. Durakladı, sonra o adamların gece karanlığında çadırına tek başına gelen tutsağı hakkında ne gibi varsayımlarda bulunduklarını düşünmemeye karar verdi. Bunu düşünmemek daha iyiydi.

Ona doğru ilerledi ve karşısında bağdaş kurup oturdu. Bir an için onun şarabını küçük bir bardağa doldurmasını izlemekten memnun görünüyordu.

"Çok fazla içiyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi yavaşça, "bunu belirttiğin için. O zaman duracağım."

Bir kahkaha attı. Onun içmesini izlerken gözleri ciddileşti.

"Yardıma oluyor mu? Hepsini köreltiyor mu?" "Etkiliyor," dedi. "Ve etmiyor."

"O zaman sizinle içmeme izin verin, Prens Rao." Tereddüt etti.

"Gitmelisin," dedi sonunda. "Konuşma olacak."

"Peki bunun benim için ne önemi var? İyi bir Parijatdvipan erkeğiyle iyi bir evlilik yapmaya çalışmıyorum." Burnunu kırıstırdı. "Ya da iyi bir Ahiranyi ile. Ayrıca ben bir mahkûmum. İtibarım zaten kirli."

"Şimdilik bir mahkûm," diye düzeltti Rao.

Gözlerini bir an ona çevirdi, sonra uzaklaştı. Şarabı aldı, yedek bir bardak kaptı, doldurdu ve içti. Adam da öyle yaptı, onu durdurmadı.

"Peki bu nasıl yapılmalı?" diye sordu. "Potansiyel kaçışımı kastediyorum."

Bakışları, kaldırdığı fincanın kenarının arkasındaydı. Onu test ediyordu. Bu konuda ona güvenmeye tam olarak hazır değildi. Bunu görebiliyordu.

"Sen dikkat etmediğin bir anda sıvışayım mı? Yoksa bunu benim için ayarlayacak mısın? Bir tür sinyal mi vermeliyiz?"

"Bilmiyorum," dedi. Kadın kaşlarını çattı. Tekrar denedi. "Eğer kaçmayı seçersen, seni durduramam. Ama..." Çadırı kuşatmak için değil ama kampın büyüklüğünü ve işini göstermek için etraflarında belli belirsiz bir işaret yaptı -Ve görünmeden kaçmanın imkânsızlığı. Anlayışla başını salladı.

"Bana catur oynamayı öğret," dedi. "Ya da başka bir şey. Ne istersen. Sessizce içmek çok sıkıcı. O yüzden öğret bana."

Yine tereddüt etti. Ama ne zararı olabilirdi ki?

"Tahtayı getireyim," dedi.

Ondan sonra düzenli olarak oynadılar. Gözlerindeki ve omuzlarındaki çekingenliğin bir kısmı kayboldu. Aralarında tedirgin edici bir şekilde arkadaşlığa benzer bir şey filizlenmeye başladı.

Bu onun içini kemiren kederi ya da keder bıçağının sert kenarlarını hafifletmek için içkiye olan ihtiyacını durdurmadı; ama yükünü hafifletmeye yardımcı oldu ve imparatorluk mahalindeki yumuşak yatakta hiç uyumadığı kadar rahat uyuduğu geceler oldu.

Raziye'ye sultanın sarayına kadar eşlik etti.

Sultan yaşlıydı, buruş buruştu, yüzünde inci gibi siyah boncuklar vardı. Ama Raziye Hanım'ı kızı olarak nezaketle kabul etti. Aptal değildi. Rüzgârların nasıl estiğini biliyordu.

Rao'nun, kendisine nezaket ve kibarlıkla davranan bir avuç Dwarali lordu ve yöneticisiyle birlikte oturduğu bir karşılama ziyafeti vardı. Rao'nun neden Dwarali'ye gittiğine dair söylentiler -kırık dökük haliyle onu imparatoriçenin savaşından ve imparatorluğun siyasi kalbinden rahatça uzaklaştırmak için- açıkça yayılmıştı.

Bir geceliğine içkiyi reddetti ve kendini her şeyi hissetmeye bıraktı: keder ve gözlerinin arkasındaki ateş, ama aynı zamanda odanın kenarlarından yükselen tütsü kokusu, toz külahlarının yandığı; genç bir müzisyenin ellerinde bir flütün müziği, imparatoriçe ve imparatorluğa ince bir onurla beyaz yasemin çiçeklerinden oluşan bir kemerin altında bir tabla çalgıcısının yanında oturduğu yer. Soyluların dedikodularının da üzerine akmasına izin verdi ve onların Lal Qila'nın sınırlarının ötesinde yaşayan kabilelerin saldırılarından ve dolaylı olarak sultanın artan kırılganlığından bahsettiklerini duydu. Tüm bu bilgileri bir kenara sakladı. Belki de faydalı olabilirdi.

Dwarali'nin lordları ve leydileri arasında kalabildiği kadar kaldı, sonra özür dileyerek ayağa kalktı ve gizlice çıkmaya çalıştı.

Bunu başardığını düşündü. Odasının girişindeyken bir sesin ona seslendiğini duydu. Döndü. Arkasında bir muhafız kadınla ona doğru yürüyen Leydi Raziya'ydı.

"Bizi terk mi ediyorsunuz, Prens Rao?"

"Ziyafetten ayrılıyorum, Leydi Raziya-evet." Bir gülümseme, bir baş eğme. "Ama sabah izninizle Lal Qila'ya gideceğim. Almamı istediğiniz bir şey varsa...?"

"Hayır." Kendine has bir gülümseme; başını eğdi. "Peki İmparatoriçemiz Lal Qila'da ne yapmanızı istiyor, Prens

Rao?"

"İmparatoriçe beni," dedi, "kederimden kurtulmam için gönderdi."

"Lal Qila hasta ve düşkünler için yumuşak bir yer olarak bilinmez." Ağzının kıvrımında bir eğlence, ona çevrilmiş gözlerinde düşünceli ve araştırmacı bir bakış vardı. "Sanırım senin bakımın konusunda aileme güveniyor ve seni çok önemsiyor ama davranışlarını yönlendiren başka sebepleri olduğundan da şüphem yok. Seni orada ne bekliyor?"

"Sana ve sana uğursuzluk getirecek bir şey değil," dedi ve Raziye güldü.

"İnkâr etmeyeceksin o zaman? Her zaman dürüst yıldızlar tarafından yönlendirilen dürüst bir adam gibi göründünüz."

Bir elini hafifçe onun omzuna koydu.

"Kocamın yerine kızım Asma hükmediyor. Size çok iyi bakacaktır, söz veriyorum. Onun gözetiminde rahatça dinlenin ve ondan ya da ailemden size yardım edecek bir şeye ihtiyacınız olursa, istemeniz yeterli."

"Teşekkür ederim," dedi.

Raziya onu bıraktı ve eteklerini savurarak ziyafete geri döndü, onu yalnız bıraktı.

Arkasından bir ses geldi: sessiz, sivri bir öksürük.

Döndü ve Sima'nın kapının kemerinden onu izlediğini gördü. Gözlerden uzakta sessizce durmuş, dinliyor olmalıydı.

"Gerçekten de Lal Qila'ya sadece dinlenmek için mi gidiyorsun?" Sima sordu.

"Öyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Raziya Hanım'ın kesinlikle yok."

"Pekala. Bir hikâyenin peşine düşmek için gönderildim," dedi. Adam odasına doğru yürüdü ve kadın da onu takip etti. Kafasını dağıtmak için can atıyordu; Prem'i piposuyla, rahatlatıcı dumanıyla düşündü ve ilk kez içki içmeyi değil, iğne çiçeği dumanının mutluluğunu diledi.

Onun yerine, "Sana bir hikaye anlatayım" dedi.

Sima'ya Lata'nın ona anlattıklarını anlattı: Parijatdvipa sınırlarının ötesinden gelen dillerden birinde bir masal. Kötü çevrilmişti ya da Lata biraz hoşnutsuzlukla öyle olduğunu iddia etmişti. "Ama Parijatdvipa'nın ötesinden gelen kötü çeviriler bile inci gibi nadirdir," demişti ona.

"Karın içinde bir kralın cesedi yatıyor," dedi Rao. "Canavarlar gelip topraklarını yediklerinde halkı için öldü. Ve ölümünden sonra halkı göğsünden kalbini çıkardı. Ama o bir kalp değildi."

Sima mülayim bir tavırla, "Ne tuhaf," dedi. Rao ona ters ters baktı.

"Bu hikayeyi ben yazmadım!" Ellerini havaya kaldırdı. "O zaman sana canavarlarla olan savaştan bahsetmeyeceğim. Sadece kalbinin canavarları öldürme gücüne sahip bir yakut olduğunu ve imparatorluğun dört bir yanına kovalamak için gönderildiğim yalanın bu olduğunu bilin."

"Yakut olabilir," demişti Lata ona, kitabı hafifçe karıştırırken, kaşları çatılmıştı. "Ya da bu bir çeviri hatası olabilir. Jagai'deki kök sözcük, neyse boş ver. Dikkatinin dağıldığını görebiliyorum Rao. Nar olma ihtimali de var. Hepsi bu."

Bu sadece bunun bir aptal işi olduğu korkusunu doğrulamıştı: bir masalın karalanması için bir arayış, yanlış çeviriden başka bir şey olamayacak bir çizik.

Onu -sarhoşluğunu, kederini ve hayallerini- saraydan uzaklaştırmak için bir bahane.

Sima düşünceli görünüyordu.

"Bana bunu söyleyecek kadar güveniyor musun?" Sima sordu. "Yaksa'ya karşı kullanabileceğin bir silahın hikayesini mi?"

"Parijatdvipa'yı yok etmek isteseydiniz, uzun zaman önce ayrılırdınız. Ayrıca," dedi gülümseyerek. "Sana söyledim, böyle bir hikaye aptalca bir iştir. Dinlenmem için gönderildim. Ya da İmparatoriçe'nin istediği gibi hizmet etmeye uygun olmadığım için. Fark etmez."

"Bunu anlamsız bir görev olarak görmeyin. Önemli bir şeymiş gibi davranın. Hayatımda garip şeyler gördüm.

-Tuhaf şeyler yaptı. Sihirli güçleri olan bir yakut

Kulağa imkansız geliyor ve onu aramak bir macera olabilir. Ve eğer değilse..." Tereddüt etti. "Lal Qila'ya hiç gitmedim. Gitmek isterdim."

Şaşkınlığını gizleyemedi. "Düşündüm ki..."

"Ne düşündün?"

Sözcüklerini kullanmak yerine, seyahat sandıklarından birine gitti ve onu açtı, bir paket çıkardı ve ellerine verdi.

Açtı. Gözleri genişledi.

"Yiyecekleri ayarlamak kolaydı," dedi. "Para da öyle. Kıyafetler daha zordu ama umarım işe yararlar."

Çantanın kenarına saygıyla dokundu. "Bana gerçekten yardım etmek istiyorsun," dedi.

"İyi bir şey," dedi sertçe. Kadın başını kaldırdı. Adam yutkundu. "Tek bir iyi şey yapmak istiyorum," dedi. "Boktan bir denizde."

Başıyla onayladı. Çantayı kapattı.

"Seninle Lal Qila'ya geleceğim," dedi Sima. "Kapana kısılmaya dayanamıyordum. Artık kendimi kapana kısılmış hissetmiyorum."

Bunun üzerine kalbi burkuldu.

"Hâlâ öylesin," dedi yavaşça.

"Hayır. Tam olarak değil." Elleri hâlâ çantanın üzerindeydi. "Ama eve gidemem. Ve eğer nerede olacağımı ben seçersem, o zaman." Omuz silkti. "Bence bir arkadaşla ihtiyacınız olabilir Prens Rao. Benim de öyle."

Yutkundu, konuşamadı.

"Katur tahtasını çıkar," dedi nazikçe. "Yorgun değilsen tabii?"

"Hayır," dedi. "Yorgun değilim."

Katur tahtasını düzenlerken Aditya'yı, Prem'i, hatta kız kardeşini değil, ona veda ederken, yakutlar ve sahte umutlarla ilgili aptalca, kırık dökük hikâyelerin peşinden koşmaya değmeyeceğini söylediği zamanki Lata'yı düşündü.

Onun ellerini kendi ellerinin arasına almıştı. Elleri çok daha küçüktü ama onunkileri sıkıca tutuyordu ve gözleri de bir o kadar sıkıydı.

"İmparatoriçenin yanmasını istemiyorum Rao," demişti ona. "Onun yaşamasını istiyorum. Onu kurtaracak bir cevap - bir alet ya da silah- istiyorum. Ama senin de yaşamını istiyorum. Dwarali'ye git, tüm bunlardan uzaklaş ve yeniden nasıl yaşanacağını öğren. Sonra geri gel. Bütün ya da kırık, fark etmez. İster bir masal, ister bir insan olsun, kırık bir şeyin değersiz hiçbir yanı yoktur."

Raziye Hanım'ın muhafız kadınlarından biri Sima'ya yolculuk için bir şal ve astarlı bir tunik feda etti. Lal Qila'ya ve daha soğuk iklimlere yaklaştıklarında Sima kıyafetlerini değiştirdi, belli ki minnettardı. Çantasını, şans ya da güvenlik için bir tılsım gibi sırtına taktı.

Alacakaranlıkta Lal Qila'ya yaklaştıklarında gözleri huşu içinde yuvarlandı; güneşin batışı devasa kaleyi her zaman olduğundan daha kanlı ve heybetli gösteriyordu. Kapılarında, muhafızlar tarafından kuşatılmış Leydi Asma onları bekliyordu. Annesinden çok Lord Halil'e benziyordu ama yine de annesinin gülümsemesine sahipti; karşılaşmasından ve gücünden emindi.

"Prens Rao," dedi. "Lal Qila'ya tekrar hoş geldiniz."

MALINI

Bir atlı geldiğinde bir dinleyici topluyordu. Anons edildi ve üzerinde kirden lekelenmiş seyahat kıyafetleriyle içeri girdi. Secdeye kapandı ve sonra soluk soluğa, "İmparatoriçe. Tehlike var. Saketa sınırı yakınlarında-"

Bir elini kaldırdı ve onu susturdu. Arkasından Deepa içeri süzüldü ve Malini'ye iri gözlerle baktı. Deepa'nın bütün bakışları gergindi ama Malini hepsini okumayı öğrenmişti ve bu bakış ona net bir şekilde, "Bu adamla yalnız konuşacağım. Derhal."

Ayağa kalktı ve halka açık avludan özel bir dinleyici salonuna doğru ilerledi. Lordları ve prensleri o geçerken eğildiler.

Atlı, Deepa'nın nazik ısrarlarıyla bir açıklama yaptı. Parijat'ın Saketan sınırı yakınlarında bir muhafız kadrosu anlayamadıkları bir şey bulmuştu. Manzarayı değiştiren bir şey, korudukları pirinç tarlasını bir orak gibi kesmişti. Bu çürüme değildi.

-Çürük olmadığından emindi. Devriye gezen asker arkadaşlarından biri incelemiş ve bir patıkaya benzediğini söylemişti.

"Kayboldu ve birkaç saat içinde geri döndü," dedi atlı. "Ama İmparatoriçe, günlerdir kayıp olduğunu söylemişti. Zayıflamış ve susamıştı. Anlayamadık. Çok şey aldık ve hemen size gelmek için atımla ayrıldım."

Bir görüntü, koparılmış bir tel gibi içinde yankılandı. Korkunç, huzursuz rüyalarından biri. Çatlak duvarlar. Arkasında Priya'nın sesi. Açılan bir yol.

Kesinlik kanına yerleşti. Bir kez daha gerçek bir şey görmüştü.

Atlının söyleyecek başka bir şeyi kalmadığı anlaşıncı, Deepa'nın bakışları Malini'ninkilerle buluşmak için yukarı kayd. Malini başını salladı.

"Teşekkür ederim asker," dedi Deepa, ellerini birbirine kenetleyip gülümseyerek. "İyi iş çıkardın. Benimle gelersen dinlenebileceğin bir yer var..."

Kendi askerleri araştırdı. Onlar dönene kadar diğer atlılar da Harsinghar'a ulaşmıştı. İmparatorluğun dört bir yanından, zamanın kıvrılıp büküldüğü tuhaf yollarla ilgili haberlerle gelmişlerdi. En kötü haber Srugna'dan bir lordtan gelmişti ve Srugna'nın bu tür yollarla dolu olduğunu ağır bir dille anlatmıştı.

"Srugna bir uçtan bir uca enfekte olmuş durumda," dedi ona. "Kralımız size kendi el yazısıyla yazılmış bir yardım talebi gönderdi İmparatoriçe. O..." Tereddüt etti. "Ahiranya'ya olan yakınlığımızın ülkemizi büyük bir tehlikeye soktuğundan korkuyor. Ülkenin her yerinde çürüme var. Ne kadar muhafız gönderilse de durdurulamıyor. Ve insanlar şimdi ağaçların arasında yaksa gördüklerini iddia ediyorlar ve yüzler odun maskelerinin altına gizlenmiş."

Danışmanlarının içinden bir mırıltı geçti. Talebi okudu. Yetkililerinden birine verdi.

Malini, Priya'yı ve o yoldaki yolculuklarını -hem dehşet hem de korku dolu o anı- hatırlamamaya çalışarak, "Ahiranya'da arayıcının yolu denen böyle bir yol vardı," dedi.

bildiği en saf neşeydi. "Bana yaksa elleri tarafından oyulduğu söylendi. Srugna'ya götürdü. Srugna'nın yaksa büyüünden bu kadar çok acı çektiğini bilmek beni şaşırtmadı ama derinden üzdü."

Lord Prakash'ın gözleriyle karşılaştı. Srugani generali gergin ve son derece endişeli görünüyordu.

"Bu yeni yollara doğrudan tanıklık etmek için Srugna'ya gideceğim," dedi ve Prakash'ın korkusunu kesen rahatlamayı gördü. "Bu düşmanlarla yüzleşmek ve Kral Lakshan'a yardımımı sunmak için. Lord Prakash, Srugani danışmanım olarak benimle seyahat edeceksiniz."

"Evi ziyaret etmek merhem olacak," diye yanıtladı Prakash. "Böyle karanlık zamanlarda bile."

"Lord Narayan, size ve Düşük Prens Ashutosh'a da sahip olacağım. Yaksa'yla yüzleşirsek, çürümüş adamları daha fazla enfeksiyondan korunmuş olacak."

Narayan anlayışla başını eğdi. "Onu bilgilendireceğim, İmparatoriçe."

"Güzel," dedi. "Hiçbir toprağımızın Ahiranya'nın elinde acı çekmesine izin vermeyeceğiz. Kendi topraklarımızı koruyacağız."

Lata daha sonra, "Bensiz seyahat etmenden hoşlanmıyorum," diye itiraf etti. Çocuk odasında, Prens'in yattığı beşiğin üzerinde durdular.

Vijay uyudu. Varşa hizmetçileriyle birlikte bahçede yürüyordu. Onun yokluğunda bir doktor çocuğu tekrar muayene etmiş ve Malini'ye gözlerini saygıyla indirerek prensin sağlıklı olduğunu ve olması gerektiği gibi büyüdüğünü söylemişti.

Şimdi Malini ve Lata baş başa kalmışlardı. Lata çocuğun saçlarını nazikçe okşuyordu.

"Sahar ve muhafız kadınlar beni güvende tutacak," dedi Malini. "Swati yemek yediğimden emin olacak. Endişelenmene gerek yok. Aklına değer veriyorum Lata ama Srugna'ya yapacağım bu yolculuğu sensiz de idare edecek kadar akıllı olacağım."

"Kurnaz bir kadınsınız leydim," dedi Lata, battaniyeyi uyuyan bebeğin üzerine özenle örterek. "Ama kimse her şeyi bilemez."

"Ve sen yapabilir misin?"

"Ben hâlâ bir bilgeyim," dedi Lata, gözlerini Vijay'a dikerek. "Sana rehberlik etmeyi tercih ederdim ama beni burada bırakırsan... Parijatdvipa'yla ilgileneceğim. Ve Yaksa'yla nihayet başa çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışmaya devam edeceğim."

Sen yanmadan. O söylemedi ama Malini yine de duydu.

Kendi kalbinde dolaşan, istenmeyen ve tuhaf büyüü düşündü. Rüyalarını düşündü.

Lata'ya söylemenin tam sırasıydı. Priya'yı hayal ediyorum, ihanete uğramış bir aşığın hayallerini değil. Onu ve gücünü düşünüyorum ve gerçek düşler kuruyorum. Belki de cevaplar orada yatıyordur. Belki de düşmanlarımın gücü ve bilgisi sayesinde kendimi kurtarabilirim.

"Teşekkür ederim," dedi Malini usulca. "Yaptığın her şey için."

Varsha'nın odasından ayrıldı. Korumaları onu takip ederken, kendi düşünceleri içinde kaybolmuş bir halde imparatorluk mahaline doğru ilerledi.

Atlı gelmeden önce yolları biliyordu. O konuşana kadar rüyanın ne anlama geldiğini anlamamıştı ama yine de. Biliyordu.

Priya'yı görebilirdi. Priya'ya ulaşabilirdi. Rüyalar her neyse, bir gerçekliği vardı. Kullanabileceği gerçekler.

Belki de rüyalarında gerçeklerden daha fazlası yatıyordu.

Kimse onun yeniden yalnızlık içinde dua etme arzusunu sorgulamadı. Muhafızlarını kovdu ve Yaksa'nın kolunun kaidesinin üzerinde durduğu odaya gitti; fitilli bir kandil yaktı ve ona baktı.

Lamba titredi. Gölgeler kolun uzunluğunda toplanmıştı; uzun parmaklar, bilekteki altın yeşili damarlar. Göğsü, iyileşmiş yarası zonkluyordu.

İrkilmesine izin vermeden öne doğru bir adım attı ve koluna dokundu.

Teni tahta etine değdiği anda, içinden bir şeyler akmaya başladı. Damarlarında, kaslarında, kemiklerinde hızla ilerliyordu. Saf bir enerji patlamasıydı.

nefesini kesiyor ve onu havadan daha büyük bir şeyle dolduruyordu.

Güç.

Elini geri çekti. Onu göğsüne bastırdı, parmakları acının eşiğinde karıncalanıyordu.

"Bana dön," diye fısıldadı kaidenin üzerindeki kola. "Bana doğru."

Bileği... bükülmüştü. Parmaklar ona doğru uzanıyordu. Sonra titredi ve tamamen hareketsiz kaldı.

Hava yağmur altında çiçek kokuyordu ve Malini'nin göğsü zonkluyordu ve Malini ağzını kapatıp güldü ve güldü.

VARSHA

Vijay güneş ışığını severdi. Geceleri huysuzlanıyor, ağlıyor ve ağlıyordu, ağlamaları Varsha'nın sadece onunla birlikte ağlayabileceği kadar ısrarcıydı. Ancak hizmetçisi Parul odayı aydınlatacak ve uçan her böceği duvarlara çekecek kadar kandil yakmayı önerdiğinde sustu.

Böylece Varsha onu mahalde, bulabildiği her verandada, çatıda ya da bahçede gezdirmeye başladı. Chandra'nın hükümdarlığı sırasında hiç özgürce hareket etmemiştir - onu kızdırma riskini göze alamayacak kadar korkmuştu - ama imparatoriçe ona mahalde istediği yere gidebileceğini söylemişti. Varsha'ya imparatorluk sarayının bir parçası olduğunu söylemişti.

Peki o zaman. Varsha bunu test edecek.

Vijay'in en sevdiği yerlerden birinin imparatorluk tapınağının bahçesi olduğunu fark etti. Burada ışık yumuşaktı - tapınağın yüksek duvarları ve alçak, geniş dallı ağaçlar tarafından yumuşak ve gölge dokunmuş hale getirilmişti.

sürekli kokulu ve çiçekli.

Bahçede, bir ağacın altındaki bankta otururken bir rahip ona yaklaştı.

"Leydi Varsha," dedi. Öne doğru eğildi ve oğluna baktı. Gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı. "O iyi bir çocuk leydim. Babasının soyundan gelen gerçek bir evlat."

Babasına benzediğini söylemedi. Ama niyetinin bu olup olmadığını merak etti. Midesi bulandı. Vijay'a tekrar tekrar bakmış ve yüzünde babasını aramıştı. Ağabeyinin burnu ve babasının kulakları ondaydı; annesinin kirpikleri ve kendi ağzı. Parijatdvipa'nın varisi olduğu kesindi ama o baştan aşağı bir Saketan çocuğuydu. Ya da kendini böyle ikna etmişti. Belki de yanıliyordu.

"Teşekkür ederim, rahip," dedi ve gözlerini indirdi.

Onun yanına oturdu. "Onu kutsayabilir miyim leydim?" diye sordu. "Sadece sağlığı için bir mantra."

"Elbette." Başka ne diyebilirdi ki?

"Hizmetçiniz bizi yalnız bırakabilirse," dedi içtenlikle. Varsha gözlerini hizmetçisinin gözleriyle buluşturmak için kaldırdı. Parul dehşet içinde başını sallayıp selam verdi ve oradan uzaklaştı.

Rahip parmak uçlarını uyuyan oğlunun alnına dokundurdu ve bir mantra mırıldanmaya başladı. Kadın oğluna sarıldı ve duanın ritmini dinleyerek bitmesini bekledi.

"İmparatoriçe ölecek, Leydi Varsha," dedi rahip. Ses tonu, temposu değişmemişti. Hâlâ dua ediyor olabilirdi. "Annelerin istediği gibi yanacak. Bir gün ateşin üzerine çıkması gerektiğini göreceksin. O senin müttefikin olamaz. Oğlunuzun iyiliği için bizimle müttefik olmalısınız. Rahipliğe güvenin Leydi Varsha, böylece oğlunuzu görkemli bir hükümdarlığa yükseltebilirsiniz."

Ona bakamıyordu. Hizmetçisi uzakta değildi ve oğlu kıpırdanmaya başlamıştı.

"Yarın buraya dön," dedi ayağa kalkarak. "Ve konuşacağız, sen ve ben."

O gece, lamba ışığında oğlunu salladı ve seçimlerini düşündü.

Rahip imparatoriçenin öleceğini iddia etti. Eğer böyle söylediyse, belki de doğrudu. Ve onun yokluğunda, oğlu yeni bir güç altında olacaktı: rahiplik.

Onlara karşı durursa Varsha'ya iyi davranmayacaklardı.

Hepsi aynı, diye düşündü acı acı. Gücü elinde tutanlar. Ve ilk kez sahip olmadığı bir şeye açlık duymuyordu. Kendi gücüne.

Ertesi gün onunla buluştu. Başını eğdi, taparcasına. Nasıl itaatkârlık oynanacağını biliyordu.

"Rahip," dedi. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle." Ona gülümsedi, nazik ve kibar bir gülümsemeydi bu.

"Benim adım Mitul, Leydi Varsha," dedi. "Ve Baş Rahip'in sizden istediği tek şey, leydim, bilgi."

RAO

Leydi Asma, Rao'ya bakma görevini fazlasıyla ciddiye alıyordu. O, hizmetçileri ve muhafızlarından oluşan kalabalığıyla birlikte sivrisinek sürüsü gibiydi. Prens Rao dinlenmek ister miydi? Yürümek ister miydi? Elbette hayır. Surların üzerinde bir yürüyüş kulağa oldukça tehlikeli geliyordu. Prens Rao bunun yerine daha yumuşak bir eğlence ister miydi? Belki de kütüphaneyi görmek isterdi -aslında kütüphanede yardıma ihtiyacı vardı ve İmparatoriçe'nin gözde kâtibine yardım etmemiş miydi? Evet, kütüphane kesinlikle idealdi!

Bir noktada, adam itiraz edince, Asma koluna kenetlenmiş bir eliyle onu kendisi yönlendirdi. Ondan bir baş daha kısaydı ama yavru bir kediye çenesinde tutan bir anne kedinin kararlılığıyla hareket ediyordu.

"Gelin bakalım Prens Rao," dedi neşeli bir kararlılıkla. "Kitaplar sizi rahatlatacaktır."

Bunun benzerlerini daha önce de görmüştü: İktidara yeni gelen genç lordlar, otoritelerini beceriksizce, hiçbir

Büyüklerinin geliştirdiği incelik ya da itidal. Asma'nın Lal Qila'nın hanımı olarak yaptığı manipölasyonlar hiç de incelikli değildi. Tecrübesizlik onun en büyük kusuruydu.

Raziya Hanım burada olsaydı, onunla birlikte kalenin koridorlarında yürür ve ziyarete gelen lordlarla yemekler ayarlardı; eski Dwarali kitaplarını düzenlemekten ziyade yeteneklerine daha uygun, zahmetli ama biraz ilginç bir işe yardım etmesi için onu kandırırdı, evdeki âlimler zor işlerini mahvedeceği korkusuyla endişeyle onun üzerinde gezinirdi.

Raziya Hanım burada olsaydı, dikkatle izlendiğini ve yönetildiğini anlaması günler, hatta haftalar alırdı. Oysa daha ilk günden fark etmişti. Yine de bu, Asma'nın dikkatinden kaçmasını kolaylaştırmamıştı.

Ayrıca, bunu denemenin ne anlamı vardı ki? Kötü niyetle hareket etmiyordu. Ona baktığında gözlerinde gerçek bir endişe vardı. Annesi açıkça onun imparatoriçe için ne kadar değerli olduğunu belirten ve onu güvende tutması gerektiğini vurgulayan mesajlar göndermişti. Adam kalenin çatısına ve duvarlarına oyulmuş patikalarda yürürken neredeyse paniğe kapılmıştı.

Rao'nun burada bir amacı yoktu. Bir yakut hakkında soru sormak için isteksiz bir girişimde bulundu ve yanıt olarak kaşlarını çattı ve ardından dağların altındaki madenlerde neler bulunabileceğine dair uzun bir açıklama aldı, o kadar donuktu ki gözleri neredeyse şaşı oldu.

Bu yüzden pes etti ve kendini kütüphaneye bırakıp sayfaları okumaya ve kestirmeye başladı. Akşamları ev halkıyla yediği garip yemeklerden sonra Sima ile vakit geçiriyordu.

Ona tekrar gidip gitmeyeceğini sormuş, o da reddetmiş.

"Henüz değil," dedi. "Bu macerayla işim bitmedi." "Bu kalede kapana kısılmış durumdayız," diye belirtti.

"Kesinlikle," dedi ona sırtarak. "Kayda değer bir şey yapana kadar kaçmaya razı olmayacağım."

Değişim aniden, en küçük şekliyle geldi: paylaşılan gümüş bir meyve tabağı ve şerbet bardakları. Asma Hanım, bir hizmetçiye yeni bir lezzeti oyup önlerindeki tabağa koymasını söylerken onunla hafifçe sohbet ediyordu. Hizmetçinin soluk bir meyve parçasının kabuğunu soymasını ve yüzeyine hafifçe tuz serpmesini izledi.

"Bu ne tür bir meyve?" Rao sordu.

"Nadir bir tür," dedi. "Bir su kabağından yetişir. Afiyet olsun." Tepsiyi ona doğru iterek yemesi için ısrar etti.

Öyle yaptı. Hafif ve tatlıydı, alışılmadıktı. Kadının onu yememesi için uyardığı bir kabuğun kenarı vardı.

"Bu nerede yetişiyor?" diye sordu, özel bir merakı yoktu, sadece sohbet etmek için. "Bunu daha önce görmedim."

"Parijatdvipa'nın geri kalanında kolay kolay yetişmeyen pek çok şey burada yetişir."

"Annen ve baban bunları takas olarak sunmalı," dedi ona iltifat etmek için.

İnce dudaklı bir gülümseme. "Hiç sanmıyorum. Güvenilmez bir üründür lordum. Yetiştirmesi çok zor."

Bir anının kıvılcımı geçti - kitapların arasında sıkışıp kaldığı saatlerde usulca karıştırdığı kâğıt parçalarının üzerindeki mürekkep.

"Kitaplarınızda Parijatdvipa'nın sınırlarının ötesindeki kabilelerin tarımından bahsediliyor," dedi Rao hafifçe. "Geniş topraklarda çiftçilik ve hasat yapan ve mevsimlerle birlikte seyahat eden. O kitap ne diyordu..." Kaşlarını çattı, dilini boğazına tıkadı. "Ah. Babure ve Jagatay tepelerden misk kavunu taşır, soğuk kışlar için ticaret için tatlı bir şey."

"Onlarla ticaret yapmıyoruz," dedi Leydi Asma. "Onlarla kabileler bizim düşmanımızdır." Başını iki yana salladı. "Geçmişte bu yapılmıştı. Ama bu Çiçek Çağı'ndaydı lordum. -Tek bir imparatorluk olmadan önce."

Yarısı boşalmış şerbet bardağı masaya çarptı.

Masa. "Belki de kütüphanenin dışında daha rahat edersiniz, Prens Rao. Tarım hakkında okumaya başvurduğunuzu düşününce!"

Beceriksizce yapıldığını düşündü. Belki de zaman onu daha iyi bir politikacı yapacaktır.

Başını salladı, kabul etti ve içti.

Şimdi daha yakından baktığı için, belki de görmesini istemedikleri şeyleri fark etti: Dwarali'den gelemeyecek, imparatorluğun başka bir bölgesini bir kenara bırakın, yabancı bir hayvanın kürkünden yapılmış kumaş; başka bir yerden geldiğini haykıran meyve ve et.

Chandra'ya karşı savaşın derinliklerinde, Parijatdvipa'nın her şehir devletinden gelen malzemelerin izini sürmek için saatler harcamıştı. Bu malzemelerin Cüceler tarafından takas edilmediğini ve kesinlikle Srugna ya da Parijat, Saketa ya da Alor'dan alınmadığını biliyordu.

Sınırı koruduğumuz bunca yıl boyunca... Lal Qila sakinleri ile duvarların ötesinde yaşayan insanlar arasında ticaretin iç içe geçmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Bunun gerçekleşmemiş olması şaşırtıcı olurdu.

Bununla ilgili bir şey onu çağırıyordu ve bunun isimsiz mi yoksa kendi içgüdüğü mü olduğunu bilmiyordu. Ama bunun peşini bırakamazdı.

Sakin bir gecede hizmetçiden bir tas su istedi.

İsimsiz bir tapınakta, bir rahibin rehberliğine sahip olabilirdi. Derin sulardan oluşan durgun bir havuza bakar ve tanrısının rehberliğini arardı.

Önündeki kâsenin içindeki su karanlık için yeterince derin değildi. Seramiği içinden görebiliyordu, hafifçe kırılmıştı.

Geçmişte isimsiz olana sevinç ve umutla yaklaşırdı. Şimdi yere baktı ve bekledi, acımasız bir kararlılık duygusuyla karanlığa bakıyordu. Bir imgelem olduğunu biliyordu.

onun için geliyordu. Bunca zamandır gözlerinin ardındaki ateşte bir hayal bekliyordu.

Tek yapması gereken onu serbest bırakmaktı.

Hiçbir şeyin olmadığı uzun bir an. Aptalca kendi yansımasına baktı. Sonra tiksintiyle arkasını döndü, kendine bir içki doldurdu ve gökyüzünden bir parça dışında hiçbir şeyi içeri almayacak kadar geniş olan dar pencereye gitti.

Dışarıda gökyüzü karanlıktı. Yıldızlarla doluydu.

Gözleri bir kez daha yandı. Yine kar gördü, kanlıydı. Ve sonra ateş gibi parlayan, küle dönüşen bir mücevher. Ve Aditya'nın yüzü, dalgalanıyor. Ateşin içinden uzanan eli-

Kendine döndü. Terliyordu, gözleri yaşlarla ıslanmıştı. İçkisi yere düşmüştü. Tek koluyla yüzünü sildi ve içinde bulabildiği tüm kararlılıkla nefes aldı.

Sabah olmadan gizlice Sima'nın odasına girdi. Sima yatağında doğruldu ve bir küfür savurarak kendini çarşaflarından kurtardı. Sonra ona şaşkın bir bakış attı. Daha birlikte çıktıkları yolculukta onu korkutma gücünü kaybetmişti bile. Güzel.

"Bir şeyler planlıyorsun," dedi. "Nihayet." "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Gözlerin daha önce de böyleydi," dedi Sima. "Odama geldiğinde, sarhoşken gözlerin altın gibiydi. İçlerinde ışıktan başka bir şey yoktu."

Yutkundu. "Lal Qila'nın ötesine gidiyorum," dedi. "İsimsizlerden gelen bir imgeyi takip ediyorum. Adamlarım seni güvende tutacak. Ama gitmek istersen seni hemen bir ata bindirebilirim. Neye ihtiyacın olursa."

Nazıkçe homurdandı, sonra dedi ki, "Saçmalama. Ben de seninle geliyorum."

Başını iki yana salladı. "Benimle bir hayalin peşinden gitmek istemezsin," dedi ağır bir sesle. "Bunun sonu asla iyi bitmez."

"Priya'yı takip ettim, değil mi? Bir imgelemden daha azı için. Ve bunun gerçek olduğunu görebiliyorum." Onun gözlerini işaret etti. "İstedığımız macera buydu, Rao."

"Hiç macera istemedim."

Onu görmezden gelerek ofladı. Eşyalarını toplamaya ve sıcak tutan uzun ceketini giyip tuniğinin üzerine geçirmeye başladı.

"Nasıl çıkacağız?"

"Çıkışlar olmalı," dedi. "Lal Qila'nın geçilmez olması gerekiyor ama eğer birileri meyve ya da kumaş alışverişi yapıyorsa, bir çıkış yolu olmalı..."

"Oh," dedi. Dişlerini göstererek sırttı. "Onlardan birini tanıyorum."

Onun şaşkın bakışları karşısında, "Sürekli bu odada saklandığımı mı sanıyorsun? Seninle olmadığım zamanlarda yapacak bir şeyler bulmak zorundayım." Omuz silkti. "Artık tutsak olmadığım konusunda anlaşıştık ve burada kimse beni İmparatoriçe'nin sarayındaki kadar yakından izlemiyor. Savaşçıların ticaret yapmak ya da üstlerinin onları göremeyeceği bir yerde sigara içmek istediklerinde nereye gittiklerini gördüm."

"Göster bana," dedi. "Lütfen."

Onu dar bir koridora götürdü, koridor hizmetlilerin kullandığı mutfakların hemen ötesindeki bir salona açılıyordu. Sessiz olmasını işaret ederek ona bir kapı gösterdi.

Kapının ötesinde dağlar beyaza bürünmüştü.

Rao dışarıya bir adım attı. Kar durmadan yağıyordu.

Sima endişeyle, "Oraya gitmek pek güvenli görünmüyor," dedi.

"Gitmek zorundayım," dedi Rao. "Sen burada kalmalısın ama ben gitmeliyim."

Ateş ve kar görüşünü bulanıklaştırıyordu ve onların arasından bir figür gördü - belki de Aditya, alevlerin içinde duruyordu. Aditya, bir elini uzattı.

Sima'nın bağırdığını duydu ama artık çok geçti. Çoktan kendinden emin adımlarla soğuğa, yağmurun ıslaklığı olmayan soğuk bir su gibi üzerine bastıran beyaz renkli bir rüzgâra doğru ilerliyordu.

Bir el tuniğini yakaladı. Sima peşinden tökezliyordu.

"Fikrimi değiştirdim," diye bağırdı. "Senin vizyonunu takip etmeyeceğim ve bence sen de etmemelisin, seni mutlak aptal."

"Sana gelmemeni söylemiştim."

"Ama yapacağımı biliyordun, değil mi?"

Dişleri gıcırdıyordu. Arkalarına bakmak için döndü ama yol gitmiş, beyaz tarafından yutulmuştu. İçinden lanet okudu.

"Daha önce hiç kar görmemiştim," dedi. "Ben... Ben farklı olacağını düşünmüştüm." Bir duraklama. "Evim gibi."

"Bunun Ahiranya'yla ne alakası var?" diye sordu. "ok güzel ama seni öldürebilir," dedi. O da gülmekten kendimi alamadım.

"Sanırım başka seçeneğimiz yok," dedi. "Geri dönüş yok, değil mi? Vizyonunu takip edelim ve bizi nereye götüreceğini görelim."

Yürüdüler ve yürüdüler. Bir fırtına üzerlerine doğru geliyor, uğuldayan rzgrlar ve daha fazla kar getiriyordu.

"Hava çok soğuk," dedi. "İmgelemin seni buraya lmemize neden olacak kadar şmemiz için mi getirdi?"

"İsimsiz bana daha kötüsünü yaptı," dedi alçak bir sesle.

"Geri dönüyoruz, Prens Rao."

"Sırtımın nerede olduğunu bilmiyorum. Bunu biliyorsun." "Ah," dedi. "Kahretsin. Ben de bilmiyorum."

Barınak bulamadılar ama rüzgârı uzakta tutacak kadar yüksek bir kaya parçası vardı. Birbirlerine sokuldular, ısınmak için birbirlerine sokuldular.

Hava kararıyordu.

"Rao," dedi, uğuldayan rüzgâra ve onun sessizliğine karşı. "Prens. Sen... O senin için kimdi?"

"Arkadaşım," dedi.

"Onu çok derinden zyorsunuz."

"Herkes dostlarının yasını derinden tutar," diye mırıldandı. Ayak parmakları uyuşmaya başlamıştı.

"Var." Sessizlik. Onun yanında titredi. "Kadınlardan hoşlanıyorum, biliyorsun," dedi Sima, içinden konuşarak

titriyor. "Eğer beni yargılıyorsanız, gerçekten umurumda değil. Parijatdvipan'ların neye inandığını biliyorum ve biz Ahiranyi'ler aynı şeyi hissetmiyoruz. Ama ben..." Kadın durakladı ve adam bunun soğuktan mı yoksa kendi düşüncelerinin ağırlığından mı olduğunu bilmiyordu. Onun elini kendi elinin içine aldı. Buz gibiydi. "Özür dilerim," diye devam etti. "Sadece ona karşı daha fazla şey hissediyorsan bunu anladığımı söylemek istedim. Dinleyebilirim."

Yutkundu. Aditya'nın heykelini, bir öpücüğü düşündü. Aditya'nın gülümsemesi.

"Onu sevdiğimi biliyordum," diye itiraf etti. "Hayattayken onu sevdiğimi biliyordum... olması gerekenden daha fazla. Ama bunun şekli - bu benim görmeme izin verdiğim bir şey değildi. Bilmiyordum."

"Gerçekten görmedin mi?"

Rao, "Güneşe bakmak gibiydi," dedi. Titrek bir kahkaha. "Ona gerçekten bakmak beni mahvederdi."

"Şu anda biraz güneş için her şeyimi verirdim," dedi Sima. "Sıcak olmak çok güzel olurdu."

"Anlaştık." Gözlerini kapattı. Şu anda arkalarında ateş yoktu. Sadece kendi zihni vardı ve bu neredeyse daha kötüydü. "Ona söylemenin ne yararı olurdu ki?" diye fısıldadı. "Kendime söylemek mi? Hiçbir şey yapamazdık. Hiçbir şey olamazdık."

"Bizim gibi sevmek trajik bir şey değil," dedi Sima nazıkçe. "Bizim gibi olmak. Sen... bunu bilmelisin. Yine de bu kadar kederli olduğun için üzgünüm."

Yine güldü. Titriyor.

"Sanırım," dedi, "şu anda donarak ölmüyor olsaydık ağlardım."

Sima'dan titreyen bir huff.

Bir gürültü koptu. Sesler.

Kayaya tırmandı. Beyaz sisin içinden kalın kürkler ve koyu renk kumaşlar giymiş figürler gördü. İçlerinden birinin işaret edip bağırdığını gördü. Yaylar kalkmıştı.

Panik içinde bir yangın gibi yükselirken gözleri aniden yandı.

"Dur!" Tökezleyerek dışarı çıktı ve dizlerinin üzerine düştü.

Kar. "Ben Prens Rao," diye seslendi. "Alor'un isimsiz bir prensi, Parijatdvipa İmparatoriçesi'nin bir hizmetkârı ve buraya bir imgelem tarafından getirildim." Rüzgâr uluyup uğuldarken daha yüksek sesle bağırdı. "Kan, kar ve ateşten oluşan bir görü ve kalp gibi bir yakut! Yeryüzünden koparılmış bir taş!"

Figürler durdu. Bazıları yaylarını indirdi.

Aralarından bir adam çıktı. Gözleri bir avcı kuşunki kadar keskin, zayıf bir adam, ay ışığının aydınlattığı karı geçti.

"Prens Rao," dedi. "Artık korkma. Ben Ehsan'ım. Jagatay ve sen bizimle güvendesin."

PRIYA

"Daireler çizerek ne kadar koşmalarını istiyorsun?" Khalida sordu. "Bu... onlara yardımcı olacak mı? Tapınak büyükleri olmalarına?"

Çocuklar meyve bahçesinin etrafında daireler çizerek koşuyorlardı. Priya ve Khalida gölgeden onları izliyordu, Padma ayaklarının dibindeydi, Rukh yanlarına çömelmişti.

Khalida'nın sesi kuşkulu geliyordu, ki bu doğruydı. En gençlerinden biri yüzü toprağı dönük bir şekilde yerde yatıyor, kol ve bacaklarını açıyordu.

"Yaksa'lardan biri bana bunun işe yarayacağını söyledi," dedi Priya omuz silkerek. "En azından dikkatlerini dağıtacaktır."

"Daha sonraki tören için endişeleniyorlar," dedi Khalida, sesi artık kısıktı.

"O zaman belki biraz daha uzun koşmalarını sağlarım. Koşarken düşünemezler."

"Onları ağaçlara tırmandırmalısın," dedi Rukh. Dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini ellerinin arasına almıştı. "Jeevan beni ağaçlara tırmandırdı. Bunun benim için iyi olacağını söyledi."

denge."

"O zaman neden şimdi gidip ağaçlara tırmanmıyorsun?" Birden gözleri parlayarak ona baktı.

"Onlara öğretebilir miyim?" Rukh hevesle sordu.

"Öğretebilir miyim?"

Bir başka çocuk yere yığılmıştı. Ashish hariç diğerleri düşüyordu ama o hâlâ istikrarlı bir şekilde koşuyordu.

Priya kaos dürtüsüne boyun eğerek, "Neden olmasın," dedi. "Sen oradaki!" Priya sesini yükselterek bağırdı. Çocuklar tökezleyerek durdular. "Bugünkü eğitiminizin geri kalanını Rukh yönetecek. Hazırlanma vakti geldiğinde Khalida sizi durduracak."

İniltiler vardı ama gerçek bir protesto yoktu. Rukh ona sırtıttı ve gruba doğru koşarak emir yağdırmaya başladı.

"Ona göz kulak olur musun?" Priya Khalida'ya sordu.

"Bir canavarı serbest bıraktınız," dedi Khalida kuru bir sesle. "Ama onu idare etmek için elimden geleni yapacağım."

Priya daireler çizerek koşmak isterdi. Belki bir ya da iki ağaca tırmanmak. Ama yapamadı. Ölümsüz sulara doğru yolculuk yaklaşıyordu. Maske bekçilerine karşı bir görevi vardı.

Kritika'nın odasını buldu, kapıyı çaldı ve cevap beklemeden kapıyı iterek açtı.

Yaşlı kadın yağlanmış gümüş rengi saçlarını tarayarak örüyordu. İçeri girerken Priya'ya başıyla selam verdi. Kritika'nın ağzı inceydi ve gerginlik çizgileriyle çevrelenmişti. Beyaz bir şalvar giymişti. Saçlarına tahta boncuklar sarılmıştı.

"Hazır görünüyorsun," dedi Priya.

"Öyleyim, Elder," dedi Kritika sert bir sesle. "Ben hazırım." Priya odayı geçip ona doğru ilerledi.

"Korkmakta utanılacak bir şey yok," dedi. "Ben korkmuyorum. Yaksa'ya inancım var."

Priya başını salladı. Bugün Kritika'nın inancının yıpranan kenarlarını dürtmek için burada değildi. Nazik olmak için buradaydı.

"Ben de orada olacağım," dedi Priya sessizce. "İzliyor olacağım. Ve hepiniz için dua edeceğim. Siz güçlüsünüz. Üstesinden geleceksiniz."

"Güçlü," diye tekrarladı Kritika. Ağzının etrafındaki çizgiler derinleşti. "Olmaya çalıştım."

Kritika elini uzattı. Şaşırان Priya elini tutmasına izin verdi. Kritika ona baktı, gözleri şevk ve inançla parlıyordu.

"Bugün Ganam ve ben iki kez doğmuş olacağız," dedi Kritika kararlılıkla. "Ve aramızdaki iki doğumluların üçüncü yolculuklarında hayatta kalacaklarına dair umudum var. Yakında gerçek bir yardım alacaksın, Yaşlı Priya. Yaşlı dostların. Ve yaksa sadece senin sesine değil, daha fazla sese kulak verecek. Yalnız olmayacaksın. Ahiranya'yı birlikte kurtaracağız."

Kritika'nın sesinde gerçek bir umut vardı. Ama korku da vardı. Priya da onun elini tuttu.

"Biliyorum," dedi.

Akşam oldu ve alacakaranlık çöktü. Tapınak çocukları tören için sıraya girdiler. Priya ve maske bakıcıları ölümsüz sulardaki yolculuğu olabildiğince geleneksel hale getirmeye karar vermişlerdi: beyazlar içindeki çocuklar ve usulca söylenen mantralar; yakılan fenerler ve çiçeklerle çevrili yaksa heykelleri. Üzerlerindeki ay, siyah gökyüzünde sadece bir şerit, bir el orağı gibiydi.

Priya dikkatini maske muhafızlarına verdi. Yüzleri korkudan grileşmiş, gergin iki doğumlular güçlü görünmeye çalışıyorlardı. Ganam, Hirana'ya doğru yürümeye başlamadan hemen önce bir avluda kusmuştu ama halinden hiçbir şey sinirlerini ele vermiyordu. Küçük Pallavi mutfığa koşup ona su getirmiş, o da teşekkür etmişti. Daha sonra Priya'ya mırıldanarak, "Likörü tercih ederim," demişti.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" demişti, o isteği iliklerine kadar hissederek.

Şimdi Hirana'nın önünde birlikte duruyorlardı. Bekliyorlardı.

Bir hışırtı, neredeyse bir iç çekiş oldu, ağaç titredi, yer kaydı ve yaksa sanki yoktan var oldu, gecenin karanlığından yükseldi. Hepsi buradaydı.

Yolu açan Arahli Ara'ydı, yeşilin içinden fısıldayan ve Hirana'yı onlara açarak kalbine giden bir yol sağlayan.

"Git," dedi Priya. "İki kez doğmuş ve üç kez doğmuş ol. Yaşlılar olarak yerinizi alın."

Terli hissediyordu. Tuniğinin içinde rahatsızdı. Gururlu ve kendinden emin bir tapınak ihtiyarına hiç benzemiyordu. Maske muhafızları onun yanından geçip tünele girdiler, loş ve karanlıkta yaksa'yı takip ettiler.

Priya çocuklara baktı. "Siz burada kalın," dedi. Onların zamanı değildi.

Başlarını salladılar. Ashish tünele bakıyordu, yüzü solgun ve kararlıydı. O, diğerlerinden daha çok, kendisini bekleyen kaderden korkuyor gibiydi.

Priya tünele adım attı, karanlığı takip etti, sonunda mavi ışık tünelden sızmaya başladı ve etrafındaki gölgelerin üstesinden geldi. Önünde ölümsüz sular uzanıyordu. Vakit gelmişti.

Bir el onunkini kavradı, terden sırlıslık olmuştı.

"Priya," dedi Kritika. Sesi soluk soluğaydı. Tamamen korkuydu. Priya ona döndü ve onun parçalanmış gölge yüzünü gördü: titreyen ağzı, kocaman gözleri. Dehşeti, tüm umudu ve inancı silinip gitmişti. "Hayatta kalabilecek miyim bilmiyorum."

Kritika'ya geri dönebileceğini söylemeyi düşündü. Ama ne kadar isterse istesin Kritika'nın bunu yapmayacağını biliyordu. Priya'nın boğazında bir yumru, midesinde taze bir bulantı vardı. Kritika'nın elini sıkıca kavradı. "Hiçbirimiz bilmiyoruz," dedi Priya sessizce. "Ama yalnız gitmeyeceksin."

"Kritika." İleriden başka bir ses. Ganam, onları bekliyor. Yüz ifadesi kararlıydı. Elini uzattı.

Tereddüt. Sonra, Kritika bir nefesle

Priya. Ağzı sertleşti. Omurgası dikleşti. Ganam'ın elini tuttu ve suya doğru yürüdü.

Belki de Priya'nın söylemesi ya da yapması gereken şeyler vardı. Ama o sadece ayakları nemli toprakta, duvarlarda parlayan mavi su ışığında durabiliyordu. Chandni'nin melodik sesiyle, "Git, seni bekliyoruz," demesini sadece izleyebildi.

İki kez doğan -bir avuç dolusu, sadece üç maske bekçisi- suya doğru yürüdü. Beyaz tunikleri etraflarında dalgalanıyordu. Vücutlarının battığını gördü. Önce gövdeleri. Sonra boyunları. Sonra başları battı. Saçları yükseldi, etraflarında bir bulut oluştu. Sonra o bile yok oldu ve suyun ışığından başka bir şey kalmadı. Vücutlarının şekli bile kalmadı.

Ganam ve Kritika birlikte girdiler. Ve sonra sessizlik.

Uzadı ve uzadı. Kalp atışlarını sayarak bekledi. Ama bu atışlar makul bir zaman ölçüsü olamayacak kadar hızlı ve dengesizdi. İleri doğru bir adım daha attı, bir adım daha ve Nandi'nin -Avan Ara'nın- parmaklarının tuniğini kavradığını, onu sıkıca tuttuğunu hissetti.

"Su senin için değil," diye fısıldadı. "Bekle."

Bekledi ve zihni boştu, bomboştu. Düşünemiyordu. Eğer düşünürse, korkusunu sadece bedeninde değil zihninde de hissedecekti ve o zaman eteklerini kavrayan bir yaksa ile burada durup yaşayanların ya da ölülerin sudan çıkmasını bekleyemeyecekti.

Ortaya çıkan ilk beden bir çiçeğin açması gibi yükseldi, her bir uzuv teker teker yükseldi, önce ayaklar, sonra gövde ve en sonunda da baş. Ağzı açık, gözleri görmüyordu.

Avan Ara onu bıraktı ve suyun ıslak kenarında durup cesedi dışarı çıkarmasına izin verdi. Bir kadın. Maske bekçilerinden biri. Üç kez doğmuş olamaz.

Priya hasta olacağını düşündü.

Yine sessizlik. Priya'nın içinde emin bir keder yükselmeye başladı. Çok uzun zaman olmuştu. Başka kimse olmayacaktı. Hayır.

Hayatta kalanlar. Sadece, eğer şanslılarsa, gömecekleri cesetler.

Ve sonra bir gölge, yükselen bir şey. Geniş, güçlü biri ve onu görünce midesi şiddetle bulandı. Öldü, öldü ve tüm müttefiklerim gitti-

Ganam bir soluk alıp bir küfür savurarak ayağa kalktı ve kıyıya tırmanıp kendini dışarı attı. Kadın ona doğru koştu, yardım etti, omuzlarından tutup sürükledi. Bir çocuk gibi ağlıyordu ve hiç umurunda değildi.

"Yaşıyorsun," diye hıçkırdı.

"Gördün mü?" dedi, dişleri takırdıyordu, saçları su içindeydi. "P- Priya. Gördün mü? Hayatta kalan tek kişi sen değilsin."

"Ayağa kalk," dedi ve koluna bir tokat attı. "Kalk, hemen. Isınman gerek."

"Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Henüz yok," dedi. "Ama daha fazlası olacak."

Bekledi. Bekledi. Neşesi acıya dönüştü. Görüşü daraldı ve küçüldü. Sahte güveni buruştu ve yok oldu.

Hiçbir şey ve hiç kimse.

Başka kurtulan olmadı.

Yaksa konuşuyordu. Tepesindeki sesleri fırtınada eğilmiş ağaçlar gibiydi, öfkeli, korkulu ve tuhaf.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Yanıt olarak bir mırıltı. Bunu anlayamadı. "Her şey çok değişti."

"... ihanete uğradık," diye fısıldadı bir başkası. "Güce ihtiyacımız var."

Öldürülen ve yaşaması gereken şeye ihtiyacımız var."

"Sadece o-"

Onlar etrafında tartışırken Priya başını kaldırıp onlara bakmadı. Hirana'yı çevreleyen çimenlerin üzerinde, yaksa'ların etrafında halka oluşturduğu yerde, gömülecek cesetlerin üzerine sermek üzere çelenkler örmek için çiçekler yetiştiriyor ve koparıyordu. Sihrini toprağa bastırdı. Büyümeye çağırdı. Yaşayın, güzelleşin ki ölüleri taçlandırabileyim.

Maske muhafızları korku, utanç ve sessizlikle dolu bir cenaze töreninden daha iyisini hak ediyorlardı. Saygılı bir cenaze törenini hak ediyorlardı. Kendilerini Ahiranya'yı koruyacak kadar güçlü kılmak, Priya'nın zayıf olduğu, Ahiranya'yı hak ettiği şekilde savunamadığı, koruyamadığı ve yönetemediği tüm yönlerini telafi edecek kadar güçlü olmak için ölümsüz sulara girmişlerdi. Kritika korkmuştu ama yine de suya girmişti. Bunu Ahiranya için yapmıştı ve Priya yalnız kalmasın diye yapmıştı.

Kritika'dan hiç hoşlanmamıştı ve Kritika da ondan hiç hoşlanmamıştı. Ama birbirlerine güvenmeye başlamışlardı.

Sana burada ihtiyacım var, diye düşündü Priya. Sana verebileceğimden çok daha fazla kederi hak ediyorsun. Bir çiçek, bir başkasıyla örülmüş, ve bir başkasıyla. Ama sana bunu verebilirim.

"Ben bu toprakta yaşadım," diyordu Sanjana, sesi vahşi bir kuş, kemiğe saplanan bir testere gibiydi. "Toprak beni yedi ve karşılığında ben de onu yedim. Kemikler içime gömüldü ve bedenler boğuldu ve size şunu söylüyorum, akrabalarım: Artık ölmeyeceğim."

"Diğerinin gitmesine asla izin vermemeliydin," dedi Avan Ara. "Bhumika bizimdi. Sen çok insandın, Arahli. Çürümüş-"

"Sus," dedi Sendhil'in yüzünü giyen yaksa Vata Ara.

"Bebeklikten itibaren tapınak büyüklerine ihtiyacımız var." Chandni'nin sesi. Hayır. Bhisara Ara'nın sesi. Onların ne olduğunu unutmamasına izin veremezdi. "İhtiyacımız olan ve sahip olacağımız şey bu. Suyu girenler kusurluydu. Biz daha iyisine sahip olacağız."

Priya'nın eli çiçeklerin üzerinde hareketsiz kaldı.

"Çocuklar hazır değil," dedi. Sessizlik.

"Tekrar konuş çocuğum," dedi Vata Ara. "Konuşman gerekiyorsa, konuş."

Onlarla yüzleşmek için dönmedi. Eğilmedi. Sadece oturdu, elleri ve kucağı çiçeklerle doluydu.

"Arahli Ara size bir çocuk yapmanın ne kadar sürdüğünü söyleyebilir

içi boş ve güçlü," dedi. "Eğer şimdi suya girerlerse, çocuklar sadece ölür. Onlara öğretmem için bana yıllar verin, o zaman yaşayabilirler. Onları kullanmak yerine, bana kaynağından koparılmış ölümsüz suları verin. Savaşçılarımla o zehir ve güç şişeleriyle beslememe izin verin. Ve... en iyilerinin, gücünü kanıtlayanların suları denemesine izin verin. Bu hepimiz için bir şans daha. Güçlü tapınanları güçlü tapınak ihtiyarlarına dönüştürmenin bir yolu."

Onaylayan bir ses, yaksa içinde dolaşan bir mırıltı.

"Bir lider gibi konuştun," diye mırıldandı Vata Ara.

Çaresiz bir kadın gibi konuştun, diye düşündü Priya.

"Sular sizindir," dedi Avan Ara. "Al onları. Halkına yedir." Sonra eğildi ve Padma'nın sık sık yaptığı gibi onu saç örgüsünden tutup çekti, çocuksu, ısrarcı bir el. "Şimdi gidin ve cesetlerinizi gömün," dedi buyurgan bir tavırla.

Elinde çiçekler, onları kollarına ve omuzlarına dolamış, canlı bir pelerin gibi mahale doğru yürüdü. Arahli'nin de onunla birlikte yürüdüğünü fark etmesi bir anını aldı. Gerçekten umursamayacak kadar uyuşmuştu.

"Yaksa," diye mırıldandı.

Onu rahatlatmak için mi buradaydı yoksa ona başka bir acımasızlık göstermek için mi? Gözleri onunkilerle buluştu. Tahta kafalı yüzü okunmuyordu.

"İyi iş çıkardın," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Kardeşinin de onaylayacağı bir plan bu," dedi Arahli ve ah, işte oradaydı; zehirlemek ve kesmek için söylenmiş acı sözler.

MALINI

Srugna'ya giderken Malini çürümeye yüz tutmuş ormanlar ve tarlalar gördü. Ordusunun çalışmalarına rağmen çürüme yayılıyordu.

Muhafızlarından biri, geceleri rüzgarda ağaçların şarkı söylediğini, sanki dallarının insan boğazının ipleri ve siniri ile gerildiğini iddia etti. Malini bir gece sabaha kadar uyumamış ve hiçbir şey duymamış, ağaçların doğal iniltisini bile duymamış ve çok sevinmiş.

Sahar ona zarla oynanan yeni bir oyun öğretti ve diğer iki muhafız kadın -Sanvi ve Shri- Malini'nin kılıcıyla ve daha sonra da yayıyla pratik yapmasına yardımcı oldu.

Gücü arttı.

Priya'yı rüyasında görmediği geceler vardı ama gördüğü geceler daha fazlaydı. Alevlerin halelediği Priya; sürekli akan su derelerinin oyduğu mermerin üzerinde yatan Priya. Uyandığında kesin bir bilgiyi iliklerinde hissetti: Birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Lord Prakash'ın Srugna'nın kenarında bir çiftliği vardı ve Malini'nin ordusu için topraklarını bir dinlenme durağı olarak sundu. Malini bu mola için minnettardı. Çadırı rahat olduğu ve hizmetçisi Swati onunla ilgilediği için şanslıydı ama her gün seyahat etmek yorucuydu ve silahlı askerler ve seçtiği kişisel muhafızlardan oluşan bir çemberin içinde bile Parijatdvipa'nın içinde bulunduğu gerginliğin gerçeklerinden kaçamıyordu. Patlamış, boş tarlalar ve terk edilmiş köyler her fırsatta karşlarına çıkıyordu ve her gün yeni bir çürümüşlükten kaçınmak için Srugna'ya doğru yollarını değiştirmek zorunda kalıyorlardı.

Ordusu kulübenin dışına yerleşirken, o da kulübenin içinde Prakash, Narayan ve Ashutosh ile bir sürahi şarabı paylaşıyordu. Her zamankinden daha hafif konulardan konuşuyorlardı ve Malini Narayan'ı bir catur oyununa ikna etmeyi henüz başarmıştı ki, Srugani askeri yetkilisi araya girdi, Prakash'ın üzerine eğilip kulağına bir mesaj fısıldarken bile özür dileyip saygıyla eğildi.

"Komşu bir köyde yangın çıkmış," dedi Lord Prakash, memur dışarı çıktıktan sonra. "İzninizle İmparatoriçe, yangının nedenini öğrenmek istiyorum."

"Elbette Lord Prakash," dedi, onun bir saniye gerisinde ayağa kalkarak. "Size katılmama izin verin."

"Bunun sizin dikkatinizi çekmeyeceğinden eminim," dedi nazikçe. "Lütfen burada kalın. Dinlenin."

"Hiçbir imparator savaşa sırtını dönmez," dedi ve ona sert, ince dudaklı bir gülümseme sundu. "Benim de atalarımın aşağı kalır yanı yok. Geleceğim."

Köydeki sıcaklık cayır cayır yanıyordu. Ateşin boyutu çok büyüktü, ufukta altın rengindeydi.

Yaklaştıklarında Malini bunun büyük bir ateş olduğunu fark etti. Derisi anında nemlendi. Arabasının kenarını kavradı.

Yerde, bir grup insanı toplayan savaşçılar vardı. Sadece bu köyün sakinleri olamayacak kadar çok insan vardı ve her biri bir şekilde çürümüştü. Görünüşüne bakılırsa biri -bir lord-savaşçılara emirler yağdırıyordu. Prakash onu gördü ve o yaştaki bir adam için şaşırtıcı bir çeviklikle arabasından atladı. Malini daha zarif bir şekilde indiğinde, bir tartışmanın içine dalmışlardı.

Bu yeni lordun yüzünü incelemek için bir an durdu.

Bunu biliyordu. Bir keresinde bu lord ona karşı küstahça davranmıştı. Rohit, diye düşündü. şimdi karşısında ter içinde dururken, ateşin ışığı yüzüne yansırken, ona karşı tiksintiden başka bir şey hissedemiyordu.

Onunla daha önce ilgilenmeliydi. İntikam içgüdüşü onu henüz yüzüstü bırakmamıştı.

"... masumları öldürmek," diyordu Prakash öfkeli bir şekilde. "Aklından ne geçiyordu?"

"Onlar masum değillerdi," dedi Lord Rohit hararetle. "Çürümüşler. Yiyecek çalmaya çalışıyorlardı. Onları yakarak bir hizmette bulunuyoruz."

Malini bir adım daha yaklaştı. Muhafızları onu kuşattı ve "İmparatoriçenizi böyle mi karşılıyorsunuz?" diye bağırdı.

şaşkın bir sessizlik. Sonunda Lord Rohit eğildi.

"İmparatoriçe," dedi. "Srugna'da olduğunuzu bilmiyordum."

"Belli ki," dedi. "Bu insanların suçlu olduğunu mu iddia ediyorsunuz Lord Rohit?"

"Çürüme insanları hainlere dönüştürüyor, İmparatoriçe."

"Yine de ordumda çürümüş insanlar var," dedi soğukkanlılıkla. "Onlara hırsız dediniz."

"Onların köylerimizde yeri yok İmparatoriçe," dedi. "Yiyeceklerimizi yemeye hakları yok." Omuzlarını dikleştirerek doğruldu. "Öyle emretmiştiniz," diye devam etti. "Tahıllarımızın yanına çürükçül yaklaşmayacak. Bu sizin fermanınızdı, değil mi? Askerlerim kendilerinden bekleneni yapıyorlar."

Bu onun sipariş ettiği şey değildi.

her şehir devletine hasatlarını çürümekten korumalarını emretti. İmparatorluk halkını kıtlıktan korumak için hasatların çürümekten korunmasını istemişti, çürüyenlerin açlıktan ölmesini ve yakılmasını değil. Ancak emirlerinin nasıl yorumlandığını ve kullanıldığını, sesinin bu ateşi nasıl yaktığını düşündükçe, her şeye rağmen içinden bir korku dalgası geçti. Daha açık olmalıydı, daha dikkatli olmalıydı.

"Lord Prakash, hayatta kalanlarla konuşması için bir askeri yetkili ayarlayın," dedi ve etrafı sarılmış, dehşete düşmüş insanları işaret etti. "Buna bir son verin Lord Rohit. Derhal."

Çenesini yere vurdu. Tekrar eğildi. "İmparatoriçe."

Ateşin yakınından bir çığlık geldi. Ateşin kendisinden değil, bir korku çığlığı da değil. Bir sevinç çığlığı.

Annemin ateşi, diye bağırdı biri ve Malini kendini durduramadan dönüp ona doğru ilerledi.

Kalabalık onun için ayrıldı ve onu orada gördü. Küllerin içinde, sönmekte olan alevlerin içinde. Parlayan, kıpırdayan bir şeydi; nabızı atan, nefes alan, güneş gibi parlayan bir şey.

Ateşten bir çiçek.

"Sahar," dedi, dönerek. "Birini geri gönder. Odama. Swati'de olacak, siyah bir sandık, onu taşıyabilecek-"

"Emredersiniz İmparatoriçe," dedi Sahar, nefesi kesilmiş bir halde. Döndü ve bir emir bağırdı. Kılıcının kabzasını kavrayan eli kaskatı kesilmiş, titriyordu.

Anne ateşi değil. Sahte ateş. Ama yine de kullanabilecekleri daha fazla ateş.

Malini hasta mı yoksa rahatlamış mı hissettiğinden emin değildi.

Daha fazla ateş çiçeği vardı. İki tane. Sonra üç. Hepsi toplandı ve dikkatlice saklandı.

Ve Malini bunun yapılmasını izledi. İzledi, midesi düğümlendi ve bundan sonra ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı.

Herhangi bir ölüm alevleri yaratabilir miydi? Hepsi bu muydu?

Bazı hayatları değersiz olarak damgalama ve onları bir ateşe atma isteği mi?

"Prakash," dedi sessizce, Srugani lordunu kendisine doğru çağırarak. "Bu haberin yayılmasını istemiyorum. Anlıyor musunuz? Yaksa'yı ya da Ahiranya'yı yok etmek için sahte ateşin yeterli olmadığını biliyoruz ve gördük. Halkımızın birbirine ya da ölmeyi hak ettiğine inandıklarına düşman olmasına izin veremeyiz. Biz kurbanı kutsal sayarız. Burada yapılan şey bir iğrençliktir. Lord Rohit işlediği suçtan dolayı topraklarında hapsedilmelidir." Gördüklerini yayamayacağı bir yere, demedi. Prakash'ın anlayacağını biliyordu. "Bu insanlar serbest bırakılacak."

Prakash başını salladı ama çenesi gergindi.

"İmparatoriçe," dedi sessizce. "Eğer bu insanlar hırsızsa, suçluysa-"

"O zaman buna zorlanmışlardır," dedi Malini. "Çürümüşlerin sürgün edilmesini ve aç bırakılmasını istemiyorum. Ordunun dört bir yanına mesajlar göndererek savaşçılara çürümüşlerin bize ait olduğunu en sert ifadelerle bildirmelerini istiyorum."

"Lord Rohit bazılarının Ahiranya'ya kaçmaya çalıştığını iddia etti."

Malini, "Eğer açlıktan ve ateşten kaçmaya çalışıyorlarsa, o zaman biz hatalıyız," diye tersledi.

Bir duraklama. "Ateş," dedi bir süre sonra. "Eğer kullanılabilirse... Eğer yaksa ile savaşabilirsek. İmparatoriçe, göz önünde bulundurmanız gereken şeyler var."

"Chandra'nın hatalarını tekrar etmeyeceğim."

"Kadınlarınıza duyduğunuz güveni generallerinize duymuyorsunuz İmparatoriçe," dedi ağır bir sesle. "Ama şimdi size savaşın gereklerini düşünmenizi tavsiye ederim. Burada ya da başka bir yerde, zaten çürümeye mahkum edilmiş insanlarla yapılan bu yangın..." Sustu, sonra stiffly dedi, "Eğer ölmeleri gerekiyorsa, Parijatdvipa için ölmeleri daha iyi. Onların ölüm ateşi bizi kurtarabilir."

"Kendi halkımı öldürmem gerektiğine inanıyorsunuz," dedi Malini donuk bir sesle. "Sizi temin ederim Lord Prakash: Bunu yaptım."

daha önce. Eğer gerekli olduğuna inanırsam bunu tekrar yapacağım." "Gerekli, İmparatoriçe."

"Evet," dedi. "Chandra kesinlikle öyle düşünüyordu. Eminim onun çalışmalarını devam ettirdiğimi görse çok sevinirdi."

"Savaş kazanıldığında, barış geldiğinde, yaptıklarımızın yasını tutacağız İmparatoriçe. Ölülerini onurlandıracağız ve onların heykellerini dikeceğiz. Yeni nesil anneler, Parijatdvipa'nın kurtarıcıları. Hepsini yapacağız İmparatoriçe, size söz veriyorum. Ama şimdi, kederimizi bir kenara bırakmalıyız. Görüyor musunuz? Elbette görmelisiniz." Sesi yalvarır gibiydi.

"Chandra'nın ellerinde o kadar çok kadın öldü ki, hepsinin adını asla öğrenemeyeceğiz Lord Prakash." Malini nasıl konuştuğunu bilmiyordu. Duyguları uzaktaki bir ateş yıldızıydı ve o da etraflarındaki siyah boşluktu, soğuk ve boş. "İstemediğim ölen tüm o kadınlar için altın oymalardan bir orman inşa edebilirdik ama yine de yeterli olmazdı. Ve hala çürüme burada."

"İsteseniz özgürce ölebilecek kadınlar var, İmparatoriçe."

"Belki de vardır," dedi Malini. "Ama onlar bugün ateşte ölen insanlar değil. Öğütleriniz için teşekkür ederim, Lord Prakash. Ama korkarım şimdi dua ederek yalnız zaman geçirmeliyim. Anneler bana bu konuda rehberlik etmeli."

Çadıra dönüş yolculuğunda sessizlik vardı. Malini odasına vardığında, Sahar kapıları yavaşça arkasından kapattı. Sahar'ın ağzı ince bir çizgi halindeydi, kaşları çatıktı. Malini onun düşüncelere dalmış olduğunu anlayabiliyordu.

Sessizliği ilk bozan diğer muhafızlardan biri olan Sanvi oldu.

"Bunun yapılması gerektiğini düşünmüyorum, İmparatoriçe." Sesi titriyordu. "İnsanları bu şekilde yakmak, inanmayan, istekli olmayan insanları. Bu yanlış."

"Sus," dedi Sahar. "Yorgunsun, Sanvi. Git ve hepimiz için su getir."

"Ama-"

"Git." Malini'ye, "Özür dilerim, leydim." dedi.

"Gerek yok," dedi Malini. Hepsi aşırı heyecanlıydı.

"Eğer bilmeniz burada olsaydı size faydalı tavsiyeler verirdi," diye devam etti Sahar. "Ama ben, tek söyleyebileceğim..." Bir iç çekiş. "Sen bizim imparatoriçemizsin. Seçilmiş annemiz. Ne yapacağını bilirsin. Kendine güven."

Malini gülebilirdi. Kendine güvenmek mi? Kendi hayatı için bir ceset tarlasını yakmak mı yoksa kendini alevlerin üzerine atmak mı istediğini bile bilmiyordu. Kendi kalbine güvenmek için hiçbir nedeni yoktu.

Sonunda muhafızları bile onu yalnız bıraktı. Eğer biraz inancı olsaydı o zaman dua ederdi. Bunun yerine yatağına uzanıp gözlerini kapattı ve kendini kömür dumanı kokusu almadığına ikna etmeye çalıştı.

Annelere dua edemezdi. Ama.

Alori, diye düşündü. Çağırdı, karanlığa bir çığlık. Narina. Aditya. Kıkırdak ve tozdan daha fazlasıysan, bana kullanabileceğim bir silah gönder.

Senin gibi ölmek istemiyorum. Chandra gibi öldürmek istemiyorum. Lütfen.

Çürümüş kalbimden geriye kalanlarla ödemek zorunda kalmadan önce bana böyle korkunç bir bedeli olmayan bir silah verin.

RAO

Rao uyandı, bayıldı ve tekrar uyandı. Karda sürükleniyordu; sıcak bedenlerin ve dumanın kokusuyla çevrili bir çadırdıydı; vücudundaki ürpertiye azaltan ve bilincinin bir kez daha kaybolmasına neden olan sıcak ve tatlı bir şey içmeye zorlanıyordu. Düşünmeyi umursamadığı kadar uzun bir süre sonra uyandığında bir şeyler gördü: gökyüzüne açık bir daire, kar girdapları ve yükselen duman; uzun yün cüppeler içinde bulanık figürler; karanlık tuval duvarlar. Sonra kendisine yakın bir bedenın sıcaklığını hissetti. Vücut diz çöktü.

"Başını ateş ışığına doğru kaldır," diye emretti alçak bir ses. Çenesinin altında bir parmak vardı ve başını hafifçe yukarı kaldırmaya zorluyordu. Karşısında soluk, şahin gözlü bir adam vardı. Onun arkasında, çadırın içinde bir kamp ateşi yanıyordu.

"Belki de hayal görmüşümdür," diye mırıldandı adam. Başparmağı Rao'nun sol gözünün altına geldi. "Fırtınada iki aptal gördüm. Dwaralı kıyafeti giymiş yabancılar. "Fırtınada iki aptal gördüm.

Askerlerim onları vurdu ve sonra gözlerini gördüm. Alev gibi parladıklarını düşündüm. Bu kar üzerindeki ay ışığının bir oyunu muydu, Prens Rao?"

"Kai Ehsan," dedi Rao hıçkırığa hıçkırığa, bu ismi kafatasından bir şekilde çıkarmıştı; karın, ay ışığının, alçaltılmış bir yayın taze anısından. "Sen yapmadın. İsimsiz tanrı beni buraya yönlendirdi."

"Peki tanrınız sizi neden buraya yönlendirdi?"

"Bir yakut aramak için," dedi Rao. Gerçeği gizlemenin bir anlamı yok gibiydi. Ne de olsa gördüğü şey hakkında bağırarak hayatını kurtarmıştı. "Ama bu bir yakut olmayabilir. İsimsiz bana kar ve içinden yükselen kanı gösterdi."

Adamın yüzünden garip bir ifade geçti. Bir an için konuşmadı.

"Sana inanıyorum," dedi sonunda. "Sadece bir tanrının peşinden giden bir aptal karda ölüme yürür." Rao'nun yüzünü serbest bıraktı. "Artık yok olacakmış gibi görünmüyorsunuz Prens Rao. Bu iyi bir şey."

"Yanımdaki kadın-"

"İyileşiyor," dedi Kai Ehsan. "Eğer yardım almadan ayakta durabilirsen, onunla kendin konuşabilirsin."

Kolay olmadı ama Rao ayağa kalktı. Dengesini yeniden kazanması ve etrafını kolaçan etmesi bir an sürdü. Silahları gitmişti. Bileklerinde çakramlar ya da belinde hançerler yoktu. Kürk ve işlemeli yünden bir battaniyeye sarılmıştı. Sendeleyerek bir adım, sonra bir adım daha attı ve sonunda ateşin diğer tarafındaki Sima'yı gördü, gri yüzlü ve kundaklanmış bir bebeğe benzeyecek kadar kalın bir battaniye yığınının sarılmıştı.

Kadının görüntüsü ona sendeleyerek yanına gitme gücü verdi. Adını haykırdı, sonra öyle iğrenç bir küfür savurdu ki, şaşkınlıkla güldü ve sonra önünde dizlerinin üzerine çökerken rahatlayarak tekrar güldü.

"Sima," dedi, sesi sertti. Sima'nın ellerini kendi elleriyle kavradı ve onları battaniye kozasından çıkardı. Çok üşümüşlerdi. "Çok özür dilerim."

"Gerek yok," diye idare etti Sima. "İkimiz de aptalız."

Kadınlardan biri ona gıdıkladı ve elini uzaklaştırdı.

"Ellerini ateşe yaklaştır," diye talimat verdi Sima'ya.

"Kız kardeşlerim," dedi Kai kadınlara başıyla selam vererek. "Bahar, Qutlugh."

İki kadından genç olanı, "Buraya hoş geldiniz, Alor Prensi Rao," dedi. Yaşlı olan başıyla onayladı.

Jagatay'ın lideri - kai terimi bunu ifade ediyordu ya da Rao'nun Lal Qila'nın kütüphanesinde edindiği bilgi kırıntıları ona böyle söylemişti - Rao'nun omzuna bir el koydu. "Dinlen," dedi. "Kız kardeşlerim sana göz kulak olacak."

Rao iki kadından kardeşine bakarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Nezaketiniz ve merhametiniz için. Size minnettarım."

"Benim teşekkürü ihtiyacım yok," dedi Kai Ehsan. "Ama borcunu alacağım. Fırtına dindiğinde ve siz iyileştiginizde, Alor Prensi Rao, sizden bilgi isteyeceğim. Ve sen de dürüstçe cevap vereceksin."

Fırtına sonunda dindi. Artık çatıdan içeri kar girmiyordu ve Rao'nun titremesi durmuştu. Aradan geçen saatler boyunca Sima'yla hiç konuşmadılar, gözleri üzerlerindeydi. Ama sonunda Sima elini battaniyeden kurtardı ve parmak eklemlerini Rao'nun koluna dokundurdu. Bu onu rahatlatmıştı.

Kai'nin kız kardeşlerinden biri -Kutlugh- kıpırdandı ve çadırın kapağı geri çekilirken gözlerini kısarak çadırın girişine doğru döndü.

Kai Ehsan girişte duruyordu, arkasında gökyüzü ve yer mavi-beyazdı. "Benimle gelmeni istiyorum," dedi kai. "Konuşma vaktimiz geldi."

Rao'nun bakışları Sima'ya döndü. O da arkasına baktı.

"Kız kardeşlerimin yanında güvende olacak," dedi Kai.

"Gel."

"Git," dedi Sima boğuk bir sesle. "Ben iyi olacağım." Rao ayağa kalktı ve onu takip etti.

"Bu şarabı seveceksin," dedi İhsan, Rao kai'nin kendi çadırındaki alçak masada karşısına otururken. Ateş kısık yanıyordu ama kapalı çadır ve etraflarındaki kürk ve battaniyeler soğuğu uzakta tutuyordu. "Bu benim son şişem," dedi İhsan doldururken. "Büyükbabam, üzüm bağlarımızın yetiştiği doğudaki ata topraklarını kuzeniyle girdiği savaşta kaybetti. Şimdi mirasım buna indirgenmiş durumda. İki fincan tatlı likör." Şişe yumuşak bir gümbürtüyle masaya çarptı. "Babam daha sonra meyve bahçelerini bir Babure kai'ye kaptırdı," diye devam etti Ehsan, fincanı Rao'ya iterek, o da itaatle aldı. "Ama şeftali hiç umurumda olmadı, bu yüzden gururumun ötesinde benim için büyük bir kayıp değildi." Bir süre mırıldandı: "Sonrasındaki kayıplar daha zordu."

Rao fincanı dudaklarına götürdü. Derinlemesine içmedi ama tattığı azıcık şey zengin ve ısıtıcıydı. Daha önce içtiği hiçbir şeye benzemiyordu.

"Benden hangi bilgiyi istiyorsun?" Rao fincanını indirerek sordu.

Kendi fincanını indiren Kai'den ince dudaklı bir gülümseme.

"İmparatorluk hakkında bilgi istiyorum," dedi. "Parijatdvipa'nın."

Bilgi pek çok şey olabilir. Dedikodu. Sırlar. Ve Rao, Malini'nin sarayı, ordusu ve sırları hakkında bir yabancıyla paylaşamayacağı kadar çok şey biliyordu.

"Lal Qila ile ticaret yaptığınızı biliyorum," dedi Rao. "Zabanice konuşuyorsun. Benim söyleyebileceğim kadarını, belki de daha fazlasını biliyorsun."

"Birkaç Babure kabilesi kaleyle ticaret yapıyor," diye düzeltti Kai Ehsan. "Ve sadece idareli bir şekilde. Sadece bizimle savaşmak için daha fazla silah aradıklarında." Bir ince gülümseme daha. "Belki anlıyorsunuzdur. Lal Qila yoksul bir sınır kabilesini diğerine karşı silahlandırarak, bizim birbirimizi öldürmekle meşgul olup Dwarali'yle savaşmamızı ya da yüzümüzü

İmparatorluk. Zekice bir savunma stratejisi ama bana ya da akrabalarım bir faydası olmadı. Dillerinizin çoğunu biliyorum çünkü benim halkım da sizinkiler gibi öğrenmenin değerine inanıyor." Tek omzunu akıcı bir şekilde silkti. "Sıradan bir asker bana sahip olmadığım bilgileri getirebilir. Ama eminim ki siz bir prens olarak bana altın kadar değerli gerçekleri verebilirsiniz."

"Özür dilemeliyim," dedi Rao, kalbinin çarpmasına rağmen sesi sabitti. Kendisinin ve Sima'nın ait olmadıkları bu kampta ne kadar savunmasız olduklarının acı bir şekilde farkındaydı. "Ama imparatorluğumu tehlikeye atacak ya da Lal Qila'nın lordu ve leydisinin aleyhine çalışacak hiçbir bilgiyi paylaşmayacağım. Eğer aradığınız buysa, borcumu ödeyemem."

"Lal Qila'nın lordu ve leydisi buraya gelmenize izin verdi mi? Elbette hayır, yoksa bir orduyla kampıma yaklaşırdınız. Zaten onlara karşı hareket ediyorsun." İhsan öne doğru eğildi, şahin gözlerini kırpmadan bakıyordu. "Benimle paylaşmanı istediğim hiçbir şey imparatorluğuna zarar vermeyecek. Bilgi için size işkence etmeyeceğim -bu kadar avlanmış görünmenize gerek yok Prens Rao- ve bunu benden saklamanıza da gerek yok. Elimde istediğiniz bir şey var ve karşılığında tek istediğim imparatorluğun dağların ve kalelerin sınırlarının ötesinde ne durumda olduğunu bilmek. Bana yeni imparatoriçenden bahset. Seni bir tanrının sesini takip etmeye iten tehlikenin ne olduğunu söyle."

Tehlikeli bir şekilde ikna ediciydi.

"Sende benim istediğim ne var?" Rao zaman kazanmaya çalışarak sordu.

"Arayışınızın sonu elbette," dedi İhsan. "Yakutunun gerçeği. Gerçi biz ona kalp kabuğu diyoruz."

Rao'nun nefesi boğazında bir pençe gibi sıkıştı. Bir an için gözlerinin arkasında bir ateş görüntüsü, ısrarlı bir çağrı yandı, sonra dumana dönüştü.

"Sen çaresiz bir adamsın," dedi İhsan alçak sesle. "Sende kendimin bir yankısını görüyorum. Ben askerlerini doyurmaya ancak yetecek kadar yiyeceği olan bir adamım. Halkım yok edildi. Ne olduğunu biliyorum."

çaresizlik gibi görünüyor. Halkınızı ne avlıyor? Parijatdvipa'yı hangi canavar avlıyor? Söyle bana."

Rao sadece kendini topraklamak için şarap kadehini tuttu. Ellerin altında soğuk metal. Kendi kanı kulaklarında gürliyordu.

Rao, "Parijatdvipa'da bir tehlike var," dedi. Çadırın içinde bir sessizlik vardı. Kısık ateşin çıtırtısı ve ışığının İhsan'ın dikkatli yüzünün düzlemlerine, kısık gözlerine vurmasından başka bir şey yoktu. "Yaksa -eski varlıklar- geri dönüyor. Ve garip bir çürüme ekinlerimizi ve insanlarımızı yok ediyor. O varlıklar bizi yok etmek istiyor. İmparatorluğumuzu. Ve benim görevim hepimizi kurtarmanın bir yolunu bulmak. İmgelemimin bir cevap olmasını umuyordum."

İhsan'ın gülümsemesi soldu. Yüz ifadesi artık ciddiye.

"Tanışmamız gerekiyordu. Bir cevap için dua ettim çaresizlik, ve işte buradasın." Aniden ayağa kalktı. "Benimle gel. Ve bu ceketı giy Prens Rao," diye emretti İhsan, kendi ceketini giyerken ona astarlı ceketı uzattı, yüksek yakayı boğazına kadar çekti. "Gittiğimiz yer çok acı. Kemiklerinizin içinden yükselen bir soğuk. Alabileceğin tüm sıcaklığa ihtiyacın olacak. Ve son bir şey daha..."

Adam hızlıca bir bez çıkarıp Rao'nun gözlerine tutunca Rao durakladı.

Kai, "Bana güvenmek zorundasınız," dedi.

Rao. kapalı onun gözleri ve izin verildi kendisi için gözleri bağlı olacak.

Kendisine sorulsa bile rotayı asla çizemezdi. Dolambaçlı bir patıkada ilerliyordu: engebeli bir yüzeyden yukarı, sonra tekrar aşağı; yumuşak zeminden pürüzlü taşlara. Kendini aptal ve rahatsız hissediyor, her an düşüp kafatasını çatlatacağını düşünüyordu. Ama İhsan onu sakın bir şekilde yönlendiriyor, Rao'yu elleriyle kollarının üstünden tutarak yönlendirirken bile açık talimatlar veriyordu.

"Ayağını indir. İşte, güzel. Muhtemelen çok az şey biliyorsun

İmparatorluğunuzun sınırlarının ötesindeki insanların siyaseti," dedi Ehsan, Rao'yu dik bir yokuştan aşağı kendisini takip etmeye çağırırken yumuşak bir sesle. "Ama bizim kabilelerimiz arasında toprak bir nesil içinde kazanılabilir ya da kaybedilebilir. Eğer onu elinde tutacak kadar güçlü ve kurnaz değilsen, o zaman daha akıllı ve güçlü liderler tarafından alınır. İşte bu yüzden benim kabilem çok küçüldü. Babamın ve büyükbabamın başarısızlıkları peşimizi bırakmıyor ve ben... talihimizi değiştiremedim." Sesi bu son sözlerle gerildi, duygularını dizginledi. "Soluna dön. Orada bir duvar var, taştan. Denge için onu tut."

"Beni nereye getirdin?" Rao sordu.

"Kalbin kabuğuna kadar," dedi Kai Ehsan, bir elini Rao'nun omzuna koyarak onu ileri doğru itti. "Babam bu bilgiyi ne satabildi ne de ondan çalınabildi. Kimse bunun Alor prensi için bir değeri olduğunu bilmiyordu." Ehsan'ın sesinde eğlence. "Bu madenin yeri bana, babadan oğula geçti. Bu benim mirasım."

Alçaldıkça Rao havanın değiştiğini, ağırlaştığını hissetti. Gözleri görmese bile, Rao toprağın altında olduklarından, üzerlerindeki dağların ağırlığından emindi. Umutsuzca gözbağını çıkarmak istedi ama direndi. "Filozof Sunata'yı duydunuz mu Prens?

Rao?"

Rao hemen, "Her şey boşluktur," dedi. Ehsan kıkırdadı.

"Sunata'nın da benimsediği gibi, biz boşluğa, büyük hiçliğe inanırız. Ve boşluğun sayısız tanrıya ev sahipliği yaptığına inanıyoruz." İhsan'ın eli tekrar kolunu kavradı, onu ayaklarının altında çıtırdayan, kayalık ve engebeli, sonra aniden yağmurla yıkanmış taş kadar pürüzsüz bir zemine çekti. "Yaksa'larınızı biliyoruz çünkü benim atalarım da bir zamanlar onlardan korkardı. Nasıl korkmasınlar ki? Ama boşluğa, karanlıkta onları dinleyen herhangi bir iyiliksever ölümsüze dua ettiler ve nazik bir tanrıdan uyarı aldılar: Boşluktan gelen her büyüünün korkunç bir bedeli vardır. Tüm büyüler, dünyayı ve kendisini çarpıtmadan önce dünyaya sadece bir süreliğine dokunabilir.

korkunç şekillere dönüştü. Bu yüzden atalarımın biri, büyük bir kai, bir fedakarlık yaptı. Meditasyon yaptı, zihnini güçlendirdi ve bedenini sadece iradesiyle yaksa ve tüm karanlık büyüleri uzak tutacak silahlara dönüştürdü."

Rao kafatasının arkasında bir çekilme hissetti. Göz bağı çıkarıldı.

Ne yapacağını şaşırarak Rao, Ehsan'ın elinde tuttuğu tek fenerin parıltısına alışana kadar gözlerini kırptırdı. Önündeki manzara nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu.

İhsan'ın ataları üzüm bağlarını ve meyve bahçelerini kaybetmiş olabilirlerdi ama burada çok daha güçlü bir ürün yatıyordu. Uzun zaman önce ölmüş bir atanın bedensel kalıntılarını göremiyordu ama etrafındaki mağaranın geniş duvarlarına kaynaşmış tuhaf taşları görebiliyordu. Taşlar kaya çiçekleri gibi açıyordu.

-Yumruk gibi, düzinelerce kıvrılmış şekiller, her biri siyah taşın kırılma bir atkı.

"Kalbin kabuğu," dedi İhsan, onu sol elindeki meşalenin ışığına tutarak. Sol elinin ışığında o karanlık, kırılma taşlardan biri kan kadar koyu siyah bir sıvıyla parlıyordu. "Çiçek Çağı'nda halkım tarafından kullanılırdı. Yaksa'nın gücünü yok eder, onları tuzağa düşürür ve azaltır. Al bunu."

Rao bir taş parçası aldı.

Kalbin kabuğu. Boş. İçi boş bir şey, elinde hafif ve garip. Ona baktı ve içinde hiçbir büyü hissetmedi. Işık yok, boşluktan gelen bir ses yok. Tamamen boştu. Hayatı boyunca hiç olmadığını fark ettiği bir şekilde tamamen insandı.

Kafatasının içinde kendi sesinden başka ses yoktu.

"Taşınızın söylediğiniz gibi davrandığına dair elimde ne kanıt var?" Rao sordu. Sesi belli belirsiz titriyordu.

"Şu anda hissettiklerinden başka bir şey değil," dedi İhsan. "Tanrının seni buraya getirmesi ve yaşamana izin vermem için bana yol göstermesinden başka bir şey değil. Yardım için dua ettim. Boşluğa dua ettim, içindeki iyiliksever bir şeyin cevap vereceğini umarak; belki de beni duyan ve bizi buraya getiren senin isimsiz tanrındı.

birlikte." İhsan bir adım daha yaklaştı. "Tanışmamız gerektiğini biliyordum," dedi İhsan kısık sesle. "Gözlerini gördüğümde anladım. Sen benim cevabımdın. Ve şimdi, gözlerin ışıksız." Sesinde mizah ve huşu vardı. "Kader tarafından dokunulmamış ölümlü bir adam gibi görünüyorsun."

Rao tek kelime etmeden başını salladı. Aditya'nın ölümünden önce İsimsizler onun gözlerini hiç ışıkla doldurmamıştı. İsimsizler'in hiçbir rahibi bu güçten söz etmemişti. İsimsizler'in gücü kehanette yatıyordu; isimlerde ve kalbe yön veren mesajlarda.

Rao'nun ışığı düşündüğünde aklına gelen Aditya'ydı. Aditya ve ateş.

Bu düşüncenin hemen ardından bir şüphe, bir korku geldi - ya onunla konuşan isimsiz değil de başka bir şeyse - ateşten, ışıktan bir varlıksa, Aditya'nın sesini taşıyan bir varlıksa?

"Ben... bilmiyorum," dedi Rao, sesi biraz çığ çıkmıştı. "Belki de iki tanrı benim aracılığımla çalışıyor, hatta bir düzine."

Ehsan'ın ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Rao'nun onunla sakalaştığını düşündü.

"Belki de boşluğun tüm tanrılarının ortak bir nedeni vardır," diye kabul etti Ehsan. "Belki bize yardım etmek istiyorlar, belki de bizi kullanmak istiyorlar. Ama benim için önemli olan tek şey, yaksa'nızla savaşmak için bir miktar kalp kabuğu karşılığında bana yardım edip etmeyeceğiniz Prens Rao."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Savaştan ve kaçmaktan yoruldum," diye yanıtladı Ehsan. "Halkımın barışa ihtiyacı var. Kalp kabuğuna karşılık halkım için toprak istiyorum. İmparatorlukta bizim için bir yer talep ediyorum. Nesiller boyu yaşayabileceğimiz bir yuva."

"Hayatta kalmak için ihtiyacımız olan bir şey için yüksek bir fiyat istiyorsunuz," dedi Rao sert bir sesle.

"İmparatorluğunuza da aynı şansı vermeniz karşılığında hayatta kalmak için bir şans istiyorum," dedi Ehsan. Fenerinin ışığı yüzüne altın rengi kırbaç izleri çiziyordu. "Bunu ikimiz de çok iyi biliyoruz. Elbette beni reddedebilirsiniz. Ama

Size söz veriyorum Prens Rao, kalbin kabuğunu bir daha asla bulamayacaksınız. Kendi kız kardeşlerim bile bu madene giden yolu bilmiyor. Bu bilgi babadan oğula geçer ve sadece bende var. Onu sadece ve sadece benim ellerimde tutmak için ölürüm. Ama bana istediğimi verin ve imparatoriçeniz istediği her şeye sahip olsun. Öyleyse, Prens Rao. İmparatoriçeniz adına pazarlık yapacak mısınız?"

Onu buraya getiren ister isimsiz olsun, ister Sunata'nın bir zamanlar yazdığı boşluktaki başka bir varlık, Rao'nun verebileceği tek bir cevap vardı. Buraya Parijatdvipa'yı kurtarmak ve Malini'nin yanmasını engellemek için gelmişti.

Parmaklarını avucundaki kalp kabuğunun etrafında dikkatlice kıvırdı.

Malini'ye eli boş dönmeyecekti.

"Yapabilirim," dedi Rao kararlılıkla. "Kampınıza dönelim Kai Ehsan ve şartları konuşalım. Göz bağıni kendim takacağım."

PRIYA

Bhumika gittiğine göre Priya'ya tahtırevan alması için zorlayacak kimse yoktu. Yaksa'nın kesinlikle umurunda değildi. Hiranaprastha şehrinde en sade sarisiyle yürüyordu. Otoritesini göstermek için bir tahtırevana, altına ya da bir tapınak büyüğünün kıyafetine ihtiyacı yoktu, ne de olsa yürüdüğü yerde çiçekler yetişiyordu. Bunun yeterli olduğundan oldukça emindi.

Şehir hâlâ hareketliydi. Görünüşe göre hiçbir şey - tanrılarının dönüşü bile- Ahiranya halkını hayatta kalmak gibi zor bir işten vazgeçiremezdi. Priya tanıdık yiyecek tezgâhlarının, evlerin, pembe fenerlerle donatılmış binaların ve güneşin yükselen sıcağından korunmak için verandalarda oturan ailelerin yanından geçti. Etrafındaki kalabalık dağıldı, yüzler tedirgindi. Bazıları eğildi.

Daha önce olduğundan çok daha fazla sayıda çürümüş insan vardı. Her yerde yaksa heykelleri vardı ve etrafları adaklarla çevriliydi. Altın parıltıları ve

meyveler karıncalarla kaplanmıştı. Geçerken o da başını eğdi. Ona saygı göstermesi söylenmişti ve o da gösterecekti.

Hedefine ulaşmıştı. Haveli'nin kapısındaki muhafızlar onu açıkça tanıdı, çünkü biri soldu ve kılıcıyla oynadı, diz çökerken indirdi.

"Lord Chetan ile konuşmak için buradayım," dedi. "Onu bana getirin."

Yaptılar. İlk muhafız ev halkını uyarmak için önden koştu. Priya nispeten küçük avluyu geçip, gökyüzüne açılan sütunların altında su içinde çiçeklerden oluşan bir havuzun bulunduğu evin açık salonuna girdiğinde, hizmetçiler selam veriyor, şerbet ya da şarap ikram ediyorlardı. Evin soylu lordu aceleyle dışarı çıkmış, brokar ceketini yerine yerleştiriyordu. Kadın onu uykusundan uyandırmış olmalıydı.

İyi görünmüyordu. Gözlerinin altında büyük gölgeler vardı. Ceketinin altında kısmen gizlenmiş olan kolları öylesine çürümüşü ki, etten çok eğrelti otu ve asmaya benziyorlardı. Yutkundu, gözle görülür bir şekilde korkmuştu, gözbebekleri simsiyahtı.

"Yüce İhtiyar," dedi başıyla selam vererek. "Ev halkım size nasıl yardımcı olabilir?"

Priya kendini son derece rahatsız hissediyordu. Bunu belli etmemeye çalıştı.

"Lord Chetan," dedi. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

Onu bir koltuğa oturttu. Ona ne istediğini söyledi: daha fazla savaşçı ve muhafız. Ev halkının verebileceği her şey. Silahlar. Para. Hükümetin bir kısmını sürdürmek için yardım. Ona şerbet, kendisine de küçük bir bardak doldurdu. İkisi de dokunmadan bıraktı.

"İhtiyar, ne istersen vereceğim. Yaksa'nın ihtiyacı olan her şeyi tüm kalbimle vereceğim. Sadakatim gevşekken Yaksa yaşamama izin verdi. Onları bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım." Kucağındaki elleri titriyordu. "Tüm soylu dostlarım da aynı şeyi hissedecek. Sizi temin ederim. Eğer onlarla senin adına konuşmamı istersen..."

"Minnettar olurum," dedi Priya, içini bir rahatlama dalgası kaplamıştı. Bhumika ona bir keresinde Lord Chetan'ın bağlantılarından söz etmişti. Bu tam da Priya'nın umduğu şeydi. "Memnun oldum Lord Chetan," dedi Priya ona içtenlikle. "Yaksa'nın da memnun olacağını biliyorum. Çürümenin daha fazla ilerlemesine izin vermeyecekler. Ashında... bana elinizi verir misiniz?"

Adam uzattı, o da aldı. Gözlerini kapattı. Onun içindeki çürümeyi hissetti - o çiçek açan çekirdeği.

Gözlerini açtı.

"Yaksa rotasını dondurdu," dedi. "Yeni bir şey yetişmiyor."

"Teşekkür ederim, Elder," dedi ve kolunu geri çekti. Gözle görülür bir şekilde tereddüt etti. Sonra şöyle dedi: "Sizin gözetiminizde bir çocuk var. Bir tapınak çocuğu. Oğlum Ashish."

Karanlık bir his Priya'nın içini ürpertti. Oh.

Tapınak çocuklarının tapınak dışında bir ailesi olmaması gerekiyordu. Ama bunu ona söylemedi, sadece başını salladı, şimdi kendi ellerini sıkıyordu.

"O... o iyi mi, Elder? Annesi onun için endişeleniyor." Sesi dalgalandı. "Yaksa'nın onu uygun gördüğü gibi kullanabileceğini biliyorum..."

"O iyi," dedi Priya yumuşak bir sesle. "Akıllı bir çocuk. İnatçıdır. Küçük çocuklarla arası iyi. Ona iyi bakılıyor, Lord Chetan."

Adam hızla gözlerini kırptırdı, gözleri ıslaktı.

"Teşekkür ederim," dedi ve ardından boğazını temizledi. "Sizden bir ricam olacak. Senden küçük bir iyilik rica ediyorum, Elder."

Rukh onu buldu. Yine hasta odası olan boş depoda oturuyordu. Yatak takımını orada bırakmıştı. Bazen odaları biraz fazla kalabalık geliyordu ve buraya gelip yalnız kalmayı seviyordu. Yine de Rukh onu nerede bulacağını her zaman biliyordu ve çok geçmeden ortaya çıktı.

"Kendin için üzgün görünüyorsun," dedi. "Çok acımasız. Tam bir savaş lideri gibi."

"Kapa çeneni," dedi. "Beni nasıl buldun?"

"İnsanlar her zaman seni izliyor," dedi omuz silkerek. "Sadece sordum. Sorun nedir?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı; kaşları çatılmış, yüzü ciddileşmişti. Hâlâ çok gençti; sorunlarını onun kulağına dökmek yanlış geliyordu. Sima'nın burada olmasını diledi. Onu o kadar çok özlemişti ki, bu bir sızı gibiydi.

"Yetişkin sorunları," dedi. "Senin endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Neden bir içki içmiyorsun?"

"Bana içki içmemi söyleme!" Kulağına kelepçe takma numarası yapmak için uzandı ve adamın yolundan çekilmesine izin verdi.

Ona sıırttı. "Peki ya Billu'nun haşhaşı?" "Şşşt.

Bunların hiçbirini yapamam ve sen de bunu biliyorsun." "Neden yapamazsın?"

"Bana ihtiyaç olabilir, Rukh." İçini çekti ve alnını dizlerine dayayıp dramatik bir şekilde inleyebilmek için dizlerini yukarı çekti. "Bana her zaman ihtiyaç duyulur."

Adamın ayak seslerini duydu. Adam onun yanında yere oturmuş, onu yansıtıyordu. Kadın başını kaldırdığında adamın dizleri yukarı çekilmiş, çenesi ellerinin üzerindeydi.

"Elinde ne tutuyorsun?" Rukh sordu.

Priya yumruğunu çözdü. Sertleşmişti. Hiranaprastha'nın karşısındaki kulübeden beri parmaklarını sıkıyordu.

Avucunda küçük bir kurdele vardı; kırmızı ve turuncu kumaştan bir düğüm, göz şeklinde bir boncukla bağlanmıştı. Bileğe dolanıp sıkıca bağlanabilecek kadar büyüktü. "Bu bir şans tılsımı," dedi. "Bir çocuğun annesi tarafından onu güvende tutmak için yapılmış."

Babasından da gelmişti. Belki de o yapmıştı ve ona yalan söylemişti. Bunu bilmiyordu. Ama onun gözlerindeki kederi ve korkuyu görmüştü.

"Çok güzel," diye gözlemledi Rukh.

"Öyle." Başparmağını üzerinde gezdirdi: yumuşak kumaş, içindeki düğümler. "Belki de bunu ona hiç vermemek daha iyi olur. Belki de... onun güçlenmeye odaklanmasına izin vermek daha iyi olur. Bu ona sadece acı verebilir. Ona geri dönemeyeceği ailesini hatırlatır."

Rukh bir elini onunkinin üzerine bastırdı. Derisinin altındaki kökler, daha derin nefes almasına neden olan keskin bir iğne batmasıydı ve havanın sıcaklığını ciğerlerinde hissetti. Başını düzgünce kaldırdı ve ona baktı.

"Bunu yapmalısın," dedi. "O çocuk her ne acı hissederse hissetsin... buna dayanacak kadar güçlü olması gerekecek, değil mi? Eğer o bir tapınak çocuğuysa."

"Peki ya yeterince güçlü değilse?" Priya fısıldadı.

"O zaman sen de burada olacaksın," dedi Rukh. "Onu koruyacaksın. Beni koruduğun gibi."

Priya bir kahkaha attı. "Ne zaman bu kadar büyüdün?"

"Sen uzaklardayken," dedi, gülümsemesi biraz orantısız. "Ve belki geri döndüğünde de biraz." Elini çekti ve duvara yaslandı. "Döndüğüne gerçekten çok sevindim, Priya."

Bir elini onun saçlarına götürdü. Adam ona izin verdi. "Ben de," dedi.

Ashish'e örülmüş ipliği verdi. Sonra Padma'ya veda öpücüğü verdi ve diğer çocuklara Khalida'yı dinlemelerini emretti. "Yoksa sizi cezalandırmak için çok kötü bir şey yaparım," dedi. "Kaşlarınızı tıraş etmek gibi."

Pallavi sert bir sesle, "Asla yapmazsın," dedi. Korkusu hızla geçip gitmişti. Onun arkasında, hâlâ yatağının üzerinde oturan Ashish, bileğindeki kurdele örgüsünü tutarak sessizce onu izliyordu.

Priya gözlerini devirdi. "Uslu dur."

Priya kullanışlı bir salwar kameez giymişti. Saçlarını sıkı bir düğümlerle arkadan bağlamıştı, o kadar sıkı ki

Başı biraz ağrıyordu. Yine de acıyı takdir ediyordu. Topraklama yapıyordu.

Srugna'da yeniden doğmakta olan bir yaksa vardı. Mani Ara'nın söylediği gibi Priya'nın onu bulma zamanı gelmişti.

O ve Ganam birlikte kemiklerin olduğu yere doğru yürüdüler, arkalarından da bir grup asker onları takip ediyordu. Biri onun için bir kutu şişe taşıyordu, her biri kaynağından kopan suyla mavi mavi parlıyordu. Birçoğu Jeevan tarafından eğitilmiş muhafızlar ve savaşçılar ile oklu ve tırpanlı eski hizmetkârlardı. Ve orada, grubun en ucunda, şimdi mahalde yaşayan çürümüş yabancılardan birkaçı vardı.

"Neredeyse tüm maske bekçilerimizi kaybettik," dedi Priya. "Sadece Ganam kaldı. Geriye kalan tek tapınak büyüğü benim. Daha fazla güce ihtiyacımız var. Daha fazla güce. Ve sahip olduğumuz silah bu." Ölümsüz sulardan oluşan bir şişeyi havaya kaldırdı.

Onlara ölümsüz suları ve onları kaynağından koparıp içmenin ne anlama geleceğini anlattı.

"Benim gibi bir tapınak çocuğuymanız ve sulardan geçerek hayatta kalırsanız, güç ve büyü kazanırsınız," dedi Priya. "Ama hayatta kalmak vaat edilmiş bir şey değil."

Onu dinleyen kalabalıktan mırıltılar ve eğik başlar yükseldi. Sulardan geçip yükselmeye çalışırken kaç kişinin öldüğünü biliyorlardı.

"Kaynağından koparılmış su içtiğinizde," diye devam etti Priya, "o gücün bir kısmını kazanırsınız. Bir süreliğine. Ama bu zehirdir. Sonunda seni öldürür. Bir kez doğmadığın sürece, hayatını dolu dolu yaşama şansın yok. Seni içmeye zorlamayacağım. Ama eğer istersen, bunu yanında taşıma şansın var. Güce ihtiyacın olduğunda içmek için."

Derin bir nefes. "Ve eğer içmen gerekiyorsa... bu senin güçlenmen ve ölümsüz sulardan geçmen için bir şans. Belki bir gün benim gibi üç kez doğarsın. Sana bu şansını vaat ediyorum, hayatını vaat edemesem bile."

Şişeyi uzattı. "Şimdi karar vermenize gerek yok. Ama

suları yanınızda taşıyabilirsiniz."

"Elder." Kaba bir ses. Dışarıdan gelenlerden biri. Shyam adında bir adam olduğunu hatırladı. "Ahiranya'nın ötesinden gelen bizlere bu konuda güvenir misin?"

Kalabalıktan bir tedirginlik sesi yükseldi. Priya onun gözleriyle karşılaştı. "İstiyorum," dedi. "Ama bana neden yapmam gerektiğini söyle."

"Ben de savaştım," diye yanıtladı Shyam. "Ne yaptığınızı gördüm. Sen imparatorluktan daha güçlüsün." Bunu açıkça, şiddetle söyledi. Sanki buna inanıyormuş gibi. "Bizi ölüme terk eden bir imparatorluğun yanında olmaktansa, aileme verdiğin ev için hayatımı riske atmayı tercih ederim."

Priya, "Bu kadarı benim için yeterli," dedi.

Ganam, "Bize sırt çevirirsen seni öldürürüz tabii," diye ekledi. Priya gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

Şişeleri ondan aldılar.

Onları arayıcının yoluna götürdü. Üstlerinde, kurdelelerindeki kemikler dalgalanıyor ve dönüyordu. Bazıları, saçma bir şekilde, çiçek açmıştı. Sanki ürkütücü bir soylu kadının bahçesinde gibiydiler.

Priya Ganam'ın bakışlarıyla karşılaştı.

"İki kez doğmuş olmak nasıl bir duygu?" Priya sordu.

"Korkunç," diye cevap verdi Ganam sessizce. "Fiyat çok yüksekti."

"Ganam," dedi. Durdu, sonra döndü, gözlerinde sorgulayan bir bakış vardı. "Üç kez doğmaya çalışmak zorunda değilsin."

"İstiyorum," dedi. "Kritika için. Hepsi için. Denemek zorundayım."

Bunu yapmamı isterlerdi."

"Peki sen ne istiyorsun?"

Başını iki yana salladı.

"İstemenin ikimize de ne faydası olacak? Hadi, Priya. Benimle yürü. Srugna'ya varana kadar başka şeylerden konuşalım."

Tüm bu yeni yollar ve burada en eskilerini takip ediyorlardı.

"Hiç Srugani hissediyor musun?" Priya bir süre sonra Ganam'a sordu

zaman. Parijatdvipa Ahiranya'nın sınırlarında silahlı kuvvetler bırakmıştı. Srugna'nın ormanlarında da çok sayıda vardı.

Onları hissedebiliyordu. Ama Ganam'a kendi becerisini test etme şansı vermek istedi.

"Sivrisineklerin beni ısırıldığını hissedebiliyorum," dedi Ganam, yollarını delik deşik eden dalları keserek ilerlerken. Eskiden bu iş için bir el tırpanına ihtiyacı olurdu. Ama şimdi sadece elini kullanması yetiyordu. İki kez doğmuş olan büyüğü dalların solmasını ve etrafında parçalanmasını sağladı, ikisinin geçmesine izin vermek için ayrıldı. "İşte bunu hissedebiliyorum."

Priya gözlerini devirdi. O bunu göremiyordu ama mesele bu değildi. "Bizi bekleyen savaşçıları hissedebiliyor musun?" dediğinde sesine alay karıştı.

"Senin yapabildiğin gibi değil," dedi. "Belki ikimiz için de görme işini sen yaparsın. Ben de yolu açmaya odaklanırım."

Tıkanıklığı bir nefesle, zihninin tek bir fırçasıyla temizleyebilir, etraflarındaki patıkadaki yeşili kendi iradesine göre bükebilirdi. Ama Ganam'ın omuzları gerginlikten iki büklüm olmuştu ve Ganam'ın buna ihtiyacı olduğundan emindi: bir çıkışa, bir odaklanmaya. Önlerinde uzanan dövüş dışında odaklanabileceği bir şey.

"Peki," dedi. "Ama kendini yorma, t a m a m mı? Gücünüze ihtiyaç duyulacak."

Bir çarpışma. Bir gümbürtü. Bir ağaç yana devrildi, arayıcının yolunu çevreleyen sisin içinde kayboldu - zamanın normal şekline dönmeden önce eridiği ve değiştiği yer.

"İyi olacaksın," dedi Ganam. "Benim kas gücüme ihtiyacın yok."

Seni bir kavgada gördüm, Priya."

"Endişelendiğim ben değilim."

Arkasındaki savaşçıların tırpanlarını ve kılıçlarını tuttuklarını duyabiliyordu. Bazıları korkudan titriyordu. Diğerleri ise kararlı görünüyordu. Hiçbiri henüz şişelerinden içmemişti.

Tek bir nefes için gözlerini kapadı, yeşilin şarkısını ve kabarışını hissetti. "Srugani'nin bütün bir birliği

savaşçılar," diye mırıldandı. "Çoğunlukla topuzlarla silahlanmışlar. Ama bazılarının kılıçları var. Ve bazılarının okları var. Ve diğerlerinin... ateşi. Ama annelerinin ateşi değil."

"Ateş ateştir," diye mırıldandı Ganam. "Devriye geçene kadar burada bekleyebiliriz."

Priya başını salladı.

"Hareket etmiyorlar," dedi. "Kampları arayıcı yolunun sonunda. Onların içinden geçmemiz gerekecek."

Yolun sonuna yaklaşıyorlardı; ormanın çekildiği ve gücünün yavaşça azalmaya başladığı Srugna'nın kendisine yaklaşıyorlardı. Savaşçıların dizilmiş, onları beklediklerini hissedebiliyordu.

Arkasında, askerlerinden biri öne doğru bir adım attı. Çekingendi, kare yüzlüydü, güçlüydü ama titriyordu.

"Elder," diye fısıldadı kadın -kız-. "Şimdi ne yapacağız?"

Priya her şeyi duyabiliyor, her şeyi hissedebiliyordu. Kendi askerlerinin huzursuzca ayak değiştirmelerini; tırpan sapları ve yaylar üzerindeki ellerin gıcırtısını; ormanın ötesinden gelen ağır botların sürüklenişini. Biri gürzünü kaldırırken boğazından çıkan hırıltı. Ormanı izleyen gözler. Bekliyordu.

"Başlıyoruz," dedi, etrafında toplanmış insanlara seslenerek - otoriter görünmeye çalışarak. Hazır görünmeye çalışarak. "Av gibi davranarak."

ARAVIND

"Bu nankör bir iş," dedi Aravind'in komutanı ona, kuvvetleri Srugna ile Ahiranya arasındaki, ağaçların yükseldiği ve yaşlı canavarların dolaştığı sınıra doğru yola çıkmadan önce. "Ama bunu yapmak zorundasın evlat. Bu senin için iyi olacak." Garip bir şekilde nazikçe sırtını sıvazladı.

Bu devriyedeki en genç savaşçı olduğu için komutan ona genellikle nazik davranırdı. İmparatorluk tahtı için yapılan savaşta ya da çürümeden dolayı çok fazla adam ölmüştü, bu da erkek çocukların bile savaşması gerektiği anlamına geliyordu. Ama Aravind orduda olmaktan memnundu. Herkesin düşündüğü kadar çocuk değildi.

Aravind itiraz etmemişti çünkü sınıra gitmek isteyip istememesi kimsenin umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Srugani savaşçısı olmak böyle bir şey değildi. Gücünü evde oturup rahat edebilmek için nehir taşları ve daha sonra da ağır oyma topuzlar taşıyarak kazanmamıştı. Onun işi sadık bir beden olmaktı ve bu da

ne olacağını.

On beş yaşındaydı. Savaş için yeterince büyüktü.

Ahiranya sınırında devriye gezmek hâlâ uzun süre yapmak istediği bir iş değildi. Orman yaşlı, karanlık, sessiz ve çürümüştü. Bazen geceleri, diğer adamlardan bazıları ormanın şarkı söyleyerek onları çağırmaya çalıştığına yemin ediyordu. Annesi onu çocukken orman hakkında uyarmış, masalların tatlı sütüyle uyarılarını beslemişti. Yaksa alt kıtayı son kez dolaştığında, Srugna'ya ziyafetler ve vaatlerle gelmişlerdi. Bazen insanları hediyelerle baştan çıkarırlardı. Çiçeklere dönüşen meyveler ya da sadece savaşarak veya evlenerek kazanılabilecek altın ve mücevherler. Bazen insanlar teklif edilenleri kabul ederdi.

Onlarla birlikte gidenler bir daha geri dönmedi.

Şimdi Aravind ürperdi. Zırhı ağır değildi ama bir yanı biraz daha ağır ve kumaştan olmasını diliyordu. Buradaki ağaçlar güneş ışığını engelliyor, havayı rahatsız edici derecede serin bırakıyordu. Tek duyabildiği derinin gıcirtısı, asker arkadaşlarının mırıldanmaları ve Aravind'in bağırsaklarına taş gibi yerleşen o hikâyelerden daha fazlasını paylaşımlarıydı. Kuşlar bile Ahiranya'nın bu kadar yakınında ötmüyordu. Dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu.

Hikaye anlatmadığı için -çünkü kuşsuz ağaçlara bakıyordu- Ahiranya'nın ormanından çıkan kadını ilk fark eden o oldu. Açık renkli bir şalvar giymişti ve baldırlarına kadar orman kirlene bulanmıştı. Çürümüştü, ki bu sürpriz değildi. Yerel köylerin hastalarını kovalayıp sürgüne gönderdiklerini biliyordu.

Ona yaklaşmakta isteksizdi. Çoğu insan gibi o da çürümekten korkuyordu. "Sen," diye seslendi. "Yürü bakalım."

Tökezleyerek öne doğru bir adım attı. Aravind gürzünü daha sıkı kavradı, sonra gevşemesine izin verdi. O sadece bir

kızdı. Dizlerinin üzerine çöktü. İlk düşündüğü kadar genç değildi, yaşlı da değildi. Kısa boylu, dar kemikli bir kadındı, yüzü loş ışıktaki gözle görülür biçimde gergindi. "İhtiyacım var

Yardımanın için," diye karşılık verdi. Sesi alçaktı, neredeyse hırıltılıydı. "Bana yardım edecek misiniz, kardeşlerim?"

"Ne tür bir yardım?" Aravind'in komutanı sordu. Kaşları çatılmıştı. Elini kemerine götürdü. "Burada bir su mataram var küçük kardeşim. İçebilirsin."

Aralarına bakarak teşekkürlerini fısıldadı. Elini uzattı ve komutan onu bileğinden sıkıca kavrayarak öne doğru itti.

"Sen Srugani değilsin," dedi kesin bir ifadeyle. "Burada ne işin var? Nasıl dışarı çıktın?"

Kadının ifadesi titredi. Yüzündeki o yumuşak ifade kayboldu. Ağzı sertleşti.

"Şey," dedi açıkça. "Bu tür şeylerde hiçbir zaman iyi olmadım."

Dünya onun etrafında patladı.

Ağaçlar, toprak, yeşil, hepsi çarpık, hepsi tuhaf.

Etraflarındaki katı dünya onun ellerinde su gibiydi. Kadın her hareket ettiğinde, dünya da onunla birlikte hareket ediyordu - dallar kırılıyor, toprak çalkalanıyordu - ve adam sadece çılgınca, "Demek yaksa böyle bir şey," diye düşünebiliyordu.

Topuzunu almak için çabaladı. Topuz elinden düştü. Bir el onu sırtından kavradı.

"Bende bir tane var," dedi biri. Bir erkek sesi.

Aravind sert bir yumruk attı. Ancak tüm eğitimine rağmen -ki gerçekten elinden gelenin en iyisini yapmıştı- onu yakalayan adam çok daha güçlüydü. Aravind kendini yere düşmüş buldu. Bir el boğazını kavradı.

Uzaktan bir çığlık duydu. Kemiklerin kırılma sesini.

Üstünde maskeli bir yüz vardı; tahtadan oyulmuş, acımasız kıvrımlar ve arkasında siyah gözler.

Maskeli yüz konuştu.

"Sen sadece bir çocuksun, değil mi?" Maskeli adamın nefesi sıcaktı. Boğazının derisi terden parlıyordu. Vahşi ve hayvani görünüyordu ve Aravind dehşetten gözlerini kapamak, o maskeyi görmeden ölmek istedi

onun üzerinde. Ama yüzünü çevirdiğinde, Ahiranyalı adam elini yanağına acıtacak kadar sert bir şekilde vurdu. "Bana bak," diye tersledi adam. "Topraklarınızda bizi başka kimlerin beklediğini söyle bana. İmparatoriçe'nin ordusu orada ateş mi yakıyor?"

"Evet," dedi Aravind soluk soluğa. Yalanı kavramıştı. "Evet, daha fazla asker geliyor ve ateşleri var. Seni yok edecekler."

Üzerine bir gölge düştü. Az önceki kadın çömelmişti. Boğazında küçük çiçekler vardı.

"Yalan söylüyor," dedi kadın. "İmparatoriçe kuvvet göndermiş olsaydı burada olurlardı." Kadının gözleri düz ve acımasızdı. Onun kırılğan ya da küçük görüldüğünü nasıl düşünebildiğini bilmiyordu. Çömelmiş, sarmal kaslarla doluydu.

Onun ötesine baktı. Devriyesinde görebildiği tek şey hâlâ cesetlerdi.

Hepsi öldü.

"Ganam," diye seslendi başka bir ses. "Yaşlı Priya. Komutanı yakaladım. Hâlâ hayatta."

Kadın, "Onu buraya getirin," diye emretti.

Aravind komutanının sürüklenişini izledi. Adamın dudağı yarılmıştı. Yan tarafından kanlı bir yara damlıyordu.

Aravind'in yanında zorla yere yatırıldı. Maskeli adam dimdik durdu ve Aravind'e ölümcül bir sesle, "Dizlerinin üzerine çök. Orada bekle."

Topuzu olmadan ve arkadaşları ölmüşken itaat etmekten başka ne yapabilirdi ki? Diz çökerek ölmek, toprakta düz bir şekilde ölmekten daha iyiydi.

Maskeli adam komutana Aravind'e sorduğu sorunun aynısını sordu. Aravind'in komutanı gözlerini kısmış. Toprağa tükürdü. "İmparatoriçe seni yok edecek. Sana bunun sözünü verebilirim."

Maskeli adam tekrar kadına dönerek, "Hiçbir şey bilmiyorlar," dedi.

Kadıından gelen sessizlik. Etraflarını saran figürlerin ayak hışırtıları.

"Kaç yaşıdasın sen?" diye sordu maskeli adam. Aravind'in sorgulandığını anlaması bir an aldı.

"On beş," dedi.

Maskeli adam hiçbir şey söylemedi.

"Ben yaparım," dedi küçük kadın.

"Yapmamalısın," dedi adam. "Ben de yapmamalıyım." Tırpanının üzerindeki eli titriyordu. "Yaksa'nın canı cehenneme," dedi. "Onlar için çocukları öldürmeyeceğim."

"Bırak gitsin o zaman," dedi kadın. Sesi yumuşaktı. "Ruhlar, Ganam. Senden bunu yapmanı istemiyorum."

"Birilerine burada olduğumuzu söyleyecek," dedi adam. "Daha fazla savaşçı gönderecekler."

"Onlarla savaşamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Sanırım sihirli ateşleri varsa, hiçbirimiz yapamayız. İmparatoriçeniz burada olduğunuzu öğrenince koşarak gelecektir."

Kadın gözlerini kapattı.

"Birinin ölmesi gerekiyorsa," dedi Aravind'in komutanı ağır bir sesle, "o ben olayım. Bırakın çocuk gitsin."

Kadın Aravind'e, "Ayağa kalk oğlum," dedi. Aravind dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Kadının gözlerinin içine baktı. Kadının ona bakışı ruhunu kesebilirdi. "Kaç," dedi kadın.

"Onları dinle evlat," dedi komutanı yumuşak bir sesle.

Aravind korkaklığı yüzünden kendinden nefret ediyordu. Döndü ve kaçtı.

Aravind koştu. Arkasına bakmadı. Bir ses duydu; keskin, korkunç bir ses. Metal şakırtısı. Dökülen kan. Koştu. Koştu, koştu, koştu.

PRIYA

Sonrasında, kanın soğukluğu teninde kururken, metalik kokusu burnunu doldururken, ölümsüz sulardan içmiş bir kadına gitti.

Onu bunu yaparken görmemişti ama bunun bir önemi yoktu. Priya içindeki kıvranan gücü, kaynağından kopmuş yeşil ve canlı bir şeyi hissedebiliyordu. Kadının ellerini tuttu.

"Ruchi," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

Ruchi'nin yanağında bir parça kan vardı. Gözbebekleri kocaman siyah diskler halindeydi. Küçük bir hıçkırıkla güldü ve şöyle dedi: "İnanılmaz. Daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Maske koruyucularının bunu neden denediğini anlıyorum." Ağzı hâlâ suyla parlıyordu. Işıl ışıldı. "Sanki uğruna ölümü göze almaya degecekmiş gibi hissediyorum."

Priya'yı güçlü bir şekilde kavradı. Priya da aynı sertlikte karşılık verdi. Topraklama.

"Bu his geçecek," dedi Priya. "Kendini zayıf ya da hasta hissetmeye başladığında benimle konuş, tamam mı? Sana yardım edeceğim."

İhtiyacınız olduğu sürece kaynağından koparılmış sulara sahip olduğunuzdan emin olun. Ama o zaman bile sular seni sadece bir süreliğine güçlü kılacaktır. Anlıyor musun?"

"Ölümsüz sulara ne zaman gireceğim?" Ruchi hevesle sordu. "Kendimi ne zaman kanıtlayabilirim?"

Priya yutkundu. "Yaksa istediğı zaman," dedi.

Ruchi, Priya'nın ne söyleyip ne söylemediğinin farkında bile değildi. Ölümü üzerine çökmüştü, ama o sadece çılgınca başını salladı ve gülümsedi, sonra diğer savaşçılarla yüzleşmek için döndü. Onu korku ve biraz da dehşetle izliyorlardı ve hızla çemberlerinin içine çektiler. Bazıları titriyordu; bir tanesi gürültüyle bir çalının içine doğru öğürüyordu.

Ganam onların çemberinde değildi. Bu yüzden Priya derin bir nefes aldı, savaşa giden bir kadın gibi omuzlarını dikleştirdi ve ona doğru döndü.

Yanına gidip elini Ganam'ın sırtına koydu ve daireler çizerek ovdu. Öldürdüğü adamın cesedinin yanına çömelmiş, başını eğmişti.

"Ayağa kalk," dedi alçak sesle. "Diğerleri korkuyor. Onlar için güçlü görünmeliyiz."

Ona baktı.

"Savaşta çocukları kullandık," dedi alçak sesle. "Ashok. İsyançılar. Yapmamız gerekeni yaptık. O zamanlar bunu hiç umursamazdım. Yumuşadım."

"Hayır," dedi.

Nefesi titreyerek kesildi.

"Şu tapınak çocukları. Rukh. Küçük Padma." Elleri kenetlendi. "Daha iyi bir dünyaya sahip olamayacağımızı kabul ettim," dedi. "Ama bu. Buna geri dönmeyeceğim."

Bir gün o tapınak çocuklarını ölümsüz sulardan geçirmek zorunda kalacaktı. Bir gün, bazıları hayatta kalamayacaktı ve onları toprağa gömmek zorunda kalacaktı, bir yaksa'nın onların herhangi bir yüzünü giyerek dirilebileceğini bilerek. Bir gün, ve başka bir gün, ve başka bir gün.

İçinden bir mide bulantısı dalgasının geçtiğini hissetti.

"Katılıyorum," dedi, aynı alçak sesle. Gözlerini kaldırdı - gördü

etrafındaki insanlar. "Ayağa kalk," dedi tekrar, nazikçe. "Önümüzde uzun bir yol var."

Srugani artık burada olduklarını biliyordu. Hızlı hareket etmeleri gerekecekti.

Arkasından gelen esnemeleri duyana kadar gecenin derinliklerine doğru yol aldılar.

"Bizi saklayabilirim," dedi Priya. "Ganam, bana yardım et."

"Yüce Yaşlı'nın emrettiği gibi." Ganam ayağa kalktı. Biraz zorlamayla, iki kez doğmuş olan gücünü topladı.

Grupları için bir kamuflaj ördüler; bir yaprak örtüsünün altına gizlenmiş, içi oyuk bir toprak leğen. Uzaktan bakıldığında, hiçbir Srugani askeri onları göremezdi. Ve yakından, Priya'nın kullanabileceği bir dizi silahı olacaktı. Bir dalı sivriltilip bir dizi dikenli bıçak haline getirdi, yaprakların altında kullanıma hazır bir şekilde sakladı, sonra da nöbet tutmak için yere yerleşti.

Savaşçılar onun etrafında uykuya daldı. Bellerindeki su şişeleri zayıf bir ışık yayıyordu.

Ganam onun yanına yerleşti.

"Uyu," dedi ona. "Buna ihtiyacın olacak." Adam başını iki yana salladı.

"Hayır. Ben nöbet tutarım."

Priya çenesini dizlerine dayayarak, "Keder, nereye gidersen git yanında taşımak zorunda olduğun fazladan bir ağırlık gibidir," dedi. "Uyu. Bırak ağırlığı gitsin."

"Üzülmeye hakkım yok," dedi Ganam perişan bir halde. "Yaksa beni seçti. İsyancıların geri kalanının -ailemin- ölmesine izin verdiler."

Yaksa böyle bir karar vermemişti. Priya onların paniğini görmüştü.

Belki de ölümsüz sular için gücün bir önemi yoktur, diye düşündü Priya endişeyle. Kritika güçlüydü. Maske bekçilerinin çoğu güçlüydü. Belki de hepsi şanstı. Belki de o ve Ganam buradaydı.

ve diğerk herkes sadece şans yüzünden gitmişti.

Bu onu daha iyi hissettirmiyordu ve Ganam'a da yardımcı olacağını düşünmüyordu.

"Sadece bir süreliğine gözlerini kapat," dedi. "Bak. Ben de benimkini kapatacağım."

"Biri nöbet tutmalı."

"Biri gelirse bunu hissedeceğim," dedi Priya. "Yeşil benimle konuşuyor. Korkacak bir şey yok, tamam mı? Şimdi uyu."

Ganam'ın uyuması uzun zaman aldı ama sonunda uyudu. Onun alçak, eşit nefeslerini dinledi ve yüzünü dizlerine gömdü. Sessizce ağladı, sefalet kan gibi, zehir gibi içinden çıkmaya zorluyordu. Bhumika gitmişti, Sima gitmişti; maske bekçileri ölmüştü. Etrafındaki insanların hepsi eninde sonunda şişelerindeki suyu içip öleceklerdi. Ganam bile üçüncü kez ölümsüz sulara girecekti ve kalbinde onun geri döneceğine inanmıyordu.

Bugün ona hiçbir zarar gelmemiştir ama kendini içi boşaltılmış, kazınmış bir şey gibi hissediyordu. Ne organları, ne onu bir arada tutacak kemikleri, ne neşesi, ne de gücü vardı. Tek bir dokunuş onu kırmaya yetecekti.

Uyudu.

İmparatorluk sarayı paramparça oldu.

Taş parçalanmıştı. Taş, hızlı ve güçlü sular tarafından sürükleniyordu. Üç nehir kükreyerek ve girdaplar oluşturarak Priya'nın dizlerinin etrafında birleşti. Her nasılsa hâlâ dimdik ayaktaıdı. Burası sangam değildi, ama ona çok benziyordu. Üstünde, içinden ateşin altın ışığıyla parlayan avlu tavanının kemerleri vardı. Etraflarında, Priya'nın hissedemediğı şiddetli bir rüzgârıa eğilen devasa ağaçlar vardı. Etrafında nefes alan, onu çağırın yollar vardı. Ama en güçlü şarkı

etrafındaki sular. Koparılmış bir tel gibiydi, bir rezonans. İşte buradasın.

Arkasından keskin bir nefes sesi duydu. Bir bedenın suyun içindeki hareketini duydu.

Parmak uçlarını kolunda hissetti. Yankılanma tam içinden geçiyordu ve biliyordu.

Bunlar Mani Ara'nın parmakları değildi. Bu elleri nerede olsa tanırdı. Onu tutmuşlar ve vücudunun şeklini çizmişlerdi; onun içindeydiler. Kendi kalbinden oyulmuş kara bir çiçeğin etrafını sarmışlardı.

Onun ölmesini isteyen ellerdi.

Gözlerini sıkıca kapattı. Bu gece onu hayal edemezdi. Düşleyemezdi.

"Malini," dedi, sesi boğuklaşmıştı. "Yapma."

BHUMIKA

Köydeki tek bir gün önce ikiye, sonra üçe, sonra dörde uzadı. Bundan sonra Bhumika saymayı bir kenara bıraktı.

"Sel suları çekilene kadar hiçbir yere gidemezsiniz," demişti bir köylü, yağmur ve nehirden sıırıslıklam olmuş ve titreyerek vardıklarında. O kadının haklı olduğu kısa sürede kanıtlandı. Sular köyün etrafını sarana kadar yükseldi ve kimse güvenli bir şekilde ayrılamadı.

Bhumika ilk geldiklerinde ellerinden gelenin en iyisini yaptı ve iki çocuğa Gulnar'ın barınmasına yardım etmeleri talimatını verirken Jeevan da kesilen ağaçlardan derme çatma bir baraj inşa etmek için en güçlü köylüleri topladı. Günler geçtikçe, ateş yakarak ve selden kirlenen kıyafetleri yıkayarak kendini iyi bir şekilde kullandı. Gülnar'la birlikte oturdu ve zayıflayan gücünü geri kazanması için ona ince bir kichadi yedirdi.

Selin olduğu o ilk gün tanıştığı çocuklar ziyarete gelip kendilerine yardım ettiği için tereddütle teşekkür ettiklerinde, onları ortalığı toplamak, süpürmek ve göz kulak olmak üzere işe koyuldu.

Gulnar'ın ilgilenmesi gereken başka işler olduğunda onun yerine geçiyordu.

Köy küçüktü; düz çatılı ve bir tepenin üzerine kurulmuş bir dizi köhne bina. İnsanlarının neredeyse tamamı kadın ya da küçük çocuklardan oluşuyordu ve çoğu çürümüştü. Köyün muhtarı Manjeet onlara kendi kısa ama kaba olmayan sözleriyle köyün erkeklerinin savaşa gittiğini, iş aramak için ayrıldığını ya da çürümeden hastalanıp tedavi aramak için ayrıldığını söylemişti. Hiçbiri geri dönmemişti.

Gulnar'ın evi köyün merkezinden en uzaktaydı. Bhumika bunu sorguladığında, yeni yardımcılarında biri ona dulların uğursuzluk getirdiğini söyledi. "Normalde köyde hiç bulunmazdı ama onu boğulmaya terk edemezdik," dedi çocuk, rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kayarak. "Doğrusu hanımefendi, eğer onu beslemezseniz hiçbir kadının bunu göze alacağını sanmıyorum. Ama belki de yabancılar için kötü şans yoktur?"

"Eminim," diye kabul etti Bhumika. "Ona yardım etmekte haklıydın," deyince çocuk rahatladı. Ama çocuk gittikten sonra da Bhumika ona verdiği bilgileri düşünmeye devam etti. Gulnar yattığı yerde huzursuzca kıpırdandı, düğün yorganı dağınık bir örtüyle etrafını sarmıştı.

Jeevan yine Bhumika ile evli olduklarını iddia etmişti ve bir perdeyle özel hale getirilmiş bir evin bir bölümünü paylaşımları için onlara verilmişti. Gulnar'ın yeni evinden daha sıcaktı. Belki de Jeevan'ın bedeni onunkinin yanında olduğu ve kendi ısını yaydığı için fazla sıcaktı.

İsimsiz rahiplerle yaptığı feci görüşmeden dersini aldığını umuyordu. Gulnar'ın adına konuşacaktı ama sessizce, reis kadının kendi evinin mahremiyetinde. Başkadın Manjeet şimdiye kadar keskin ama mantıksız olmadığını kanıtlamıştı. Umut vardı.

Bhumika, Jeevan ve odun kesen bir grup genç kadın ve oğlanın yanından geçti. Jeevan ona bakarken

geçti. Adam başını salladı, gözleri yumuşacıktı. Kadın da karşılığında başını salladı.

Bhumika'nın dehşetine rağmen reis yalnız değildi. Kadınlar etrafını sarmış, yere diz çökmüş, tahılı un haline getiriyorlardı. Bhumika içeri girdiğinde başlarını kaldırıp baktılar. Bazıları onu yüksek sesle selamladı, diğerleri ise aralarındaki bu yabancıya karşı hâlâ temkinli davranarak sadece başlarını salladı.

"Burada olmamalısınız," dedi bir kadın. Kıvrıkcık saçlıydı ve sağ kolunda gözle görülür bir çürük vardı. "Şanssızsınız."

"Bizim geleneklerimiz Alor'da geçerli değil Bidisha," dedi reis kadın, kollarını uzun uzun sallayarak. "Dul bir kadını yalnız bırakmaktan başka bir şey bilmiyor. Onu azarlama."

"O Alor'dan değil," diye yanıtladı Bidisha. "Nereli olduğunu bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Sen burada olmadan başımızda yeterince bela olmadığını mı düşünüyorsun?" İşaret edercesine kolunu salladı.

Manjeet havan tokmağını bir gümbürtüyle indirdi ve derin bir nefes aldı.

"Seni bu kadar rahatsız mı ediyor? Ah, iyi, iyi! Hepiniz gidin," dedi reis kadın Bidisha'ya, elini sinirli bir şekilde sallayarak. "Dışarıdan gelenle yalnız konuşacağım."

Bidisha kaşlarını çattı ama itiraz etmedi. Diğer kadınlar hızla dışarı çıktılar, işlerine ara vermekten memnun oldukları belliydi.

"Otur," dedi Manjeet. Bhumika oturdu.

Başkadın uzun bir süre sessiz kaldı. Bhumika ellerini düzgünce kucağında kavuşturdu ve bekledi.

"İnsanlara emir vermeye alışkınsın," diye gözlemledi Manjeet sonunda. "Sözünün dinlenmesini bekliyorsun. Çocuklara dul kadının yatak takımını saklamalarını söylemek, kocana bizimkilere gül ağaçlarını kesmelerini ve nehre baraj yapmalarını emrettirmek... garip."

"Çocuklara beni sormuşsun," diye gözlemledi Bhumika.

"Yaşlı Gulnar'a da sordum," dedi Manjeet. "Gerçi bazıları tek bir kelimesi bile beni lanetleyebilirdi. Sordum."

ama çocuklar onun hakkında daha az şey söylediler. Gülnar bana onun çok güzel ve güçlü kolları olduğunu söyledi. Neden buradasın, küçük kardeşim?"

"Sel-"

Manjeet dilini şaklattı. "Seli boş ver. Neden Alor'dasın? Bu ormanda? Sen Alorlu değilsin. Yabancı soylu sesinle, yırtık pırtık giysilerinle, kılıcını kuşanmış adamınla ve sana bakışıyla geliyorsun, sanki isimsiz bir yazar seni kendi kaderine sevmiş gibi, köyümün çocuklarına emirler yağdırıyorsun ve daha da tuhafı, onlar seni dinliyor. Anlamadığım şey dinlemek. İtaat. Bunu neden yapıyorlar? Seni, bir hiçi, güvenmeye değer kılan ne? Daha iyi bilmesem, senin bir cadı ya da aklımızla oynamak için gönderilmiş kadim bir varlık olduğunu söyledim."

Bhumika sakın bir sesle, "Ben bunların hiçbirisi değilim," dedi.

"Daha iyi bildiğimi söyledim, değil mi? Gençliğimde seyahat ettim. Senin ne olduğunu biliyorum." Manjeet öne doğru eğildi. "Sende hiç çürük yok," dedi. "Ahiranya'da bunu nasıl önledin?"

Artık kökenleri hakkında yalan söylemenin pek bir faydası yoktu.

"Şans," dedi bilmeyen Bhumika. "Ama insanlar arasında geçemez. Köyünüzden biri çürümüş bir ekine dokunursa, derisini tuzlu suyla yıkamasını söyleyin. Ahiranyi'nin yardımcı olabileceğine inandığı tek şey bu."

Manjeet şüphelerinin doğru çıkmasından memnun bir şekilde başını salladı.

"Tuzlu su yapıp deneyebiliriz," dedi Manjeet. "Şimdi bana neden burada olduğunu dürüstçe söyle. Devam et."

Manjeet'in gözlerinde Bhumika'yı duraksatan bir şey vardı; manastırdaki genç rahibin uzak, derin hayalperestliği değildi ama yine de ona benziyordu.

"Manastır için geldim," dedi Bhumika. Burada yarı doğru da olur. "Manastırın özel bir büyüğü olduğunu duymuştum. İsimsizlere ulaşmanın bir yolu sadece

bir su havuzunda geçirdiğim anlar gibi, ama derin ve güçlü bir şekilde. Orada beni dinleyecek bilge bir kişi bulmayı umuyordum." Bhumika durakladı, sonra dikkatle şöyle dedi: "Korkarım ki dünya büyük bir tehlike altında. Önemsiz olsam da, iyi bir şeyler yapmayı umuyorum."

"Bilge bir rahibe her şeyi daha iyi hale getirecek ne söylemeyi umabilirsin ki?" Manjeet sordu. "Orada ne dinleyici bulabilirsin kardeşim, ne de konferansçı. Ziyaretçileri kabul ettiklerinde bile, senden daha fazla parası olanları severler. İstersen seni kabul edecek ve seninle birlikte dua edecek daha küçük, daha misafirperver manastırlar var. Ama burası yabancılar için çok büyük bir yer. Denemeye zahmet etmeyin."

Bu uyarı için çok geç kalınmıştı ama baş kadının bunu bilmesi için bir neden yoktu. Bhumika başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi.

Dışarıda oynayan çocukları duyabiliyordu. Odun kesen bir baltanın tıslaması ve gümbürtüsü. Jeevan'ı düşündü, nasır tutmuş elleri baltadaydı, yarın ve öbür gün güneşin doğacağını bildiği gibi, bu evden çıktığında onun yine o vakur yüzüyle, o arayan gözleriyle kendisine bakacağını biliyordu. Sana baktığı gibi-

Bu düşünceyi bir kenara sakladı.

"Başkadın, adamlarınız gitti," dedi Bhumika, sessiz ve sakin bir sesle. "Çoğunuz muhtemelen Gülnar gibi dulsunuz, bunu bilmeseler bile. Artık size hizmet etmeyen eski geleneklere neden itaat ediyorsunuz?"

"Buraya gelip bizi böyle yargılamanız ne kadar aptalca," dedi reis kadın. Ama sesinde öfke yoktu. Dinliyordu.

"Kötü bir niyetim yok," dedi Bhumika. "Sadece yardım etmek istiyorum. Size ya da halkınıza sorun yaratmak istemiyorum. Ama hayatta kalmak için değişmek zorunda kaldım. Eski evimden kaçmak için her şeyden vazgeçtim. O kadar değiştim ki eski halim bana yabancı diyebilirdi. Ama seçimlerim bana izin verdi

başkalarının öldüğü yerde yaşamak için.

"Eski köyünüz yok oldu," diye devam etti Bhumika. "Ama hepiniz buradasınız. Kocam ve ben Gulnar'ın kulübesini alalım ve ona köyünüzün kalbine yakın güvenli bir yatak verelim. Biz yabancıyız, o ise sizden biri. Başınıza geleceklerden kurtulmak için birbirinize sımsıkı sarılmanız gerekecek." Manjeet'e bir gülümseme verdi. "Köyünüzün çocuklarının sizi destekleyeceğini düşünüyorum. Ona çok düşkünler."

Başkadının bakışı deliciydi.

"Bunu düşüneceğim," dedi. "Yalnızca benim karar vermem için yeterince uzun süre beklersek daha iyi olur. Bidisha'nın beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim." Öğütme taşını tekrar kaldırdı ve kovarcasına tahlılına döndü. "Sen ve adamın sel sona erdiğinde ayrılmak isteyeceksiniz sanırım."

"Evet," dedi Bhumika. Kibarca ama yine de bir kapı kapandı. "Jeevan ve ben nezaketiniz için minnettarız. Söz veriyorum sular çekilip gittiğinde biz de çekileceğiz."

MALINI

"Malini. Yapma."

Eli Priya'nın kolunda dondu. Parmak uçlarının altında Priya'nın rüya gibi teni soğuktu. Üzerinde kir vardı ve koyu kahverengi etinin altındaki damarlar, ışık dökülen yaprakların yanardönerliği gibi belli belirsiz parlıyordu.

İkisinin de etrafında su kaynıyordu. Malini'nin kanında coşkulu bir şey vardı, şarkı söyleyen bir parlaklık. Priya yakındaydı. Bedende, rüyalarda. Ama Priya'nın sesindeki acı onu duraklattı.

"Neden korkuyorsun, Priya?" diye sordu Malini. Kolunu yavaşça indirdi, parmak uçlarını avucuna doğru kıvırdı, dokunma dürtüsüne direndi. "Bana gösterdiğin nezaketi sana göstereceğimi mi sanıyorsun?"

Priya onunla yüzleşmek için döndü, su dönüyordu.

"Neler yapabileceğini biliyorum," dedi Priya. Gülümsedi ama ağlıyordu, yüzü ıslaktı. Dudakları titriyordu. "Neler yapabileceğimi biliyorum. İstersen canımı yak, Malini. Bu bir şey değiştirmez."

önemli. Seni rüyamda göreceğim, rüyamda göreceğim ve hayatım boyunca seni bir daha asla canlı olarak göremeyeceğim."

"Beni bıçakladığında da ağlamıştın," diye gözlemledi Malini, gözlerini Priya'nın yüzünden ayıramıyordu. Gözyaşlarını parmak uçlarıyla silmek istiyordu. İçindeki o hassas içgüdü, o yumuşak isteği öldürmek istedi. Kendi gözleri ağrıyordu.

"Yaptım," dedi Priya. "Yaptım, tabii ki yaptım." Priya elleriyle yüzünü kapattı.

"Anlamıyorsun," dedi Priya boğuk bir sesle, "ne kadar yalnız olduğumu."

Tek başına. Malini tahtında, kalp kardeşleri ölmüş, erkek kardeşi yanmış ve Rao keder okuyla vurulmuş, Dwarali'de bir yerlere gitmiş; Malini, imparatorluğuyla ve ayaklarının dibindeki ateşin vaadiyle, bolca müttefikleriyle ve tamamen güvenebileceği hiç kimseyle.

"Bana ihanet etmeseydin yalnız olmayacaktın," dedi Malini yine kızgınlıkla. Yalnız olmazdım.

"Bunu seni kurtarmak için yaptım. Sana pişman olmadığımı söyledim. Bunu senin için yaptım." Priya kendi gözyaşlarını sildi ve gözleri kan çanağına dönmüş bir halde yüzünü kaldırdı. "Korkunç ama gerçek bu Malini. Bu ellerle yaptığım tek şey seni sevmektir."

"Sevgiyle hareket etmiş olsaydın, seçimlerimi benden almazdın," dedi Malini, sesi titreyerek. "Eğer beni sevseydin, kendini benden çalmazdın. Beni incitmezdin."

Priya daha önce de pek çok kez söylediği gibi, "Pişman değilim," dedi. Ama bu sefer...

Bu sefer Malini bir adım daha yaklaştı. Sesini yumuşattı.

"Bunu neden yaptın, Priya? Neden bana ihanet ettin?"

Priya başını kaldırarak onun bakışlarını karşıladı. "Yani yaşayacaksın," dedi

Priya basitçe.

Açıkla, Malini emretmek istedi. Nedenini söyle. Bana her şeyi anlat. Ama Priya ona doğru yaklaşıyordu. Malini içgüdüsel olarak gerildi, kaburgalarına bir bıçak saplanması bekliyordu,

Defalarca hayalini kurduğu o acı anı, hiç durmayan bir çark gibi dönüyordu. Ama Priya sadece ellerini Malini'nin kollarına doladı ve yüzünü Malini'nin boğazının kıvrımına bastırdı. Malini'nin önünde eğildi, bir heykelin önünde dua eden bir kadın gibi, fırtınadan kaçıp sığınan bir yaratık gibi.

Malini onu itip uzaklaştırmalıydı. Ama bunun yerine alnını Priya'nın saçlarına bastırdı. Gözlerini kapadı ve dudaklarının Priya'nın alnına değmesine izin verdi.

"Bu gerçek değil," diye yalan söyledi Malini. Kendine, Priya'ya. Eğer bu gerçek değilse, buna sahip olmasına izin verebilirdi: Priya kollarında. Priya onu seviyordu.

"Seni bir daha asla canlı olarak görmeyeceğimi söyledim," dedi Priya. "Ama bunun gerçek olduğunu biliyorum. Bütün rüyalarımız gerçek. Gerçek olmasalardı bu kadar acı vermezlerdi."

Priya ayağa kalktı ve ağzını Malini'ninkine bastırdı. Dayanılmaz derecede nazik, dayanılmaz derecede hassas. Ağzı tuz ve hayat tadındaydı. Sanki yüzüyormuş gibi üşüyordu, sanki suda ilerliyordu, sarisi dizlerine kadar düğümlemiş halde kahkahalar atıyor, sonra da Malini'nin ağzına bir öpücük kondurmak için kıyıya tırmanıyordu. Asla yaşayamayacakları başka bir hayattan koparılmış bir görüntü gibiydi, aynı anda hem tatlı hem de acıydı.

Malini ellerini Priya'nın sırtına dokundurdu, avuç içleri düzdü ve onu kendine yaklaştırdı. Priya zayıftı, yumuşak derisinin altındaki kasları gergindi ve kolayca Malini'nin ellerine geldi, kollarını Malini'nin omuzlarına doladı. İnce bir ses çıkardı

-Malini'nin elleri vücudunun üzerinde gezindiğinde neredeyse sessiz bir nefes aldı. Kalçaları, kalçaları, beli, karnının yumuşaklığı. Uyluklarının çukuru, nehir gibi karışmış kumaşının altında sıcacıktı. Tırnakları Malini'nin omuzlarına battı. Başını geriye doğru eğdi ve gözleri altın sarısı kirpiklerinin altında parlayan kahverengi, istek ve merak doluydu.

"Malini," diye nefes nefese kaldı. Artık gözyaşı yok.

"Malini."

Malini kendi kollarında ışığın dalgalandığını gördü; yeşil bir ışık.

Derisinin altında parlayan bir kafes, göğsünde, karnında çiçek açan bir arzu. İbadet gibi hissetti. Eve dönüyormuş gibi hissetti.

Öne doğru eğildi ve ağzını tekrar Priya'nın üzerine yerleştirdi.

Uyandı. Uyluklarının arası arzuyla ağrıyordu. Gözlerinde yaşlar.

Bir içgüdü onu yakaladı. Kendi giysilerini çıkarmaya çabaladı -uyku yumuşaklığındaki pamuk kolayca ayrıldı ve çıplak gövdesi ortaya çıktı. Karnı, göğüsleri, göğsündeki yara izinin düğümü. Uykusunun loşluğunda elini göğsüne dokundurdu.

Parmakları kalbinin üzerinde yırtılmış deriyle buluştuğunda bunun acısını hissetti. Dokunulmamış, eksiksiz duran yara izi değil, yeni bir yara. Ve içinden...

Bir çiçek. Loş ışıktaki siyah, parlak ve canlı, kendi etinden büyüyen tek bir çiçek.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Kafatasındaki kan hücumunun arasından uzaklardan gelen bir ses duydu ve bir ışık gördü.

"İmparatoriçe," dedi Swati, feneri yere bırakarak. "Uyanma vakti geldi."

Malini onun yatağı çevreleyen perdelerin arasından hareket ettiğini gördü. Birazdan Swati perdeyi aralayacak ve Malini o zaman görecekti.

O göremiyordu.

"Bir dakikalığına beni yalnız bırak," diye emretti, sesini düz tutmaya zorlayarak. Kendini insan konuşması arayan bir hayvan gibi hissediyordu; ağzı, içinden çıkmak isteyen çığlık için daha uygundu. "Kendi başıma ayağa kalkacağım."

Bu alışılmadık bir istektir. Ama Swati bir an tereddüt ettikten sonra itaat etti. "Kahvaltınızı getireyim leydim," dedi. Malini çadırın perdesinin aralandığını, bir kuş cıvıltısı duydu, sonra da sessizlik.

Eliyle ağzını kapattı, bir an önce iyileşmek için çabaladı.

Nefes al. İçeri, dışarı. Al. Dışarı.

Ne zamanı ne de başvurabileceği kimse vardı. Tek başına bluzunu çekti, giyindi ve dünyayla tanışmaya hazırlandı.

Srugna'nın hükümdarı Kral Lakşan'ın mahali, bir uçurumun yüzüne yontulmuş farklı katmanlara yerleştirilmiş kare şeklinde, stnlu bir dizi binaydı. Bir kral için kolayca savunulabilir bir ev. Bir zamanlar sarayın her katı çiçeklerle sslymş, ya da Prakash girişe yaklaştıklarında ona öyle söylemişti. Ancak rmenin hızla yayılması kralı temkinli davranmaya itmiş ve tüm bitkilerin kesilip atılmasını emretmişti. Onsuz mahal, çıplak taşları ve gzelliikten yoksun haliyle sert ve soğuk görünüyordu.

Mahal'in içinde, sarayı biraz daha iyiydi. Saray mensupları yorgun ve korkmuş, Kral Lakşan ise aylardır uyumamış ve bir daha da dinlenmeyi beklemeyen bir adamın bitkin bakışlarına sahipti. Çürümenin, topraklarında yol açan yeni doğal olmayan yolların ve sürekli yaksa tehdidinin kaynaklarını ve iradesini tkettiğine karar vermesi için tek gereken bir hoş geldin ziyafeti oldu. Endişeyle ordusu hakkında konuştu. "Sorun adam eksikliğimiz değil İmparatoriçe," dedi. "Korkak oldukları ve görevlerinden kaçtıkları için. rmekten ve ölümden korkuyorlar."

"Sana yardım etmeleri için askerler getirdim," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Terk edilmediniz. İmparatorluk, kardeşime karşı savaşta yaptığınız yardımı unutmadı."

Bunun zerine gerginliği biraz azaldı, ancak ellerini nazikçe attar'a batırıp temizledikten sonra appam tabağını bırakıp, "Topraklarınızdaki rmşlere yapılan muameleyle ilgili sorularım var. Rahatsız edici haberler duydum..."

Her şey boyunca göğsü ağrıyordu. Acıyan bir yara.

Odasında bir kez daha yalnız kaldığında bunu reddetti.

Banyo teklifini ya da hizmetçisinin yardımını kabul etmedi ve sandıklarından birini kendisi açtı. İçinden ihtiyacı olacağını düşündüğü her şeyi çıkardı: sargı bezi, iplik. Yara üzerinde kullanılabilecek kadar yüksek etkili bir likör.

Sonra kandilini yaktı, yatağının üzerine oturdu ve bluzunu çıkardı.

Çiçek hâlâ oradaydı.

Malini gözlerini kapattı. Ağzını açarak nefes aldı, havayı içine çekti. Ciğerleri sıkışmıştı ve korku onu üşütmüştü.

Sonra ağzını kapattı. Dişlerini sıktı. Parmaklarını çiçeğin etrafında kıvırdı ve bir anahtarla onu kopardı.

Parmaklarının altında kan ve net, berrak bir acı.

Düşünmeden ya da hissetmeden liköre ve bandajlara uzandı. Göğsünü beceriksizce temizledi ve sardı, derisini dikmek zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı. İliklerine kadar işleyen garip bir şekilde, sabaha kadar yaranın tekrar kapanacağından ve geride hiçbir şey bırakmayacağından emindi.

Priya'yı öpmek bir hataydı. Ama.

Bunu kullanabilirdi. Bunu kullanmak zorunda kalacaktı. Bir yolunu bulacaktı.

MALINI

Rao'nun gelişi hoş bir rahatlamaydı ve uzun, çok uzun zamandır onu sevindiren ilk sürprizdi. Mahal'in büyük mermer köprüsünde, bir görevlinin tuttuğu şemsiyenin altında durarak onu bizzat karşıladı, arabasından inip onu selamladığında yüzünde bir gülümseme belirdi. Sima'yı hâlâ bıraktığı arabanın üzerinde, fark edilmemek için elinden geleni yaparken görmek onu beklediği kadar rahatsız etmemişti bile.

"Sizi gördüğüme sevindim, Prens Rao."

"Ve ben de siz, İmparatoriçe. Lütfen kabalığım için beni affedin ama

-"Seninle yalnız grşmeliyim." Gözlerinde daha önce görmediği bir ışık vardı. Bir şiddet. "Bu çok, çok acil."

Taşı inceledi, elinde ileri geri çevirdi.

Sadece siyah bir taştı ama daha önce tuttuğu hiçbir taşa benzemiyordu. Tuhaf bir şekilde soğuk. Buz gibi.

değildi.

Masaya geri indirirken yüzünü buruşturdu. Göğsü garip bir şekilde ağrıyordu, iyileşmiş yara izinin ip düğümü boyunca bir sancı vardı.

"Madene giden yolu görmediniz mi?"

"Hayır," dedi Rao. "Gözlerim bağlıydı. Eminim beni dolambaçlı bir yoldan da götürmüştür, böylece rotayı duyu hafızamla da hatırlayamayacağım."

Düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Demek bu Kai toprak istiyor. Hırslı bir adam, değil mi?"

Rao, "İlk başta Lal Qila'yı istedi," dedi. "Ama bunun yerine Dwarali toprağının bir kısmını kabul edecek."

"Hâlâ çok şey talep ediyor. Ama eğer bu taş iddia ettiği gibi işe yararsa, elbette ona sahip olacak."

"Kız kardeşlerinden birini onun adına pazarlık yapması için gönderdi. Srugna'nın sınırlarının ötesinde bazı adamlarımla birlikte kalıyor. Onun için pazarlık yapabilir. Onun sözünün kendi sözü olduğuna dair söz verdi."

Malini'yi çok erken bir rahatlama sarmıştı.

"Bu kalbin kabuğunun çürümeye karşı bir değeri var mı?" Malini sordu.

"Bilmiyorlardı," dedi Rao. "Topraklarında çürüme yoktu. Henüz değil."

"Sonra onu Srugani tarlalarına götüreceğiz ve onlara ne yaptığını göreceğiz. Eğer tarlalarda ve savaşta işe yararsa, o zaman kai istediği her şeye sahip olacak," dedi Malini. "İyi iş çıkardın, Rao."

"Sevindim," dedi. "Zor bir yolculuk yaptık Malini. Ben... eğer izin verirsen dinlenmekten memnun olacağım."

Ona şimdi iyi olup olmadığını sormak istedi. İyileşip iyileşmediğini. Ama bu soru dudaklarından çıkmadı. Ne de olsa saçmaydı. Elbette değildi. O da değildi.

"Evet, dinlen. Bu kalbin kabuğunu test edeceğiz," dedi onun yerine. "Eğer işe yararsa, kai'nin kız kardeşiyle pazarlığa başlayacağım."

Malini'nin eline hemen bir fırsat geçti.

Parijatdvipan sarayına yapılan bir imparatorluk ziyaretinin ritüelleri vardı. Ama bunlar normal zamanlar değildi ve Malini de bunlara uymamayı tercih etmişti. Kral Lakshan'a bir kriz anında destek olmak için gelmişti. Çoklu ziyafetler, danslar ve av gezileri gerekli değildi ve kesinlikle istenmiyordu.

Sarayda bulunduğu zamanlarda onun tahtına oturmaz ya da kendi tahtını onunkinin üzerine çıkarmazdı. Bunun yerine, tahtının yükseltilmiş platformunda, ipek düğümlü bir minder üzerinde, arkasındaki oyuklarda yanan gül tuzu tütsüsü ile otururken, en solundaki kendi minderinde, kişisel muhafızları ve generalleri tarafından çevrelenmiş olarak oturdu.

Bugün buraya saray mensuplarıyla görüşmeye geldiği için memnundu. Bu ona Srugna'nın sıkıntılarını daha da derinlemesine inceleme fırsatı vermişti. Artan panik ve kasalarının giderek tükenen durumu tam olarak gözler önüne serilmişti. Bu aynı zamanda onlara nasıl yardım edilebileceğini anlamasına da yardımcı oldu: onlara yönlendirilmesi gereken yiyecek ve silah malzemeleri. Çok sayıda askerin Ahiranya sınırına akıtılması gerekecekti. Yanında getirdikleri yeterli olmayacaktı. Gerekli olanları organize etmesi için Prakash'ı burada bırakması gerekecekti.

Srugna'nın doğusundaki çiftçi köyleriyle ilgili bir raporu dikkatle dinliyordu ki, salonun büyük kemerli girişinde bir gürültü koptu. Kapıları ya da perdeleri olmadığı için Malini'nin görüşünü engelleyecek hiçbir şey yoktu. Başını çevirdi ve bir avuç Srugani savaşçısının -biri belli ki çocuk denecek yaşıydı, her şeye rağmen elinde bir gürz vardı- içeri girmeyi talep edişini izledi. Kral Lakshan'ın saray mensuplarından ikisi onları caydırmaya çalışıyordu. Savaşçıların sesleri yükseldi ama çocuk -ve sadece çocuk- sessiz kaldı. Diğerleri onun etrafında belli ki koruyucu bir çember oluşturmuşlardı.

"Eğer girişlerine izin verilmezse, çocuğu daha sonra bana getirin."

Malini, Prakash'ın kulağına konuşmak için hafifçe dönerek sessizce konuştu. O da mırıldanarak onayladı.

Gürültü azalmıyor, sadece artıyordu. Lakshan, Malini'ye neredeyse paniklemiş bir bakış atarak sonunda elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. Ses kesildi.

"Savaşçılarımlı öne getirin," dedi gürleyen sesiyle. "Konuşabilirler."

Hepsi, dilekçe sahiplerinin her zaman ayakta durmaya davet edildiğı akik benekli mermer çemberin üzerine doğru yürüdüler.

Birlikte eğildiler, yere kadar eğildiler ve sonra ayağı kalktılar.

Yaşlı savaşçılardan biri çocuğı öne doğru itti. "Konuş delikanlı," diye ısrar etti.

"Kralım," diyebildi çocuk, sesi ince ince çıkıyordu. Bakışları sarayda gezindi ve kısa bir süreliğine Malini'ye sabitlendi. Soylu bir sarayın ihtişamına aşına olmadığı için çok şaşırdığı belliydi. "I..."

"Bu çocuk," dedi diğer savaşçılardan biri, çocuğun sesi bastırılmış bir sessizliğe dönüştüğünde araya girerek, "Ahiranya sınırındaki bir devriyeden sağ kurtulan tek kişı."

Bir savaşçı olmak için gençti ve böylesine tehlikeli bir görev için de gençti. Koşullar Malini'nin ilk başta düşündüğünden çok daha vahim durumdaydı.

"Sınırdaki bir şey gördüm," dedi çocuk. Sesi önce bir fısıltı gibiydi, sonra yumruklarını sıkıp başını kaldırıncaya ve cesaretini toplayınca daha da güçlendi. "Yanında başkaları da vardı. Onun gibi içlerinde büyü olan insanlar. Ve onlar... onlar Srugna'ya girdiler. Onları durdurmaya çalıştık ama başaramadık. Bizim ülkemizdeler."

Odada yükselen bir hoşnutsuzluk mırıltısı yükseliyordu.

Malini öne doğru eğildi. Gürültüyü bıçak gibi kesen net ve keskin bir sesle, "Onu tarif et," dedi.

Çocuk irkilerek ona baktı. Ama kızın dediğini yaptı.

"Uzun değil," dedi. "Değil... Onun bir çocuk olduğunu sanıyordum ama

değildi. Ve üzerinde çiçekler vardı."

Çok fazla bilgi değildi ama Malini'nin daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Gerçeği iliklerine kadar biliyordu.

Priya'yı görmüştü.

"Kral Lakshan," dedi Malini. "Size yardım etmek için halkımı getirdim. Generallerim savaşçılarınızla konuşsun ve bu korkunç tehditle yüzleşmenizde size yardımcı olsunlar."

Kral Lakshan onayladı ve teşekkür etti.

Prakash savaşçıları toplamak için ilerlerken, Narayan öne doğru eğilerek onun kulağına konuştu.

"Düşük Prens Ashutosh yardımcılarını önerdi," dedi. "Tecrübeli savaşçılar, iyi eğitilmişler. Güvenilir adamlardır. İzin verirsiniz İmparatoriçe, bu tehdide karşı taşınızı test etmeleri için onları göndereceğim."

"Evet." Adam ayağa kalkınca, kadın devam etti. "Narayan." Adam durdu ve onun sesini dinlemek için döndü.

"Onlara emirlerimi ilet," dedi. "Ahiranya büyüyle birini yakalarlarsa -ister yaksa ister ölümlü olsun- onu canlı istiyorum. Eğer taş işe yararsa, bir kola ya da bacağa saplanacak bir bıçak tutsağı yeterince iyi tutacaktır."

"Yaşıyor," diye tekrarladı. Neredeyse inanmıyordu. Ona nedenini sormadı ama kadın onun gözlerindeki soruyu okudu.

"Ölüler bize Ahiranya'nın kalbinde neyin yattığını ya da gücünü neyin beslediğini söyleyemez," dedi usulca. "Ve Ahiranyi'nin neler yapabileceğini ve onları nasıl durdurabileceğimi bilmem gerektiğini her geçen gün daha fazla anlıyorum."

BHUMIKA

Yağmur aniden durdu. Geride gökyüzünü sarıya boyayan bir gün bıraktı. Sel çekilmeye başladığında, Bhumika ayrılma ve manastırla tekrar yüzleşme zamanının geldiğini biliyordu.

Ona nazik bir veda yapıldı. Gulnar onu yanaklarından öptü, çocuklar ona sarıldı ve hem ona hem de Jeevan'a yanlarında götürmeleri için biraz yiyecek ikram etti. Bhumika'nın reddetmek istediği bu yiyecek kolay kolay esirgenemezdi.

Bunun yerine onlara teşekkür etti ve kuru meyve ve tohumlardan oluşan küçük hediyelerden gerçekten memnun olduğunu belirtti. Bırakalım gururlarını yaşasınlar. Bunu hak etmişlerdi.

Selden sonra orman farklı hissettirmişti. Yabancı ve alışılmadık. Birçok ağaç devrilmiş, ıslak zemini çıplak bırakmıştı. Daha önce çok gürültülü olan kuşlar ve böcekler sessizdi.

Köprüyü geçtiler ve ağaçların arasında yürüdüler.

Sel yüzünden köyde geçirdiği zaman ona bir mola gibi gelmişti -hayaletlerinden, bilgilerinden ve

görevinin ağırlığı. Ama o zaman geçmişti, bu yüzden köprüyü geçer geçmez gözcülerinin tekrar ortaya çıkması onu şaşırtmadı. Onları görmeden önce hissetti: kalbinde ve kafatasında bir su çalkalanması, varlıklarının ağırlığından başını eğmesine neden oldu.

Başını kaldırdığında, oradaydılar: genç ve yaşlı, suyla beneklenmiş bir düzine figür. Güneş ışığında kenarları puslu ve yumuşaktı.

Kendini suyun altındaymış gibi hissediyordu; yüzüyor, uzuvlarını kontrol edemiyordu. Bir figür ona doğru yürürken uzaktan Jeevan'ın adını söylediğini duydu.

"İçecek misin?"

Bir figür öne çıkmıştı. İnce ve küçüktü, belki de bir çocuktü.

"Yapmalısın," diye ısrar etti gözcü. "Sadece bir tadımlık."

Parmak uçları dudaklarına dokundu. Tek bir damla su- Yapraklar kadar yeşil. Daha fazla değil.

Parçalar halinde yeni bilgiler hissetti. Karnında kıpırdanan bir sıcaklık; çatırdayarak açılan altın bir yumurta; çiçek açan ve doğan hayat ve hayat ve hayat; ve toprağın altında kıpırdayan eski ve yeni bir şey, gözleri yavaşça, amansızca açılırken kök boğumlu etinden sızan özsü.

"Bhumika."

Kendine döndü. Etrafındaki dünya bir an için dalgalandı, ta ki görüşü yerine oturana ve bedenini yeniden tanıyana kadar. Jeevan onu sabit tutuyordu, elleri sıcak, gözleri endişeliydi.

"Bir terslik var," dedi. "Bırak gideyim, Jeevan."

Adam onu serbest bıraktı, neredeyse gerginlikten titriyordu ve kadın yere diz çöküp bir elini toprağa bastırdı.

Hayaletleri onları izliyordu, üzerlerinden su akıyordu. Bir parça ona tekrar çarptı-

Uzun zaman önce bir çocuğun ağladığını duyduğunda olduğu gibi keder içinde kabardı. Ama artık kederi yabancı ya da şekilsiz değildi. O garip su damlası

İçinde bir şey vardı; kahkaha, içinde bir hayat ve onu kaybetmenin ardında bıraktığı ıssızlık.

Jeevan'ın nefes alışını duyabiliyordu ve bu bir şekilde kederinin kabarmasına neden oluyordu. Konuşmadan edemedi.

"Benim doğurduğum çocuk," dedi Bhumika. "Senin çocuğun muydu?"

Sustu. "Çocuk," diye tekrarladı.

"Kendi bedenimi gördüm, bir ya da iki kez," dedi. Toprağa bastırmadığı eli karnına doğru kıvrılmıştı. Elleriyle tenindeki izlerin haritasını çıkarmıştı; yeniden şekillendirildiği, oyulmadığı ama başka bir kalp atışına, başka bir hayata beşiklik etmek için şekillendirildiği gümüş rengi. İçtiği su sadece zaten bildiği şeyi netleştirmişti.

"Hayır," dedi sonunda. "O benim kızım değildi."

Kız. Bir kız.

"Hâlâ hayatta mı?"

"Evet," dedi Jeevan hemen, gözleri aniden yumuşamıştı.

"Evet, Bhumika."

Başını salladı. Sarsıntılı, sözsüz bir baş sallama.

"Güzel," dedi. Boğazındaki keskinlik karşısında yutkundu - cam gibi bir his. "Bu iyi."

Elini yere daha sıkı bastırdı.

Avucunun altında, o toprağın altındaki yaşam bir kalp atışı gibi gümbürdüyordu.

Hareket etmiş olmalıydı çünkü Jeevan alçak sesle ve telaşla ona seslendi.

"Beni hissediyor," dedi kısık sesle. "Onu çağırdığımı düşünüyor."

Jeevan onun yanında diz çöktü. Ona baktı, bakışlarını karşıladı.

"Bu ormanın altında uyuyan bir yaksa var," dedi ona. "Uyandığını hissedebiliyorum. Bunu yaptığında, tüm orman çürüyerek çiçek açacak ve insanlar..." Durakladı, dehşetini daha iyi, daha sakın sözcüklere dönüştürmeye çalıştı.

"Ölecekler," dedi. "Anlıyorum. Bunu durdurabilir misin?"

Başını iki yana salladı. Belki bir zamanlar o güce sahipti,

Ama şimdi değil.

Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Köye gidip onları uyaracağız. Onları ormandan güvenli bir yere götürebiliriz."

"Bu sadece bir köyü kurtaracak," dedi Bhumika. Bir yaksa'nın yapabileceklerinin büyüklüğünü biliyordu. Biliyordu. "Ya dinlemezlerse Jeevan?"

"Onları ikna edeceğiz, Bhumika," diye cevap verdi. Sanki çok basitmiş gibi.

Onun elini tuttu ve ayağa kalktı.

Manjeet köyün bulunduğu tepenin eteklerindeki devrilmiş ağaçların arasında durmuş onları bekliyordu.

"Size sorun çıkarmak istemiyorum," dedi Bhumika. "Ama korkarım köyünüz tehlikede."

Manjeet ona doğru yürüdü ve Bhumika ikna edilmeye ihtiyacı olmadığını anladı. Başkadının yüzünde gri bir solgunluk vardı.

"Çok ani oldu," dedi Manjeet. Sesi titriyordu. "Ne yapacağımızı bilmiyoruz."

Bhumika ve Jeevan'ı yükselen tepeden köye doğru götürdü. İnsanlar ev kümelerinin ortasında bir araya toplanmış, fısıldaşıyorlardı. Jeevan ve Bhumika'nın yanlarından geçişini izlediler, artık yüzlerinde gülümseme yoktu.

Jeevan ve Bhumika'nın yan yana uyudukları köyün kenarındaki eski kulübe gitmişti. Yerinde kemer şeklinde ağaçlardan oluşan bir diken vardı. Bhumika oraya doğru yürüdü, bir adım, sonra iki adım, sonra durdu. Vücudunun her zerresi onun varlığında soğuk hissetti. Kemerin ne olduğunu ve ötesinde ne olduğunu biliyordu - onu nereye götüreceğini bilmese bile.

Bir arayıcının yolu.

Kelimeler ona bir fısıltı halinde geldi. Bhumika yanağını o kadar sert ısırdı ki, şimdi ağzında çiçek açan metal tatlısı kanın tadını alabiliyordu.

"Daha fazla yaklaşma," dedi Manjeet. "Bunların içinde çürüme var.

ağaçlarda ve toprakta. Hastalanmak istemezsiniz."

Bhumika anlamadı. Anlayamazdı. Ama bunu söylemek akıllıca görünmüyordu.

"Burada kalamazsın," dedi Bhumika. Eğer bir yol varsa, herkes ve her şey o yoldan yürüyebilirdi. Ve kesinlikle geçerlerdi de. Bir yaksa toprağın altında uyuyordu. Biri onun için gelecekti. Yaksa akrabalarını çok seviyordu. "Güvenli bir yere saklanmalıyız." Manjeet'in gözleriyle buluşmak için döndü. "Manastır."

"Bize yardım etmeyecekler," dedi Manjeet perişan bir halde. Sonra küfrederek parmak eklemlerini kabaca alnına sürttü. "O dindar piçler, umursamayacaklar. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Önemli değil," dedi Bhumika. "Buradaki tehlike onlar için de geliyor. Yakında sadece birlikte hayatta kalma şansımız olduğunu görecekler."

PRIYA

Bir grup olarak Srugna'nın derinliklerine doğru ilerlediler. Ahiranya gibi burası da ağaçlarla kaplıydı ama sınırdan uzaklaştıkça ağaçlar, sık dereler ve alçak tepelerle kesilmiş, alçalan vadilere doğru açılmaya başladı.

Köylerden ve patikalardan uzak durdular ve sadece kendi sesleri ve yumuşak ayak sesleriyle bozulan sessizlikte yürüdüler.

Bir keresinde geyik arayan iki avcıyla yolları kesişmişti. Gençtiler; belki de Ganam'ın bağısladığı savaşıdan daha yaşlı değillerdi. Maske muhafızlarını gördüklerinde gözleri kocaman açılmış, yüzleri kül gibi olmuştu. Bir an için av gibi donup kalacaklarını düşündü ama sonra biri hızla uzaklaştı, diğeri de onu takip etti.

Düşen dalların ayaklarının altında kırıldığını hissedebiliyordu. Hızla attıkları adımların topraktaki basıncını.

Ayaklarından yakalamak ve yere yığılmalarını sağlamak kolaydı.

Suyu içen kişiye döndü -Ruchi- ve şöyle dedi,

"Git ve onları bul. Onları bağlayın." Yutkundu, kendisiyle savaşıyordu. "Eninde sonunda bir yerde bulunacaklar."

Ruchi sertçe başını salladı, sonra ayaklarının üzerinde hafif bir şekilde arkalarından koştu. Priya'nın yanında Ganam, "Güzel," diye mırıldandı.

"Bazen," dedi Priya, "hâlâ iyi bir insanmışım gibi davranmayı seviyorum." Sonra tekrar ilerlemeye başladı.

Halkı itaatkâr bir şekilde onu takip etti.

Bir ipliği takip ediyordu. Srugna'nın toprağında ilerleyen ince bir kök. Yaksa'nın uyandığını hissedebiliyordu, huzursuz bir şeydi.

Bir yerlerde rüya görüyordu. Yeniden doğmayı bekliyordu. Onları bulmak Priya'nın işiydi.

Etraflarındaki ağaçlar daha da büyüdü. Daha kalın ve daha uzun, kökleri kafes gibi düğümler halinde toprağı saran ağaçlar. Priya hafifçe üzerlerine bastı; kökler etrafında kıpırdandı, bir uyanış, uykudan uyanan yaşlı bir canavar gibi onu karşılayan bir hareket titremesi.

"Bunlar kadim ağaçlar," diye gözlemledi Ganam. "Çiçek Çağı'ndan bile daha eski. Bahse girerim öyledir."

"Emin olmak için bir tanesini kesip açmamız gerekecek," diye yanıtladı Priya. "İçlerindeki halkaları sayın." Sonra durdu ve bir elini dudaklarına götürdü. Maske muhafızları sessizleşti.

Rüzgârı duyabiliyordu. Yüksek, tiz bir ıslık.

Hirana'daki rüzgârın sesine benziyordu.

"Ganam, benimle gel," dedi. "Geri kalanınız bir çevre oluşturun. Biri gelirse bize bağırın."

Anlayış mırıltıları. Halkı dağıldı. O ve Ganam ağaçların arasından geçerek açık bir alana doğru yürüdüler.

Uçsuz bucaksızdı. Güneşin kahverengiye boyadığı bir arazi. Ama boş olmaktan çok uzaktı. Yüzeyinde o kadar yüksek, devasa sütunlar vardı ki, onları boylu boyunca görebilmek için boynunu eğmesi gerekiyordu. Duyduğu ses, aralarında hareket eden rüzgârın sesiydi. Yerdeyken hava tuhaf bir şekilde soğuktu ve Priya kendini küçük ve önemsiz hissediyordu.

"Burası bir zamanlar özel bir yerdi," dedi Ganam'a.

yanına geldi. "Bundan eminim."

İleri doğru yürüdü ve bir sütunun dibinde diz çöktü. Bir elini ona bastırdı.

Uzaktan taş olduklarını düşünmüştü. Ama önündeki sütun fosilleşmiş ahşaptı. İçinde kehribar içinde korunmuş, sayılamayacak kadar çok halka vardı ama bir zamanlar burada Yaksa'nın yürüdüğünü ve Çiçek Çağı'ndan bu yana geçen zamanda Srugani'nin kasıtlı olarak unutmayı seçtiğini bilmek için içlerini görmesine gerek yoktu.

"Burada hiçbir şeyin büyümesine izin vermiyorlar," dedi Ganam, bunu ona söylediğinde. "İşaretleri görebilirsin." Toprağı işaret etti; yaralı ve işlenmiş bir yeri. "Toprağı yakmışlar. Tekrar tekrar."

"O zaman hatırlarlar," dedi Priya. Bir elini toprağın derinliklerine bastırdı. Altında o tanıdık tınıyı hissetti. Uyandırıcı bir şey.

"Yapmam gereken bir şey var," dedi. "Bu yeni yaksa'ya hoş geldin demek için. Ganam, diğerlerini kontrol eder misin?"

"İyi olacaklar."

"Ben ikna olmadım. Srugani burayı biliyor olmalı. Gerçekten korumasız bırakırlar mı?"

Kaşlarını çattı. Sonra, "Belki de bunu şimdi yapmamalısın, o zaman" dedi.

İçinden bir kahkaha koptu. "Yapmazsam yaksa ne yapar sanıyorsun? Bunu ya şimdi yaparım ya da hiç yapmam."

"O zaman kalıp seni koruyacağım." Sabırsızlıkla başını salladı.

"Şımartılmaya ihtiyacım var gibi mi görünüyorum? Git hadi." Gözlerini devirdi ve uzaklaştı.

Ve Priya gözlerini kapattı. Nefes aldı. Gücüne ulaştı.

Çürümeyi çağırarak onun içinde bir tuhaflik dalgası yarattı. Kanındaki ve tenindeki yeşil, ellerinden demir ve kan kokusu sızarken, toprak yumuşayıp değişirken, et gibi kalınlaşırken, ömrünü tamamlayarak kıvrıldı, soldu ve gelişti. Çürürken

toprakta ilerledi.

"Uyan," diye fısıldadı. "Ailen seni bekliyor, Yaksa. Seni aramam için beni gönderdiler. Çabuk uyan."

Güneşin tepesinde battığını hissetti. Hissetti-Acı.

Vücudu sendeledi. Geriye doğru düştü. İçinden bir ok geçti. Yan tarafını tuttu ama orada hiçbir şey bulamadı.

Sangam'da bir şeyler olmuştu.

Priya bunun gölgesini hissetti, soğuk bir ok gibi kaburgalarına saplanmıştı. Nefes nefese kaldı. Soğuk, garip bir an için göğsüne doğru yayıldı ve sonra kayboldu.

Kendini tekrar teninin içinde buldu. Çoğunlukla kendi teninde. Ama sanki sangam yakınına sokulmuş, kulağına bastırılmış, bir kabuğun içindeki bir şarkı gibiydi.

Sangam'da bir yerlerde -içinde bir yerlerde- yaksa uluyordu. Kafatasında yankılanan yüksek, kederli bir koroydu ve onunla birlikte görüntü parçaları geldi: toprak, geniş yapraklar, cesetler, gölgeler arasında kayan yabancılar. Kan, parıldayan gümüş bir kırbaç, bir yabancının kesik dişleri ve Ganam'ın elleriyle toprağı çekmesi.

Ganam ve göğsüne bir hançer.

Ganam ve sonra hiçbir şey.

Ganam öldü, diye düşündü ve bunun farkına varması ona soğuşun ilk okundan daha sert bir yumruk gibi indi. Yaksa'nın şarkısından çok daha korkunçtu. Ahiranya'ya döndüğünden beri tek müttefiki o olmuştu. Ölümsüz sularda ona rehberlik etmişti. Onu kendi elleriyle dışarı sürüklemiş, onun için ağlamış, onunla birlikte gülmüştü. Bak, demişti, dişleri takırıyor, saçları su içinde. Hayatta kalan tek kişi sen değilsin.

Zaten hareket ediyordu. Bilinçli olarak bir adım atmamıştı ama yine de ilerliyordu, zemin onun altında kayıyor, duygularına yanıt olarak çalkalanıyordu. Yeşil oydu, o da yeşildi ve toprak

Ağaçlar ona doğru eğildi, çiçekler soldu ve o, sangamda gördüğü büyük yapraklar etrafında belirene kadar yoluna devam etti. Hiçlikten, kendi iradesinden başka hiçbir şeyden bir arayıcının yolunu yapmıştı ve kendini bir kalp atışında ona getirmişti ve onun öldüğü yerde olduğunu biliyordu.

Onun dışında.

İşte oradaydı.

Diz çökmek. Baş öne eğik. Tunik yırtılmış. Etrafındaki toprak, bir krater, taşlarla pürüzlü. Ve çökmüş omuzları yükselip alçalıyor, yükselip alçalıyor, göğsüne saplanmış hançerin keskinliği etrafında nefes almaya çabalıyor, kabzası onun tarafından görülebiliyor, yayılan gül siyahı kan lekesiyle çevreleniyordu. Onu sangamda hissedemiyordu - kozmik sularda akan, ikisini de bağlayan o güç ipini hissedemiyordu - ama bu önemli değildi. Onu görebiliyordu.

Ölmemişti. Çok yaşıyordu.

Çaresiz bir sesle küfretti ve adamın sarsıldığını gördü. Adam başını kaldırdı.

"Priya," dedi kısık sesle. "Git."

Kadın öne doğru bir adım attı ve adam başını çılginca salladı. "Parijatdvipans," diye soluk soluğa bağırdı.

"Tehlike-sen."

Arkasından bir ses geldi. Toprağın çıtırtısı. Ve sonra onları hissetti. Nasıl hissetmemişti? Panik belki de. Ya da yaksa çılgınlıkları -hâlâ kafasının içinde acıyla cınlıyordu- ölümlü kalplerinin ve ciğerlerinin narin tınısını maskelemişti. Gücü arttığından beri, insan eti daha az önemli hale gelmişti. Daha az fark edilir olmuştu. Eğer bundan sağ çıkarsa, bu ihmali düzeltmek zorunda kalacaktı.

Belki de askerler buraya bir Ahiranyi'nin kaburgalarına bıçak saplamayı umarak gelmişlerdi. Belki de buraya özellikle onun için gelmişlerdi. Buna şarap şişeleri eşliğinde karar verdiklerini hayal edebiliyordu, gözleri vahşi ve dudakları içkiyle ıslanmıştı. Ahiranyi cadısı imparatoriçemizi kalbinden bıçaklamaya çalıştı. Karşılığında onun kalbini bıçaklamak adaletin gereğidir.

Belki de buna karar veren Malini'ydi.

Yara için yara, kalp için kalp. Belki hançer göğsünde olsaydı bunu hakkı olarak kabul ederdi. Ama hançer Ganam'ın göğsündeydi ve Ganam ona kocaman gözlerle bakıyordu, gözbebekleri beyazlara karşı küçük siyah iğne uçlarıydı.

Ayağa kalk, diye düşündü, ileriye doğru bir adım atarken kendi gözleriyle onu çağırıyordu. İki. Üç. Onu yere zincirleyen hiçbir şey yoktu. Gövdesine saplanan bir hançerle bile dövüşebileceğini biliyordu. Daha kötülerıyla de dövüştüğünü görmüştü. Ama dizlerinin üzerinde sallanıyordu. Ayakta duramıyordu.

Başında bir yara var mıydı? Göremediği başka bir şekilde mi yaralanmıştı? Bir şey sangamda yankıya neden olmuştu. Bir şey şimdi onu sangamda hissetmesini engelliyordu.

"Yaklaşmayın," dedi biri, sesi boğuk bir Zaban havlamasıydı. Saketan aksanını anlaması bir anını aldı; Saketan yeşili giysiler içindeki figürün öne atılıp Ganam'ın boğazına bir kılıç dayadığını ve kendi kolunun titrediğini görmesi ise bir an daha uzun sürdü. Arkalarında, kılıç kamçılarını çözen bir düzine Saketan teğmeni belirdi, silahları gölgelerin arasında sıvı gümüşten makaralar oluşturuyordu.

Orada olduklarını bilmek onları görmenin etkisini hafifletmiyordu. Priya'nın midesi hâlâ bulanıyordu. Kendini kıpırdamadan durmaya zorlayıp "Onu geri verin" dediğinde vücudu hâlâ korkudan sıcaktı.

"Olduğu yerde kalacak," dedi asker, sesi kısıktı. Ağzında acımasız bir çizgi vardı. Olması gerektiği kadar korkmuş görünmüyordu. "Sen de olduğun yerde kal. Ayakların kıpırdarsa -ellerin kıpırdarsa- sana söz veriyorum o öldü."

Kıpırdamadan durdu. Ayakları yere basıyordu, vücudu kadim bir ağaç gibi sabit ve köklüydü. Toprak onu tuttu. Nefes nefese bir sonraki hamlesini bekledi.

Saketan askerleri yavaş yavaş uzaklaşıyordu; kılıç kırbaçları ve dikkatli gözlerden oluşan bir yarım daire. Diğer Saketan askerleri, kılıcını Ganam'ın boğazına dayamış olan adam kadar acımasız ve zoraki bir sakinlikle bakmıyordu. Korkuları o kadar aşikârdı ki neredeyse tadını alabiliyordu. Onları yok etmek çok kolay olurdu. Yeryüzü etraflarına çökebilir, onları altına çekebilirdi. Çimlerin arasından dikenler çıkabilir ve onları delip geçebilirdi. Bu tür işler onun için kolaydı.

Kılıcı tutan asker sanki onun düşüncelerinin tonunu hissetmiş gibi konuştu.

"Ne kadar hızlı olduğunu biliyoruz, Elder," dedi. "Veri nehrinde savaştım, bu yüzden kafana koyduğunda neler yapabileceğini çok iyi biliyorum. Ama benim elim ve bu kılıç hâlâ senin olabileceğinden daha hızlı. Büyücülüğünü kullanmaya kalkarsan kılıcımın altında göz açıp kapayıncaya kadar ölür. Onu kurtaracak hiçbir şey olmayacak."

Priya etrafındaki adamların hareket etmeye devam etmesini izledi ve hissetti. Yavaş, çok yavaş, sanki o bir kaplan ve onlar da avcılarmış gibi.

"Onu öldürmeyi planlamıyorsun," demek için kendini zorladı. Sesini sakinleştirmeye zorladı. "Onu öldürmek isteseydin çoktan ölmüş olurdu."

"Ama eğer uslu durmazsan," diye vurguladı adam, "duracağız." "Seni umursadığımı düşünmen için hiçbir neden yok. onu."

Askerlerden birinin yutkunduğunu, boğazının gözle görülür bir şekilde titrediğini gördü. Kılıçlı olan, kendisinininkine uyan bir sakinlikle, "Eğer umurunda olmasaydı, tapınak cadısı, o zaman hepimiz çoktan ölmüş olurduk. Sana söylemiştim. Ne yapabileceğini biliyorum."

"O zaman benden ne istiyorsun?" Priya talep etti. "Pazarlık yap."

"Bizimle sessizce gel," dedi, "böylece onun hayatına son vermeyiz."

Neden onu canlı istiyorlar? Neden onu

Ganam yaşıyor mu? Ve onu bu kadar sessiz yapmak için ne yapmışlardı?

-Göğsündeki bıçağa rağmen bu kadar yumuşak başlı mıydı? Yaksa'nın ulumaları arasında düşünmek zordu.

"Onu bana geri ver," dedi yavaşça, "ben de sana izin vereyim.

buradan canlı

ayrılmak."

"Hayır."

"Beni tanıyorsanız, politik bir yaratık olmadığımı da bilirsiniz," dedi Priya açıkça. "O yüzden açık konuşacağım. Pazarlık falan olmayacak. Ya onu bana verirsiniz ya da hepiniz ölürsünüz."

Birinden çirkin bir kahkaha. "Hiç sanmıyorum," dedi.

"Onu rahat bırak," diye bir ses geldi. Sabit. "Bırak onunla ben konuşayım."

Bir figür öne çıktı. Yaşlı bir adam. Saç çizgisinde bir çürüme izi vardı.

Onu tanıyordu.

"Yaşlı Priya," dedi Romesh. Düşük Prens Ashutosh'un yalan işaretleri tünığının üzerine işlenmişti. Tanıdık, sabit gözleri ona sabitlenmişti. "Uzun zaman oldu."

"Romesh," dedi. "Hepiniz Düşük Prens Ashutosh'un adamları mısınız?"

"Yeni yüzleri tanımayacaksın," dedi. "Ama benimkini biliyorsun."

Adamların oluşturduğu kavisli hattın etrafında ilerledi. Adımları sabitti. Kılıç kamçısı beline sarılmıştı. Ulaşabileceği bir yerdeydi ama henüz ellerinde değildi.

Romesh, "İmparatoriçe'nin tahtı için yapılan savaşta benim ve lordumun hayatını kurtardın," dedi. "İmparatoriçeye yaptığın şey, hesabını vermen gereken bir suç. Ama seni incitmek istemiyorum."

Yavaş bir adım daha yaklaştı.

"Danışmanınız," dedi. "Sima. O güvende."

Sima. Kalbi küt küt atıyordu. "Gerçekten güvende mi? İyi mi?" Romesh, "Prens Rao onun sorumluluğunu üstlendi," dedi. Bir adım daha. "Bizimle gel," dedi alçak sesle. "Onu kendin göreceksin. Sana zarar gelmeyeceğinden emin

İmparatoriçe ölmeni istemiyor."

olacağım. Prens Rao'nun

"O zaman beni ne için istiyor?"

"Bildiklerin belki," dedi Romesh nazikçe. "Ya da seni savaş alanından uzaklaştırmak için. Ama benim gibi bir asker bir imparatoriçenin ne düşündüğü hakkında ne bilir ki?"

Titreyen bir nefes onu terk etti. O adamların gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

"Güvenliğim umurumda değil," dedi. "Ama onu tutamazsınız."

Romesh başını salladı.

"Buna karar vermek bana düşmez Priya," dedi.

"Ben imparatoriçe için değilim," dedi, aynı yumuşaklıkla. "Arkadaşımı bırakın gitsin. Biz gidiyoruz."

Çenesi gerildi. "Özür dilerim kızım," dedi.

Kolundan bir hançer çıkardı. Siyah taş.

Kıpırdayamadan kolunu kesti; ete değen en ufak bir taş parçasıydı bu ve içinden garip, korkunç bir sarsıntı geçti. Geriye doğru tökezledi.

Bıçak ona dokunduğunda bir anlığına sangamdan kopmuştu. Bir saniyeliğine -belki de tam bir saniye bile değil, belki de sadece zamanın en ince, yarılmış ipliği- insandan daha fazlasını hissetmemiştir.

Sarmaşıkları ona çevirdi. Bileğini kırdı. Adam acı dolu bir ses çıkarırken, onu bir kalkan olarak kullanarak önünde sürükledi.

"Arkadaşımı bana ver," dedi sertçe. "Yoksa canını alırım. Kılıca ihtiyacım yok. Sadece sihri ihtiyacım var."

Bir nefeslik sessizlik. Sonra bir adam dişlerini göstererek, "Sihrini senden alabiliriz," dedi.

Bir ok attı. Priya kımıldadı, yer değiştirdi.

Mide bulandırıcı bir gümbürtü ve bir nefes sesi duydu.

"Romesh," dedi hırıltılı bir sesle.

Ok göğsüne saplanmıştı.

Eliyle hissetti. Titreyen parmaklarını boğazına, nabzının olması gereken yere dokundurdu ve hiçbir şey hissetmedi.

Kollarından düşüp öldü.

Kılıç hâlâ Ganam'ın boğazındaydı. Adamlardan biri bağıırıyordu. Bir diğeri yayını tekrar çekiyordu. Kulakları, hızla akan bir nehir gibi, derin akıntıları olan derin bir su gibi kükreyen kendi kanının sesiyle doluydu.

Sesine garip bir yankı doldu. Eski, güçlü bir şey.

Fidan.

Mani Ara'nın sesi, kulaklarında bir fısıltı ve bir rüya.

Uzun zamandır Mani Ara'ya sadece rüyalarında tutunabilmişti. Ondan uzaklaşmıştı: dikenli ağzından, gözlerinin çiçeklerinden, aşkının acımasızlığından. Sevgili, demişti Mani Ara ona, ama Priya hiçbir zaman onun sevgilisi olmak istememişti. Kalbinin başka ellerde ya da en azından kendi göğsünde güvenle yatmasını istemişti.

Ama bu kez, Romesh yerde kanlar içinde yatarken ve Ganam boş gözlerle ona bakarken, artık kendi tiksintisini umursamıyordu.

Evet, dedi Priya yanıt olarak ve onu karşıladı. Kaburgaları açık bir kapıydı.

Savaşta, yangında ve Veri nehrinde, Harsinghar sınırlarında arabası devrildiğinde ve Mani Ara'nın o karanlık ve umutsuz anında onun için geldiği zamanki gibi değildi. Suyun ait olduğu yere akması gibiydi. Priya'nın içi boştu. Onu ağzına kadar doldurması gerekiyordu.

Hareket etti ama sadece o değildi. Kendi derisinden daha büyüktü. Kendisine ait olmayan anılar bilinçli zihninin sınırlarında geziniyordu. Koştüğünü, süründüğünü hatırlıyordu. Çaresizlik ve uzak bir sahilin mavi ışığı, bir dünyanın kıvrımlı kenarı, akrabalarının hayatta kalmasını sağlamak için her şeyi yapacağını bilmesi-

Önündeki adamlar çok küçüktü. Aralarında diz çökmüş olan tapınağın oğlu, ölümsüz sularla dolu, parlayan bir şeydi.

Kin.

Sol elini dikkatsizce kaldırdı. Toprak da onunla birlikte hareket ederek onları ayaklarından fırlattı. Uçuşun ortasındaki oklar çiçek açtı ve toprağa çarparak soldu. Yeşilin bir parçası olmak için kendini feda etmişti, feda etmişti ve yıldız ışığını su gibi, kan gibi akıtmıştı. Onun emirlerini yerine getirdi.

Adamları gömdü. Üst topraktakileri köklerle boğdu. Kolay bir şeydi. Tüm ölümlü bedenlerin eninde sonunda ölmesi gerekiyordu.

İş bittiğinde geriye sadece tapınağın oğlu kalmıştı.

Nefes aldı, nefes aldı ve bir an için olduğu gibi değildi.

O yine Priya'ydı.

Öne doğru iki büklüm oldu. Sarsıldı. Kendini doğrulmaya ve Ganam'ın önünde diz çökmek için sendelemeye zorladı, ötekilik dalgası tekrar üzerine çöktü. Bu arada nefes aldı ve onun içindeki yarayı, bıçağı, hayatta kalmasını önemseyişini hatırladı.

"Ganam," diye seslendi. "Ganam, cevap ver bana." Ağzı hareket etti. Gürültüsüz bir hareket.

"Kıpırdamadan dur," dedi. Elini bir beze sardı. Hançeri yavaşça çekip çıkardı, bu sırada onu öldüreceğinden korkuyordu. Hançer yere düştü. Kan onu takip etti, yakut karası.

PRIYA

Priya Ganam'ın yırtık tuniğinin bir kısmını kavradı ve bir elini sertçe yarasına bastırarak kanı durdurdu.

"Kahretsin," dedi, sesi sarsılmıştı. Gözlerine ışık geri dönüyordu ama teni hâlâ korkunç derecede donuktu. "Öldüğümü sanmıştım."

"Ben de öyle." Yutkundu. Titremiyordu ama sanki titremesi gerekiyormuş gibi hissediyordu.

"O silah," diye homurdandı. "Bana bir şey yaptı."

"Bundan kimseye bahsetmesek daha iyi olur," dedi Priya. "Gitmemiz gerekiyor. Ayağa kalkabilir misin?"

"Emin değilim."

Onu biraz yukarı kaldırdı; adam inledi. Kollarında ağırlaşmıştı.

Onu bulduğunda yalnızdı. Yalnız olmamalıydı. Yeni gücünün enginliği esnedi ve açıldı. Ona doğru uzandı.

Savaşçıları buldu; onları yeşilin içinden sezdi,

Kalp atışlarını ve ayak izlerini takip etti ve onları kendisine götürmek için yeşilin içinden bir yol açtı. Gelin, diye seslendi ve yeşil onları çağırdı: çürümüş bitkiler sarmaşıklarını ve yapraklarını çeviriyor, ağaçlar onun emrinin baskısıyla eğiliyordu.

Bu kadar kolay olmamalıydı. Mani Ara'nın kendisi için yarattığı yollara, Parijatdvipa'da kemik çardaktan spiral çizerek uzanan labirente hayret etmişti. Ama bu ona vahşice bir kolaylıkla gelmişti. Yolu istemişti ve işte oradaydı. Artık zihni bir yaksa olmanın ne demek olduğunu anladığına göre her şey çok basitti.

Bir an geçti ve Ahiranyi savaşçıları bir grup halinde ortaya çıktı.

Onlara bakmak için başını çevirdi. Nasıl bir ifade takındığını bilmiyordu ama savaşçılar kıpırdamadan durdular.

"Hepiniz neredeydiniz?" Priya sordu.

Uzun bir sessizlik.

"Konuş," diye talep etti. Yer hafifçe titredi.

Shyam bir adım öne çıktı, kolları arkasında, dimdik duruyordu.

Darbe almaya hazır.

"Parijatdvipan askerleriyle savaşıyorduk," dedi Shyam. "Ganam dikkatlerini çekip onları uzaklaştırdığında takip edemedik."

"Şaşıracaksın," dedi Ganam güçlükle, ağzını buruşturarak, "birkaç çalı dikeninin onları yavaşlatmak için neler yapabileceğini."

Priya, "Onları daha sıkı eğitmek gerekecek," dedi.

"Saketanları uzaklaştırdım," dedi Ganam nefes nefese. "Silahlarının neler yapabileceğini fark ettiğimde."

Priya savaşçılarına tekrar baktı. Ruchi'nin kolundan kan akıyordu. Gözleri acıdan cam gibiydi. Kırık suların onu iyileştirmesi gerekirdi. Ama iyileşmemiştir.

Priya onu ne tür bir bıçağın oyduğunu tahmin edebiliyordu.

Bakışları Ganam'ın derisinden çıkardığı, yanlarında yerde duran hançere kaydı.

Bıçak Ganam'ın kanıyla ıslanmıştı ama

Priya iç organların parlaklığı arasından bıçağın siyah taşını görebiliyordu.

Avuçlarının üzerine çömeldi ve yakından baktı. Taş neredeyse ışığı yutacak gibiydi.

Gözlerini ondan kaçırdı.

"Ahiranya'ya dönüyoruz."

"Uyuyan yaksayı bulamadık," dedi Ruchi ince bir sesle, gözleri kan kaybına rağmen -belki de bu yüzden- hararetiydi. "Öylece çekip gidemeyiz."

"Yapabiliriz," diye tersledi Priya. "Ganam yaralandı." Ve daha önce hiç sahip olmadığım bir güce sahibim. Ve imparatorluğun savaşamayacağımız bir silahı var. Çok fazla şey değişti ve hepinizi riske atmayacağım. "Ganam için bana yardım et. Yaksa'yı görmeliyim."

Onu almak için koştular.

Ganam'ı yeni yola doğru taşıyorlardı. Ona bakmıyorlardı.

Eli hâlâ Ganam'ın yırtık tuniğine sarılıydı ve kanla ıslanmıştı. Dilini ısırды, elini daha sıkı sardı ve ona saplanan ve gücünü elinden alan bıçağı aldı.

Bir bakıma kutsal odunu tutmaktan farksızdı. Kutsal odun gibi yakmasa da, soğukluğu farklı türde bir ateşti - deriye karşı bir uyuşukluk. Kumaş onun gücüne karşı bir bariyer oluşturuyordu ama kusurlu bir bariyer. Kumaşın içinden bile Mani Ara'nın anılarını dağılan bir duman gibi kafasından temizledi ve onu uzun zamandır olmadığı kadar zayıf ve titrek bir halde toprağın üzerinde bıraktı.

Ama yeni yol onları eve götürecekti. Şu anda gücüne ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan şey, bu silahı -bir yaksa'nın gücünü yok edebilecek bu şeyi- kendi amaçları için nasıl kullanacağını bulana kadar yakınında tutmaktı.

Silahı kameezinin içine soktu. Sonra ayağı kalktı ve onları takip etti.

Yaksa'nın Hirana'da onu beklediğini hissedebiliyordu. Priya, kemik çardaklarının altındaki arayış yolunun sonunda, savaşçılara baktı ve yaksa'nın biraz daha bekleyebileceğine karar verdi.

"Gidin," dedi savaşçılara. "Ganam'ı hasta odasına götürün, Ruchi'yi de. Yakında orada olacağım."

"Nereye gidiyorsun?" Ganam sordu.

"Hirana'ya," dedi. "Yaksa ile yalnız konuşacağım."

Savaşçılar onu terk ettikten sonra bıçağı gömdü. Henüz hangi amaca hizmet edeceğini bilmiyordu; Yaksa'ya bundan bahsedip bahsetmeyeceğini de bilmiyordu. Annelerin ateşini küçümsemişlerdi ama bu bir bilinmezdi.

Hirana'ya tırmandı, taş ayaklarının altında birbirine karıştı, tüm pürüzlü kenarları, oymaları, altındaki basamaklara dönüştü ve tırmanışını pürüzsüz hale getirdi.

Gökyüzüne açık triveni içinde yaksa bekliyordu. Priya onların önünde usulca diz çöktü.

"Parijatdvipanlarla savaştık," dedi Priya, başını öne eğerek. "Bizi pusuya düşürdüler. Bu sırada, iki kez doğan tek büyüğünüz Ganam yaralandı. Kaynaktan kopan ölümsüz suları içen bir savaşçı da yaralandı. Ama Parijatdvipanlar öldü ve ben de uyuyan akrabalarınızı kurtarmak için Srugna'ya döneceğim. Uyandıklarında orada olacağım. Hata tamamen benimdi, ama bunu düzeltebilirim ve düzelteceğim. Cezalandırılması gereken biri varsa o da benim." Başını kaldırdı, kendini onların acımasızlığına ve onaylamamasına hazırlıyordu.

İşte o zaman onların ağızlarındaki gülümsemeyi gördü.

"Oh, şu haline bak," diye nefes aldı Sanjana. Priya'yı kendine doğru çekti, tırnakları sivriydi. "Bir yol açtın. Kendini eve getirdin."

Bhisa Ara, "Çok fazla adamı öldürdün, hem de çok hızlı bir şekilde," dedi.

Sesi gururlu geliyordu. Memnun. "Sonunda. Güçleniyorsun."

"Elbette savaş iyi bir ilaçtır," diye söze girdi Avan Ara. "Savaş ve zalimlik."

"Mani Ara seni isteyecek," dedi Bhisa Ara. Birbirlerinin üzerine öyle hızlı konuşuyorlardı ki, kuşlar gibi ötüyorlardı. "Sen

ona gitmeliyim."

"Onu sangamda arayacağım," dedi Priya, ilk yaksa'yı tekrar aramadan önce biraz zaman kazanabileceğini umarak.

"Onu ölümsüz suların yakınında aramalısın," diye ısrar etti Vata Ara. "Bedenen ve ruhen ona en yakın orada olacaksın."

Ne yapabilirdi ki? Onu büyük bir açlıkla izliyorlardı.

"Evet, Yaksa," dedi. "Elbette."

Tek başına bir dua odasına girdi. Diz çöktü ve bir eliyle yüzünü kapattı. Hâlâ kan ve kir içindeydi, o kadar yorgundu ki ağlayabilirdi ama hayatı kendisine ait değildi. Aldığı emirler vardı.

Ölümsüz sulara inen yolu açtı.

Işık en azından garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Duvarlara yansıyan mavi, suların kendisinden yayılan derin bir parlaklıktı. Suların kokusunu içine çekti: tatlı çiçekler, petrichor. Tuz.

Bir nefesle sangama girdi. İçinde aynı ışığı gördü, ama daha güçlü, daha soğuktu - uzak yıldızlardan yapılmış, suya ve üzerindeki gökyüzünün dalgalı aynasına dikilmiş bir şey.

"Fidan."

Mani Ara sudan çıkıp odun gibi soğuk ellerini Priya'nın çenesine bastırana kadar Mani Ara'yı suyun içinde görmedi.

Priya baş döndürücü bir an için Mani Ara'nın gözlerinden kendi gölge bedenini, yıldız ışığıyla parıldayan kendi ölümlülüğünü gördü. Bir an için sadece Priya değildi. Daha fazlasıydı, uçsuz bucaksızdı. O Mani Ara'ydı.

"Ne-ne," diye soluk soluğa kaldı Priya, tam olarak bir soru oluşturamamıştı.

"Bir oluyoruz, fidan," dedi yaksa, neşe içinde

sesinde. "Benim büyüm senin boşluğuna. Kalbin benim kadim zalimliğime. Senin dünyaya ve bedene, benim kozmik doğama, köklerime ve yeşilime olan doğal aidiyetine." Hâlâ Priya'yı tutuyordu. "Savaşkın ve büyüdün," dedi. "Yakında beni tutabilecek kadar güçlü olacaksın."

"Beni silmeyeceğini söylemiştin," dedi Priya titreyerek. Anlamakta zorlanıyordu. "Beni bir kabuğa dönüştürmeyeceğini söylemiştin."

Mani Ara, "Yeşil ve canlı olan, sizin dünyanıza ait olan, sadece yaşamları başka bir yaşamla sarmalandığı için var olabilen pek çok şey var," dedi. "Ormanınızdaki banyanları düşünün, fidan. Nasıl da bir varlık diğerinin üzerinde büyüyor ve birlikte harika bir yaşam oluşturunlar."

Fidan. O bir bitkiydi, bir tohumdu, Mani Ara'ya ev sahipliği yapabilecek bir ağaçtı; yaşayan, nefes alan kemikleri onun dünyaya kaymasını ve Priya'nın derisinden büyümesini sağlayacaktı.

Priya'nın üzerindeki çürümeyen şey bu muydu? Özsuğu ağır kanı, köprücük kemiklerindeki çiçekler, gözlerindeki yeşil benekler. Bunların hepsi Mani Ara'nın yavaş yavaş Priya'nın bedeninde kendine yer açması, varlığını hissettirmesi miydi?

"Sen yok edilmedin," dedi Mani Ara, Priya'nın yüzünü, saçlarını, kafatasını şefkatle kavrayarak -sanki onu nazikçe yeniden şekillendirebilirmiş gibi. Sanki çoktan yapmış gibi. "Sen asla yok edilmeyeceksin. Sen değerli bir şeysin. Sen benim sevgilimsin, benim için yontuldun ve oyuldun. Çok yavaş büyüdün, ama şimdi çok yakınsın. Çok yakınsın."

"Beni yaratmak bu kadar zor muydu?" Priya sordu. "Ben bu kadar nadir bir şey miyim?"

"Birçoğunuz yandı," diye mırıldandı Mani Ara. "Zavallı çocuklar. Kabuktan başka bir şey değiller." Mani Ara'nın elleri onu serbest bıraktı. "Benim için senin gibi olan son kişi de annesinin ateşinde yandı," dedi Mani Ara.

"Madem bu kadar değerliyim, beni kilit altında tutmamanıza şaşırdım," dedi Priya.

"Bunu yaparsam nasıl güçleneceksin? Sadece Srugna'da savaşmak ve acı çekmek senin bu kadar güçlü olmanı sağladı.

benimkinden çok daha fazla - o kadar

eksiksiz ki." Panik içinde tırmalıyordu.

"Hazır olmama ne kadar var?" Priya sesi titreyerek sordu.

"Birkaç gün," dedi Mani Ara tatlı bir sesle. "Gündoğumları ve gün batımları, ve sen benim için uygun olacaksın. Ve biz bir olacağız ama yine de olmayacağız. İki yarım."

"Bir yarısı diğerini gölgede bırakıyor," diye fısıldadı Priya. "Eşit olmayacağız, değil mi?"

"Ben senin tanrınım, fidan. Bu cevap yeterli mi?"

Bir bakıma öyleydi. Yeterliydi.

"Bak," diye ısrar etti Mani Ara. "Suya bak." Priya başını eğdi ve baktı.

Altlarındaki su bir nefesliğine duruldu. Ve Priya suda bir yansıma gördü; ikisinden de büyük bir varlık. Yüzü garip bir şekilde işlenmişti, yıldızlarla süslenmiş ağaç kabuğundan bir derisi vardı; bir gözü ölümlüydü, diğeri ise çiçeklerden. Boğazında ve omuzlarında ölümlü bir deri, sonra kalbinde yine çiçeklerden bir cümbüş. O izledikçe dalgalandı ve değişti - etten çiçeklere, kozmik yıldız ışığına.

Korkunçtu ve çok güzeldi.

"Senden ne yapmanı istiyorum, fidan? Nereye gitmen gerekiyor?" Mani Ara ısrar etti.

Ve bir kalp atışı, bir göz kırpması kadar kısa bir süre için Mani Ara'yı kendisini tanıdığı gibi tanıdı.

"Çocuklarımız toprakta uyuyor," dedi Priya. Başını kaldırdı. Sesini kararlılıkla doldurdu. "Onları uyandırmam gerekiyor. Bir, iki ve sonra sana dönmeli ve bütün olmalıyım."

Mani Ara gülümsedi.

"Evet, fidan," dedi. "Aynen öyle."

Belki de aşk ve keder ışık ve gölge, Priya da bir güneş saatiydi. Öyle olmalıydı, çünkü tenine döndüğünde yaptığı ilk şey Arahli Ara'yı aramak oldu. Neyse ki yalnızdı.

"Mani Ara benim derimi giyecek mi?" Priya sordu. "Onu benden alacak mı? Paylaşacağımızı söylerken yalan mı söylüyor?"

Vücudu hareketsiz kaldı. Yaksa'nın ne kadar hareket ettiğini -yapraklarının nasıl sallandığını ve sarmaşıkların nasıl hışırdadığını- durana kadar bilmiyordu.

"Deriniz size ait," dedi. "Onun içinde yaşarsınız."

"O zaman biliyordun," dedi Priya donuk bir sesle. Onun yüzüne bakmak istedi. İfadesini okumak istedi. Ama yüzünde sadece yüz gibi bir şey varken bunun ne faydası olabilirdi ki? Kafatasını yaldızlayan yaprakları, gözlerinin mürekkepli sularını okuyabilir miydi? Tıpkı bir gülümsemede, gergin bir çenede, kırışmış bir gözde olduğu gibi onlarda da bir dil var mıydı?

O Ashok değildi. Onun okuması için değildi.

"Bunu hafife aldığını düşünmeyin. Bizi bu dünyanın bir parçası yapmak bir fedakârlıktı," dedi ona. "Bir... Bunu tarif edemem. Senin ölümlü dilinde kelimeler yok." Bir duraklama. "Bir burkulma," dedi sonunda. "Biz yıldızların yaratıklarıydık. Sonra değildik. Yanana kadar bu yeterliydi. Toprak ve odun olduğumuzda. Ölemediğimiz ve gerçekten yaşayamadığımız zaman."

"Daha fazla insan oluyoruz çünkü bu bir fedakarlık. Bu, annelerin ateşinin bize yaptıklarından sonra bile hayatta kalmamızı sağlayan bir şey. Geri dönmemizi sağlıyor. Ama bu bize acı veriyor Priya," dedi. "Senin ona dönüşmen nasıl canını yakıyorsa, onun da sana dönüşmesi canını yakıyor. Ama bunu toprakta yürüyebilmek ve bize önderlik edebilmek için yapıyor. Böylece hepimiz hayatta kalabilir ve sizin Çiçek Çağı'nızı yeniden getirebiliriz."

"Tapınak kardeşlerimin derilerini giyme şekliniz-" "Biz onun kadar yaşlı ya da güçlü değiliz." Garip bir Sıkı bir gülümseme, ağzını çizerek ve neşesiz. "Yükümüz daha hafif."

"Bana kardeşim olmadığını söylemiştin," demeyi başardı.

"O benim kaybettığım bir uzvum gibi" dedi. "Orada olmasa da onu hissediyorum. Onun yokluğu bir dildir. Belki de onun yasını tutuyorum."

Bir kap. Bir görüntü -bir anı- içinden geçti, rengini gözlerinin arkasına akıttı. Mani Ara'nın ona gösterdiği o sürekli değişen beden. Dünyanın çoktan değişmiş halini. Çürüme onu etten ve yeşilden yapıyordu, insanlar aynıydı ve hepsi sihirle doluydu.

Yaksa'lar ellerinden geldiğince dünyayı onlar için şekillendiriyorlardı.

"Yaşayacaksın Priya," dedi Arahli Ara. "Onunla birlikte yaşayacaksın. Tüm yeşiller nasıl şarkı söyler ve hareket ederse, sen de öyle şarkı söyleyecek ve hareket edeceksin."

Dünya çürümüş ormanlara dönüşecekti. Yeşil insanlar. Yaksa etten ve yeşilden olacak ve her şeyi onlar yönetecekti. Sadece en kutsanmış insanların ve seçilmişlerin içlerindeki çürümeyle yaşamaya devam etmelerine izin verilecekti. Geri kalanlar ölecek, çiçeklerle kesilecekti. Artık insanlığa ait bir dünya olmayacaktı.

Priya'nın bildiği dünya sona erecekti.

Ve Priya bunu görmek için burada olmayacaktı. Priya içi boş bir kabuk, Mani Ara'nın giyeceği, içinde çiçek açacağı, hükmedeceği etten bir kabuk olacaktı. Arahli yaşayacağını söyleyebilirdi ama bu onu doğru yapmazdı. Mani Ara'ya gerçekten, gerçekten izin verdiğinde bunun nasıl bir şey olduğunu hissetmişti. Yaksa'nın büyüğü ve anıları çok güçlüydü.

Mani Ara sevdiği insanları sevmezdi. Mani Ara Ahiranyı'yi umursamazdı. Tapınak çocuklarını korumazdı. Padma uyuyana kadar ona saçma sapan hikayeler anlatmazdı.

Ahiranya'nın ölmesine izin verecekti, tıpkı Parijatdvipa'nın yapacağı gibi. Çünkü Ahiranya Çiçek Çağı'nın görkemi, yaksa'ya tapınmak, ölümsüz suların büyüğü ya da yıldızlardan bir örtü altında triveni üzerinde duran tapınak yaşlıları değildi. Ahiranya onun insanlarıydı. Yaksa ilk öldükten sonra bir araya getirdikleri hayat ve inşa ettikleri kültürdü. Birbirlerine duydukları sevgiydi. Ashok'un acımasız kararlılığı, Bhumika'nın kararlı kurnazlığı ve Sima'nın pratik zekasıydı.

İyilik. Huş Kabuğu Mantraları'nın kırıntıları, pazardaki insan kalabalığı, aile ve onları birbirine bağlayan sevgi ve görevdi.

Bir yaksanın anlayabileceği bir şey değildi.

Yaksa'nın kazanmasına izin veremezdi. Ama kaybetmelerine de izin veremezdi. Her iki yol da Ahiranyi'yi yok etmeye götürüyordu.

Üçüncü bir yol olmalıydı. Ve eğer yoksa, o bir tane yapacaktı.

Başını salladı, nefes aldı ve kendine hâlâ insan olduğunu hatırlattı. Ne kadar uzun süre yaşamış olursa olsun, o hâlâ insandı. Bu da hâlâ umut olduğu anlamına geliyordu.

"Priya," dedi Arahli Ara usulca. "Şimdi ne yapacaksın?"

Priya, "Mani Ara ne dilediyse," dedi. "Artık benim için çocuklarını bir kez daha aramak için."

O gece rüyasında bunu düşündü. Üçüncü bir yol.

Uykunun alacakaranlığında, rüyasında gördüğü ve Mani Ara'nın ona tam olarak dokunamadığı karanlıkta, bir kordonun Priya'yı Malini'ye, Malini'yi de Priya'ya bağladığı yerde bir yol açtı. Bir yol. Bir karşılama.

Gel ve beni bul, Malini.

Eğer beni istiyorsan,
seninim.

MALINI

Haber geldiğinde Malini feryadı duydu. Tek bir keder feryadı Kral Lakshan'ın sarayında yankılandı ve başların dönmesine neden oldu. Oturduğu yerden kalktı ve sarayın girişine doğru ilerledi.

Kapıların ötesinde, geniş giriş merdivenlerinde iki adam diz çökmüştü. Birbirlerine sarılmış, alınlarını birbirine bastırmışlardı. Biri bir Saketan teğmeninin kıyafetini giyyordu, ama neredeyse tanınmayacak kadar yırtık ve kanlıydı; diğeri ise her zamanki şıklığıyla Düşük Prens Ashutosh'tu. Ağlıyordu. O izlerken, adam yine uludu; acının berbat, imkânsız sesi. Bir Saketan askerinin omuzlarını kendi ellerini beyazlatacak kadar sıkı tutuyordu.

Bir yalancı. Sadece bir kişi. Diğçerlerinin öldüğünü anında anlamıştı. Midesi bulandı.

Rao'nun ona getirdiğı silah artık işe yaramazdı.

Hayal kırıklığı o kadar yoğunu ki

çığlık attı.

Ama yalancı adam ayaktaydı. Ashutosh'tan uzaklaşarak ona doğru sendeledi ve dizlerinin üzerine çöktü.

"İşe yaradı İmparatoriçe," diyordu yalancı adam, yüzü kan içindeydi ve gözyaşlarının izlerini taşıyordu. "Silah işe yaradı. Kardeşlerim onu test etmek için öldü. Ama işe yaradı." Kendi kılıcını yere indirdi ve sonra kendini yere bırakarak başını taşa doğru eğdi, etraflarında onları izleyen saray mensuplarından bir gürültü koptu.

Malini kendini ağırlıksız hissetti. Kendini adamla birlikte alçalttı. Eliyle adamın çenesini kaldırdı, elinin titrememesine bile şaşırarak kendine hayret etti.

"Bana her şeyi anlat," dedi.

Bir savaş. Onları yoldan çıkaran tek bir Ahiranyi adamı. Ona bir bıçak. Ve sonra-

Priya.

Teğmen Priya'yı tanımasa bile görmüştü. Diğer teğmenlerden bazıları onu tanımış, tehdit etmiş ve hatta nazikçe kandırmıştı.

Hepsini öldürmüştü.

"İnsana benzemiyordu İmparatoriçe," dedi, İmparatoriçe'nin onu soktuğu özel odada. Arkasında, duvara yaslanmış olan Ashutosh kıpırdamadan dinliyor, gözlerini bile kırpmıyordu. "Ahiranyi gerçekten canavar."

Bulabildiği tüm silahları geri getirmişti. Silah arkadaşlarının öldüğü yere dönmek istiyordu ama korkuyordu. Priya yurttaşlarının kalıntılarını gömmüştü. Onların saygılı bir şekilde yakıldığını görmek istiyordu.

"İmparatoriçe," dedi Sahar. "İzniniz olursa ölülerin bulunup yakılmasına yardım etmek istiyorum. Uygun ayinleri yaptıklarından emin olun."

"Elbette," dedi Malini. Sahar'a düşünceli bir bakış attı.

Bak. Sahar'ın gözleri kızarmış, ağzı incelmışti. "İyi misin, Sahar?" Malini nazikçe sordu.

"Ölen askerlerden birini tanıyordum," dedi Sahar. Sesi kalınlaşmıştı. Boğazını temizledi. "Romes. Düşük Prens Ashutosh'a hizmet ediyordu. Biz arkadaştık."

"Kaybınız için üzgünüm," dedi Malini. Bir elini Sahar'ın koluna koydu ve sonra onu serbest bıraktı. "Git. Bir süre dinlen. Ben burada kalacağım. Diğer muhafızlar kapıda duracak ve beni koruyacak."

Sahar titreyerek başını salladı ve itiraz etmeden oradan ayrıldı.

Malini tekrar teğmenlere döndü ve teğmenin eğik başının üzerinden Ashutosh'un gözleriyle karşılaştı.

"Alçak Prens," dedi. "Kaybınız için üzgünüm. Adamlarınız cesurdu."

Adam tekrar ona baktı. Gözleri kırmızı çerçeveliydi.

"Yaverlerimiz bizim için sadece asker değildir, İmparatoriçe," dedi. "Saketa'da onlar soylularla birlikte büyürler, doğduklarında yemin ederler. Adamlarım benim için aileden daha fazlasıydı. Çürüme hastalığına ilk yakalandıklarında, onlara her zaman yanımda bir yerleri olacağını söyledim. Onlara, 'Sizler benim yalan işaretlerimi taşıyorsunuz,' dedim. Bunların benim için ve onlar için bir anlamı vardı." Sesi kederle doluydu. "Adamlarımdan biri bu görev için bana yalvardı İmparatoriçe. Ahiranyi'nin canlı getirilmesini emrettiğinizi biliyordu ve bunun gerçekleşeceğinden emin olmak istiyordu. Ahiranyi cadısını sevmişti. Onda iyilik olduğuna inanıyordu. Ben de kabul ettim." Ağzında acı, titrek bir bükülme. "Bakın aptallığının bedelini nasıl ödedi. Kendi kaybıma anlam veremiyorum. Kendimi kaybetmiş gibi hissediyorum."

Odayı geçti ve hayatta kalan yardımcısının omzuna bir el koydu. Nazikti.

"Kalbinin kabuğunun güçlü olmasına sevindim," dedi Malini'ye. "Ama bir dahaki sefere, sana yalvarıyorum, Ahiranyi'yi onlar bizi öldürmeden önce öldür. Cadının boğazının kesilmesini emret. Onun kanını hak ediyorum. Benim ölü yalancılarım onun kanını hak ediyor."

Priya, rüyalarda ölüyor. Priya, suyla ıslanmış bir rüya

Kollarında, yalnızlıktan bahsediyor. Priya, onu öpüyor.

Orada, Ashutosh'un kırmızı gözlerine bakarken, Malini sonunda kendi gerçeğini kabul etti: Priya'yı öldüremezdi. Priya'dan nefret ediyordu, onu istiyordu ve onu istemekten nefret ediyordu. Priya'nın varlığının sona ermesini istiyordu ama onun var olmadığı bir dünyada yaşayamazdı. Belki de onları birbirine bağlayan zalim büyü yüzünden böyleydi ama Priya onun yakılıp yok edilebilecek bir parçası değildi.

Priya'yı öldürmek için kalbin kabuğunu kullanmayacaktı. Onu sahiplenmek için kullanacaktı.

"Parijatdvipa için en iyi olanı yapacağım," dedi Malini. "Her zaman."

RAO

Srugani mahalinin en yüksek odaları uçurumun yamacından o kadar yukarıdaydı ki, pencerelerinde durmak Rao'ya sanki eriyen mavi gökyüzüne dokunabilecekmiş gibi hissettiriyordu. Malini gökyüzüne bakmıyordu. Başını bir haritanın üzerine eğmişti.

Rao, kendisine başıyla selam veren Raziya'nın yanından geçip odadan çıktı ve onu Malini'yle yalnız bıraktı.

"Bugün tek başına dua ediyormuş gibi yapmayacak mısın?" Rao sordu.

Malini, "Baş Rahip'in burada bana baktığı falan yok," dedi. "Görse bile umurumda değil. Neden buluşmak istedin Rao?"

Onun bakışlarına baktı - onun bilen, delici gözlerine. Onun ne istediğini tahmin etmişti. Her zaman tahmin ederdi.

"Sizi Leydi Kutluğ'a götüreceğim," dedi. "Görüşmeleriniz bitene kadar kalacağım. Ama sonra, sana yalvarıyorum, Malini. Bırak Alor'a gideyim."

Hiçbir şey söylemedi. Sessizliği onun adına konuştu. İkna et beni.

"Generallerinizi ihtiyaç duydukları yere gönderirsiniz. Ben Alor'a gitmek istiyorum. Bunu kabul ediyorum." Hâlâ kırılgan olduğumu söylemedi. Sima'yla karda yalnız kaldığımızda kardeşini ne kadar sevdiğimi, Prem'i ne kadar sevdiğimi fark ettim ve hiç söylemediğim ya da yapmadığım şeylerin acısı beni delirtiyor demedi. Bırak da evimde huzur bulayım. En azından buna sahip olmama izin ver. Onun yerine, "Sana orada her yerden daha iyi hizmet edebilirim" dedi.

"Peki bu bana nasıl hizmet edecek Rao?" Sesi hoşnutsuz değildi ya da en azından genelde olduğundan daha fazla hoşnutsuz değildi. "Babanın sadakatine sahibim. Ve Alor'un çürümüşlüğü savaşa yenilmez."

Rao, "Annelerin rahipliği seni destekliyor ama aynı zamanda sana karşı da duruyorlar," dedi. "Ama isimsiz tanrı benim aracılığımle senin tahta çıkma hakkını ilan etti. Alev Anneleri gibi bir Baş Rahibimiz yok ama Alor'da nüfuzlu, güçlü tapınaklar var ve onların desteğini arayabilirim. Annelerin rahipleri kardeşinizin zamanında çok fazla güç kazandılar," diye devam etti. "Eskiden öyle değildi. Baban hüküm sürerken. İkimiz de hatırlıyoruz. İsimsiz rahipleri sarayınıza getirin. Sana yardımcı olabilirler."

Malini, "Ya da Baş Rahip Hemanth'ı tamamen bacağı kapana sıkışmış bir hayvan gibi davranmaya itebilir," dedi. Ama sesi düşünceli geliyordu. Bir süre sonra, "Evet," dedi. "Gidebilirsin. Bana değerli rahipleri geri getir Rao, ama yapamazsan, babandan daha fazla para kabul edeceğim. Heart's Shell bize pahalıya patlayacak ve onun alamadığını kıtlık alacak."

Başını öne eğdi.

"Sima bu sefer seninle gelmeyecek," diye ekledi.

Adam aniden başını kaldırdı.

"Sadakatini kanıtladı," diye itiraz etti.

"Biliyorum. Ama ona ihtiyacım var," dedi Malini. "O sana kendini kanıtladı. Bunu kabul ediyorum. Ama artık bana olan sadakatini kanıtlama zamanı geldi."

Malini'nin sesi yumuşaktı ama içinde demir vardı.

"Dediğiniz gibi," diye cevap verdi dişlerini sıkarak.

Sima'yı Srugna'ya bakarken buldu.

"Tüm bu ağaçlar," dedi uçurumun kenarındaki mahalin balkonundan dışarı bakarken. Kolları kenarda, bakışları ağaçların yeşil mürekkep dökülmüş gibi sık olduğu uzaklara sabitlenmişti. "Neredeyse evde olmak gibi.

"Bana tekrar kaçıp kaçmayacağımı sorma," diye ekledi, adam kollarını onun yanındaki balkonun kenarına dayarken. "Cevabım değişmedi. Priya onu takip etmememi söyledi. Şimdi bunu denememi isteyeceğini sanmıyorum. Ben seninle kalıyorum."

Onun yüzüne baktı. Sima'nın ağladığını ancak o zaman fark etti.

"Romesh ve diğerleri beni önemsiyorlardı." Sesi boğuk çıkıyordu. "Beni severlerdi. Ve şimdi öldüler. Bana inanmayacağınızı biliyorum ama Priya iyi bir insan. Her zaman tanıdığım en iyi insan oldu ve benim arkadaşım ve bana seçmemi söylediği hapishanede güvenebileceğim tek insanlardan birini öldürdü. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Ona nasıl kızgın olabilirim? Nasıl kızmam?"

Priya'nın ona kalmasını söylediğini bilmiyordu ama şimdi bunu söylemenin zamanı değildi. Bunun yerine kolunu onun omzuna doladı. Bırak ağlasın.

Kız sustuğunda, "Ben... Kötü haberlerim var. Özür dilerim."

Ona söyledi.

"Beni geride bırakıyorsun." İfadesi donuktu ama yüzünde hiçbir ifadenin olmaması ona gerçekten ne kadar incindiğini gösteriyordu.

"Eve gitmem gerek," dedi. "Ben... Ben bir manastıra gitmeli ve isimsiz tanrıya tekrar ulaşmalıyım. Bu şekilde devam edemem Sima. İsimsiz Tanrı'yla konuşmak zorundayım.

Bana rehberlik edecek bir rahibe ihtiyacım var." İçimdeki sesin isimsiz tanrı olup olmadığını bilmem gerekiyor.

"Beni de yanında götürmekte ısrar et o zaman."

"İmparatoriçe seni Parijat'a geri götürecektir. O zaman Lata seni koruyacaktır."

Alay etti.

"Git o zaman. Tanrını dinle. Ama bence kendi kalbini biraz daha fazla, tanrını ise biraz daha az dinlemelisin," dedi Sima.

"Korkarım," dedi Rao sessizce, "kendi kalbimi tanımıyorum."

"Biliyorsun. Karda, neredeyse donmak üzereyken onu dinledin. Bana kalbinin ne söylediğini anlattın." Aniden ondan uzaklaştı, kollarını kavuşturdu. "Cevaplarını Alor'da ya da isimsiz tanrının yanında bulamayacaksın. Ama seni durduramam. Git, Rao. Sadece git."

ARAHLI ARA

Yolu inşa eden kişi Priya'ydı. Onu sangamda hissedebiliyordu, tıpkı uzanmaya cesaret etse Priya'nın da onu hissedebileceği gibi. Ama Priya onunla hiç ilgilenmiyordu. Priya yolu gösteriyordu, adam onu takip ederken o da ilerliyordu.

Srugna'da toprağın üzerine diz çöktüler ve bir yaksanın topraktan sıyrılışını izlediler. Dişlerini gösteren bir yaksa, sanki ölümlü ciğerleri varmış gibi nefes alıyordu.

Uzaktan, Ashok'un topraktan yükselen yüzü -güneş ışığına doğru eğilmiş, solmakta olan ışınlarını açmakta olan bir çiçek gibi yakalayan yüzü- tanıyabileceğini biliyordu. Ama şu anda Ashok'u düşünmek de yanlış geliyordu. Riti, Ashok'un sesi ona fısıldadı. Onu kovdu. Bir ölümlünün bu olayda, kendilerinden birinin doğumu ve dönüşünde yeri yoktu.

"Cira Ara," dedi Priya şefkatle. "Yeniden yaşıyorsun."

"Ateş vardı," diye fısıldadı yaksa. "Ve sonra hiçbir şey görmediğim ve hiçbir rüya görmediğim uzun bir uyku. Eğer ben

toprak ve karanlık olduđunu dűşündüm." Gözlerinde tuhaf bir sklera vardı. "Buraya dönmek için nelerden vazgeçtim?"

Gittikçe daha fazla ete dönüşeceksin, diye düşündü Arahli. Kalbin göğsünde garip bir şekilde atacak. Daha önce hiç hissetmediğiniz gibi hissedeceksiniz. Bedenden doğan küçük, kuşatıcı duygular, ama o kadar büyük ki bizimle birlikte kozmosun dışına sürüklenebilirlerdi.

Ama Priya aklından geçen çirkin şeylerin hiçbirini söylemedi.

Arahli'nin kız kardeşini elleriyle tuttu. Onu kucakladı. Bir eli kafatasına. Bir el yanağına. Mani Ara'nın tüm sonsuz sevgisi ve tuhaflığıyla Cira'ya baktı.

"Önemli değil," diye mırıldandı. "Artık buradasın."

Annesi kadar karanlık bir şekilde parlıyordu, sanki teni Mani Ara'nın yıldızlarla aydınlatılmış boşluğuna kağıttan bir fenermiş gibi. Sanki soğuk bir el onun üzerinden geçiyor, buna tanıklık ediyordu. Ashok kederlendi, dehşete düştü. Ama Arahli keskin kenarlı ve güzel bir şey hissetti. Umudu hissetti.

MALINI

Bu pazarlık için sadece en güvendiği kişileri istiyordu ama Lata'yı çağırarak için sabırsızlanıyordu. Parijati savaşçıları ve Rao'nun kuvvetlerini yanına aldı. Lord Narayan ve Düşük Prens Ashutosh'u Parijat'a dönmeleri için yönlendirdi.

Lord Prakash'ı Srugna'da bıraktı. Kral Lakshan'a onun adına danışmanlık yapacaktı.

Kai'nin kız kardeşi Srugna yolu üzerindeki bir kampta bekliyordu. Rao onu adamlarının önemli bir kısmıyla birlikte kendi çadırında korumaya bırakmıştı. Malini içeri girdiğinde hemen selam verdi.

"Leydi Qutlugh," diye selamladı Malini. "Lütfen. Ayağa kalkın."

Başını kaldırdı. Qutlugh, Malini'den daha açık tenliydi ve gür siyah saçları örgüyle bağlanmıştı. Kışları sert soğuk, yazları ılık geçen Dwarali'ye özgü kıyafetler giymişti: şalvar, ceket ve şal, kalın kürklü çizmeler. Bileklerinde, kulaklarında ve boğazında

Ağır altın takılar takıyordu ve gözleri sürmeliydi.

Malini, "Prens Rao bana kardeşinizin ve halkınızın ne istediğini söyledi," dedi. "Bunu sizden duymak isterim."

"Bir yuva istiyoruz İmparatoriçe," dedi Kutluğ. Aksanı kalın ve müzikaldi ama imparatorluğun soylularının dili olan Dvipan'ı biliyordu ve Malini'nin kullandığı sıradan Zaban dili yerine şimdi onu kullanıyordu. Seçtiği dil, benim soylu olduğumu söylüyordu. Ben de senin gibi güç için doğdum. "Bizim olan topraklar. Karşılığında, kalbimizin kabuğunu sunuyoruz."

"Bize madenin yerini söyleyecek misiniz?"

Qutlugh başını salladı.

"Yer gizli," dedi Kutluğ. "Aile soyumun sadece birkaç üyesi bu bilgiye sahip. Ben onlardan biri değilim." Gamzeli bir gülümseme. "Emrettiğiniz zaman kalbin kabuğunu size getireceğiz elbette."

Malini, "Ailenizin düzenli olarak Lal Qila'dan geçmesi sakıncalı olacaktır," diye gözlemde bulundu. "Özellikle de yeni eviniz imparatorluğun derinliklerindeyse. Ve bu taşta çok ihtiyacımız olacak. İmparatorluğumuz savaşta."

Kai'nin kız kardeşi, "Parijatdvipa bizden ne kadar isterse o kadar seve seve yolculuk yaparız," dedi. "Ama bilgimizden ayrılmayacağız. Klanım zayıfladığımızın farkında. Kardeşim genç bir hükümdarken topraklarımızı kaybetti ve sınırlı bir askeri gücümüz var. Ama kalbin kabuğuna sahibiz. Bilgimiz en büyük kaynağımız ve onu çarçur etmeyeceğiz."

Malini başını eğdi.

"Parijatdvipa'ya ve Parijatdvipan imparatorluk tahtını elinde tutan Divyanshi'nin soyundan gelen kişiye itaat edeceğine yemin eder misin?"

"Jagatay etmezse bizi reddedecek misin? Eğer yemin etmezsek, bizi reddedecek misiniz?" Qutlugh meraklı bir kaşını kaldırdı. "Eğer sizden bir evimiz olmazsa, İmparatoriçe, siz

bizden bir kalbin kabuğu yok.

"Hiçbir tehditte bulunmadınız," diye devam etti Kutluğ, "ama yine de size bunu söyleyeceğim, çünkü yönetenlerin doğasını anlıyorum: Beni rehin alsanız da öldürseniz de kardeşim boyun eğmeyecek ya da eğilmeyecek. Buraya savaşa giden her savaşçı gibi geldim. Onurumu ve hayatımı riske attığımı biliyordum. Bana işkence ederseniz, sizi kalbinizin kabuğuna götürecek paylaşabileceğim hiçbir bilgim yok. Ama sizinle pazarlık yapmaya hazırım ve bunu yapabilirim, İmparatoriçe."

Malini, "Sadakat yemini olmadan hiçbir şey teklif edemem," dedi.

"Ahiranya bir zamanlar imparatorluğunuzun bir parçasıydı. Böyle bir yemin etmediler."

"Ahiranya fethedilmiş bir ulustu. Halkınıza da aynı şekilde davranılmasını ister misiniz? Leydi Kutluğ, sizden istediğim bu yemin sizi zincire vurmuyor. Halkınızı eşitler arasında eşit yapar."

"Tahtınızın altında eşitler, evet." Kadın düşünceli bir şekilde dudağına dokundu. "Yemin boş bir şey olabilir, İmparatoriçe. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Eğer yalan söylemeyi seçersem, Jagatay'ın yemininin hiçbir değeri kalmaz. Bana nasıl güvenebilirsiniz? Biz size nasıl güvenebiliriz?"

"Tahtım, imparatorluğum bana hizmet eden kralların yeminlerine dayanıyor," dedi Malini kararlılıkla. "Bu yeminlere ihanet etmek kendime ihanet etmek olur. Size olan güvenime gelince... Leydi Qutlugh, siz ve kardeşiniz bana halkımı kurtarabilecek bir silah verdiniz." Sesini duygularla doldurdu; bir an için yüz hatlarında duyguların uçuşmasına izin verdi. "Size nasıl güvenmem?"

Qutlugh ona uzun uzun baktı. Sonunda başını salladı. "Pazarlık yapabiliriz, İmparatoriçe. Kalbin kabuğuna ihtiyacınız olacak acilen, sanırım."

"Haklısınız."

"Yanımda bir miktar kalp kabuğu taşıyorum," dedi Kutluğ. Hafif bir elini boğazındaki ağır altına dokundurdu, sonra elini büyük küpelere götürdü.

Kulaklarına kadar uzanıyor, ağırlıklarını hafifletmek için saçlarına zincirlerle bağlanıyordu. Malini'nin gözlerine gülümseyerek baktı. "Kalbin kabuğu altınla boyanmış," dedi. "Fark edilmeyeceğini tahmin etmişim."

Zekice.

Birbirine bağlı ağır taş halkalardan oluşan bileziklerini çıkardı ve her birini Malini'nin bekleyen ellerine yerleştirdi.

Malini onlara baktı. Ağırlıklarını hissetti ve onları Kutluğ'un bileklerine bağlayan iplerin ne kadar kolay bir şekilde kilit haline getirilebileceğini düşündü. Bir yaksa'nın güçlerini uzakta tutacak ve bir insan kadının ellerini zincire vuracak bir şey.

"Gelin," dedi Malini. "Muhafızlarım bize yiyecek ve içecek getirecek. Yapmamız gereken müzakereler var."

Görüşmeler sona erdiğinde Rao yola çıktı. Adamlarının yarısı Lady Qutlugh'u Dwarali'ye götürecek ve Lal Qila'nın ötesine güvenli geçişini ayarlayacaktı. Geri kalanı onunla birlikte seyahat etmek zorundaydı.

Alacakaranlıkta yola çıktı, kamptan uzaklaşırken altın ışık gölgesini kavırıyordu. Malini'yle vedalaşırken başını eğmişti. Malini'nin yanında kalacak olan Sima'ya yumuşak bir veda etti, gözleri özür dilemekten kocaman olmuştu.

Sima da ona sert bir veda ile karşılık verdi. Geride bırakıldığı için üzgün olduğu belliydi. Ama Malini'nin yaptığı gibi uzun süre onun gidişini izledi, gözleri uzaklara sabitlenmişti, kolları vücudunun üzerinde koruyucu bir şekilde çaprazlanmıştı.

Malini sessizce Sahar'a, "Ona iyi bak," dedi. "Sorun çıkarmadığından emin ol."

Sahar anlayışla başını eğdi.

Saatler sonra bir mesaj taşıyan bir atlı, atının toynaklarının altında tozu dumana katarak geldi. Miğferinin altındaki yüzü hastaydı; kendisine taşınan suyu içerken elleri titriyordu.

"Siz gittikten kısa bir süre sonra, İmparatoriçe," dedi sert bir sesle

"doğal olmayan bir şey Srugna'yı delip geçti. Bir deprem yeryüzünü sarstı. Ve çürüme... çürüme göz açıp kapayıncaya kadar yayıldı. Ve ormanda, ağaçların arasında bir şey yüzlerce askeri öldürdü. Yıkımın yayılması bir saatten az sürdü İmparatoriçe." Başını öne eğdi. "Lord Prakash, Kral Lakshan adına daha fazla yardım için yalvarıyor. Daha fazla asker. Yiyecek malzemeleri. Bağışlanabilecek her şey."

Malini dehşeti yatıştıktan sonra, "Çürümeyle savaşabilecek bir kılıç öneremem," dedi sonunda. "Ama seninle birlikte maiyetimin önünde Parijat'a bir mesaj göndereceğim. Depolanan hasadımız Srugna ile paylaşılacak ve annelerin rahipleri -ve ben- Srugna'nın ölüleri için dua edeceğiz."

Seyirci çadırından ayrıldı.

Durakladı, bir nefes, bir kalp atışı. Etrafında neler olduğunu ve manzaranın nasıl değiştiğini görmesi için tek gereken buydu:

Çadırı çevreleyen yapraklı bitkilerin hepsi ona doğru dönmüştü.

Srugna'yı çürümekten kurtaramazdı. Ama yapabileceği başka bir şey vardı.

Hayal kurabilirdi.

Malini titreyerek ve tuhaf bir şekilde çadırına döndüğünde havada tatlı bir koku aldı. Muson yağmurlarının ilk fişkırmasından sonraki yeşil şeyler gibi bir şey. Tütsü yakılmamıştı ve Swati odayı kokulandırmak için su dolu kaselerde çiçek bırakmamıştı. Koku bir çağırma, bir çağrı gibiydi.

Priya.

Her şeye rağmen senin için geleceğimi biliyordun, diye düşündü Malini.

Yaptıklarından sonra nasıl yapmam?

Malini uyumadı. Nedense buna ihtiyacı olmadığını biliyordu. Priya'nın ona nasıl ulaştığını hatırladı.

kapalı gözleri, yavaş ve derin nefesleri. Yere, çadır brandasının üzerindeki kilimin yumuşaklığına diz çöktü ve kendi gözlerini kapattı.

Kafatasının içinde bir kapı vardı. Akan suyun uzaktan gelen sesi.

İçinden geçti.

İmparatorluk sarayında değildi. Yaprakların hışırdadığı ve böceklerin vızıldadığı gölgeli bir yerdeydi; Priya'nın uçsuz bucaksız bir gölün önünde diz çöktüğü, gece ve gündüzün ötesinde rüya gibi bir karanlığın içinde olduğu bir yerde.

Göl, mavi nilüfer çiçeklerinden oluşan kalın bir halıyla kaplıydı.

"Çok güzeller, değil mi?" dedi Priya. Başını çevirdi ve Malini'nin bakışlarıyla buluştu. "Onlar gibi bir şey hiç görmedim. Ama yakında göreceğim."

Malini ona doğru yürüdü. Arada hâlâ mesafe vardı. Ellerle, dokunarak geçilemeyecek kadar çok. Malini diz çöktü, altında yumuşak çimenler vardı.

"Bir zamanlar müttefikiniz olduğunu iddia ettiğiniz insanları öldürdünüz," dedi Malini. "Senin arkadaşın olan insanları."

Priya irkildi. Suyu geri döndü.

"Senin yüzünden ölebilirdim Malini," dedi Priya. "Sahip olduğun o silah beni öldürebilirdi."

"Onlara seni canlı yakalamalarını emrettim."

"Bir adama silahla ne yapması gerektiğini söyleyebilirsiniz," dedi Priya. "Bu itaat edeceği anlamına gelmez. Bunu sen de biliyorsun." Omuzları biraz öne eğildi. "Ben onları öldürmeden önce onlar beni öldürmeliydi. Neden onlara bunu söylemedin?"

Malini'nin kalbi göğsünde gümbürdüyor, kulaklarında kükrüyordu. "Nedenini biliyorsun," dedi. Hangi duyguyu hissettiğini bilmiyordu.

sesine sızdı. Sadece Priya'nın ellerinin yere doğru kıvrılmasına ve sanki kendini ondan koruyabilecekmiş gibi başını öne eğmesine neden oldu.

"Beni tekrar görebilseydin ne yapardın, Malini? Bana dokunur muydun?" Su dalgalandı. Mavi nilüferler parladı. "Beni öldürür müydün? Hapseder miydin?"

Malini hiçbir şey söylemedi. Konuşursa, istemediği bir şey söyleyecekti - çürümüş, arzulu kalbini ortaya çıkaracak bir şey.

"Bence bunu öğrenmeliyiz," dedi Priya.

Malini soluk soluğa bedenine döndü.

O nilüferleri biliyordu. Tahta çıkarken Parijatdvipa'nın coğrafyasını, savaş ve kıtlık haritalarını incelemişti.

Utpala Gölü. Alor. Priya orada olacaktı.

RAO

Şansı yaver gitmemiştı. Alor'u bir sel vurmuştu. "Garip yağmurlar, lordum," demişti askerlerinden biri, seyahat ettikleri yolun kenarında yürüyen yalnız bir çiftçıyı sorguladıktan sonra. "Toprak kuruyana ve nehir tamamen çekilene kadar kimsenin seyahat etmeyeceğini söylüyor."

Yollarda neredeyse hiç yolcu yoktu. Çürümenin boşalttığı evler ve köylerle birlikte Rao yolları ürkütücü derecede boş buldu. Gördüğü tek büyük grup Ahiranya'nın kenarlarından gelen mültecilerdi, çoğu çürümüştü ve adamlarını görünce dağıldılar. Bunun için onları suçlayamazdı.

Kervansaraylar bile terk edilmişti. Bu durum askerleri arasında homurdanmalara neden olmuştu. Ticaret merkezleri taze ve sıcak yemek için iyi, içki stoklamak için de mükemmel yerlerdi.

Zemin çadır kurmak için hiç de uygun değildi, bu yüzden prenslikten gelen avantajını kullanmaya karar verdi.

ve yerel bir toprak sahibinin topraklarına iner. Adam onu coşkuyla karşıladı ve adamları için kalacak yer ayarladı.

Bir yemeği ve nargile piposunu paylaştılar.

"Babanızın mahaline mi gideceksiniz, prens?" diye sordu adam.

Rao başını salladı. "Hayır, ben rahipliği arıyorum. Buraya yakın, ormanın içinde büyük bir manastır var. Nimisa."

Adam dilini gıdıkladı.

"Selden sonra ormanda ilerlemek için mücadele edeceksiniz," dedi. "Bir nehir ormanı ikiye bölüyor."

Rao gülümseyerek, "Yine de denemek zorundayım," dedi.

Adam tereddüt etti. "Ve o rahipler... ah, bu sizi etkilemeyecek."

"Yine de bilmek isterim," dedi Rao ciddiyetle, orada bir hikâye olduğunu sezmişti.

"Diğer manastırlar gibi misafirperver değiller. Çok eski, çok güçlüler. Baban bile onlara gidiyor, onlar babana gitmiyor." Kıkırdadı. "Tarihlerinin ağırlığını hissediyorlar, Prens Rao. Oraya dua etmek ya da kehanet aramak için gitmiyoruz - gerçi ben düzenli olarak güzel adaklar gönderiyorum," diye ekledi aceleyle. "Ama siz bir prenssiniz. Sizi görecekler."

"Evet," dedi Rao. "Umarım öyledir." İçten içe, sessizce, bir imparatoriçenin daha büyük gücüyle ittifak yapmaya ve Malini'nin taht iddiasını desteklemeye istekli olacaklarını umuyordu. Yoksa yolculuğunun hiçbir değeri kalmayacaktı.

Nimisa'nın sınırına ulaştıklarında boş bir köyün daha yanından geçtiler.

"Etrafta çürüme var," dedi bir asker endişeyle. "Eğer geri dönersek, lordum..."

Rao sakince, "Bunun imparatorluğun dört bir yanına yayıldığını biliyoruz," dedi. "Bu da bu yolculuğu hızla yapmak için bir neden daha."

Daha büyük bir sorun hemen karşlarına çıktı. Sel, orman zeminini öylesine kalın bir çamura çevirmişti ki atları ilerlemekte zorlanıyordu; daha da kötüsü, atlar direniyor, gözleri çılgınca dönüyor, bacakları şaha kalkıyordu.

Bir asker Rao'nun gözlerine bakmadan, "Çürümekten korkuyorlar," diye mırıldandı. Ama haklıydı.

Rao bir küfür savurdu.

"Sen," dedi, en yakındaki asker grubunu işaret ederek. "Benimle gelin. Yürüyeceğiz. Kalbin kabuğunu yanınızda taşıdığınızdan emin olun."

Manastır beklediği kadar görkemliydi ve onu görünce göğsünde eski inancının -refleksif, içgüdüsel bir sevginin- bir kalp atışı kadar iyi attığını hissetti.

Bu inanç kısa ömürlü oldu.

Onun gelişyle birlikte ellerinde yay ve mızraklarla muhafızlar manastırdan dışarı fırladı. "Kimsenin girmesine izin yok!" diye bağırdı biri merdivenlerden, mızrağını tehditkâr bir şekilde önünde tutuyordu.

"Ben Alor Prensi Rao. Nimisa Manastırı'nın Alor kralının oğluna sunduğu karşılama bu mu?" Rao seslendi.

Muhafızlardan biri tereddüt etti ama bir diğeri "Prens olduğunu nereden bilelim?" diye bağırdı.

"Mızrağını indir, seni aptal," dedi yorgun bir ses. Manastırdan bir figür çıktı ve merdivenlerden inerek Rao'nun önünde eğildi. "Özür dilerim prensim," dedi baş rahip. "Adamlarımı bağışlayın. Beklenmedik bir tehlikeyle karşı karşıyayız. Bu bizi çocuklaştırdı." Doğruldu ve Rao'nun gözleriyle buluştu. "Seninle genç bir çocukken tanışmıştım - Prens Aditya'nın yanında yetiştirilmek üzere Harsinghar'a gönderilmeden önce. Babana çok benziyorsun."

Rao babasını yıllardır görmemişti. "Teşekkür ederim," dedi.

"Gel," dedi baş rahip. "Yalnız konuşacağız."

Rao'yu özel bir odaya götürdü, ona temiz bir bardak su doldurdu ve manastıra hoş geldin demek için hoş gidecek tatlı bir yiyecek olan kuru meyve ikram etti. Rao nezaketen biraz yedi, ama rahip konuştuğu ağızındaki lokmanın tadı bile giderek küle benzedi.

Baş rahip Sunder, Rao'ya sellerin ormanı sular altında bırakmasından bu yana çürümenin tüm ormanı sardığını söyledi. Rahiplerinden biri garip bir çiçek yoluna rastlamış ve bir daha geri dönmemiş. Bir diğeri hastalanmış ve kafatasından çiçekler çıkmaya başlamış.

"Buradan ayrılmamız mümkün değil," dedi Sunder. "Duvarlarımızın ötesinde çok fazla tehlike var."

Rao, "Adamlarım ve ben size güvenli bir yere kadar eşlik edeceğiz elbette," dedi.

Rahip başını salladı.

"Burayı terk edemeyiz. Bu manastıra bakmak, içinde ibadet etmek bizim kutsal görevimizdir."

"O halde size yardım etmek için burada kalacağız."

Sunder hemen, "Yapmasan daha akıllıca olur," dedi ama bunu kastetmemişti. Rao onun gözlerindeki sefil rahatlamayı görebiliyordu. "Burada işler ilk bakışta görüldüğünden daha vahim." Duraksadı. "Benim... bir pişmanlığım var."

Rahip kendi suyunu içti. Bardağını indirirken şingirdedi.

"Bize bir kadın geldi," dedi Sunder. "Adı Ahiranyi'ydi. Bize yaksaları yok etmenin bir yolunu bulduğunu söyledi. Onu uzaklaştırdık. Geri döndü, kendisi ve birkaç köylünün güvenliği için yalvardı, tek bir yaksa'nın yakında bizi yok etmeye geleceğini iddia etti. Hepsini geri çevirdik. Hiçbirimiz gibi ben de bu patikaların ormanı nasıl delik deşik ettiğini anlamamıştım. Korkarım bize doğruyu söyledi, bir canavar yakında bizi mahvedecek. Ve korkarım ki o öldü ve ona yardım edilemez."

Rao donmuş bir şekilde dinledi.

"Onun sözlerini düşünmeden edemiyorum," diye devam etti Sunder. "Beni rahatsız ediyor. Sanırım, belki de, isimsiz cezalandırıyor"

Ben."

Priya mıydı? O kadar yer varken buraya mı gelmişti?

Belki de bu, hoşuna gitsin ya da gitmesin, İsimsiz'in onun aracılığıyla çalıştığının bir kanıtıydı.

"Burası en kutsal yerdir," dedi rahip. "Ve korkarım ki kötü güçler onu yok etmek istiyor. Bize yardım etmek için her şeyi yaparsınız, Prens Rao." Nefes verdi, yüzünde ve sesinde utanç ve korku vardı. "Uzun zamandır ne sesimde ne de kalbimde isimsizliği hissetmedim. Bu benim için büyük bir utanç. Ama senin hissettiğini görüyor ve biliyorum. Sormamalıyım ama sormalıyım. Bize yardım edin."

Rao manastırı korumasız bırakamazdı. Onu canı pahasına savunacaktı. Eğer bir yaksa geliyorsa, sahip oldukları tek olası koruma buydu.

Bunun yeterli olacağını ummak zorundaydı.

Sarsılmış bir halde odadan çıktığında, gölgelerden onu izleyen gözler gördü. Neredeyse sıçrayacaktı -neredeyse kalp kabuğu bıçağına uzanacaktı- ta ki bir figür öne çıkana kadar.

"Prens Rao," dedi genç rahip. "Benim adım Ishan. Ve ben... Sanırım bir kadını arıyorsunuz. Sizi ona götürebilirim."

Rahip onu manastırdan çıkarıp manastırın arkasındaki ağaçlardan arındırılmış araziye götürdü.

"Onlara götürebildiğim kadarını götürüyorum," dedi İshan utanarak. "Adaklar için depolarımız var - yiyecek, tahıl, yağ - manastır arazisinde tutmak istemediğimiz her şey. Burada kalıyorlar."

Rao'yu alçak duvarlı bir binaya götürdü, büyük kapıları açtı ve "Benim!" diye seslendi. Rao hışırtılar duydu ve çömelmiş figürlerin hareket ettiğini gördü. Çok fazla figür.

Rahip ciddiyetle, "Dinlemeye istekli birini getirdim," dedi.

"İshan bana rahip arkadaşlarını nazıkçe kandıracağını söyledi," dedi gölgede gizlenmiş bir kadın. Sesi alçak ve müzikaldi. "Soylu bir lord beklemiyordum."

Işığa doğru adım attı ve o Priya değildi. Güzeldi, sade giyinmişti, geniş ve yumuşak gözleri vardı. Tanıdık değildi.

Ama ışığa doğru yürüyen adam öyle değildi. Bu yüzü Ahiranya'da Malini'yi kurtarmaya çalıştığında görmüştü - bir Ahiranyi askerinin yüzü.

Bilmesi gereken tek şey buydu.

Rao kalp kabuğundan kılıcını çekti. İnsanlar çığlık attı. Ahiranyi adam kılıcına uzandı. Kadın onun önünde yumuşak bir şekilde durarak vücudunu korudu.

Rahip İshan Rao'yu kabaca yakaladı ve Rao kalp kabuğundan bıçağı düşürdü; aniden gözlerinin arkasında tekrar ateş hissetti, kafatasına ısrarla bastırıyordu. Ahiranyi kadın ona baktı. Yüzünden garip bir ifade geçti.

"Biz düşman değiliz," dedi yatıştırıcı bir ifadeyle. "Burada silaha gerek yok. Ortak bir amacımız var, değil mi lordum? Bunu hissediyorsunuz. Hissettiğinizi biliyorum."

"Lütfen lordum," dedi İshan titreyerek.

Rao kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Ellerini açtı.

"Dinliyorum," demek için kendini zorladı Rao.

"Düzgün bir tanışma faslı yapalım," dedi, çay içen her soylu kadın gibi kibarca. "Yaksa gelmeden önce çok az zamanımız kaldı. Benim adım, lordum, Bhumika."

PRIYA

Rüyadan sonra sürekli taş bıçağı düşündü. Malini'nin yeni silahı.

Ona dokunduğunda güçlerini söndürmüştü.
Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Malini kendini yakmadan yaksa ile savaşabilirdi.
Malini dövüşebilir ve Priya...

Priya kendini kaderin ellerine bırakacaktı.

Alor'un içinde uyanan yaksa, kafatasının dibinde halsiz bir kalp atışıydı: toprağın altında kaynayan, yavaş, somurtkan, rüya gören bir yaratık. Tapınak çocuklarını toplayıp onlara Hirana'ya tırmanmalarını söylerken bunu görmezden gelmeye çalıştı. "Zirveye kadar değil," dedi. "Sadece şu kurdelenin yüksekliğine kadar." Hirana'nın bir ağaç boyu yukarısına, bir oymanın uzanmış koluna bağladığı kurdeleyi işaret etti.

Pallavi titrek bir sesle, "Hirana'ya tırmanmak istemiyorum," dedi. "Bundan korkuyorum. Ya düşersem?"

"O zaman tekrar ayağa kalkacaksın," dedi Priya. "Yoksa seni yakalarım."

"Ya ıskalarsan?"

"Kaçırmayacağım," dedi Priya.

Pallavi ona baktı. Sonra da dikkatle yere oturdu. Priya iç çekti.

"Hadi ama. Öğrenmenin tek yolu bu."

"Belki de daha kolay bir göreve ihtiyacımız var," dedi Ashish, ellerini küçük çocuğun omuzlarına koyarak.

"Bu görevi yerine getirmeniz gerekiyor," diye tersledi Priya. "İstemiyoruz-"

"Bunun bir önemi yok." Priya sesinin sert olduğunu biliyordu. Bazı çocuklar irkildi. "Beni dinlemek istemiyor musunuz? Benden daha kötü o kadar çok şey var ki. Bazıları yaksa, bazıları da insan. İmparatorluk ölmemizi istiyor ve kendi tanrılarımız yaşayıp yaşamadığımızı umursamıyor. Kendi tanrılarımız sizi öldürebilecek bir teste tabi tutmak istiyor. Ama ben hayatta kalmanız için size öğretmek istiyorum. Peki ne yapacaksınız?"

Sessizlik çöktü.

"Bizi sulardan geçirecekler, değil mi? Yaksa," dedi Ashish sonunda.

"Bir gün," dedi Priya. "Evet, olacak." Derin bir nefes aldı. "Bana hep sularda hayatta kalmak için güçlü olman gerektiği söylenirdi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Ama sana öğretebileceğim tek şey bu. Hirana'ya tırmanmaya çalışmalısın. Korkunu kazıyıp atmaya çalışmalısın. Cesur olmalısın. Sahip olduğun tek güç bu. Lütfen."

Bir sessizlik daha ve sonra Ashish Hirana'ya doğru adım attı ve tırmanmaya çalışmaya başladı.

Düşerken onu sarmaşıklarla yakaladı.

"Tekrar dene," dedi ince bir sesle.

Bunu bilmiyorlardı ama bu onlara yardım edebileceği son zamandı.

Mani Ara'yı, onun ve onların kaderini düşündü ve karnında bir korku sarmalı hissetti. Bir yılan. İçinde yaşayan bir zehir.

Rukh mutfak avlusunda Padma'ya mercimek ve pirinç püresi yediriyordu. Onların yanına çömeldi.

"Rukh," dedi. "Ahiranya'dan ayrılmak için bir şansın olursa, bunu değerlendir."

"Merhaba, Priya. Ben iyiyim, Priya." Başını dalgınca salladı, Padma'nın yüzünü silerken bile o itiraz edercesine kırıştırdı. "Başka hiçbir yerde bulunmadım," diye ekledi. "Ahiranya benim evim."

"Padma'nın hatırı için yap o zaman," dedi.

Soru soracağını düşündü. Bunun yerine başını kaldırıp ona baktı... ve başını salladı. Gözleri deliciydi, fazlasıyla anlayışlıydı.

"Alor'a mı gidiyorsun?"

"Bugün."

"Sağ salim dön," dedi sessizce. "Sen yokken herkesle ben ilgileneceğim. Söz veriyorum."

O, Ganam ve takipçileri kemik çardaklarına gittiler ve yeni bir yola adım attılar. Hayalini kurduğu ilk yola.

Tuz kokan yol denize değil, Alor'un çalkantılı nehirlerinden birine çıkıyordu. Suyu ışık kaplamıştı ve vahşi yüzeyinden balıklar sıçırıyordu. Birkaç savaşçı bu manzara karşısında sevinçle güldü. Onların yüzlerine baktı ve sevinçlerini görünce kendi kalbinin de hafiflediğini hissetti. Alor boyunca yürüdüler. Burası ona biraz Saketa'nın uçsuz bucaksız yeşil ve altın sarısı manzarasını hatırlattı. Ancak Saketa'nın aksine Alor yemyeşildi; kara toprağı ve zengin tarlaları vardı, geniş nehirler manzarayı boydan boya kat ediyordu. Ağaçlar kıvrıla kıvrıla

Suyun içinde, derin kökler alüvyona sarılıyor.

Yürürlerken Ganam'la dalga geçerek önce onu gülümsetti, sonra da kahkahalar attırdı.

"Sana nasıl yol yapılacağını göstereyim," dedi omzunu adamın koluna dayayarak. "Devam et."

"Bu bana üç kez doğmuş bir beceri gibi görünüyor," dedi.

Şüpheli bir şekilde, güneş ışığına karşı gözlerini kısarak.

"Öyle değil," diye ısrar etti. "Artık öğrendiğime göre, oldukça basit." Sangam'da ona doğru uzandı -yarısı sulara, yarısı dünyada- ve ona işin püf noktasını göstermeye başladı.

Çürümeye yüz tutmuş tarlaların yanından geçerken sevinçleri azaldı. Kapatılmış ve terk edilmiş köyler gördüler. Priya uzakta bir deri bir kemik kalmış, çukur gözlü birkaç figür gördü. Ahiranyi'yi gördüklerinde koştular.

Yaksa'nın yarattığı dünya buydu. Priya etrafındaki insanlara baktı.

Yarattıkları dünya buydu.

Gece çöktü. Kamp kurdular, savaşçılar etraflarında uyuyordu.

Priya kendini kampın en ucuna, kendini yalnız hissedeceği kadar uzağa götürdü. Yere yerleşti.

Ganam da hemen onun peşinden gitti. "İyi misin, Priya?"

"Beni dinlemene ihtiyacım var," dedi Priya. "Ben biraz hüznü olacağım ve senin de sabırlı olman gerekecek."

"Sanırım bunu yapabilirim," dedi Ganam. Onun yanında yere oturdu.

"Nöbette biri mi var?" Priya sordu.

"Evet," dedi Ganam. "Sadece konuşabilirsin."

"Ölümsüz su şişelerini sakladım," dedi. "Bhumika'nın çalışma odasında ve Kritika'nın eski odalarında. Ruchi zaten üç tane kullandı ve birkaç savaşçının daha kaynaktan kopan suları içtiğini biliyorum. Buna ihtiyaçları olacak ve Yaksa'nın suları halkımızdan esirgeyerek hepimizi kontrol edebileceklerini anlamaları an meselesi. Bu yüzden şişeleri saklı tutun. Onları dikkatli kullanın."

"Priya." Sesi aciliyetin farkındaydı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana yolların nasıl yapılacağını öğretmek, bana

Ölümsüz su... Sana bir şey mi olacak?" Ona cevap vermek istemedi.

"Saketanların seni bıçaklamak için kullandıkları bıçağı aldım," dedi onun yerine. "Onu kemik çardaklarının yanına gömdüm. Onu kolayca bulabilirsin, ashoka çiçekleriyle işaretledim. Eğer başka bir tapınak büyüğüyle, bir ya da iki kez doğmuş biriyle, su içmiş biriyle ya da bir yaksa ile dövüşmen gerekirse işine yarayacaktır. İçinde bizimkini durduran bir tür büyü var."

"Priya."

"Ben gidiyorum," dedi. "Özür dilerim." Bir duraklama. Sesi alçaktı.

"Bhumika'nın gittiği gibi."

"Hayır. Belki." Başını iki yana salladı. "Bhumika'nın neden ve nasıl gittiğini bilmiyorum. Artık hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama gidiyorum çünkü kalırsam yaksa kazanacak ve biz öleceğiz." Ellerini yumruk yaptı. Kendini toprakladı. "Ben gittiğimde hepsiyle ilgilenmeni istiyorum," dedi. "Çocuklara. Savaşçılarımız. Herkese."

"Priya." Sesi daha sertti. "Bunu yapmana izin veremem."

Derin bir nefes aldı. "Beni durduramazsın Ganam."

"Yaksa gitmene izin vermeyecek," dedi. "Ve... kahretsin, Priya. Dürüst olacağım. Hepimizin sana ihtiyacı var. Biz olmadan ne yaparlar? Sensiz?" Sesi yumuşadı, kibarlaştı. "Aptalca bir şey yapma. Lütfen. Bunu konuşalım."

"Peki," dedi. "Hadi konuşalım."

Ona Mani Ara'nın kendisi için ne planladığını anlattı. Ona dünyanın ne hale geleceğini söyledi.

Adam dinledi ve ay ışığı altında yüzünün giderek daha da grileştiğini gördü.

Sonunda, "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Sadık olduğunu açıkça belirtmem gerekiyor," dedi. "Bana yardım etmediğini."

Onu bacaklarından ve boğazından kalın kökleri olan bir ağaca bağladı. "Diğerleri seni sabah bulacak," diye mırıldandı çalışırken. "O zamana kadar ben gitmiş olacağım. Onlar ne kadar uzağa

Yaksa'ya sadık olduğunu biliyorsun. Yaksa da bunu bilecek."

"Nereye kaçacaksın?" Ganam onu izleyerek sordu. "Yaksa'nın seni bulamayacağı nereye gidebilirsin?"

Başını iki yana salladı. "Bilmemen daha iyi." Onun bağlarını sıkılaştırdı.

"Alor'da uyuyan Yaksa'yı uyandırmayacağım, sen de uyandırmayacaksın," dedi Priya. Sonra arkasına yaslandı ve yutkundu, omurgasındaki demire uzandı. "Bu acıtacak," dedi ona. "Bir kemiğimi kıracağım. Eğer Alor'dan geçemeyecek ya da ölümsüz sulardan geçemeyecek kadar yaralıysan, bu sana zaman kazandıracak. Ve umarım hayatını kurtarır."

Ağzı acımasız bir çizgiye dönüştü.

"Bana ısırmam için bir bez ver," dedi. Kadın bir tane kaptı. Dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Yollar inşa et," diye ısrar etti, elleriyle kolunu alttan ve üstten dolaştırarak. Onu sıkıca kavradı. "Onları gizlice inşa et. Küçük olsunlar. Yaksa hemen fark etmeyecektir - zaten bunun için çok fazla yol var. Sonra da insanlarımızın çıkmasına yardım et. Kaçmak istiyorlarsa, kaçmalarına yardım edin. Çok şey istediğimi biliyorum. Çok üzgünüm Ganam. Ama sen ve ben, hepimiz varız."

Bağlarının izin verdiği ölçüde başını salladı. Yap şunu, gözleri dedi.

"Özür dilerim," dedi tekrar.

Kadın kolunu kırdığında bayılmış.

VARSHA

Rahip Mitul Varsha'dan bilgi istemişti. Ona tam olarak ne araması gerektiğini söylememiştir. Ne zaman onunla tapınağın bahçesinde buluşsa ya da gecenin karanlığında ona mektup yazsa, ona bir dizi gerçek hikâye anlatıyordu. İmparatoriçe'nin sarayındaki bazı kadınlar arasındaki çekişmelerin hikâyeleri. İmparatoriçenin bilgisi Lata'nın soğukluğu, kitaplara ve idareye sarayın güzel şeylerinden daha fazla önem vermesi. Ve ona kadınların düzenlediği, şarap ya da şerbet içtikleri ya da pipolarını tüttürdükleri ve hiçbir şey ve her şey hakkında dedikodu yaptıkları suarelerden bahsetti. Yerel mülkler, kimin varis doğurup kimin doğurmadığı ve imparatoriçenin seçimleri hakkında ne düşündükleri.

Zamanla, bu masalların onun için ne kadar değerli olabileceğini anlamaya başladı - imparatorluk içindeki güç dengesini değiştirmek için kullanılabilecek ham ve güçlü gerçekler için nasıl çıkarılabileceklerini.

Ama ona bunu öğreten Mitul değildi. Deepa'ydı.

Deepa, Lata'ya yardım etti. Deepa soylu bir kadındı; şimdi Ahiranya sınırında görev yapan Lord Mahesh'in kızıydı. Babası bir keresinde imparatoriçeye ihanet etmişti ama Deepa ona sadık kalmıştı. Sonuç olarak Deepa kendi başına varlıklı ve güçlü bir kadındı.

Ama gücünü imparatoriçe gibi mücevherler, kılıçlar ve soğuk, bilen gözlerle kullanmıyordu. Yumuşak ve nazikti ve Varsha'yı gülümseyerek karşıladı. Varsha Vijay'ı yanında getirdiğinde hiç sinirlenmezdi. Ağladığında ya da hastalandığında bile -Varsha keşke biri ona bazı bebeklerin ne kadar sık kusabildiğini söyleseydi diyordu- Varsha'nın görevlerinde kendisine eşlik etmesine izin veriyordu. Çoğu zaman Deepa'nın çalışma odasında birlikte oturur, uzak şehir devletlerinden ve Parijati toprak sahiplerinden gelen mesajlara bakar, dilimlenmiş meyveleri ve kahkahaları paylaşırlardı.

"Çok anlayışlısın," demişti bir keresinde Varsha ona. "Gerçekten de çok zekisin."

Deepa kızardı ve "Ben babamın gözdesi değildim. Güzel de değildim. Hayatta kalmak için bir şeyleri fark etmem gerekiyordu."

Belki de daha az güzel, daha az güçlü ve daha az sevilen biri olsaydı Varsha'nın hayatı daha iyi olurdu. Ama bunu söylemekten daha iyisini biliyordu. Bunun yerine örnek alarak öğrenmeye çalıştı. Dinledi ve imparatorluk boyunca akan güç akımlarını anlamaya başladı.

Sonra duydu. Altın gibi bir bilgi ya da daha değerli bir şey.

Lata içeri girdiğinde Deepa'nın çalışma odasının bir köşesine sıkışmış Vijay'ı besliyordu. Bilge ona bakmadı bile. Deepa'nın masasının yanına diz çöktü ve parmaklarını yüzeye vurarak aceleyle konuşmaya başladı. Deepa'nın gözlerindeki endişe giderek artıyordu.

"... Dwarali toprakları," diyordu Lata. "Raziya Hanım

Ne Deepa ne de Lord Khalil bunu kabul eder. Biz farkına varmadan İmparatoriçe ile savaşı girmiş olacaklar."

"Jagatay'ın arazisine mi?" Deepa kaşlarını çatı. "Buna inanamıyorum. I-"

Lata'nın bakışları sonunda Varsha'ya sabitlenince durdu. Varsha fark etmemiş gibi davrandı. Elini hafifçe Vijay'ın saçlarına götürdü.

"O bir sorun değil," diye mırıldandı Deepa.

Varsha, Lata'nın cevabını duymak için beklemedi. Vijay'ı göğsünden kaldırdı, o üzölürken bluzunu düzeltti. Sonra ayağı kalktı ve özür dileyerek oradan ayrıldı.

Dwarali'de mayalanma. İmparatoriçe'nin hoşnutsuzluğu. Altın gibi bilgi.

Ayrılırken arkasından bakıldığını hissetti ama buna aldırmadı. Heyecanı böyle küçük endişeler için çok büyüktü.

Rahibin bu bilgiyi ondan isteyeceğini biliyordu.

Ama neden, diye düşündü, gücü rahipliğe vermeliyim? Güç sahibi başka bir adama?

İmparatoriçe'yi düşündü ve İmparatoriçe'nin sahip olduğu şeyi -kendi gücünü ve müttefiklerini- düşündü. Hayatının kafesinde, Varsha bu yeni bilgiye, sahip olduğu bu küçük güce sarıldı... ve sonra nefes verdi ve yazmaya başladı.

Mektubunu -kurye için yüklü bir mücevher rüşvetiyle birlikte- şafak vakti Dwarali'ye gönderdi.

Kendi müttefiklerini yaratacağı. İmparatoriçe öldüğünde, oğlunun naibi olacaktı. Onu güvende tutacaktı.

PRIYA

Priya göle yaklaştığında hava ilk ışıklarını, sütün mavi-beyazını gösteriyordu.

Suyun derinliğini, durgunluğunu ve durgunluğunu hissedebiliyordu; yüzlerce nilüfer çiçeği çamurlu saplardan açıyordu. Utpala Gölü. Mani Ara'nın ona uyuyan yaksalar ve onları nerede bulacağı hakkında verdiği bilgilerde görmüştü. Burası Malini'ye rüyasında gösterdiği yerd, böylece Malini onu nerede arayacağını bilecekti.

Malini'nin varlığını hissedemiyordu, ne kadar ararsa arasın, büyüsünün tüm dalları Malini'yi arıyordu. Bunun yerine gölün ötesinde, çok ötesinde, sık bir orman hissetti. Bu ormanın altında, Mani Ara'nın ona gösterdiği yaksa huzursuzca yer değiştiriyordu - uyanan bir bilinç, toprağın altında çözülüyor, onun varlığına cevap veriyordu.

Yaksa tek başına uyanmak zorunda kalacaktı. Priya şimdi onlara yardım edemezdi.

Gölün etrafı bir kervansaray ile çevriliydi.

Dinlenmek için gezginler ve aynı anda bir pazar. Hareketli, gürültülü olmalıydı. Ama sessizdi.

Burada kimse yoktu.

Bu bir tuzak değildi. Tuzakların ince olması gerekirdi. Kervansarayın sessizliği bir davetti. Malini yolu hazırlamıştı. Malini onu bekliyordu.

Priya kervansarayın açık ve korumasız olan kapılarından içeri girdi. Kervansaray boş çadırlar ve tezgâhlardan oluşan bir halkaydı.

Gölün ortasında, bilek damarları renginde çiçeklerle zengin, uçsuz bucaksız mavi bir disk vardı. Oraya doğru yürüdü, suyun kenarında durdu ve nilüferleri izledi.

İçlerinde çürüme hissetmiyordu. Gölün kenarına oturdu ve bacaklarını suya soktu. Giysileri ıslanmıştı; tuniğinin ucu kabarmış, bulanık karanlıkta beyazı mavi-siyaha dönmüştü.

Zaman geçti. Ve geçti. Malini'den hiçbir iz yoktu. Nefes alıp verdi ve kervansarayın duvarlarının kenarlarında çiçeklerin büyümesini sağladı. Yasemin çiçekleri, çoğunlukla, iğne çiçeği ile dalgalanıyordu.

Belki de kendine yalan söylemişti. Belki de rüya sadece bir rüyaydı. Belki de Malini anlamamıştı.

Belki de önünde gerçekten uzanan tek gelecek içi boş bir su kabağıydı; Mani Ara için mükemmel biçimlendirilmiş bir kap. Kendisi, ama kendisi değil. O parlayan diken dişlerden, ona sevgili ve fidan diyen ve kırmasını, kırmasını ve kırmasını isteyen o sesten kaçış yoktu.

"Kendinizi bu kadar açık bir şekilde duyurduğunuz için teşekkür ederim," dedi bir ses. Boş kervansarayın sessizliğinde, Priya'nın kulaklarına, Priya'nın kalbine yerleşen karanlık, kanatlı bir kuşu taşıyordu. "Ne zaman geleceğinden emin değildim."

Priya ayaklarını sudan çıkardı, ayağa kalktı ve döndü. Ve işte oradaydı. Malini.

Priya'nın onu hayal ettiği gibi, her zaman aynıydı: ince ve uzun boylu, kıvrık siyah saç örgüsü, sizi sabitleyip tutabilecek gri gözleri. O hep

Gülümsemiyordu. Beyaz bir sari giymişti, bıçak sırtı kadar pililiydi ve gövdesinin üzerinde bir zırh vardı.

Priya gücüne uzandı. Toprağı titretmeye ya da dikenleri toprağa batırmaya gerek yoktu, henüz değil- ama onları hazır tutuyordu. Malini'nin bakışları tereddütsüzdü ama gözlerinde bir şey vardı, bildiğini söyleyen bir şey.

"Buna gerek yok Priya," dedi yumuşak bir sesle, onaylayarak. "Sudan çık."

Priya sudan çıktı. Yeşilin içinde hiçbir şey ve hiç kimseyi hissedemiyordu.

"Korumalarınız nerede?" Priya sordu. "Savaşçıların mı? Onları hissedemiyorum. Seni de hissedemiyorum." Bir adım daha yaklaştı. "Neden seni hissedemiyorum?"

"Yalnızım."

"Buraya yalnız gelmezdin. Benimle yüzleşmek için değil."

"Chandra'nın karşısına muhafızlarım ya da savaşçılarımla olmadan çıktım," dedi Malini sakince, yüzü sevimli ve boştu. "Onunla sadece inancımınla yüzleştim."

"Onunla yüzleşerek risk aldınız ama bunun size ona karşı en iyi şansı verdiğini biliyordunuz. Müttefiklerin vardı..." Priya'nın sesi kesildi. Malini ona doğru yürüyordu, canlı, gerçek ve ete kemiğe bürünmüş bir şekilde karşısında duruyordu.

Malini yaklaşarak, "Belki de kendine karşı benim müttefikimsin," dedi. Priya belindeki kılıcın şingirtisini duydu. Boğazındaki ve bileklerindeki altınlar parlıyordu. "Neden bana seni nerede bulacağımı söyledin?"

Böylece Mani Ara beni kullanamazdı. Böylece onun ulaşamayacağı bir yere götürülebilirdim. Böylece üçüncü bir yol açabilirdim.

"Belki de ne yapacağını görmek istiyorum, Malini," dedi. "Artık bana sahipsin."

"Ah, Priya," dedi. "Henüz sana sahip değilim."

"Dövüşeceğimi mi sanıyorsun?"

Malini nefes verdi ve gülümsedi. Elini kaldırdı ve dikkatsizce boğazındaki altına dokundu. "Yapacak mısın?"

"Beni öldürmeye mi çalışacaksın?"

Malini'nin gözleri zift gibi siyahtı, yüz ifadesi Priya'ya nefretinin Hirana'nın altındaki ölümsüz sular kadar derin olduğunu söyleyecek kadar yumuşaktı.

"Bana gösterdiğiniz nezaketin aynısını ben de size göstereceğim elbette," dedi Malini. "Başka?"

Priya ellerini sıktı ve çözdü. Hazırlanıyor. Vücudu değil belki. Ama kalbi.

Priya, "Ölümüm üzerinde neredeyse herkesten daha çok hakkın var," dedi. "Eğer biri beni öldürebilseydi... Ama henüz ölmeyeceğim. Ölmek istemiyorum."

Malini'nin vücudu hızla hareket etti ve Priya onun yakınlıklarıyla ne yapacağını, Malini'nin karnına hangi kılıcı saplayacağını, boğazına hangi iğneyi batıracağını görmek için beklemedi. Yer ikisinin de etrafında patladı. Malini'yi uzak tutmak için topraktan ve kayadan bir duvar ve onu geri, geri, geri itmek için yerden fışkıran daha fazla diken. Priya bir aptaldı, bunu biliyordu ama şimdi bile onu incitmek istemiyordu. Şimdi bile...

Malini öne fırladı ve kendi boğazına doladığı altın kolyeyi bir düğün çelenginin tüm saygısıyla Priya'nın boynuna geçirdi.

Sonra yumruğunu sıkarak kolyeyi bir ilmeğe dönüştürdü.

Tenine dokunduğu anda Priya altının altında yatan şeyi hissetti. Gücünü kavrayan ve onu boğan soğuk ve karanlık bir şey. Ganam'a zarar veren silah. Bıçağın üzerindeki taş.

Yer hareketsiz kaldı. Boğuk bir nefes verdi, sonra bir nefes daha ve kolye gevşedi ama boğazını terk etmedi.

Karanlığın içinden figürler belirdi. Askerler.

"Haklısın," dedi Malini. "Yalan söyledim. Yalnız gelmedim. Teslim olacak mısın, Priya?"

"Hayır," diye ısırdı. Kaçmak için etrafına bakındı. Ama Malini, zeki Malini, onu çoktan tuzağa düşürmüştü.

"Bunu çok basitleştirdin," dedi Malini. "Ben senin

daha çok çabalardı."

Askerler daha da yaklaştı.

Priya onların yaklaştığını hissetmemişti. Taşıdıkları taş - boğazındaki taş- onları büyüsünden gizlemişti. Tıpkı Malini'yi gizlediği gibi. Kendini geri çekmeye çalıştı ama Malini'nin eli rahat durmadı ve diğer eli kabzasından tuttuğu bıçağı kaldırdı.

Bıçağı Priya'nın boğazına tutuyor.

"Dövüşmek için yeteneklerine ihtiyacın olmadığını biliyorum," diye fısıldadı Malini. "Hareket edersen keserim. Öyleyse, aşkım. Benimle gelir misin?"

Tek cevap evetti.

BHUMIKA

Köylüler sabaha kadar manastıra davet edilmediler, bu da onları endişe ve spekülasyon dolu bir geceyle baş başa bıraktı. Tahıl ambarında gruplar halinde oturup şafağı ve yargılamayı beklediler.

Manjeet bu bekleyişi metanetle karşıladı ama Bidisha çok öfkeliydi. Bhumika'ya hiçbir şey söylemedi ama bakışları vahşiydi ve diğer kadınlara fısıldadıkları hiç de ince değildi. İçinde bulundukları kötü durum için Bhumika'yı suçluyordu. Bhumika onları köy tabularını yıkmaya teşvik etmişti; Bhumika kendini ve Ahiranyi kanını köylerine getirmişti ve onun ardından ne gelmişti? Tuhaf yollar, çürüme ve evlerinden sürülme. Enkaz ve kederden başka bir şey yoktu.

Bhumika tabuları yıkmamanın köyü yıkıma sürüklediğini biliyordu ama yine de Bidisha'nın kötü talihleri için kendisini suçlamakta haklı olup olmadığını merak ediyordu. Belki de Bhumika'nın varlığı tek başına yeterliydi. Sessizliğini korudu

Gece boyunca Jeevan'ın bedeni onun yanında sıcak ve sağlam bir teselli oldu.

Prens Rao, arkasında manastırın muhafızları olduğu halde bir kez daha geldiğinde köylüler ayağa fırladı. Korkuları aşikârdı.

Rahip İşan öne çıktı ve ellerini yatıştırıcı bir tavırla havaya kaldırdı.

"Bizimle gel," diye ısrar etti İşan. "Sana zarar gelmeyeceğine söz veriyorum."

Kısa bir tereddütten sonra köylüler cesaretlerini toplayıp onu takip ettiler.

Tahıl depolarının ötesindeki orman daha da çürümüştü. Bhumika hafif et kokusunu alabiliyordu. Uzaktaki ağaçlar, ışıpta puslu, soğuk et gibi benek benekti.

Gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu. Üzerlerindeki ağaçlar, onları hareket ettirecek bir rüzgâr olmamasına rağmen eğildi ve sallandı. Yer sarsıldı.

Bhumika'nın dizleri büküldü. Kendini tam zamanında yakaladı ve görüşü şiddetle sallanırken bile dengesini buldu.

Toprağın altındaki yaksa'nın uyandığını, öz suyundan gözlerinin açıldığını, ağzının tıkrıtlı bir çığlık attığını hissetti. Ve başka bir şey daha hissetti. Bir an için bir şey ona dokunmuştu; düz saçlı, çarpık gülümsemeli genç bir kadının baş döndürücü görüntüsü ona doğru dönmüştü ve ağzı dikenlerle dolu bir yaksa ve sonra aniden hiçbir şey. Sanki büyük bir varlık hem ona hem de yeni doğmuş yaksaya dokunmuş, sonra da kaybolmuştu.

"Çok yakındaydı," diye fısıldadı bir gözcü. Uzun saç örgüsünden su damlayan bir kız. Sesinde özlem vardı.

"Kim?" Bhumika sordu. Hayaletinin yaksa hakkında konuştuğunu sanmıyordu. Jeevan ona sertçe baktı.

Gözcü başını salladı, sonra sabah sisinin içinde kayboldu.

Bhumika güçlendirici bir nefes aldı ve doğruldu. "Yaksa," dedi ona. "Daha fazla zamanımız yok. Uyanıyor."

Yer tekrar sarsıldı. Prens Rao ona doğru ani bir adım attı.

"Bunu durdurabilir misin?" diye sordu. "Bir Yaşlı olarak-"

Jeevan, Prens Rao'nun sözlerini keserek, "Kendini hatırlamıyor," dedi sertçe. "Leydim size Yaksa'yı nasıl öldüreceğinizin bilgisini verebilir ama bunun ötesinde size hiçbir şey borçlu değil."

"Bu bilgi için kendimi feda ettim," dedi Bhumika. Görme yetisi düzelmeye başlamıştı, mide bulantısı da onu takip ediyordu. "Sahip olduğum hiçbir güce artık sahip değilim. Bana kızgın görünüyorsunuz Prens Rao. Bunun için üzgünüm. Ama size olan borcumu ödeyemem." Avuçlarını açtı. "Birçok yönden, karşınızda gördüğünüz şey bir hayalet."

Bir an için donakalmış gibi baktı. Sonra bu bakış geçti, çok daha kararlı, odaklanmış ve yumuşaklıktan yoksun bir şeye dönüştü.

"Çabuk olun," diye bağırdı. "Hepiniz."

Gruplarında yaşlılar ve küçük çocuklar olduğu için hızlı olmak zordu. Ama çok geçmeden manastırın merdivenlerini tırmanıp gri taşlı koridorlarına girdiler. Titrek fener ışığı onları bir kapıya yönlendirdi. Yaşlı bir rahip onları bekliyordu.

Muhafızlara ve İshan'a, "Onları içeri götürün," diye emretti. Prens Rao'ya saygıyla başını eğdi, sonra hızla uzaklaştı.

İçeri girdiler. Oda geniş ve daireseldi. Ama Bhumika'nın ilk fark ettiği şey, kervansaraydaki göl gibi hissetmesiydi. Karanlık bir havuz, bir kapı, herhangi bir arayıcının yolundan daha geniş ve daha yabancı bir geçit gibi. Kalbi küt küt atıyordu. Sular hâlâ burada dururken ne kadar güçlü hissettirirdi?

"Bu salon," diye mırıldandı Bhumika, hayretle. Döndü, yavaş bir kavis çizerek kıvrımlı duvarları ve

Bir çiçek gibi açılan zeminin mozaik taşı ve şimdi onu çevreleyen hayalet gibi suyla ıslanmış figürlerden oluşan halka. Yanındaki Jeevan hiçbirini görmüyordu, sadece gözleriyle onun hareketlerini takip ediyordu, diğer eli kılıcına yakın durmuş, tehditlere karşı tetikteydi. Aloran prensi hançerini kaldırdığından beri Jeevan tetikteydi.

Hayaletlerinin oluşturduğu hilalin ötesinde, köylüler bir araya toplanmıştı ve onun için hiçbir tehdit oluşturmuyorlardı. Sadece Aloran prensi belinde kılıflı bir silah taşıyordu ve eli kabzasındaydı; o da şaşkınlıkla ona -ve onun yavaş, huşu dolu hareketlerine- bakıyordu.

"Hissetmiyor musunuz, Prens Rao?" Bhumika sordu. Rao başını salladı.

"Hayır, Yaşlı Bhumika," dedi. "Anlamıyorum."

Elder. Yine o kelime. Sorgulamadan geçip gitmesine izin verdi. Şimdi geçmişi hakkında endişelenmenin zamanı değildi.

Bu kez ona rehberlik eden gözetmenler değil, kendi sağduyusuydu. Bakışları hâlâ adamın belinde duran garip taş hançere kaydı. Sadece bıçağı bıraktığında gözleri parlamıştı ve o ışığın farkına vardığında içindeki bilginin kıpırdadığını hissetmişti.

"Taşıdığın hançer," dedi Bhumika. "Kara taştan yapılmış olan. Onu yere bırak."

Rao kımıldamadı. Bunun üzerine Bhumika yumuşak bir sesle, "Onu senden alacağımı mı sanıyorsun? İstersen onu askerlerinden birine ver."

Bir kalp atışı daha geçti ve sonra hançeri kemerinden çıkarıp adamlarından birine uzattı, o da ondan aldı. Onun nefes aldığını ve gözlerinin açıldığını gördü. Gözlerinde yıldızlı bir ışık parladı, sonra bir kez daha soldu.

"Burası neresi?" Rao sordu.

"Manastırı kutsal kılan şey budur, Prens Rao." Baş rahip odaya girdi, engin sesi ondan önce geliyordu. "Çiçekler Çağı'nda burada kutsal bir göl uzanıyordu. İçine bakanlar doğrudan isimsiz Tanrı'nın kollarına düşerdi.

-Onları deliliğe sürükleyecek kadar büyük hayallere." Başını iki yana salladı. "Halk onun ormanın ötesinde, bir kervansarayda olduğunu iddia ediyor. Ama ondan geriye kalanlar altımızda yatıyor."

Koridorda daha da ilerledi. Duraksamadan ve farkında olmadan, hayalet gözcülerden birinin içinden geçti. Onları hissetmedi. Öne doğru eğildi, saygıyla bir elini yere dokundurdu. "Divyanshi burada dua etti," dedi. "O ayrıldığında, su da onunla birlikte ayrıldı."

Bhumika göz ucuyla Manjeet'in yanındaki kadınlardan birini sertçe dürttüğünü gördü. Grup yavaş yavaş başlarını saygıyla eğdi.

Baş rahip onların daha önceki dindarlık eksikliğini ya da bu ani gelişmeyi fark etmiş gibi görünmüyordu. Bhumika'ya odaklanmıştı.

"Rahiplerim bir yaksa geleceğini iddia ettiğinizi söylüyor," dedi.

Bhumika başını saygıyla eğerek, "Ben sadece gerçeği söylüyorum," dedi. "Orman benim sözlerimden daha güçlü konuşuyor. Ona ne olduğunu görüyorsunuz."

"Evet." Bir duraklama. Adamın yüzünde tiksinti ve umut savaşını gördü. "Bir yaksa öldürebilir misin?"

"Bunun nasıl yapılabileceğine dair bilgiyi paylaşabilirim," dedi. "Bunu kendim yapamam."

"Kızım," dedi resmiyetle. "Buraya isimsizlerin en kutsal rahiplerinden yardım istemeye geldin. Eğer gücünü gösterebilirsen, bunu yapabilirsin." Arkasından, mavi cüppeli ve vakur başka rahipler de odaya girdi.

Baş rahibin güvenini kazandığı için çok mutlu olmalıydı. Ama gözleri amansızca Rao'ya, gözleri alev alev yanan, bu ölü gölün gücünü öylesine güçlü hisseden bu adama kaydı ki, şimdi bile titriyor, gözlerini ondan kaçıramıyordu.

"Kendini kanıtla," dedi baş rahip. "Düzenbaz, şarlatan ya da deli bir kadın olmadığını kanıtla." Ağzını büktü. "Size yalvarıyorum."

"Yaksa uyanacak ve buraya gelecek," dedi Bhumika. "Senin kutsal manastırını ve bu kutsal alanı yok etmek için gelecek." Benim için gelecek, demedi. Bu, kendi boğazına saplanmış bir bıçak gibi işine yarayacak bir gerçektir. "Sana bununla yüzleşmeni gerektirmeyecek hiçbir kanıt veremem."

Baş rahibin yüzü sertleşti. Ama Bhumika bir kez daha Rao'ya baktı.

"Prens Rao," diye seslendi ve kendi sesinin tuhaflığını hissetti - manastırın dışında yalvardığı, sadece genç rahibin ona kulak verdiği zamanki kadar zengin. "Ne görüyorsun?"

"Ateş," dedi. Sesi kaba geliyordu. "Ateşi görüyorum. Ve isimsizin karanlığını görüyorum. Ve boşluğu görüyorum. İleride korkunç bir tehlike görüyorum." Sesi bu kelime üzerine biraz kırıldı. Onun gözleriyle karşılaştı. "Ya sen, Yaşlı Bhumika?"

"İnancını görüyorum," dedi Bhumika. "Ve bunun sana yol göstereceğini biliyorum."

Bunun üzerine irkildi. Küfretti, kelimeleri ses çıkarmadan şekillendirdi. Sonra aniden, "Ona inanıyorum," dedi.

"Prens Rao," dedi baş rahip, sesi endişeyle kısılmıştı. "Siz-" Rao başını salladı ve tekrar konuştu.

"İsimsiz birçok şekilde, birçok biçimde konuşur. İmgelemler aracılığıyla, evet. Ama başka yollarla da. İçgüdüler aracılığıyla. Bilgelerimiz ve öğretmenlerimiz aracılığıyla. Ebeveynlerimiz aracılığıyla. Bir erkeğin bedeni ve bir kadının sesi aracılığıyla." Durdu ve Rao'nun gözlerindeki alevlerden etkilenmiş gibi irkilen baş rahiple yüzleşmek için döndü. "İsimsiz konuşuyor," dedi sonunda. "Ve siz-biz-tanrımıza kulak vermiyorsunuz." Bir elini göğsüne götürdü. "Bunu hissediyorum."

Yeryüzü yeniden ürperdi. Çocuklardan biri inledi ve Manjeet onu sıkıca kavradı, gözlerinde bir taleple Bhumika'ya ve sadece Bhumika'ya baktı.

"İsimsizleri ben de hissediyorum," dedi İşhan. Bir adım öne çıktı. "Hanımefendi," diye devam etti. "Siz dua ettiğinizde tanrımızı hissettim. Yalnız olmadığımı biliyorum." Rahip arkadaşlarına baktı.

Sonra. "Kardeşlerim. Hissettiniz. Nasıl hissetmezsiniz? Burada olmamız gerekiyordu. Ondan bir şeyler öğrenmemiz ve halkımızı Yaksa'dan kurtarmamız gerekiyordu."

Rahipler arasında bir anlaşma dalgası yayıldı. Hepsi değil. Ama yeterince. Baş rahibin ifadesi okunamaz haldeydi, gözleri sertti. Ama ağır ağır, umutla, "Tanrıma itaat ediyorum," dedi.

Köylülere odadan çıkmaları söylendi ve muhafızlar tarafından uzaklaştırıldılar. Manastırın uzak bir köşesinde saklanacaklardı ve orada başlarına geleceklerden korunabileceklerini umuyorlardı. Genç rahipler baş rahip Sunder'in de onlara katılması için ısrar ettiler. "Sizin güvenliğiniz ve manastırın geleceği için," diye ısrar etti İshan ciddiyle ve baş rahip de yumuşadı.

Manjeet, Gulnar'ı dışarı çıkarırken Bhumika'ya başıyla veda etti. Bidisha en sona kadar bekledi ve durmadan önce Bhumika'ya doğru birkaç kararlı adım attı.

"Sen bir lanetsin," dedi Bidisha. Sesi titriyordu. Bakışları rahipler ve askerlerden tekrar Bhumika'ya kaydı. Ama gözlerinde meydan okuma da vardı. Cesurca, "Bu kötülüğü buraya sen çektin. Ben rahip değilim, asil bir lord ya da leydi değilim ama size güvenemeyeceğimizi biliyorum."

Bhumika nazıkçe, "Bundan sonra olacaklar için bu odada bulunmamalısın," dedi. "Muhafızlarla birlikte git. Halkını güvende tut. Beni bir daha görmeyeceksin ve senin ve halkının bana gösterdiği nezaket için minnettarım."

Bidisha'nın ağzı inceldi. Başını salladı, sonra döndü ve uzaklaştı. Köylüler salondan çıkarken Prens Rao ona doğru ilerledi.

"Benimle yalnız konuşun, Leydi Bhumika," dedi. Bu bir emirdi, rica değil. Başını salladı ve salondan çıkarken onu takip etti. Jeevan'a kısa bir bakış attı. Beni bekle, demeye çalıştı gözleriyle. Güven bana.

Ağzı gerginlikten incelmışti ama başını eğdi.

anlayışla başını salladı.

Prens Rao onu bir oyuk odaya götürdü. Uzaktan köylülerin ayak seslerini, Aloran askerlerinin ve rahiplerin alçak seslerini duyabiliyordu.

"Prens Rao," dedi o daha konuşmadan. "Silahınız. Taştan kılıcınız. Büyüyü öldürüyor, değil mi?"

"Bana taşın yaksa ile savaşıcağ kadar güçlü olduğu söylendi," diye cevap verdi. "Yaksa'nın hizmetkârlarına zarar verebilecek bir alet olduğunu biliyorum." Kelimeleri seviyeli bir şekilde söyledi, bakışları araştırıyordu. Kadın ona bakıp, açıkça aradığı tepkiyi veremeyince başını salladı ve devam etti. "Baş rahip bana senden bahsetmeden önce manastırı sahip olduğum tüm silahlarla koruyacağıma dair kendi kendime yemin etmiştim. Yaksa'yla savaşabilirim ve savaşacağım da."

"Yine de," dedi, "benim adıma baş rahiple konuştun. Yaksa'yı yok etmenin anahtarının zaten sende olduğuna inanıyorsan neden benim bilgimi kullanıyorsun?"

Gülümsemesi neşesizdi. "Tanrım konuşurken isimsizleri görmezden gelemem," dedi. "Bu kadar aptal olmaya ne hakkım var?" Tuniğinin içinden taştan hançerini çıkardı. Onu daha önce verdiği askerden geri almış ve bu an için saklamış olmalıydı, ama kadın bunun nedenini hemen anlayamadı. Ancak hançeri ona doğru tuttuğunda onu tehdit etmeyi planladığını anladı. Parıltısız ve insani gözleri soğuktu. "Ama Leydi Bhumika, söz veriyorum, eğer bir hain ve yalancı olduğunu kanıtlarsan, bu bıçağı kalbine bizzat ben saplayacağım."

Elini uzattı, avuç içi açıktı.

"Beni öldürecek olan bu silahı görmeme izin ver," dedi. Adam silahı bırakmayınca ya da kalbine saplamayınca, yumuşak bir sesle, "Benden bu kadar çok mu korkuyorsunuz Prens Rao?" dedi.

"Senin türünün neler yapabileceğini gördüm," dedi. Ama hançeri onun avucuna yerleştirdi.

Hiçbir şey hissetmedi.

Hiçbir şey. İçi sessizdi, başı artık ağrıyordu, artık sularla kükreliyordu. Büyünün yokluğu mutlaktı.

Hançeri ona geri verdi. Eli hafifçe titriyordu.

Bir süre sonra sesi kendine geldiğinde, "Yaksa buraya gelecek," dedi. "Ama onu sabitlemem gerekecek. Taştan silahlarınızla bunu yapabilir misiniz?"

"Deneyeceğim," dedi.

"Yaksa taşı hissettiğinde ondan korkacak," dedi Bhumika. Kendi dehşetinin yüzüne yansımamasını umuyordu ama yansıdığından emindi. "Bu sana biraz avantaj sağlayacak. Ve genç olacak. Yeni doğmuş olacak. Bu da yardımcı olacaktır."

Kılıcını sakladı ve gitmek için harekete geçti. Ama henüz gitmesine izin veremezdi.

"Prens Rao." Durakladı ve ona baktı. "Burada her ne olursa olsun, umarım benimle seyahat eden köylülerle ilgilenilir. Evleri yok edildi. Bugün yaksa'dan kurtulsalar bile yarın yardım alamazlarsa açlıktan ölecekler."

Soğuk bakışları sonunda biraz çözüldü.

"Eğer hayatta kalırsak, baş rahiple konuşacağım," dedi, "ve yakındaki bir soylu lordla. Onlarla ilgilenilmesini sağlayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi sessizce.

"Gel," dedi, biraz rahatsız görünüyordu. "Geri dönmemiz gerekiyor."

Salona geri döndü. Köylüler gitmişti. Bir avuç rahip onu bekliyordu, çoğu gençti, gözlerinde coşkulu bir ışık vardı.

"Diz çök," dedi. "Dua ederek başlayacağız. Tanrınıza uzanın."

"Peki ya sen?" Ishan sordu.

"İsimsiz olana ulaşmak senin görevin. Benim tanrılarım yok.

ulaşmak için," dedi. "İhtiyacım olan şey içimde yatıyor."

O da diz çöktü ve gözlerini kapattı. Ve nefes aldı. Ve nefes aldı.

Bedenini terk etmedi. Gerçekten de dua etmedi. Gözlerini kapattı ve karanlığın içinde diz çöktü - boş, uçsuz bucaksız ve kadife gibi.

Bir zamanlar isimsiz tanrıya ve tanrının içinde yaşadığı boşluğa açılan bir göl. Kalıntılarının üzerinde diz çökerken, bir parçası boşluğu da hissetti.

Gözcüleri etrafını sarmıştı. Karanlığa karşı, ölümsüz bir ışıkla parlıyorlardı.

"İçecek misin?"

"Önce bana ne olduğunu söyle," dedi Bhumika sakince. Böyle şeylerin konuşulabileceği zihninin sınırları içindeydi.

"Biz siziniz," dedi bir gözcü. "Senin akrabaların, tapınakta doğmuş ve tapınakta boğulmuş, büyünün yabancı otlarına sonsuza dek karışmış, senin taşıyamayacağın bilgiyi taşıyan. Biz sizin unutulmuş en eski kederiniziz."

Yutkundu, kendi içinde güç aradı.

"Artık bilginin ağırlığını hissetmeye hazırım," dedi onlara.

"Canını yakacak," dedi bir başka gözlemci, korkunç derecede küçük bir çocuğun sesiyle. "Seni ağlatacak." Kumaşın arasından ona bakan yüzün derin siyah gözleri, sefil çukurları vardı. "Biliyoruz."

"Bunun yükünü benim için taşıdığın için teşekkür ederim," dedi nazikçe. "Bana sorunuzu şimdi sorun. Ben hazırım. Cevaplayacağım."

Bir koro.

"İçecek misin?"

"Evet."

"Ne içeceksiniz?" Yeşil, kırmızı ve altın rengi su, taslarından ve tenlerinden aktı.

Kalbin kanı. Ölümsüzlük. Ruh. Onları tanıyordu.

"Bu," dedi avuçlarını bir çocuğa doğru açarak

kasesiyle birlikte. "Bunu ben içeceğim."

Hepsinin içinden şarkı gibi bir iç çekiş geçti.

Ama kâseyi kavrayan çocuk onu daha sıkı tutuyordu. Benekli kahverengi teninde inci gibi parlayan suyun altındaki parmak eklemleri gerginlikten pembeleşmişti. "Onlara bu bilgiyi verirsen, kendi türünü mahkûm etmiş olursun," dedi, sesi acelecilikle doluydu. "İçme kardeşim."

"Yaksa'yı kınıyorum," dedi Bhumika. "Sadece yaksa." "Bu yabancılara nasıl yaksa yapılacağının bilgisini vereceksin. Ahiranya'yı yok et," dedi. "Yalnızca Yaksa'yı değil. Ama Ahiranya'nın olduğu her şeyi. Sevdiğin her şeyi." Öne doğru eğildi ve nefesinden tuzlu su kokusu geldi. "Bir zamanlar Ahiranyi'nin canını bağışlamışlardı," dedi. "İnsan ve aşağılanmış, Çiçekler Çağı solduğunda devam etmemize izin verdiler. Aynı hatayı bir daha yapmayacaklar. Parijatdvipanlar halkımızı yok edecek."

"Her şeyimi feda etmeden önce bunu biliyor olmalıydım," diye yanıtladı Bhumika sonunda. "Bedeline değeceğine inanmış olmalıydım."

"Bir kızın var." Suyla ıslanmış kumaşın altında dişlerini gösteriyor. "Çocuklarını daha büyük bir iyilik için feda eden başka bir tapınak doğumlu mu olacaksın? Bize ne yaptıklarını biliyorsun, Bhumika."

"Anlamıyorum," dedi, garip bir şekilde hissizleşmişti.

Güldü. "Bir gün yapacaksın. Onlara her şeyi verme," diye yalvardı. "Her şeyi öğrendikten sonra, bilginin bir parçasını onlardan sakla. Tüm gerçeği ellerine vermeden önce Ahiranya'nın güvende olacağına dair yemin etmelerini sağla."

"Elbette," dedi yumuşak bir sesle. "Onlara yemin ettireceğim ve kızım için de geri döneceğim. Ahiranyi için geri döneceğim ve onları koruyacağım. Şimdi. Bırak da içeyim."

"İstersen iç o zaman. Ama artık biliyorum: Yas tutacaksın kardeşim. Nedenini bilsen de bilmesen de yas tutacaksın."

O zaman bırak da yas tutayım, diye düşündü. Sadece bu insanların yaşamasına izin ver.

Ellerini uzattı, avuçlarını birleştirdi. Kırmızı su

İçlerine döküldü, dökölüyor, düşüyordu. Ama dua eden bir kadın gibi taşıyabildiği kadarını ağzına götürdü ve ellerini dudaklarına dokundurdu.

İçti. Acı çekiyordu. Tekrar içti. Boğulacağını sandı, devam edemedi. Bıçak yutmak gibiydi. Kafatası yarılacaktı. Birden gözcüleri için minnettar oldu. Yolculuğunun her günü bu çığlık atan ağrıyı taşısaydı, ölmüş olurdu.

Daha çok içti. Daha fazla. Daha fazla.

Ve sonunda bilgisi ona özgürce konuştu. Ne yapılması gerektiğini biliyordu.

Gözlerini açtı ve etrafındaki diz çökmüş rahiplere baktı. Jeevan giriş kapısında durmuş, kılıcını çekmişti. Taştan kılıcıyla ışığını körelten Prens Rao'ya. Tam ve eksiksiz bilgisi midesini bulandırdı. Ağlayabilmeyi diledi.

Ama her gücün bir bedeli vardı. Yaksa geldiğinde, manastırdaki herkes yok olacaktı. Bu daha iyi. Taşıdığı korkunç şey herkesin ölümünden daha iyiydi.

Belki de bir zamanlar zor seçimler yapabilen bir kadındı. Belki hâlâ öyleydi.

Kalbi bir düğüm gibi büküldü. Derin bir nefes aldı ve içindeki tüm keder ve sevgiyi altın gibi salıverdi. Etrafındaki rahiplere ve onların derinleri ve uzakları gören gözlerine baktı. Gözleri inançla doluydu.

Ve dedi ki, "Sana bir yaksa nasıl öldürölür göstereyim."

RAO

Rahipler saatlerdir dua ediyormuş gibi hissediyorlardı. Meşaleler sönmüş ve yeniden yakılmıştı. Hava duman ve ceset kokuyordu. Bu salonda hiç pencere yoktu. Rao gecenin mi çöktüğünü yoksa güneşin karanlık duvarların ötesinde hâlâ parlayıp parlamadığını bilmiyordu. Rahipler ve Bhumika, titrek ışıktaki altın sarısı ve karanlık bir hilal şeklindeydi.

Jeevan ve kendi askerleriyle birlikte salonun girişinde durmuş, kalp kabuğundan hançerini yumruğuna sıkıştırmıştı. Onun ısrarıyla, adamları ellerindeki kalp kabuklarını almış ve bu hançerlerle ok uçlarını manastırın kendi muhafızlarından aldıkları mızraklara bağlamışlardı. Ama aynı şeyi kendi silahı için yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Taş tenine ne kadar yakınsa, kafatasının içinde isimsizin nabız gibi atan sesini o kadar az hissediyordu.

Keşke yanında daha fazla adamı olsaydı. Keşke daha fazla kalp kabuğu olsaydı. Ama elinden geleni yapmıştı. En iyi okçularından birini manastırın çatısında bırakmıştı.

Yaksa'nın yaklaştığını görürse kalp kabuğundan bir ok atarmış.

Eğer kalbin kabuğu yaksayı doğrudan öldürebilseydi, bu... daha kolay olurdu. Ama bunun pek mümkün olduğunu düşünmüyordu. Yine de denemek, denememekten daha iyiydi.

Rao hançerinin kabzasını avucunun içinde ileri geri hareket ettirdi: kendini sakın tutmaya çalışırken yavaş, eşit hareketler. Jeevan'ın onu sakinleştirecek bir şeye ihtiyacı yok gibiydi. Orada sakince duruyordu, bir eli kılıcında, diğer eli arkasında düzgünce duruyordu.

Rao adamlarından birine işaret etti. Asker, Rao'nun sözsüz ısrarıyla kemerinden yedek bir kalp kabuğu bıçağı çıkardı ve Rao'nun eline tutuşturdu.

"Al," dedi Rao ve mızrağı Jeevan'a uzattı. "Kendi mızrağını kendin yap. Düzgün bir şekilde silahlanırsan daha faydalı olursun."

Jeevan herhangi bir ifade takınmadan baktı ama bir süre sonra aldı ve başıyla teşekkür etti.

Rao arkasını döndü ve bakışlarını tekrar Bhumika'ya dikti. Daha önce kapalı olan gözleri şimdi açıktı ve kapıya sabitlenmişti.

Yer sarsıldı, derin bir sarsıntı. Gölge ve altın ışığın parıltılarında, yeşil şeylerin taş duvarlar arasında solucanlaşmaya başladığını gördü. Adamları tısladı ve küfrederek odanın kenarlarından uzaklaştı.

"Yaksa geliyor," dedi Bhumika. "Dua etmeyi bırakma."

Rahipler mantralar söylüyor, sesleri odayı dolduracak kadar yükseliyordu.

Tahta ve taş parçalanması gibi bir inilti duyuldu. Ardından öyle vahşi ve yabancı bir çığlık geldi ki Rao'nun omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

Rao'nun çatıya gönderdiği adamın elinde uyarı için bir boru sesi vardı. Hiçbir uyarı notası çalınmamıştı. Ya adam ölmüştü ya da yaksa eşikten bile geçmeden manastırın taş temelleri arasından sürünerek manastırın içine girmişti. Rao onun bir insan gibi yaklaşacağını düşünerek aptallık etmişti.

Yer daha sert sarsıldı, çatlaklar antik duvarlar boyunca yayıldı. Rao hançerini daha sıkı kavradı ve etrafındaki askerlerin mızraklarını hazırlamalarını izledi. Ter boynundan aşağı süzülüyordu.

Yaksa salonun girişinde, gölgeler içinde belirdi. Güçlü bir şekilde petrichor ve kan kokuyordu. İnsan şekline ve tekinsiz bir insan yüzüne sahipti, ancak gözleri kabuk kümeleriydi, vücudu kurtlu toprakla dolu köklerden oluşuyordu.

Rao denese bile hareket edemezdi. Soğuk bir dehşet uzuvlarının üzerine çöktü ve onu bir ömür gibi uzayan bir saniye boyunca tuttu.

Yaksa'nın gözleri sadece, rahiplerden oluşan hilalinin içinde sakin ve kıpırtısız bir şekilde diz çökmüş olan Bhumika'daydı. Duaları duraklamış, su gibi çekilmişti.

"Seni hissediyorum," dedi yaksa. Sesi kemikler gibi şingirdayarak kulaklarında çınladı. "Tapınak çocuğu. Kırık kabuk. Seni toprağın altından hissettim. Diğer nerede?" Başını çevirdi; taştan bir çatırtı, gıcırtı sesi geldi. "Daha güçlü olanı hissettim ama onlar gitti. Sadece sen varsın. Beni eve götüreceksin mi?" diye sordu yaksa, tökezleyerek ilerleyerek. Sesi bir çocuk kadar umutluydu. "Neden buradasın, akraba? Ölü suların üstünde?"

Bhumika yaksa'nın gözleriyle tanıştı.

"Elbette biliyorsun," dedi. Sesi sertleşti. "Yaksa'yı yerinde tutun. Şimdi."

Emri onların korku ve dehşetini bir kılıç gibi kırdı. Rao'nun savaşçıları ileri atıldı.

Yaksa çığlık attı ve yer o kadar şiddetli sarsıldı ki Rao neredeyse ayağını kaybediyordu. Düşen en az bir mızrağın çınlamasını duydu. Kökler duvarlardan fışkırıyor, dokunabildikleri her şeye ve herkese saldırıyordu. Adamlarından biri karşı duvara doğru savrulurken bir patlama sesi duyuldu, ardından yere düştü. Rahipler hâlâ diz çökmüş, çılgınca dua ediyorlardı.

Rao önce dondu, sonra odaklandı. Bir savaşçı olarak eğitilmişti.

Harsinghar'da Aditya ve Prem'in yanında, her şeyden önce kılıç eğitimi almıştı. Ama yine de Alor'un bir prensiydi, Alor savaşları için yetiştirilmişti ve korkunun ötesinde bir nedenden ötürü kalbinin kabuğunu hançer formunda tutmuştu. Bir hançerin nasıl fırlatılacağını biliyordu.

Zor bir hedefe, boğazına nişan aldı. Hançer elini bıraktı. Bir an için hedefine ulaşacağından emin olamadı. Zaman ucsuz bucaksızlığa uzanıyordu.

Sonra bıçağın gümbürtüsünü duydu. Yaksa tökezledi, bıçak boğazından çıkmıştı.

Adamları sıçradı.

Dört mızrak yaksayı deldi ve dört asker mızrakları yerinde tuttu, eklemleri gerginlikten bembeyazdı ve yüzleri dehşetten ağarmıştı. Jeevan da o adamlardan biriydi, kolları gerginlikten titriyordu. Kalbin kabuğu yaksa'nın ulumasına neden oldu. Mızrakların etrafından yeşil-siyah kan akıyordu, kalın fışkırmalar taş zeminde sarmaşıklara dönüşüyordu.

Jeevan, "Bunu uzun süre tutamayız," dedi.

"Uzun süreye ihtiyacımız yok," diye yanıtladı

Bhumika.

"Sen," diye soludu yaksa. Eli Bhumika'ya doğru uzandı. "Neden kendine ihanet edesin ki? Akrabalarına?"

"İsimsiz olanı düşün," diye seslendi Bhumika, onun gözleriyle karşılaşmadan. "Kalbindeki isimsizi çağır."

"Mani Ara'yı hissettim," dedi yaksa, sesi parçalanmış odunların ıslak gıcırtısıydı - odun iliğine girmiş böcekler onu bütün olarak yiyordu. "Annemi hissettim. Nerede o? Sen o değilsin. Onun tek bir titreşimi ve şimdi o yok."

"Kendini isimsiz olana aç," dedi Bhumika, elleri dizlerinin üzerinde sımsıkı dururken. "Başka hiçbir şey düşünme. Boş ol."

"Tapınak çocuğu," diye soludu yaksa. "Sulardan kopmuşsun, köklerinden kopmuşsun. Boşsun ve önemli olan her yönden ölüsün." Solucan yaklaşmaya çalıştı; ağlıyordu, gözyaşları özsu, çürüme ve kandı. "Ama buraya senin için geldim," dedi, sesi özlem doluydu - korkutucu derecede insani. "I

buraya akraba için geldim. Birbirimize bağılı değil miyiz küçüğüm? Aynı sulardan doğan bizler birbirimizin ailesi değil miyiz?"

Tapınaktaki basınç gittikçe güçleniyordu. Bu ona Sima'yla birlikte Lal Qila'nın ötesine geçtiklerinde yakalandıkları kar fırtınasını hatırlattı: Işığın aniden kararması, havada bir sessizlik, giderek artan bir sessizlik, ağır, verilmeyi bekleyen bir nefes gibi. Burada kararan bir gökyüzü yoktu ama fenerlerin parıltısı tuhaf bir şekilde mavi görünüyordu. Fenerin ışığında rahipler ve tapınanlar derin suların çivit mavisi rengine bürünmüşlerdi. Çoğunun gözleri kapalı, elleri kenetli ve yüzleri düşüktü.

Tüm bunların ortasında, yaksa karaya vurmuş bir balık gibi kıvranıyor, tüm uzuvları korkunç açılarla bükülüyordu.

Gözlerini ondan ayırmadı. Bunun aptalca olduğunu biliyordu. Ve yine de... Artık hiçbir kalbin kabuğu ona dokunmuyordu. Ateş, sanki

gözlerinin arkasında birikmeye başladı. Onu başını

Bhumika'ya doğru eğmeye iten de bu ateşti.

Bhumika dik ve uzun oturuyordu, dizlerini altına çekmiş, omuzlarını geriye atmıştı. Yüz ifadesi sakin değildi; gergindi, kaşları çatık, çenesi dikti.

Gölgeler onun etrafında garip bir şekilde hareket ediyordu. Fener ışığında titreyerek hareket etmelerini izledi. Kıvrılıyor, yeniden şekilleniyorlardı. Figürler, figürlere benziyorlardı, örtülü ve tuhaf.

Bunlar gerçek gölgeler değil, diye fısıldadı zihni. Onları gözleriyle görmüyorsun.

Vizyon sizin içinizde.

"İnancınız olduğunda bir kap olursunuz," dedi Bhumika, sesi salonun öbür ucuna kadar uzanıyordu. "Kendini boşaltırsın. Bir tanrının inebileceği canlı bir boşluğa dönüşürsün - suların üzerindeki bir yaprak kadar kolay. Divyanshi'nin manastırınızın suları üzerinde dua ettiği gibi dua edin. Sende onun sahip olduğu şey var - kutsal kan değil ama inanç. Onun sahip olduğu ve sizin de ihtiyacınız olan tek şey bu. Bu yaksa'nın ölümü için dua edin. Arındırıcı ateş için dua edin." Sesi titriyordu ve Rao onun

ağlayarak. "Ve bilin ki bu bedel sizin her şeyinizdir. Eğer bunu ödemeye hazırsanız, dua edin."

Gözlerini sertçe kırıştırdı, gözbebekleri yanıyordu. Sonra kendi gözlerini sıkarak kapattı.

Gözlerinin arkasında, kafatasının içinde karanlık oluşmuştu. Acı değil ama baskıcı, amansız bir şey. Bir fırtına, kaçınılmaz bir geliş

-

Bir keresinde Aditya ile isimsiz bir imgelem paylaşmıştı. Orada yaksa'ları görmüştü. Çiçek açan gözlerini, toprağı bastıran bedenlerini. Şimdi ne toprak, ne bitki, ne de korkunç tanrılar görüyordu. Sadece üzerine bastıran, onu yarmaya, içinden sızmaya çalışan karanlığı görüyordu. Onu yok edebilecekmış gibi hissediyordu. Tek yapması gereken ona kucak açmaktı. Tüm benliğini ortaya koymak ve evet demek. Evet demek.

Karanlık isimsizdi. Kesinlikle öyleydi. Bir ses duydu, imkânsız ve uçsuz bucaksız, yüz bin ses bir arada birbirine karışıyordu. Bizi içeri alın, bizi içeri alın, bizi-

Hayır.

Basınç buharlaştı.

Rao'nun gözleri açıldı.

Çemberlerinin dış kenarında, isimsiz rahiplerin en gençlerinden biri kıvranıyordu. Ishan olduğunu fark etti. Ishan'dı. Elleri toprağı tırmalıyor, açılıp kapanıyordu. Baş toprağı dövüyordu. Birisi telaşla bağırdı. Bhumika elini kaldırdı ve herkes hızla sessizliğe gömüldü.

Daha fazla kasılma. Boğazdan kaçan çaresiz bir nefesin sesi. Sonra Ishan aniden durdu.

Yavaşça başını kaldırdı.

Gözleri parlıyordu. Tamamen ılık. Ona bakmak acı veriyordu, bu yüzden Rao başını eğdi ve onun yerine gölgelerin kıvranışını izledi. Midesi bulanıyordu.

İsimsizleri içeri almamıştı. Ishan izin vermişti.

Rahipler hemen eğildiler. İsimsizleri Rao gibi tanıyorlardı: iliklerinde, ciğerlerinde, atan kalplerinde. Rao da onlarla birlikte eğildi, avuçlarını

soğuk zemin. İşhan'ın boğazının gıcirtısını duydu; rahip kılığındaki tanrının konuşmaya başladığını duydu.

Bir ses İşhan'ı terk etti. İsimsiz sesiydi bu, hırıltılı ve derin, Rao'nun donup kalmasına neden olacak kadar büyük, vahşi bir şeydi, tuzağa düşmüş bir hayvan gibi.

Bu sözler yeri göğü inletti.
Yeniden yaz.

Bir kan fışkırması. Alevler tarafından yutulan bir bedenini ani kükremesi. Yaksa ve İşhan'ın ikisi de ateşle sarmalanmıştı. Yaksa çığlık attı, vahşi ve yıkık bir ses.

Rao önce dizlerinin, sonra da ayaklarının üzerine sıçradı. Artık çok geçti. İşhan ölü yatıyordu, gözleri kanlı delikler, ağzı dilsiz, vücudu neredeyse tanınmayacak kadar yanmıştı.

Etraflarındaki çürüme gitmişti. Yaksa da ölmüşü.
-Hayattan yoksun, kömürleşmiş bir odun kabuğu. Bir dizi sapsız uzuv. İçi boşaltılmış ve boş bir yüz. Maske gibi bir yüz.

"İşte, görüyorsun," dedi Bhumika, gözleri artık açıktı, yüzü gözyaşlarının tuzlu izleri altında sakindi. Rao'nun bakışlarıyla karşılaştı ve Rao oradaki coşkuyu ama aynı zamanda hüznü de gördü. "Yeterince açık. Tüm büyüler fedakârlık gerektirir. Bir hediye için bir hayat." Ayağa kalktı ve tapınağın karşısına geçti. Eğildi ve ciddi bir şefkatle İşhan'ın boş, harap gözlerini kapattı. "Bir tanrıyı yok etmek için," dedi sessiz dinleyicilerine, tapınanlarına, halkına, "başka bir tanrının gücüne ihtiyaç duyarsınız. Ve şimdi -eğer gerçek bir tapan iseniz, eğer bir tanrı kalbinizi tutuyorsa- buna sahipsiniz."

Yukarı baktı. Ona.

"Taşımanız gereken bilgi bu Prens Rao," dedi. "İmparatoriçenize. Rahiplerinize. İsimsizler seni bu yüzden gönderdi."

Cesede bakarken Rao'nun içinden bir ürperti geçti.

Aditya. Ateşin altın ışığı. Hayallerini kıran altın ışık-

Bu senin yükün olmalıydı, Aditya.

Ama geriye kalan tek şey Rao'ydu.

Birden, iliklerinin derinliklerinde, isimsizin onun için hâlâ bir amacı olduğundan emin oldu.

Adamlarına onu ve Jeevan'ı Parijat'a geri götürmek üzere zapt etmelerini emrettiğinde, ayağa kalktığında Bhumika irkilmedi bile. Jeevan kılıcına uzandığında, çenesi gergin ve yüzü gürlerken bile ona saldırmamasını söyledi.

"O hepinizi kurtardı," dedi Jeevan. "Bunun için onu hapsetmek
."

"O hâlâ neyse o," diye tersledi Rao. "Öylece gitmesine izin veremem."

"Silahını indir Jeevan," diye emretti Bhumika, sesi eşitti. "Sayıları çok fazla."

Jeevan tereddüt etti. Ama mızrağını indirdi ve kılıcını çıkararak Rao'nun askerlerinin gözleri önünde yere bıraktı.

Rao, Bhumika'nın gözleriyle karşılaştı. Rao, "İmparatoriçe'nin sana ihtiyacı olacak," dedi. Ve perişan bir şekilde, "Üzgünüm. Gücün... Seni almak zorundayım."

Rao'nun adamlarından biri kalp kabuğundan bir bıçağı öne çıkardı. "Lordum," dedi, sesi alçaktı. "Kalp kabuğundan kelepçelerimiz yok, ama giysisine bir kılıç bağlarsak..."

"Hayır," dedi Bhumika hemen, yüzünü buruşturarak. "Prens Rao, size yalvarıyorum. Hayır."

Kadının korkusunu görünce suçluluk duygusu vücuduna hastalıklı bir şekilde yayıldı.

"Onu rahat bırakın," diye emretti. "Onu bağlamak için metal yeterli. Yaşlı Bhumika, eğer bize zarar verirsen, kalbin kabuğunu senin üzerinde kullanırız. Anladın mı?"

"Biliyorum," dedi.

Önce Jeevan bağlandı. Rao'nun adamları ikinci, daha küçük bir çift kelepçe getirirken, Bhumika bitkin gözlerle Rao'ya bakıyor, ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

"Bana yardım edecek biriyle karşılaşacağımı biliyordum," diye mırıldandı Bhumika. "Bunun bir rahip olacağını düşünmüştüm. İsimsizlerin inancından bir kişi. Ama o sendin.

Sonunda," dedi neşesiz bir gülümsemeyle. "Sizinle konuşan isimsiz kişi mi Prens Rao? Yoksa başka bir tanrı mı sizi boşluğun ötesinden çağırıyor?" Gözlerini kapatarak başka tarafa baktı. "Sanırım yakında öğreneceğiz," diye mırıldandı kelepçeler bileklerinin etrafında kapanırken.

PRIYA

Onu Parijat'a götürüyorlardı. Öyle olmak zorundaydılar.

Malini'nin askerleri onu kapalı bir arabaya yerleştirmişti. Tahtaya kabaca oyulmuş yüksek bir kafes, geçtikleri manzarayı görmesine izin verecek kadar yakın ya da büyük değildi ve tekerleklerin sarsıntısı ve gürültüsü ve atların takırtısı, kendini yönlendirmesini sağlayacak herhangi bir şeyi duymasını zorlaştırdı - nehir suyunun akıntısı ne de yerel köylerin sesleri.

Ve bileklerindeki büyülü taş kelepçeler sayesinde yeşil de yok.

Onu kaybetmenin kendisini nasıl hissettireceğini tahmin etmemişti ama bu... kafa karıştırıcıydı. Ne hissetmesi gerektiğini biliyordu ama sürekli ve zorlayıcı bir şekilde ona ulaştığında, orada hiçbir şey yoktu.

Çok fazla uyudu. Kendisine verilen yemeğin ilaçlı olmadığından oldukça emindi ama can sıkıntısı başka bir şey yapmasını zorlaştırıyordu. Diğer insanları gördüğü tek zaman

Yemek getirildiğinde ya da rahatlaması için kılıç zoruyla dışarı çıkarıldığında. Bunun da bir nezaket olduğunu düşündü.

Zamanla muhafızları daha da gevşedi. Bazen arabasını yönlendirirken konuştuklarını duyuyordu; sesleri sıradan mırıltılarla yükselip alçalıyordu. Onu kontrol eden taşın adını öğrendi.

Kalbin kabuğu. Neden böyle adlandırılmıştı? Tuhaf bir isimdi. Belki de Zabani olmayan bir dilde söylendiğinde kulağa farklı geliyordu.

Bileğindeki kelepçeleri ve ayak bileğindeki kalp kabuğundan yapılmış tek zinciri görmezden gelmek imkânsızdı. Ne zaman hareket etse şingirdiyorlardı ve gerçek anlamda bir taşıma arabasında olduğu için sık sık hareket ediyordu. Bir keresinde, bıçak gibi ince bir güneş ışığı altında zincir halkalarını incelemişti. Ayak bileği kemiğindeki kilit dışında hiçbir metal zincirleri bir arada tutmuyordu. Saf, yontulmuş kayaydı, pırıl pırıl parlayacak şekilde düzeltilmişti.

Görmezden gelmesi daha da zor olan şey ise kendi kafasının içindeki baskıydı. Yaksa'nın ona ulaşmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Bazen uyanıyor ve onların dokunuşlarının hayaletini hala düz, kapaksız gözlerinde, uzanan ellerinde ve adını şekillendiren ağaç kabuğu ve diken ağızlarında hissediyordu. Onu kendilerine geri çağırmaya çalışıyorlardı.

Yapamazlar. Bileklerindeki taşla olmaz.

Malini açıkça kalbinin kabuğunu iyi kullanıyordu. Muhafızlar onu taşıyordu; kılıçlarının kenarları onunla kaplıydı ve boğazlarına takıyorlardı. Tıpkı Ahiranyi'nin bir zamanlar kutsal ağaçtan boncuklar takması gibi, diye fark etti Priya ve neredeyse gülecekti. Aslında binlerce yönden birbirlerinden farklı değillerdi. Hepsi karanlıktaki bir şeyden korkuyordu, sadece uzak tutabildikleri ama asla yok edemedikleri bir şeyden.

Kapı açıldı. Arabanın gıcırdayan tahtasının üzerinde bir figür içeri girdi. Ve Priya doğruldu.

"Sima," diye nefes aldı.

Sima bir adım daha attı. Priya'nın içinden sevinç fışkırdı.

Sima hayattaydı. Sima güvendeydi. Sima-

"Pri," diye yanıtladı. Gülümsemesi gergindi. Gözleri nemli ve parlaktı. İki eli de iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Dikkatli ol, diyordu yüzü.

Araba hareketsizdi. Priya'nın etrafındaki bedenlerin hareketlerini duyabileceği kadar sessizdi. Muhafızlar dinliyordu.

Sima bir Aloran kadını gibi giyinmişti; dar bir churidar ve erkek tarzı bol bir tunik giymişti. Şalı yoktu. Yüzü güneşten kararmış, burnu ve yanakları altın sarısıydı. Her zamanki gibi güçlü görünüyordu ama aynı zamanda...

Artık eskisi kadar gülümsemediymiş gibi görünüyordu.

"Yaralandın mı?" Sima bir süre sessiz kaldıktan sonra sordu. "Bunlar... bunlar seni incitiyor mu?" Priya'nın bileklerindeki kalp kabuğunu işaret etti.

"Hayır," dedi Priya. "Sadece biraz sürtünüyorlar. Sima, güvende olduğun için çok mutluyum. Ben de seni özledim." Yutkundu. "Gerçekten özledim."

"Oh, Pri. I..." Durdu ve başını salladı. "Romesh'i sen öldürdün," dedi. "Ya da bana öldürdüğün söylendi. Sen...?"

Göğsünde bir keder ve suçluluk yumağı.

"Ben yaptım," dedi Priya. "Benim silahım değildi ama benim hatamdı."

Sima başını eğdi.

"Bahane uydurmayacağım," dedi Priya sessizce. "Ama üzgünüm. Bana kızmaya hakkın var."

"Elbette öyleyim," dedi Sima, sesi alçaktı. Başını kaldırdı. Gözleri nemliydi. "Sana çok kızgıyım. Seni asla affedebileceğimi sanmıyorum. Bunu sen yaptın. Ve beni terk ettin."

Priya başını salladı, kendi boğazı da düğümlenmişti. "Yaptım," dedi.

"Berbatsın," dedi Sima. "Tam bir pisliksin." Parmak eklemlerini gözlerine, ıslak yüzüne sertçe vurdu. "İmparatoriçe ne istiyorsa onu yapmaya çalış. Lütfen, Pri. Şimdi ölme. Ben öleceğim."

seni asla affetmeyeceğim."

Priya ona uzanmak istedi, onu sertçe kucaklamak istedi, böylece ikisi de sadece bir arkadaşla ağlayabileceğin o çirkin, korkunç şekilde ağlayabileceklerdi. Bunun yerine ellerini kaldırdı ve beceriksizce kendi gözlerini sildi.

"Elimden geleni yapacağım," dedi Priya. "Ama şimdilik... muhafızlara, imparatoriçeye ya da buraya gelmenize kim izin verdiyse ona söyleyin, size yararlı bir şey sunmayacağım. İmparatoriçe cevap istiyorsa, benimle bizzat konuşmalı."

Sima'yı canlı ve sağlıklı görmüştü. Sima'nın iyi olduğunu biliyordu.

Bu kadarı yeterliydi.

PRIYA

Parijat'taki hapishanesi beklediğinden daha rahattı. Bir yatak vardı. Bir pencere. Ayak bileğindeki zincir gevşekti. Gerçekten, şikayet edemezdi.

Muhafızların hareketlerine ve güneşin doğup batmasına bakılırsa, Malini'nin ona gelmesi iki gün sürmüştü.

Malini gecenin geç saatlerine kadar bekledi, birkaç fener çıtırtısı ve bir muhafızın چراغının ışıltısı dışında karanlıktı. Kapı açıldı ve içinden bir şey itildi. Malini'nin sesini duydu:

"Bizi yalnız bırakın."

Protesto yok. Sadece ayak sesleri.

Eteklerin fısıltısını duydu. Taşa çarpan bir şeyin şingirtisini. Ayağa kalktı. Öne doğru adım attı.

Yerde, kapının ötesinde, parmaklıkların arasından gelen sulu ışığın altında...

"Şarap," dedi Priya yüksek sesle. Şaraba hiç açlık duymamıştı, gerçekten ama şimdi öne doğru eğildi ve

şişeyi kaldırdı. Ellerinde soğuktu; belli ki tıpkı onun gibi karanlıkta saklanmıştı. Açtı, koku burnuyla buluştu: keskinlik, asit ve bunun altında, ağzını sulandıran derin ve yumuşak bir şey.

Başını kaldırdı ve kafesin arkasından Malini'nin gözleriyle buluştu. Ona dişleri keskin bir gülümseme sundu. "Bana karşı dürüst ol, Malini," dedi. "İğne çiçeği ile bağlanmış mı? Zehirli mi? Roller mi değiştirdik? Bundan bir yudum almak beni öldürür mü?"

Malini konuşmadı ama omuzları sertleşti. Yüzü gerildi. Bu Priya'yı güldürdü, göğsünde acı ve kötü niyetli bir şey çatırdadı. Gülmekten başka ne yapabilirdi ki? "İtiraf etmelisin ki bu senin yapacağın bir şeymiş gibi geliyor," dedi Priya kendi kahkahası arasında. "Seni bunu bilecek kadar iyi tanıyorum."

Ağzına götürdü ve içti. Ve içti. Sadece kendi kafatasındaki kanı duyabiliyordu. Kendi boğazının tıkırtısını.

"Eee? Seni zehirleyip zehirlemediğime karar verdin mi?" Malini'nin sesi.

"Beni öldürmek istiyorsan daha basit yollar var," dedi Priya başını duvara yaslayarak. Taş kafatasının altında serindi. "Beni boğabilirdin. Boğazımı kesebilirdin."

"Evet." Malini'nin sesi başka biri için anlaşılabilir olabiliyordu. Ama Priya içindeki öfkeyi duyabiliyordu. Malini'nin şarkısını uzun zaman önce öğrenmişti. Bu dil hâlâ onunla birlikteydi, onun içindeydi. "Bu basit olurdu. Hızlı."

"Hızlı olmayı sevmiyorsun, değil mi? Düşmanların için değil." Benim için değil. Şaraptan derin bir yudum daha aldı. Muhafızlarının neredeyse odaya tekmeleyerek getirdiği yiyeceklerden daha önce pek bir şey yememişti. Şarabın kendisine bir yumruk gibi sert vuracağını biliyordu. Bunu umursadığından da pek emin değildi. Malini'yi orada görmek çoktan kanına ateş düşürmüştü; öfkeli ve sevinçli, keskin ve sinirleri titreyen bir kadındı. "Beni öldürmenin başka yolları da var.

Yavaşça da. Beni burada açlıktan ölmem için yalnız bırakabilirsin. Bana işkence edebilirsin. Bıçağı kendin tutabilirsin. Muhtemelen bundan zevk alırsın."

Malini hiçbir şey söylemedi. Belki de bu hareketten aldığı zevki hayal ediyordu. Belki de iğreniyordu.

"Yapmazmış gibi davranma," dedi Priya sonunda.

"Tek kelime etmedim," diye yanıtladı Malini. Sesi sakinliği içinde korkunçtu, görünürdeki dinginliğin altında yükselen öfke, karanlık bir yumruk, sıkılmış bir şeydi. "Benimle rüya gördün. Ne istediğimi biliyorsun. Ne hissettiğimi."

Priya, Malini'nin ellerinin ağzında olduğunu, bıçağının Priya'nın kaburgalarını parçaladığını, ardından kan ve çiçekler açtığını düşündü. Malini'nin ağzının yumuşaklığını, ellerinin Priya'nın belindeki, kalçalarındaki talebini düşündü.

"Huş Ağacı Kabuğu Mantraları'ndan okuyabildiğim kadarını okudum," dedi Malini. "Huş Kabuğu Mantraları'nın ötesinde, Priya, yaksa'larının zalimliğine dair herhangi bir hikâye var mı? Onların kötülüğüne dair?" Malini öne doğru eğilmişti, yüzündeki tüm gerginlik bakışlarını ve sesini bir bıçak gibi keskinleştiriyordu. "Bir sürü yumuşak, şefkatli aşk hikâyesi ama hiçbirisi doğru değil."

"Yumuşak mı? Yumuşak mı? Bu masalları herkesten çok senin daha iyi anlayacağını sanıyordum," dedi Priya. "Bir şeyi seni yok edebileceğini bile bile sevebilirsin. Belki de bunun için daha çok seversin."

Malini'nin ağzı gerildi.

"Bir keresinde seni daha iyi tanımak için o masalları okumuştum. Ve şimdi-" "Şimdi beni hâlâ tanımıyorsun," diye araya girdi Priya.

Malini ona baktı. "O zaman seni tanımama izin ver. Neden seni almama izin verdin?"

Belki de Malini ona içkiyi bu yüzden vermişti. İyilik olsun diye değil -Priya bunun iyilik olduğuna hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı- ya da Priya'yı zehirleme arzusundan. Belki de Malini sadece onu çözmek, bağlarını çözmek istemişti; onu hafif, açık ve aptalca konuşmaya daha yatkın bırakmak istemişti. Malini'nin bilmesini göze alamayacağı bir şeyin ağzından kaçmasına izin vermek.

Beni almana izin verdim gibi bir şey. Sana izin verdim. Ben de seni kullanıyorum, Malini, aşkım, zamanımı bekliyorum-

"Srugna'da ilk elden öğrendim ki sonunda sizi öldürmeden bizi öldürecek bir silahınız var," dedi Priya. "Tebrikler." Tekrar içti. Cesaret. Öne doğru eğildi. "Kalbinin kabuğu Yaksa'yı öldürmek için yeterli olabilir. Onu kullanmana yardım etmek istiyorum."

"Bana yardım etmek istiyorsun," dedi Malini açıkça. "Sen. Yaksa'nın senin içine nasıl işlediğini biliyorum. Büyünüzde, doğanızda, inancınızda ve tarihinizde." Eli parmaklıklardan birinin etrafında kıvrıldı. "Bana yalan söyleme Priya. Bu işte iyi değilsin."

"Yalan söylemiyorum," dedi Priya.

"Yaksa'n için bana ihanet ettin. Parijatdvipa'da çürüme yayılıyor ve halkım ölüyor. Mutlu olmalısın. Neden şimdi bana yardım ediyorsun?"

"Çünkü çürüme Ahiranyi halkına da bulaşıyor," dedi Priya. "Tarlalarımız. Etimiz. Öğrendim... Anlıyorum..." Derin bir nefes, zihin yüzüyor. "Eğer yaksa başarılı olursa, herkes çürüyecek. Senin ve benim için önemli olan her şey ve herkes kaybolacak. Buna izin veremem. Bu yüzden buradayım."

"Ben kazandığımda Priya," dedi Malini yavaşça, "Ahiranya diye bir yer kalmayacak. Halkım topraklarınızı yok etmek istiyor ve ben de buna izin vermemek için pek bir neden göremiyorum."

"Ne zaman?" diye tekrarladı Priya, alaycı bir tavırla ağzını kıvrarak. "Ne zaman diye bir şey yok, Malini. Sen savaşını kaybettin. Yaksa zaten dünyaya sahip, değil mi? Bana kendin söyledin. Çürüme imparatorluğun her yerinde. Yaksa'yı yok etmek istiyorsan, benim bilgime ihtiyacın var. Dünyada hiç kimse Yaksa'yı benim kadar tanımıyor. Bana ihtiyacın var. Karşılığında da Ahiranyi halkının hayatta kalmasını sağlamalısın. Böyle bir pazarlığı nasıl reddedebilirsin?"

Malini'nin ağzı inceldi.

"Peki," dedi Malini. "Hadi pazarlık oyunu oynayalım. Benim daha fazlasını yapabileceğim bir yol varmış gibi davranalım."

seni burada karanlıkta unutulmaya terk edeceğim."

Priya ona sırtı ve Malini'nin ağzının şekline, yarı karanlıkta dişlerinin parıltısına bakmasını izledi.

"Teşekkür ederim, Malini," dedi. "Tek istediğim bu."

GANAM

Priya ortadan kaybolduğundan beri yaksa canavara dönüşmüştü.

"Onlar her zaman canavardı," diye fısıldadı Khalida ona. Tapınaktaki çocukların çamaşırlarını ayıklıyordu. En küçüklerinden birine çamaşırları fırçalama görevi vermişti ve Pallavi hiçbir şeyi yıkamadan kovanın içinde yüzerek harika bir iş çıkarıyordu.

"Fısıldasan bile seni duyabilirler," deyince ona ters ters baktı ve bir daha onunla konuşmamaya yemin etti. Elbette bu yemini saniyeler sonra bozdu.

Ama yaksa daha da kötüleşmişti. Daha acımasız. Ganam ve diğerleri Alor'dan Priya olmadan döndüklerinde Ganam yalvarmıştı. O olmadan Alor'daki yaksaları bulamazdık, kadim olanları. Onu aradık, aradık ama gitmişti. Lütfen, bizi affet. Onunla savaştım, eve dönmesi için yalvardım ama kolumu kırdı, benden kaçtı. Üç kez doğmuş birinin gücüne sahip değilim; yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Lütfen.

Ve hâlâ, Priya'nın kendi elleriyle Srugna'nın toprağından çekip çıkardığı en genç yaksa, Ganam'ın adamlarından birini yakalamış ve bir böcek gibi parçalamıştı. Ganam hâlâ kanın kokusunu alabiliyor, çığlıkları duyabiliyordu.

Bu düşünceyi ve beraberinde gelen karanlık mide bulantısını bir kenara itti. Yuvarlanıp gitmeyi pek sevmezdi ama bundan kaçınmak zordu.

Yaksa'nın gözü sık sık Ganam'ın üzerindeydi. Açlık. Belki de çaresiz. O onların son iki kez doğanıydı. Ama kırık koluyla iyi bir gösteri yapıyor, onlara acı çektiğini söylüyordu. Kırık bir kolla savaşılamazdı ve sulara tekrar giremezdi. İnsan acısı, insan kemikleri hakkında ne biliyorlardı ki? Onları ikna etmek zor olmadı.

Onu yalnız bıraktıklarında, Priya'nın ona yalvardığı şeyi yaptı ve yollar inşa etti.

Kolay değildi. Büyüyü ormanın içinde dolaştırmak, Ahiranyi'yi ülkenin dışına çıkaracak rotaları bükmek zordu. Her denemesinde ter içinde kalıyor, zihni kükreyen sularla doluyor ve midesi bulanıyordu. Ama her yolu dikkatle işaretledi ve haberi daha da özenle yaydı: Artık Ahiranya'dan çıkış yolları vardı. İnsanlar sessiz olurlarsa -küçük gruplar halinde seyahat ederlerse ve yanlarına çok az şey alırlarsa- kaçma şansları vardı.

Sıradan, normal insanların Yaksa'nın dikkatinden kaçma şansı vardı. Geri kalanlarının olmadığını biliyordu. Yine de tapınak çocuklarına baktı ve onlar için daha fazlasını istedi. Rukh ve Padma'ya baktı ve kalbinin bir kömür gibi sıcak bir şekilde döndüğünü hissetti.

Yaksa fark etmeden onları Ahiranya'dan uzaklaştırmak neredeyse imkânsızdı. Soruna kafa yoruyor, gözlerini çocuklara dikmiş bakıyordu ki Khalida nemli eliyle koluna hafifçe dokundu.

"Şimdi de benimle mi konuşuyorsun?" Ganam sordu.

"Yardıma ihtiyacın varsa Ganam, bizimle konuşmalısın," dedi Khalida. "Benimle."

Hay sikeyim. Belki de olmaya çalıştığı kadar ince davranmamıştı.

"Yaksa," dedi. "Şaka yapmıyordum, her şeyi görebilir, her şeyi duyabilirler." En azından imparatorluğa karşı isyan ederken, insanların onu ne zaman gözetlediğini biliyordu. İnsanları fark edebiliyordu. Yaprakların arasından dinleyen bir tanrı ise daha zor bir ihtimaldi. "Bazen duyarlar, bazen duymazlar ama hepinizi riske atmayacağım."

"Her gün korkuyorum," dedi Khalida, sesi titreyerek. "Hepimiz öyle değil miyiz? Eğer yapabileceğim bir şey varsa - eğer onlara meydan okumak için bir şey yapıyorsanız - bunu yapmak istiyorum. Yardım etmek istiyorum. Billu da aynı şeyi söyledi. Bizden çok var Ganam. Deneyelim."

Ganam nefesinin altında küfretti. Evet demek istemiyordu ama gerçek şu ki yorulmuştu. Yardıma ihtiyacı vardı. Hem o kim oluyordu da kimin dövüşüp kimin dövüşmeyeceğine karar veriyordu?

"Bir dahaki sefere Billu'nun çarşıdan erzağa ihtiyacı olduğunda, ona bunları kendisinin almasını söyle," dedi. "Ve eğer Ahiranya'dan çıkmak isteyen birini görürse onu doğudaki ağaçlara götürmesini söyle, banyanın yetiştiği yere. Akşam karanlığına kadar orada beklesinler. Gerisini ben hallederim."

Grup grup insanlar Ganam'ın açtığı yollardan Ahiranya'dan kaçtı. Zayıf ve korkmuş yabancı gruplar ağaçların arasında büzüşüyor, Ganam onlara rehberlik edecek bir meşale bile olmadan geldiğinde ürküyorlardı. Onları patikalara yönlendirdi; arkalarına bakmadan gitmelerini, özgür olana kadar yürümelerini söyledi.

İnsanları rahatlatmakta ya da onları istediğini yapmaya ikna etmekte iyi değildi. Ama onlar çaresiz insanlardı ve kolu kırık iri bir adamın onlara ormana kaçmalarını söylemesi bile hiç yoktan iyiydi.

Bir gece döndüğünde Ashish'i onu beklerken buldu. İçlerinde en büyükleri olan tapınak çocuğu titriyordu.

"Khalida seni beklememi söyledi," dedi ve Ganam içten içe Khalida'ya küfretti. Neden çocukları bu işe karıştırıyordu ki? "Ruchi ölüyor," dedi Ashish. "Yaksa onun bir kez daha doğmak için çok zayıf olduğunu söylüyor ve ona kaynağından kopmuş su vermeyecekler. Ona yardım etmelisin."

Önce yaksa'ya giderdi. Genellikle Hirana'da ya da Hirana'nın içindeydiler ve bugün sangamın suları onu meyve bahçesinin kalıntılarına götürdü. Yaksa'lardan üçü bir arada duruyordu. Dördüncüsü diz çökmüştü, vücudu çıplaktı. Bu manzara onu duraksattı. Vücudun şeklini -göğüslerin kıvrımlarını, kalçaların ve göğsün açılarını- görebiliyordu ve daha fazlasını görmek istemiyordu, özellikle de bunun için bağırsakları deşilecekse. Ama gövdesinde tuhaf bir şey vardı. Bir kırmızılık; yeşilden çok kırmızı bir öz.

"... ateş," diyordu biri ve bu sözcük ağaçların titreyerek geri çekilmesine neden oldu.

"Ölümü hissettim..."

"Ateşten bana ne? Bakın bana ne oldu," diye feryat ediyordu kadın yaksa, sesi pürüzlüydü. "Ve hepiniz için gelecek, bunu biliyorum. Biz dünyayı kendimiz için değiştirdik, ama dünya da bizi değiştiriyor ve ben-"

Yapraklar etrafında hışırdadı. Ganam dondu kaldı.

"Git," dedi yaksa Ashok'un yüzüyle. Bakışları her zamankinden daha soğuktu. "Burada istenmiyorsun."

Ganam başını eğdi. Yaksa süzülerek geçti.

Yaksa gider gitmez, o da kaçtı.

Bir şişe ölümsüz su istememişti.

Artık çok geç. Yaksa'ya yalvarmanın bir anlamı yoktu. Bhumika'nın çalışma odasına koştu ve Priya'nın sakladığı şişelerden sonuncusunu, çatlak ve yarı dolu bir şey bulana kadar odayı beceriksizce ve tek elle aradı. İşe yaramak zorundaydı.

Hasta odasına gitti. Khalida ve Shyam kadının başucundaydı. Ruchi ona bakmaya çalışırken başı dönüyordu, bu yüzden onun görüş alanına girdi.

"Senin için bir şeyim var, Ruchi," dedi Ganam.

Konuşmaya çalıştı. Ağzından hiçbir ses çıkmadı.

İmparatorluğa karşı bir isyancıyken, diğer isyancıların kırık sular yüzünden öldüğünü görmüştü. Birçoğu hiçbir suyun onları kurtaramayacağı noktaya ulaşmıştı.

Acıdan gözleri puslanmış olan Ruchi ona böyle bakıyordu.

Ama yine de Charpoy'un yanına diz çöktü, başını avucunun beşiğinde nazıkçe kaldırdı ve ona ölümsüz su şişesini yedirdi.

"İşte," dedi başını eğerek. "Dinlen."

Shyam duvara yaslanmış, gözlerini Ruchi'ye dikmişti. Yüzü kasvetliydi. Khalida Ruchi'nin saçlarını okşadı. Ganam penceredeki yağ lambasını izledi. Alevin titremesini.

Işık sönmeden önce Ruchi gitmişti.

Hepsinin zamanı tükeniyordu. Bunu o da biliyordu.

Yaksa'nın onu tekrar sulara atması uzun sürmezdi. Ve ölecekti. Bundan emindi. Sonra yaksa çocuklara dönecek, kimin yükseleceğini ve kimin boğulacağını görmek için onları suya atacaktı. O kadar çok öldüreceklerdi ki, onları koruyacak kimse kalmayacaktı.

Rukh'u yalnız yakaladı.

"Yollar inşa ettiğimi biliyorsun," dedi. Rukh gözlerini kaçırdı. "Rukh, yalan söyleme. Beni takip ettiğini biliyorum."

"Casuslukta daha iyi olduğumu sanıyordum," diye mırıldandı Rukh.

Ganam yüzünü ellerinin arasına gömüp bir daha kıpırdamamak istediğini gizlemek için biraz ürkek bir sesle, "Korkarım bu işte berbatsın," dedi. Yaksa'nın canı cehenneme. Ve bu pisliği ona bıraktığı için Priya'nın da canı cehenneme.

"Rukh," dedi. "Buranın güvenli olmaması uzun sürmeyecek. Gitmek zorundasın. Padma'yı al." Rukh ağzını açtı ve o da sağlam eliyle Rukh'un kolunu kavradı. Çaresizliğinin kanamasına izin verdi. "Bunu Padma için yap," dedi. "Hayatta kal. Burada hiç umut yok."

"Ahiranya'nın dışında nasıl hayatta kalacağız?" Rukh sordu. "Bende çürüme var. Ve Padma çok küçük. Öleceğiz."

"Fark ettiğinden daha güçlüsün," dedi Ganam. "Ben sana inanıyorum. Priya da sana inanıyordu. Buna tutun evlat. Bunu başaracaksın."

"Bunu sadece beni göndermek için söylüyorsun," dedi Rukh. "Gerçekten böyle düşünmüyorsun. Peki ya diğerleri? Ashish? Ve daha küçük olanlar? Onlar da gelmeli."

Ganam başını salladı.

"Yaksa onları, seni ve onu izlediklerinden daha yakından izliyor. Siz tapınak çocukları değilsiniz. Bunu lehinize kullanın."

Rukh kaşlarını çatı.

"Başka seçeneğimiz kalmadığında gideceğiz," dedi Rukh. "Bir saniye önce değil. Beni kaçmaya zorlayamazsın Ganam. Onları bırakmayacağım. Onlara yardım etmek zorundayım. Ailelerini özleyiyorlar ve henüz güçlü değiller, anlıyor musun? Priya'nın olduğu gibi değiller. Bana ihtiyaçları var."

"Sana zamanın geldiğini söylediğimde-"

"Gideceğim," dedi Rukh. "Ama daha önce değil." "Peki," dedi Ganam.

"Siktir. Tamam."

Kemik yığınının yanında hâlâ gömülü bir kılıç vardı. Belki de Yaksa'ya zarar verebilecek bir şey. Ona zarar vermiş bir şey.

Yarın kazıp çıkaracaktı. Billu'dan onu taşımasını isteyecekti. Billu'ya onun canını yaktığı gibi zarar vermezdi. Rukh ve diğerlerinin alabilecekleri her türlü korumaya ihtiyaçları olacaktı.

MALINI

Kendi uykusuzluğuna rağmen Sahar'a dinlenmesini emretti. Bu gece kendi gözlerini kapatamayacağını biliyordu.

Deepa ona gelmişti. En sessiz danışmanı, ciddi gözlerle ve elinde dikkatle kopyalanmış bir mektupla odasına girmişti.

"Leydi Varşa Leydi Raziya'ya mektup yazmış," dedi Malini'nin mektubu okumasını izlerken. "Sanırım... İmparatoriçe, sanırım Raziya'nın Jagatay'a çok kızacağını ve size ihanet edeceğini düşünmüş. Ama bu aptalca bir şeydi. Leydi Raziya'nın size hiçbir şey için ihanet edeceğini sanmıyorum."

Aptalca doğruydu. Ve hayal kırıklığı. Bu, Varsha'nın önce Yüce Prens'in kızı, sonra da Chandra'nın gelini olarak ne kadar korunaklı olduğunu kanıtlıyordu. Eğer Chandra yaşasaydı, sarayı seni yer bitirirdi, yenge, diye düşündü Malini acı acı. Ondan daha nazik olduğum için şanslısın.

"Orijinal mesaj hala gönderilmiş mi?"

"Evet leydim. Haftalar önce." Tereddüt. "Leydi Raziya ve maiyeti Harsinghar sınırlarında görüldü. Eğer siz..."

"Ne zaman gelirse gelsin, onunla buluşacağım," dedi Malini.

Uykusuzluğun başka bir nedeni yoktu. Kesinlikle Priya'yı değil. Priya'nın boğazına kalbin kabuğunu yerleştirdiği andan beri Priya'yla rüya görmemişti ama şimdi Priya'yı kanlı canlı görmüş ve onun dikenli sesini duymuştu-

Ah, kendine yalan söyleyemezdi. Uykunun ona getireceği rüyalardan ya da kâbuslardan korkuyordu. Gerçek buydu.

Kapıda sert bir çarpma sesi duydu. Sahar kapıyı açtı, yüzü koşmaktan kızarmıştı.

"Sana dinlenmeni söylemiştim," dedi Malini.

"Raziye Hanım burada," dedi Sahar. "Sizinle acilen konuşması gerektiğini söylüyor."

Raziye buraya bu kadar çabuk ulaşabilmek için atlarını ve maiyetini çok yormuş olmalı.

"Bırak girsin," dedi Malini. "Dışarıda bekle."

Sahar kenara çekildi ve yaşlı hanımının içeri girmesine izin verdi.

Raziya odaya tek başına girdi, yanında hiçbir görevli yoktu. Srugna'nın havasına uygun hafif giysiler değil, Dwarali giysileri giymişti; kalın bir şalvar, üzerine mavi yün astarlı bir ceket örtülmüştü. Giysisinin etek uçları tozla lekelenmişti. Yanakları rüzgârdan ve sıcaktan kızarmıştı, gözleri Malini'ye dikildiğinde hiddetliydi. Eğildi.

"İmparatoriçe," dedi. "Konuşmalıyız."

Malini bir kez başını salladı.

"Otur," dedi. "Sana çay getirecek birini bulacağım.

Yiyecek bir şeyler."

Raziya, "Yiyecek ya da içeceğe ihtiyacım yok," dedi.

"Gücün bu kadar azalmışken benimle yüzleşecek misin?"

Malini sordu. "Neden burada olduğunuzu biliyorum, Leydi Raziya."

Raziye sırtını dikleştirerek oturdu. Bir hizmetçi ona içecek getirdiğinde, ne olduğuna bakmadan içti ve yedi.

ondan önce.

Raziya, "Kocama önce sizinle konuşacağımı söyledim," dedi.

"Peki," dedi Malini, "ona ne konuştuğumuzu söyleyecek misin?"

"Kızım bir süre önce bana hızlı bir kurye gönderdi," dedi Raziya. "Kurye bana Prens Rao'nun imparatorluğun duvarlarının ötesinden bir kadınla ayrıldığını söyleyen bir mesaj getirdi. Bir hediye karşılığında imparatoriçesi adına sözler vermişti. Kocamın soyunun sadakatle uzak tuttuğu bir yabancıya Dwarali topraklarının vaatleri. Söyle bana. Kocama ve çocuklarıma verdiğiniz toprakları bir Jagatay kralına mı teklif ettiniz?"

"Bir parça toprak," dedi Malini kararlılıkla. "Vermek sana düşmezdi."

"Saltanat da benim değildi, Raziya Hanım," dedi Malini. "Ama yine de verdim."

Bunun gerekliliğini ve Jagatay'ın karşılığında ne verdiğini açıkladı. Ama Raziye'nin öfkesi dinmedi.

"Buraya gelirken aklımdan pek çok karanlık düşünce geçti," dedi Raziye, alçak sesi titreyerek. "Kocama sultanlığı vaat ettiğinizde çok sevinmiştim. Bunun savaşı, sadece ölümle gerçekleşecek olmasına da sevinmiştim, ama bu şeref için savaşı da kabul ederdim. Ama düşündüm ki, ah-belki de imparatoriçe ailemin Dwarali'nin genişliğinde, Lal Qila'dan sultanın mahalinin bulunduğu şehir devletine kadar bir güce sahip olmasını istemiyordur. Belki de bizi zayıflatmak için gücümüzü bölmek istiyordur."

Eğer Malini böyle bir niyete sahip olsaydı, çok daha kurnazca ve yavaş hareket ederdi. Bunu söylemek pek akıllıca görünmüyordu.

"Hayır, Raziya," dedi nezaketi bir kenara bırakarak. "Sen ve Lord Khalil benim yanımda sadakatle savaştınız. Halkınız benim için öldü. Sen ve ben seni dostum olarak gördük." Bunu dürüstçe söyledi ve gerçek duygularının bir kısmının sözlerinde parlamasına izin verdi. "Ben gücü almazdım

senin hakkın. Bu zalim durum başımıza geldi. Elden bir şey gelmez."

Raziya bir süre sonra, "Elbette göz önünde bulundurmanız gereken bir şey var," dedi.

"Anlat bana."

"Jagatay sana ve seninkilere hiçbir yemin etmedi," dedi. "Parijatdvipa'da doğup büyüyen hepimiz, Divyanshi'nin ölümü üzerine ona edilen yeminleri biliyoruz. Senin soyuna hizmet ediyoruz çünkü onun bizim için yandığını biliyoruz ve onun büyük fedakârlığına saygı duyuyoruz. Onun son arzusunu yerine getiriyoruz. Jagatay'ın bunu yapmak için bir sebebi yok."

"Jagataylar bana yemin edeceklerine söz verdiler," dedi Malini. "İmparatorluğa sadakatlerini göstereceklerine dair ciddi sözler vermeden imparatorluğumuza katılmayacaklar."

Raziya'nın bardağının masaya çarpma sesi aşırı yüksekti. "Yaşlı Priya annelerin tapınağında senin önünde diz çöktü," dedi Raziya. "İmparatorluğa hizmet etmeye yemin etmedi ama size hizmet etmeye yemin etti. Ve yine de size zarar verdi." Sözlerinin sertliğine rağmen Raziya'nın sesinde merhamet vardı.

"Bizi bir imparatorluk yapan yeminler kutsaldır," diye devam etti Raziya, bakışları kırılmadan. "Çiçekler Çağı, annelerin yakılması, aramızda bozulamayacak yeminler şekillendirdi. Korkudan ya da güç veya siyasi kazanç uğruna edilen bir yemin, hatta aşk için edilen bir yemin bile kıyaslanamaz. Jagataylar bir gün hain olacaklar. Ne kadar yakından izlenirlerse izlensinler, size sırt çevirecekler ve siz de onları bozmak zorunda kalacaksınız. Bu kaçınılmazdır ve insanoğlunun doğasında vardır. Bu sonsuz bir çark, İmparatoriçe. Onu değiştiremezsiniz, dönmesini de durduramazsınız."

Eğer Malini irkildiyse, bunun için kimse onu suçlayamazdı. Kendi dilini ısırды. Keskindi ama kan akıtacak ya da gerçek bir acı verecek kadar değil. Basit bir topraklama.

"Jagatay'ı dikkatle izleyecek olmanız büyük şans," dedi Malini. "Size minnettarım."

"Gerçekten de öyle," dedi Raziya. "Öylesin. Ve ben diğerleriyle geliyorum

Haberler."

Ceketinden bir mektup çıkardı ve Malini'nin önüne koydu.

"Kardeşinizin dul eşi ihanet peşinde," dedi. "Bunu özenle seçilmiş kelimelerle çok güzel ifade ediyor İmparatoriçe. Ama yine de doğru. Kızacağımı varsaydı ya da tahmin etti. Oğlunun taht üzerindeki erken hak iddiasını desteklemek için benden ve Dwarali'den bir müttefik edinmeye çalıştı."

Malini mektubu aldı.

"İmparatoriçe," dedi Raziya. "Gücünüzün sınırlarını test ediyorsunuz. Yeminlerinize dayanıyor. Yok etmek istediğimiz düşman. Leydi Varsha gibi insanlar tahtınızı buna göre test edecekler. O bir aptal olabilir ama siz daha akıllı ve daha zeki düşmanlarla karşılaşacaksınız. Dikkatli olmalısınız." Bir an sessiz kaldı ve gözlerinde keder gibi bir şeyle Malini'yi izledi. "İmparatoriçe olarak yürüdüğün yol çok zor," dedi sonunda. "İmparatorluğu her zaman senin için kan döken, senin için savaşan, senin için ağlayan insanların üstünde tutman gerekirken hangi dostlara sahip olabilirsin ki? Sizi kıskanmıyorum."

Ayağa kalktı.

"Halil ordunuzda hizmet etmeye devam edecek," dedi Raziya. "Ve ben... Tahtının onun için hazır olduğundan emin olmak için Dwarali'ye döneceğim. Önünüzdeki savaşın büyüklüğünü biliyorum. Çiçekler Çağı'ndan beri görmediğimiz bir düşmanla savaştığınızı biliyorum. Ama kendiminkini korumalıyım, İmparatoriçe. Ve ben görevimi yaptım. Atalarımın size ettiği yemin üzerine, her zaman yapacağım."

VARSHA

Oğlu yıkanmış, beslenmiş, pamuğa sarılmış, annesi ve elinde küçük gümüş bir çingiraklı davul taşıyan ve beceriksiz elleriyle onu kavramaya çalıştıkça başının üzerinde sallayan bir hizmetçi tarafından sevilmişti. "Büyüdüğünde güçlü olacak leydim," diye hayret etti en genç hizmetçi. Küçük Vijay, Varşa'nın parmağını kavrarken yüzünde tatlı bir gülümsemeyle onu izliyordu. "Bakın ne kadar sıkı tutuyor!"

"Çingırağı bile doğru düzgün tutamıyor," diye itiraz etti Varsha ama memnundu. Oğlunun özel olmasını istiyordu. Oğlunun özel olduğunu biliyordu. Onun için çektiği sıkıntılara değmeliydi: değışen bedeninin fiziksel ıstırabı, evliliğinin keder kırbacı, dulluğunun yalnızlığı.

Onun tüm kayıplarına değmeliydi.

"Henüz çok küçük," dedi yaşlı bakıcılardan biri rahatlatıcı bir sesle. "Göreceksiniz leydim. Büyüyüp iyi bir prene dönüőecek."

Veliaht prens, diye düşündü. Ona daha sıkı sarıldı.

Uyumayı reddettiğinde, telaşlandığında, bakıcıları onu beşiğine yerleştirir ve sallanarak uyuturdu. Kendi yatağından, yaşlı hizmetçinin ayağını beşiğin koluna koyarak yumuşak bir şekilde sallanmasını sağlamasını; genç olan Parul'un bir Parijati ninnisi söylemesini izledi. Altın geyik avı ve keskin bir kılıca sahip zeki bir avcı tarafından boğazından kuyruğuna kadar kesilen, karnı mücevherlerle dolu bir kaplan hakkında saçma sapan bir şeydi. Oğlu için iyi bir şarkı. Zafer vaadiyle uyuyan zihnini bulandıracak bir şey.

Kendi kendine, ona kendi ninnilerini söyleyeceğini söyledi. Gözlerini kapadı, sıcaktan ve küçük Vijay'ın ondan taleplerinden bitkin düşmüştü - ve her zaman kederinin donuk örtüsünden. Ama bu keder, ağabeyi ve babasının ölümünden bu yana geçen uzun aylar boyunca olduğundan daha hafifti ve bu hafifliğin içinden o küçük, parlak olasılığı kavradı: Oğlu için Saketan ninnileri. Küçük masallarda saklı dersler. Onu, Parijatdvipa'yı Divyanshi'nin soyundan gelen zalim bir şeyden daha iyi bir hale getirecek bir varis olarak şekillendirme şansı.

Adını söyleyen bir sesle uyandı. "Varsha," dedi ses. "Kardeşim. Uyan."

Varsha uykunun pençesindeyken bile o sesin kardeşine ait olmadığını biliyordu. Kalbi çarparak ve ter içinde uyandı. Bu ses, habersizce içeri giren İmparatoriçe Malini'ye aitti. Varsha'nın en sevdiği sandalyede, ötücü kuşların sık sık ona geldiği alçak kafesli pencerenin yanında oturuyor, parlak bir rahatlık içinde etrafta uçuşuyordu.

Odada başka kimse yoktu. Varsha bir ses çıkardı. -Zapt edemediği alçak, kabarık bir sesle ayağa fırladı.

"Oğlum nerede? Nerede-"

"Prens Vijay bakıcılarıyla birlikte," dedi Malini sakinçe. "Koridorlarda yürüyorlar. Onu orkide bahçesine götürecekler, orada ona çiçekleri gösterecekler ve gölgede onunla birlikte oturacaklar. Bir hizmetkâra onu alması için talimat verdim.

onlara şerbet." İmparatoriçe koltuğunda kıpırdamadan oturuyordu; sarisi fildişi ve gümüşten bir örtü gibi etrafını sarıyor, ışık yüzünü kahverengi ve efsunlu altından parçalara ayırıyordu. "Ona zarar gelmeyecek. Otur, Varsha."

Varsha titreyerek oturdu. Sakinleşmek için çabaladı. Ama onu bulmakta zorlandı. Bir şeyler yanıştı. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. Henüz bilmediği şey ise ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğuydu.

İmparatoriçe hiç değişmemiş görünüyordu. Hâlâ zayıftı ve yorgunluk etine ve kemiklerine işlemiş gibi gözlerinin altı çukurlaşmıştı ama aynı zamanda soluk ipeği, beyaz yasemin tacı, kulaklarından ve boğazından sarkan parıltılı altın ağırlığı içinde zarıftı. Varsha belli belirsiz, savaşın onu daha sert bir hale getireceğini, Harsinghar'a zırhlar içinde, kan ve duman kokarak döneceğini düşünmüştü.

Ama kan ve duman elbette yıkanarak temizlenebilir. Ve zırh çıkarılabilir.

Değiştirilemeyen şey Malini'nin gözlerindeki demirdi. Bakışları korkusuz, ağzı sert ve gülümsemesizdi. Konuşurken sesinde hiç yumuşaklık yoktu. "Bana güvenmeliydin" dediğinde de yumuşaklık yoktu.

Elleriyle kendi eteğini kavradı. Sıkı, onu kendi bedenine bağlayan bir bağ.

"Size güveniyorum İmparatoriçe," dedi küçük bir sesle. "Ben... ben oğlumu istiyorum. Lütfen."

İmparatoriçe, "Bir zamanlar kardeşim Chandra'nın esiriydim," dedi. "Onun doğasını bilirim. Bana zarar verdi. Hiç şüphe yok ki seni de incitti. Eminim onun gelini olarak yaşadığınız hayat korkutucuydu. Nazik olduğu zamanlarda bile aniden öfkeleneneğinden korkuyordun. O bir fırtınaydı, kardeşim ve söndüremediği bir zalimlik zevki vardı. Onun acısını çektiğin için üzgünüm. İkimiz de çektiğimiz için üzgünüm." Bir duraklama. "Yine de beni düşmanın olarak görüyorsun," diye mırıldandı imparatoriçe. "Ve seni ziyaret ettiğimde bana sadece yalanlar sunuyorsun."

"I..." Boğazım kurudu. Kalp çarpıntısı. "Size hiç yalan söylemedim, İmparatoriçe."

"Nezaket yalan demektir Leydi Varsha, kötü niyeti ve bilenmiş bir bıçağı sakladıkları zaman."

"Size karşı kötü bir niyetim yok, İmparatoriçe-"

İmparatoriçe, "İşte bu bir yalan," diye karşılık verdi. "Siz bir hainsiniz, Leydi Varsha."

O biliyordu.

Varsha artık bundan emindi. Midesi bulandı. Başı hafifti, korkunun boşluğu içindeydi. Ama boğulan bir adamın suyun altında hava almak için ağzını açması gibi, kendi dudaklarını tekrar ayırdı ve "Ben değilim, İmparatoriçe, ben değilim. Lütfen!"

Ağlamaya başladı ve bunun için kendinden nefret etti. Ama elinde değildi. Vücudu onun sözünü dinlemeden hareket ediyor, ellerini kucağında ileri geri sallarken hıçkırıklara boğuluyordu.

İmparatoriçe sessizdi ve sessizliği uzadıkça Varsha korkusunun öfkeye dönüştüğünü fark etti. Öfkelenmesine hiç izin verilmemişti. Ama artık kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

"Ondan farklı olduğunu düşünüyorsun," dedi alçak sesle. "Chandra'dan. Ama İmparatoriçe, siz değilsiniz. Ben hala size borçluyum, hala sizin malınızım. Sizin için değerimi biliyorum. Ben bir rahimdim, varisleriniz için bir taşıyıcıydım, böylece sizin yerinize imparatorluğu yönetmek isteyen herhangi bir kral ya da lordun gücüne kendinizi bırakmak zorunda kalmayabilirsiniz." Titreyen ellerini sıktı. "Aptal olabilirim," dedi. "Ama bunu bildiğim halde sana nasıl güvenebilirim? Ne kadar az önemli olduğumu bildiğim halde? İmparatorluğunuz uğruna beni herhangi bir erkek kadar duygusuzca kullanacağınızı bildiğim halde kendimi nasıl tüm kalbimle sizin gücünüze bırakabilirim? Seni bir canavar yapan gücündür," dedi Varsha. "Bunu değiştiremezsin ve değiştirmek istediğini de sanmıyorum."

İmparatoriçe içini çekti ve zarifçe ayağa kalktı. Bir an sonra Varsha kendi elinin üzerinde bir el hissetti ve avucuna soğuk bir şey bastırıldı. Elini itti

kalktı ve dudaklarına bastırılmış metal bir fincan buldu. Düşüncesizce, itaatkârca içti. Soğuk limonlu su, yutkunması ve nefes alması için onu şok edecek kadar tatlı ve keskindi. Gözyaşları dindi.

İmparatoriçe, "Bir daha iç," dedi ve Varsha bir yudum daha aldı.

"Güzel." Fincan aşağı indirilirken bir çınlama sesi duyuldu. İmparatoriçe dönüp yerine oturdu. Hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Leydi Raziya ile aranızdaki mektuplar ortaya çıktı. Ve sizi yoldan çıkaran bir rahiple sık sık konuşmuşsunuz."

Varsha sessiz bir şekilde başını salladı.

"Bir tanığım var," dedi İmparatoriçe Malini.

Kim olabilir ki? Hizmetçilerinden biri, kesinlikle. Bu bilgi onu mide bulandırıcı bir şekilde sarsmıştı. Hangisi? Parul mu? O kadınlara güvenmişti. Oğluyla, oğluyla, nasıl olur da-

İmparatoriçe iç çekti.

"Ağlama, Varşa," dedi tekrar. "Oğlunu senden almayacağım."

"Yapmayacak mısın?"

"Hayır," dedi imparatoriçe. Onun yanında diz çöktü. "Gelecek yıllarda, annesini öldürdüğümü öğrendiğinde varisim ne yapacak? Zalim olmayı öğrenecek. Gücün yıkım olduğunu ve onu kullanmanın canavarlık olduğunu öğrenecek. Haklı olacak elbette. Beni açıkça görüyorsunuz, Leydi Varsha. Ama kendimi bir alternatifte aç buluyorum." Tekrar ayağa kalktı. "Ya beni tahttan indirecek kadar zeki olun ya da oğlunuza tahtıma layık olmayı öğretin. Bu sizin görevin. Sarayımda onun sana verdiğinin ötesinde bir gücün olmayacak. Onu akıllıca yetiştir."

"Rahipler yanacağını söylüyor," dedi Varsha, sesi incedi. Henüz rahatlamamanın güvenli olup olmadığından emin değildi. Eğer güvendeyse.

İmparatoriçe basitçe, "Yanılıyorlar," dedi. "İyi dinlenin Leydi Varsha. Eğer bana bir daha ihanet ederseniz, bu kadar nazik olmayacağım."

PRIYA

Beklemek zordu.

Malini ziyaret etmedi. Elbette Sima'nın onu görmeye gelme ihtimali yoktu ama Priya günler geçip de ikisinden de bir haber alamayınca göğsündeki umudun azaldığını hissetti.

Malini geri gelecekti. Priya'yla pazarlık yapmanın ne kadar değerli olduğunu görmeliydi. Ama o dönene kadar Priya'nın hapisanenin dayanılmaz sıkıcılığından kendisini uzaklaştıracak hiçbir şeyi yoktu. Ayak bileğindeki zincirin halkalarını ve duvarları oluşturan taşları saydı. Uyudu ve hiçbir şey hayal etmedi. Kendi saçlarını yolmamaya çalıştı.

Genellikle akşamları muhafızları bir erkek ve bir kadından oluşurdu; kadın geniş ve ciddi bir yüze sahipti, erkek ise daha zayıf ve çok daha kıpır kıpırdı, sürekli bir bacağından diğerine geçer ya da parmaklarını kılıç kabzasına vurarak tempo tutardı. Bugün, Priya köşesinde otururken ve

bacağı zincirliyken takla atıp atamayacağını düşünürken, tanımadığı iki gardiyan geldi. İkisi de erkekti.

Belki de Malini görev başındaki kişiyi değiştirmişti. Ama Priya'nın omurgasını diken diken eden ihtiyat, odanın köşesinde çapraz kollu bir şekilde durmasına neden oldu.

"Yemek," dedi biri kısaca. Tepsiyi yere doğru itti. Thali her zamanki gibi aynı ilginç olmayan yiyeceklerle doluydu: biraz pirinç ve kenarları bayatlamış bir roti; az miktarda dhal; ve sıcaktan donmaya yüz tutmuş gibi görünen yoğurt. Çömeldi ve tepsiyi aldı.

Dhal'ın üzerinde garip bir parlaklık vardı. Karnı çalkalandı.

Başını kaldırdı. Onu tüketiyormuş gibi yapmak akıllıca olabilirdi belki ama iki muhafız da onu izliyordu; biri odada onunla birlikte duruyor, diğeri ise bedeniyle kapıyı kapatıyordu.

"Ye," dedi odadaki kişi, gözleri ve sesi düzdü. "Devam et."

"Hayır," dedi. "Yapacağımı sanmıyorum." Burun delikleri alevlendi.

"Peki," dedi kısaca. "O zaman bunu dağınık bir şekilde yapacağız."

Adam daha da yaklaştı ve kadını kollarından yakalayarak arkasına sıkıştırdı. Diğeri bir hançer çekti.

Düşünmek için duraklamadı. Vahşi bir yaratık gibi dövüştü, kıvranıyordu, boynunu omurgasına çığlık attıracak bir açıyla geriye atarken zincir takırdıyordu ve dişlerini adamın ulaşabildiği ilk kısmına, açıktaki çenesine acımasızca sapladı. Ağzını kan ve et tadı doldurdu ve adam acıyla inledi.

Elinde bıçak olan muhafız hâlâ ona doğru geliyordu. Kollarındaki tutuşun gücüne güvenerek, bu destekle bacaklarını yukarı kaldırdı ve adamı zırhlı göğsünden değil, açıkta duran çenesinden yakaladı. Adam tökezleyerek geri çekildi ve kadın onu yakalayan kişiyi daha sert ısırdı.

adamin onu tutuşu sarsıldı.

Serbest kalmasına yetecek kadar. Zincirin kaçmasını engelleyeceğini bilse de kapıya doğru koşmasına yetecek kadar.

Kapıyı kavradı. Bir el onu saçlarından yakalayarak geriye doğru sürükledi. Yüzü yere çarptı; sadece kolunu önüne atarak hafifletebildiği donuk bir çarpımaydı bu, taş onu aşındırıyordu. İçlerinden birinin bıçağı bulmaya çalıştığını duydu. Bir homurtu duydu ve bir bedenın kendi bedeninin üzerine yığıldığını ve bıçağın sırtına saplanacağını anladı.

Hayır.

İçindeki gücü tüm gücüyle kavradı. Ağzında kan, kulaklarında kan, içinde sahip olduğu her şeyle savaşırken bir uluma onu pençeleyerek dışarı çıkarıyordu. Kalbin kabuğu bileklerini, ayak bileğini saran bir yumruk olmuş, gücünü boğuyordu ama kazanmasına izin veremezdi. Üzerindeki tutuşu titredi, soğukluğu kemiklerine sızdı ve aniden onun gücünü itti ve kendi gücünün üzerine aktığını gördü.

Yer sarsıldı ve iki asker de ayağa fırladı. Kapıya doğru sıçradı.

Bir adam çoktan yukarı tırmanmaya başlamıştı. Çabuk, çabuk olmalıydı. Kapı açıktı. Kapı demiri -her sabah ve akşam yerine oturtulan o uzun, ağır metal parçası- ellerindeydi. Onu çekip çıkardı. Döndü ve adamın kafasına, diş ve kemik çatırtılarını duyacağı kadar sert bir şekilde vurdu.

Panik, kan, tüm vücudu çarpıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve adamın üzerine tırmandı. Anahtar, soğuk metal kalçasına dayanmıştı. Kılıcının kabzası. Anahtarı cebine attı ve kılıcını kaptı. Dişlerini göstererek kılıcı önünde tuttu.

"Bu kadar kolay öleceğimi mi sandın?" diye sordu Priya. Koridordan gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Bağırışlar.

"Onların hayatına karşılık senin hayatın," dedi kalan muhafız kısık sesle.

Şimdi onu dinlediğine göre, sesindeki Saketan tonunu duyabiliyordu. "Romesh senin adına konuştu. O daha iyisini hak ediyordu. İşlediğin suçlar için kendi isteğinle ölmeliydin, cadı."

Priya kapının ötesine adım atamıyordu. Zincirini sıktığında bileği ağrıyordu. Ama o anda iki gerçeğin farkına vardı: Şu anda ölmeyecekti ve kimsenin onu tutan kalp kabuğunun gücünün üstesinden geldiğini bilmesine izin veremezdi.

Asker onun ne yaptığını görmüş müydü? Taşta bir yıldız patlaması kırığı vardı ama gözleri kandan puslanmıştı. Belki de. Belki de görmemiştir. Ama onu öldürecek zaman yoktu. Hücrenin ötesindeki sesler yaklaşıyordu, neredeyse buradaydı. Derin nefes almak, büyüsunü kullanmak ve zemini tekrar bütünlüğe kavuşturmak için zaman vardı. O da öyle yaptı.

Sonra, ancak o zaman, sesini buldu, sesinin dolgunluğunu ve bağırdı, "Bana zarar vermeyin! Bu adamlar beni öldürmeye çalıştı. Kılıçlarınızı bana çevirmeden önce, canımı alırsanız imparatoriçenizin sizi affetmeyeceğini bilin!"

İşe yaramaz. Hepsi onu öldürmek için bir fırsat bekliyordu. Onu baygın bir muhafızın başında gördüklerinde öldüreceklerdi.

Ama orada, onların başında Sahar vardı. Yüzü asık, kaşları çatıktı ama Malini'nin özel muhafızıydı ve Malini'nin emirlerini çok iyi biliyordu. Sahar odaya baktı. Yerde baygın yatan adama ve hâlâ hücrede olan Saketan muhafızına baktı, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı.

Priya'nın ağzında kan, elinde kılıç vardı. "Silahını indir," dedi Priya'ya.

Priya muhafızı işaret ederek, "O kendininkini taşıırken olmaz," dedi.

Sahar askerlerinden birine başını salladı ve kadın içeri girdi. Saketan karşı koymadan silahını teslim etti. Gözlerinde şimdiden bir mesafe vardı. Başarısız olduğunu biliyordu ve bundan sonra ne olacağını da biliyordu.

Sonunda Priya kılıcı bıraktı. Bir çınlamayla yere düştü.
Sahar başını salladı, alnı rahatlamıştı.
"Sen," dedi başka bir askere. "İmparatoriçeyi getir.
Derhal."

MALINI

Malini koşmuyordu ama mahal koridorlarında ilerlerken meşaleler görüş alanının köşelerinde sıvı bir bulanıklık oluşturuyordu. Etrafındaki muhafızlar, Lata'nın hızlı nefeslerini, Lata'nın sesini bastırmak için hiçbir şey yapmayan bir gürültü -zırhlı ayak seslerinin ıngırtısı- çıkarıyorlardı.

"Onların cezasını Lord Narayan'a bırakmak akıllıca olur," dedi Lata, ona yetişmek için acele ederken, ayak sesleri mermere fısıldıyordu.

"Tavsiyeni duydum, Lata," dedi Malini, ileri doğru adım atarak. Koşmuyordu. Kimse onun koştuğunu söyleyemezdi. "Ashutosh'u sorgulamak için önümde sürüklediğime şükret. Bu kadarı yeterli olacaktır."

Lata, "Ashutosh'un adamları olmayabilirler," diye itiraz etti.

"Onlar Saketan teğmenleri. Alçak bir prense hizmet etmeliler." Ve Priya'nın ölümünü arzulamak için bir nedeni olan kişi, tüm düşük Saketan prensleri arasında Ashutosh'tu. Kendi teğmenleri onun yüzünden ölmüştü. Malini, Priya'nın

Gözlerinde çıplak bir keder ve öfke vardı.

"Hizmet ettikleri alçak prens muhafızların neye kalkıştığını biliyor ya da onlara bunu yapmalarını emretmiş olsa bile... düşman edinmenin sırası değil."

"O zaman benim irademe karşı gelmeye çalışmamalıydılar," dedi Malini. Kanı öfkeyle alev alev yanıyordu.

İki Saketan askeri, Sahar ve bir avuç muhafızın sürekli nöbet tuttuğu dairesel tek bir odada tutuluyordu. Malini içeri girdiğinde muhafızlar başlarını eğmiş, bakışlarını dikmişlerdi.

"Sahar," dedi.

"İmparatoriçe."

"Lord Narayan'ı çağır," dedi. "O burada olmalı."

Yaralı ve kanlar içinde, dizlerinin üzerine çökmüş ve zincirlenmiş askerlere baktı. Onunla göz göze gelmediler.

Birinin yüzünde diş izleri vardı. Etin koptuğu yerde oyuklar vardı. O kadar yoğun bir duygu akımı hissetti ki sanki bedenini terk etmişti. Eğer ellerini çalıştırabilseydi, adamın boğazını kendisi keserdi.

Sonunda Narayan soluk soluğa geldi. Selam verdi.

"Has Sahar bilgilendirilmiş sen . ne meydana geldi, Lord Narayan?"

"Evet, İmparatoriçe. Ve hayatlarının bağışlanması için yalvarmak zorundayım."

Cevap vermedi. Ellerini arkasında kavuşturdu ve askerlere baktı.

"Kime hizmet ettiğini muhafızlarımın başına söylemeyi reddettiğin gibi bana da söyleyecek misin?"

Sessizlik.

"Kendi imparatoriçenize cevap vermeyi reddedeceksiniz," diye bastırdı Malini.

Adamlardan biri yavaşça başını kaldırdı. Diş izleri olan. Çok acı çekiyor olmalıydı. "İmparatorluğa hizmet ediyoruz," dedi. "Saketa'ya hizmet ediyoruz."

Kenetlenmiş elleri sıkılaştı, tırnakları oluklar açtı.

kendi etinin içine.

Malini onlara dönerek, "Anlamalısınız," dedi, sesi sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu. "Ahiranya cadısı benim rehinem. Onu Yaksa'dan aldım. Onu elimde tutmayı seçtim. Beni sorgulamak size düşmez. Yaptığım her şeyin Parijatdvipa ve yalnızca Parijatdvipa için olduğuna inanman gerekiyor. İntikam arzusu yüzünden Parijatdvipa'yı riske attın." Sesi yanan ateşle titriyordu. "İmparatoriçenin iradesine karşı geldin. Elbette bunun bir bedeli var. Elbette ödeyeceksin ve bana teşekkür edeceksin." Lord Narayan'ın gözleriyle buluşmak için döndü.

"Onların ölümüyle başka hain aramayacağım," dedi. "Düşman yok. Tüm Saketa'yı halkım, müttefiklerim ve bu askerleri de efendilerine sırtlarını dönen hainler olarak kabul edeceğim. Hükmümü kabul edecek misiniz?"

Uzun bir duraklama. Sonra Narayan başını eğdi.

"Boğazlarını kesin," dedi sertçe ve kendi savaşçılarından birini işaret etti. Kadın kılıcını çekti ve emredileni yaptı.

Yerde kan birikmiş.

"Lord Narayan," dedi. "Düşük Prens Ashutosh ile benim için konuşacak ve ona benim için sevgili kalmaya devam ettiğini söyleyeceksiniz."

Kadının sözlerindeki uyarıyı ve ses tonundaki donukluğu okudu. Başını eğdi.

"Yapacağım,
İmparatoriçe."

"Güzel."

Dışarı süpürdü.

Sonunda öfkesi yatışmaya başladı. Eğer sağduyusu fırtınalı sulara savrulan bir tekneyse, o zaman sakinleşme sonunda kendi düşüncelerini sabit bir elle yönlendirmesine izin verdi.

"Bırak beni, Lata," dedi. Lata hâlâ onun arkasındaydı.

gölge onun ayak izlerini takip ediyor.

"Leydim..." Sustu, sonra sessizce dedi ki, "Malini. Korkarım-"

"Bırak beni," dedi Malini tekrar. "Sahar benimle kalacak." Daha nazik, daha yumuşak olmalıydı. Ama içinde sertlikten başka bir şey kalmamıştı; öfkesinin soğuk bıçağından başka bir şey yoktu.

Lata mırıldanarak onayladı ve uzaklaştı.

Priya artık bir hücrede değil, hastaların bakımı için ayrılmış bir odada tutuluyordu. Malini içeri girdiğinde odada gardiyanlar vardı. Priya'nın ayak bileklerinde zincir yoktu ama kalbin kabuğu hâlâ bileklerindeydi. Kollarında kesikler vardı. Ağzı hâlâ hafifçe kızarmıştı.

Malini muhafızlara dışarı çıkmalarını emrettiğinde, itiraz eden Sahar oldu. Malini ona da dışarıda beklemesini söylediğinde daha da şiddetle karşı çıktı.

"O kalp kabuğunu giyiyor, ben de kılıcımı," dedi Malini kesin bir ifadeyle.

"İmparatoriçe, o eğitimli bir savaşçı." "Sahar, bir daha sormayacağım."

Sonunda Sahar gitti. Malini geri döndüğünde Priya onu izliyordu.

Malini aniden, "Sağlığınıza," dedi ve başka söyleyecek sözü kalmadığını fark etti. Priya'yı çıplak elleriyle boğmak istedi, ağlamak istedi ve yüzünü nazikçe kavrayıp kendi ağzını Priya'nın siyah saçlarının kanatlarına usulca dokundurmak istedi. Bu çelişkili arzular onu dondurdu.

"Genelde hızlı iyileşirim," dedi Priya. Gülümsemesi ince dudaklıydı, gözleri temkinliydi. "Ama kelepçelerin buna engel oluyor."

Malini odayı geçti. Birisi onun yaralarıyla ilgilenmek için gelişigüzel bir çaba sarf etmişti. Priya'nın yanında bir kase saf likör vardı. Bez. Malini bezi batırdı ve Priya'nın kesik kollarından birini tuttu.

"O askerlere ne yaptınız?" Priya sordu.

"Onları ben öldürdüm," dedi Malini. "Kıpırdamadan dur."

Yaraları temizledi. Priya tıslamadı ya da irkilmedi. Kolu Malini'nin tutuşunda hareketsizdi, teni biraz soğuktu, aşınmıştı ve çok tanıdıktı.

"Muhafızlarını geri çevirmek, askerleri öldürmek, beni ziyaret etmek... Seni yoldan çıkarıyorum Malini," dedi Priya usulca. "Ve denemiyorum bile. Benim yüzümden bir canavara dönüşüyorsun."

"Bana hizmet ettiğini iddia eden erkeklerin uslu durmasını sağlamak canavarlık değil," dedi Malini sıkıca. "Bir imparatoriçe olarak bu benim hakkım ve sorumluluğum."

"Bu kelepçeler olmasaydı," dedi Priya, sesi hafifti, "mahal boyunca bir sarmaşık çizebilirdim. Sadece bir tane. Bunu yavaşça ve dikkatlice yapabilirdim... ve kafatasının içine doğru kaydırabilirdim." Uzandı ve bir parmağını Malini'nin kafa derisinin dibine dokundurdu. Malini'nin nefesi kesildi, öfke onu hızlı bir ağla yakaladı. İrkilerek geri çekildi. Priya dişlerini göstererek gülümsedi. "Sadece burada."

"Bana dokunma," dedi Malini. Priya'nın eli aşağı indi.

"Senden önce gelip de beni öldürmeyen ya da bunu yaptığı için adamlarından birine teşekkür etmeyen tek bir imparator bile yok," dedi Priya. "Savaşçıların bana canavar demesinin bir sebebi var. Belki de onlara kulak vermeli ve görevlerinin gerçekte neleri gerektirdiğini düşünmelisin."

"Ölmek mi istiyorsun?" Malini, Priya'nın kolunu sıkıca kavrayarak tersledi. "Bu yüzden mi benim ellerime düşmene izin verdin, kendi ölümünü ayarlama sorumluluğundan kurtulmak için mi?"

Priya eğlenerek homurdandı. Ama gözlerinde hâlâ gerçek bir neşe yoktu. Sadece kemiklerine kadar işlemiş yorgunluk, gözlerinin altındaki gölgelere yansımıştı. "Ben öyle biri değilim. Ama şiirsel olurdu, değil mi? Bir kez daha yaşayıp yaşamayacağıma karar vermene izin vermek." Sesi alçaldı. "Hayatımı pek çok kez senin ellerine bıraktım, Malini. İnanç için, görev için, zevk için. Bir tane daha nedir ki?"

"Şiirsel olmak istiyorsan, bana çeneni kapama iyiliğini göstereceksin," dedi Malini. "Şiir için kafan yok. Sen

hiç olmadı."

"Bir keresinde sana yazdığım mektubu yeterince beğenmiştin."

"Ben bir aptaldım," dedi Malini. "Artık şımartamadığım ve şımartmak istemediğim arzularım yüzünden dikkatim dağıldı." Priya'nın gözleriyle buluştu. "Sana baktığımda tiksintiden başka bir şey hissetmiyorum," dedi. "Tiksintiden başka bir şey hissetmiyorum."

Priya'nın diğer kolunu tutup onu da temizlerken sessizlik oldu. Sonunda acı likörün dokunmadığı temiz bir bez getirip Priya'nın kan kırmızısı ağzına hafifçe bastırdı.

Bezi yere bıraktı. Geri adım attı. Sarsıldığını hissetti, sanki elleri ona itaat etmemiş ve kendisine ait değilmiş gibi. Sanki Priya'ya dokunmayı o seçmemişti.

"Eskiden daha iyi bir yalancıydın Malini," dedi Priya.

Ben iyi bir yalancıyım, diye düşündü Malini. Sanki taktığım her maske tül den, sana olan aşkım da lambadan ibaretmiş gibi içimi görmen benim suçum değil.

Başka bir şey söylemeden döndü ve gitti.

PRIYA

Kimse onun bir muhafızdan anahtar çaldığını fark etmemiş gibiydi. Anahtarı saç örgüsünün arasına sıkıştırdığı yerden çıkardı. Ten sıcaklığındaki metali avucunun içinde tuttu.

Yaralıyken ve tökezlerken, imparatoriçenin bağırsaklarını deşeceğinden korkan iki adamın arasında taşınan küçük bir şeyken yapabilecekleriniz etkileyiciydi. Öyle demişlerdi. Yüzünü gördün mü? Sanırım o Saketanları yalvarana kadar yavaş yavaş öldürecek. Bir ürperti. Bunu kendim için istemezdim.

Önündeki yol artık eskisi kadar açık değildi. Diğerlerinden ayrılmak, Ahiranya'dan ayrılmak... yapabileceği tek iyi seçim gibi gelmişti. Sanki Malini rüyalarında, o ikna edici elleri ve nazik sözleriyle belirmiş ve ona Mani Ara'nın kabuğu olarak kaderinden kaçmanın tek yolunu sunmuştu. Malini onun üçüncü bir yol bulmasının tek yoluydu.

Kalbin kabuğu yine bileklerine geçirilmişti ama hasta odasında onunla birlikte hiçbir gardiyan yoktu. Malini'nin herkesi korkutarak boyun eğdirmesinin bir yararı olduğunu düşündü. Parmak uçlarıyla kelepçelerin izini sürdü, anahtarı kilitlerine yerleştirdi ve klik sesiyle açılmalarını izledi.

Güçlerini kırmıştı. Yaraları zaten iyileşiyordu, büyüsüyle besleniyordu. Ama bileklerini serbest bırakmak, ellerinin kendisine ait olduğunu hissetmek hoştu.

Yine de hayal kırıklığı yüreğini dağladı.

Kalbin kabuğu umut vaat ediyordu. Malini Ganam'a zarar verebilirse -Priya'yı zapt edebilirse- Yaksa'yla savaşılabirdi. Kalbin kabuğunda hâlâ güç vardı ama yeterli değildi.

Priya düşünceli bir ifadeyle çıplak bileklerine baktı.

Tekrar Malini'nin kollarındaki ellerini düşündü. Kesiklerine değen güçlü likörün keskin, içgüdüsel acısını. Malini'nin tutuşunun yumuşaklığı ve sonra sertliği. Ortak rüyalarını ve Malini'yi kervansarayda tekrar görmenin nasıl bir his olduğunu düşündü; ona duyduğu özlemi, göğüs kemiğinin altındaki sihir olmayan, arzudan başka bir şey olmayan çekimi.

Ben kalbin kabuğundan daha iyi bir silahım, Malini. Bunu sana kanıtlayacağım.

Yaksa tarafından verilen kendi gücü yaksalara karşı kullanılabilir miydi? Priya arkasındaki Parijatdvipan ordusuyla onlarla savaşılabir miydi?

Onu kalmaya iten şey istek ya da çaresizlikten daha fazlasıydı. Söndüremediği bir lamba gibi bir umuttu. Bu, onu ve Malini'yi birbirine bağlayan sihirli bir ipti.

Henüz gidemezdi.

Ve hücrelerine dönmeye de hiç niyeti yoktu.

Hasta odasının dışında muhafızlar vardı ama onlarla uğraşmak sorun olmazdı. İmparatorluk Mahal'inde o kadar çok yeşil şey vardı ki... o kadar çok çiçek, o kadar çok dökülen yaprak. Ve eğer her şey başarısız olursa, Priya'nın gücü vardı.

kendi elleriyle.

Koridorlarda sessizce ilerlemek için büyüsüne ihtiyacı yoktu. Bir muhafızı bayıltmak ve kemerindeki bıçağı kavramak için. Bu becerileri çocukken öğrenmişti ve içinde bir damla bile su bahşedilmiş güç yoktu.

MALINI

Malini uyandı ve uzun bir süre rüya gördüğünü sandı. Priya oradaydı, her şeye rağmen pencerenin yanında duruyordu, elinde gevşekçe tuttuğu bir bıçak vardı. Priya onu izliyordu, ağzının ve gözlerinin şeklinde yumuşak bir şey vardı. Bu bir rüya olmalıydı.

Geçen bir bulut yer değiştirdi. Priya'nın yüzünde ay ışığı. Malini kol ve bacaklarındaki morlukların şeklini gördü. Çiçeklerin garip gölgesi, Priya'nın derisinin altında bir iz.

Malini oturdu.

"Korumalarım nerede?" diye sordu.

"Ölmemişler," dedi Priya, sesi kısık. "Onları bağladım ve ağızlarını tıkadım." Bir elini havaya kaldırdı. Kalbin kabuğunun kelepçeleri gitmişti. "Benim herhangi bir güce sahip olmamı beklemiyorlardı."

Malini'nin kendi yastığının altında kalp kabuğuyla beneklenmiş bir bıçak vardı. Geriye doğru kayd ve elinin bir hareketiyle onu kavradı. Şimdilik onu sakladı ve

Gözleri Priya'nın kollarında.

"Kaçabilirdim," dedi Priya. "Ama hiçbir şey değişmedi. Yakalanmama izin verdim. Seninle pazarlık yapmadan gitmek istemiyorum."

"O zaman benimle pazarlık et," dedi Malini.

Priya pencereden uzaklaştı ve ona doğru yürümeye başladı. Her zaman sessizce yürürdü. Bu değişmemişti. Omuzları dik, yürüyüşü kendinden emindi. Alaycı keskinlik onu terk etmişti ve o yine Priya'ydı, güçlü ve açık gözlü ve bu Malini'nin kanını yaktı.

"Madem benimle pazarlık yapmak istiyorsun," dedi Malini, "neden bıçak taşıyorsun?"

"Kendimi koruyabilmeliyim."

"Gücüne tekrar sahipsin. Bir silaha ihtiyacın yok. Bir kılıca ihtiyaç duyduğun tek bir an oldu ve bedelini ben ödedim." Malini gözlerini Priya'nın kollarından ayırmadı. "Bırak onu."

Priya'nın tereddütünü gördü. Bıçağı indirmek için hareket ederken Priya'nın vücudunun büküldüğünü gördü.

Malini ayağa fırladı, elinde kalp kabuğu bıçağı vardı. Malini bıçağı kendisine doğru saplarken Priya küfretti. Malini'nin bileğini yakaladı, demir gibi kavradı, başparmağı bileğindeki kemiklere öyle bir bastırdı ki Malini bıçağı sinirli parmaklarıyla yere düşürdü. Malini elini geri çekmeye çalıştı ve bu başarısız olunca beline bağlı bir kumaştan sade bir hançer çıkardı. Kalp kabuğuyla işaretlenmemişti ama iş görürdü.

"İki bıçakla mı uyuyorsun?" Priya inanamayarak sordu.

"Üç kişiyle yatıyorum," diye düzeltti Malini ve kendi kolunu tutan kolu kesti.

Priya onu geri iterek serbest bıraktı. Priya yatak odasından kaçarken Malini tökezleyerek ayağa kalktı.

Malini'nin bir imparatoriçe odası vardı; çok odalı ve genişti, Priya'nın içine dala bileceği pek çok gölge vardı. Ama Priya'nın nerede olduğunu bilmek için onu görmesine gerek yoktu. Priya'nın nerede olduğunu

Birdenbire onu hissetti, onları birbirine bağlayan büyü'nün çekimi yol gösterici bir yıldızdı. Priya odayı geçerken Malini de onun peşinden koştu; Priya pencerenin hareketli kafesini kavradı, kırarak açtı ve atladı. Malini pencereye gitti ve aşağıya baktı.

Aşağıda Malini'nin özel bahçeleri vardı. Malini düşünmedi.

Onun peşinden atladı.

Acıması gerekirdi. Ama yer onu usulca karşıladı, kavradı ve sabit tuttu. Doğruldu ve koşmaya devam etti, hızlı olan Priya'yı takip etti, Malini'nin olmayı umabileceğinden daha hızlıydı, o döndü, karışık saçları onunla birlikte döndü ve ağladı, "Seninle savaşmaya çalışmıyorum ama beni oymana izin vermeyeceğim-"

"Elbette sıra bende," diye tersledi Malini. Altlarındaki zemin gümbürdedi. Bıçak elinden fırladı ve Priya'yı yakalamak için ellerini uzatarak ileri atıldı.

Priya dondu, tökezledi. Hareketsiz kaldı. Malini onu yakalamıştı. Ama elleriyle değil.

Topraktan yükselen yeşil saplar Priya'nın kollarına dolanıyor, onları bir arada tutuyordu. Ve Malini'nin teni gümbürdüyordu; göğsü ağrıyordu, mor ve tatlıydı.

Priya'nın gözleri
kocaman açılmıştı.

"Malini," diye fısıldadı.

PRIYA

Kollarını tutan tek şey, olması gerekenden daha uzun ama yine de kırılgan olan çiçek saplarıydı. Priya'nın onları kolayca koparabilmesi gerekirdi ama her nasılsa büyü -Malini'nin büyü- onları çılgınca bir düğümle birbirine bağlamıştı, parmaklarından dirseklerinin üstüne kadar uzanan bir ağ.

"Malini. Bırak beni gideyim."

Malini'nin elleri gözle görülür şekilde titriyordu. "I..."

"Nefes al," dedi Priya yatıştırıcı bir sesle. "Bunu yapabilirsin."

Malini'nin gözlerindeki panik azalmaya başlamıştı. Ama ellerini indirmedi ya da Priya'yı gücünden kurtarmadı.

"Gerçekten bunun için mi geldin?" Malini'nin sesi titriyordu. "Ben de mi Yaksa'nın yarattığıyım, senin tarafından mı değiştirildim? Çünkü bu kadarı reddediyorum."

"Hayır," dedi Priya hemen. "Neden böyle olduğunu bilmiyorum. Ama bunu sana Yaksa yapmadı." Priya'yı görebiliyordu.

Malini'nin gözlerindeki şüpheyi ve korkuyu fark edince devam etti. "Üç nehrin birleştiği bir yer mi hayal ediyorsun? Yıldızların suyun içinde ve dışında yaşadığı bir yer?"

"Rüyamda seni görüyorum," dedi Malini. "Bunlar gördüğüm tek tuhaf rüyalar."

"Zihninizde dışarıdan bir varlık hissediyor musunuz? Diken ağızlı bir tanrı?"

"Hayır."

"O zaman benim gibi değilsin. Her ne isen, o değilsin."

Sonunda Malini'nin elleri aşağı indi.

Gözlerine her zamanki keskinliği geri gelmişti.

"Aklında diken ağızlı bir tanrı var," dedi Malini. "Açıkla."

"En büyük sihreme her ulaştığımda... Veri nehrinin yükselip alçalmasını sağladığımda, bir yaksa benimle konuştu," dedi Priya. "Mani Ara. Çiçek gibi gözleri, dikenli bir ağız vardı. En güçlüsü oydu. Hâlâ da öyle. Ve bana ihtiyacım olan büyüü ancak kalbimi geri alırsam vereceğini söyledi. Senden. Ve reddetmeye çalıştığımda, bana... eğer yapmazsam yine de yapacağını söyledi. Seni öldüreceğini söyledi. Değer verdiğim herkesi öldürecekti."

Malini'nin parmak eklemleri yükseldi. Göğsüne bastırdı.

"Ben onun sevgilisiyim," dedi Priya sessizce, perişan bir halde. "Ben ona aidim. Halkımı, ailemi, seni korumak için çok mücadele ettim. Ama bana artık onun bir parçası olacak kadar güçlü olduğumu söyledi, onunla tek bir varlığa dönüşecekmişim, böylece sonunda dünyada yürüyebilecek ve dünyayı ele geçirebilecekmiş ve bunu yaptığında kimseyi koruyamayacakmışım. Bu yüzden daha fazla bekleyemem. Kalbinin kabuğunun onunla savaşmak için yeterli olacağını, onunla savaşmana yardım edebileceğimi umuyordum."

Sessizlik. Priya gözlerini kaçırmak istedi ama yapamadı. Kendini, Malini'nin gözlerinde yavaş yavaş ortaya çıkan dehşeti ve soğukluğu izlemeye zorladı.

"Sana ihtiyacı var," dedi

Malini. "Evet."

"Sen olmadan bizim dünyamıza gelemez."

Priya sözsüz bir şekilde başını salladı.

Malini'nin elleri sıkıştı. Çiçeklerin sapları da bir insan kavrayışı gibi onunla birlikte esnedi.

"Kalbin için geldiğinde, Priya." Malini'nin sesi parlak bir bıçak gibiydi. "Benimle konuşabilirdin. Açıklayabilirdin. Ama yapmamayı seçtin."

"Yapamazdım," dedi Priya, yenilmiş bir halde. "Kendi ölümümü riske atabilirdim ama seninkini değil."

"Sana yardım etmeye çalışırdım."

"Bana yardım edemedin," dedi Priya. "Hatırlamıyor musun? Denedin. Ama bana ihtiyacım olan şeyi veremedin. Yaksa kalbimi istiyordu, sana verdiğim kalbi ve onu bir bıçak bile söküp alamazdı. O senindi. Her zaman senin olacak."

"Hangi yolda yürüdüğünü bile düşünmeden bir adımını diğerinin önüne attın," dedi Malini, sesi öfkeli ve titreyerek. "Sen bir aptalsın, Priya. Tam bir aptalsın."

"Benden ne istiyorsun, Malini? Olanları değiştiremem. Şimdi düzeltmeye çalışıyorum."

"Yapamazsın." Malini ona doğru yürüdü ve onu kendine çekti. Priya, Malini'nin nefesini saçlarında hissedebiliyor ve Malini parmaklarıyla Priya'nın kollarının etrafındaki kökleri ve sapları kavrayıp çözmeye başladığında gözleriyle Malini'nin kaşlarının çatıklığını izleyebiliyordu. Elleri becerikli ve sıcaktı. Gecenin serinliğinde parmak uçları Priya'nın teninde yumuşak ateş noktaları gibiydi. Priya yapabilse de ikisi de büyüye başvurmadı.

"Eğer seni şimdi öldürürsem, her şey biter mi?" Malini sordu.

"Yapabilseydim kendi boğazımı kesmez miydim sanıyorsun?" Priya sordu. "Benim gibi başkalarını da şekillendirmeye çalışacak. Eninde sonunda bizim dünyamıza girecek ve giremeye de bunun bir önemi olmayacak. Burada bulunan yaksa zaten dünyayı değiştirdi. Ayrıca..." Sessiz ol. "Beni öldüremezsın. Biliyorum."

Malini'nin elleri Priya'nın kollarında durdu. Saplar gevşemiş bir düğüm gibi çözüldü ve Priya'nın kolları yeşilden arındı - Malini'nin avuçlarına kadar çıplaktı.

"Onlarla gerçekten savaşmak mı istiyorsun? Yaksa'nla mı?" Malini sordu.

"Dünyanın ve halkımın hayatta kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım," dedi Priya. "Kalbinin kabuğunun yeterli olacağını sanmıyorum. Ama ben sana inanıyorum."

"Bu sorumluluğu bana yüklemeyin."

"Özür dilerim. Gücümü onlara karşı kullanacağım. Ve sanırım... senin yanında daha güçlüyüm."

"Neden benim de seninki gibi bir gücüm var?" Priya başını salladı.

"Bilmiyorum."

"Benim de tahminlerim var elbette," dedi Malini. Eminliği geri dönüyordu. "Sana kalbimi verdim ve yaksa o kalbi senden kesmemi istedi. Ama bence bizim olduğumuz şeyin şekli -yara izi, aşk sularının tekrar tekrar üzerinden geçip seni yeniden şekillendirdiği aşınmış taş- hala orada olmalı. Aşkın şekli, aşk yok olmuş olsa bile."

Aşk bitmedi, diye düşündü Priya. Ama Malini'nin bunu bildiğine inanıyordu. Belki de yalanın devam etmesine izin vermek her ikisi için de daha iyiydi.

"Eğer biri sırrınızı öğrenirse..." Priya başladı.

Malini, "İçimde çürümüş ve yaksa bir şeyler olduğunu bilmenin saltanatımı yıkmak için yeterli olup olmayacağından emin değilim" dedi.

"Olabilir," dedi Priya. "Ama sen politikayı her zaman benden daha iyi biliyorsun."

"İnandığın kadar zeki miyim bilmiyorum," dedi Malini. "Ne de olsa buradasın. Seni asla getirmemeliydim."

"Ben değerli bir rehineyim. Yaksa'dan alınmış bir silah."

"Evet," dedi Malini, sesi eşitti. "Ama benim nedenim bu değildi. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Gözleri buluştu ve tutuştu. Malini hala onu tutuyordu.

"Beni çalmana izin verdim," dedi Priya, gözlerini ondan ayırmadan.

"Benimle dövüştün."

"Çok daha fazlasını yapabilirdim. Yaptığın şeyle aptallık ettin Malini. Seni kolayca öldürebilirdim."

"Beni kendi mahkememde, sana karşı tamamen savunmasızken öldürmedin," dedi Malini. "Beni yatağında öldürmedin. Tüm bunlardan sonra beni Alor'da bir göl kenarında öldürmeyeceğini biliyordum."

"Yaksa'nın ne istediğini biliyor musun?" Malini sordu. "İçlerinde en güçlü olanı, sana sevgili diyeni mi?"

"Benden ayrı mı? O yaşamak istiyor," dedi Priya sonunda. "Ayaklarının altındaki toprağı hissetmek istiyor. Güneşin yüzüne vurmasını istiyor. Etrafında akrabalarını istiyor, bütün ve güvende, onları tutmak için inşa edilmiş bir dünya. Tek istediği bu."

"Bu çok büyük bir istek," diye mırıldandı Malini. "Şu anda bile dünyayı kırıp geçiren bir istek. Onun hakkında daha fazla şey biliyor musun?"

Priya'nın içinden bir ürperti geçti.

"Ben herkesten daha çok şey biliyorum," dedi Priya. Ve eğer bedelini ödemeye hazırsa daha fazlasını da bilebilirdi. Ten, ruh. "Ama bunların hiçbirisi onu yok etmene izin vermeyecek."

"Seni almasına izin vermeyeceğim," dedi Malini.

Malini için bu bir tehdit olmalıydı. Ama o anda Priya'ya umut gibi gelmişti.

"Yapmayacağını biliyorum," dedi Priya. Parmağı bileklerindeki ipek kadar ham, son yıpranmış sarmaşıkların kenarlarında gezindi. "Biliyorum."

Malini'nin elleri onu yavaşça serbest bıraktı.

"Artık kalp kabuğu yok," dedi Malini sonunda, sessizce. "Artık hapishane hücresi yok. Seninle ne yapacağımı bilmiyorum, Priya. Zamana ihtiyacım var. Ama bununla başlayalım."

RAO

Tuhaf bir grup oluşturuyorlardı: at sırtında ya da arabalarda, güneşin tenlerini önce kırmızıya sonra da koyu kahverengiye boyadığı mavi giysiler içindeki rahiplerden oluşan yılan gibi bir sıra. Rao ve adamları -hepsi silahlıydı- Bhumika'yı koruyordu. Sadece bir Ahiranyi kadın, Aloran tarzında giyinmiş, yanında zincirlenmiş yalnız muhafızıyla.

Rao ona bakmak için dönüp duruyordu. Elinde değildi. Onun her an ortadan kaybolmasını, kaçıp gitmesini bekliyordu.

Kaçmış olsaydı onu suçlamazdı. Ama kaçmak için hiçbir çaba göstermedi. Neredeyse tamamen sessizdi, bakışları uzaktaki ufka sabitlenmişti.

Parijat sınırına  gün kala dinlenmek ve kamp kurmak için durduklarında Bhumika nihayet konuştu.

"Prens Rao," diye seslendi. adırlardan birinin kurulmasına yardım ediyordu ama onu duyunca durdu. Kadın hâlâ kelepeliydi ve bir çadırın yanında yere oturtulmuştu.

zayıf gölgesinin altında bir ağaç için pörsümüş bahane. "Sizinle konuşmalıyım. Lütfen."

Elleri kelepçeli olan ve ondan uzakta oturan Jeevan, Rao'nun onun yanında diz çökmesini şahince izledi.

"Buradayım," dedi Rao. "Benden ne istiyorsun?"

"Sana ve imparatoriçene yaksa öldüren bir ateş yaratma gücü verdim, ama senin ya da imparatoriçenin bu gücü yaksadan daha fazlasını yok etmek için kullanmanızdan korkuyorum. Ahiranya için korkuyorum. Halkımı yakmasanız bile, imparatorluğunuzun Ahiranya'yı kılıçtan geçirmesinden korkuyorum. Buna izin veremem."

"Benden Ahiranya adına konuşmamı mı istiyorsunuz? Halkı için mi?" Başını iki yana salladı. "Benim seçilmiş olduğumu düşündüğünü biliyorum. Bir şekilde özel olduğumu. Ama imparatoriçe ya da imparatorluk üzerinde sandığınız kadar büyük bir güce sahip değilim. İmparatoriçe ya da imparatorluğun krallarından biri Ahiranya'ya sırtını dönmeye karar verirse-"

"Senden bir şey sakladım," diye araya girdi. "Sana tek tek yaksa öldürme bilgisini verdim. Ama yaksa bireyden daha fazlasıdır. Onlar ekinlerin ve toprakların içindeki çürüklerdir. Onlar dünyamızın içine işlenmiş sihirdir. Size yaksa öldürmenin anahtarını verdim ama onları kalıcı olarak nasıl yok edeceğinizi ve bir daha geri dönmemelerini nasıl sağlayacağınızı vermedim. Eğer imparatoriçeniz bana Ahiranya halkının güvenliğini sağlayacağına söz verirse, bunu size ve ona vereceğim."

Rao yutkundu.

"Böyle bir söze inanır mısınız, Leydi Bhumika?"

İnce bir gülümseme. "Çok az seçeneğim var," dedi. "Kendimi öyle bir konuma getirdim ki dünyayı kurtarabilirim ama kendi halkım yok olabilir. Bunu bilerek yapmış olmalıyım. Ama pişmanlıklarım var. Elimden gelse onlar için savaşırım, nafile olsa bile."

"Halkınla ilgili anılarının yok olduğunu sanıyordum," dedi Rao. Dikkatle devam etti, garip bir zeminde ilerliyordu. "Sen... pişmanlık duyacak kadar hatırlıyor musun?"

Gözlerini ondan kaçırdı.

"İmparatoriçenizle konuşun," dedi, sesi biraz daha mesafeliydi. "Yaksa ölmeli. Ahiranyi yaşamayı hak ediyor. Eğer imparatorluğunu gerçekten özgürleştirmek istiyorsa, ona isteğimi yerine getirmesini söyleyin, ben de size bilgimin sonuncusunu vereyim."

Harsinghar'ın kendisine ulaştıklarında, mermer sokaklardan geçip, peepul ağaçlarının arasından at sürerek imparatorluk mahalinin büyük kapılarına vardıklarında derin bir rahatlama oldu.

Gelişleri şehrin muhafızları tarafından fark edilmişti ve belli ki mahale taşınmışlardı çünkü Malini'nin özel maiyetinden biri beyaz ve altın rengi zırhıyla onları bekliyor, güneşe karşı gözlerini kısarak yaklaşımlarını takip ediyordu.

Rao, "İmparatoriçe ile konuşmam gerekiyor," diye açıkladı. Muhafız önce onun ötesine, sonra tekrar ona baktı, gözlerinde merak vardı. Ama Rao hâlâ Parijatdvipan ordusunun bir generaliydi. Görevlerini defalarca terk etmiş olsa da hâlâ Alor'un sesiydi. Bu yüzden başını salladı, diğer askerlere emirler yağdırdı ve sonra ona dönerek, "Beni takip edin. Biri birazdan atlarınızla ilgilenecek."

Mahal'in koridorlarına birlikte girdiler. Koridorlar daha fazla muhafızla kaplıydı ve hava gerginlikle doluydu. Rahipler için içecek ve dinlenme fırsatı talep etmeyi düşünen Rao, bunun yerine dilini ısırmaaya karar verdi.

Malini'den son ayrıldığında, Malini kalbin kabuğunu çöldeki su gibi kavramıştı. Bunun her şeyi daha iyi yapacağını düşünmüştü -ummuştu-. Belki de bunca zaman bu umuda sarıldığı için, koridorlardaki gerginlik, sessizliğin havada asılı kalması onu şaşırtmış ve tedirgin etmişti.

"Rao!"

Adını çağıran bir ses. Lata koridorda ona doğru koşuyordu, saçları örülmüştü.

gözleri endişeli ve ağzı titrek bir gülümsemeye dönüşmüştü. Cevap niteliğinde bir gülümsemenin kendi yüzünde de belirdiğini hissetti.

Kucaklaşmadılar ama onun ellerini kendi elleriyle kavradı. Kısa bir kavrayış ve sonra onu serbest bıraktı.

"Burada olmana sevindim," dedi.

"Ben de sizi gördüğüme sevindim ama daha iyi karşılanacağımızı düşünmüştüm."

Lata koridorun kenarındaki muhafızlardan birine eliyle işaret ediyordu. "Rahipleri al," dedi. "Onlara iyi bakılmasını sağlayın. Ani karşılama için özür dilerim," dedi rahiplere. "İmparatoriçe burada olmanızdan memnun. Dinlendiğinizde size memnuniyetini gösterecektir."

Yorgunluktan bitap düşmüş olan rahipler itaatkâr bir şekilde onları götüren muhafızları takip ettiler. Sadece Sunder kaldı, bakışları Rao'ya sabitlenmişti.

"İmparatoriçe ile konuştuğunuzda ben de orada olacağım," dedi Sunder. Benim tavsiyelerime güvenecektir."

Alor'un en güçlü manastırlarından birinin baş rahibinin kesin inancıyla söyledi. Rao, Malini'nin rahibin beklediği gibi hissedeceğinden emin olmasa da başını eğerek onayladı.

Sadece Bhumika ve Jeevan kalmıştı. Bhumika sakın görünüyordu. Bakışları etraflarındaki salonu tarıyor, dikkatli ve değerlendirci bakışlarıyla işaretliyordu.

"Seni uyarmalıyım Rao," dedi Lata onun dikkatini tekrar çekerek. "Malini... kendisi gibi değil."

"Bir şeyler sezmiştim," dedi.

Tereddüt etti, sonra sesini alçaltarak bir adım öne çıktı.

"Priya'yı yakaladı," dedi Lata.

İsimsizlerin sesi kadar engin bir kaçınılmazlık duygusu içini kapladı. Her iki tapınak büyüğü de buradaydı. Ahiranya'nın bütünlüğünün iki yarısı imparatorluk ellerindeydi.

Diğerlerinin -Sundar, Bhumika ya da onun

gardiyan duymuştu. Jeevan'ın gözlerinde keskin bir bakış vardı. Rao, Lata'yı daha uzak bir yere götürdü, böylece daha rahat konuşabileceklerdi.

"O hala... hayatta mı?"

"Evet," dedi. "Yaşlı Priya iyi. Ve sanırım... olabildiğince güvende. Ama bunu boş verin. Malini şimdi sizinle görüşmek istiyor."

"Sima iyi mi?" Rao sordu. Sesini alçak tuttu.

Lata'nın başını sallaması kısa ama kesin oldu.

"Gel bakalım," dedi Lata. "Onunla daha sonra tanışabilirsin. Önce Malini."

Malini, etrafında sadece korumalarının bulunduğ u özel bir kabul odasında bekliyordu. Korumalarından ikisi hem Rao'yu hem de rahip Sunder'i içeri aldı ve kapıyı arkalarından sıkıca kapattı. Köşede bir kâtip başını işine eğmiş yazı yazıyordu.

O da yanındaki Sunder gibi alçak sesle eğildi.

"Sizin için başka bir hediyem var İmparatoriçe," dedi. "Başka bir cevap."

"Gerçekleri keşfetme konusunda nadir bir yeteneğiniz var, Prens Rao," dedi Malini. Ama gözlerinde ışıkla onu dinliyordu.

Aditya'nın ölümünü ve ateşin kendi gözlerine nasıl sıçradığını düşündü ve hâlâ onu takip ediyordu; kafatasındaki ağrı zihninde, dünyada bir çatlak gibiydi. Gitmen gereken yer burası.

"Gidiyorum," dedi, "isimsizin istediğ i yere." Aditya'nın istediğ i yere.

Sonra ona Bhumika'dan öğrendiklerini anlattı.

Sözlerini bitirdiğ inde Sunder öne çıktı ve manastırda tanık olduklarını ve rahiplerinden birinin kurban edil işini etkileyici bir dille anlattı.

Malini'nin ifadesi okunamazdı.

"Rahibiniz onun ellerinde öldü demek ki," dedi Sunder'e. "Bunu duyduğ uma üzıldüm."

"İşan inanç uğruna öldü," diye yanıtladı Sunder. Sesi duygularla titriyordu. "Ahiranyi kadına minnettarım İmparatoriçe. Bu bir cinayet değildi. Bu bir hediye idi. Sizin hizmetinizde yaksa'nın yok edildiğini ve imparatorluğun kurtulduğunu göreceğiz."

"İnançlı bir ölüm. İşhan'ın anısını onurlandırmamız ve ona saygı göstermemiz gerektiğini görüyorum," diye cevap verdi Malini, sesini şefkatle ısıtarak. "Şimdi dinlen rahip. Sizinle daha sonra özel olarak konuşacağım. Manastırınızın kutlanmasını ve hizmetleriniz için teşekkür edilmesini sağlamalıyız."

Sunder ayrıldıktan sonra Malini kâtibini kovdu ve muhafızlarına döndü.

"Shri, Sanvi. Kapının dışında bekle."

Muhafızlardan biri kaşlarını çattı ama ikisi de itaatkâr bir şekilde eğildi ve odadan çıktı.

Şimdi gerçekten yalnızdılar.

Malini nefes verdi, yüzünde bir duygu seli belirdi. "Yaksa'yı öldürecek kadar güçlü bir inanç. İnanç. Rao. Sen ona gerçekten inanabilir miyiz? Ona güvenebilir miyiz?"

"Kendi gözlerimle bir yaksa'nın öldüğünü gördüm," dedi. Ona bakarken yüreği sızlayarak bunun ne anlama geldiğini fark etti. Her şeye rağmen yanmak zorunda değildi.

"Bana her şeyi anlat," dedi Malini, sesinde çiğ bir umutla.

"Yaşlı Bhumika kendini tanımıyor," dedi.

"Sahip olduğu bilgiyi elde etmek için her ne yaptıysa, bunun bir bedeli olduğuna inanıyor. Anılarının. Belki benlik duygusunun bile. Bu hediyeyi paylaşmak için büyük bir risk aldı ve bir daha asla Yaşlı Bhumika olamayabilir." Tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Daha büyük bir güce sahip olduğunu iddia ediyor. Tek tek yaksalardan daha fazlasını yok etmemize yardımcı olabilir."

"Çürük mü?" Malini sordu.

"Güçlerinin kaynağı, dedi. Bana onların asla geri dönmemesini sağlayabileceğini söyledi."

"Peki karşılığında ne istiyor?"

Her zamanki gibi kurnaz. "Ahiranya halkı için güvenlik," dedi. "Biz söz verene kadar son bilgisini paylaşmayacaktır."

Malini düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı, hesap yaptı, ilk duygularının çiğliği kayboldu.

"Yaksa'nın gerçekten sonsuza dek yok edilebileceğine inanmıyorum," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Bence tüm kötülükler geri döner. Belki de onları şimdi yok etmek yeterli olacaktır. Ordularım ve lordlarım da birilerinden intikam almak istiyor."

Rao, "Eğer yaksa kalıcı olarak yok edilebiliyorsa, bu kesinlikle yapılmalı," diye ısrar etti. Ahiranya'daki tüm o insanları düşündü -onun için yüzsüz yabancılar- ve bu kadar gereksiz ölüm düşüncesiyle midesinde bir hastalık çekirdeği hissetti. "Malini, sana söz veriyorum, toprakta diz çöküp sana adımın kehanetini vermeme neden olan aynı eminlikle, bu bir cevap. Bir çözüm. Yaksa'yla savaşılabilir."

"Yanınızda getirdiğiniz rahipler ölmeye razı mı?" "Evet," dedi Rao. "Ölecekler." Derin bir nefes. Çelikleşmek kendisi. "Ben de öyle."

Gözleri irileşti. Sözlerin onu nasıl etkilediğine dair küçük bir ihanet -beklenmedik, istenmeyen, keskin.

"Hayır," dedi. "Kesinlikle olmaz."

"İmparatoriçe. Malini-"

"Eğer inanç bir gereklilikse, o zaman ölemezsin," dedi sert bir şekilde.

"Benim ilk inancım isimsiz tanrıya."

"Bana yalan söyleme, Rao," dedi ve sesinde şimdi bir dalgalanma vardı - öfkeli bir kenar, hareket halindeki bir kılıç kırbacı. "Senin ilk inancın kardeşime idi. Hâlâ da öyle."

Nefesini içine çekti. Hiçbir şey söylemedi.

Buna ihtiyacı yoktu. Malini ısrar ediyordu. "Aditya senden bunu asla istemezdi." "Hayır," dedi. "O sadece kendisinden istedi."

Sima'nın yeni odaları vardı. Malini'nin evine eskisinden daha yakındılar ve sadece Malini'nin kendi muhafız kadınlarının en ihtiyatlı korumaları altındaydılar. Malini onun güvenliğini sağlamıştı,

Söz verdiğim gibi.

Sima onu bekliyordu. Balkonunda, dirsekleri kenarda. Çenesi düşmüştü. Onu güvende ve iyi görmekten duyduğu rahatlama hızla huzursuzluğa dönüştü.

"Meşgul olduğunuzu duydum," dedi Sima.

"Haberler burada atlardan daha hızlı yayılıyor," diye mırıldandı Rao.

"İmparatoriçe'nin muhafızları birbirleriyle konuşurlar. Sahar bana söyledi." Yüzünü ona dönerek balkondan uzaklaştı. "Leydi Bhumika'yı buraya hiç getirmemeliydin," dedi Sima ve ah, ne kadar öfkeli olduğunu şimdi fark etti; gözleri ıslaktı, ağzı öfkeyle çarpılmıştı. Bir elini göğsüne vurdu, canını acıtacak kadar değil ama elimde olsa çeneni yumruklardım diyecek kadar. "Sana yardım etti. İmparatoriçe'ye sana yardım ettiğini söyledin ama yine de onu tuzağa düşürdün ve güvende olmayacağını bildiğin bir yere getirdin, bunu nasıl yaparsın?"

"Sima," dedi. "Sima." Kollarına dokunmak, onu durdurmak için ellerini kaldırdı, sonra indirdi.

Öfkelenmeye hakkı vardı.

"Seni önemsemeye başladım," dedi alçak sesle. "Ama sonuçta sen her zaman biliyordun. Benim sadakatim Parijatdvipa'ya. Tıpkı senin Ahiranya'ya sadık olduğun gibi."

"Ben bir Ahiranya kavramına, bir hayale sadık değilim," dedi küçümseyerek. "Priya'ya sadık değilim, onu önemsememe rağmen. Onu seviyorum! Tek istediğim doğru olanı yapmak. Doğru şeyi yaptığınızı düşünüyor musunuz, Prens Rao?"

"Benden bekleneni yaptım."

"Bekleniyordu." Kaşları daha da çatıldı. "Rao, Rao. Kendi seçimlerini yapamaz mısın? Bundan daha fazlası olamaz mısın? Seni sevebileceğinden daha iyi tanıyorum ve belki de sana karşı dürüst olmaktan korkmalıyım, ama korkmuyorum.

Korkmuyorum! Kaybedecek neyim var ki? Kendi kalbinle yüzleşmeyi defalarca reddettin - kalbin ne diyor?"

Alor'da gördükleri ve Alor'da yaptıkları -Malini'ye söyledikleri, yapmak istedikleri, onu bekleyen ateş, onu bekleyen Aditya-

Ölmek istiyorum, diye düşündü korkunç bir kara panikle.
Bir parçam ölmek istiyor.

"Kalbim öldü," dedi sesi kısık bir şekilde. Sima irkildi. Ama o durmadı. "Gerçekten sevdiğim herkes öldü. Merhametinizi istemiyorum ve bunu hak etmiyorum ama kendi kalbimi dinleyemiyorum. Orada hiçbir şey yok. I..."

Öne doğru eğildi ve Sima onu yakaladı: elleri kollarının üstündeydi, kaşları endişeye dönüşmüştü. Ama sesi inatçıydı.

"Aynı kaderi bana da yaşatmayın o zaman," dedi.
"Sevdiğim her şeyi kaybetmeme neden olma."

"Bunu nasıl durdurabilirim? Felakete doğru sürükleniyoruz Sima.

Benim kontrolüm dışında." Onun gözleriyle karşılaştı. "Ne yapabilirim ki?"

"Bana bir iyilik yapabilirsin," dedi. Ve sonra ona söyledi.

PRIYA

Artık ne tek başına bir hücre, ne de bileklerinde bir kalp kabuğu vardı. Malini'yle bahçede geçirdikleri o garip, değerli andan beri pazarlık ya da müzakereden söz etmemişlerdi. Bunun yerine Malini ona küçük bir özgürlük bahşetmişti. Priya'nın artık bir odası vardı ve Sahar onu koruyacaktı.

Sahar emirleri bariz bir mutsuzlukla karşılamıştı.

"Beni izlemen gerektiğinin söylenmesi sana da garip gelmiyor mu?" Priya ona sormuştu. "Cezalandırıldığını mı düşünüyorsun?"

"İmparatoriçe ne isterse ona güvenirim," demişti Sahar. "Ve ben hâlâ onun baş muhafızıyım. Sadece ek önceliklerim var." Burnu kırıışmıştı.

Priya buna bir şey söylemekten kaçındı.

Sahar şimdi Priya'nın çıplak, ışık dolu odasına yüzü fırtınalı bir şekilde hızla girdi. Priya çoktan ayağa kalkmış, volta atıyordu.

"Bir şeyler oluyor," dedi Priya. Koridorlardan gelen gürültüleri ve mahal bahçelerinden gelen yaygaraları duymuştu.

ve duvarlarının ötesindeki şehir, pencereden içeri yankılanıyor. "Bana anlatabilirsin. Neler oluyor?"

"Ben kurye değilim," dedi Sahar, kapıyı çarparak kapatırken. "Mesaj taşımak benim işim değil."

Priya sırtını duvara yasladı ve Sahar'ın devam etmesini bekledi. Buraya gelmesinin bir nedeni vardı. Priya pek sabırlı biri değildi ama bugün Sahar'a biraz sabır gösterebilirdi.

"Benimle gel," diye emretti Sahar sonunda. "İmparatoriçe beni istiyor mu?"

"Hayır," dedi Sahar kısaca. "Gel."

Sahar daha fazla beklemedi. Priya'nın bileğini kavradı ve onu kapıya doğru götürdü. Koridora çıktılar ve muhafızların sıralandığı koridorlarda hızla yürüdüler.

"Sen benim bir arkadaşımı öldürdün," dedi Sahar aniden, ona bakmadan. "Bir zamanlar senden hoşlanırdım. Ama şimdi..." Sahar nefes verdi ve başını salladı. "Sadece seni incitmem için bana bir sebep verme. İmparatoriçe beni affetmez."

Hapishane hücrelerine doğru yürüyorlardı. Priya direnmeyi düşündü ama Sahar o kadar öfkeliydi ki, fırsatını bulsa Priya'nın karnını deşmeye çalışacağından neredeyse emindi.

Sahar hapishane kapısındaki gardiyanlara sertçe başını salladı, onlar da başlarını eğerek kenara çekildiler. Kapı açıldı ve Sahar Priya'yı içeri sürükledi.

İçeride Prens Rao duruyordu.

"Bunu sana ve Sima'ya iyilik olsun diye yapıyorum," diye yanıtladı Sahar, sesi kısıktı. Priya'nın kolundaki tutuşu demir gibiydi, sonra birden demir olmaktan çıktı. "Çabuk ol. Sana fazla zaman vermeyeceğim. Yaşlı Priya'nın onunla içeri girmesine izin verme."

"Teşekkür ederim," dedi Prens Rao. "Elbette."

Bakışlarını Priya'ya çevirdi, giderek daha soğuk, daha az arkadaş canlısı oluyordu.

Başını eğdi.

"Yaşlı Priya," dedi. "Benden bir iyilik yapmam istendi. Lütfen. Sizi ona götüreceğim ama önce neden değiştiğini açıklamalıyım. Ve buraya nasıl geldiğini."

"Kim o?" Priya biraz sinirli bir şekilde sordu.

"Bhumika," dedi. "Senin yaşı arkadaşın."
Ona baktı. Konuşamıyordu. Zihni kan gölüne dönmüştü,
kalbi çatlamıştı.
O konuştu, o da dinledi.

Bhumika. Bhumika yaşıyor.

Yürüdüler. Önünde parmaklıklılı bir hücreyi işaret etti.
Yanan bir lambayla aydınlatılan sessiz bir hücre. Korkuyordu,
garip bir şekilde korkuyordu, ona yalan söylemiş olmasından.
Ama işte oradaydı. İçinde bir kadın olan bir hücre; ellerini
kavuşturmuş, düzgünce oturan, başını çevirip Priya'nın
gözleriyle buluşan bir kadın.

Priya'nın kalbi yeniden parçalandı.

"Bhumika," diye nefes aldı Priya. Kimin ne dediği
umurunda bile değildi. Bu hapishaneyi parçalara ayıracaktı;
her çubuğu güllere çevirecekti. Bhumika karşısındaydı, canlı
ve bütün olarak. Bhumika buradaydı.

Kendini parmaklıklılara çarpmak, onları sıkmak ve
Bhumika'nın dokunması için parmaklarını uzatmak için tüm
kontrolü gerekiyordu. Her yeri parçalamamak için. "Bhumika,
Bhumika. Beni terk ettin. Padma'yı terk ettin. Neredeydin?
Ne yaptın sen?"

Bhumika'nın karşılık olarak parmaklarına uzanmadığını ya
da konuşmadığını fark etmesi bir saniye sürdü. Onda tanıdık
gelen bir durgunluk vardı ama yüzündeki ifade tanıdık
değildi. Bu durum Priya'nın midesinin bulanmasına ve sesinin
kesilmesine neden oldu.

Yalan söylemiyordu.

"Beni gerçekten hatırlamıyorsun," diye fısıldadı.

"Özür dilerim," dedi Bhumika, Priya'nın sesinin bıraktığı
boşlukta sessizleşerek. "Kendimi kaybettim. Bir zamanlar
olduğum kadını hatırlamıyorum." Elleri eteğini kavradı,
kumaşı yarım ay şeklinde buruşturdu. "Birbirimizi tanıyor
muyduk?"

Priya onun sesini aradı.

Priya, "Sen benim kız kardeşimsin," demeyi başardı. "Ailem.
Sen

-Gittin. Öldün mü yoksa yeni mi gittin bilmiyordum. Ama

Sorun yok, Bhumika. Ben... Ben sadece hayatta olduğun için mutluyum. Buradasın. Ne hatırladığın önemli değil."

Bhumika ayağa kalktı ve parmaklıklara doğru yürüdü.

"Size acı çektirdiğim için özür dilerim," dedi Bhumika.

Priya hemen, "Yanında olamadığım için özür dilerim," dedi.

Bhumika onun yüzüne bakıyor, her bir özelliğini dikkatle inceliyordu. Yüzünde aşinalık yoktu ama şefkat vardı. Parmaklıklara uzandı.

Sonunda elleri buluştu. Et. Bhumika buradaydı. Bhumika gerçektir. Priya ağlayabilirdi ama gözyaşları için çok fazla şey hissediyordu. Bütün vücudu çözülen bir düğüm gibiydi. Parmaklıklara yaslandı, alnı metale değiyordu, elleri kenetlenmişti.

İçinde, kalbin kabuğuyla sınırlanmamış bir şekilde, büyü tanıyarak şarkı söylüyordu. Bhumika sangamda değildi, sihirlerinin yükseldiği ortak sularda değildi, ama yaksa sihrinin tortuları hâlâ onun içinde hareket ediyordu - Priya onları hissedebiliyordu. Bhumika da onu hissediyordu. Bhumika'nın bakışları aniden uzaklaştı, Priya'nın omzunun üzerinden sabitlendi - sanki Priya'nın göremediği bir şey görmüş ve duyamadığı sözler duymuş gibiydi.

Bhumika gözlerini kapattı. Sonra açtı. Ağlamaya başlamıştı, sessiz gözyaşları.

"Bhumika, iyi misin?" Priya telaşla sordu.

"Bana yas tutacağım söylendi," dedi Priya'ya hiçbir anlam ifade etmeyen bir sesle. Priya bunu sorgulayamadan Bhumika onun elini daha sıkı kavradı. "Bizi yalnız bırakın Prens Rao," dedi.

"Bunu yapamam," dedi.

"Bana en azından bunu borçlusun," dedi Bhumika. Sesi sessiz ama kararlıydı. "Lütfen. Sadece bir dakikaya ihtiyacımız var."

Tereddüt etti. Ama kızın ağlamaklı yüzüne baktı ve içindeki bir şey gözle görülür biçimde parçalandı. "Çabuk ol."

Priya onun ayak seslerini duydu. Bir kapı kapanıyor.

Sonra Bhumika gözyaşlarını sildi, yüz ifadesi değişmedi.

Bhumika, "Ben sadece gitmesi için ağladım," dedi. "Beni hapsediği için suçluluk duyuyor."

"As o gerekir." Priya dedi Keskin. Bhumika'nın kavrama sıkılaştı.

"Beni dinle," diye ısrar etti. "Paylaştığım bilgiyi sana anlattı, değil mi?"

"Evet. Ama ne-"

"Prens Rao'yla her şeyi paylaşmadım ve o da bunu biliyor," dedi Bhumika, kararlı ve aceleyle konuşarak. "Ona yaksa öldürme yeteneği verdim ama onları tamamen yok etme yeteneği vermedim. Ona bu yeteneği ancak Ahiranyi halkının güvenliğini sağlayacağına dair bana söz verirse vereceğimi söyledim. Ama sana söyleyeceğim."

"Bana bu kadar kolay güvenemezsin," dedi Priya kısıp sesle. Cildi sanki şimşek kıvılcımlarıyla kaplıymış, canlıymış gibi hissediyordu. "Beni tanımıyorsun. Ya karşılığında hiçbir şey istemeden bunu İmparatoriçe'ye verirsem? Buraya seni kandırmak için gönderilmiş olabilirim, ben-"

"Senin ne olduğunu hissediyorum," dedi Bhumika. "Bu bir güven meselesi değil. Sana ihtiyacım var. Bunun için üzgünüm. Beni dinle: Yaksa'nın gücünün dünyaya girdiği yer. Bunu yok edersen, yaksa'nın gücü de onunla birlikte yok olur."

"Hirana," diye nefes aldı Priya. Tabii ya.

Oraya ulaşmak için Malini'nin ona ihtiyacı olacaktı. Priya'nın üç kez doğan rehberliği olmadan, Malini'nin askerleri ve rahipleri Ahiranya'nın ağaçtan duvarını aşmak için dalga dalga ölmek zorunda kalacaklardı. Ama Priya onları doğrudan oraya götürebilirdi.

Bu ona koz verdi.

"Bununla Ahiranya'yı kurtarabilirim," dedi Priya, sevinmiş ve rahatlamış bir halde. "Bunu bana söylemek için hiçbir nedenin yoktu, bana güvenmek için hiçbir nedenin yoktu ama bunu yaptığın için teşekkür ederim. İmparatoriçe ile pazarlık yapacağım. Ve onun da seni serbest bırakmasını sağlayacağım."

Bhumika'nın tutuşu aniden sıkılaştı.

"Başka bir bedel daha var," dedi. "Suları açan oydu."

"Kim?"

"Boğucu bir incirin içi boş bir ağaçta büyümesi gibi senin üzerinde büyüyen Tanrı. Onu sende görebiliyorum. Onu hissedin. Ondan tek bir kesik, bir tohum, bir kök kaldığı sürece sular hayatta kalacak," dedi Bhumika ısrarla ve Priya, düşüncelerine dokunmadan önce farkındalığın vücuduna hücum ettiğini hissetti.

Tabii ki. Mani Ara'nın her parçası yok edilmeliydi. Priya olan kısımları bile.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Bhumika. "Çok çok üzgünüm."

Priya başını salladı, kelimeler arıyordu, Bhumika'nın üzülecek bir şey olmadığını anlamasını istiyordu, ikisi de dünyanın ne kadar acımasız olabileceğini biliyordu, Bhumika kendini kaybetmişti ve Priya nasıl daha azını yapabiliirdi? Ama artık çok geçti. Kapı gürültüyle açıldı ve Rao içeri girdi.

"Yeter," dedi Prens Rao. "Gitme vakti geldi."

Priya hemen, "Bhumika'yı bu hapishanede bırakmayacağım," dedi. "Bunu yapacağımı düşünüyorsan aptal olmalısın. Hücredeyken biri beni öldürmeye çalıştı. Gardiyanlara güven olmaz."

Onun tereddüt ettiğini gördü.

"Yaşlı Priya," dedi. "Leydi Bhumika'ya daha iyi bir konaklama sağlanacağına ve güvende olacağına söz veriyorum. Şimdi lütfen. Sahar kızmadan gidin."

Malini saatler sonra Priya'nın odasına geldi. Korumalarını kapıda bırakıp çiçek kokuları arasında, saç örgüsünde altın ışıltılar saçarak içeri girdi.

Zaman. Malini ondan bunu istemişti; tüm gücüne rağmen savunmasız olan o kara gözleriyle yalvarmıştı. Ama bakışları artık sabitti. Işıl ışıldı, dokunulmazdı, Priya'nın ötesindeydi. O imparatoriçeydi.

"Dolaşıp duruyordun," dedi Malini.

"Bhumika'yı görmeye götürüldüm," dedi Priya. Yavaş bir nefes aldı. Kendini çelikleştirdi. "O ve ben ikimiz de

Seninle pazarlık yapacağım."

Malini zarif bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Öyle mi?"

"Bana her şeyi anlattı. Senden sakladığı sırları bile."

"Her şey mi? Hafızası olmayan bir kadın için olağanüstü bir güven," diye mırıldandı Malini.

"Hâlâ büyüyle bağlıyız," dedi Priya. "Hâlâ tapınak kardeşiyiz. Bu kadarı yeterliydi." Priya öne doğru eğildi. "Ahiranya'nın halkının güvende ve özgür olacağına yemin et, ben de sana Yaksa'yı sonsuza dek yok etmenin bir yolunu vereyim. Askerleriniz ve rahipleriniz daha az ölsün. Ne dersin?"

Malini basitçe, "Evet," dedi. Priya gözlerini kırptırdı.

"Ne?"

"Evet," dedi Malini.

Priya sessizce ona baktı. Malini de sakın ve gülümsemeden ona baktı.

"Kâtiplerim bir anlaşma ayarlayacaklar," dedi Malini. "Ahiranya'nın Büyükleri ile Parijatdvipa İmparatoriçesi arasında bilgi karşılığında gerçek bir siyasi anlaşma."

"Yapacak mısın o zaman?" Priya sesini alçaltarak sordu. "Ahiranya'yı bağışlamak mı?"

"Yapacağım. Öldürmekten korkmuyorum," dedi Malini. "Ama kendi halkımı kurtarmak ve yaksaların bir daha geri dönmemesini sağlamak için elime bir fırsat geçerse, bunu değerlendireceğim."

Priya'ya doğru ilerledi. Sanki yaklaşmaktan korkuyormuş gibi tereddüt etti. Priya o karanlık gözlerde yine bir kırılganlık parıltısı gördü.

Malini usulca, "Ben olsam bu konuda yalan söylemezdim," dedi. Priya titrek bir kahkaha attı.

"Benden nefret ediyorsun," dedi Priya. "Bana yalan söylemek için iyi bir nedenin var. Beni incitmek için. Bunun için seninle savaşmak zorunda kalacağımı sanıyordum."

"Hala seni incitmek istediğime mi inanıyorsun, yoksa bunu istemem gerektiğine mi?"

Priya hiçbir şey söylemedi. Nedense bu sözler herhangi bir bıçağın yapabileceğinden daha korkunçtu.

"Ahiranya'yı yok etmek seni de yok eder," dedi Malini. "Seni yok etmek istemiyorum. Artık istemiyorum."

Priya yutkundu. Oda birdenbire çok küçük gelmişti ve Malini'ye uzanmaktan başka bir şey düşünemiyordu - aralarındaki mesafeyi aşp Malini'nin kollarını kavramak, onu kendine yaklaştırmak ve tekrar tadına bakmak, onun tuzunu ve çiçeklerini-

Ellerini sıkıca kavradı. Tırnakları avuç içlerinde oluklar açarak onu toprakladı. Malini'nin dokunuşunu, ağzını, Malini'nin onu yok etmek istemediğine dair şefkatli sözünü hak ediyor muydu? Hak etmediğini biliyordu.

Priya, "Sözleşmeyi ayarla," demeyi başardı. "O zaman sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım. Ahiranya'yı kurtarmanın karşılığında, söz veriyorum Malini, bu savaşı Parijatdvipa'ya kazandıracağım."

MALINI

Sözleşme imzalandıktan sonra maiyetini etrafına topladı.

"Lordlarım ve prenslerim," dedi. "Soylu kadınlarım, bilgelerim ve sevgili danışmanlarım." Başını Lata'ya, Deepa'ya ve etraflarını saran kadınlara doğru eğdi. Artık onun arkasında değil, önünde oturuyorlardı; sarayının başındaydılar. "Önümüzde bir yol var."

Onlara kurban silahını anlattı. Yaşlı Priya'nın istekli rahipleri nasıl ölümsüz sulara götüreceğini, orada nasıl öleceklerini ve suları nasıl yakıp yok edeceğini anlattı. Adamlarının paniklemiş ve şüpheli bakışları karşısında şaşırmadan, kendinden emin ve sakin bir şekilde konuştu. Onlara bunun isimsizlerin bir görüşü olduğunu ve kendisine alev anaları tarafından onaylandığını söyledi. Kutsal Nimisa Manastırı'nın baş rahibi Sunder de bu konuda onun yanında yer alacaktı. İnandırıcı bir şekilde örülmüş bir hikâyeydi.

"Ahiranya'nın Yaşlılarına güvenilebilir mi?" diye sordu biri.

Malini, "Halklarının yok olmasından korkuyorlar," dedi. "Hayatta kalma arzularına güvenebilirsiniz."

"Ve eğer Yaşlı Priya sadakatsizlik gösterirse," dedi Lata, "imparatorluğumuz için ölmeye hazır sadık rahipler ve onu kontrol etmek için can atan askerlerle çevrili olacak."

Malini soğuk bir sesle, "Eğer hainlik ederse, ülkesi yanar," dedi ve odadaki muhalefet yatıştı.

Bir adam ayağa kalktı.

"Bağışlayın beni İmparatoriçe," dedi Ashutosh. Gözleri soğuk, çenesi yukarı kalkıktı. "Ama daha önce de Ahiranyi tarafından yanıltılmıştınız."

Malini ona gülümsedi, elmas gibi sert bir gülümsemeydi bu. "Tasması bende," dedi basitçe.

"Srugna'daki lake bahçelerinde rahiplerin ölmesine izin verdin," diye devam etti. "Kendi ölümünden o kadar korkuyor musun ki, kutsal adamların senin için ölmesine yine izin vereceksin?" Priya'yı öldürmeye çalışan ölü yalancılarından söz etmedi ama Priya onun gözlerindeki duyguyu gördü.

Gülmek istedi.

"Yanlış hatırlıyorsunuz lordum," dedi Malini. "Lake bahçelerindeki rahipleri ben öldürmedim. Onlar benim için, hayatımı kurtarmak için isteyerek öldüler. Beni Parijatdvipa'nın varisi ilan eden kehaneti duydunuz. Tacımı yapan ve alnıma yerleştiren ateş onların ateşiydi. Artık rahipleri öldürmüyorum ama onlardan hem annelerin hem de isimsiz tanrının iradesine kulak vermelerini istiyorum: Yanmalılar."

Öne doğru eğildi, sesinde vahşet vardı. "Anneler ve isimsiz tanrı, vizyonları ve rehberlikleri aracılığıyla bana bunu öğretti: Ben Parijatdvipa'nın annesi değilim. Kardeşim Aditya gibi sonsuza dek sevilen ve ebedi olan bir alevin oğlu değilim. Ben bir imparatoriçeyim ve benden önceki imparatorlar gibi imparatorluğu bir bütün olarak tutmak benim görevim ve benim için ve Parijatdvipa için ölmek iyi adamların görevi. Ben Divyanshi'nin torunuyum, ama aynı zamanda İmparator Sikander'in de torunuyum ve İmparatora karşı görevlerime ihanet etmeyeceğim.

İmparatorluk.

"Rahiplik," dedi sonunda, "buna itiraz etmeyecektir. Onlar benim amacımı biliyor."

Ayağa kalktı, yola çıkmaya hazırdı.

Söyleyeceğini söylemişti. Hemanth'ın ona geleceğini biliyordu.

Adam verandaya vardığında kadın oturuyordu. Harsinghar'a bakan, çiçek kokularının havayı tatlı bir şekilde kokulandırdığı huzurlu bir konum. Hemanth ona katıldı, yüzü gök gürültüsü gibiydi. Onun karşısına oturdu.

"Ben ve rahiplerim anneler adına konuşuyoruz," dedi, sesi kontrollüydü. "Biz bu işe karışmadık. Bunun Parijatdvipa'yı kurtarmayacağını biliyoruz."

"Divyanshi'nin soyundan gelen biriyle aynı fikirde değilsiniz? Anneler doğrudan benimle konuştu, Baş Rahip."

Yalan söylediğini biliyordu. Yüz ifadesi daha da karardı.

"Sanırım kendinizi kurtarmaya çalışıyorsunuz, İmparatoriçe. Sana tahtını kazandıran yeminden dönüyorsun. Kendi isteğinle yanacağını ve Parijatdvipa'yı kurtaracağını söylemiştin. Kalbinizde bunu yapmanız gerektiğini biliyorsunuz."

Masa boştu ve bugün ona eşlik eden kimse yoktu. Deepa yok, Lata yok. Sadece kapının ardındaki kişisel koruması vardı, her kadının eli kılıcıdaydı. Bu kadarı yeterliydi.

"Leydi Varsha bir rahip tarafından yoldan çıkarıldı," dedi ve adamın yüzünde refleksif bir panik ve utancın titreştiğini gördü. "Ona güç teklif etti. Ölümüm üzerine bir naiplik. İşkencenin altında ezildi, Baş Rahip. Her hareketini desteklediğinize dair beni şiddetle temin etti."

Bir vuruş. Başka bir vuruş.

"Mitul yaptığı her şeyi Parijatdvipa için yaptı," dedi Hemanth. "Tıpkı benim yaptığım her şeyin imparatorluğumuz için olduğu gibi. Sen öldüğünde İmparator Chandra'nın oğlu yönetmeli. Ve sen de yakında gideceksin. Bunu anlıyorsun."

"Anladığım kadarıyla imparatoriçenize ihanet etmişsiniz."

"Bana hain dersen Parijatdvipa'yı savaşa sokmuş olursun," dedi Hemanth, utancını unutmuş bir güvenle. "Rahiplik bana hesap verir."

"Kardeşim sana çok fazla güç verdi. Bana ihanet ettin Hemanth," dedi Malini, darbenin şüphesiz hedefini bulacağından emin olmak için unvanından vazgeçerek. "Kardeşimin dul karısıyla komplo kurdun. Neyi başarmayı umuyordun? Beni köşeye sıkıştırmayı, sana itaat etmemi sağlamayı mı?"

"Bize sadece tahtınızı alırsanız yanacağınızı söylemiştiniz İmparatoriçe," dedi Hemanth, gözleri soğuk bir şekilde. "Tahtınızı alıp yemininizden dönmenizi istemem. Ama ölümünüz -eğer doğru söylediyse- çok yakın. Halefiniz için plan yapmak mantıklı."

"Ah," diye nefes aldı. "Sen sadece ölümümü hızlandırmaya çalıştın. Bu ne kadar da iyi. Ama şimdi, elbette, hiç yanmam gerekmediğini görüyorsun."

"Prens Rao ile birlikte bir Ahiranyi kadın ve erkeğinin geldiğini biliyorum," dedi Hemanth. Dudağı belli belirsiz kıvrıldı. "Bu teklif, bu bilgi, isimsiz tanrının bir armağanı değil -ki bu annelerin gerçek iradesinden daha az olsa da bizim için kabul edilebilir- ama yaksa'nın bir hilesi. Bunu nasıl göremiyorsunuz? Hayatta kalma arzunuz sizi bu kadar mı kör ediyor? Sizi yanıltmaya çalışıyorlar, İmparatoriçe Malini. Sizi gerçek amacınızdan uzaklaştırıyorlar. Kaderinizden."

"Tekrar tekrar kaderimden bahsediyorsunuz Baş Rahip, çünkü geçmişe dar gözlerle bakıyorsunuz," dedi Malini. "Benim gördüklerimi görmüyorsunuz."

"Aydınlatın beni İmparatoriçe," dedi, sesi ısırlmış, keskin. "Benim, alev analarının Baş Rahibi'nin göremediği neyi görüyorsun?"

"Divyanshi büyük bir inanca sahip bir kadındı," diyor Malini. "Bütün anneler öyleydi. Dua ettiler ve daha büyük bir güce ulaştılar - ve güç onlara hizmet etti ve onları yok etti. I

böyle bir inancım yok." Öne doğru eğildi. "Benim kanım, tanrılara inanan rahiplerin kanından çok daha değersiz olurdu. Ruhlarını daha büyük bir güce açan rahiplerin. Ben asla böyle bir şey yapmadım. Anneleri sevdiğimden bile emin değilim. Divyanshi bana kanını verdi, ama aynı zamanda beni her zaman bekleyen bir kurban olmaya mahkum etti - organlarımdan, kemiklerimden fazlası değil. Bunun için ona teşekkür etmiyorum." Gözlerini kırpmadan Hemanth'a dikti. "Bu seni tiksindiriyor mu, Hemanth? En azından seni duraksatmalı."

Gözlerini kapattı. Yüzünde kederli bir ifade belirdi. "Yanıyorsun," diye fısıldadı. "Kaderine sırtını dönmekle hata ettin."

"Kaderimi biliyorum," dedi. "Bizi neyin kurtaracağını biliyorum. Şimdi seçenekleriniz var, Baş Rahip. Bana sırtını dönüp benim ve benimle birlikte isimsiz rahiplerin yanıldığını, Prens Rao'nun yanıldığını ilan edebilirsin. Ve hepimiz Yaksa'nın ellerinde öleceğiz. Ya da gerçeğe ve benim irademe teslim olursun."

"Benden yakmamı ister misiniz, İmparatoriçe?" Öne doğru eğildi. "Eğer korktuğun tek başına ölmekse, o zaman sana söz veriyorum, rahiplerim seninle birlikte ölecek. Yalnız gitmeyeceksiniz. Yanınızda rahipler olacak, eğer isterseniz hizmetçileriniz de olacak."

"Hayır." Narina ve Alori'yi düşündü ve öfkesini yuttu. "İstersen hastalığını öne sürebilirsin," dedi Malini. "Sen yaşlı bir adamsın Hemanth ve sana karşı bir sevgim yok. Ama şimdi benim iznimle ortadan kaybolabilirsin. Senin için muhafızlar ayarladım, iyi Parijati adamları, yatağında unutulmuş olarak öleceğin güne kadar sana göz kulak olacak ve rahatını sağlayacak."

Başını kaldırdı.

"Benden rahipliği kendi isteğimle devretmemi istiyorsunuz," dedi ince bir sesle. "Sana sadık birinin benim yerime geçmesine izin vermek için. Parijatdvipa'yı yok etmenize izin verecek birinin."

"Onu kurtarmak için," diye düzeltti Malini.

"Parijatdvipa'dan önce kendimi kurtaracağıma inanacak kadar beni küçük görüyorsunuz, İmparatoriçe."

"Eğer benim isteğime karşı gelersen," dedi Malini, ona soğuk olduğu kadar soğuk bakarak, "ihametini herkesin bilmesini sağlarım. Bunun bana rahiplerin desteğine mal olacağını biliyorum. Ama artık eskiden olduğu gibi korkmuyorum. Senden daha büyük bir şeye sahibim. Savaşımıza bir cevabım var." Kurbanın sırrı. İsimsiz rahipler Rao ve Bhumika'yı gözlerindeki ışıkla takip ediyorlardı. "Gerçek bende."

Ayağa kalktı. "Mitul idam edilecek," dedi. "Bana katılmak isteyen herhangi bir anne rahip bunu yapabilir. Ama yolculuğunuz sona erdi, Baş Rahip."

Rahiplerden oluşan bir mahkemenin önünde durdu. Annelerin rahipleri. İsimsizlerin rahipleri.

Hemanth avlunun kenarında sessiz bir şekilde duruyordu.

Biliyordu ki, rahipliği de kendisiyle birlikte utanç içinde aşağı çekmeyi seçebilirdi. Ama onun zayıflıklarının bir kataloğunu çıkarmıştı. Onu tartmıştı. Rahipliği ve anneleri her şeyden çok seviyordu. Onu tehlikeli bir müttefik ve tehlikeli bir düşman yapan şey, kendi doğruluğuna tamamen inanmasıydı.

Ama kendi ideallerinden daha çok değer verdiği bir şey vardı: basit cübbelerini giymiş, alınları külle işaretlenmiş, bir grup halinde onun sarayına gelen rahipler. Divyanshi'nin tahtında otururken onlara bakarak eğilenler.

Onlara isimsiz tanrının Alor'daki takipçilerine ne öğrettiğini anlatırken. Ve şimdi tüm Parijatdvipa için ne yapmaları gerektiğini.

Çiçekler Çağı'nda alt kıtayı kurtarmak için beş gönüllü ölüm yeterliydi. Şimdi yeniden doğan, daha büyük ve güçlü Yaksa ile karşı karşıyaydılar. Tehditle yüzleşecekler miydi? Ona karşı koymak için ölecekler miydi?

Yavaş yavaş, emin adımlarla, erkekler teker teker öne çıkıp eğildiler ve kendilerini sundular. Ve Malini onları izledi, yüreğinde büyüyen ateş ve umutla.

Tabii ki kendini kurtardın, diye düşündü, avlunun kenarında duran Hemanth'a bakarak, gözleri öfkeliydi. İlk ışıktaki unvanından vazgeçecek olan Hemanth'a. Artık Baş Rahip olmayacak olan.

Sen ve ben birbirimize benziyoruz. Gerçek gücü tattık. Ölümden sonra bizim için değerli hiçbir şey yok.

SANVI

Sanvi mahalin altındaki hücrelerin derinliklerine doğru yürüdü. Hava rutubete dönüşmüş yağmur, ekşi bedenler ve sidik kokuyordu. Son koridorun kapısındaki muhafızlardan biri, kapılara yaklaşırken ona başıyla selam verdi.

"Rahip için mi buradasınız?"

"Bitirmek istiyor," dedi Sanvi hafifçe.

Omuz silkti ve geçmesine izin verdi. Başka sorusu yoktu. İmparatoriçe'nin muhafızlarından biriydi ve burada hoş karşılanıyor ve tanınıyordu.

En uzaktaki hücre sıkıca kilitlenmişti ve içeride sadece hastalıklı bir kil lambadan gelen küçük bir ışık vardı. Boğazındaki zincirden anahtarı aldı ve kilidi açtı.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Burası kan kokuyordu. Hastalık.

Koridorun sonundaki nöbetçi buradan gelen sesleri duyamayacak kadar uzaktaydı. Bir işkence hücresinin kalın duvarlara ihtiyacı vardı. Diz çöktü.

"Rahip," dedi alçak bir sesle. "Mitul. Ben buradayım."

Hücrenin köşesinde bir yığın paçavra titredi ve hafif bir inilti çıkardı. Kendini zahmetle, acıyla açtı: çürük, kırık uzuvlar. Şişmiş bir yüz. Bir gözü kan çanağına dönmüş, ona bakıyordu.

"Sanvi," diye homurdandı. "Anneler adına. Sen olduğun için çok mutluyum." Kadın boğuk bir hıçkırık attı ve ona doğru koşarak vücudunun üst kısmını kucağına kaldırdı. Acı içinde haykırdı. Kadın bir

rahatlatıcı bir ses.

"Ben gönüllü oldum," dedi. "Acıyor mu?"

"Benden her şeyi istedi," dedi. "Sen mi dedin...?"

Mitul, "İnsan işkence gördüğünde her şeyi söyleyebilir," diye cevap vermeyi başardı. "Her gerçeği ve her yalanı. Ona neredeyse her şeyi söyledim. Baş Rahip'e ihanet ettim. Ama ona senden bahsetmedim."

Kan kaybediyordu, rahibi. Yüzük parmağı boğumdan öteye kopmuş ve onu çevreleyen parmaklar un ufak olmuştu. Elleri bir zamanlar çok zarifti. Onları bir kez bile kendi ellerinde tutmayı diledi: şekillerini izledi, parmak eklemlerini öptü. Aşk ya da arzu için değil, Parijatdvipa ve anneler uğruna burada neleri feda ettiğini daha yakından anlayabilmek için.

Kendi sonuyla yüzleşmeye hazırlanırken, onun acısının her bir parçasını içinde tutmak istiyordu.

"Baş Rahip güvende olacak," diye söz verdi. Anneleri kendisi gibi seven başka muhafızlar da vardı; imparatoriçeye hizmet eden Parijati savaşçıların saflarında ilerliyorlardı. Onlar Baş Rahibi koruyacaklardı. İnancı vardı.

"Sanvi," dedi. "Büyük bir kaderi olmayan bizler, kahramanlıklarımız unutulabilir ama annelerimiz kollarında yatarken bize teşekkür edecekler." Sesi titriyordu. "Anneler dünyanın kurtulduğunu görmek için neler verdiğimiz bilecekler ve bizi şefkatle kucaklayacaklar. Seninle orada buluşacağım, ötesinde. Sen ve

İmparatoriçe de."

Sanvi gözlerindeki yaşları kırpiştırarak, "Onu oraya götüreceğim," diye söz verdi. "Ona yolu göstereceğim."

"Güzel." Ona gülümsedi; yaralı yüzünden parlayan harap bir gülümsemeydi bu. "Sana güveniyorum, Sanvi."

"Annelere iyi hizmet ettiniz, rahip," dedi. Kemerine uzandı. "Şimdi gözlerini kapat. Dinlen."

Kadının ona söylediği gibi yaptı.

"Elveda," dedi.

"Elveda," diye yankılandı.

Onu göğsüne, kalbine yasladı ve sıkıca, şefkatle boğazını kesti.

Onunla ilk tanıştığı, inancını gördüğü ve hayatına bir amaç verdiği mahalle tapınağına dönmek isterdi. Ancak imparatoriçe ev halkını savaşa hazırladığı için mahal kargaşa içindeydi.

Onun yerine odasında, bir daha asla uyuyamayacağı yatağının yanında dua etti. Ellerini kavuşturdu ve onun mahvolmuş ellerini, mahvolmuş yüzünü düşündü. İmparatoriçeyi nefretle, sevgiyle ve neredeyse çılgılık atmasına neden olacak bir çaresizlikle düşündü. İmparatorluğun ihtiyacı olan şey olmalısın, diye düşündü.

Yanmalısın, yanmalısın, yanmalısın.

Daha sonra Shri tarafından odasından sürüklenerek çıkarılan Sanvi gücünü topladı. Rahip ona zamanında çok şey öğretmişti ve artık onun yasını tutmayacaktı. Çantasındaki yağ, kemerindeki çakmaktaşı onun için bir kutlama olacaktı.

İşinin başına döndü. Sahar bir arabaya silah yüklerken, koruması ve göz kulak olması gereken daha fazla insan olmasından şikayet ediyordu.

"Sessiz sakın bir adam," diyordu. "Onunla ne yapmam gerekiyor?"

Ahiranyalı bir adamdı, bir muhafız ya da asker. O bir

Teknik olarak artık bir tutsak değildi ama kimse bir Ahiranyi'nin yanında kılıcıyla at üstünde ülkesine doğru serbestçe at sürmesine izin vermekten çekinmiyordu.

"Kim o?" Shri şaşkınlıkla sordu. "Başka bir yaşlı mı?"

"Bilmiyorum," dedi Sahar, bir sandık dolusu silahı daha arabaya yüklerken. "Ama Yaşlı Bhumika onun için çok endişeli görünüyor." Bir iç çekiş. "Daha fazla sorun."

Diğer Ahiranyi kadın Sima'yı korumaktan şikâyet etmedi. Ama o da Prens Rao'nun himayesine verilmişti, belki de artık Sahar'ı ilgilendirmiyordu.

Sanvi Sima'yı hiç sevmemişti. Çok öfkeli ve çok sessizdi; Sahar'a karşı hariç. Sahar her zaman onu bilek güreşine davet eder, sonra da en iyi şarabı onunla paylaşmakta ısrar ederdi. Sanki canavar büyüklerinden biri tarafından pislik gibi terk edilen bir Ahiranyi aptalı böyle bir iyiliği hak ediyormuş gibi.

Sanvi sessizliğini korudu.

Onlar ayrılırken şehri izledi. Şeftali ağaçlarını. Beyaz mermerleri. Kalbi, Mitul ve geride bırakmayı seçtiği tüm değerli şeyler için acı çektiği gibi, hepsi için acı çekiyordu.

Her şey planlandığı gibi giderse, Harsinghar şehrini bir daha asla göremeyecekti.

PRIYA

Hepsi de Parijatdvipa'nın tam olarak müttefiki ve tutsağı sayılmazdı, bu yüzden Priya, Malini'nin muhafızlarından birinin atlarını yönlendirmesi ve at sırtında onlara göz kulak olmak için bir çember oluşturan askerlerle birlikte, aynı peçe duvarlı arabada Bhumika ve Sima'ya gönüllü olarak katıldı.

Priya kız kardeşine baktı: Bhumika'nın karmakarışık saçlarına, ciddi yüzüne. Perdenin tülünden uzaklara bakıyor, etraflarındaki dünyayı görmüyordu. Onun yerine kendi içinde bir şeyler görüyordu.

"Sana eskiden kim olduğunu söylesem yardımı olur mu?" Priya bir kez sordu. "Bhumika, sana Ahiranya'dan, ailemizden bahsetsem. Bunun yardımı olur mu?"

Araba yoldaki bir çukurun üzerinden geçerken sarsıldı.

"Hayır," dedi Bhumika. "Jeevan'dan bana bundan bahsetmemesini istedim. Korkuyorum..." Başını iki yana salladı.

"Ne?" Priya bastırdı.

"Bana geride ne bıraktığımı bilmek istemediğimi söyledi."

Bhumika sonunda şöyle dedi. "Ve bildiğim şey..." Durakladı, mücadele ediyordu. "Ona inanıyorum."

Sessizlik.

Sima sonunda, "Durumu iyi," dedi. "O, uh. Bizden daha fazla zincirlenmiş durumda. Ama Prens Rao ve Sahar ona zarar gelmesine izin vermeyecekler."

Bhumika sözsüzce başını salladı ve gözlerini kapattı.

Priya bundan sonra uzun bir süre onu izledi, kalbi acıyordu. Sima onun omzuna yaslandı ve kendi ayaklarını onun altına sıkıştırdı.

"Biliyorum," dedi Sima nefesinin altından.

"Biliyorum." El ele tutuştular. Savaş arabası ilerlemeye devam etti.

Bilge Lata onları geceyi geçirecekleri yere götürmeye gelen kişiydi. Savaş arabası durmuştu - ordu bütünüyle durmuştu - gece için kamp kurmaya hazırdı.

Sima ve Bhumika yerleştğinde Priya'ya "Gel," dedi. Sima dönüp baktı, yüzünde bir soru vardı. Ama Priya cevap veremedi. Lata'ya başını salladı, sonra da onu takip etti.

"İmparatoriçenin akıllıca davrandığını sanmıyorum," dedi Lata, hiç söz almadan. Priya'ya bakmıyordu, sadece yolu gösteriyordu. "Ama seni yanında istiyor."

Priya buna bir şey söylememenin akıllıca olacağını düşündü.

Malini'nin çadırında, tek başına, kendini huzursuz buldu. Kendini ipek yatak takımlarına dokunurken, ayak parmaklarının arasında halının yumuşaklığını hissederken buldu. Malini'nin sandığından dökülen ve Swati tarafından erişilebilir bırakılan eşyalara dokundu: ipek sariler ve mücevher kutuları; kumaşa sarılı kitaplar ve attar kutuları.

Malini'nin mücevher kutusuna bakmaması gerekiyordu ama baktı.

Tabanda küçük bir kâğıdın görüldüğü boşluğu bulmaması gerekirdi, ama buldu ve onu

parmak uçlarını. Ve oku.

Ve oku.

"Priya."

Malini beyaz giymişti, boğazında gümüşten büyük zincirler ve kulaklarında ay taşları vardı, örgülü saçlarında beyaz yasemin bir korona. Tam bir imparatoriçeydi ve çadırın karanlığında ıslıl ıslıl görünüyordu, Priya'nın yatakta oturduğu yere doğru ilerlerken ay ışığı gibi parlıyordu.

"Buraya her geldiğimde, yalnız ya da seninle, aramayı bırakamadığımı fark ediyorum. Bakmaktan, dokunmaktan..." Mektupları elinde evirip çevirirken Priya'nın sesi bir duman gibi dağıldı.

"Bunlar özel," dedi Malini bir süre sonra.

"Bana gönderilmişler."

"Onları almak için mücevher kutumun astarını yırtmışsın," dedi Malini, duygularını Priya'dan, yani gerginliğinden saklamayan kuru bir ses tonuyla. Onun keskinliğini. "Senin için olmadıklarını biliyorsun."

"Bana mektuplar yazdın," dedi Priya usulca. Kendini savunamazdı, o yüzden denemedi. Parmakları mektupların üzerinde gezindi; mürekkep, havada asılı duran parmaklarının altındaki toz gibiydi, bir nefes fırçasıyla, bir dokunuşla yok edilebilecek kayıp zamanın izi. "Bana ulaşmak istedin. Tekrar tekrar beni düşündün."

"Ben yaptım," dedi Malini. Priya'nın yanına, yatağın arkasına oturdu. Sari'sinin ipeği tıngırdıyordu.

"Beni sevdin," dedi Priya, kalın bir sesle.

Bir duraklama.

Malini sonunda, "Yaptım," dedi.

Priya yavaşça başını salladı. Tekrar mektuplara baktı.

Malini'nin sesi sessizliği bozdu.

"Bana mektup yazmış olsaydın..." Parmak uçları kâğıdın üzerinde Priya'nın kilere dokundu. "Söyle bana," dedi. "Bana ne yazacağını söyle."

"Sevgili Malini," dedi Priya bir süre sonra. "Bok gibiyim."

mektup

yazmak."

Kısık bir

kahkaha.

"İyi bir başlangıç," dedi Malini. "Ama bundan daha fazla şiirselliğin olduğunu biliyorum."

"Bana şiirde iyi olmadığımı söylemiştin."

"Öyle mi?" Malini'nin sesi hafifti; suların üzerinde dalgalanan bir yaprak gibi. "Ne kadar iyi yalan söylüyorum."

Priya bu sözler üzerine yere baktı, görüşü biraz bulanıklaştı. Gözlerini kapattı.

"Sevgili Malini," diye tekrar başladı. "Korkuyorum. Herkesi koruyamam. Ve tanrılara hizmet etmek, onlara ne kadar uzun süre tapmış olursan ol, soğuk, acımasız, çirkin bir iştir. Ne zaman benden onlar için değişmemi, daha yabancı ve daha güçlü olmamı isteseler, ihtiyaç duyduğunuz şey olmanın ne kadar kolay olduğunu düşünüyorum. Sen kurtarılmak istedin ve ben de kızgın olmama rağmen... evet dedim." Kâğıdı düzeltti. Ya öyle yapacaktı ya da buruşturup atacaktı. Elleri huzursuzdu. "Benden senin savaşında savaşmamı istedin ve ben de evet dedim. Beni istedin, ben de hep evet dedim. Evet olmasını istedim." Bir nefes. "Ve sonra daha fazla evet diyemedim. I..."

Sayfaya bir gözyaşı sıçramış.

"Kahretsin," dedi Priya gülerek. "Ben çirkin bir ağlayıcıyım."

Sonra Malini onun yüzünü sıktı. Parmakları teninde nazikçe gezinerek gözyaşlarını sildi.

"Priya," dedi nazikçe.

"Gözyaşlarımı silmemelisin," dedi Priya, sesi titreyerek. "Benden nefret etmelisin."

Malini başparmaklarıyla Priya'nın elmacık kemiklerinin şeklini şefkatle takip ederek, "Bunu daha önce de söylemiştin," diye cevap verdi. "Senden nefret ediyorum. Kendimden nefret ettiğim gibi. Belki de hep edeceğim." Priya'nın teninde gezinen şefkatli dokunuşlar. "Gittiğin için değil, Priya. Ama sana o kadar çok inandığım için seni, acını ya da karşı karşıya olduğun seçimi görmedim ve sen de bana güvenecek kadar inanmadın." Alçak bir sesle konuştu. "Seni tutacak kadar zeki değildim."

"Malini-"

"Bir daha böyle bir aptallık yapmayacağım." Malini'nin sesi kararlıydı. "Seni kaybetmeyeceğim."

"Bana kelepçe taktınız," dedi Priya, gözyaşları gülümsemeye dönüşerek.

"Ben yaptım."

"Beni zincirledi. Senin olduğum konusunda ısrar etti."

"Ben yaptım," dedi Malini. Elleri hâlâ Priya'nın yüzünü tutuyordu. "Bunun için benden nefret edecek misin?"

"Hiç bu kadar mantıklı olmamıştım," dedi Priya. Başını çevirerek Malini'nin elinden kurtuldu. Malini onu serbest bıraktı.

Priya dikkatle Malini'nin saçlarına uzandı.

"Bir keresinde sana bir çiçek vermiştim," dedi Priya. "Ve sonra onu senden aldım. Senden kalbimi aldım ya da almaya çalıştım."

Malini'nin çiçek tacına uzandı. Çiçekler buklelerinin arasından geçen bir ipliğe dizilmişti. Birkaç çiçek kolayca koptu. Elllerinde dal dal büyüyerek açıldılar. Ellerini indirdi ve kendi bileklerini birleştirdi. Bu dallar bileklerinin etrafına dolanarak onları birbirine bağladı.

"Bu benim sana olan yeminim," diye fısıldadı Priya. "Garland-strung. Beni burada tutabilirsin. Tutmanı istiyorum."

Malini, Priya'nın kollarının hassas derisinde, birleşmiş bileklerinin üzerinde çiçeklerin izini sürdürdü. Sonra Priya'yı kollarından tutup içeri çekti ve öptü.

Sert bir öpücüktü, onu tanıyan bir öpücük; talep eden bir öpücük. Nazik değildi ama Priya öyle olmasını da istemiyordu. Malini'nin suların süpürdüğü bir rüyada ona nasıl dokunduğunu düşündü ve karnında, kalçalarının arasında sıcak bir ağrı hissetti.

Lütfen, diye bağırdı ve Malini onu yatağa bastırdı, Priya'nın yüzü battaniyeye dönüktü, elleri onun altındaydı; Malini Priya'nın saçlarını bir kenara süpürüyor ve dişlerini Priya'nın ensesine geçiriyordu. Priya sessizce haykırdı.

Eller bluzunun altında. Ona dokunan, ona sahip olan eller.

Malini'nin elleri tenine dokunurken Priya, "Artık pek insan sayılmam," dedi: kollarının savunmasız sırtları, yaprak ve çiçek izleriyle kızarmış sırtının derisi.

"Sen hayatsın," dedi Malini, sustu. "Bunda utanılacak bir şey yok."

Priya'yı hareket ettirdi, Malini arkasındayken yan dönene kadar onu çevirdi, ona baktı ve dokundu, kalçasının kıvrımını, karnının yumuşaklığını, göğüslerinin kabarıklığını avuçladı. Malini başparmağını Priya'nın gözyaşlarını sildiği gibi acımasızca ve şefkatle bir meme ucuna dokundurduğunda, Priya kendisini delirteceğini düşündüğü kadar acı verici bir istek duydu.

"Sen benim için her zaman hayattın," dedi Malini sessizce. "Her zaman yaşayan ve iyi olan her şey."

"Benden nefret ettiğinde bile mi? Birbirimizi hayal ettiğimizde bile mi?"

"Ve o zaman bile hayattaydın," dedi Malini. Priya kollarındaki çiçeklerin daha sıkı sarıldığını, dirseklerini daha yakına çektiğini ve onu Malini'nin ellerine doğru kaldırdığını hissedebiliyordu. Bunu o yapmıyordu. Hepsi Malini'nin işiydi. Malini'nin bunu bilerek yapıp yapmadığını bilmiyordu. Umurunda da değildi.

Malini'nin parmakları onu inceledi, eteğinin kıvrımlarının altından geçerek onları kenara itti. Bir elini Priya'nın kalçalarındaki sarmaşıkların ve yaprakların üzerinde gezdirdi, ama ağzı Priya'nın kulağındaydı, vücudu sırtında sıcaktı, sıcak teni ve hâlâ boğazına, bileklerine takılı soğuk mücevherler. "O zaman bile sana ihtiyacım vardı. Yoksa uykuda, rüyalarda sana nasıl ulaşabilirdim?"

"Malini," dedi Priya.

Malini'nin ince, bilgili parmaklarının içine doğru kaydığını hissetti ve Malini'nin ağzı onu kapladığında kollarına doğru eğildi, teslim oldu.

Daha sonra Malini çiçekleri gevşetmek için kendi ürpertici büyüsünü kullandı. Priya'nın cildini yatıştırmak için ağzını kullandı.

"Savaş bittiğinde nereye gideceksin?" Malini sordu.

karanlıkta, sessizlikte.

"Hiçbir yerde," dedi Priya. Olabileceği en dürüst ifadeydi bu. Bileklerinin sızladığını, boğazındaki dişlerin yankısını hissetti. "Hiçbir yerde," diye tekrar fısıldadı.

Malini Priya'nın saçlarına hayalet gibi bir öpücük kondurdu.

"Uyu," diye mırıldandı. "Sen varsın, Priya. Sana sahibim."

ARAHLI ARA

Ashok rüya görüyordu.

Boğuluyordu. Su derin ve maviydi ama sonra hiç mavi olmadı. Sular o kadar engin bir karanlıktı ki rengi yoktu. Yıldızlar, fırlatılmış bıçaklar kadar keskin ve soğuk bir şekilde suyun içinde yarışıyordu. Yüzeye doğru yüzmeye çalışıyordu ama yüzeyin nerede olduğunu bilmiyordu. Ciğerleri suyla dolmuştu. Ölüyordu. Belki de uzun zamandır ölüydü.

Riti, Sanjana ve Nandi'nin altın zincirler gibi yabani otlara dolanmış bir halde ona doğru uzandıklarını gördü. Gözleri boştu. Onu kavradıklarında elleri soğuktu. Benekli maviydiler, boğulmuşlardı, giysileri beyaz bulutlar halinde etraflarında uçuşuyordu.

Priya, diye düşündü. Bhumika. Benim aptal kardeşlerim. Özür dilerim.

Denedim-

Arahli Ara gözlerini açtı.
Yaksa böyle rüya görmezdi.

Önce Taru Ara'ya gitti. Mahal'in çatısında, yasemin çiçeklerinden bir yatağa kıvrılmış uyuyordu. Tünediği yerden ormanın kenarları görünüyordu. Buradan, bir kez daha Ahiranya sınırlarına dayanan Parijatdvipan ordusunu duyabiliyor ve hissedebiliyordu. Ama bu sefer onlara gülüp geçemezdi. Ölümlüler yeni doğmuş bir yaksa öldürmüşlerdi.

Bu kez, o ve akrabaları... değişmişlerdi.

Taru'nun teninde tuhaf bir solgunluk vardı: kırmızı ölümlü kanıyla kızarmış, ölümlü etinin kahverengiliği. Gövdesi, etrafını saran çiçeklerin maskeleyici parfümünün altında, insan çürümesi kokuyordu.

Alor'daki akrabalarının öldüğünü hissettiklerinde ağlamıştı. Bir ölümlü gibi ağlamıştı, damarlarında ateş vardı ve yarası onu içten içe çürütüyordu.

Bir elini onun alnına koydu. Elinin teni onunkinden farklı değildi.

Zaman yok, diye düşündü. Panik boğazını tırmalıyordu. Bunu daha fazla inkâr edemezdi. Taru Ara'nın yarası, garip tenleri, üzerine çöken insanlık, rüyalar...

Geri dönmek ve hayatta kalmak için yeşillerinden çok şey feda etmişlerdi. Ölü tapıcılarının yüzlerini giymişlerdi. Ölümlülüğü tüketmişlerdi. Ve bedeli buydu. Bu korkunç etlilik.

Böyle olacağını bilmiyordu.

Mani Ara döndüğünde her şeyin daha iyi olacağını söyledi kendi kendine. O içlerinde en güçlü olanıydı. Her şeyi düzeltebilirdi.

Alnını Taru Ara'nınkine bastırdı. Kardeşim, diye düşündü, kendi sesi olmayan bir sesle. Kız kıpırdamadı.

Tapınak çocuklarını düşündü. Belki de en büyükleri olan çocuk Aşış'i ölümsüz sulara götürecekti. Ona rehberlik edecekti. Onu bir kez doğmuş biri yapacaktı. Artık Priya'ya sahip değillerse, soyunun en büyükleri için daha değerli gemiler yapabilirdi. Çocukları aramak için Taru Ara'dan ayrıldı, kalbi çarpıyordu, mide bulantısı içinde kaynayan bir denizdi.

karnını.

Tapınak çocukları yataklarında değildi.

Öfkesi tüm mahalde duyuldu; ağaçlar sallandı ve kuşlar havalandı.

Gitmişlerdi.

Cira Ara içlerinde en yenisiydi ve önemli olan her yönden hâlâ en yeşil damarlı olanıydı. Arahli Ara ve akrabalarını ormanda gezdiriyor, ayak seslerinin topraktaki ince yankısını, ağaçların fısıltılarını takip ediyordu. Arahli onun gibi hissedemiyordu. Duyuları beceriksizdi, içindeki kan yüzünden körelmişti.

"Tabii ki hissediyorum," dedi neşeyle, keskin dişlerini neşeli bir kötülükle göstererek. "Öyle değil mi, sevgili akrabam? Tapınak çocuğu olmayanları öldüreyim mi, ibret olsun diye derilerini yüzeyim mi?"

"Hayır," dedi. Başka bir varlık hissedebiliyordu. Ganam. Göğüs kemiğinde öfke alevlendi. "Ganam'a git. Avan Ara'yı da yanına al. Onu zapt edin. Ben çocukları bulacağım."

O, Bhisara ve Vata Ara ile birlikte arayıcının yolundaki çocukları aradılar. Ashish onları ilk gören oldu, gözleri büyüdü ve "Kaçın!" diye bağırdı.

Çocuklar kaçtı ama yeterince hızlı değillerdi. Arahli'nin akrabaları toprağı çevirerek onları dizlerine kadar yutmasını emretti. Sıkışıp kaldılar, hıçkırarak hıçkırarak ağladılar. Onları toplamak kolaydı; sarmaşıklarla bağlayıp ormanın kenarına doğru götürmek için.

Ganam diz çökmüş, sarmaşıklarla kırbaçlanmış, yüzü öfkeyle kaplanmıştı. Yanındaki Avan Ara titriyordu. Yanı başında yerde bir kılıç yatıyordu, şiddetle ikiye ayrılmıştı.

"Bunu taşıyordu," dedi Avan Ara. Çenesini bıçağına doğru salladı.

Arahli Ara ona doğru yürüdü ve diz çöktü. Sadece bir parmak ucunu değdirdi ve tiksindirici bir boşluk hissetti - kendi büyüünün yadsınması. Geri çekildi. Avan Ara'nın neden onu parçalamaya çalıştığını anladı.

Ganam'a baktı. "Hain," diye fısıldadı.

Ama Ganam ona bakmıyordu. Gözleri çocukların üzerindeydi, yüz ifadesi paramparçaydı, tamamen kederliydi.

"Rukh," dedi. "Neden hepsi burada? Sana kaçmanı söylemiştim."

"Özür dilerim," dedi Rukh perişan bir halde, parmakları Bhumika'nın çocuğunu kavradığı yerde bembeyazdı. "Onlar olmadan gidemezdim. Bana kaçmamı söylediğinde, diğerlerine de benimle gelmelerini söyledim. Denemek zorundaydım." Yutkundu. "Özür dilerim."

Ganam yenilgiyle gözlerini kapadı.

"Yaptığın şey için seni öldürmeliyim," diye gözlemledi Arahli.

"Beni öldürürseniz elinizde hiçbir şey kalmaz," dedi Ganam. "Tapınak büyükleri yok. Bhumika yok. Priya yok. Sadece ağlayan çocuklar. Ve onları test edecek vaktin yok, değil mi? Parijati geliyor. Elinde sadece ben varım."

"Seni yine de öldürmeliyim," dedi Arahli Ara.

Ganam, "Ne istiyorsan onu yap," dedi. "Hiç pişman değilim. Öldür beni o zaman. Hiç fark etmez." Çenesi sabitti. "Beni tekrar sulara attığında muhtemelen öleceğim zaten. İstiyorsan şimdi öldür beni. Umurumda değil."

Arahli'nin kanında hiddet pıhtılaştı.

"Çocuğa ihtiyacım yok, Rukh," dedi alçak sesle. "Belki de onun yerine onu öldürürüm. Bu seni cezalandırmaya yarar."

Arkada kalan çocuklardan biri hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Sus, Pallavi," dedi Ashish, onu kendi tarafına çekerek. "Sorun yok. Sus."

Rukh hiç ses çıkarmadı. Yüz ifadesi sabitti, çenesi kalkıktı.

Baş döndürücü bir anı Arahli Ara'nın kafatasına çarptı. Kollarında bir çocuğun ağırlığı. Boğazında, gözlerinde ateş. Topuklarında ölüm.

Bakma, Pri. Bakma-

"Yaksa," diye seslendi bir ses.

Ağaçların arasında duran figürler. Yaklaştıklarını hissetmişti ama bunu pek düşünmemişti. Onlar kendisiydi.

İnsanlara tapanlar ve sadakat yemini etmiş yabancılar. Onun öfkmesini duymuş ve adımlarını takip etmişlerdi.

Biri öne çıktı, Parijatdvipan bir adam. Yere doğru eğildi.

"Yaksa," dedi tekrar. "Büyükler, Parijatdvipanlarla savaşıma onurunu bize vermeniz için size yalvarıyorum. Biz tamamen büyüdük, savaş için eğitildik ve sana sadık kaldık. Bırakın suların derinliklerinden içelim. Sizin için savaşmamıza izin verin."

Bhisa Ara, "Bu sizi tapınak ihtiyarı yapmaz," diye gözlemledi.

"Sen buna layık değilsin," dedi Avan Ara.

"Ruchi'nin kaynağından kopan suyu içtiğini ve öldüğünü gördük. Hizmetin bedelinin ne olduğunu biliyoruz. Ama bu görkemli yükü memnuniyetle üstleniriz," dedi adam kararlılıkla.

"Shyam," dedi Ganam kabaca. "Yapma bunu."

"Çocuklar güçlenecek ve gelecek yıllarda size hizmet edecekler," dedi adam Ganam'a bakmadan. Tüm odağı Arahli ve akrabalarıydı, gözleriyle onları arıyor, vücudunun her hattıyla onlara yalvarıyordu. "Senin için içelim ve ölelim, böylece onlar da yaşayabilsin." Sonunda Ganam'a, sonra da çocuklara baktı. "Hepsine," dedi. "Sadık hizmetimizin karşılığı olarak."

Sözleri Arahli Ara'nın üzerinden bir rahatlama gibi, bir gelgit gibi geçti ve kollarındaki çocuk Priya'nın anısını da beraberinde götürdü. Evet. Bırakın çocuklar şimdilik yaşasın. Evet. Evet.

"Her şey," dedi hoşgörülle, "sadık kullarımız için."

MALINI

Hiçbir yere.

Priya'nın puslu, uyku yumuşaklığındaki sesi Malini'nin kafatasında yankılandı. Malini'nin kollarında Priya rahatlatıcı bir ağırlık gibiydi. Koyu renk saçları başucundaki tek bir yağ lambasının ışığında parlıyordu. Altın sarısı kirpikleri kapalıydı, yüzünün koyu tenine karşı ateş ışığı gibi bir çizgi oluşturunuyordu. Malini bu yüze saatlerce bakabilirdi - o çarpık burun, kolayca gülümseyen ağız ve o inatçı çene. Bir eliyle Priya'nın saçlarını okşadı, saçların ağırlığını, iğne gibi yumuşaklığını hissetti.

Malini Priya'yı hiçbir zaman olması gerektiği gibi anlayamamıştı. Priya'nın yumuşak kalbini ve gücünü görmüş ve Priya'nın gücünün ve yumuşaklığının onu nasıl sevdiklerine yalan söylemeye yöneltebileceğini hiç düşünmemişti - onların güvenliği, rahatlığı için. Kederi ertelemek için.

Ama Priya'yı şimdi anlıyordu.

Hiçbir yere.

Priya Ahiranya'dan dönmeyi planlamıyordu. Ölmeyi planlıyordu.

Malini yataklarından ayrılmak istemiyordu. Ama kalbi göğsünde kurşuni bir ağırlık gibiydi. Priya'nın alnına bir öpücük kondurdu -sırf onu öpmenin, Priya'yı öpebileceğini bilmenin verdiği zevk için- ve sonra yataktan çıktı. Giyindi ve çadırından çıktı.

Sahar dışarıdaydı, başını eğmiş, kollarını kavuşturmuştu. Başını kaldırdı ve Malini "Gel" dedi.

Leydi Bhumika'nın kendi malikânesi vardı ve Malini'nin bir avuç muhafızı tarafından dikkatle korunuyordu. Sanvi'yi tanıdı, elinin içine doğru esnedi, sonra Malini'nin yaklaştığını görünce aniden doğruldu.

Malini Sahar'a, "Burada bekle," dedi. "Hepiniz: Rahatsız edilmek istemiyoruz." Çadıra girdi.

Bhumika'nın uyanık olması onu şaşırtmadı. Sanki bir arkadaş bekliyormuş gibi, kandili yanan kendi paletine oturmuştu. Malini'nin gözleriyle ciddiyetle karşılaştı.

"İmparatoriçe," dedi.

"Seninle konuşmam gerek."

Bhumika başını eğdi.

Malini'nin içinde yapmacıklığa yer yoktu. Konu Priya'ya gelince olmazdı.

"Söyle bana," dedi Malini. "Mahalimde kız kardeşinle yalnız konuştuğunda, ne hakkında konuştun?"

"Yaksa nasıl öldürülür?" Kızın ağzını neşesiz bir gülümseme kapladı. "Ben de bundan bahsediyorum, İmparatoriçe."

Malini ona doğru yürüdü ve Bhumika'nın üzerine çıkamayacağını fark etti. Ayakta durup öfke ve korkuyla titreyemezdi ve Bhumika gibi sakin bir şekilde oturamazdı. Bu yüzden dikkatle ölçülmüş adımlarla dar çadırın içinde bir ileri bir geri yürüdü. Tedirginliğinin ortaya çıkmasını umursamadı.

"Ve Priya," dedi. "Doğasını bir yaksa ile paylaşan. Rahiplerimi Ahiranya'ya götürmesi gereken kişi - neden öleceğine inanıyor?"

"Cevabınızın tüm parçalarına sahipmişsiniz gibi görünüyor."

Bhumika sessizce konuştu. "Ama çok basit. Mani Ara yok edilmeli ve Priya da Mani Ara'dır."

Malini sert bir sesle, "Öyle değil," dedi.

"Öyle değil," diye onayladı Bhumika. "Ve öyle."

Malini bocalamamak ya da zayıflık göstermemek için kendini zorladı.

"Ölümsüz suların yok edilmesi için Priya'nın ölmesi mi gerekiyor?" dedi. Bedeli onun hayatı mı?"

"Tekrar tekrar sorabilirsiniz İmparatoriçe," dedi Bhumika. "Bu gerçeği değiştirmeyecek." Bir duraklama. "Özür dilerim."

Bu ona her şeyden çok Leydi Bhumika'nın gerçekten bir hayalete dönüştüğünü doğruluyordu. Tanıdığı kadın Priya'yı çok üzecekti. Bu durum Malini'yi aniden öfkelenlendirdi. Bu öfkenin, sanki kalbi kırılmış gibi ağlamayı her şeyden çok istemesine neden olması tuhaftı.

İstemedenden de olsa zihninde kalp kardeşlerinin görüntüleri canlandı. Alori, Narina. Gittiler. Aditya. Gitmişlerdi. Onları sevmiş ve kaybetmişti ve hiçbir şey onları ona geri getiremezdi. Ve Priya - Priya'yı sevmişti. Ama şimdi Priya için hissettiği şey aşkın ötesinde bir şeydi. Aralarındaki sihir bağıydı. Bu nefretti ve şimdiye kadar hissettiği en neşeli ve kutsal şeydi. Sen hayatsın, demişti Priya'ya ve bu doğrudu. Priya onun hayatıydı.

Priya'nın Ahiranya'ya girmesine izin vermeyecekti. Onu kampta tutacaktı. Onu bağlayacaktı. Priya'nın ne dediğini umursamayacaktı.

Hayır. Bu düşünceler aptalcaydı. Kalbi ne kadar isterse istesin onlara boyun eğemezdi.

Rahiplerin güvenli geçişine izin verebilecek başka kimse yoktu ve ölümsüz sulara giden yolu açabilecek başka kimse de yoktu. Priya Ahiranya'ya gitmek zorundaydı ve Malini onu durduramazdı.

Bhumika, Malini'nin sessizliği karşısında, "Priya yaşadığı sürece yaksa dünyadan asla tam anlamıyla gitmeyecek," dedi. "Ama eğer onunla gitmeme izin verirsiniz. Eğer onun acısını dindirmek için bir şey yapabilirsem..."

"Hayır." Düşünmeden önce konuştu. "Onunla gideceğim."

Ve onu canlı olarak geri getireceğim.

Bu savaşta yapılan fedakârlıklar yeterli olmalıydı. Malini bir tahtı ele geçirecek ve bir kardeşi öldürecek kadar canavarlaşmıştı. İmparatorluğun görkemli, kanlı zulmünü devam ettirecek kadar canavarlaşmıştı. Kendini öyle göstermişti.

Şimdi kendisine ait olanı korumak uğruna bir düşmanın yaşamasına izin verecek kadar canavarlaşmayı seçecekti. İyilik yerine sevgiyi seçecekti.

Bırakın gelecek nesiller Yaksa ile bir kez daha yüzleşsin. Bırak çürüme devam etsin. Sadece, onu almama izin ver.

Rao ve Lata onun kararını ilk duyanlar ve fikrini değiştirmesi için ona ilk yalvaranlardı.

Her ikisi de saray mensuplarının ya da yöneticilerin müdahalesi olmadan Malini ile yalnız görüştüler. Şafak öncesi karanlığında, Lata'nın kendi çadırının mahremiyetinde Malini onlara ne yapacağını anlattı. Lata ağlayacakmış gibi görünüyordu ve Rao ona bakmayı reddetti. Lata, Malini'nin yanında diz çökerken o da başını eğdi. Lata'nın gözleri gölgeliydi.

"Ahiranya'ya giremezsiniz," dedi sesi kısık bir şekilde. "Leydim. Lütfen. Ne olacağını biliyorsunuz. Yaksa ya da Ahiranyi şanslı bir darbe indirmezse -çürüme size dokunmazsa- kendi rahipleriniz eninde sonunda size sırt çevirecek. Hâlâ yanmanızı isteyen çok kişi var, bunu biliyorsunuz!"

Malini, "Sahar benimle birlikte olacak ve o güvenilir biri," dedi. "Rao isimsiz rahipler için kefil oldu. Bana zarar gelmeyecek."

"İnançlarına kefil oldum," dedi Rao kabaca. "Ama senin hayatın konusunda onlara güvenmiyorum."

"İmparatoriçe-Malini. Buna gerçekten inanmak için fazla zekisiniz. Eğer şimdi giderseniz, İmparatoriçe, kendi mirasınızı yok edeceksiniz," dedi Lata yavaşça. Sesi kasvetliydi. "Rahipler kardeşinizin oğlunu kukla bir imparator yapacaklar. Onlar

seninle ilgili her türlü anıyı silecek ya da seni bir alev anası yapacak. Tüm Parijatdvipa'nın hükümdarı İmparatoriçe Malini olarak hatırlanmayacaksın. Unutulacaksın."

Bu diğerlerinden daha derin bir kesikti. Divyanshi'nin hiçbir kızının yapamadığını yapmıştı. Mirasının silinip bir kenara atıldığını hayal etmek çileden çıkarıcıydı.

Ama ölümünden sonra anlatılacak masallar gerçekten umurunda mıydı? Önemli olan şimdi anlatılan masallardı. Onların içinde yaşadığı hayattı. Ve eğer hayatı, uğruna dişiyle tırnağıyla mücadele ettiği bu hayat Priya'dan arınacaksa, ona kederinden, bıçak yarısından başka bir şey bırakmayacaksa, hayır. Buna katlanamazdı.

"Hadi ama," dedi Malini hafifçe. "En azından altın bir heykel olacağım. Belki de rahipler beni Divyanshi'nin yanına yerleştirirler, ne güzel olur değil mi?"

"Bunu şakaya vurma," diye tersledi Rao. "Ölmeyi seçemezsin. Şimdi olmaz."

"Ölümü seçmiyorum. Sana söz veriyorum, geri döneceğim." "Ben de seninle geleceğim," dedi Rao.

"İkimiz de yapacağız," dedi Lata.

"Hayır. Ahiranya'nın sınırlarının ötesinde kalacaksınız. Bu benim emrimdir." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Lata başını salladı, ağzının şekline sevgi ve keder okunuyordu.

Rao yüzünü çevirdi.

"Onun gibi olma, Malini." Sesi çatallaştı. "Olma." Kendi kalbi sızladı.

"Ben Aditya değilim," dedi. "Ve geri döneceğim."

"En azından seninle ölmeme izin ver," dedi. "Beni geride bırakma."

Ürpererek bir nefes verdi. Onun için, kardeşini seven bu aptal için ağlamayacaktı. Sevdiği bu aptal için.

"Aditya ölmek için bir neden arıyordu, Rao," dedi Malini. "Belki de kendini isimsiz tanrının ve annelerin ondan ölümünü istediğine ikna etti. Belki de onlar

yaptı. Ama o kendini inkâr ve fedakârlıkla sonlandırmak istedi ve biliyorum ki siz de istiyorsunuz. Kederin güvenebileceğın bir ses değıl. Anlıyor musun, Rao?"

Sesini buldu.

"Bence kederli davranan sensin Malini," dedi. "Priya için korkuyorsun. Korkuyorsun-"

Elini masaya vurdu.

"Artık yok," dedi. "Ben imparatoriçeyim, Rao. Lata. Ve doğru olduğunu bildiğım şeyi yapacağım."

PRIYA

Priya yanında Malini ile gün ışığında uyandı. Sabahın erken saatleriydi ve çadırın içine sızan ışık solgundu. Ama Malini giyinikti. Eli Priya'nın kalbinin üzerindeydi. Hafif bir ağırlık.

"Hazırsın," diye fısıldadı Priya. "Gitme vakti geldi mi?" Malini başını salladı.

"Son yolculuğumuz," diye mırıldandı Malini. "Bugün Ahiranya'yı göreceğiz."

Son yolculuk. Malini bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu. Priya onu tek bir öpücük için aşağı çekti.

Malini geri çekildi. Birbirlerinin gözleriyle karşılaştılar ve Malini güldü -gerçek, soluksuz bir kahkaha, ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Gözlerinin altında yorgun gölgeler vardı ama o kara gözler merak doluydu.

"İşte buradasın," dedi Priya'nın yanağını okşayarak. "Benim Priya'm. Aşkım."

Yolculukları boyunca Priya o anı zihninde tuttu.

Göz. Priya'm. Benim aşkım. Eğer ölecekse, o zaman bu görüntüyü yakınında tutmak istiyordu - tatlılığın bir tadı, onu hayatının sonuna kadar taşıyacak son bir hazine. Bu, kaderinin yükünü taşımasını kolaylaştırıyordu.

Parijatdvipan ordusu savaş kampını Ahiranya'dan o kadar uzağa kurmuştu ki, memleketin ağaçları ufukta yeşil bir leke olarak kalıyordu. Ama Priya yine de Ahiranya'yı hissedebiliyordu.

Ahiranya onu bekliyordu.

Yaylar geriliyor, silahlar bileniyordu. Savaşa hazırlanan bir ordunun çalkantısı ve gürültüsü. Ama Priya'nın hazırlayacak silahı yoktu. Sima'yı kendi yayını hazırlarken buldu. Priya yaklaştığında Sima ona baktı. Durakladı, gözleri kısıldı.

"Sorun nedir?" Sima sordu.

"Sima," dedi. "Benimle gelmeni istiyorum. Lütfen?"

Sahar'ın yardımını için çoktan yalvarmıştı ve muhafız kadın hazırды, onlara eşlik etmek için bekliyordu. İyi korunan bir çadıra götürüldüler.

Çadırın etrafındaki muhafızlar İmparatoriçe'nin özel muhafızıyla tartışmak istemedikleri için geri çekildiler ve Priya'nın yanında Sima olduğu halde karanlık çadıra girmesine izin verdiler.

Sahar içeri girerken, "Çabuk ol," diye mırıldandı. Priya başıyla onayladı. Sahar'ın -ve diğer herkesin- Priya'nın vedalarından daha büyük dertleri olduğunu biliyordu.

Jeevan çadırın ortasında duruyordu. Zincirlerine rağmen sanki savaşa hazırmış gibi görünüyordu, omuzları dikti. Onları gördüğünde yüz ifadesi ve duruşu rahatlayarak yumuşadı.

"Priya," dedi alçak sesle. "Sima. İyi misin? Bhumika'yı gördün mü?"

"Hepimiz iyiyiz," dedi Priya, garip bir şekilde ağlamaklı hissederek. Bu duyguyu zorla uzaklaştırdı ve onun yanına gitti. Onun elini kendi eliyle kavradı. "Seni görmek çok güzel. Bir daha göremeyeceğimi sanmıştım."

"I inanılan ve aynı." Onunbakışlar döndü
için Sima, sorgulama.

"Parijatdvipa benim için o kadar da kötü olmadı," dedi
omuz silkerek. "İyi korundum."

Jeevan ona tamamen inanmış gibi görünmüyordu ama
başını salladı.

"Jeevan," dedi Priya onun dikkatini tekrar çekerek. "Hızlıca
konuşmam gerekiyor."

Ona Malini'nin ne planladığını ve Bhumika ile birlikte
imparatoriçeyle yaptıkları anlaşmayı anlattı. Adam ciddiyetle
dinledi. "Her şeyden çok istediğim şey," dedi sonunda,
"Bhumika'nın güvende olması. Bundan seninle emin olabilir
miyim?" Avucuna bir anahtar bastırdı. Parmaklarını

O.

"Bu zincirlerden kurtulmak o kadar da zor değil," dedi.
Muhafızların duymayacağını umduğu kadar alçak sesle.
"Bhumika'yı iyi bir yere götür. Daha iyi bir yere."

"Eve gitmek istiyor," diye yanıtladı.

"Evin ne olduğunu bilmiyor."

"Evin şeklini bilmek için anılara ihtiyacınız yok. Bir
zamanlar buna inanmazdım ama onda bunu gördüm." Eli
anahtarın üzerinde sıkılaştı. "Ama onu buradan götüreceğim.
Söz veriyorum."

"Güzel," diye fısıldadı Priya. Ona gülümsedi ve onu serbest
bıraktı.

Priya ve Sima çadırdan çıktılar. Sonra elinin tersiyle acıyan
gözlerini ovuşturdu.

"Muhtemelen geri dönmeyeceğim bir yere gidiyorum,"
dedi Priya sessizce. "Ben aptal mıyım Sima?"

Sima onun ellerini tuttu. Alınlarını birbirine bastırdı.

"Evet," dedi Sima. "Kocaman bir aptal. Deli bir kadın."

"Durabilirsin," diye itiraz etti Priya, gözyaşları içinde
gülerek. "Beni yanına almadığın için aptalsın."

"Kapa çenenin," dedi Priya. "Senin için endişelenirken bir
şey yapabileceğimi mi sanıyorsun? Bhumika'ya izin verme

Beni de takip et. İsteddiğini biliyorum."

"Peki seni takip etmemi kim engelleyecek, ha?"

"Şaka yapma," dedi Priya, sesi titreyerek. "İkinizin de güvende olduğunu bilmem gerek. Size zarar geleceğini düşünürsem bunu yapamam."

"Tüm dünya zararla dolu, Pri."

"Lütfen."

"Tamam. Söz veriyorum." Priya'ya daha sıkı sarıldı. Sanki onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi. "Ama Bhumika'ya kendin söylemelisin. Veda etmelisin."

"Biliyorum," dedi Priya. Bundan korkuyordu.

Sahar boğazını temizledi ve Priya sonunda Sima'nın gitmesine izin verdi.

Sonra Bhumika'nın çadırına gitti. Bir adım. Bir adım daha. Güneş omuzlarını yakıyordu.

Bunu yapamazdı. Bhumika'nın gözlerinin içine bakıp bir yabancı göremezdi.

Bu onun bencilliği idi. Bencilce ve korkakça.

Bunu yapmak zorundaydı. Zaman azalıyordu. Yakında Ahiranya'ya girecekti. O rahipleri Hirana'ya götürecek ve sonra ölecekti.

Bhumika onu hiç hatırlamasa bile, kız kardeşinin onu sevdiğini bilmeyi hak ediyordu. Priya bunu ona borçluydu.

Parmak uçlarını Bhumika'nın çadırının perdesine dokundurdu. Derin bir nefes aldı.

Ve durdu. Ve döndü.

Lata onun arkasındaydı. Lata ona seslenmişti.

"Özür dilerim," dedi Lata. Sesi titriyordu. "Yardımaınıza ihtiyacım var, Yaşlı Priya. İmparatoriçe korkunç bir karar veriyor. Onu bu kararı vermemesi için ikna etmelisin."

Malini'nin muhafızları ve hizmetçisi ona zırh giydiriyordu.

Hareket için yapılmış bir zırhtı; beyaz kumaş üzerine ince ve güçlü bir örgü. Artık mücevher takmıyordu, çiçeklerden taç giymiyordu. Ama o hâlâ imparatoriçeydi; duruşuyla, gözlerinin sertliğiyle. Halkının etrafında döndüğü şekilde

Ona, sadakat için eğittiği tüm o muhafızlara ve askerlere.

Ama zırha ihtiyacı olmaması gerekiyordu. Ahiranya'ya gitmemesi gerekiyordu. Güvende olması gerekiyordu.

Priya'yı fark etmemeliydi, onu duymamalıydı ama bir şekilde fark etmişti. Malini'nin bakışları hiç şaşmadan ona doğru döndü. Ağzında gülümseme yoktu. Yüzünde hiç yumuşaklık yoktu. Koyu renk gözleri ciddi, neredeyse öfkeliydi. Priya'nın neden burada olduğunu çok iyi biliyordu.

"Beni yalnız bırakın," dedi etrafındaki kadınlara. Hızla ayrıldılar, bazıları ayrılırken Priya'ya merakla bakıyordu.

"Sana kim söyledi?" Malini sordu.

"Lata," dedi Priya kısaca.

Malini omuz silkti. "Karışacağını biliyordum."

Priya kontrollü bir nefes aldı ve sonra, "Mani Ara yok edilmezse, her parçası, o zaman bu iş bitmez. Mani Ara'nın gücü benim içimde yatıyor. Onun gücü, onun anıları." Bunu söylemek zordu, Malini'nin karanlık gözleri korku dolu kalbine bakarken, günün soğuk ışığında önünde yatan gerçeğe yüzleşmek zordu. "Ben... Ben ölmek istemiyorum. Ama ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Söyle bana," dedi Malini. "Bana tam olarak ne yapman gerektiğini söyle."

"Rahiplerinizi ölümsüz sulara götürmek zorundayım. Ve onlar suları yok ettiğinde, ben de etmek zorundayım. I." Durdu. Fısıldadı, "Bana bunu söyletme, Malini."

"Rahiplerin seni öldürmesine izin vereceksin," dedi Malini. "Aldıkları gücün seni de tüketmesine izin vereceksin. Yanacaksın ve yok olacaksın. Anlıyorum. Ama buna izin veremem."

Malini ona doğru yürüdü. Zırhı ve beyaz giysisiyle Priya'nın omuzlarını kavradı.

"Geri geleceksin," dedi. "Benimle birlikte."

"Benimle gelmek beni kurtarmayacak," dedi Priya. "Sadece -Seni de kınıyorum. Buna katlanamam, Malini."

"O zaman yaşa. Ölmene izin vermeyeceğim," dedi Malini, sesi alçaktı. "Sana karşı kullanabileceğim daha iyi bir kozum yok."

kendi hayatımdan daha önemli. Eğer sen ölürsen, ben de ölürüm. Bu yüzden yaşamak zorundasın."

"Sen delisin," dedi Priya, boğazı düğümlenerek. "Malini. Bunu yapmak zorundayım. İçimde ne yattığını anlıyorsun, değil mi?"

"İçimde ne yatıyor o zaman? Senin büyüünü paylaşıyorum. Mani Ara'nın bir parçası benim içimde de yaşıyor." Malini kaşlarını kaldırdı, sanki Priya'nın karnına yumruk atmak yerine değerli bir noktaya parmak basmıştı; sanki o kazanmıştı. "Eğer sen ölecekse, ben de ölmeliyim."

"Bütün bunların amacı yaşamandı!"

"Ve niyetim de bu. İkimizin de yaşamasını istiyorum." "Malini."

"Priya. Benim tanrılara inancım yok," dedi Malini. "İsimsiz tanrının rehberliğine hiç başvurmadım. Annelere gerektiği gibi tapmıyorum. Sahip olduğum inancın her zerresini kendi amaçlarım için kullandım. Kendi hayatta kalmam ve kendi gücüm için. Bu yüzden imgelemler ve kehanetler ölmem gerektiğini söylüyor. Kız kardeşinin ölümsüz sülalden çıkardığı imgelemler de ölmen gerektiğini söylüyor. Hepsini reddediyorum."

"Bu zaferi alacağım," dedi usulca. "Gelecek nesillerin yaksa ile tekrar karşılaşma olasılığını kabul edeceğim. Öyle olsun. Ama ölümsüz suları birlikte yok edeceğiz ve sonra ikimiz de buradan canlı ve özgür bir şekilde uzaklaşacağız."

Priya başını salladı. Başı ateşle doluymuş gibi hissediyordu. Bunu dinleyemezdi. Umut edemezdi. Bu çok zalimceydi.

Malini, "Sen ve ben yeterince ödeme yaptık," dedi.

"O rahipler ölecekse biz neden yaşayalım?" Priya hararetle sordu. Başkalarınıninkiyle kıyaslandığında onun hayatının ne değeri vardı ki?

"Çünkü onlar istekli ama biz değiliz." Malini'nin ağzını sert bir gülümseme kapladı ve gözlerindeki soğuk kararlılığı yansıttı. "Çünkü ben bencil ve aç biriyim ve bunun için özür dilemiyorum. Yaşamamızı istiyorum, Priya."

"Bir imparatorluk kazandım ve tanrılarınızı öldüreceğiz," dedi.

dedi. "Eğer birlikte bir gelecek istiyorsak -birlikte bir hayat- artık maske takmamıza ya da kendimizi canavarlara dönüştürmemize gerek kalmayacak, o zaman bir geleceğimiz olacak."

Priya Malini'ye doğru mu yürüdü, yoksa Malini mi ona doğru yürüdü bilmiyordu ama Malini onu kendine doğru çekiyordu. Başı Malini'nin omzuna, sıcak tenine, soğuk metaline yaslanmıştı.

"Hâlâ bunu yapmanı istemiyorum," dedi Priya sessizce. "Güvende olmanı istiyorum."

"Biliyorum," diye yanıtladı Malini. Priya'yı saran kolları nazikti. "Biliyorum, aşkım."

Lata'yı savaş kampında bıraktılar. Gözleri kıpkırmızı olan Malini'yle sessiz bir şekilde konuştuktan sonra hepsinin gidişini izledi.

Ordu takip etti. Sınıra dizildiler. Malini ve Priya -ve asker ve rahiplerden oluşan maiyetleri- ormanın kenarına doğru yürüdüler.

Priya elini kaldırdı. Önündeki kalın ağaç duvarı onun emriyle yarıldı.

MALINI

Malini yanında Priya ile Ahiranya'ya doğru yürüdü. Üzerlerindeki ağaçlar geniş gölgeler oluşturunuyordu. Priya'ya baktığında onun yüzünü sadece karanlık ve aydınlık açılardan görebiliyordu. Priya'nın kaşlarının çatıklığı. Kapalı gözlerini. Toprağa yalınayak ve kendinden emin basan sabit ayakları.

Ama Priya'yı hissedebiliyordu: büyü, bedeninden dışarıya doğru kıvrılıp bükülüyor, arkalarındaki maiyetin en uçlarına kadar farkındalık dalları uzatıyordu. Priya her bir savaşçıyı ve rahibi koruyordu ve Malini bunu yaptığını hissedebiliyordu.

Göğsü yarısından dolayı ağrıyordu ama bu çirkin bir ağrı değildi. Açlık gibi bir acıydı, arzu gibi bir acıydı. Kendi kalp atışlarının ve nefesinin her zonklayışının farkındaydı. İçinde büyü vardı, tıpkı Priya'da olduğu gibi. Ölümsüz suları görecekti. Yaksa'nın ölümüne tanık olacaktı.

Priya'nın gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Malini," diye fısıldadı.

"Evet?" Malini karşılık olarak fısıldadı.

"Arkana bak," dedi Priya. "Ve bana ne gördüğünü söyle."

Malini boynunu bükerken yürümeyi bırakmadı. Kortejin tamamı görünmüyordu -ağaçların kalınlığı nedeniyle görünmesi mümkün değildi- ama arkasındaki özel muhafızlarını görebiliyordu, kalp kabuğundan silahları hazır. Sahar, Shri, Sanvi. Parijat'tan gelen ilk savaşçılar, beyaz ve altın miğferli. Ve arkalarındaki rahipler - isimsizlerin rahipleri, mavi giysiler içinde, etraflarındaki ormanı incelerken gözleri kocaman açılmıştı. Ve annelerin rahipleri de -kaş damgalı, gri yüzleri korkuyla kaplı.

"Olağandışı bir şey yok," dedi Malini.

"Daha yakından bak," dedi Priya. Sesi gergin geliyordu. "Geldiklerini hissedebiliyorum ama bir şey var, göremediğim bir şey-"

Malini onu gördü. Bir gölge titreşimi. Hareket eden yapraklar. Gözleri, içindeki büyüünün göremediğini gördü.

"Ağaçların arasında biri var," diye tısladı Malini.

Priya'nın eli keskin ve kesici bir hareketle havaya kalktı. Ağaçlar bir çatırtı ve inilti çıkardı, parçalanıp pürüzlü bir yol açtıklarında bir yaprak yağmuru düştü.

"Şimdi," diye bağırdı Sahar arkalarındaki insanlara. "Savaşmaya hazırlanın!"

Kendi muhafızları ona yaklaşıp etrafında bir kalkan oluşturmaya çalışırken Malini silahların kınından çıktığını duydu.

Ağaçların arasından bir figür sıçrayarak Priya'nın önüne indi. Doğruldu. Üzerinde zırh olmayan, elinde tek bir küçük silah tutan bir adam. Priya keskin bir nefes aldı.

"Shyam," dedi.

"Bunu arkanda bırakmışsın," dedi adam. Yere bir eşya bıraktı. Kalp kabuğundan bir bıçak, kırık, kabzasız. Onu bıraktığında içinden bir ürperti geçti ve omuzları dikleşti.

"Diğerleri de geliyor," dedi. "Yakında onları hissedeceksin."

Ama ben ilkim. Geri dönmen için sana yalvarmak istedim. Buna bir son vermek için." Gözleri yarı karanlıkta parlıyordu. "Yaksa çok kızgın, Yaşlı Priya."

"Shyam," dedi Priya titreyerek. "Kaynağından kopan suyu içtin. Kendini zehirledin."

"Güç için, evet," dedi başını eğerek. "Yaksa çocukları alacaktı. Ben onların yerine kendimi önerdim."

"Ah, Shyam." Priya yutkundu. "Onları koruduğun için teşekkür ederim."

"Birinin yapması gerekiyordu," dedi. "Sen yapmazdın. Ve ben onları hâlâ koruyorum. Benimle gel, Yaşlı Priya. Lütfen."

"Onlara geri dönmeyeceğim. Dönemem. Bırak geçeyim, Shyam."

"Bunu yapamam."

"Sizi durdurabilirim," dedi. "Hepinizi durdurabilirim. Ganam'ı bile. Yaksa'yı bile."

"Yapabilir misin?" Sonra Malini'ye baktı. Başını hafifçe eğdi. "İmparatoriçe. Bir zamanlar ordunuzda görev yapmıştım." İnce bir gülümseme. "Ama çürümüşüm, görüyorsunuz. Buradan başka gidecek yerim yoktu."

"Çekil yolumdan, Shyam," dedi Priya. "Lütfen."

"Hayır," dedi. "Hepimizle savaşabilirsin, Yaşlı Priya. Ama ben seçimimi yaptım. Sen Ahiranya'ya ihanet etmeyi seçmiş olabilirsin ama benim bunun için ölmekten başka seçeneğim yok."

Kendi elini önüne kaldırdı ve dikenler aniden onun ve Priya'nın altındaki zeminden fıskırdı. Kendi muhafızları umutsuzca güvenli bir yere gitmeye çalışırken Malini sıçrayarak uzaklaştı. Priya olduğu yerde sıkıca durdu. Dikenler sanki denemeye cesaret edememişler gibi ona dokunmadılar.

Malini'den de uzak durdular. Priya ona sertçe baktı, gözlerinin akları çılgına dönmüştü.

"Diğerleri burada," dedi Priya, sesi gergindi.

Yapabileceği tek uyarı buydu. Malini onların ağaçların arasında belirdiğini gördü: Tahta maskeli Ahiranyiler, içlerinden akan büyü ve ellerinde tırpanlar. Acımasız bir hızla hareket ediyor, yollarını kesiyorlardı.

Malini'nin metal ve yeşil askerleri arasında.

Malini dönerek etrafındaki dehşet verici manzaraya baktı. Ağaçların arasında mızraklanan ve toprak tarafından yutulan cesetler gördü, kan püskürdüğünü ve figürlerin yere yığıldığını gördü. Sadece kalp kabuğundan silahları olan askerleri bir etki yaratıyordu; dikenleri kesiyor, sarmaşık iplerini kesiyorlardı.

"Ahiranya'ya ihanet etmek seni incitiyor mu?" Shyam bağıırıyordu, sesi düzensizdi. "Bize, korumaya söz verdiğin insanlara ihanet etmek?"

"Tabii ki öyle." Priya'nın sesinde gözyaşları vardı.

"O halde her şeye rağmen hayatta kalma şansımız olabilir," dedi. "Kes şunu, Yaşlı Priya. Evine dön. O zaman yaşayabiliriz, buraya ailelerimiz için, hayatta kalmak için gelen bizler. Savaşmayı bırakabiliriz-"

Malini, Priya'nın durakladığını, onun sözlerine karşı savunmasız olduğunu ve adamın ellerinin yükseldiğini gördü. Adamın sihrinin çekiciliğini hissetti.

Onun ne yapacağını görmek için beklemedi. Kılıcını çekti.

Sanvi, aptal kız, onu yakalamaya çalıştı. "İmparatoriçe, yapmayın. Bunu yapamazsınız! Bu senin amacın değil. Sen savaşçı değilsin, lütfen!"

Malini ellerini silkti. Kanında tanıdık olmayan bir büyü dolaşıyordu. Metalin, toprağın, hayatı oluşturan özün tadını aldı.

"Benim ne olduğumu bilmiyorsun," dedi ve kılıcını tekrar kaldırıp mücadeleye girerken Priya'nın büyüünün içinden geçtiğini hissetti.

Bir asker kadar güçlü değildi ve Priya'nın gücünün sadece bir gölgesine sahipti ve onun kontrolünün hiçbirine sahip değildi. Ama hayatı boyunca bıçak sırtında bilenmiş bir öfkesi vardı: amaçları doğrultusunda dikkatle dizginlenmiş bir öfke ve acımasızlık. Şimdi onu serbest bıraktı.

Adam ona bakmıyordu. Tüm odağı Priya'daydı. Bu yüzden Priya'nın ona doğru hamle yapmasını beklemiyordu.

ve kılıcını adamın karnına sapladı; yukarı doğru, direnen ama ani bir serbest bırakmayla ayrılan, yağ gibi pürüzsüz ete doğru açtı. Kılıcı çekip çıkardı, sonra tekrar derine sapladı, sonra tamamen serbest bıraktı. Her şey bir nefeste, bir anda oldu. Adam ölmüştü.

Priya'nın ifadesi anlayışsızlıktan yıkılmışlığa dönüştü.

"Onu öldürmek zorunda değildin," dedi Priya, sesi boğuklaşmıştı. "Sana zarar verecekti."

"Beni geri getirmek istedi! Bana zarar vermezdi."

"Ona güvenmek için hiçbir nedenim yoktu. Priya, beni dinle." Malini bir eliyle kılıcını tutarken diğer eliyle Priya'nın yanağını kavradı. "Yakında her şey bitecek," dedi Malini ısrarla. "Kan, ölüm, ölüm. Bir an önce Hirana'ya gitmeliyiz. Bizi oraya götürebilir misin, Priya? Lütfen."

Priya titreyerek başını salladı. Sonra nefesini ve onunla birlikte sihrini bıraktı.

Bir arayıcının yolu önlerinde bir mengene gibi açıldı.

Malini hareket etmeye başladı. Priya onu bileğinden kavrayarak duraklamasını sağladı.

"Malini," dedi Priya. "Bizi bekleyen bir yaksa var. Yolun ilerisinde."

Malini refleksif bir korkuyla kalbinin küt küt attığını hissetti. Parmaklarını Priya'nın parmaklarının arasından geçirdi.

"Yaksa ile dövüşebilir misin?" Malini sordu. "Kazanabilir misin?" Priya'nın gözleri sabitti. Kararlılıkla sıcacıktı.

"Evet," dedi.

"O halde devam ediyoruz," dedi Malini. "Ve bunu yaparken ben de senin yanında olacağım."

BHUMIKA

Gün ışığı yükseldikçe çadır daha da ısınıyordu. Bağdaş kurarak oturdu ve Ahiranya'ya gitmek üzere kamptan ayrılan askerlerin hareket ederken brandanın üzerindeki gölge oyunlarını izledi. Keder yüreğini dağladı.

Çocuğunun yasını tuttu mu? Ahiranya?

Yasını tutacağı kişi Priya mıydı? Dünyanın sahibiymiş gibi hareket eden, çarpık sırtan, çok güçlü ve çok açık olan kız kardeşi mi? Elbette Bhumika onu bir zamanlar sevmiş olsaydı onun için korkardı. Şüphesiz o kıza bakmış ve "Bu kız gülerek ölecek, cesurca ölecek, genç ölecek" diye düşünmüştü.

Priya'yla imparatorluk mahalinde karşılaştığında, ona bakmak tam da gözcülerinden birine bakmak gibiydi - içinden ıslıl ıslıl sular akan, ölüme bağlı bir yaratığa. Bhumika'nın peçeli hayaletleri Priya'nın arkasında durmuş, benekli, özlem dolu elleriyle Priya'ya uzanmıştı.

Bhumika o n u yas tutacak kadar iyi tanımıyordu.

Ama Priya'nın yakında öleceği düşüncesi kalbini sızlatıyordu. Onun bilgisi olmadan Bhumika'nın bir hiç olması ve hiçbir şey hissetmemesi gerekirdi ama o çok şey hissediyordu. Öfkeyle kıvranıyor, hareket etmek için yanıp tutuşuyordu. Ahiranya'ya girmek istiyordu. Onu kurtarmak istiyordu.

Priya'nın ölmesini istemiyordu.

Bilginin taşıyıcısı olarak amacına hizmet etmişti ve içinde boşluk yerine, sakın bir şekilde dinlenmesine izin vermeyecek bir kararlılık kuyusu bulmuştu.

Arkasından bir ses geldi. Bir bıçak, tuvali düzgünce kesiyordu. Bir figür eğildi ve içeri girdi.

"Jeevan," dedi, içinden rahatlama akıyordu. Ona doğru yürüdü. "Güvende misin?"

"Hızlı hareket etmeliyiz," dedi ama cevap alamadı. "Sima bizi bekliyor. İki at çaldı." Alnı kaşlarını çatarak kırıştı. "Nasıl olduğunu sormadım."

Gitmek için dönmeye başlamıştı bile.

"Jeevan," dedi. Adam durdu ve onun gözleriyle buluştu. "Seni özledim," dedi ona. "Ve seni tekrar gördüğüme sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye cevap verdi bir süre sonra. "Beni Ahiranya'ya götüreceksin?"

Başını salladı.

"Neden? Orada bizi hangi tehlikelerin beklediğini biliyorsun."

"Gideceğine yemin etmiştin," dedi. "Ve bu benim de arzum. Halkımız orada." Bir tereddüt, bir keder titremesi. "Kızınız."

Yutkundu, keder boğazında bir düğüm olmuştu.

"Jeevan," dedi. "Bunu şimdi anlamanı istiyorum. Kaybettiğim onca şeye rağmen, seni hiç kaybetmediğim için mutluyum." Gözleri genişledi.

"Bhumika," dedi. Sadece onun adı.

Onun ellerini tuttu. Kendisinininkilerden çok daha büyük, yaralı ve nasırlıydılar ama yine de kırılgan hissediyordu. Onun bir parçasıydılar ve bu da onları onun için değerli kılıyordu. Onları şefkatle tuttu.

"Ciddi olduğuma inanmalısın," dedi kadın.

"Sana güveniyorum," dedi adam. "Her zaman güvendim."

Birleştirdikleri ellerini ağızına götürdü ve öptü. Bu bir söz gibi saygılı hissettirdi. Başını kaldırdığında, "Leydim. Bhumika."

Ona hanımım dememesini söylememişti. şimdi farklı hissettiriyordu. Kıymetli.

Çadırdan kaçtılar ve kampın kenarında duran iki atlı Sima ile karşılaştılar.

"Çok uzun sürdü," diye yakındı. "Tam olarak saklanamıyorum, değıl mi?"

"Özür dilerim," dedi Jeevan.

"Teşekkür ederim," dedi Bhumika ona. "Gerçekten teşekkür ederim."

"Ben de kendim için gidiyorum," dedi Sima. "Sen hatırlamasan bile, ikimiz de Priya'nın zarar görmesini istemeyiz. Onun güvende olduğından emin olacağıız."

Ormanın sınırına ulaşana kadar başıboş askerlerden ve atlı savaşçılardan kaçarak sınıra doğıru ilerlediler.

Ağaçlar geniş ve yasaklayıcıydı. Zemin dikenlerle doluydu. Atlar ürkekti, işbirliğı yapmıyorlardı, bu yüzden Sima küfretti ve sonra birinin sağırsına bir tokat atarak ikisini de güvenli bir yere koşturdu.

"Bize güvenli bir yol açabilir misin?" Nal sesleri azalırken Jeevan sordu.

Bhumika başını salladı. "Ama buna ihtiyacım olacağıını sanmıyorum," dedi. "Yeşil beni tanıyor. Beni içeri alacaktır. Ve seni de benimle birlikte." Avucunu uzattı. "Ellerimi tut," dedi.

Sima onun soluna, Jeevan da sağına geçti. Önlerinde orman hışırdıyordu. Sima bir adım attı, sonra bir adım daha... ve yavaşça, emin adımlarla ağaçlar ayrılmaya başladı.

Üçü birlikte Ahiranya'ya girdiler.

RAO

Kalan ordu Parijatdvipa sınırında bir yay çizerek bekledi.

Generaller ordunun arka tarafına dizilmişlerdi. Rao, Khalil, Prakash ve Narayan'la birlikte durup ağaçların sallanışını ve eğilişini izledi. Ordunun olağan gürültüsünün altında ürkütücü bir sessizlik vardı; kuş seslerinin ve rüzgârın yokluğu Rao'nun kanını donduruyordu.

Parmak uçlarını belindeki kalp kabuğundan hançere dokundurdu, sonra Lord Khalil adını seslenince döndü. Khalil'in gözleri güneş ışığına karşı kısılmıştı. Rao'ya gelmesini işaret etti.

"Tetikte olmanıza gerek yok," dedi Halil, sesinde hafif bir mizah vardı. "Her şey Ahiranya'ya giren cesur askerlerin ve rahiplerin elinde. Onların yaptıklarına göre yaşayacak ve öleceğiz."

"Bunu bile bile kendimi nasıl sakinleştirebilirim? Kim nasıl sakinleşebilir ki?"

"Dene," diye önerdi Khalil. "Savaşın sabır gerektirdiğini artık biliyorsundur. Zaferden ya da yenilgiden önceki bekleyiş, o olmadan bitmez tükenmez olurdu. Yardımı olacaksa isimsiz olana dua edin."

Olmazdı. Sadece Rao'ya, isimsizin emirlerini yerine getirseydi Malini'yle birlikte Ahiranya'da olacağını hatırlatırdı. Kendi ölümünü kucaklıyor olacaktı. Ama başını salladı ve "Bu iyi bir öneri. Teşekkür ederim."

"Karım," dedi Halil bir süre sonra, "o Jagatay kabilesini Dwarali'ye getirdiğin için sana kızgın. Ama ben değilim. İmparatoriçe'nin emriyle hareket ettiğinizi biliyorum ve bunun yararını görebiliyorum."

Rao, "Buna sevindim," dedi ve öyle olduğunu anladı.

"Kalbin kabuğu elbette işe yarar," dedi Halil, hafif bir eliyle kendi taş uçlu oklarına dokunarak. "Ama sultan olduğumda onları müttefik yapacağım. Hatlarımızı birleştireceğiz."

Rao yavaşça, "Ve sonra kalbin kabuğu ailene ait olacak," dedi.

Khalil gülümsedi.

"Belki de imparatoriçenin kuracağı yeni dünyada hiçbir değeri olmayacak," dedi Khalil. "Ama göreceğiz. İmparatoriçe'den ailemi güçlendirecek herhangi bir hediye reddetmek aptallık olur."

Bir atlı onlara yaklaşırken toynak sesleri duyuldu. Mahesh atından indi ve miğferini çıkararak Halil'e saygı dolu bir baş selamı verdi. "Henüz yangın belirtisi yok," dedi Mahesh. "Tehlike de yok. Ağaçlar her zamanki gibi hareket ediyor."

Mahesh, onun sadık askerleri ve Malini'nin hizmetine verdiği savaşçı rahipler sınırı özenle koruyor ve herkesten daha iyi biliyorlardı. Rao başını salladı. Bu konuda ona güveniyordu.

"Güzel, güzel," dedi Prakash. Arabasına oturmuştu. Bitkin düşmüştü. Srugna'dan doğrudan yola çıkmıştı,

korkunç bir çürümeyle acı çekiyordu. "Oğlum," diye seslendi genç bir askere, asker irkilerek doğrudu. "Lord Mahesh'e su getir."

Asker itaat etti ve Mahesh derin derin içti. Rao, Mahesh'in boğazının yukarısında bir iz olduğunu fark etti. Tek bir liken çizgisi.

"Lord Mahesh," dedi sessizce.

Mahesh onun gözleriyle karşılaştı ve ona neşesiz bir gülümseme verdi.

"ürüme sizi bulmadan burada uzun süre hizmet edemezsiniz Prens Rao," dedi Mahesh, sesinde acımasız bir kabullenişle. "Bu kaderden kurtulmuş olmana sevindim. Ama kendi tehlikeli kaderinizin peşinden gittiğinizi duydum."

Rao, "Malini'yi imparatoriçe olarak atadığımda kaderimi gerçekleştirdim," dedi. "O zamandan beri her şey bir dizi felaketten başka bir şey olmadı."

"Size isimsizlerin sesi diyorlar," dedi Mahesh. "İmparatoriçe'nin bana verdiği savaşçı rahipler değil elbette. -bu fanatik piçlerin sadece annelere ayıracak vakti var- ama diğer askerler senden bahsediyor. Görüşünüzün kutsanmış olduğunu söylüyorlar."

"Bir dizi felaket," diye tekrarladı Rao. "Ama büyük bir hikâyenin beni takip ettiğini duyduğuma sevindim."

Mahesh ona Rao'nun okuyamadığı bir bakış attı. Sonra Rao'ya doğru yürüdü ve bir elini omzuna atarak onu diğer generallerden uzaklaştırdı.

"Bu işi, bu savaş... Prens Aditya için yapıyorum," dedi Mahesh. "Sanırım senin de yaptığın gibi." Mahesh başını salladı. "Bir süre seni onunla birlikte kaybedeceğimizi düşündüm," dedi. "Ölümünden sonra günlerce ateş gibi gözyaşı döktün. Adamlarım senin de onunla birlikte ölüme sürükleneceğinden emindi. Kaderinin bu olmamasına sevindim. Hepimiz sevindik."

Göz kapaklarının ardında alev yalımları halinde görüntüler oynaşıyordu. Dwarali'nin ötesindeki kar. Alor'un cazibesi. Ateş ve Aditya'nın nazik gülümsemesi, çağırان elleri. Rao uzaklara, ağaçların oluşturduğu duvara doğru baktı.

"Ben de öyle," diye yalan söyledi Rao.

Mahesh'in tutuşu sıkılaştı. "Güzel." Onu serbest bıraktı. "Bu iyi."

Mahesh henüz atına binmiş ve adamlarını denetlemek için dönmüştü ki Rao ve diğer generallerin etrafındaki muhafızlardan alarm çığlıkları yükseldi. Savaş kampı yönünden kendilerine doğru koşan tek bir atlıya döndüklerinde yaylar gerilmiş, oklar çekilmişti. Rao'nun yüreği ağzına gelmişti.

"Bu İmparatoriçe'nin bilgesi mi?" Narayan sordu. "Yaylarınızı indirin!" Khalil havladı.

Rao ona doğru koştu. Lata atından inerek Rao'nun kollarına atıldı ve omuzlarını öyle sıkı kavradı ki, Rao kumaşın yırtılacağını sandı.

"Baş Rahip," diye soluk soluğa kaldı. "O ve diğer rahipler ve Harsinghar'dan gelen askerler, sadece bir avuç, muhtemelen onun entrikalarına inananlar, buradalar Rao. Şimdi bize doğru geliyorlar. Savaş kampına geldiler ama onlarla konuşmak için beklemedim." Kadın ayağa kalktı ve adam onu serbest bıraktı. "Harsinghar'da olmalıydı," diye devam etti. "Ama biri bize ihanet etti ve onu serbest bıraktı. Yanında bir sürü rahip var. Rao, Generaller, hepinizi uyarmak zorundaydım."

Dönüp arkasına baktı ve diğer generallerin onu izlediğini gördü. Dinliyorlardı. Yüz ifadeleri ciddiye. Hemanth'ın Malini'ye karşı çalıştığını ve yeğenini onun tahtına oturtmaya çalıştığını biliyorlardı. Hemanth'ın varlığının gereksiz bir karışıklık olduğunu biliyorlardı.

Narayan, "Baş Rahip'le silahlarımızı çekmiş olarak karşılaşamayız," dedi. "Onunla konuşalım ve ne yapabileceğimize bakalım."

Hemanth, arkasında hepsi at sırtında bir rahip kalabalığıyla yaklaştı. Harsinghar'dan hızlıca gelmiş olmalıydı. Kül izi kendi teriyle neredeyse tamamen silinmişti. Ama yüz ifadesi tamamen bir rahibin yüz ifadesiydi. -sıcağa ve adamların şüphelerine rağmen sakın

onun etrafında.

"Lordlarım," dedi sesi gür bir şekilde. "İmparatoriçe nerede?"

"Sizinle konuşacak durumda değil, Başrahip," dedi Khalil önce, içtenlikle.

"Ah." Ormana doğru baktı. "Onunla doğrudan yüzleşmek için çok geç o zaman," dedi. Gözleri kederliydi. "Öyle olsun."

Eliyle işaret etti; bir avuç rahip sınırdaki orduya doğru at sürdü. Rao'nun etrafındaki askerlerden bazıları silahlarına uzandı, Rao başını salladı. Diğer generallerin de benzer hareketler yaptığını gördü.

Silahsız rahiplere öylece saldıramazlardı. Rao bunu biliyordu. Ve yine de, onların gidişini izlerken ağzında acı bir tat vardı.

"Onlar sadece benim sözlerimi aktarıyorlar," dedi Hemanth. "Onlardan korkmaya gerek yok."

"Senin sözlerin," diye tekrarladı Narayan.

"Onlara sana ne söyleyeceğimi anlattım," diye yanıtladı Hemanth. "Dinlediler ve sözlerimi su gibi içtiler." Avuçlarını açık tuttu, savunmasızdı. "İmparatoriçe Ahiranya'ya inançlı adamlarla geldi," dedi. "Yanmaya hazır adamlar. Annelere dua ettim ve karanlık kederimde benimle konuştular. Bana, anneleri sevenlerin imparatoriçenin görkemli kaderiyle yüzleşmesine yardım etmesi gerektiğini söylediler."

"Yanında zaten rahipler var," dedi Rao sesini bularak. "Baş Rahip, buna hiç gerek yok."

Sana ihtiyacı yok.

"Ahiranyi tapınağını yakmaya çalışıyor," dedi Hemanth sakince. "Bunu biliyorum. Kutsal adamların ölümünün Yaksa'yı yok edeceğine inanıyor. Ama anneler bana farklı ve daha derin bir gerçeği gösterdiler. Her zaman bildiğim gerçeği: Onun ölümü cevap olmaya devam ediyor. Ahiranyi tapınağı önemli değil. Rahipler önemli değil. Sadece o önemli. O ölmeli."

Lata yüzünde öfkeyle öne doğru sıçradı. Rao onun kolunu kavradı.

"Eğer alev analarının Baş Rahibine saldırırsan, sana ne olacağını sanıyorsun?" diye mırıldandı. Sonra daha yüksek sesle, "İmparatoriçe'nin işi bitene kadar adamlarım sizi saygı ve özenle tutacak, Baş Rahip," dedi.

Hemanth hüzünle gülümseyerek başını salladı.

"Yakında imparatoriçe yanacak," dedi Hemanth.

Lata hemen, "İmparatoriçe bunu yapmayacak," diye cevap verdi.

"Görevini yapacağından hiç şüphem yok," dedi Hemanth. "Yoksa neden Ahiranya'ya girsin ki? Kalbinde her zaman amacını biliyordu. Yaksa'lar öldüğünde ve onların varlığından kurtulduğumuzda, Prens Vijay tahta geçecek ve siz de onun adına liderlik edeceksiniz. Daha iyi bir dünya olacak. Sizler lordlar ve krallarsınız ve imparatorluğu bir kez daha görkemli kılmak için ona yardım edeceksiniz."

Ne kadar temiz o l u r d u . Ne kadar düzenli. Artık imparatoriçe yok. Altından oyulmuş başka bir kurban heykeli, gelecek nesillerin tapınacağı bir Malini. Rahipler onun için tütsüler yakacak, onun iyi, saf ve dürüst olduğunu söyleyecek ve gerçek Malini'nin bir imparatorluğu bir kalp atışı, zamanda tek bir an için yönettiğini ve sonra kendi rahipliğinin acımasız eli altında öldüğünü unutacaklardı.

E t r a f ı n d a k i bazı yüzlerde tereddüt gördü. Narayan. Prakash. Midesini öfkeyle doldurdu.

"Hayır," dedi kabaca. "Aditya bunun için ölmedi. Ben oradaydım. Ölümüne tanık oldum. Lord Mahesh ve ben - ve savaşçılarımız - ona bir yemin ettik. Arkadaşıma, prensime ihanet etmeyeceğim. Alevin oğluna ihanet etmeyeceğim. Bu da İmparatoriçe'ye ihanet etmeyeceğim anlamına geliyor. Bizi buraya Yaksa'ların sonunda yok olduğunu ve dünyamızın onların gücünden kurtulduğunu görmemiz için getirdi. Ahiranya'ya ölmek için değil, hepimizi kurtarmadan önce rahiplere hak ettikleri saygı ve hürmeti göstermek için geldi.

"İsimsiz bir rahip bir yaksa öldürdüğünde ben de oradaydım," dedi öfkeyle. "Buna ben de şahit oldum. Sen ne yaptın Baş Rahip? Ne yapacaksın? Şimdi yanacak ve ideallerin uğruna ölecek misin?"

Hemanth'ın gözlerinden bir gölge geçti.

"Üzülerek söylüyorum ki, Prens Vijay'ı yetiştirmek ve ona hükmetmenin ne demek olduğunu öğretmek için orada olmalıyım," diye yanıtladı Hemanth.

"Öyle mi?" Rao güldü. "Chandra'yı -çocukken bile çürümüş bir adamdı, bunu da hatırlıyorum Baş Rahip- tahta layık olduğuna ikna ettin. Onu daha da kötü yaptın." Rao'nun sesi öfkeyle titriyordu. "Kadınları yaktınız ve kalıntılarını silaha dönüştürdünüz. Daha büyük bir iyilik için hareket ettiğini iddia edebilirsin ama ben tanrımın içinde bulunduğu isimsizliği ve boşluğu gördüm, kutsal ateşin alevlerini gördüm ve seni gördüm. Ne unvanına ne de unvanının sana getirdiği saygıya layıksın," diye tükürdü.

"Sizi izlemek için bırakılan askerler nerede?" Khalil sessizliğin içinde sordu, sesi taş gibiydi.

Hemanth basitçe, "Onlar öldü," dedi.

"İmparatoriçe'nin askerlerini öldürdün," dedi Khalil açıkça. "Seni korumaları için bıraktılar."

"Onları ikna etmeye çalıştım," dedi Hemanth. "Ve şimdi onlar için üzülüyorum. Ama onların kaybına yardım edilemezdi."

Khalil atlılarından birine sert bir baş selamı verdi. Askerleri bir anda Hemanth'ın etrafını sardı.

"Adamlarımla git Başrahip," dedi Khalil. "Size saygılı davranacaklardır, söz veriyorum. İmparatoriçe bu konuda annelerin ve isimsizlerin iradesini takip ediyor ve biz ona karşı gelmeyeceğiz. Senin için bile."

Hemanth'ın nefesi yumuşaktı. Gözleri kapandı, sonra açıldı. Kollarını indirdi.

"Dinleyeceğinizi umuyordum, lordlarım," dedi. "Güveni göreceğinizi umuyordum. Ama eğer olmayacaksa-iyi. Öyle olsun. Her şeye rağmen başlıyor."

Lata şok olmuş gibi bir ses çıkardı. Dönüp Hemanth'tan uzağa baktı. Orduya bakıyordu.

Rao onunla birlikte bakmak için yavaşça döndü. Arkasında Hemanth'ın sesi ağırdı. Kehanet gibiydi. "Ahiranya yanacak," dedi basitçe. "Her şey yanacak, ta ki

İmparatoriçe gönüllü bir ölümü seçer. Rahiplerim bunun için dua eder. Onların ateşini söndürecek tek hediye budur."

Rao izlerken, uzaktaki rahipler etten ışıktan varlıklara, sonra da saf ateşten varlıklara dönüştüler ve onları çevreleyen Parijatdvipan ordusu bir gelgit dalgası gibi alev tufanına tutuldu.

PRIYA

Shyam, öldü. Malini'nin kılıcı onu delip geçtiğinde bunu hissetmişti. Maske muhafızlarından bazıları öldüğünde, kalbinin kabuğu kırıldığında hissetmişti.

Shyam ona Yaksa'nın içmesine izin verdiğini söylemişti; hepsinin içmesine izin vermişti. Kederden, öfkeden ve kendi başarısızlıklarından dolayı duyduğu suçluluktan başı dönüyordu.

Bunun bitmesi gerekiyordu. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Yaksa'nın gitmesine ihtiyacı vardı.

O ve Malini birlikte, Priya'nın açtığı patikada yan yana yürüdüler. Malini'nin hayatta kalan muhafızları, askerleri ve rahipleri dar bir sıra halinde onları takip ediyordu. Yol -ve Ahiranya'nın kendisi- bir ordunun geniş alanını karşılayacak şekilde inşa edilmemişti. En azından patikanın içinde, ağaçlarla çevrili sınırlarının ötesinde olduğundan daha hızlı hareket edebiliyorlardı.

Priya ağaçların arasından baktı. Ötesindeki dünya bulanık, yumuşak ve tuhaftı. Kimseyi göremiyordu. Ne de

Geride bıraktığı Ahiranyi savaşçıları ve yeni düşmanlar yoktu. Bu iyi bir şanstı.

Yüzleşmeleri gereken tek düşman önlerindeki yolda yatıyordu.

Arkasındaki tüm insanların farkındaydı. Kimi yaralı, kimi topallayarak ilerliyor, destek için birbirlerini kullanıyorlardı. Cira Ara önlerindeydi, patıkada, yeşilin ve toprağın içinde sabırla çömelmiş bekliyordu.

"Önce ben gideceğim," dedi Priya. "Gitmek zorundayım." Malini'ye bakmak için döndü. "Seni geride bırakmayacağım," diye yemin etti Priya. "Ama bir yaksa... farklıdır. Onunla yüzleşmeliyim."

"Tartışmıyorum," dedi Malini. Gri gözleri Priya'nın derinliklerine bakıyordu. Sanki Priya'nın gördüklerini görüyor ve hissediyordu: önlerinde bir yaksa'nın canlı, yeşil hayatı vardı. Sangam'daki o çağrı.

Malini, "Git," diye ısrar edince Priya omuzlarını dikleştirip onun önünde yürüdü.

Cira Ara yapraklardan oluşan bir halkanın içinde çömelmişti. Cira Ara, uzun zaman önce ölmüş olan tapınak kız kardeşi Riti'nin toprak ve taşla yeni bir şekle sokulmuş yüzünü taşıyordu. Priya'yı görünce doğruldu ve bir elini ona doğru uzattı.

"Küçüğüm," diye homurdandı Cira Ara, sesi kaba yontulmuş bir taş gibiydi. "Mani Ara seni bekliyor."

"Neden benim için geldin, Cira?" diye sordu Priya. "Buradayım, değil mi? Mani Ara için geri döndüm. Beni aramana gerek yoktu."

Boynunda bir gıcırta, boğazından gelen kısık bir ses, gıcırtilı bir kahkaha.

"Yalan," dedi Cira Ara. "Arahli bana yalan söylediğini söyledi. Şu ölümlü orduna bak. Toprağın onları yutmasını sağlayayım mı?"

"Hayır," dedi Priya sertçe. Büyüsünü gererek arkasındaki dokunabildiği herkese dokundu. Cira'nın onlara sırt çevirmesi ihtimaline karşı onları tutuyordu. Ah, keşke o rahipleri muhafız duvarı olmadan buraya getirebilseydi. Askerler yardımdan çok köstek oluyorlardı. "Onlara ihtiyacım var. Bırakın onları."

Yaksa ona doğru yürümeye başladı. Bacaklarının üzerinde hâlâ kıpırdamadan duruyordu, siskaydı ve yeniydi - ya da sanki kusursuz hareket için ihtiyaç duyduğu eklemleri anlamamış gibiydi. İçinde çok fazla taş ve çok fazla derin cevher vardı.

"Diğerlerinin gelip seni alması gerekirdi," dedi Cira Ara. "Ama gelemediler."

"Neden?" diye sordu Priya. Malini'nin çok gerisinde olmadığını hissedebiliyordu, diğerlerinden daha güçlü bir şekilde. "Çok mu meşguldüler?"

İnci gibi gri ve keskin dişler. "Daha ölümcül oluyorlar," dedi yaksa. "Ondan korkuyorlar. İçlerinde korku var. Ama ben hâlâ bu dünyaya yeni geldim, hâlâ yeşil ve güçlüyüm. Beni topraktan çıkardın ve gücümün içimde aktığını hissedebiliyorum, hiç kanım yok." Gözleri parladı, kötü niyetliydi. "Benimle gel, Priya."

"Hayır."

Cira Ara ona doğru hamle yaptı. Yerden kökler fıskırdı ve Priya'ya dokunamadan kolunu yakaladı. Arkasında, Priya bir kılıcın bir kez daha kınından çıkarıldığını duyabiliyordu.

"Beni seninle dövüşmek zorunda bırakma," dedi Priya, sesi sertti. "Yoluma çıkarsan yaparım."

"Seni bulmaları için gönderdiğimiz ölümlülerle savaştığın gibi mi?" Başını bir kez daha hareket ettirdi. En insani yanı olan gözleri Priya'ya sabitlendi. Onlar Riti'nin gözleriydi; kahverengi, geniş, yumuşak kirpikli. "Zavallı zehirlenmiş askerler. Denediler. Ama ben onlar gibi değilim. Beni öldüremezsin, küçük Elder."

Priya çirkin bir kahkaha attı. "Emin misin?" Bir adım daha yaklaştı. "Nasıl değiştiğini anlıyor musun? Mani Ara seni uzun zaman önce bu dünyaya sürükledi. Seni ağaçlarla, toprakla, çiçeklerle bir yaptı. Dünya senindi. Ama sen öldün, Cira Ara. Ve şimdi çürümeden önce insanların olduğu gibi giderek daha fazla büyüyorsun. Yakında et, kıkırdak, kemik olacaksın." Priya bir adım daha yaklaştı. "Akrabaların bundan korkmakta haklı. Ne de olsa et çok kolay ölebilir."

Yaksa'nın yüzünde avlanmış bir ifade belirdi.

Konuşmak için ağzını açtı ve birden Priya'nın omzunun ötesine baktı.

İşte o zaman Priya çığlıkların başladığını duydu. Arayıcı'nın yolundan gelen panik dolu bir gürültü, uluma ve yalvarma sesleri ve arkasından ateşin çıtırtısı.

Hayır.

Arkalarındaki insanlar panik içinde ileri atıldılar. Priya, birbirlerini ezmelerini engellemek için onları gücüyle yakalamak zorunda kaldı.

"Priya." Malini kılıcını çekmiş, muhafız kadınlar etrafını sarmış, ona doğru yürüyordu. Bakışları Yaksa'dan Priya'ya kaydı, yüzü gerginlikten gerilmişti. "Kaçmamız gerek."

"Rahipler...?" Priya başını salladı, şok onu sımsıkı tutuyordu. "Ölmeyi onlar mı seçti? Bunu onlar mı yaptı?"

"Ateşin nereden geldiği önemli değil," dedi Malini sıkıca. "Önemli olan buraya geliyor olması."

Malini Priya'nın kolunu şiddetle kavradı. "Bizi Hirana'ya götür, Priya. Rahipleri ve beni şimdi götür, önce-"

Artık çok geç. Malini'nin sözleri bir ateş gürültüsü tarafından yutuldu. Yangın hızlıydı, çok hızlı. Zaman yoktu. Alevler yolu kaplayan ağaçların arasından hızla geçerek onları tutuşturdu. Priya, büyüyle tuttuğu insanların alevler içinde çıraya dönüştüğünü dehşetle hissetti. Onları serbest bıraktı ama bazıları için artık çok geçti. Burnuna yanan bedenlerin kokusu doldu.

Geri kalanlar ileri atılarak Priya, Malini ve muhafız kadınlara doğru bir dalga halinde ilerledi. Malini'nin Priya'yı tutuşu sıkışıp Priya'yı kendine yaklaştırmaya çalışsa da Sahar Malini'yi yakalayarak onu korudu.

Cesetlerin baskısı altında ezilmeleri gerekirdi ama Priya tüm dikkatini etraflarında bir savunma duvarı örmek için kullanıyordu; taş ve topraktan oluşan bir duvar ve asker ve rahip dalgasını etraflarından ayrılmaya zorlamak için yükselen kökler. Ağaçlar altın rengindeydi, bir kafesin parmaklıkları kadar iyiydi ve onları patıkaya sabitliyordu. Başı çarpıyordu. Ateş acıttı. Yaksa'sını hissetti

büyü, kanındaki yeşil ve açlık.

Priya nefes almakta zorlanarak, "Korunmaya ihtiyacım yok," diye itiraz etti. "Bırak gideyim, bir çıkış yolu bulmam lazım.

-"Başka bir yol, bundan kurtulmanın bir yolu."

Malini'nin eli kasıldı. Priya'yı bariz bir isteksizlikle, dişlerini göstererek, gözlerinde dehşetle bıraktı. "Yap şunu," diye emretti.

Denedi. Oh, denedi. Ama büyüğü parmaklarının arasında düğümlenmiş bir iplik gibiydi, çözmesi imkânsızdı. Kaçalım, diye düşündü çılgınca. Sadece koşmalıyız. Ama ağaçların arasında koşamazlardı, arayıcının yolundan ormanın kucığına doğru kayamazlardı. Yolun ağaçları yanıyordu, yanıyordu ve onun emriyle ayrılmayacaklardı.

Gidecek hiçbir yer yoktu. Yangın her yerdeydi.

Cira Ara alevlerden geri çekildi, rüzgâr ve kül tanecikleri saçlarını arkasından akan koyu renkli bir bayrağı dönüştürdü. Alevler dikkatle hareket ediyordu; bir tırpan gibi havayı yararak doğrudan ona yönelmişti. Kutsal ateş bir yaksa arıyordu. Onu ölüm için işaretliyordu.

Cira Ara irkildi. Priya'nın bakışlarıyla karşılaştığında insan gözleri kocaman açılmıştı.

"Korkmakta haklıydılar," dedi Cira Ara titreyerek. Ateş onu tüketti.

Priya öldüğünü hissetti. Kafatasının çarpıntısı şiddetlendi ve göğsünde bir şey nabız gibi atmaya başladı. Yabancı bir kalp atışı. Malini'nin büyüğü kendi büyüğüyle karışıyordu, paniklemiş ve güçlüydü. Büyüyü üzerine çekti. Cira için çok geçti, ağaçlar önlerinde eğri büğrü bir kemer şeklinde yırtılarak yolu kesti. Bir çıkış sağladı.

"Benimle gel," diye bağırdı ve Malini'nin kolundan tutarak onu sürükledi.

Cesetler onu takip etti. Malini, muhafız kadınlar ve bir avuç rahip. Kapı yeterli değildi. Ateş onları takip ediyordu. Böylece Priya koştu, koştu, sadece korkunun ona verebileceği hız ve ustalıklı yolları ve çıkışları oydu. Yeşili yırtarak ilerliyor, ateşi geride bırakmaya çabalıyordu.

Sıcaklık ve acı topuklarını kemiriyordu. Gücünün her parçasını, yeşil ve suyla sırlıklam olmuş her parçasını kullandı; ta ki sonunda daha ileri gidemeyene kadar.

Son bir kemerli geçit. Birlikte yere yuvarlandılar. Ateş onlara doğru geliyordu ama Priya'nın yolu arkalarından acımasızca kapatacak kadar gücü kalmıştı.

Son bir alev fışkırması kapıdan geçerek gözden kayboldu. Bitkin bir halde, ateşin onlara doğru dalgalanarak dönüşünü izledi.

Malini'ye doğru.

Priya düşünmüyordu. Yaksa'nın ölümünü hissetmekten nefesi kesilmişti - göğüs kafesinin içinde ellerini uzatan bir tanrının acısından. Sangam vahşi ve çalkantılıydı, gözlerinin arasında bir siyahlık vardı. Ama hissizleşene kadar şok olmasaydı bile, büyü içinde bir sis gibi yükselmeseydi, o zaman yaptığını yapardı. Bu onun doğasında vardı, kâğıt üzerindeki mürekkep ya da gökyüzündeki yıldızlar gibi içine yazılmıştı.

Malini'nin önüne atladı.

Ateş omuzlarının ortasına vurdu. Isı, çok fazla ısı. Sonra geniş kanatlar gibi yaylanarak gerildi ve acısının da onunla birlikte gerildiğini hissetti. Derisi yanmış, derisi yüzülmüştü - öylesine siyah, uçsuz bucaksız ve biçimsiz bir acı içindeydi ki, sangamda, nehirlerinde ve yıldızlarında yuvarlanmak ve boğulmak, boğulmak gibiydi. Saçlarının tutuştuğunu ve bacaklarının çözüldüğünü hissetti.

Kendi bedenini çevreleyen alev halesinin içinden Malini'nin ağzının hareket ettiğini gördü. Priya. Priya. Priya.

Lütfen, hayır, hayır-

Bir şey ona çarptı. Bir gümbürtü ve etten bir cızırtı geldi.

Priya çektiği acıya anlam veremeyerek bakakaldı. Sahar onun önündeydi, nefes nefese kalmıştı. Sahar'ın kolu parmaklarından omzuna kadar yanmıştı. Kalp kabuğundan kılıcını hâlâ o yanık eliyle önünde tutuyor, bir kalkan gibi kullanıyordu. Elleri titriyordu. Priya'nın kulakları

çınılıyordu ve ağzında kan vardı ve sanki çok uzaklardan kendi vücuduna baktı. Yanmış, kabarmış. Anlayamayacağı kadar yaralanmıştı.

Bundan sağ çıkamayacağım, diye düşündü. Ve bu da uzak görünüyordu. Garipti. Ölüm böyle mi hissettiriyordu, tüm hafifliği ve dehşetiyle?

Biri ona uzandı. Yerden kaldırılırken çığlık attı ya da attığını sandı. Yüzü bir omuza yaslanmıştı; eller üzerindeydi ve onu hareketsiz tutuyordu.

Malini'nin avuçları, yanmamış yüzüne karşı serin.

"Benim kaderimde hep ateş vardı," diyordu Malini, sesi vahşi, titrek ve kırıktı. "Sen değil."

"Bu bir yalan," diye fısıldadı Priya. "Sana söylenmiş bir yalan. İnanmıyorsun. Bunda sihir falan yok. Ateş seni hiç istemedi," diyebildi. Ve sonra görüşü dalgalandı ve bir nefeste karanlığa gömüldü.

ARAHLI ARA

Ahiranya yanıyordu ve Taru Ara Hirana'ya tek başına tırmanamazdı.

Yeni doğan kardeşlerinin Alor'da öldüğünü hissettiklerinde yarasını akrabalarına göstermişti. Çıglık atmış ve ağlamıştı, onlara karşı çıplaktı. Ben kırıldım, mahvoldum. Olmam gereken kişi değilim.

Hiçbirimiz değiliz, değil mi? Hiçbirimiz değiliz!

O zamandan beri aralarına huzursuzluk yayılmıştı. Parijati'nin elinde bir kez daha onları öldürebilecek bir silah vardı. Mani Ara'nın gemisi yoktu. Ve değişiyorlardı, o ve akrabaları

-Büyüyen beden ve duygular, büyüyen insan.

Son umutları da sönmüştü. Cira Ara Priya'yı bulacağına söz vermişti. Ama Cira ölmüştü. Alor'da yeni doğan zavallı akrabalarının yok oluşunu hissettiği gibi onun da yok oluşunu hissetmişti. Şimdi Taru'yu izliyor ve yakında onun hayatının çözülüşünü hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu. Ashok olan ve hep öyle kalacak olan yanı, onun hâlâ yaşadığına inanamıyordu.

öyleydi.

Sendhil-Vata Ara- ona doğru uzanırken Taru öfkeyle, "Ben zayıfım," dedi. "Ben Mani Ara'nın beni yarattığı yaratık değilim. Acıya karşı savaşıyorum ama acı gittikçe büyüyor. Kardeşim, akrabam, beni bırakmalısın."

"Zayıf olabilirsin," diye mırıldandı Vata Ara. "Ama sen bizimsin."

Onu kaldırdı ve Hirana'ya doğru yürüdü. Alevlerden mümkün olduğunca uzakta, en yüksek zirvesine çıkacaktı. Avan Ara çocuksu ayaklarıyla onu takip etti. Panik içinde Hirana'nın yüzeyine tırmanmaya çalışan hacılar vardı, sığınacak bir yer ve yaksa'nın şefkatini arıyorlardı. Bazıları çoktan düşmüştü. Arahli yerde bir avuç parçalanmış ceset gördü, kollar açılmış, boyunlar kırılmıştı. Tırmanıştan korkan bir düzine canlı hacı, Avan Ara yollarından geçerken ona doğru uzandı. Avan Ara onları bir diken kılıyla savuşturdu.

Bhisa Ara onların gidişini izledi.

"Dün gece uyudum," dedi Bhisa Ara sessizliğin içinde, "insanların uyuduğu gibi. Günün son ışıklarıyla birlikte derin bir göle daldım ve nefes alamadım. Nefese ihtiyacım olmamalıydı. Ayağa kalktığımda bedenim ölümlü eti giymiş gibi benek benek oldu.

"Bu canavar bedenim içinde sıkışıp kaldım. Ve aynı canavarlığı senin üzerinde de görüyorum. Rüya bile görüyorum," dedi ona acı bir kahkaha atarak. "Chandni'nin rüyalarını ve hayatını görüyorum ve bu yüzümde tuzla uyanıyorum." Bir parmağının ucuyla yanağına dokundu. "Yeşil olmanın ne demek olduğunu unutacağımızı mı sanıyorsun, Arahli?"

"Hirana'ya tırman Bhisa," diye onu teşvik etti. Ateşin giderek büyüyen uğultusunu duyabiliyordu. "Ben takip edeceğim."

Gülümsedi. Gözlerinde hüznü vardı.

"Bunun senin hatan olduğunu biliyorum, sevgili kalbim," dedi. "Yaşlı Bhumika'nın gitmesine izin verdin. Onu sırlarla doldurdun. O bizim ölümümüz, sen de bizim ölümümüzsün."

"Ashok davrandı," dedi kabaca. "Ben değil."

"Sen Ashok değil misin? Ben Chandni değil miyim? Oh, tatlım, onların ölümcül özlemleri ve ölümcül eylemleri bizi hasta ediyor. Bizi mahvettin. Küçük Bhumika'dan korkmalıydık ama ölümlülerin bedenleri ve hayallerinden başka bir şeyle neler yapabileceğini anlamadık, değil mi?" Elini indirdi. "Artık biliyoruz."

"Priya bir kez daha Ahiranya'da," dedi ve çılgılık atabileceğini düşündü. Boğazı acıyordu. Çok fazla şey hissediyordu, çok fazla. İnsanlığın laneti ona ağır geliyordu. "Ona gideceğim
-Kurtar onu."

"Etrafı ateşle çevrili," dedi Bhis. "O öldü. Cira'nın öldüğü gibi, zavallı ufaklık." Bunu duygusuzca söyledi. Hirana'ya doğru yürümeye başladı. "Gel," dedi. "Ateşi birlikte bekleyelim."

Bir süre onu izledi, sonra döndü ve uzaklaştı.

Bhumika buradaydı, Ahiranya'da. Bhumika eve gelmişti. Akkrabalarından diğerleri bunu hissedemiyordu. Ama onu sulardan çıkaran oydu ve büyüsünün şeklini biliyordu. Onun durduğu yeri işaretledi.

İnsanların çılgınlık atarak can havliyle kaçıştığı mahalden içeri sakince girdi ve bir koridorda yürüdü. Başka bir koridora.

Kapısı, hiçbir ölümlü insanın kesemeyeceği kadar kalın ve çürümüş köklerle çevrili bir oda vardı. Bir bakışıyla onları ayırdı ve kapıdan içeri girdi. İçeride Ganam oturuyordu. Rukh ve Bhumika'nın çocuğu, onun yanına sıkıca bağlanmıştı. Ganam yorgun ve meydan okurcasına ona baktı ve "Yaksa. Lütfen." dedi.

Belki de Ganam af ya da merhamet diliyordu. Arahli bunu bilmiyor ya da umursamıyordu. "Halkını Hirana'ya götür," dedi. "Tırmanın. Tapınak çocuklarını da alın." Arkasını döndü. "Kaçmak için oyduğunuz patikalarda yürümeye kalkarsanız, onları üzerinize kapattırır ve sizi dikenlerle öldürürüm. Ya da sarmaşıklarla boyunlarınızı kıracağım. Henüz karar vermedim."

Ganam ayağa fırladı. "Yaksa-neden?"

"Ateş geliyor," dedi Arahli, çoktan onlardan uzaklaşmaya başlamıştı. İtaat edeceklerdi ya da etmeyeceklerdi. Artık onun için bunun bir önemi yoktu. "Hirana'ya giderseniz hayatta kalabilirsiniz. Ormana doğru yürürseniz yanarsınız."

Ganam'ın titrek küfrünü ve çocuk Rukh'un yüksek sesli sorusunu duydu. Ama sonra koşmaya başladılar -Ganam insanlara kendisini takip etmeleri için bağıırıyordu. Mahalin ilerisinde Avan Ara'nın Ganam'dan aldığı kılıcın kırık kabzasını buldu.

Kendini toparladı ve kabzayı aldı; kabzanın üzerinde hâlâ siyah taş parçaları vardı.

Boşluk, soğuk ve acı verici, onu yuttu.

Taş büyüünün olumsuzlanmasıydı. Sihirli yeşil ya da sihirli alev, hepsi aynıydı. Ona zarar verebilirdi ama belki de onu koruyabilirdi.

Arahli mahalden ayrıldı. Ormana doğru yürüdü. Uzakta, ağaçlar korkunç bir altın renginde yanıyordu.

Bhumika'ya doğru yürüdü. Alevler ormanın sınırından geliyordu ve onları hissetmesine rağmen henüz ona tam olarak ulaşmamıştı. Ama Bhumika açıkça ateşten kaçıyordu. Yüzünde kül lekeleri vardı. Yanındaki iki ölümlünün önünde durmuş, onları bedeniyle korumaya çalışıyordu. Gözleri onunkilerle buluştu.

"Bhumika," dedi. Üzerlerindeki yapraklar sesiyle birlikte kıpırdandı ve Bhumika'nın yüzüne gölgeler düşürdü. "Neden geri döndün?"

Bakışları onu yavaşça değerlendirdi. Gözlerinde ona karşı hiçbir korku yoktu.

"Ahiranyi halkını güvende tutacağıma dair kendime söz verdim," dedi. "Onlar, çocuğum ve kız kardeşim için geldim. Beni tanıyor musun, yaksa?"

"Evet," dedi Arahli. "Tabii ki seni tanıyorum."

"Seni bir zamanlar tanıyordum," dedi yavaşça. "Bunu hissediyorum."

"Seni sulardan kurtaran bendim," dedi ona. "Sana hayatlarımıza nasıl son vereceğinin bilgisini veren bendim." Bir adım daha yaklaştı. "Ateş Ahiranya'yı tamamen yakacak," dedi. "Yoluna çıkan her şeyi yakar. Ahiranya'yı öldürdük, seni ve beni."

"İnsanlarımızı ormandan çıkarabiliriz," dedi Bhumika. "Arayıcı'nın yolları onları güvenli bir yere götürebilir." Bakışları gözünü kırpmadan bakıyordu. "Umudumu kolay kolay yitirmeyeceğim."

Kardeşinin anılarına sahip olmak, onun içinde taze ve kanayan, ama onun kardeşi olmamak garipti. Tamamen Bhumika olup da eski anılarından yoksun olması da tuhaftı. Belki de Arahli'nin ona elini uzatmasına neden olan şey bu tuhaf akrabalık, bu çarpık aynalama idi.

"Gel," dedi. "Çocuğun Hirana'da seni bekliyor. Elimi tut, böylece onu bir kez daha görebilirsin."

Arkasındaki adam kaskatı kesildi. Ama Bhumika bir adım öne çıktı ve Arahli'nin elini tam bir güvenle tuttu.

"Yaksa," dedi. "Bana yolu göster."

MALINI

Priya onun kollarında yatıyordu.

Onu kucağıma almamalıydım, diye düşündü Malini. Ama Priya artık çığlık atmıyordu. Sessiz ve bilinçsizdi. Derisinin altındaki yaprakların parıltısı dışında yüzünde hiçbir iz yoktu. Ama geri kalanı...

Malini yutkundu ve başını kaldırdı. Sahar'ın dişleri sıkılmıştı. Çıplak kolu korkunç görünüyordu. Onlarla birlikte patikadan yuvarlanan iki isimsiz rahip Sahar'ın yanına diz çöktü ve biri kolunu dikkatle inceledi, tam olarak dokunmadı.

"Yangını nasıl durdurdunuz?" Malini Sahar'a sordu. "Yaksa'yı yakıp kül etti. Priya'yı ve kendini nasıl kurtardın?"

"Bilmiyorum leydim," dedi Sahar çaresizce. Yüzü acıdan griye dönmüştü.

"Elinde bıçak vardı."

"Kalbin kabuğu. Ama ben bunun sadece

yaksa ve onların gücü."

Heart'ın kabuğunun ateşe karşı da gücü olduğu açıktı.

Hepsinin yüzünde ışık ve gölge titreşiyordu. "Siz kaçabiliyorsanız, biz de kaçmalıyız," dedi bir rahip. "E-Empress. Eğer Ahiranyi'yi taşıyabilerseniz..."

Bir gümbürtü duyuldu. Sahar yan tarafına doğru sarsıldı ve dizlerinin üzerine düştü.

Omzundan bir ok çıkmıştı. Malini dehşete kapılmadan önce bir an için ne olduğunu anlayamadan ona baktı. Sonra kalbi acı dolu bir gümbürtüyle atarken sesi ona geri döndü.

"Sahar," dedi Malini soluk soluğa.

Sahar'ın ağzı sessizce hareket etti.

Rahipler kaçıştılar ama Malini kıpırdamadı. Hareket edemezdi. Priya'yı tutuyordu. Onun yerine, Sanvi'nin yayını indirip gözleriyle buluşmasını izlemekle yetindi. Shri onun yanında, boğazı kesilmiş bir halde yerde yatıyordu.

"İmparatoriçe," dedi Sanvi, sesi sabitti. Sakin görünüyordu -Ateş girdabında olması gerekenden daha sakin. "Annelerin rahipleri seninle birlikte ölmeyi seçtiler. Onların ateşi burada. Görmediniz mi İmparatoriçe? Ateş sizi takip etti. Sizi çok tatlı bir şekilde aradı. Rahipler bu toprakları ve imparatorluğumuzu yakacaklar İmparatoriçe, siz kendi isteğinizle yanana ve yaksa'yı yanınıza alana kadar. Vakit geldi."

Malini ona baktı. Eğer içinde biraz duygu kalmış olsaydı, kendini ihanete uğramış ve daha da kötüsü aptal gibi hissedirdi. Kendi kişisel muhafızının içindeki engereği görmeliydi.

Artık çok geç.

Malini, "Eğer burayı yakarsam, yaksa hayatta kalacak," dedi.

"Bir Ahiranyi yalanı," dedi Sanvi hızla. O kadar emin görünüyordu ki. Malini böyle bir kesinliği sadece rahiplerin yüzlerinde görmüştü. Sanvi yayını indirdi ve kemerinden bir şişe çıkardı. Şişeyi açtı ve başının üzerine kaldırarak saçlarına, kafatasına su gibi dökülmesini sağladı.

Yağ.

"İş kolaylaştıracak," dedi Sanvi. "Yağ, çakmaktaşı, bir kıvılcım. Bu

sadece inanca dayanmaktan daha iyidir. Rahip Mitul bana ne yapacağımı söyledi. Korkmanıza gerek yok, İmparatoriçe. Ben yanınızda olacağım."

Sanvi kollarını açtı.

Sanvi gülümseyerek, "Bu ormana girmek her zaman kaderinizde vardı," dedi. "Buradasınız çünkü kendinize itiraf etseniz de etmeseniz de kendi isteğinizle ölmeye hazırsınız İmparatoriçe. Ama yalanın zamanı geçti."

Havada kül ve ateş parçacıkları taşınıyordu. Alev almak zor olmazdı.

"Leydim," dedi Sahar hışımla. "Yapmayın."

"Sanvi," dedi Malini. Sesi titriyordu. "Korkuyorum."

"Olmanıza gerek yok, İmparatoriçe!" Sanvi ona doğru yürüdü. "Ben de seninle geleceğim," dedi kısık sesle. "Birlikte."

Malini yutkundu. Başını salladı.

"Buraya gel," dedi. "Lütfen."

Sanvi diz çöktü. İnançla ısıldayan yağ şişesini uzattı. Malini elini uzattı.

Yağı almadı. Parmaklarını yumruk şeklinde kıvırdı.

İçindeki sihir onun hareketine -içine aşıladığı talebe-karşılık verdi. Yeşil sallandı ve toprak parçalandı. Sanvi çığlık attı, bir silaha uzanmak için yağını bıraktı ama artık çok geçti. Toprak açılmış ve onu beline kadar yutmuştu. Sanvi kollarını savurdu ve Malini kendi belinde sakladığı kısa bıçağını usulca çekerek Sanvi'nin sağ elini yere sabitledi.

Malini son derece sakin bir sesle, "Seni yerde boğmayı düşündüm," dedi. "Ama bu daha yavaş. Daha iyi. İstedğin gibi yanabilirsin."

Büyüsüne karşılık olarak ateş tekrar ona doğru yükseldi. İrkildi ve Priya'nın kıpırdadığını hissetti. Priya bir nefes verdi ve toprak bir duvar halinde yükselerek ateşi uzakta tuttu. Şimdilik.

Bir ses duydu. Rahiplerden biri hâlâ oradaydı. Çömelmiş ve korkmuş bir halde, ondan sadece bir metre uzaktaydı. Adamın gözlerinden kararlılık süzüldüğünü gördü. Elleri kenetlendi ve

Kendine gel.

"Sizinle gelmeme izin verin İmparatoriçe," dedi kısık sesle.
"Amacımızı yerine getirmeme izin verin."

"Hayır," dedi uyuşuk bir sesle.

Ateş gibi sıcak rüzgâr saçlarını yakaladı ve uçuşmasına neden oldu.

Hayatta olan ama ağır yaralı olan Sahar'a baktı.

"Şimdiye kadar yapılan fedakârlıklar yeterli olsun. Muhafızımı güvenli bir yere götürün. Kanamasını durdurmalısın. Onun taştan yapılmış silahı sizi ateşten koruyabilir."

"Seni bırakmayacağım," dedi Sahar.

"Bana iyi hizmet ettin Sahar," dedi Malini. "Ama burada ölmene izin vermeyeceğim." Tekrar rahibe baktı. "Götürün onu. Gidin."

Sahar'ın itirazlarına rağmen onu ayağa kaldırmayı başardı. Onların ormana doğru topallayışlarını izledi. Onlar için daha fazlasını yapamazdı.

Priya'yı kucağına aldı ve Priya ağlarken sessiz bir şekilde özür diledi.

Hirana'dan ne kadar uzaktaydılar? Çok uzakta, kesinlikle. Malini ateşten kaçamazdı. Ateş onu arıyordu.

Ama Priya'yı ölümsüz sulara götürmesi gerekiyordu. O sular Priya'yı iyileştirebilirdi. Bu ateşli düşünce onu yakaladı ve tuttu. Priya'yı kurtarabilecek bir şey varsa, o da onu güçlü kılan sulardı.

Malini ayağa kalkmaya çalıştı. Bu hareket Priya'yı sarsarak uyandırdı. Korkunç bir ses çıkardı. İlk başta odaklanamayan gözleri Malini'nin yüzüne sabitlendi. Malini onu kaldırırken dondu kaldı ve dikkatlice geri yatırdı.

"M-Malini?"

"Buradayım aşkım."

"Benim... Hirana'ya gitmem gerekiyor." Nefes nefese kalmıştı, nefesi sözcüklerini parçalara ayırıyordu. Gözlerinin beyazı uçsuz bucaksızdı; ürkmüş bir atın vahşi beyazlığı.

"İhtiyacım var..."

"Şşş," diye yatıştırdı Malini. "Biliyorum."

Buraya gelerek ve uygulamaya koyduğu şeyin rahipliği dizginlemek için yeterli olacağına inanarak korkunç bir hata yaptığını artık biliyordu. İnançlarını onlara karşı defalarca kullanmıştı ama inanç sonsuza dek kavranamayacak bir alevdi. Eninde sonunda sahibine sırtını dönecekti. Döndü de.

Geri dönüş yok. Rahipler istediklerini alacaklardı. Öyle ya da böyle onun ölümünü.

Garip bir şekilde sakinleştiğini hissetti. Ateşe sürüklenmek başka bir şeydi. Korkmak ve kullanılmak. Ama aşkınız kollarınızda ölürlen yanmış toprağın üzerinde diz çöküp bir seçim yapmayı düşünmek farklıydı.

"Seni Hirana'ya kendim götüreceğim," dedi. Priya itiraz eder gibi bir inilti çıkardı.

"Ben kendim giderim."

"Tek başına gidemezsin. Eminim bunun farkındasındır," dedi Malini yumuşak bir sesle. "Sen ve yaksan bağlısınız. Ve sen ve ben birbirimize bağlıyız. Senin büyün..." Nefes aldı ve verdi, ağzını kasıtlı olarak araladı ve Priya'nın bunu yeşilin içinden hissettiğini biliyordu, bir susurration, bir şarkı. "Seni götüreceğim."

"Benimle gelmemeliydin," dedi Priya, sesi kısık. "Sen hükmetmek için yaratılmıştın. Önce gücü elinde tutmak için."

"Ne fark eder ki?" dedi Malini, sesi çatallaşarak. "Eğer sana sahip değilsem? Eğer seni bir daha göremeyeceğim, hissedemeyeceğim ya da hayal edemeyeceğim bir yere gidersen, o zaman bunların benim için ne değeri kalır?"

Priya'nın yüzünü şefkatle ellerinin arasına aldı. Priya'nın yüzünü yukarı kaldırdı.

"Birçok kez ölümden kaçtım," dedi Malini, titreyen ama şiddetli, sert bir sesle. "Benden bu kadar. Priya." Her kapalı göz kapağına bir öpücük. "Bana Mani Ara'ya giden yolu göster."

Priya tıkırtılı bir nefes verdi.

Önlerinde hiçbir arayıcının yolu açılmadı. Bunun yerine, önlerinde bir sıra halinde yasemin ve aşoka, iğne çiçeği ve zakkum çiçekleri açarak Hirana'ya giden yolu işaret ediyordu. Arkalarındaki topraktan bir kaya duvarı titreyerek çıktı.

İleriye giden bir yol ve arkasında bir kalkan. Priya ona karşı çok iyiydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve Priya'yı kollarının arasına aldı. Priya acı dolu bir ses çıkardı ve sonra sustu.

Malini onu yol boyunca nasıl taşıyacağını bilmiyordu. Kolları şimdiden ağrıyordu. Ciğerleri dumandan yanıyordu. Ama çenesini sıktı ve yürümeye başladı.

Sonsuza kadar devam etti, sıcak ve korkunçtu, ateş sırtında çığlık atıyordu. Etraflarındaki yeşil büyüün titrediğini hissetti. Priya'nın büyüü.

"Onu tek başıma taşıyamam," dedi ve yeşilin ona karşılık verdiğini hissetti. Sarmaşıklar vücuduna doğru ilerledi, kollarına dolandı ve Priya'yı Malini'yle birlikte taşıyana kadar onu kucakladılar. Bundan sonrası daha kolaydı.

Hirana'nın dibinde dizlerinin üzerine ağır bir şekilde yere çöktü. Hirana'nın taşına dayadığı eli ve ödünç aldığı büyüü bir şekilde Hirana'nın içine doğru bir tünel açtı. Tünelin ucunda mavi bir ışık parlıyor ve onu çağırıyordu.

Priya'yı bir kez daha kaldırdı ve içeri girdi. Taşı arkasından kapattı.

Ona yardım edecek başka sarmaşık yoktu. Priya'nın ağırlığını tek başına taşıyordu.

Hirana'nın kalbinin derinliklerine kadar yürüdü. Etrafında mavi ışık ve önünde mavi su olana kadar.

Dizlerine kadar suya battı.

Arkasında, taşın ötesinde bir ateş titreşiyor, kükrüyordu. Eninde sonunda onu Hirana'nın altındaki derinliklere kadar takip edecekti. Onu ölümsüz sularda bulacak ve öldürecekti. Ama henüz değil.

"Sular seni iyileştirebilir mi?" Malini sordu. Sanki yalvarıyormuş gibi hissediyordu.

Priya'dan hırıltılı bir nefes. Sonra, "Hayır. Bilmiyorum."

"Onlar senin Yaksa'nın suları. Mani Ara'nın. Seni daha önce güçlü kıldılar."

"Evet."

"O zaman seni kurtaracak," dedi Malini kararlılıkla. Buna inanmak zorundaydı. Eğer inanmazsa, Priya ölmüş sayılırdı. "Ve sen de bana geri döneceksin. Söz ver, Priya."

"Söz veriyorum," diye yineledi Priya. Sonra ağır gözlerini açtı. "Rahipler. Neredeler?"

Malini başını salladı.

"Bir rahip getirmemişsiniz," dedi Priya. "Bir tane bile mi? Malini. Onlara ihtiyacımız var. Ölümsüz sular yok edilmeli." Priya'nın kolunu tutuşu acı vericiydi. "Yok edilmeleri gerekiyor, yoksa yaksa dünyayı değiştirmeye devam edecek, büyüler..."

"Suların ölmesini sağlayacağım," diye söz verdi Malini. "Döndüğünüzde, güvende olduğunuzda, Hirana'yı ateşe açacağım ve suların yanmasına izin vereceğim."

"Sen- sen öleceksin-"

"Yapmayacağım," diye yalan söyledi Malini.

"Yapmayacağım, Priya."

"Eğer Mani Ara sudan benim yüzümü takarak çıkarsa- Malini, senin haberin bile olmaz."

"Eğer Mani Ara senin yüzünü takınarak sulardan çıkarsa, bunu bileceğim," dedi Malini. "Çünkü seni tanıyorum." Priya'nın saçlarını alnından usulca geriye doğru taradı. "Ve eğer gelirse ikimizi de yakarım. Onu inancımınla yok edeceğim. Söz veriyorum."

"Hayır."

"Ya birlikte gideriz ya da hiç gitmeyiz," dedi Malini sessizce. "Ben seçimimi yaptım."

Tıkırdayan bir nefes.

"Ama senin inancın yok. Yanmak için."

"Annelere hiç inancım yok," diye fısıldadı Malini. "Ama sana güveniyorum."

Malini onu suya indirdi. Ve bıraktı.

BHUMIKA

Yaksa ile Hirana'ya tırmandılar.

Yüksek, doğal olmayan bir dağdı; oymalarla, yılanlarla ve dişli dişlerle kaplıydı. Yine de Bhumika'nın bedeni onu tanıyordu, nasıl tırmanacağını biliyordu. Ve saçma bir şekilde, sanki Hirana da onu tanıyormuş gibi hissetti. Onu orman gibi kolayca karşıladı.

Yaksa'yı tırmanırken izledi. Saçlarının uzun yapraklarını. Solgun, insanlık dışı gözlerini.

Gözcülerinden birinin yüzünü takıyordu, ama gözcüsü henüz bir çocuktü. Daha yaşlı ve daha sert, ağaç ve yapraklarla tuhaf bir şekilde işlenmiş o yüzü takıyordu. Belki de onun hayaleti onunkini giyiyordu.

İkisi de sahte, diye düşündü. İkisi de kaybettiğim birinin yankıları.

Hirana'nın zirvesinde, her yerde toplanmış insanlar vardı. Ve ayrıca insan olmayan, tamamen başka bir şey olan dört kişi.

"Nandi," diye mırıldandı yaksa, eliyle işaret ederek.
"Sanjana."

Sendhil. Chandni. Onlara böyle seslenirdin."

"Gerçek adları değil o zaman," dedi Bhumika karşılığında. "Hayır," dedi. "Bana Arahli Ara diyebilirsiniz."

Bu gerçek bir isimdi. Sahte olanı reddetmesi garipti.

"Diz çök," dedi Chandni adını verdiği kişi. "Saygı göster."

Yüzlerinde yaşayanların acısını gördü. Bunu Sanjana'nın gözlerindeki bitkin bakışta ve teninden yükselen hastalık kokusunda gördü. Sendhil'in Sanjana'nın başında dikilip onu korumasında, üzerindeki hastalığın farkında olmasında. Yaksa çocuğu Nandi'nin içselliğinde, başı eğik, üst omurgasının tüm sivri kemikleri kıvrık. Ne kadar kurban verirlerse ve dünya ne kadar değişirse, o kadar insanlaşıyorlardı. Bu onları korkutmak zorundaydı.

"Bhumika," dedi Nandi. "Bizim için savaşmaya mı geldin? Yoksa bizimle savaşmaya mı?"

"Buraya," dedi, "bu insanları güvenli bir yere götürmek için geldim. Onlara Ahiranya'dan çıkış için bir yol açmanızı rica etmeye geldim."

"Yalnız yanmamızı istiyorsun," dedi Sanjana. Sesi huysuz geliyordu. "Biz hiç yanmak istemiyoruz."

O zaman bu dünyaya hiç gelmemeliydin, diye düşündü Bhumika. Bunu söylemedi. Omurgasına doğru ilerleyen hayvani bir dehşet vardı. Sima onun yanında çelik gibi gözlerle bakıyordu. Jeevan sakindi, gözle görülür bir sakinlikteydi. Onun sakinliğine ve Sima'nın çeliğine bir çapa gibi tutundu.

İri yarı, güçlenmeye başlayan bir çocuk kararlılıkla ona doğru yürüyordu. Yüzü ışııkla doluydu.

"Leydi Bhumika," dedi. "Gerçekten siz misiniz?"

Kadın onu tanıımıyordu ama ne söyleyeceğini biliyordu. "Evet," dedi.

"Kızı," dedi Sima aniden. "Rukh, nerede o?"

"Sima!" Çocuğun ağzı açık kaldı ve aniden titrek bir gülümseme şekillendi. "Sima, sen-"

"Rukh. Padma iyi mi? O burada mı?"

"Evet," dedi. "Evet, evet öyle. Khalida'yla birlikte. Khalida?" Boynunu bükerek döndü.

Bir kadın -Halide- durdu ve onlara doğru yürüdü. Kollarında bir şey -birini- taşıyordu, kumaşla kundaklanmıştı ve şalıyla dikkatlice gizlenmişti. Küçük figür hareket etti, şal ve battaniye aynı şekilde geriye kaydı.

Ondan sonra da önündeki çocuktan başka bir şey düşünemez oldu.

Seni tanıyorum, diye düşündü. Bu onu yıldırım gibi çarptı. Bunu beklemiyordu; keder ve yabancılık bekliyordu ve kendini buna hazırlamıştı. Ama o küçük yüzü, o geniş gözleri gördü ve kalbinde bir şey çiçek açtı - içinde sürekli acı veren bir şey aniden hafifledi.

Seni tanıyorum.

O iri gözlerde bir merak vardı; çocuğun bakışlarında bir unutma ve bilme vardı, tıpkı kendi bakışlarında olduğu gibi. Yine de Bhumika'nın elleri iki yanında kıpırdandı ve sonra kollarını uzattı; çocuk, kendi çocuğu geri çekilirse irkilir miydi bilmiyordu ama yine de denemek zorundaydı.

Kızı kollarına kolayca sığdı. Kıvranıyor ve ağırdı, bu şekilde tutulamayacak kadar büyüktü. Bu mükemmeldi.

"Yaşlı Bhumika." Sessiz bir ses. Döndü.

Arahli Ara onun önünde duruyordu.

"Bhumika," dedi Sendhil, sesi kararlıydı. "Sevgilim. Hatırlayacak mısın?"

Arahli Ara'nın bakışları sabitti. "Artık buradasın, sana kendini geri verebilirim," dedi.

"Peki fiyatı ne olacak?" Bhumika sordu. "Sadakat mı?"

"Tekrar bizimle bir olduğunda ve kendini bildiğinde," dedi, "bize hizmet edersin. Kız kardeşin yakında Mani Ara ile bir olacak. Annemiz tekrar aramıza döndüğünde senin gibi insanlara ihtiyacımız olacak."

"Hayır," dedi Bhumika. "Korkarım böyle bir şey yapmayacağım."

Ölüyorsun Yaksa," dedi. "Burada, altımızda ateş varken ve hâlâ Ahiranya için doğru olanı yapmayı reddederken ölüyorsun."

"Ölmüyoruz," diye tersledi Sendhil. Chandni başka tarafa baktı.

"Ahiranya için hala savaşıyoruz. Sadık tapanlarımız, sularımızdan güç alarak ormanda yürüyorlar," dedi Nandi. "Orman her zaman bizim olacak."

"Ahiranya'nın senden istediği şey savaşmak değil," dedi Bhumika. "Onun senin ölümüne ihtiyacı var."

Sendhil ona doğru yürüdü. Ona doğru uzandı, kavrayıcı bir el, sivri uçlu. Ona zarar vermek isteyip istemediğini bilmiyordu ama kalbi küt küt atıyor, kanı donuyordu. Bhumika kızını daha sıkı kavradı ve sırtıyla onu korumak için döndü. Hava kalınlaşmıştı. Jeevan'ın kılıcı çekilmişti.

Önce Sima geldi.

Kalp kabuğundan bir bıçak Yaksa'nın göğsüne saplandı. Adam sendeledi.

Yarasından kırmızı kan akıyordu. Çıkardığı ses ıslaktı, korkudan gırtlaktan geliyordu.

"Zaten ölüyorsun," diye tekrarladı Bhumika, hissetmediği büyük bir sakinlikle. "En azından sana yakışır bir ölüm olsun." Arahli Ara'nın gözleriyle buluştu. "Hirana'yı terk et. Git ve kaderinle yüzleş. Yapman gerektiğini biliyorsun."

RAO

Kaosun içinde - ateş ve çığlıklar, cesetlerin kargaşası
-Hemanth bir ata binip uzaklaşmayı başardı. "Biri onu
durdursun!" Rao talep etti.

"Ben giderim," dedi Narayan. "Benimle gel!" Adamlarına emir verdi ve Rao onların düzene girdiklerini gördü, alevler tepelerinde yılanlar gibi kıvrıla kıvrıla yükselirken korkudan titriyorlardı.

Birisi onlara doğru geliyordu. Yine Mahesh.

"Gitmelisiniz! Birbirlerine düştüler," dedi Mahesh vahşice. Yaralıydı, yan tarafından kan akıyordu. Atının üzerinde dengesiz bir şekilde durdu, sonra da yere yığıldı. Bir avuç asker kafatasını kıramadan onu yakaladı ve dikkatlice yere yatırdı. "Şu savaşçı rahipler. O piçler." Yüzünü buruşturdu. "Kahrolası Hemanth savaşçıları savaşçılara karşı kışkırtıyor. İnanç için savaşmanın tam zamanı."

Rao başını kaldırdı. Tüm ordu kendi içinde savaşıyordu ve savaşmayanlar yanıyordu. Yemin etti.

Hasta olabilirdi.

"En sadık askerlerim ne yapacaklarını bilirler," diyordu Mahesh acımasızca. "Gördükleri her rahip savaşçının boğazını kesecekler. O lanet fanatikler kendi adamlarımın çevresinden öteye geçemeyecekler. En tuhaf şey ne biliyor musunuz Prens Rao?" Öksürdü, dudaklarında kan vardı. "Hepsi bize karşı savaşmıyor," dedi. "Bazıları bizim için savaşıyor. İmparatoriçe onları gerçekten etkiledi."

Bir asker kendi ayakları üzerinde taklalar atarak onlara doğru koşuyordu.

"Yangın önce çürükleri hedef alıyor!" diye bağırdı. Saçında yapraklar vardı. Hiç durmadan koştu.

Rao Mahesh'e baktı, gözleri boğazındaki likene takılmıştı. Kalbinin küt küt attığını hissetti.

Bir çarpışma oldu. Bir at devrildi. Önlerindeki toprak yanmaya başladı, bir at ve binicisi yutuldu. Ateş onlara doğru yuvarlanmaya başladı, altın sıcaklığında bir dalga.

Mahesh, Rao'nun gözleriyle karşılaştı. Gülümsemesi neşesiz ve bilmişti. "Kızıma söyle," dedi Mahesh, sesi törpülenmişti. "Söyle onu..."

Ateş onu bir yumruk gibi yuttu. Rao geriye sıçradı, sırt üstü yere düştü ve ateş patlamasından kıl payı kurtuldu. Yüzü acı verecek kadar sıcaktı, dudakları yanıyor, gözleri yanıyordu. Ayağa fırladı, uzandı ama Mahesh acı içinde kıvranıyor, yerde yuvarlanıyordu. Mahesh hareketsiz duruyordu. Mahesh gitmişti.

"Rao!" Lata dehşet içinde seslendi.

Rao, Lord Khalil'in ona "Bir at al," diye bağırdığını duydu. "Hayır, ben-"

"Sen savaşçı değilsin," dedi ona kaba bir şekilde. Rao onu alevlerin çatırtısından ve çığlıklardan zar zor duyabiliyordu.

"Ve bu savaş bittiğinde imparatoriçenin senin rehberliğine ihtiyacı olacak. At sür, Bilge Lata. Savaş kampına git ve orada bekle." "Bir at alevlerin içinden geçemez," dedi Lata.

Sesim kısıldı.

"Atlarımı ateşle yüzleşmeleri için eğitmediğimi mi sanıyorsun?"

Chandra ile savaş mı?" Khalil'in sırtışı dışlarını gösterecek kadar sert ve vahşiydi. "şimdi git, yoksa Prens Rao savaşla yzleşemeyecek kadar endişelenecek."

Khalil onun atlardan birine binmesine yardım etti. At, Lata sırtında olduğu halde hızla uzaklaştı ve Rao içinde korkunç bir korkunun dğmlendiğini hissetti.

İyi oldu. En azından yaşayacaktı. Khalil, Rao'ya yardım teklif etti.

"Benimle," dedi. "Uzun zamandır İmparatoriçe'nin mttefikiyiz. Gelin bu dikenini onun yanından birlikte kaldıralım."

Alevleri durduramadılar. Ama yaratıcıyı durdurabilirlerdi.

Rao onun ellerini tuttu ve korkusuzca atının sırtına atladı. Dwarali atı güçlü bir kheylandı; ikisinin toplam ağırlığına rağmen, yeleleri dalgalanarak ve kasları güçlü bir şekilde dalgalanarak ateş tarlasında koştu.

Hemanth nlerindeydi, etrafı bir avuç askerle çevriliydi. Onları Parijat'tan yanında getirmiş olmalıydı ya da belki de ordudan kaçmışlardı. Rao'nun umurunda değildi. nnde Halil yayını gerdi ve hiç duraksamadan bir adamı, sonra bir başkasını ve bir başkasını vurdu. Hepsi yere serildi. O ve Halil hızla ilerlemeye devam ettiler.

Lord Narayan yerde l yatıyordu, boğazı açık ve gözleri görmüyordu. Arabası düşmüştü.

Hemanth'ta bir şey var. Bizim göremediğimiz bir silah, Rao fark etti. Bunu söylemek için ağzını açtı ve üzerlerine korkunç bir ağırlık çöktüğünü hissetti.

At bir gümbürtüyle yere düştü. Khalil yuvarlandı. Mide bulandırıcı bir çatırtı duydu ve hareketsiz kaldı.

"Lord Khalil," diye seslendi Rao, öksürerek ayaklarını bulmaya çalıştı. Sol bacağı acı içindeydi. "Khalil." Belki de kırılmıştı. Yine de Khalil'e koştu. Yanına çöktü ve adamın nefesini, nabzını yokladı. Khalil inledi.

Hayatta, diye düşündü Rao rahatlayarak. Yaralı ama hayatta. Ata baktı.

Ucunda ateş olan fırlatılmış bir mızrakla vurulmuşlardı.

Hemanth'ın askerleri okla vurularak ölmüştü. Ama cesetlerinden birinin yanında siyah bir kutu duruyordu. Ve Hemanth alevle parlayan bir mızrak tutuyordu.

Sahte ateş. Chandra'nın ateşi.

Hemanth onun bakışlarını takip etti.

"Kusurlu," dedi Hemanth. "Ama onu İmparatoriçe'den sakladık. Yaksa için uygun bir silah değil ama senin gibi adamları cezalandırmaya yarıyor."

Rao, "Senin silah kullanma becerin yok, Hemanth," dedi.

"Yine de size ve sizin gibilere karşı duracağım Prens Rao," dedi gözlerinde keder ve doğrulukla. "Ve rahiplerim, aralarındaki en acemi çocuklar bile size karşı duracak."

Rao kalp kabuğundan hançerini çekti ve ileri atıldı.

Önce o saldırdı. Hemanth savurdu ve ateş havada yükseldi. Rao'nun hız avantajına sahip olması gerekirdi ama Hemanth daha uzaktaydı ve Rao'nun bacağı kırıktı. Rao sıçrayarak yoldan çekildi. Tökezledi, acı kalçasına kadar yükseldi. Bıçağı düştü-

Hemanth ona tekrar vurdu. Ateşten bir bıçak neredeyse omzundaki zırha çarpıyordu. Sıçrayarak uzaklaştı. Yeterli değildi.

Bir mızrak darbesi kafatasına çarptı.

Siyahlık.

ARAHLI ARA

"Onlar için ölmeyeceğim," dedi Vata Ara hırıltılı bir sesle.

"Parijatdvipanlar bir kez daha bizi yok edebilecek bir silaha sahipler," dedi Arahli. "Priya alevlerin içinde. Elimizde hiçbir şey yok."

Vata Ara başını salladı, yarasından kan akıyordu. Yüzü solgundu. "Hayatta kalmanın bir yolunu bulacağız. Burada beklersek, orman tamamen yandığında özgürce yürüeyebiliriz."

"Ateş bizi arıyor," dedi. Bakışları onların üzerinde gezindi. "Onları değil. Geçen sefer nasıl olduğunu hatırlıyorsun."

"Senden daha iyi," dedi Taru Ara ince bir sesle. "Ben ölümlü olduğuma inanarak tökezlemedim. Ne olduğumuzu çok net hatırlıyorum. Ateş..." Kızın eli adamın elinde titredi. "Ateş boşluk gibiydi," diye fısıldadı. "Ve boşluk uzundu ve uykumuz karanlıktı. Çok uzun süre rüya görmedim ya da düşünmedim. Belki de sen beni kemiklerimin büyüdüğü ağaçtan kurtarana kadar."

"Uyku o kadar da kötü değil," dedi Arahli.

"Kardeşim, oduna, toprağa ve toprağa dönmeyeceksin," dedi Taru ona, kollarından tutarak. Gözleri yanlıştı, korkunç derecede yanlıştı - tuzlu su sızdırıyordu, kırmızı damarlı, yanakları ölümlü kanıyla kızarmıştı. "Artık yeşilden çok ete bürünmüşsün. Sana ne olabileceğini anlıyor musun? Kalıcı bir ölüm. Bir daha asla ayağa kalkamayacağımız bir şey."

Aşağıda yangınlar yükseliyordu.

Mani Ara'nın onun yerinde olsa ne yapacağını biliyordu.

Nazik ya da fedakâr bir yaratık değildi. Acımasız ve güçlüydü ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapardı. Sonuna kadar savaşırdı. Sangam'da savaşıyordu. Onları seviyordu. O da bunu biliyordu.

Onun yerinde olsa, kendi ölümünü ya da onlarınkini kabul etmeden önce Ahiranya'nın yanıp kül olmasına izin verirdi.

Ahiranyi'nin yaşaması ya da ölmesi umurunda olmamalıydı. Ama Ashok onun içinde bir hastalıktı. Arahli yaşadığı sürece Ashok da onun içinde yaşayacak ve bu çürümüş topraklar için yas tutacaktı.

"Ölmeyeceğim," dedi Vata Ara kabaca. "Bunu yapmayacağım. Yapmayacağım."

Vata Ara'nın göğsünden hâlâ kan akıyordu, durgun kırmızı kan. Taru giyinik karnını tutuyordu, yaralı iç organlarını - çiçek, bağırsak, asma- tutuyordu.

"Ateş bizi öldürecek," diye homurdandı Arahli. "Ama ölümlülerin canını bağışlayabiliriz. Bizden geriye kalan tek şey onlar. Benim akrabalarım. Ailem. Lütfen. Bizden geriye bir şey kalabilirse, ölümümüzün bir değeri olacaktır."

"Bizi umursamıyorlar bile," diye fısıldadı Taru Ara ve şimdi ağlıyordu. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Umurlarında olsaydık, bizim için ölürlerdiler."

Kızın yüzüne sarıldı. Yüzü bir zamanlar üç kez doğmuş bir tapınak büyüğüne aitti: gülen ve kız kardeşinin eteğinde yapraklar yetiştiren, tatlı ve zalim olan ve kardeşi Ashok'un kısa ve adaletsiz hayatı boyunca yasını tutan bir kız.

"Bazıları yaptı," dedi nazikçe. Hayatta kalan diğer akrabalarına baktı.

"İnsanların rüya gördüğü gibi rüya gördüğünü biliyorum," dedi sessizce. "Bunun sizi nasıl incittiğini biliyorum. Bedenlerinizin nasıl acıdığını ve etrafınızda nasıl döndüğünü biliyorum. Ölümlü olmanın ıstırabını biliyorum." Bir nefes. "Yıldızları özlüyorum. Büyük boşluğu özlüyorum. Ama eğer beni yaşamın acısından kurtaracaksa, ölümün sessizliğini kabul edeceğim. Bana katılacak mısınız?" Sesi kırıldı. "Yalnız ölmek istemiyorum."

Sessizlik.

Sonunda öne çıkan Bhisara oldu ve bir elini onun yanağına koydu.

"Evet," dedi nazikçe. "Birlikte gideceğiz."

Avanara, gerçek bir çocuk gibi bunalmış bir halde yüzünü onun eteklerine sakladı. Vatarara gözlerini kapattı.

"Birlikte," diye yineledi. "Evet."

Bhumika'ya gitti. Yanında diz çöktü.

Bir elini kızın boğazına dayadı.

Adamın elinin altında kıpırdamadan duruyordu. Acımasız, vahşi bir sakinlikle ölümü bekliyordu.

"Seni kıskanmıyorum," diye mırıldandı. "Artık ölümlü olmanın ne demek olduğunu biliyorum. Seni yok eden keder, acı ve aşk. Bundan kurtulduğuma sevineceğim. Ama sen, sende kalabilir. Ashok'un hatırı için. Ona son hediyem." Adam kızın boğazını sıkıca kavradı. "Unutma," dedi. "Ve yas tut, kardeşim. Hepimiz için yas tut."

Onu suya sürükledi.

Etraflarındaki sangamı hissetti, onun ve kendisinin ruhunu. Onun yeniden bir bütün olduğunu hissetti. Sonra onları bir kez daha özgürlüğe sürükledi.

Onun soluğunu, kasılmasını ve düşüşünü duydu. Birisi bağırarak ona doğru koştu ve kafatası taşa değip parçalanmadan önce onu kavradı.

Basit bir şey. Yapıldı.

Başını çevirdi.

"Taru," dedi. "Yürüyebilir misin?"

Başını iki yana salladı. Ağlıyordu, öfkeli ve perişandı. Ama adamın onu kaldırmasına izin verdi. Acıdan nefesi kesildi, sonra sustu.

Ashok'un yankısı hâlâ içindeydi ve onunla birlikte canını kurtarmak için kaçmanın hayvani dehşeti de. Başka bir çocuğu kucağına alıp ateşten kaçmanın. Şimdi ona doğru koşuyordu.

Hirana'dan aşağıya, alevlerin altın rengi ve öfkeli bir şekilde beklediği yere doğru ilerlediler. Taru Ara bir çocuk olmamasına rağmen Taru'ya daha sıkı sarıldı. "Bakma," diye fısıldadı Taru'nun saç tellerine doğru. "Bakma, bakma-"

Ve Taru Ara bir çocuk olmamasına rağmen, kesik kesik ve insani bir nefes verdi. Gözlerini kapattı. O da nefesini verdi ve kendi gözlerini kapattı.

En azından insanlıktan kurtulacaklardı.

En azından barış olacaktı.

PRIYA

Uzun bir süre battı.

Derinlerde. Ölümsüz suların altında.

Gözlerini kapattı.

Sangam'da uyandı. Yaşıyordu, nefes alıyordu, henüz öldürülmemişti. Ama aynı zamanda Mani Ara'nın pençesindeydi. Suyun içinde doğrulup oturdu. Dizlerinin üzerine çöktü. Sonra titreyerek ayağa kalktı ve üç nehrin birleştiği, Mani Ara'nın onu beklediği yere doğru döndü.

Etrafındaki sular vahşi ve çalkantılıydı, kederle tuzlanmıştı. Ve işte Mani Ara, Priya'nın durduğu gibi duruyordu. Priya'nın kendi yüzünü takıyordu, yanaklarında Priya'nın kendi gözyaşları vardı.

"Akrabalarım," diye fısıldadı Mani Ara, "yandılar ve öldüler. Şimdi ne işime yarayacaksın?" Aralarındaki mesafe açıldı ve Mani Ara'nın soğuk dikenli eli onun yüzünü kavradı. "Elimde kalan tek akrabam sensin," dedi. "Bu son

kendime ait."

"Kin," diye fısıldadı Priya. Belki de ateş sözcüklerini yakıp yok etmişti. Belki de kafasına vuran keder bunu yapmıştı.

"Biz daha önce de öldük," diye fısıldadı Mani Ara, gözlerinden kara yaşlar süzülürken. "Bir zamanlar yıldız ışığıydık. Boşluğun varlıklarıydık. Düşmanlarımız bize sırt çevirdiğinde onlardan kaçtık. Balık gibi yüzerek sizin dünyanızın kıyılarına geldik."

Artık yeşilden, etten ve Priya'nın sevdiği insanların içi boş hayaletlerinden kurtulduğuna göre, Mani Ara tamamen yıldız ışığıydı. Eğer bir balıksa, kozmosu yüzebilen türdendi, dünyayı kucaklayan büyük sangam. Priya'nın yüzünü kavrayan eller yıldızlarla parlıyordu. Onunla buluşan gözler çok sayıda ve kapaksızdı. Göz bebekleri yanan ve karanlığa gömülen koca dünyalardı.

"Neden sana düşman oldular?" Priya usulca sordu, kendine rağmen büyülenmişti. "Neden hayatta kalmak için kaçmak zorunda kaldın?"

"Ölümlüler neden birbirleriyle savaşır, fidan? Aynı nedenlerden dolayı, küçük ve korkunç, engin ve derin. Kendi gücümüzü feda ettik. Boşluğu terk ettik. Bu dünyanın bir parçası olduk: toprağının, ağaçlarının. Ama onlar bizi takip etti. Bizim öğrendiklerimizi öğrendiler." Eli Priya'nın kalbinin üzerine bastırmak için hareket etti, soğuk ve keskin parmaklı. "İnsan inancı, içinden geçebileceğimiz bir kapıdır," dedi Mani Ara. "Bizi takip ettiler. O ateş ve kehanet yaratıkları. Bilgi ve görü için onlara dua eden ölümlüleri aracılığıyla bizi tekrar öldürdüler."

"Ve sonra bir kez daha kurban oldun," diye fısıldadı Priya.

"Beden berbat bir şey," dedi Mani Ara. "İnsanlık daha kötü. Hayalleriniz, duygularınız... Barışa açım. Ama akrabalarımın ölümünü izledim ve düşündüm: yaşamak için her şeyi yaparım."

Priya onun yakıcı karanlığından uzaklara, altlarındaki sulara ve üstlerindeki kozmosa baktı; akrabalarının boğulduğu ve yaksa'nın ortaya çıktığı sulara

yüzlerini takıyorlar.

"Sangam," diye mırıldandı Priya. "Bu... bu senin kapın, değil mi? Pek çok tapınak büyüğünün ve tapınak çocuğunun inancıyla yapıldı." Bunu söylediğine göre artık biliyordu. "Kendinizi geri getirmek için akrabalarımı, o tapınak ölülerini kullandınız, değil mi?"

"Evet," dedi Mani Ara. Basit ve korkunç.

Evet. Kelimeler sanki Priya'nın kendi ağzından çıkmış gibiydi. Anıları kendi anıları gibi görüyordu: boşluğun tatlılığından ölümlü dünyaya sürünerek geliyorlardı. Bir insanın inancı, açık bir kapı. Akrabaları, çocukları, ışık ve yıldızlardan yeşil ve toprağa dönüşüyor. Tapınak çocukları, inançla ölmüş, sangamın kapısını açık tutan kurbanları, sürekli bir büyü akışı.

Ve sonra ateş, ateş ve ölüm. Priya gözlerini kapattı.

"Hatırlıyorum," dedi, "uyumanın nasıl bir şey olduğunu. Sonsuz, toprağın altında. Yaşamaya aç olabilirsiniz, ama şimdi akrabaların öldüğüne göre, ölüme de bir o kadar açsın. Barış. Bana yalan söyleyemezsin, Mani Ara. Ben senin kalbinim."

O döndü ve Mani Ara da döndü; ikisi birlikte sulara bakıyorlardı.

"Senin burada olman hiç gerekmiyordu," dedi Priya. "Bu kadar uzun süre için değil. Senin yeteneklerin bu dünyaya kısa süreliğine dokunmak, ateş ya da su, rüyalar ya da sessizlik aracılığıyla ölümlülere ulaşmak içindir. Onu yeniden şekillendirmek değil." Şimdi bunun yanlışlığını tadıyordu, tıpkı çürüme gibi. "Kalmak seni kurtarmayacak ya da akrabalarını geri getirmeyecek. Seni mahvetti ve bizi de mahvediyor.

"Bırak, yaksa. Birlikte ölebiliriz. Tek kalp, tek hayat. Kapıyı kapatabiliriz. Bu nehirler bizden geriye kalanları ötedeki büyük denize taşıyabilir."

"Sanırım," dedi Mani Ara, "insani bir zayıflıkla konuşuyorsun." Kavrayışı sıkı ve keskindi, bakışları da onunla birlikte keskinleşti. "Her şeyi akrabalarım için yaptım, fidan ve onlar için de yaşayacağım - eğer dünyada yalnız yürümem gerekiyorsa, bunu yapacağım."

Aniden gelen korku Priya'nın omurgasından aşağı süzüldü. Başarısız olmuştu.

"Ben görkemli bir dünya istedim fidan," dedi Mani Ara. "Yeşille ve etle çürümüş. Bunu birlikte başarabilirdik. Ve şimdi bunu tek başıma yapacağım." Yıldızlardan ve dikenlerden oluşan ağzını Priya'ninkine bastırdı ve sonra-
Ve sonra-

MALINI

Ateş gittikçe yaklaşıyordu. Suyu doğru uzanıp bir şey tutamadığında, yakıcı bir rüzgâr elini savurdu.

Suyun kenarında diz çöktü. Titriyordu. Mutlak kavurucu sıcakın ardından dizlerine kadar gelen soğuk suyun şoku onu titretmişti. Kollarını çok hafif, çok boş hissediyordu.

Pırıl pırıl bir mavilik vardı, parlak. Priya'yı suya indirdiğinde, Priya'nın şeklinin kaybolduğunu görmüştü. Kabarmış deri, kapalı gözler. Saçlarının gölgesi yüzünün etrafında dağılıyordu. Vücudunun gölgesi.

Artık hiçbir şey yoktu. Priya çok derine batmıştı.

Malini hepsini mahkûm etmiş miydi? Priya sudan gözlerinin ardında bir yabancıyla mı çıkacaktı? Malini kendi kendine Priya'yı buraya bunu engellemek için getirdiğini söylemişti. Ne yalan ama. Belki de Yaksa'nın dünyaya başarılı bir şekilde yükselmesinin aracıydı.

Umursayacak gücü kendinde bulamadı, olması gerektiği gibi değil. Panik ve keder dışlarının arasında, dilinin üzerinde metaldi. Ateşin kokusunu alabiliyordu; yağın, derinin ve saçların yanmasının kavurucu kokusunu.

Priya sudan çıksa, ışık tenine vursa, yüzü odunsu ve tuhaf olsa, bir yabancının gülümsemesiyle Malini'ye baksa, soğuk ve duygusuz, Priya ve Malini'nin birbirlerini sevdikleri o çirkin ve umutsuz şekilde sevemeyecek kadar insanlıktan uzak olsa...

Kendimi yakacağım ve onu da benimle birlikte yakacağım, dedi Malini kendi kendine.

Malini'nin aklına diğerlerinden daha kötü bir sonuç daha geldi: Priya'nın hiç dönmeyeceği.

Gözlerini kırptırdı, kendi nefesi kulaklarında aşırı sertti. Gözlerini tekrar kırptırdı ve görüşünün neden zayıfladığını anladı. Sudaki ışık azalıyordu.

Karanlıklaşıyordu. Suyun ışığı söndü.

Karanlık mutlaktı.

Gülemiyor ya da ağlayamıyordu. Sadece gözlerini kapatabildi. Sadece bir şeyin -kanındaki, kaburgalarındaki, kalbindeki yeşilin- bir mum alevi gibi dalgalandığını ve öldüğünü hissetti.

Kendi sesi, acı bir ses, kafatasının içinde kıvrılıyordu:

Yan, böylece en azından zaferden geriye biraz acı kalabilir.

Burn, yani tüm bunların en azından dünya için az da olsa bir değeri var.

Gözlerinin arkasında, kulaklarında bir davul sesi.

O yanmak için yaratılmamıştı. Kendine bunu defalarca söylemişti. Kendisi için bir gelecek ve bir taç için mücadele etmişti ama yine de...

Kendini buraya, bu yere ve bu karanlığa getirmiş ve Priya'yı onu öldürebilecek ya da ondan bir tanrı yaratabilecek suya indirmişti. Ve bir tanrıyı öldürebilecek - onu burada karanlıkta, bir kabuk içinde, Hirana'nın ötesinde yaşayan kırılgan insan hayatlarından uzakta yok edebilecek - tek ateş Malini'de yatıyordu.

Kafatasında yaşıyan rüyalar ya da kâbuslar vardı. İsimsizlerden gelen vizyonlar değil, savaşa giden yolda karanlık gecede çizdiği yollar.

Yaşlı, küskün bir kraliçenin rüyası. Tahtında tek başına. Ünlü, güçlü ve tamamen boş. İçi boş bir canavar, ondan önce gelen imparatorlardan hiçbir farkı yok.

Bir diğeri altın bir heykel, kendi yüzü oyulmuş ve hala bir amaç için bir araç. Onun yerine taç giymiş bir bebek.

İnsan olmanın ne anlama geldiğinin unutulduğu, çürüme ve yeşilden başka bir şeyin olmadığı bir dünya.

Ahiranya'nın hiçbir şey olamayacağı, yanmış ve yaralanmış bir dünya. Tarihin tozu ve külü.

O yolların hiçbirini istemiyordu. Onun için yazılmış olan masalların hiçbirini. Hem büyük imparatoriçe hem de alevin ölü annesi o değildi.

Her şeyden çok istediği şey, tüm maskelerin altında yatan kadın olmaktı. Ve o kadın ne annelere, ne imparatorluğa, ne de isimsiz tanrıya inanıyordu.

O kadın, Malini'ye kalbini veren, sonra onu geri çalan ve sonra bir kez daha ona geri veren bir kişiye olan inancını - kırık, yıkık inancını- yerleştirmişti. O kadın artık yoktu.

"Sana inanıyorum, Priya." Sesi bir törpü gibiydi. Karanlıkta, mutlak sessizlikte inceikti. Gözleri kapalıyken Priya onu duyuyormuş gibi yapabiliyordu. "Senin insanlığına inanıyorum. Kırık ve incitici olan her şeyinize. Ölümlü olan her şeyinize inancım var. Senin birçok yüzün var, Priya. Ölümlü olanın, kusurlu olanın ve güç sahibi olanın, bu ölümsüz olanın, hepsi benim. Eğer izin verirsen. Hepsi benim."

Gözlerini açtı. Altın rengi ışık, ateşin en uç noktası, bileklerinin damarlarında bir nehir gibi parlıyordu. Kollarında. Dizlerinin altında çiçekler büyüyordu.

Etrafında gölgeler parladı. Alevlerin titremesi ve büyüklüğü içinde şekillerin oluştuğunu gördü. Onları tanıyordu bile

et veya kumaş rengi ve dokusu olmadan.

Alori. Narina.

Aditya.

Yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını fark etti.

Fedakarlık korkunçtu. İçinize işlendiğinde korkunçtu. Ama aynı zamanda bir sevgi eylemi de olabilirdi. Bir parçanızı yok edip geri kalanını özgür bırakabilir. Bir rahip, bir rahibe, derin suların kıyısında yalnız başına toprağa diz çökmüş bir tapınan için-

Öyle olsa bile ölüm olmak zorunda değildi.

"Priya," diye fısıldadı. "Bana geri dönmenin yolunu bul."

Sonra ayağa kalktı ve suya girdi. Ateş arkasındaydı. Mağaranın duvarlarında parlıyordu.

Sular zehirliydi. Bunu hatırlıyordu. Sular bir sınavdı ve onun için değildi. Onlara girmek isteyerek ölmek demekti.

Ama onun içinde de yeşil vardı ve Priya'nın yumuşak hayalleri- ve Malini onun gitmesine izin veremezdi. Son bir kez elini uzatmadan edemezdi.

İsteyerek içilen biraz daha zehir neydi ki? Malini korkusuzca suya girdi. Su onu yutup hayatını avucunun içine alırken ateş de onun yolunu izledi. Tenindeki altın, başka bir dünyadan gelen bir ateşti ve su onu yok edemezdi.

BHUMIKA

Nefes nefese yerde yatıyordu. Sular onu ele geçiriyordu. Onların arasından nefes alamıyordu. Hayaletleri içine çekiliyordu. Jeevan onu sabit tutuyordu, eli onunkinin üzerindeydi. Khalida üzerine eğilmiş, ona sesleniyordu. Ağlıyordu.

Hayaletlerini gördü ve aniden onları tanıdı.

Hepsi onun tapınak kardeşleriydi. Hepsi de kendisi gibi Hirana'da hizmet etmiş, sulardan geçmiş, boğulmuş ya da yanmış çocuklardı. Onların isimlerini, hayallerini biliyordu. Onların yasını tuttu.

Onlar ölümsüz sulardan gelen bilgilerdi. Onlar, öldükten çok sonra suların sakladığı kendilerinden -yüzlerinden, seslerinden, hafızalarından- arta kalanlardı. Onlar kısa bir hayat verilmiş cesetlerdi.

Artık biliyordu. İçinde kalan sular sangam'a geri dönüyordu ve sangam'da bıraktığı her şey, kendi sesi, hafızası ve ruhu ona akıyordu.

Dön.

Dehşet dolu gözlerini kendisine en yakın yerde diz çökmüş olan hayalete çevirdi. Kâsesi boştu. Peçesi gitmişti. Gülümsüyordu.

"Ashok," dedi sesi çatallaşarak.

"Sana yas tutacağını söylemiştim," dedi.

Adam ortadan kayboldu. Elini ona doğru uzattı, onu tutmaya çalıştı. Onu tutmaya çalıştı.

Sangam'a kadar onu takip etti. Etini geride bıraktı. Düştü.

O haklıydı. Yas tuttu. O gitmişti.

Yıldız benekli suyun içinde diz çöktü. Sangam'ın üç nehri fırtınanın etkisiyle çalkalanıyor, kıyılarını aşıyordu. Ganam'ın gölgesini, uzaktaki bir ışığı görebiliyordu. Ama karşısında Priya vardı.

Artık kız kardeşini tanıyordu. Priya'nın sadece cesur, parlak, korkunç kişiliğiyle onda uyandırdığı tüm dehşeti ve sevgiyi biliyordu. İçine aktı.

Priya sadece gölge değildi. Yükselen sert dalgaların içinde, dalgalar tarafından dokunulmadan duruyordu. Vücudu hareketsizdi. Bedeni kendisiyle savaş halindeydi. Çiçekler ve ten rengi gözler ve kadife çiçeği irisler. O bir yaksa idi ve değildi. Bhumika'nın daha önce gördüğü tüm yaksalardan daha fazlasıydı ve aynı zamanda Priya'ydı, her zaman Priya.

"Priya," diye seslendi, sangam dalgalanıyor, bükülüyordu. "Priya, lütfen, beni duyabiliyor musun? Seni salak, seni aptal, ne yaptın sen?" Suyun içinden sürünerek geçti ve bir elini uzattı.

Priya'nın gözleri onunkilerle buluştu. Altın çiçekler. Kahverengi gözler.

"Bhumika?" diye fısıldadı. "Hatırladın mı? Beni hatırlıyor musun?"

Bhumika ağlayabilirdi.

"Seni tanımadığım zamanlarda bile seni hiç unutmadım," dedi.

dedi, sesi titreyerek. "Hadi Priya. Her neredeysen eve gel."

Yavaşça, titreyerek -sanki bedeninin nasıl çalıştığını bilmiyormuş gibi- Priya elini uzattı.

Bir an için sangamda birbirlerine dokundular. İki kız kardeş. Ve Bhumika kendini hatırladı, tamamen kendini hatırladı. Suların arasından Priya'yı gördü ve Priya'nın kızgın bir çocuk olduğunu hatırladı; Priya'nın somurtkan bir yetişkin olduğunu; Priya'nın imparatoriçenin savaşına katılmak için ayrıldığında ona gülümsediğini, Bhumika'nın onu son kez gördüğünü ve tanıdığını.

Su gittikçe azgınllaşıyordu. Sangam uçsuz bucaksız bir denize dönüşüyordu ve Priya bu denizin tam ortasındaydı. Priya bir yaksa'ya bağlanmıştı ve Priya bütünüyle yutuluyordu.

Priya, "Suları yok etmek zorundayım," dedi. "Bhumika. Onları hiçbir şey yapmamalıyım. Yoksa Mani Ara -ya da ben, ya da biz- asla yok olmayacağız. Dünya, burada olmaması gereken bir büyüyle çarpıtılmış olacak. Çok üzgünüm. Onunla savaşmak zorundayım. Kazanmak zorundayım." Çiçekler yüzünde yıldız ışığına dönüştü. Amansızca tekrar ete dönüştü.

"Priya," diye seslendi. "Priya, yapma. Priya, Priya-"

Kız kardeşi gülümsedi. Kız kardeşi bir kelime mırıldandı.

Güle güle.

Vücuduna geri döndü. Öksürdü ve öksürdü, ciğerleri ağrıyordu. Sesini buldu. "Ben iyiyim," dedi. "Merak etmeyin. Hatırlıyorum. Jeevan, hatırlıyorum." O kendisiydi. Ve o zaman, anıları üzerine hücum ederken, nasıl bir bedel ödediğini anladığında yas tuttu. Ailesi için.

Kollarını uzattı. "Padma," dedi. "Lütfen."

Rukh ona geldi. Padma onun kollarındaydı. Kızı Rukh'a daha sıkı sarıldı ve Bhumika, kızı hayatta olduğu ve kızı onu tanımadığı için sevinçli ve kederli bir şekilde ağladı.

Ama bilmek önemli değildi. Bhumika'nın hissettiği sevgi ve rahatlama yeterliydi.

Hirana'nın zemini titriyor, triveni'nin taşı çatırdıyordu.

"Hirana düşecek," dedi Bhumika. Etrafındaki taşın büyüsunün azaldığını hissedebiliyordu. Bir şekilde Priya'nın sangamdaki savaşı onu zayıflatıyordu. "Gitmemiz gerek."

"Eğer aşağı inersek, yanarak öleceğiz," dedi çocuk Aşis sıkıca. "Yaksa'yı yuttu ama yanması durmadı. Ben biliyorum. İzledim."

"Ölmek istemiyorum," diye feryat etti küçük bir kız.

"Sus, Pallavi," dedi Rukh. Onu kendi tarafına çekti. "Yapmayacaksın. Biz iyi olacağız. Ateşin sönmesi biraz zaman alacak, hepsi bu."

Yer yeniden, daha şiddetli bir şekilde sarsıldı.

"Tırmanmamız gerek," dedi Ganam kararlılıkla. "Hepimiz. Bunu yapabilir misiniz?"

"Tırmanabiliriz," dedi çocuk Ashish. Yüz ifadesi acımasızdı. "Priya bize öğrenmemizi söyledi. Bize öğretmeye başladı ve biz de devam ettik."

Bhumika bir araya toplanmış çocuklar ve yetişkinler arasına baktı. Uzaktan da olsa kendi çocukluğunu, Hirana'ya ilk tırmanışlarında düşerek ölen tapınak kardeşlerini hatırladı. Bhumika'nın ilk tırmanışından sonra nasıl hüngür hüngür ağladığını, Sanjana onu yargılamasın diye gözyaşlarını bir yastıkla sildiğini. Priya'nın kendi tırmanışı boyunca nasıl güldüğünü, hafif ayakları üzerinde aşağı atladığını, kendi gücünden ve Hirana'nın ona olan sevgisinden nasıl memnun olduğunu.

"Gel," dedi ve bir düzine gözün ona güvenle sabitlenmesini izledi. "Hızlı hareket etmeliyiz." Ganam'ın göğsüne yakın bağlanmış koluna baktı. "Bunu tek elle yapabilir misin?" diye sordu.

"Yapmak zorundayım."

Korkunç bir yolculuktu. Çocuklar

Yetişkinlerin gözleri üzerlerindeyken yavaşça, dikkatlice hareket ediyorlardı. Bhumika sessizce Hirana'da mahsur kalan en güçlü birkaç kişiye çocukların hemen altına inmelerini emretmişti. Eğer biri ayağını kaybeder ve düşerse, bu insanların onları yakalama ve bu sırada kendi ölümlerine devrilmeme şansları vardı.

Tırmanmak zordu. Belki de bedenine daha yeni döndüğü içindi. Ama o öyle düşünmüyordu. Sangam'da bir şeyler değişmişti ve büyüğü de onunla birlikte titreyip bozulmuştu. Hirana'da hiç zorlanmadığı bir görev olan kendi ayakları üzerinde durmak bile zordu. Jeevan'ın Padma'yı göğsüne güvenli bir şekilde sararak taşımasından memnundu.

Fırtınanın sesi kulaklarında kükrüyordu. Ama etrafındaki hava sadece duman kokuyor ve ateşle şarkı söylüyordu.

"Ganam," diye seslendi, duman dolu havanın sesini ona taşımasına izin verdi. Boynunu bükte. Çocukların altındaydı ama yukarı baktığını gördü. "Hissedebiliyor musun?"

Yüzünü buruşturdu, yüzünden bir acı dalgası geçti. "Yapabilirim," dedi acımasızca.

Rukh, onun yanında, "Taş çatlıyor!" diye bağırdı.

Taşın uğursuz bir iniltisi vardı, öyle derindi ki bir canavarın böğürmesine benziyordu. Ateş benekli rüzgâr Bhumika'nın yanağını okşadı.

Paniğinin sesine yansımaya izin vermeden, "Sabit bir şekilde ilerlemeye devam edin," dedi. Panik onları dikkatsiz yapardı. Panik düşmelerine neden olabilirdi.

Bir kükreme daha duyuldu; bu kez kafatasının içinde su vardı.

O sallandı ve Ganam da sallandı.

"Bhumika," diye seslendi
Jeevan.

"Ben iyiyim. Biri Ganam'ı sabit tutsun," diye emretti. Khalida onu itaatkâr bir şekilde tutarak duvara sabitledi. "Düşmesine izin vermeyin." Kendi ayaklarını yarıklara bağıladı ve kolunu bir oymanın etrafına doladı. Çok az zamanları vardı; ilerlemeye devam etmeleri gerekiyordu. Ama eğer hareket ederse

şimdi, başaramayacaktı. Başı dönüyordu.

Kolunda sert bir el hissetti.

"Düşmene izin vermeyeceğim," diye homurdandı Jeevan. Onu tuttuğu kolu titriyordu. "Düşmene asla izin vermem."

Tut beni, diye yalvardı Hirana'ya, kelimeleri dudaklarında sessizce şekillendirerek. O üç kez doğmuştu. Hirana onu tanıyordu. Ona her zaman kucak açmış, kendini her zaman onun bedenine göre şekillendirmişti. Ama şimdi taş kırıldı ve sallandı, parmaklarının altında toz oldu.

Jeevan onu daha iyi tanıyordu.

Bhumika'nın kızı ağlarken Jeevan, "Yapacağım," dedi. "Yapacağım."

"Devam etmeliyiz," dedi, vücudu soğuk sudan çıkmış gibi titriyordu. Panik yaratma konusunda endişelenecek zaman kalmamıştı; panik artık mantıklıydı. Gözlerindeki korkunç yaşları kırıştırdı, kalbine saplanan yakıcı oku uzaklaştırdı, uzaklaştırdı.

Yere inmeyi başardılar. Bhumika kendini ateşe hazırladı. Ayakları toprakla buluştu-

Ve ateş söndü.

Alevler her ne için geldiyse, şimdi onu elde etmişlerdi. Ahiranya yanmış ve parçalanmış, orman küle dönmüştü ama Ahiranyalılar -en azından bazıları, en azından etrafını saran, titreyen ve rahatlayarak ağlayan bu insan kalabalığı- hayatta kalmıştı.

RAO

"Uyan," dedi Aditya. "Rao."

Rao inledi ve gözlerini açtı. Etrafı karanlıktı. Biçimsiz bir karanlık. Yan yattı ve Aditya'nın yerde bağdaş kurmuş onu izlediğini gördü.

"Yıldızların ne olduğunu hatırlıyor musun, Rao?" "Ben öldüm mü?" Rao sordu.

"Sunata, o zaman," dedi Aditya sabırla. "Onun öğretilerini hatırlıyorsun. Kai sana ondan bahsetti."

Rao ona baktı.

"Ben öldüm," diye fısıldadı. Aditya sonunda buradaydı. Sakin, kara gözlü Aditya. Yine birlikteydiler.

"Sana anlattığı hikâye yanlış," dedi Aditya. "O taşı yapmak için hiçbir büyük kral ölmedi. Yeryüzünün kendi gücünden doğdu, ki bu sihir değildir. Bu, zamanın, sıcaklığın ve soğukluğun gücüdür; yaşamlar üzerine yaşamların gücü. Dağları yapan sihir değildir." Ağzı bir gülümsemeyle şekillendi. "Öğrenmek için zamanım oldu, görüyorsunuz."

"Kalbin kabuğu boş Rao," dedi. Rao ona doğru uzandı ve Aditya geldi. Rao'yu ışıktan kollarıyla tuttu, nasırlı ve sevgili elleri Rao'nun yüzünü sarıyordu. "Bu, dünyamızda boşluktan gelen her şeyden daha fazla güç olduğuna dair bir sözdür."

Ateş ışığı Aditya'nın teninde parlıyordu. Mum ışığı gibi parlıyordu.

"Boşluğun ne olduğunu anlıyor musun, Rao? Bir armağandır. Bir vaattir. Tanrıya ihtiyacın yok. Sadece kendi ellerinle oyduğun kendi kaderin." Rao'nun üzerine diz çöktü. Bakışları nazik ve uçsuz bucaksızdı; yumuşak yıldız ışıklarından oluşan bir dünya. Aditya'nın dalgalanan görüntüsü ona gülümseyerek, "Ben hiçbir şeyim," dedi. "Burada gördüğün şey hiçbir şey değil. Unut beni."

"Beni bir daha bırakma," dedi Rao. Ağlıyordu. Bir el onunkinin üzerine kapandı. "Yaşa."

Kendi tenine geri döndü. Eli Aditya'nın yaptığı yumruğun içine kapanmıştı. O yumruğun içinde kalp kabuğundan hançerinin kabzası duruyordu. Bilinci yerinde olmasa bile ona uzanmış olmalıydı.

Hemanth öldürücü darbeyi vurmak için ateşten mızrağını kaldırıyordu.

Rao onu karşılamak için kalp kabuğundan hançerini kaldırdı.

Ateş bıçağın etrafında kırıldı ve Rao'nun kendi bedeni hariç her yöne vahşi dallar yaydı. Hemanth'ın gözleri büyüdü. Bu yeterince dikkat dağıtıcıydı.

Rao bacağındaki acıyı görmezden gelerek ayağa fırladı. Hemanth'ı kabaca yere itti, onu sıkıştırdı ve kılıcını kaldırdı.

"Ölümün imparatoriçeyi kurtarmayacak," dedi. "Ama senin ölümün Malini'nin varisini kurtaracak. Parijatdvipa'yı senin etkenden kurtaracak."

"İnancımız için savaşıyor, doğruyu söyleyen başka rahipler de olacak," dedi Hemanth hışımla, hâlâ onunla savaşıyordu. "Beni öldürdüğün için asla affedilmeyeceksin."

Rao, "Her zaman senin gibi adamlar olacak," diyerek onu daha sert bir şekilde kısırdı. Bu kolay oldu. "Ama onlar sen olmayacaklar. Bu benim için yeterli."

Bıçağı Hemanth'ın göğsüne dayadı.

Rao ona, "Seni doğru ya da iyi olduğu için ya da büyük bir adalet duygusu beni buna zorladığı için öldürmüyorum," dedi. "Seni öldürüyorum çünkü ölmeyi hak ediyorsun ve sen gidersen dünya daha iyi olacak. Seni öldürüyorum çünkü kendi ölümünün şeklini seçmeyi hak etmiyorsun."

"Rao, Prens Rao, yapmayın-"

Hemanth'ı kalbinden bıçakladı. Hemanth onun altında kaldı, yüzü acıdan diken diken olmuştu. Elleri bıçağa karşı işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu. Rao hareket etmedi.

Birkaç dakika içinde Baş Rahip'in gözleri donuklaştı ve ortadan kayboldu.

PRIYA/MANİ ARA

Bir zamanlar yıldız ışıyordu. Bir zamanlar büyük bir nehirdeki balıktı. Şimdi ise et parçasıydı. Çirkin ve ağır, doğasında ölüm yazılı.

Kalbi atıyordu. Ağırılığı canını yakıyordu. Ciğerleri kırılğan bir atkı gibiydi. Kan ve nefes almak bir zorunluluktı. Bedeni canavar gibiydi. Dünya değişmişti, çürümüştü, yeşil ve tatlıydı ama yine de öğürmesine neden oluyordu. Onu istemiyordu. O da onu istemiyordu.

Mani Ara dünyayı akrabaları için almak istemişti. Bu yanı, kaybettikleri için, kozmik sularda taşıdığı ve artık ölüp kaybolmuş olan akrabaları için dehşet içinde inliyordu. Onların ölümünü hissetmişti; acıyı, ateşi ve ardından gelen mutlak hiçliği.

Eğer dünyada yaşayamazlarsa, o zaman dünyayı parçalara ayırırdı. Paramparça ederdi. Uzun zamandır, onlar için şefkatle şekillendirmişti ve şimdi. Şimdi, şimdi-

Şimdi onun Priya olan kısmı

bunalmış. Bir insan hayatı çok küçüktü. Bir titreşimden fazlası değildi; hızla doğar ve hızla kaybolurdu.

Üzerinden yıldızlar geçti. Göz açıp kapayınca kadar tapınak kardeşlerini hayal etti. Bhumika'yı, Ashok'u, Sima'yı, Rukh'u, Padma'yı ve Malini'yi, Malini'yi, her zaman onu, her zaman hepsini hayal etti.

Mani Ara'nın üstesinden gelemezdi. Umut etmekle aptallık etmişti. Mani Ara devam etmek istemese bile. Onun istememesi bile nefreti kadar güçlü bir gelgitti.

İsimlerini söylemeye çalıştı. Nefes almaya çalıştı. Sular ciğerlerini doldurdu. İçinde yer kalmamıştı, içini boşaltacak ve verecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Boğuldu.

Bir ses onu çağırıyordu. Bir ışık.

Priya.

Altın ışık. Ateş ve yıldız ışığı. Güneşin şiddeti.

Şefkatli eller, kendi ellerine uzanıyor.

Sangam gerçek bir nehir değildi ama yine de onu gördü. Malini, kıyıda, elinde bir ışıkla. Karmakarışık saçları ve yerçekimi kuyuları gibi gözleriyle Malini, ışığın üzerine dikilebileceği karanlık gibi.

Priya'nın bir parçası insan olarak kaldı. Bir parçası dünyada kaldı. Onu kesip atması, içini boşaltması söylendiği halde orada bırakmıştı.

Bazen bir oyuk, sizin yankınızın kaldığı bir boşluktu. Yeni bir şeyin büyüyebileceği, kök salabileceği bir yerdi. Malini'yi ona, onu da Malini'ye bağlayan bir sarmaşık.

Priya ona uzandı.

Uyu, dedi kendi kendine. İçinde kaynayan o büyük, sonsuz, kederli güce. Dünya parçalanana kadar, yıldızlar seni evinde karşılayana kadar uyu.

Uyu. Sevdiğin her şey gitti.

Burada senin için bir dünya var.

Kadim olan yanı suları pençeledi. Kadim olan yanı dişlerini gösterdi ve ağladı - çünkü artık nasıl sadece yıldız olunacağını hatırlamıyordu ve çok şey kaybetmişti.

Ama Priya onun kim olduğunu biliyordu. Yapması gereken son bir görevi vardı.

Sangam'ı kendi etrafında parçaladı. Nehirlerinin kıyılarını kırdı. Çalkalanan sularını azalttı. Sadece en küçük titrek su şeridi kalana kadar yolu yok etti. Sangam'ın ve yaksa'nın zaten yapmış olduğu şeyi canlı tutmaya yetecek kadar.

Çürük insanlar. Bir zamanlar doğmuşlar. Tapınak yaşlıları. Ganam.

Bhumika.

Onun Malini'si. Malini ölmüş, boğulmuş ve yanmış olmalıydı ama Priya'nın ölümsüz büyüğü ona altın gibi işlemişti. O artık bir Yaksa'nın sevgilisiydi, çünkü Priya'nın sevgilisiydi. Bir bütünün iki yarısı gibi birbirlerine sarılmışlardı. Priya yaşadığı sürece, o da yaşayacaktı.

Bu kadarı yeterliydi.

Kendi bedeninde uyandı. Çiçek açıyordu ve artık yabancı değildi. Malini ışıkla sarmalanmış bir şekilde avuçlarının içine yerleşirken, kollarına bir ağırlık doldu.

Ayaklarını tekmeledi ve suyun yüzeyine çıktı. Kollarında Malini'nin ağırlığıyla toprağın üzerinde yürüdü. Etrafında toprak çiçek açtı. İkisini de tanıyordu.

Sevgilim, diye düşündü Priya, ölümlü bir kadının tüm yabanılığı ve şefkatiyle sevdiği kadın üzerine. Ve onun bir parçası olan bir ölümlüyü seven bir yaksanın soyut enginliği, boşluğuyla. Kalbinde sonsuza dek bir yaksa parçası olan bir ölümlü.

Malini'm.

Sana geri döneceğim. Söz veriyorum.

Hirana açıldı, baş döndürücü bir ışık kaleydoskopu ve Malini onun kollarından toprağın güvenliğine, yeni açan çiçeklerin karşılaşmasına kayd. Ve Priya...

Priya gözlerini kapadı ve Hirana'nın -düşen Hirana'nın- üzerine kapanmasına izin verdi.

RAO

Derme çatma koltuk değnekleriyle ormanda, çılgık atan insan kalabalığının, yaralı askerlerin arasında sendeleyerek ilerledi. Ama yarı korktuğu, yarı umduğu gibi Sahar'ı Hirana'nın yakınında buldu. Ona doğru topallayarak yürüdü, çabalamaktan terlemişti. Bir tıslamayla yanına diz çöktü.

Kanaması vardı. Giysileri kan içindeydi. Bu manzara karşısında midesi bulandı. Ama kız uyanıktı, bilinci yerindeydi, yaşıyordu. Hâlâ umut vardı.

"Durdurmaya çalıştım," diye nefes nefese kaldı Sahar. "Bir bez aldım..."

"Yan tarafınıza sarılmış bir bezden daha fazlasına ihtiyacınız var," dedi acımasızca. "En azından temiz olduğunu söyle."

"Bunun için söz veremem."

Ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştı ve eli kolunu kavradı, demir gibi kavramıştı.

"Onu bekledim," dedi Sahar. Acı görüşünü bulanıklaştırmıştı ama odaklanmaya çalıştığı belliydi. "Geri döndüm."

Bekledim ve onu aramaya gittim. Sonunda. O lanet tapınaktan bir şekilde kaçmıştı."

"Yanmaya mı gitti?"

"Ne yapmaya gittiğini bilmiyorum," dedi Sahar yavaşça, acıyla. "Sadece bunu yaptı. Gittiler, değil mi? Yaksa."

Dikkatlice, yavaşça nefes aldı. Başını salladı. "Yaşlı Priya onunla mıydı?"

Sahar'ın bakışları karardı.

"Hayır," dedi. "Hayır. O gitti."

Sahar'a tekrar yardım etmeye çalıştı. Korkunç, iç burkan bir çığlık attı.

"Senin için yardım getiriyorum," dedi Rao. Onu daha sıkı kavradı.

"Önce imparatoriçe," dedi.

"Yaşamayı hak ediyorsun," diye tersledi. "Sahar, onu ben kendim koruyacağım. Onun iyi olduğundan emin olacağım."

"Anlamıyorsun," dedi Sahar. "O kayaların arkasında. Git. Bak ona."

Sahar'ın caydırılamayacağı açıldı. Bu yüzden onu serbest bıraktı. Bakmaya gitti.

Hemen anladı.

Malini yaşıyordu. Yanmamıştı. Siyah çiçeklerle dolu bir yatakta, iliklerine kadar sıırsıklam, baygın yatıyordu. Nefes aldığıında, onunla birlikte hareket ediyorlardı. Hayatın kalp atışları.

Bir adım geri attı. Bir başkası.

"Yandı," dedi Rao.

Sahar ona bakakaldı. "Ne?"

"Yandı," dedi Rao tekrar. "Gördüğün buydu. Ve alevlerin arasından zarar görmeden çıktı. Hepimizi kurtardı. Söyleyeceğimiz şey bu. Bunu atlattığında -ki atlatacaksın -Böyle diyeceksin. O yaşayan bir alev annesi. Yaşayan bir tanrıça. Anlıyor musun?"

Acıya rağmen Sahar'ın ifadesi netleşti. Başını salladı.

"Evet," dedi daha kararlı bir şekilde. "Gördüğüm şey buydu."

Kimsenin Malini üzerinde bir daha gücü olmayacaktı.

MALINI

Yalnız uyandı.

Tapınak enkaz halindeydi, diyordu Lata alçak sesle. Dikkatli bir sesle. Hirana yıkılmıştı. Yaşlı Bhumika, Malini'nin konseyinin seçilmiş birkaç üyesinin ondan geriye kalanları görmesine izin vermişti; toprağı ve taşı incelemişler ve içinde hiçbir şey bulamamışlardı, ne yaksa, ne de Priya. Hiçbir yaşam yoktu.

O ölmedi, diye düşündü Malini. Bu düşünceyi toz gibi, kum gibi, parmaklarının arasından süzölmeye çalışan kül gibi kavradı.

O ölmedi. Priya.

Priya.

"Yaşlı Bhumika ile görüşeceğim," dedi Malini. "Ona, Yaşlı Priya'yla birlikte bize yardım etmesi halinde Ahiranya'nın güvenliğini sağlamayı teklif ettim ve o da pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirdi. Parijatdvipa da

yeminleri."

Etrafı saray görevlileri, kâtipler ve soylularla çevrili hasta yatağından konuşmasına rağmen kimse onunla tartışmadı; bu sahne babasının ölümüne o kadar benziyordu ki, eğer gülmeye gücü olsaydı onu güldürebilirdi.

Hayatının önünde uzandığını gördü. Büyük bir imparatoriçe olacaktı. Alevlerin yaşayan annesi. Raziya'nın onu uyardığı gibi yalnız, arkadaşsız ve güçlü olacaktı. Yalnız ölecek, yası tutulacak ama çok az kişi tarafından gerçekten sevilecekti. Priya'nın kahkahalarını bir daha asla duyamayacaktı.

Bu düşünce karşısında henüz acı hissetmemişti. Artık deneyimlerinden biliyordu ki, ağır bir yara tazeyken genellikle acısız olurdu çünkü acısı zihnin kavrayamayacağı kadar büyüktü. Acı daha sonra gelecekti.

Karanlığı ve dudaklarına değen parmak uçlarını rüyasında görene kadar haftalar geçmişti.

Yaksa gitti, dedi ya da demeye çalıştı. Elini uzattı ve Priya'nın gülümseyen ağzını avucunun altında hissetti.

Yaksa gitti, Priya kabul etti.

Ama ben sadece bir yaksa değilim.

Uyandı ve Swati'nin saçlarını taramasına izin verdi ve aynasının gümüşü camında kendi yüzüne baktı. Altından oyulmuş ya da yaşayan bir alev anası değildi. Ölümlü ve yorgun görünüyordu.

Ama gece göğsünde bir çiçek büyümüştü. Siyah bir çiçek.

Bir söz.

BHUMIKA

Büyüsü gitmişti.

Tekrar ve tekrar sangama uzandı Büyüsü gitmişti ve Priya ölmüştü.

Hâlâ ağaçları, onların salınımını ve hareketini hissedebiliyordu. Suyun şarkısını, köklerin kıvrılışını. Ama hiçbir şeyi hareket ettiremiyor, hiçbir şeye şekil veremiyordu. Belki de bu bilgi, ölümsüz suları hiç tatmamış tüm insanların hissettiği şeydi.

Hirana'nın enkazını kazdıklarında hiçbir şey bulamayacaklarını biliyordu. Mavi iç ışıkla parıldayan ölümsüz sular yok. Priya yoktu. Her şey gitmişti.

Ama Malini onunla pazarlık yapmak istedi.

"Gerçekten müzakere etmek istediğine inanıyorum. Ama tedbirli olmak adına onları güvenli bir yere götür," dedi Jeevan'a. Padma'yı kalçasından kaldırdı ve Jeevan'ın kollarına bıraktı. Onu şefkatle kucakladı. Parmak uçları birbirine değdi. "Ganam'ın oyduğu patikaları kullan. En azından çocukları uzaklaştırın. Sakla

Ben haber getirene kadar
onları güvende tut." Jeevan
başını salladı.

Onu terk etmeyi ne kadar istemediğini söylemedi; onu sevdiğini ve tapınağın dehşetinde ve ondan önce gelen tüm dehşetlerde onu kaybetmekten ne kadar korktuğunu söylemedi. Alor'a yaptıkları yolculuktaki hastalık. Haydutlar, açlık. Köyün etrafında kaynayan sular. Manastırın altında uyanan yaksa ve yangın. Ama o "Bhumika" dedi. O da biliyordu.

Gösterişli bir çadır. Bir imparatoriçe, gri ve yorgun, süssüz, acımasız beyazlar giymiş.

"Yaksa öldü," dedi Malini. "Anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirdin. Otur."

Bhumika oturdu.

"Senden bir yemin istemem gerektiğini söyleyen çok kişi var," dedi Malini. "İmparatorluktaki ulusların yaptığı gibi bir sadakat yemini. Ama bunu yapacağını sanmıyorum."

"Ahiranya'nın ruhunu pazarlık konusu yapmayacağım," dedi Bhumika. Bir zamanlar belki de yapardı. Güvenlik ve hayatta kalmak için pek çok idealini feda etmişti. "Ahiranya yeterince şeyden vazgeçti."

Malini onun gözleriyle karşılaştı, bakışları araştırıyordu. Sonra başını salladı.

"Dönen bir çark var," dedi Malini. "Çiçeklerin açtığı, öldüğü ve tekrar açtığı bir çark. Eğer seni Parijatdvipa'ya bağlarsam, Ahiranya bir gün Çiçek Çağı gibi bir şeyin geri dönmesini sağlayacak mı? Zaman sona erene kadar seni sırayla ezecek miyiz? Hayır. Çarkın acımasızlığından yoruldu. Ahiranya'nın özgürlüğüne sahip ol, Yaşlı Bhumika. Evini iyi yönet. Sözleşmeler imzalayacağız ve ben de halkıma bana karşı gelirlerse, ete kemiğe bürünmüş bir alev anaya karşı gelmiş olacaklarını söyleyeceğim. Bana karşı gelemeyecekler."

RAO

Malini'nin Harsinghar sakinlerinden oluşan coşkulu bir kalabalığın önünde yaptığı konuşmayı izledi. Yasemin çiçekleri atılıyordu. Hava coşkuyla doluydu. Ve Malini, beyazlar içinde ince bir figür, tüm bunların üzerinde durdu ve isimsiz tanrı kadar otoriteyle geleceği ilan etti.

Bu savaş, kendi ve bizim iyiliğimiz için tanrılarına sırt çeviren Ahiranyi'nin yardımıyla kazanıldı.

Cesaret gösterdiler.

Onlarla pazarlık yapacağız. Barış içinde ilerleyeceğiz.

Barış. Bunun neye benzeyeceğini merak etti.

Kutlamaların ortasında Sima'yı buldu; bir zamanlar oturup sarhoş olduğu çatıda tek başına oturuyordu. Yanında içki yoktu. Gökyüzüne bakıyordu ama Sima ona seslenince aşağı kayarak yanına geldi. Bacağı henüz çatıya tırmanmak için uygun değildi.

Birlikte oturdular ve şehrin sesini dinlediler.

Kutlama.

"Sanırım Priya öldü," dedi Sima sonunda. Elleri yanaklarını okşadı. Islak çıktılar.

"Özür dilerim," dedi Rao sessizce. Bunu yalanlayamazdı. Malini'nin gözlerindeki yıkımı görmüştü. İçi boşalan ağırlığı.

"O benim hayatımı değiştirdi, ya da belki ben kendi hayatımı değiştirdim," dedi Sima ufka bakarak; ufuktaki altın rengi yüzünde geziniyor, gözlerini parlatıyordu.

"Ahiranya'da kalamam," dedi Sima sonunda, sesi kısıktı. "Geri dönemem. Parijat'ta da kalmak istemiyorum. Bir kaçışa ihtiyacım var."

Belki de orada bir olasılık vardı - Kai Ehsan'ın yanında durduğunda ve lord kalbin kabuğunu avucuna koyduğunda, parmakları sıcak, tutuşu bir teklif ve bir sığınak olduğunda sessizliğin davul ritminde hissettiği bir şey.

Belki de değildir.

Kai'yi düşündü. Dwarali'nin karını ve Lal Qila'nın ötesindeki dünyanın ne kadar uçsuz bucaksız göründüğünü ve hissettirdiğini düşündü. Bunu kendisi için de istiyordu. Alor'a gitse de gitmese de sonunda nereye varacağını biliyordu: mavi-beyaz bir ufka doğru yürümeye.

Ehsan, Parijatdvipa'nın güvenliği için Lal Qila'nın ötesindeki dünyanın tehlikelerinden vazgeçmişti. Ama Parijatdvipa Rao'yu neredeyse yok etmişti. Onun için ölebilirdi ve artık onun içinde yaşamak istemiyordu. Yeni bir gökyüzünün altında yıldızları görmek istiyordu.

Bu, sizi yakamayacak ya da kıramayacak bir ateşe doğru yürümek gibi bir şey olurdu. Bir olasılık ışığı.

Rao, "Başlangıç olarak, birinin Kai Ehsan'ı izlemesi gerekiyor," dedi. "Yaptığı onca iyiliğe rağmen hâlâ bizim için bir yabancı. Birinin de onunla Dwarali ve Lal Qila'daki hanımlar arasında barışı sağlaması gerekecek."

"Onu kendisine getiren sen olduğun halde İmparatoriçe'nin ona göz kulak olmana izin vereceğini mi sanıyorsun?" Sima sordu.

"Evet," dedi Rao. "Sanırım öyle olacak."

Sima onu izliyordu. Düşünceli.

"Peki ya sonra?" Sima sordu. Umduğu gibi.

Bekliyorum.

"Dwarali'nin ötesinde bir dünya var," dedi Rao sessizce. "Lal Qila'nın ötesinde. Kai Ehsan ve Jagatay'ının bile ötesinde. O dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onu hiç hayal etmedim. İsimsiz Tanrı onu bana göstermeyecek. Orada kimseyi tanımıyorum ve orada kimse bana bir Alor prensi ya da Parijatdvipa İmparatoriçesi'nin bir generali olduğum için saygı duymayacak. Annelerin Baş Rahibini öldürdüğüm için kimse beni yargılamayacak, o canavar olsa bile. Oraya gitmek istiyorum," dedi. "Onu görmek istiyorum. Orada neye dönüşebileceğimi görmek istiyorum. Ama Sima, sen ne istiyorsun?"

"Ayrılmak istemediğim insanlar var," dedi sonunda. "Ama... Hizmetçi, danışman ya da tutsak olmak istemiyorum. Seninle gitmek istiyorum." Bir duraklama. "Vedalaştıktan sonra, her şey daha istikrarlı olduğunda. Eğer bekleyebilirsen... Ben de gitmek istiyorum."

Gülümsedi.

"Seni bekleyebilirim," dedi.

Malini ona, "Etrafımda güzel bir masal ördün, Rao," dedi. Hâlâ zayıftı, hâlâ bitkin görünüyordu ama gülümsemesi gerçektir, yüzünde bir ışık vardı. "Kendi saraylılarım bile artık benim bir tür tanrı olduğumu düşünüyor."

"Bunu yapan Lata'ydı," dedi.

"Yalan söyleme," diye yanıtladı Malini. "Bana nerede başladığını söyledi. Lata bilginin kaynağına büyük saygı duyar. Rao..."

"Evet?"

"Kaderini benimkine bağlama yükünden kurtuldun," dedi Malini. "Gitmeye hazır olduğunda gidebilirsin. Sana bunu teklif edebilirim."

Yutkundu. Onu reddetmeliydi. Reddetmeliydi.

ona yanında kalacağını söyleyebilirdi.

Bunun yerine "Teşekkür ederim," dedi.

Sonra Lata ona sarıldı.

"Bir gün yine bir bilge olacağımı, dünyayı dolaşacağımı düşünmüştüm," dedi Lata, omzuna yaslanarak. "Ama onu nasıl bırakabilirim? Ve senden kalmanı nasıl isteyebilirim? Yapamam, Rao. Yapamam."

O da ona sarıldı.

"İmparatorluktaki en önemli insanlardan biri olacaksın," dedi saçlarına karşı. "Peki ya ben? Dünyaya gideceğim ve ne olduğunu öğreneceğim. Gerçek bir bilge gibi." "Hepsini y a z ," dedi Lata, gözlerinde yaşlarla. "Ve bana gönder."

VIJAY

İmparatoriçe Malini hakkında birçok hikaye vardı.

İnsanlar Vijay hakkında hikâyeler anlatmazdı ama bunun nedeni onun on beş yaşında bir çocuk olmasıydı. O bir veliaht prensti ama bilgesinin gözlerinde şefkatle gülümseyerek alay ettiği gibi o toy bir çocuktur. Ama ben daha önce de acemi çocukları eğittim, Prens Vijay. Asla korkmayın.

On beşinci doğum gününde imparatoriçeyi bahçelerinde aradı. Ona eğitiminden bahsetti, kendisine tavsiye edildiği gibi ölçülü bir ihtişamla değil, doğrudan. Kılıçlar iyiydi. Kılıçları tartışmak istemiyordu. Gemileri sevdiğini söyledi. Gemi yapımında gerekli olan mekanizmaları incelemişti. Denizlerde seyahat etmek ve öte dünyada neler olduğunu görmek istiyordu. İmparatoriçe bu konuda ne düşünüyor, diye sordu.

"Annen sana benden korkmanı söylemedi mi?" İmparatoriçe'nin sesi eğlenmiş gibiydi.

Gerçekte, annesi ona casusların onu izlediğini söylemişti.

ve onu da izliyordu. Çocukken bu durum onu korkutmuştu ama şimdi bir erkekti ya da erkek olmaya çok yakındı.

Ayrıca ona başka hikâyeler de anlatılmıştı. Dwarali'nin sultanı, gururlu bir duruşu ve zarif bir tavrı olan yaşlı bir kadın ve kocası sultan tarafından, huysuz ve esprili olan ve savaşta aldığı bir yara nedeniyle her yere atla seyahat eden sultan tarafından. Onların anlattıkları imparatoriçenin büyük maceraları ve kahramanlıklarıydı ama o imparatoriçenin danışmanlarından daha küçük, daha açıklayıcı hikâyeler dinlemişti. Bu danışmanlardan bazıları son derece ulaşılmazdı ama Leydi Deepa'nın her zaman hazır bir gülümsemesi ve imparatoriçenin iyiliğine dair bir hikâyesi vardı. Daha gençken, kılıç taliminden saklanmak istediğinde ofisinde şerbet içmesine veya şeker kamışı tatlısı yemesine her zaman izin verirdi. Bilge Lata bunu onaylamamış ve Deepa'yı bu yüzden sürekli azarlamıştı.

"Ben artık çocuk değilim," dedi şimdi imparatoriçeye. Şeker kamışı ve şerbet günleri çoktan geride kalmıştı.

"Sen hâlâ bir çocuksun," dedi usulca, onun gözlerinin içine bakarak. Gözleri karanlık ve soğuktu. Sık sık imparatorluk görünümünü miras almış olmayı dilemişti ama herkes onun annesinin oğlu olduğunu söylüyordu ve Saketan kanı güçlü bir şekilde parlıyordu: kahverengi gözler ve kısa bir boy. İmparatorluk soyundan gelen bir şey varsa, o da kıvrıcık saçlarıydı ve sadece o vardı. "Genç bir çocuk olma ayrıcalığına uzun süre sahip olamayacaksın."

"Yapmayacak mıyım?"

"Hayır," dedi imparatoriçe. "Ama bilge ve yetenekli danışmanlarınız var. Onlara güvenin ve her şey yoluna girsin."

İmparatoriçe genç değildi... tam olarak genç değildi. Elbette genç görünüyordu ama herkes bunun yaşayan bir alev anası olmasından ve ışığının onu ebedi göstermesinden kaynaklandığını söylüyordu. Ama yaşlı da değildi. Sanki ölecekmiş gibi konuşması garipti.

Yasemin çiçekleri etraflarındaki esintide dalgalanıyordu.

İmparatoriçe'nin gözleri bir gülümsemeye dönüştü.

"Sende yönetecek yürek yok," dedi nazikçe. "Var," diye itiraz etti.

Başını iki yana salladı.

"Sana kabul etmeyeceğini bildiğim bir tavsiye vereyim
Vijay: Ben ölüp gittiğimde yalan söylemeyi öğren. Hayatta kalmak için birçok maskeye ihtiyacın olacak."

MALINI

Priya,

Gecikmemi sana aşk mektubum olarak düşün. Son aşk mektubum. Eğer senden hiçbir şey bulamazsam ve seni arayamazsam, yine de benden isteyeceğin şeyi yaptım. Ahiranya'nın güvende olduğundan ve hayatta kalacağından emin oldum. Kız kardeşinden bir müttefik edindim.

Her yılı saydım. Hirana'da bana sarılan kollarını hatırlıyorum. Suyun ve lotus çiçeklerinin kokusunu, karanlığın içinden ulaşıp hayatta kalan şeyleri.

Yaşadığını biliyorum.

Bunu asla görmeyeceksin ya da göreceksin. Bir keresinde sana asla görmemen gereken mektuplar yazmıştım ama yine de gördün. Bu yüzden bir yolunu bulacağına güvenmeliyim. Sen her zaman yeterince inatçıydın, aşkım.

Priya, dünya uçsuz bucaksız ve tuhaf ve benim.

İnsanların uğruna öldüğü türden bir güce sahibim ama yine de bundan yoruluyorum. Seni çelenklediğim bir rüyayı hatırlıyorum ve düşünüyorum da

-

-Bence bu tüm taçlardan daha güçlü ve tuhaf. Maskesiz yaşamak. Öfke ve kederin içinde yüzmek ve diğer tarafta canlı olarak yükselmek.

Priya.

Ben de geliyorum.

Gece uyandığında odasının duvarları arasında büyüyen çiçekler buldu. Bir lambayı kaldırdı ve onları gördü

-Siyahları, onu görünce sevinçle çiçek açmaları. Lambayı indirdi ve gülerek ağladı.

Zamanın geldiğini biliyordu.

Elinden geldiğince iyi yönetmişti. Etrafına sarayını kurmuş ve içini zeki, kurnaz kadınlarla doldurmuştu. Vijay kabul ederse ona akıllıca öğütler vereceklerdi.

Şimdi Lata'yla bir kez daha, güneş doğarken bir verandada buluştu. Lata düşünceli bir şekilde ışığı izledi. Sonra gözlerini Malini'ye çevirdi.

"Ne zaman gideceksin?" Lata sordu. Lata onu her zaman çok iyi tanıdı.

"Bu yıl," dedi Malini. "Muson yağmurlarından önce."

"Kalabilirsin," dedi Lata. "Büyük bir yaşlılığa kadar hüküm sür."

Bir efsane ol. İmparatorluğu tamamen değiştirin."

Malini usulca, "Yaşlı ve büyük bir imparatoriçe olmayacağım," dedi. Bundan emindi. Artık tamamen insan değildi. Hirana düştükten sonra kendini ölümlü sanmıştı. Ama aradan geçen yıllar boyunca hiç yaşlanmamıştı ve çiçekler hâlâ kolayca onun avuçlarına dönüyor, ışığını arıyorlardı. Priya'nın gücünün derinliklerindeki sulara ona her ne olduysa

-Onu sonsuza dek değiştirmişti.

Yaksa'nın ve İkinci Çağ'ın ardından

Çiçekler, hâlâ çürümüş olan ve bunun iziyle yaşayan pek çok kişi vardı. Et ormanları hala Parijatdvipa boyunca uzanıyordu. Çürüme daha kötüye gitmese de, daha iyiye de gitmiyordu ve tuhaflık sıradan hale gelmişti. Ama Malini hala diğerlerinden daha yabancıydı.

Priya için Mani Ara'nın sevgilisi olmanın bir büyüsü vardı. Korkunç, lanetli bir sihir. Ama belki de Priya'nın sevgilisi olmak daha nazik bir kader olabilirdi.

"Prens çok genç," dedi Lata iç çekerek. "Ve henüz bir naip için çok yaşlı. Taht onun için zor bir sınav olacak."

"Büyüyecek," dedi Malini. "Bütün çocuklar büyür."

Ve eğer taht için çok zayıfsa - eğer Parijatdvipa'yı elinde tutamayacaksa - o zaman bırakın parçalansın. Belki de hepsini eski yeminlerinden, sürekli dönen çarktan kurtarmanın zamanı gelmişti.

Önce Srugna'ya gitti. Bu sefer şatafat ve tören vardı. Bir ziyafet ve şaşkın gözler onun üzerindeydi. Tüm bunlara rağmen gülümsedi, etkilenmemişti. Bunların hepsi yakında bitecekti.

O gece muhafızlarından kaçtı ve Srugna'nın kırsalına doğru tek başına yürüdü. Sonra ormanına. Sonra, hiç duraksamadan, Ahiranya'nın kendi ormanına.

İnsanlar Ahiranya'nın ormanında artık büyü olmadığını iddia ediyordu ama o bunu hissediyordu. Gözleri kapalı bile takip edebilirdi. Bu bir çağırmaydı. Göğüs kemiğinin altında bir çekiş. Bir çağrı.

Eve gel.

Bir şelaleye giden yolu buldu. Altında, zambaklarla dolu bir havuz vardı.

Kendi saçını çözdü.

Belki de burada Priya diye biri yoktu. Ama ormanın onu tanıyor olması bile bir şefkat ve lütuftu. Bu kadarı yeterliydi. Öyle olmak zorundaydı. Yapmak istediği her şeyi yapmıştı ve şimdi burada sessizce oturabilirdi.

tekrar hareket etmeye hazır olana kadar. Yeniden başlamak için. Ölmek, tehdit ettiği gibi tüm kemiklerini unutmak ya da Rao'nun yaptığı gibi yeniden başlamak - ufukta süzölmek, altın gözlü, Parijatdvipan topraklarında bir daha asla görölmemek.

Yanılıyor olsa bile, dünya uçsuz bucaksız ve tuhaftı ve bunu memnuniyetle karşılayacaktı.

Rao yıllar boyunca zaman zaman ona mektuplar yazmıştı; güneş ışığından solmuş ya da sıcak ve yağmurun harap edici karışımından küflenmiş kalın mektuplar. Ona altın dağlardan ve zümrüt rengindeki denizlerden bahsetmişti.

Her yerde aynı kederler ve sevinçler yaşanıyor, Malini, demişti ona. Ama ben hepimizin aynı dalgalarla yükselip alçaldığını görerek huzur buluyorum. Belki sen de bulursun.

Suya doğru kaydı. Suya girdi, suyun serinliği beline kadar yükseliyordu. Gözlerini kapattı, ışığı teninde hissetti.

"Bir zamanlar bir kıza anlattığım bir hikâye var," dedi bir ses. Hem tanıdık bir sestti hem de değildi. "Bir ağaç canlanıp onunla evlenene kadar onu süsleyen bir adam hakkında."

Derin bir nefes. Bir nefes daha. Dönemezdi. Döndüğünde arkasında hiçbir şey bulamazsa kalbi kırılırdı.

"Bu hikayeyi biliyorum," diye fısıldadı Malini.

Hafif bir ses. Yarı kahkaha, yarı hıçkırık, o kadar insancaydı ki Malini'nin gözlerinden yaşlar gelmesine neden oldu.

"Zor, biliyor musun? Bir tanrıyla güreşerek uyumak. Bunu yapmama sen yardım ettin. Senin ışığını gördüm ve onu takip ettim ve bu beni kurtardı. Onunla savaşmama yardım etti. Ama o zaman bile artık nasıl biri olduğumu hatırlayamıyordum. Yeniden öğrenmek zorunda kaldım." Bir ses. Yaprakların şıptırtısı. Su sesi. Belki nefes. Belki de arkasındaki suyun derinliklerinde bir beden. "Seni çok uzun süre bıraktım. Özür dilerim."

Malini gözlerini kapadı ve o sesi dinledi. Şarap gibi içti.

"Sorun değil," dedi Malini. "Ağaçların çok yavaş büyüdüğünü biliyorum."

Bir kahkaha daha. Bu seferkinde gözyaşı yoktu.

"Sana çelenk takarsam?" Malini sordu. "Bu seni benimle kalacak kadar insan yapar mı?"

"Sana topraktan ve teninden çiçekler göndersem, bu seni yanımda kalacak kadar büyülü yapar mı?"

"Cevabı biliyorsun," dedi Malini titreyerek. "Ben buradayım. Dünya avucumun içindeydi ve ben onu eksik buldum. Ben açgözlü bir yaratığım, Priya. Buraya senin için geldim. Kalbimde bir çiçek var ve o senin için büyüdü."

Bir kalp atışı geçti ve şimdi suyun içinde bir beden duyabildiğinden emindi. Tereddütlü bir nefes.

"Bana bak," dedi ses. Çok yakındı. Arkasında bir yalvarış.

"Korkuyorum," diye itiraf etti Malini.

"Eğer bana çelenk takarsan," dedi Priya sessizce, şefkatle, "seni seveceğim ve seninle evleneceğim. Zaman bitene, yeşiller yok olana ve soğuk yıldızlardan başka bir şey kalmayana kadar seninle kalacağım." Bir duraklama. Nazik bir el onun pallusunu kavradı. "Bana bak, Malini."

Malini döndü ve Priya'nın gözleriyle karşılaştı.

EPİLOG

BHUMIKA

Ona ormanın içinden geçen yeni nehirden bahseden Padma'ydı.

Kızı hâlâ küçüktü. Artık neredeyse büyümüştü. -Çelik gibi bir zekâyâ sahipti ama her zaman küçük kalacaktı. Bıçak gibi bir kız, diye mırıldanmıştı Khalida bir keresinde ve Bhumika buna itiraz edememişti. Ama Padma küçük boyunun onu bela aramaktan alıkoymasına asla izin vermemişti. Sık sık ormanda ya da Hiranaprastha'da tek başına dolaşırdı. Bhumika'nın onu durduracak yüreği yoktu ve bunu hiç denememişti.

Üstelik kızı eşsiz dostlarla kutsanmıştı. Unvanında yeni ama servetiyle bilge olan Lord Ashish ve Ganam'ın akıl hocası olarak seçtiği en genç ve en becerikli savaşçılardan biri olan Pallavi, Bhumika'nın kişisel muhafızlarını eğitmek ve görevlendirmekten sorumluydu. Ve tabii ki Rukh - Padma'nın kan kardeşi, mahali kendi malı gibi yöneten, Ahiranya'nın yönetim konseyiyle saatlerce tartışan ve Padma istediğinde onunla birlikte ağaçlara tırmanan.

Padma'nın ağaçların arasından sıyrılıp Bhumika'ya doğru koşmasını izledi. Uzun saç örgüsü arkasında havada savruluyordu.

"Anne," dedi. "Nehir çardaktan geçiyor."

"Öyle mi?"

Padma sertçe başını salladı. "Ve orada biri vardı, bir kadın," dedi. "Benden seni almamı istedi."

Sık sık onu arayan insanlar oluyordu. Ahiranya'nın yönetim konseyinden sadece biriydi, ancak tapınak yaşlılarının eski yöntemlerine hala değer veren ve onu hala Yüksek Yaşlı olarak adlandıran insanlar vardı.

Taç maskesi yatağının başucundaki sandıkta duruyordu ve bazen onu açıp o günleri hatırlıyor, yüzeyinde sihir arıyordu. Hiçbir şey ona cevap vermedi.

Bu yüzden başını sallayıp Padma'ya yiyecek bir şeyler bulmasını söylediğinde ve kendi yolunu çizip kemik yığınının doğru ilerlediğinde olağandışı bir şey beklemiyordu.

Yaksa'dan bu yana geçen sürede Ahiranya kemiklerine yerleşmişti - bazen kelimenin tam anlamıyla.

Burada maske bekçileri ve Ahiranya uğruna kaynaktan kopan suları içen ruhlar için mezarlar kazılmıştı. Kemik çiçeğindeki kurdelelerin üzerinde şimdi dilekler yazılıydı. Huzurlu bir gelecek için dilekler. İyi hasat için. Yaksa gitmişti ama Ahiranyi kendini biliyordu ve hala toprağa tapıyordu.

Bhumika çardak yapraklarının altında durdu ve baktı. Orada, çardağın kenarında gümüş bir dere uzanıyordu, su kayanın üzerinde dalgalanıyordu. Ve suyun içinde her tarafı çiçeklerle kaplı bir kadın duruyordu.

Bhumika'nın kalbi dondu.

Yaksa görmüştü. Sevdiklerinin derilerinin canavarlar tarafından giyildiğini görmüştü. Aynı laneti tekrar görmekten korkuyordu -derin ve korkunç bir korku-.

Ama sonra yapraklardan ve çiçeklerden yapılmış kadın gitmişti ve karşısında duran kadın Priya'ydı. Koyu teni ve rahat gülümsemesiyle, düz saçları ve kare omuzlarıyla sadece Priya. Her zaman çok fazla ve çok şefkatle sevmiş, ölmüş ve yine de veda etmenin bir yolunu bulmuş Priya.

"Bhumika," dedi. Gülümsemesi titrekti. Gözleri

tanıdık kahverengi. Hiç yaşlanmamıştı. "Seni korkuttuysam özür dilerim. Biliyorum, uzun zamandır yoktum."

Bhumika konuşamadı. Bir hile, bir yaksa hilesi.

"Burada, karşınızda daha ne kadar durabilirim bilmiyorum," dedi Priya. "Ben... onlar gibi değilim. Yaksa." Kollarını iki yana açtı. "Ahiranya'da ağaçların neden bu kadar tuhaf durduğunu merak etmedin mi? Neden seni duyuyor gibiler? Belki bilmiyorsun ama dünya en azından bir kez doğmamış insanlar için böyle değil. Hâlâ biraz güç var ve benim içimde hareket ediyor." Başını eğdi. Çenesini kaldırdı. "Çürüme kendi kendine geçmiyor, biliyorsun. Yorucu bir iş."

Bhumika bir adım öne çıktı. Tökezleyen bir adım. Bir adım daha. Kollarını kardeşine doladı.

"Priya," dedi kırık bir sesle, gözlerinde yaşlarla. "Priya, beni nasıl bu kadar uzun süre terk edebildin?"

Priya'nın kolları onu sardı.

"Başka seçeneğim yoktu."

"Gittiğin için sen bir canavarısın."

"Ben genel olarak bir canavarım." Tutuşu sıkılaştı. "Ben de seni seviyorum, Bhumika."

Yavaşça çözüldüler ve Priya gülümseyerek ona baktı, gözleri en az Bhumika'nınki kadar yaşlıydı.

"Ben yalnız değilim," dedi Priya. "Sen de yalnız değilsin."

"Yalnız değilim," diye onayladı Bhumika, kalın bir sesle. "Peki ya sen...?"

Priya'nın gülümsemesi derinleşti.

"Ona sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Priya. "Ama ona sahibim. O da bana sahip. Dünyayı göreceğiz. Belki ömür boyu sürecek." Bir elini Bhumika'nınkine dokundurdu ve bir adım geri çekildi. Yaprakların gölgelediği güneş ışığı onun üzerinde parlıyordu.

"Tekrar görüşeceğiz," dedi Priya. "Padma'ya daha fazla yemesini söyler misin? Küçük büyükannemiz yarı yarıya çok küçük. Rukh'a da söyle, onunla gurur duyuyorum. Her zaman gurur duyacağım."

Bhumika zayıf bir sesle, "Yapacağım," dedi. Ve Priya ortadan kaybolduğunda,

yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Çimenlerde diz çökmüş. Omuzlarına ışık vuruyordu. Arkasında ayak sesleri duydu. Kızının gümüşü, hafif adımları. Kocasının daha ağır ayak sesleri.

"Bhumika," dedi Jeevan, sesi alçak ve endişeliydi. "İyi misin?"

Nefes verdi, ağzında bir gülümseme vardı. Gözlerinde yaşlar.

Yakında onları silecekti ama henüz değil. Henüz değil.

"Evet," dedi. "Öyleyim."

TEŞEKKÜRLER

Vay canına. İşte geldik. Başardık.

Başardık!!

Bana verdikleri destek için teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki.

Eski ve yeni sevgili ve anlayışlı editörlerim Tiana Coven, Priyanka Krishnan, Jenni Hill ve Hillary Sames. Daimi destekçim ve menajerim Laura Crockett. Nazia Khatun, Angela Man ve Ellen Wright'ın da aralarında bulunduğu tanıtım ekibi. Harika kapak sanatçım Micah Epstein ve muhteşem sanat yönetimi için Lauren Panepinto. Shiromi Arserio, sesli anlatımıyla kitaplarımı hayata geçirdiği için. Yabancı yayıncılarım ve çevirmenlerim, bu kitaplar için yaptıkları her şey için.

Benim ailem. Carly, her zaman. Annem, Anita Suri. Rajesh ve Ritu Suri; Ritika, Nishant ve Arjun Mendiratta. Tüm desteğiniz için teşekkür ederim.

Teşekkür etmem gereken o kadar çok arkadaşım var ki! Harika Bunker. Daphne, Tori ve Kat, tecritler sırasında bana verdiğiniz o ilk akıl sağlığı günleri için (ve o zamandan beri her şey için). Harveen, Hannah, Cherae ve Alice, nezaketiniz ve dostluğunuz için. Karin, Samantha ve Saara, siz benim ailemsiniz. Tüm naan börekleri ve tanıdığım en iyi insanlar olduğunuz için teşekkürler.

Kate, Sophie, Ellie ve Paul - bu kitabın hepinize ithaf edildiğini fark etmişsinizdir. Çünkü hayatımı daha iyiye doğru değiştirdiniz. Size sonsuza dek nat 20'lerden başka bir şey dilemiyorum.

Şimdi hayvanlarıma teşekkür edeceğim çünkü kimse beni durduramaz. Merlin, Galahad, Lan Zhan ve Wei Ying'e yardımcı olmadıkları için teşekkür ederim. Ayrıca bu kitap için burada olmayan ama üçlemenin ilk kitabı boyunca beni izleyen Asami'ye de teşekkür ederim, bu yüzden son bir teşekkürü ve vedayı hak ediyor.

Ve son olarak, okuyucularıma teşekkür ederim. Ne büyük bir yolculuktu ve bunu sizinle paylaşmış olmak benim için ne büyük bir ayrıcalık. Benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim. Bu üçlemeyi okuduğunuz için teşekkür ederim. Size daha fazla minnettar olamazdım. Bu seri artık sizin ve hep öyle kalacak.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

KARAKTER KADROSU

Ahiranyi

Arahli Ara-Yaksa, Ashok Ashish-Tapınak oğlu kılığında

Ashok-Tapınak oğlu, merhum

Avan Ara-Yaksa, Nandi kılığında

Bhisa Ara-Yaksa, Chandni kılığına girmiş Bhumika-Tapınak büyüğü, bilgi taşıyıcısı Billu-Ahiranya'nın yönetici hanesinde aşçı Chandni-Tapınak büyüğü, merhum

Chetan-Highborn lord

Cira Ara-Yaksa, Riti kılığında

Ganam-Mask-keeper, İki kez doğmuş, eski asi
Parijatdvipan yönetimine karşı

Jeevan-Bhumika'nın muhafızı, Ahiranya'nın büyüklerinin eski
muhafız komutanı

Khalida-Leydi Bhumika'nın Hizmetçisi

Kritika-Maske bekçisi, Parijatdvipan kuralına karşı eski
isyancı Mani Ara-Yaksa

Nandi-Tapınak oğlu, merhum

Padma-Bhumika'nın kızı

Pallavi-Tapınak çocuğu

Priya-Tapınak büyüğü, Ahiranya'nın
yöneticisi Riti-Tapınak kızı, merhum

Ruchi-Parijatdvipa'dan gelen mülteci, çürük hastası

Rukh-Ahiranya hükümdarlarının evinde hizmetkâr, çürük hastası

Sanjana-Tapınak kızı, merhum Sendhil-

Tapınak büyüğü, merhum

Shyam-Parijatdvipa'dan gelen mülteci, çürük hastası

Sima-Priya'nın arkadaşı, Parijatdvipa'da savaş esiri

Vata Ara-Yaksa, Sendhil kılığına girmiş

Aloran

Alori-Prenses . Alor, görevli . Prenses Malini, merhum

Bidisha-Villager, çürük hastası

Gulnar-Villager

Ishan-İsimsiz Nimisa Manastırı Rahibi Manjeet-Bir köyün reisi

Rao-Alor Prensi, Parijatdvipan ordusunun generali Sunder-Nimisa Manastırı'nın baş rahibi

Viraj-Alor Kralı

Dwarali

Asma-Lal Qila'nın efendisi ve hanımefendisinin kızı Halil-Lal Qila'nın efendisi

Raziya-Yüce doğmuş hanımefendi, Lord Halil'in eşi

Sahar-Kafa . İmparatoriçe Malini'nin kişisel muhafız, daha önce Raziya'nın muhafız kadını

Dwarali'nin Ötesinde

Bahar-Cagatay Kai'sinin kız kardeşi
Ehsan-Cagatay Kai'si
Qutlugh-Cagatay'ın Kai'sinin Kız Kardeşi

Parijati

Aditya-Ex-crown prens . Parijatdvipa, rahip .
isimsiz, merhum
Chandra-Parijatdvipa'nın önceki imparatoru, merhum Deepa-
İmparatoriçenin danışmanı, Mahesh'in kızı
Divyanshi-Alevin ilk annesi, Parijatdvipa'nın kurucusu,
merhum
Hemanth-Alev Annelerinin Baş Rahibi
Kartik-Papaz . ve anneler . Alev; Yüzsüz
oğul; vefat etti
Lata-Bilge, imparatoriçenin
danışmanı Mahesh-Doğmuş lord
Malini-Parijatdvipa'nın
imparatoriçesi
Mitul-Alev Annelerinin Rahibi
Narina-Malini'nin asil hizmetkarı, merhum
Sanvi-İmparatoriçe Malini'nin muhafız kadını
Shri-İmparatoriçe Malini'nin muhafızı
Sikander-Malini'nin babası, merhum
Vijay-Parijatdvipa'nın taç prensi

Saketan

Ashutosh-Saketa'nın küçük prensi
Narayan-Yüksek doğumlu lord, Parijatdvipan ordusunun
generali Prem-Saketa'nın alçak prensi, merhum
Romesh-Liegeman'dan Düşük Prens Ashutosh'a

Varsha-Merhum Srugna Yüce Prensi'nin kızı, İmparator
Chandra'nın dul eşi, Parijatdvipa veliaht prensinin annesi

Srugni

Aravind-Srugani askeri

Lakshan-Srugna Kralı

Prakash-Yüksek doğumlu lord, Parijatdvipan ordusunun
generali Rohit-Yüksek doğumlu lord

ekstralar

yazarla tanışın

Shekhar Bhatia

TASHA SURI, Burning Kingdoms üçlemesinin, Ambha'nın Kitapları ikilisinin, Ruhlar Nelerden Oluşur'un ve Doctor Who'nun Dünya Fantezi Ödüllü yazarıdır: The Cradle'ın yazarıdır. Bir zamanlar kütüphaneci olan yazar, şimdi yarı zamanlı yazarlık eğitmenliği ve tam zamanlı kedi ve tavşan bakıcılığı yapmaktadır. Ailesiyle birlikte Londra'da hafif perili bir evde yaşıyor.

Tasha Suri ve diğer [Orbit](https://www.orbitbooks.net) yazarları hakkında daha fazla bilgi edinmek için [orbitbooks.net](https://www.orbitbooks.net) adresinden ücretsiz aylık bültene kayıt olabilirsiniz.

LOTUS
İMPARATORLUĞU'nu
beğendiyseniz

dikkat et

KIZIL TAHT

Sahte Tanrıça Üçlemesi:
Birinci Kitap

tarafından

Amy Leow

**İlk yazar Amy Leow'dan entrikacı iblislerle dolu,
karanlık, yürek hoplatan bir politik epik fantezi
gri kahramanlar, konuşan kediler ve acımasız rahipler,
bu lezzetli güç ve yozlaşma hikayesi sizi büyüleyecek
başından sonuna kadar.**

Binsa, tanrılar tarafından Kızıl Taht'taki yerinden hem
merhamet hem de ceza dağıtmak için seçilmiş bir "yaşayan
tanrıça"dır. Ama saltanatı ölümcül bir sırrı gizlemektedir.
Daha ziyade
Ölümsüz bir tanrının bilgeliğini kanalize ederek, bir iblis
barındırıyor.

Ama kimse sonsuza dek yaşıyan bir tanrıça olarak kalamaz.
Tapınağının rahipleri Binsa'nın iktidar zamanının sona
erdiğine karar verdiğinde, yeni bir kız, Medha, onun yerini
almak için seçilir.

tanrıça olarak. Binsa, bir tanrıçaya atılmayı reddediyor.
Genç bir kadın olarak belirsizliklerle dolu bir hayat yaşar ve
iblisiyle bir anlaşma yapar: İblisin gücünü arttırmak için
halkının hayatını feda edecek ve karşılığında iblis de ona
yardım edecektir.

kontrolü rahiplerin elinden kesin olarak almak.

Hırs uğruna insanlığının ne kadarını takas etmeye istekli?
İblislerle yapılan anlaşmalar nadiren bu kadar basittir.

1

Sahte Adanmış

Bir kadın gökten düşen bir keçi tarafından ezilmişti.

Kocası, mütevazı baharat tüccarı Uruvin Vashmaralim,
şimdi önümde diz çökmüş, gözlerinin altı morarmış ve
yanaklarından aşağı gözyaşı lekeleri süzülüyor. Karısının
kaybından ve ölümü üzerindeki şüpheli durumlardan
yakınıyor. Karısının dindar bir kadın olduğunu, aile
tapınağının önüne her zaman mango ve şarap koyduğunu ve
günde üç kez onlara dua ettiğini iddia ediyor. Ancak bir gün
korkunç bir hastalığa yakalanmış. Adaklarını aile tapınağının
önüne koymamış. Ertesi hafta hastalıktan değil, kuyudan su
çekerken üzerine düşen bir keçi yüzünden ölmüş.

Yalanlar, çocuksu bir ses kafamın içinde tıslıyor.

Adam hikayesinin sonunda hıçkırıklara boğuluyor. Sırtımı
dik tutarak ve ellerimi kucağımda ağırbaşlı bir şekilde
kavuşturarak onu izliyorum. Dudaklarım ince bir çizgi halinde
bastırılmış, ama kaşlarım

yumuşak ve rahat. Kardeşim bana bunun benim en muhteşem pozum olduğunu söyledi ve herkese Tanrıça Raşmatun'un ruhunun içimde yaşadığını, her kasımın, her uzvumun mükemmel bir şekilde dengede durduğunu söyledi.

Rashmatun bana hiç sahip olmamış olsa bile. Rashmatun var olmasa bile.

"Tanrıçam!" diye feryat eder adam. "Lütfen, merhamet et. Atalarımızın ruhlarını yatıştırmayı unuttuğu bir gün dışında, karımın neyi yanlış yaptığını bilmiyorum. Onun ölümü beni çok üzdü. Raşmatun, başıma gelen bu felaketi düzeltmek için ne yapabilirim?"

Sessiz kaldım, durumu düşündüm. Bir keçi masum bir kadının üzerine düşmüş. Uruvin'in hikayeyi anlatırkenki ciddiyeti olmasa kulağa çok saçma gelebilirdi. Aslında, feryat etmeye devam etmesine izin versem de hâlâ inanamıyorum.

Bu arada, içimdeki iblis Ilam zihnimde yavaş ve alaycı daireler çiziyor. Onun varlığı, durgun suların altında yatan bir canavar kadar sinir bozucu.

"Uruvin, karının ölümünden bu yana ne kadar zaman geçti?" Diyorum, cılız sesim daha derin, üst üste binen yankılarla güçleniyor. Tahtımın arkasındaki duvara oyulmuş içbükey nişin akustiği sesime akkor bir nitelik kazandırıyor. Kardeşim, on başlı yılan tanrısı Anas'ın heykelinin yaşayan tanrıçayı her türlü zarardan koruyacağını iddia ederek bunu kendisi yaptı. Tapınak sakinlerinin bilmediği şey ise nişin ötesinde yer alan ve yetişkin bir adamın içine girip günlük konuşmalarımı dinleyebileceği kadar büyük olan oyuk.

"İki hafta oldu Majesteleri," diye yanıtlıyor Uruvin. Gözünün kenarından akan bir damla yaşı siliyor. "Onu çok özleyorum."

İki hafta. Zırvalayan Sartas. Şimdiye kadar cesedi yakmışlardır. "Lütfen söyleyin," diye yumuşak bir şekilde devam ettim, "iyi bir kadın mıydı?"

"Elbette, Reşat! O bir erkeğin sahip olduğu her şeye sahipti.

isteyebilirim." Sanki samimiyetine beni ikna edebilecekmis gibi kollarını güçlü bir şekilde sallıyor. "Harika bir aşçı, titiz bir temizlikçi, sabırlı bir dinleyici. Oh, sevgili Dirka!"

Bir kez daha tutarsız hıçkırıklara boğuluyor, alnı altındaki ateşli kırmızı halıya gömülüyor.

Gözlerimi Uruvin'e dikip onu dikkatle inceliyorum. Suruwal'ının etekleri şüphe uyandıracak kadar temiz, üzerinde ne kül ne de toz izi var. Muhtemelen cenazeden sonra karısının kalıntılarını hiç ziyaret etmedi. Kutsal Höyük ölülerimizin küllerini sakladığımız yerdir, halka açıktır ve sık sık ziyaretçi akınına uğrar. Eğer karısının yasını gerçekten tutuyor olsaydı, orada bolca vakit geçirirdi.

Ya da belki de kederden o kadar bunalmıştır ki Höyük'e adım atmaya dayanamıyordur.

Yalanlar, yalanlar, yalanlar, Ilam sadist bir neşeyle bağırıyor.

Yalan nerede? Ben soruyorum.

Gözlerini aç, kızım. Gözlerini aç ve gör.

Bir nefes çekiyorum ve Ilam işe koyuluyor. Zihnimin ön tarafına doğru ilerliyor, beni bir kenara itiyor ve düşüncelerimi boğuyor. Neredeyse on yıl boyunca bir iblisle iletişim kurduktan sonra, sürekli omurgamda gezinmesine alışmış olmam gerekirdi.

Ama bu güce sahip olmak için buna katlanıyorum.

İblis doğrudan Uruvin'in zihnine giriyor; adamın kendisi bu izinsiz girişin farkında değil. Yankılanan gerçekler içime doluyor ve kısa bir acı parıltısı kafatasımı yararak donuk bir nabza dönüşüyor. Duyularım keskinleşiyor, o kadar hassas ki Uruvin'in düzensiz kalp atışlarını duyabiliyor ve pürüzsüz, kırıksız giysilerindeki hafif parfüm kokusunu yakalayabiliyorum. Ilam'ın büyüü bu tür detayların taşıdığı gerçekleri güçlendiriyor. Her biri, aysız bir gecede ilerleyen ateş uçlu bir ok gibi zihnimi delip geçiyor.

Bu esnada uzun boylu, sarsılmaz duruşumu koruyorum.

Sonra Ilam'ın işi bitti. Yavaşça geri çekiliyor ve dünya her zamanki paletine bürünüyor, seslerin ve kokuların doyunluğu arka plana düşüyor. Derin nefes alıyorum.

Kullanmak

Kan büyüsu beni her zaman kemiklerimin derinliklerine işleyen bir rahatsızlıkla baş başa bırakıyor. Bunca yıldan sonra, bunun kan büyüünün doğal bir yan etkisi mi yoksa benim bu uygulamaya karşı duyduğum tiksinti mi olduğunu hâlâ anlayamıyorum.

Bu sırada Uruvin hâlâ melodramatik hıçkırıklarla boğulmaktadır.

Gözyaşlarını yutmasını bekledim. Şimdi yalanın nerede ortaya çıktığını görüyorum. Eğer İlam olmasaydı, Aritsyan kadınlarının aşkta ve hayatta iyi şans getirmesi için parfüm olarak kullandıkları frangipani'nin ince ama çekici kokusunu onun üzerinde yakalayamazdım. Gözlerindeki kurnaz parıltıyı göremezdim.

İlam bunun yalan olduğunu söylemediğine göre, düşen keçiyle ilgili kısım - ne kadar saçma olsa da - doğru olmalı. Daha sonra ele alınacak bir gizem. Ama Uruvin dürüst, kederli bir koca değil.

Eşi benzeri görülmemiş kayıpları için bir tür tazminat kazanmayı umuyor. Tıpkı buraya gelen çekilmez aptalların çoğu gibi. Bazı adanmışlar samimidir, ancak birçoğu Tanrıça Rashmatun'un patlayan kasasından bir ısırık almak için dışarıdadır.

Neyse ki, bu insanların olmamı istedikleri kadar saf değilim.

"Nurleni kıyısında mı yaşıyorsun, Uruvin?" Adam hıçkırıklarını kontrol altına aldıktan sonra soruyorum.

"Evet, tanrıçam. Eminim ki baş rahip size bilmeniz gereken her şeyi anlatmıştır." Yüksek sesle burnunu çekiyor. Belki de yüce Reşatun'un neden böyle önemsiz sorular sorduğunu merak ediyordur.

"Seni bu durumdan kurtaracak olan Harun mu?" Ses tonumu bir miktar kızgınlığın kaplamasına izin vererek söylüyorum. "Hayır, benim. O yüzden sorularıma tereddüt etmeden ve yalan söylemeden cevap ver."

Uruvin'in parmakları kalçasına vuruyor. "Evet, Majesteleri. En içten özürlerimi sunarım, Reşmetun."

"Mükemmel." Başımı eğiyorum. "İşlerin iyi gidiyor mu Uruvin?"

"Neden, elbette! Ekonomi ne kadar kötü olursa olsun baharat talebi her zaman vardır. Ve nehir her zaman

iyi iş getirir." Parmakları tıklamaya devam ediyor, tıklıyor, tıklıyor. İlginç. Son birkaç aydır yağmur yağmıyor; nehrin suları o kadar çekildi ki, büyük tekneler altları kayalara sürtünmeden zar zor yol alabiliyor. Tüccar benim dünyanın işleyişinden bihaber olduğumu mu düşünüyor? tapınak alanının dışına adım atmayın?

Öfkemi yatıştırmak için bir süre sessiz kaldım.

"Beni aptal mı sanıyorsun çocuğum?" Sonunda tehlikeli derecede yumuşak bir sesle söyledim.

Gözleri telaşla parlıyor. "Majesteleri?"

"Sana doğruyu söylemen için bir şans verdim ama sen bana yalan söyledin." Başlığımın ağırlığının beni öne doğru devirmemesine dikkat ederek hafifçe öne doğru eğiliyorum. Başımın üzerindeki mangalların oluşturduğu ve Anas'ın on yılan başının çarpıttığı gölgem Uruvin'e doğru uzanıyor. "Kendine Reşatun'un takipçisi diyorsun, ama benim yanımda dilinden yalanlar dökülmesine izin vermeye cüret ediyorsun? Başarısız işlerini telafi etmek için neden karını, ölümünde bile kullanmak zorundasın?"

Ilam zevkle kıkırdıyor. Gerçekten bir tanrıça olduğumda, kimse bana karşı gelemediğinde ve herkes bana boyun eğmek zorunda kaldığında buna bayılıyor.

Ben bile bu duyguyu sevdiğimi itiraf etmeliyim.

Tüccarın çıkardığı ritim daha da düzensizleşiyor. "Majesteleri. Sizi temin ederim ki gerçeklerden başka bir şey söylemiyorum. Karım-"

"Öldü. Bu kadarı kesin." Sesimi alçaltıyorum; yankılar adamın uzuvlarında titremelere neden oluyor. "Ama tüm karılık özelliklerine rağmen onu hiç sevmedin, değil mi?"

Uruvin'in dudakları aptalca aralanır. "Ben-Reşmatun, hayır," diye kekeleydi. "Onu tüm kalbimle sevdim!"

"Yine yalan söylüyorsun." Kolumu yavaşça ayarlıyorum, böylece dirseğim sarı safirlerle kaplı kolçağın üzerine dayanıyor, şakağım parmaklarıma dayanıyor. "Madem karını bu kadar seviyordun, neden kendine başka bir sevgili buldun?"

Gözleri şok ve suçluluk içinde büyür; ifadesi yapmacıklıktan arınmıştır.

İçimde kabaran memnuniyetin bana mı yoksa İlam'a mı ait olduğunu bilemiyorum.

Uruvin panik içinde eğilir. "Ah, Rashmatun!" diye ağlar. "Gözlerin her şeyi görüyor. Seni kandırmayı düşünmem bile aptallıktı. Lütfen, tanrıçam, affetmen için yalvarıyorum! Lütfen kuluna merhamet et!"

Bıkkınlıkla gözlerimi kapatıyorum. Boynumdan aşağı ter damlıyor; jama'mın arkası rahatsız edici bir şekilde sıırılsıklam. Boynumdaki dört altın zinciri çıkarmak için sabırsızlanıyorum ve bütün sabah oturmaktan kığım ağrıyor. Bu adama kendini affettirmesi için gereğinden fazla zaman verdim.

"İşlediğin günahlar yüzünden önümüzdeki beş yıl boyunca tapınağa girmen yasaklanacak," diyorum gözlerimi baygın baygın açarak. "Ve yıllık vergilerinize yüzde yirmi zam yapacaksınız, çünkü size göre işleriniz tıkrında. Rahiplerim gerekli evrakların doldurulmasını sağlayacaklar."

Yüzü hastalıklı bir solgunluğa bürünür. "Reşat'ım merhametli davrandı," diye mırıldanıyor.

"Çık dışarı," diyorum, sessiz bir şekilde.

Uruvin başını eğiyor ve ayağa kalkıyor. İbadet salonunun dışına çıkana kadar geri geri gidiyor. İlam'ın eğlenen kahkahası aklımın bir köşesinde cınlamaya devam ediyor.

Yorgun bir iç çekişle tahtıma gömülüyorum. "Harun." Gözleri şişkin bir kurbağayı andıran iri yarı bir adam doğrudan görüş alanıma giriyor. Baş rahibin sürekli yüzünde beliren büyük şaşkınlık ifadesine alışmıştım. "Başka kimse var mı?"

"Hayır, tanrıçam," diye yanıtlıyor Harun. Sol omzuna attığı turuncu kuşağı düzeltiyor. "Bugünkü son ibadet buydu."

"Adanmışların maksimum sayısı on ikidir." Çimdikliyorum.

burnumun köprüsü. "Bu yirminciydi."

"Toprak şu anda korkunç bir durumda, Reşatun. Kuraklık bizi vurmadan önce tahıl depolarımızın önemli bir kısmını orduların ikmal merkezlerine taşıdık." Kurbağa gözleriyle bana bakıyor. "Halkınız giderek çaresizleşiyor. Birçoğu tapınaklarınıza akın ediyor ve daha fazlası da sizinle görüşmek istiyor."

"Anlıyorum."

Zeki, zeki tanrıça, Ilam gülüyor. Halkın seni ne kadar çok seviyor.

Refleks olarak kollarımı kıpırdatmamaya çalışıyorum. Kontrol edemediğin bir şeytana öfkelenmenin faydası yok.

Harun boynundaki tespihi sıkıca kavıyor; gözleri arkasında sıralanan rahiplere kayıyor, ağızları ürkütücü, tam bir sessizlik içinde kapalı. "Tanrıçam, belki kuraklık konusunda gerçekten bir şeyler yaparsan-"

"Atalar zamanlarını bekler, Harun," diyorum, küçümseyici bir el sallayarak. "Hyrlvat gelişiyor mu? Vintya'nın mısır tarlaları gür ve bereketli mi? Tanrılar, ileride açıklığa kavuşacak nedenlerden ötürü elimizi kolumuzu bağlıyor."

Harun dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor. Son iki aydır aynı belirsiz nedeni kullanıyorum. Erzaklarımızın çoğu on yıllardır Dennarese İmparatorluğu'yla savaşan Aritsyan ordusuna verilirken ve silolarımızda çok az şey kalırken bile. Ekinlerimiz kururken ve aç bir kış beklentisi her geçen gün katlanarak artarken bile.

Başka seçeneğim var mı? Hayır. Bakhtin şehri halkının bana karşı ayaklanmamasının tek nedeni ülkenin geri kalanının da acı çekiyor olması. Her neyse, böyle bir kuraklık ilk kez yaşanmıyor ve Bakhtin'in tanrıçası halkına yiyecek getirmekten ilk kez kaçınmıyor.

Baş rahip hâlâ ikna olmuş görünmüyor.

"Neden kendi sihrini kullanarak

bulutlar, o zaman?" Öfkeyle öneriyorum. "Madem kuraklıktan bu kadar endişeleniyorsun?"

"Tanrıçam, gücümüzün yıllar içinde büyük ölçüde zayıfladığını biliyorsun. Ayrıca, sadece büyü yapabiliyoruz-"

"Ben etraftayken. Evet, farkındayım," diye kestim sözünü. Bahaneler, diye düşünüyorum ama yüksek sesle söylemiyorum. Rahipler benim gözden kaybolduğumu düşündüklerinde ağaçları meyve vermeye ikna etmekte ve özenle dikilmiş giysilerini onarmak için iğneler yapmakta bir sakınca görmüyorlar. Küçük büyüler, ama tapınağın öncelikleri hakkında çok şey anlatan büyüler. "Yeter," diye devam ediyorum, bu konu uzadıkça içimdeki kızgınlık da artıyor. "Günde sadece on iki adanmış kabul edeceğim. En fazla. Anlaşıldı mı?"

Başını saygıyla eğiyor. "Evet, Majesteleri."

"Güzel. Ve gerekli tazminat ve cezaların verildiğinden emin olun."

"Elbette, Majesteleri."

Başımı eğiyorum. "Yarına kadar, Harun." "Yarına kadar."

Ayağa kalktım ve yüksek kürsüden indim. Çıplak ayağım halı kaplı zemine değiyor. Hemen duruşum eskisi kadar dik değil, başım eskisi kadar dik değil. Dizlerimin bükülmesine izin veriyorum, sanki taktığım süslerin ağırlığına alışkın değillermiş gibi. Harun beni sabitlemek için öne uzanıyor, yüzünde babacan bir gülümseme.

Bir saniye içinde, artık Rashmatun değilim. Ben Binsa'yım, bilgelik tanrıçasının taşıyıcısıyım, hayatına olağanüstü bir şey dokunan sıradan bir kızım.

"Bugün ne yaptı?" Harun'a sordum. "Trans "ımdan çıktıktan sonraki rutin sorum.

"Birçok şey. Birçok harika şey." Rutin cevabı. "Yakında yağmur getirecek mi?"

"O..." Omuzlarımdaki tutuşu hafifçe sıkılaştırıyor. Başını sallıyor ve bir elini sırtıma bastırarak beni Paruvatar'dan, ibadet salonundan dışarı çıkarıyor. "Gel çocuğum. Dinlenmelisin."

Başka bir şey söylemeden onu takip ediyorum. Uzun, sarkık dalların ve yemyeşil zümrüt yaprakların gölgelediği bir avluya çıkıyoruz. Alanın dört bir yanına dikilmiş ormangülü çalıları tam çiçek açmış, çiçeklerin canlı kırmızısı taze kandan dokunmuş pelerinleri andırıyor. Tepedeki güneş pırıl pırıl parlıyor, ancak dağ rüzgârları pırıl pırıl uçurumların tepesinde yer alan tapınağı koza gibi sararken tüm sıcaklığı kayboluyor. Tüm büyüler rahiplerin ellerinden çıkıyor; şehrin geri kalanı solarken, tapınağın kutsallığı korunmalı ve bu da çevresiyle ilgilenmeyi içeriyor.

Harun ellerini çırpıyor. Kaslı tahtirevan taşıyıcıları önümüzde beliriyor. Tahtirevana adımımı atıyorum; baş rahip de yanımda yürüyor.

Tahtirevan, taşıyıcıları mükemmel bir senkronizasyon içinde yürürken ritmik bir sükûnetle sallanıyor ve Ghanatukh'un kompleksindeki çeşitli tapınaklar arasında ağır bir tempoyla ilerliyor. Beni, kırmızı duvarları güneşin ışıltısıyla parlayan iki katlı bir binanın önünde indiriyorlar. Tanrıçanın ikamet yeri olan Bakhal'a giriyorum. Sütunlardan birinin arkasından uzun boylu, heybetli bir kadın beliriyor, cömert çevresi beyaza bürünmüş. Jirtash avuçlarını birbirine vuruyor ve başını eğiyor. Harun başını sallayarak beni ona emanet ediyor.

Bakhal'ın en alt katındaki sütunların ve tapınakların oluşturduğu labirentte dolana dolana ilerliyoruz, sandal ağacı kokusu havada tembelce süzülüyor. Bir başka avludan daha geçiyoruz - ortasında kuru bir çeşme var, rahiplerin zahmet etmediği bir lüks - odama varmadan önce. Mobilyalar, Reşatun'un gücünün ihtişamına pek uymuyor; çürümeye yüz tutmamış olsalar da, sıradan bir insanın moda zevki kadar sadeler. Yine de odanın büyüklüğü cansız dekorasyonları telafi ediyor.

Her oda, çocukluğumda yaşadığım yerden daha iyi.

Jirtash beni bir boy aynasına doğru çekiyor. Onu takip ediyorum.

Olmam gereken itaatkâr kız gibi. Hizmetçilerin başı ve en yaşlısı, benden önce Reşatun'un diğer dört gemisine bakmış. Başlığı dikkatlice kaldırıyor ve ince işlemeli bir minderin üzerine yerleştiriyor; ağırlığının yokluğu özgürleştirici.

Bu arada, İlam zihnimin arkasında rahat bir topun içine kıvrıldı. İblis günlük aktivitelerim sırasında nadiren ortaya çıkıyor, sadece bir şey ilgisini çektiğinde veya onu rahatsız ettiğinde ya da benimle alay etmek istediğinde canlanıyor. Tipik bir iblis, sadece kendisini ilgilendiren konulara dikkatini verir ve diğer her şeye karşı kayıtsız kalır.

Daha fazla hizmetçi bana doğru koşuşturuyor, üniformamın katmanlarını saygılı bir verimlilikle soyuyor. Her biri farklı bir tasarıma sahip dört altın zincir, dört ana yönü temsil ediyor. Her ikisi de ateş kırmızısı olan ve altın çiçeklerle işlenmiş bhota ve jama, uzun, dar pencerelerden içeri süzülen güneş ışığının parlak ışınlarını yakalıyor. Küpelerimi ve bileziklerimi çıkarıyorum. Jirtash hindistan cevizi yağına batırılmış bir bezle alnımı siliyor ve üzerine boyanmış yedi uçlu yıldızı çıkarıyor. Rashmatun'un seçtiği bedenle bağlantısını geçici olarak keserken hızlıca bir dua fısıldıyor, bağışlanma diliyor. Yıldızın gitmesiyle yüzümün geri kalanına geçiyor - gözlerimin etrafındaki kalın sürme çizgileri, kanlı dudaklarım.

Çok geçmeden çıplak kalıyorum, kaba bir dokuma ipliğe asılı sarı safir bir kolye dışında. Pürüzlü yüzeyi, kaburgalarımın derimin altında çıkıntı yaptığı göğsüme rahatça dayanıyor. Kollarım ve bacaklarım sopa gibi ince ve göğüslerim acınacak kadar küçük. Kimse görünüşüm hakkında fazla yorum yapmaya cesaret edemediği için bunun bir önemi yok.

Hizmetçiler başımın üzerindeki kalın saç tutamlarını çözüyorlar. Neredeyse dizlerime kadar düşüyor, kalın ve gür, yumuşak bir parlaklık akıyor yollarından. Gurur duyduğum tek fiziksel özelliğim.

Jirtash elimi tutuyor ve beni küvete doğru götürüyor. Küvetin sularına gömülüyorum ve hizmetçilerin kollarımı ve bacaklarımı kaldırıp temizlemelerine memnuniyetle izin veriyorum. Bir kir tabakası birikiyor ve suyun üzerinde yüzüyor.

İşim bittiğinde, Jirtash beni aşağıya indiriyor ve kırmızı bir kurta -her zaman bir yerlerde biraz kırmızı giymeliyim- ve bol bir suruwal giydiriyor. Makyaj masasının önüne oturuyorum ve yardımcıları ortalığı toplarken o da saçlarımı örüyor.

"Ah çocuğum, bir kadın seninki gibi muhteşem saçlara sahip olmak için neler vermezdi." Jirtash hayranlıkla iç geçirir.

Buz ensemde toplanıyor gibi. Kaba bir elin hayaleti saçlarımın uçlarını çekip alevlendiriyor.

Masanın üzerindeki neredeyse boş bir parfüm şişesiyle oynuyorum, anıyı uzaklaştırıyorum. Jirtash neredeyse son on yıldır saçlarımı tarıyor. Bu sadece başka bir gün, başka bir rutin. Kötü bir niyeti yok. Geçmişimle hiçbir ilgisi yok, diye hatırlatıyorum kendime.

Asla öğrenemeyeceği bir geçmiş.

Umarım parfüm şişesinin üzerinde gezdirdiğim parmaklarımdaki titremeyi fark etmez. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Başka bir şey söylemiyor. Aklında ne olduğunu biliyorum: Keşke geri kalan her şeyim de saçlarım kadar muhteşem olsaydı. On altı yaşına yaklaştım. Benim yaşımdaki diğer kızların göğüsleri gelişti ve kalçaları şişti bile. Ben mi? Ben solan bir ağaç gövdesi bile olabilirim.

İki hafta önce bana bir kızın henüz adet görmemiş olmasının alışılmadık bir durum olduğunu söyledi ve daha da alışılmadık olan şey ergenlik belirtileri göstermemiş olmam. Bir keresinde yetersiz beslendiğimden şüphelenmişti, ancak günde üç öğün yemek yediğimi belirttiğimde bu fikri çabucak reddetti.

Ona her zaman bu yemeklerden iki tanesini attığımı söylemedim.

Saçımı örmeyi bitiriyor ve ellerini omuzlarımın üzerinde çırpıyor. "Hepsi bitti," diyor. "İşte şimdi, güzel görünmüyor musun?"

Bu düşünceye katılmıyorum. Burnum sivri çeneme ve ince dudaklarıma göre çok büyük, yanaklarım boş sadaka kaseleri kadar çukur ve gözlerim çok büyük, çok vahşi. Ama nazik olmaya çalışıyor, ben de gülümsemeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor, sonra beni elinden bırakıyor. Bir tabak yemek servis edildi ve pencerenin yanındaki masaya konuldu. Yemeği iyice bitiriyorum; bu benim her gün yediğim tek yemek. Kimse bakmıyorken masamın altından bir şişe alıyorum ve içindekilerden bir damlayı kilden bir fincan suyun içine dökerek bulanık bir çözeltiye dönüştürüyorum. Kötü tadı karşısında irkilmemeye çalışarak bardağı boşaltıyorum. Bu yumurtalıklarımı zehirleyen yasak bir ilaç; kanamamı mümkün olduğunca geciktirmek için kullandığım yöntemlerden bir diğeri. Bir süre daha tanrıça olarak kalmak için küçük bir bedel.

Ama ilacım tehlikeli bir şekilde azalıyor.

Tedarikçimden haftalardır haber alamıyorum. Dişlerimi sıkıyor, boğazımdan yükselen endişeyi bastırıyorum.

İşim bittiğinde çıkışa doğru yöneliyorum. Jirtash'ın yüzünde bir onaylamama ifadesi seziyorum. "Şimdi derslerine mi gidiyorsun?" diye soruyor, gerçek bir ilgiden çok nezaketen. Kitaplara ve eğitime bu kadar önem vermem gerektiğini düşünüyor. Benden önce gelen birçok kız gibi bir kadın olarak büyümek ve iyi bir koca bulmakla daha çok ilgilenmeliyim. Herkesin yaşayan eski bir tanrıçadan bir çeşit kutsama almak istediğini düşünürsek, ikincisi çok zor olmayacak. Evlenmeyi seçtiğimi varsayarsak.

Ancak bu, Rashmatun'un taşıyıcısı olma statümden vazgeçmem gerektiği anlamına geliyor. Bu düşünce midemi bulandırıyor, sanki biri derimi oymuş ve içimi boşaltmış gibi.

Artık Reşatun değilsem ben kimim? Kendine özgü bir unvanı ya da zenginliği olmayan cılız bir kız. Bir hiç, yüzü onu gören herkesin hafızasından silinecek biri.

Bu düşünceyi zihnimden silkeleyip atıyorum. Ben hâlâ yaşayan bir tanrıçayım, diye hatırlatıyorum kendime. "Elbette, Jirtash!" Masumca cıvıldıyorum. "Dersler beklemez!"

Odadan çıkıyorum.

Tasha Suri tarafından

YANAN KRALLIKLAR

Yasemin Tahtı
Zakkum Kılıcı Lotus
İmparatorluğu

AMBHA'NIN KİTAPLARI

Kum İmparatorluğu
Kül Diyarı

Tasha Suri ve Yanan Krallıklar için **Övgüler**

Yasemin Tahtı

"Suri'nin yazıları beni her zaman başka bir dünyaya götürüyor; harikalar ve dehşetlerle dolu, her detayın karmaşık ve özenle hayal edilmiş hissi verdiği bir dünyaya."

-R. F. Kuang, Babil'in yazarı

"Epik fantezinin ne olması gerektiği konusunda çıtayı yükseltiyor."

-Chloe Gong, These Violent Delights kitabının yazarı

"İmparatorluk ve onun kanlı dişleri arasına sıkışmış insanlar üzerine samimi, karmaşık ve büyümlü bir çalışma. Bayıldım."

-Alix E. Harrow, The Once and Future Witches kitabının yazarı

"Suri'nin akkor halindeki feminist başyapıtı kadife bir eldivenin içindeki çelik bir yumruk gibi vuruyor. Tek kelimeyle muhteşem."

-Shelley Parker-Chan, She Who Became the Sun kitabının yazarı

Zakkum Kılıcı

"Ruhların yeryüzünde dolaştığı ve ateşin kendine has bir iradesi olduğu, muhteşem bir şekilde yeniden hayal edilmiş bir Güney Asya."

-Wall Street Journal

"Serinin hayranlarını final i ç i n sabırsızlandıracak, gergin ve duygusal bir devam filmi."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"Bu karmaşık ve geniş kapsamlı hikâye yemyeşil bir dünya kurgusuyla, politikaya karşı kişisel duygularla ve ailevi aşk ve ihanetle dolu.... Destansı bir aşk hikâyesi: aile için, güç için, ülke için."

-Library Journal (yıldızlı eleştiri)

 görüntü

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.